

EROL MÜTERCİMLER

"İçeride günahsız
yatan çok kişi var."
R. T. Erdoğan

BÜYÜK
KUMPAS
ERGENEKON

BÜYÜK KUMPAS ERGENEKON

EROL MÜTERCİMLER

1954 yılında Kars'ta doğdu. Tüm öğrenim yaşamı İstanbul'da geçti. İ.Ü. Fen Fakültesi Fizik Bölümünden mezun oldu. **Deniz Kuvvetleri'nde bir süre fizik öğretmenliği**, Beşiktaş Deniz Müzesi müdürlüğü yaptı ve **binbaşı rütbesinden emekli oldu**. 1995 yılında Avustralya'ya gitti; amacı Asya'da Budist rahiplere katılmaktı, ama olmadı. Daha önce başlamış olduğu doktora çalışmasının tez araştırmasını bu ülkede yaptı. Melbourne kentinde yaşarken SBS devlet radyosunda programcı olarak çalıştı, Türk toplumuna hitap eden *Turkish Report* gazetesinde de köşe yazıları yazdı. "Çok kültürlülük ve Türk Göçü" üzerine hazırladığı doktora tezini İ.Ü. Uluslararası İlişkiler Bölümünde savundu. Deniz tarihi çalışmalarıyla tanınan Mütercimler, Türkiye'ye dönüşünde çeşidi gazete ve dergilerde yazarlık yaptı. *TRT Radyosu* ve *TRT kanalı* dahil olmak üzere birçok televizyon kanalında belgesel hazırladı ve programcılık yaptı. *Kanal 6*, *Star*, *Kanal 1*, *Star Haber 24* ve 2008 ortasına kadar *HABERTÜRK* kanalında dört yıldan fazla bir süre "komplo teorileri" sundu. Halen yeni bir haber kanalı olan *CEMTV*'de "Aynanın Arkası ve Komplo Teorileri," *Kanal 99*'da "Akıl Oyunu" ve *HalkTV*'de Zamanın Ruhu adıyla, Türkiye'nin karar vericilerine seçenek yaratmaya çalışmaktadır. Yeditepe ve İstanbul Haliç Üniversitelerinde, Türk Devrim Tarihi, Uluslararası İlişkiler ve Strateji alan ve konularında lisans ve yüksek lisans öğrencilerine ders vermektedir.

Kitapları

Destanlaşan Gemiler (1987), *Milli Mücadelenin Kahraman Gemisi Alemdar* (1989), *Gaspedilen Gemi Sultan Osman* (1991), *21.Yüzyılın Eşiğinde Uluslararası Sistem ve Türkiye- Türkiye Cumhuriyetleri İlişkiler Modeli* (Yüksek Lisans Tezi, *Milliyet* 1992 Sosyal Bilimler Araştırma Ödülü kazandı), *Ertuğrul Faciası* (1993), *21. Yüzyıl ve Türkiye 'Yüksek Strateji'* (1997), *Bu Vatan Böyle Kurtuldu* (2004), *Düşler ve Entrikalar* (2005), *Kadınlar Gemiler Otomobiller* (2004), *Satılık Ada Kıbrıs*, (2007), *Geleceği Yönetmek* (2006), *Komplo Teorileri* (2005), *Akıl Oyunu* (2007), *Gelibolu 1915* (2005), *Fikrimizin Rehberi Gazi Mustafa Kemal* (2008), *Stratejik Düşünme* (2009), *Aynadaki Tarih* (2010), *Gençler İçin Fikrimizin Rehberi* (2013), *Mudanya Mütarekesi* (2013).

Büyük Kumpas - Ergenekon, 2014

Sayfa Tasarımı: Mürüvet Durna

Kapak Tasarımı: Uğur Uluç

ISBN 978-605-645-820-0

1-2. Basım: Şubat 2014

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29 Sertifika no: 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Fatih-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ YERİNE OKUNMASI GEREKEN GİRİŞ	9
İşte İhlal Edilen Maddeler	21
BİRİNCİ BÖLÜM	
İNSAN KADERİNİ SEVMELİDİR	
Ergenekon, Bir Siyasi Davadır SELCOEPUB	43
Ergenekon Tertibi: Graham Fuller ve Henri J. Barkey TSK'ya Düzenlenecek Komployu 1998'de yazdı	48
Orgeneral Yaşar Büyükanıt'a Gizli Tanık Suçlaması	83
Ergenekon Komplosunda Hain Pusu Danıştay Cinayeti	86
32. Gün Programıyla Ergenekon Komplosu	
Bana Adım Adım Yaklaşıyor	111
MHP Neden Ne Amaçla Mahkemeye Verdi?	129
İKİNCİ BÖLÜM	
TEM İN POLİSLERİ EVİME BASKIN YAPIYOR	
Gözüaltına Almıyorum İstikamet Vatan Caddesi	156
İstanbul Barosu'ndan Avukat İstedim	162
Poliste Sorgu	178
Köy Enstitülü Baba Hep Sürgünde Dolaşıyor	180
Polisi Öven Açıklamalar Tepki Topluyor	188
Beşiktaş Adliyesinde Sorgu	191
Savcılıktan Serbest Bırakıldım	202
Polisin Takibi Başlıyor	205
Polisler Peşimi Bırakmıyor	216
Beşiktaş'ta İkinci Kez Sorgu	219
Basın Tarihi Açısından Bir İbretlik Olay	227
Ergenekon Gölgesinde İhaneti Gördüm de Yaşadım da	230

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SUÇSUZLUĞUMU KANITLAMA SAVAŞI; “BİRİNCİ SİLİVRİ MUHAREBESİ” BAŞLADI

Mahkeme Günlüğümden Seçmeler	256
İddianameye Karşı Yaptığım Savunma	264
Sayfa Sayfa Suçlamalara Verilen Yanıtlar	273
Ders Notlarım Bile Suç Unsuru Olmuş	278
“Özel Hayatı Fişlemiş!” diye Suçlandım	279
Kitabımda Yer Alan Makalem Bile İddianamede Yer Buluyor	286
15 Yaşındaki Yeğenime Yazdığım e-Mail İddianameye Girdi	288
Başkasına Ait Şirket Sırları da, Arkadaş Telefonu da İddianameye Girdi	289
Taraf Gazetesiyle İlgili Yargım da İddianameye Girmiş	293
Televizyon Programına Canlı Yayında Bağlanıp Konuşmak da Savcılara Göre Suç Sayıldı	296
ATO Başkanı Sinan Aygün’ü Kutlamak da Suç Oldu	298
Şeyhülislamın Duası da İddianame’de	299
Bedrettin Dalan Adı Geçince İddianameye Girmiş	300
Savcılığın Üzerinde Durduğu Davayla İlgisiz Telefon Konuşmalarım	302
Mahkemede Kontrolümü Kaybettim	304
Uydurulmuş İki Belge Ergenekon ve Lobi	307
İlhan Selçuk, Oral Çelik, Cumhuriyet Televizyonu	309
Düzmece Ergenekon Materyalleri, Digital Veriler	312
Kuvvetli Suç Şüphesi: Senaryo Taslağı, “Gümüş Kurşun”	315
Darbe Girişimleri, Provokatörler, Dedikodular	318
28 Şubat Darbe mi, Değil mi?	327
22 Mayıs 1997’de Darbe Olacak	332
Ders Notunda, AKP Nasıl Devrilir?	337
İçimizdeki Ergenekon!	341
Amaçlı Yaptırılmış Gibi Görünen Bir Röportaj	343
Savcı Savunmamdan Mutlu Olmadı	346
Emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk’ün Anlattıkları	348
Zaman Gazetesi Muhabiri Kitap Yazıyor	357
Savunma Bitti, Ama Sorular Devam Ediyor	358

Sonuç Yerine Akıl Oyunu	361
Kim Darbeci Kim Değil	365
Suç İşleme Kastım Yok, Ama Suç Uyduruluyor	371
Her şeyi En İyi Bilen Gazeteci	372

Suç Yok, O Zaman Kanıt Üretelim	374
Oramiral Kemal Kayacan Cinayeti de Soruluyor	379
Hatıra Defterleri, Günlükler Kanıt Olamaz	386
Fikir Fikre Benzeyemez, Düşünce Üretmek de Suç	392
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
MÜTALÂA; PEK ÂLÂ, PEK GÜZEL	
Mahkeme Günlüğünden İlk Celseler	395
Korku Krallığı, Adaletsizlik, İnfaz	416
Üç Gazeteciden Anekdot	424
Mütalâa'ya Karşı Yapmış Olduğum Savunma	428
Hain Komplo ve Gerçekler	463
Ekranları İşgal Edenler 'Kuş Yumurtası' Gazeteciler	
Olabilir mi?	475
Ergenekon Davasını Aslında Başlatan Bitirdi	484
Medya, Türk Solu ve "Türk Solu Dergisi"	491
Öteki Medya ve Sol'un Durumu	500
Türk Solu Dergisi	506
Uygulanan Stratejiler ve Karşı Stratejiler	517
BEŞİNCİ BÖLÜM	
HER KOMPLO BİR GÜN AÇIĞA ÇIKAR	
Anılar Rahatsız Ediyor	536
Ben Neden Ergenekon Çuvalına Atıldım	551
AKP Avukatlarının Açtığı Dava	553
Ergenekon Çuvalına Atılmama Etken Olan Bir Makale	558
Cumhurbaşkanı Operasyonu Başlattı, Sonra Şikayetçi Oldu	563
TSK'nın İtibarsızlaştırılmasını Kimler Başardı?	566
Yargı Meselesi Halloldu	573
Sorunu Gazeteciler Görüyor, Ama Genelkurmay Göremiyor	591
ABD, Hem Balyoz'da Hem de Ergenekon'da	
TSK'yı Hezimete Uğrattı	602

KAYNAKÇA

İDDİANAMEYE KARŞI YAPTIĞIM SAVUNMADA

YARARLANILAN KAYNAKLAR.....	626
KİTAP İÇİN YARARLANILAN KAYNAKLAR	627
DERGİLER.....	631
GAZETELER.....	631

ÖNSÖZ YERİNE OKUNMASI GEREKEN GİRİŞ: BU BİR HUKUK YARGILAMASI DEĞİL SİYASİ BİR DAVADIR

26 Nisan 1988 tarihinde henüz bir yıllık yüzbaşıydım. Beylerbeyi Deniz Astsubay Hazırlama Okulunda fizik öğretmeye çalışıyordum. Aynı zamanda okulun futbol takımını da çalıştırıyordum. İşte bu tarihte Ankara'da askeri okullar arasında futbol turnuvası vardı.

Gazi Orduevinde akşam yemeği sonrası **emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk**'e rastladım.

Bana, NATO'nun gizli ordusu olan **Gladyo**'dan söz etti. **Gladyo**'nun Türkiye'deki adı **Ergenekon** olarak konmuştu!

Kulak tanığı olduğum bu **Gladyo-Ergenekon** konusunda, bana anlatıldığı kadarıyla bilgi sahibi olduklarımı 1997 yılında *Show TV*'deki *40 dakika* programında anlattım.

Bundan sonra da hayatım değişti! Kulak tanığı olduklarım bir gölge gibi beni hep takip etti.

Tarih 1 Temmuz 2008 oldu, gözaltına alındım, dava açıldı, 2012 yılında ve 2013 yılında savunmalar yaptım.

Savcıların, polislerin onların önüne koyduklarıyla yazdığı iddianamele-ri kanıtlarla, kitaplarla, dergi ve gazetelerle çürüttüğümü sanıyordum. Meğer boşa savunma yapmışım. Maalesef, mahkemenin ilan ettiği bu kararlar beni başka bir şeye inandıramaz. Çünkü **beş yıl önce cezaları belirlenmiş olan bir davanın aktörüymüşüz**. Oysa ben, Engin Ayça'nın yönetmeni olduğu Türkan Şoray'la Suna filminde; Sinan Çetin'in yönetmenliğinde çekilen *Cumhurbaşkanı* filminde Mehmet Ali Erbil, İtir Esen ve Kenan Işık'la birlikte aktörlük yapmışım. Anladığım kadarıyla yeterli görülmemiş!!!

Büyük Kumpas / Ergenekon

Kulak tanığı olarak bilgi sahibi olduğum, ama ilgimin olmadığı bir üretim olayla kanıtsız suçlandım. 5 Ağustos 2013 tarihinde açıklanan, Silivri’de eski DGM’nin yerine kurulmuş Özel Yetkili Mahkeme olan 13. Ağır Ceza Mahkemesinde, 8 yıl 9 ay hapse mahkûm edildiğim ilan edildi.

Bu davanın nasıl bir şey olduğunu, en anlaşılabilir şekilde, sokakta karşılaştığım kişilerin tepkilerini anlatarak açıklayabilirim. **Söyledikleri şudur: Erol Bey, ceza aldığınız için çok üzgünüz, ama eğer beraat alsaydınız, sizin hakkınızda bu kadar yılda oluşmuş saygımız sevgimiz tükenecekti. Çünkü sizin gizli tanık, itirafçı ya da ispiyoncu gibi başka bir şey olduğunuzu düşüncektik. Bu nedenle sevinçliyiz!**

Bu nasıl bir dava diyorsanız, işte böyle bir dava!

Şeriatın kestiği parmak acımazmış! Bunu kim uydurmuş bilemiyorum, ama büyük yalan söylemiş, çünkü canım yandı, parmağım acıdı.

Neden?

İngiltere’de anlatılan bir öyküyle karşılık verebilirim.

Derebeylik döneminde şatoda bir köylü ölürse kilisenin çanı bir kez çalarmış, asilzade ölürse iki kez çalarmış, prens ölürse üç kez çalarmış, kral ölürse dört kez çalarmış; bir gün beş kez çalmış, herkes şaşırmış, kim öldü diye sormaya başlamışlar. Bir âkil adam, “Hukuk öldü” demiş! Türkiye’de çan altıncı kez çaldı. Hem hukuk hem de canlar öldü.

İşte, bu nedenle canım yandı!

Bilebildiğimiz kadarıyla bu kitap, **Türkiye yayıncılık tarihinde ilk kez, yayın öncesi beş avukat tarafından okunmuş ve yayına öyle gönderilmiş olan tek kitaptır. Avukat Cavit Subaşı, Avukat Celal Ülgen, Avukat Nebi Barlas, Avukat Oğuz Can Bahar, Avukat Suat Parlar.** Neden beş avukat okudu?

Çünkü artık Türkiye’de demokrasi yok. Düşünme özgürlüğü, düşündüğünü ifade etme özgürlüğü yok. Konuşmaktan, yazmaktan korkuyoruz. Kitaplar yazılırken toplanıyor, yazarı tutuklanıyor, örgüt üyeliğinden yargılanıyor.

CHP Zonguldak Milletvekili Mehmet Haberal’ın sorgusun

Erol Mütercimler

da, üye yargıç Hasan Hüseyin Özese: “Erol Mütercimler’i tanır mısınız, Erol Mütercimler’i tanır mısınız?”

Prof. Haberal: “Hayır, tanımam efendim. Kendisini tanımam; yalnız bir kitabını okudum, ama şahsen kendisini tanımıyorum.”

Hk. Özese: “Yine iddianameye göre 5 kez telefon görüşmesi yaptığınız iddia ediliyor.”

Mehmet Haberal Hoca ile hiç karşılaşmadım, telefonla konuşmadım.

Bu türden çok yalan uyduruldu. Bu neyse. Asıl feci olan kısmı, Prof. Haberal benim bir kitabımı okumuş, üye hâkim Özese, ısrarla hangi kitabımı okuduğunu sormuş da sormuş. Tam 6 kez üst üste sormuş. Mehmet Hoca da, okuduğu kitabımın adını hatırlayamamış. Her yerde satılan kitabın peşine düşülmüş. Mehmet Haberal’ın adını anımsayamadığı kitabın adı *Fikrimizin Rehberi* ve konusu ise: “Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün yaşamı.”

Bu kitap nedense polisi de çok rahatsız etmiş. Avukat Fatih Volkan anlattı. Yeditepe Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Bedrettin Dalan’ın üniversitedeki odası aranırken, polis odadaki kitapların arasında, Erol Mütercimler imzalı *Fikrimizin Rehberi* kitabımı görünce hemen zabıt tutup kitabı da “gözaltına almış!” Avukat E. Volkan sormuş: “Bu kitabın ne sakıncası var? Yasak yayın mı? Her yerde satılan bir kitap.” Polisin cevabı: “Olsun, biz alalım da...”

Cumhuriyetin 90. yılında maalesef aksak yürüyen demokrasiyi bile katletmiş durumdayız.

*

Silivri’de yargılandığım süre boyunca, avukatım Cavit Subaşı’ydı. İsimlerini yukarıda saydığım tüm avukatlardan da sürekli yardım aldım. Bölümlerde okuyacaksınız. Bu kez C. Subaşı’nı farklı nedenle aradım. “Ergenekon’u” yazdım, gönderiyorum, okuyup hukuk sorunuyla karşılaşmamız bakımından görüşlerini bildir, ricasında bulundum.

Gönderdim, okumaya başladı, ilk 50 sayfayı bitirmişti, aradı, cevabı şu oldu: **“Yeter artık, kendimizi ne zamana kadar**

Büyük Kumpas / Ergenekon

denetleyeceğiz. Yazma, anlatma özgürlüğümüzü elimizle yok edeceğiz. Böyle saçma sapan şey olmaz. Bu korkaklığı atmak zorundayız.”

Güldüm, *“Unutma, yasayla başım derde girerse, yine sen savunmak zorunda kalacaksın. O gün mahkeme salonunda olmak yerine bugünden oku, uyarılarını yap!”*

Suat Parlar’dan gelen cevaba göre, yasaya aykırı, suç unsuru olabilecek hiçbir şey yoktu. Söylediği şu oldu: *“Buna rağmen bir sorun çıkarsa, zaten Türkiye Hitler’in Almanya’sı, Pinochet’in Şili’si, K. Evren’in Türkiye’si, Stalin’in Rusya’sı, İdi Amin’in Uganda’sı olmuş demektir. Eğer savcılar kitap hakkında soruşturma açarsa, bu da Türkiye’nin demokrasi tarihine bir kara leke olarak işlensin. Çıkar, aslanlar gibi mahkemede savunuruz. 12 Eylül’de bile bu kadar korkmadık. Yeter artık!”*

Avukat Oğuz Can Bahar’ın oldukça önemli uyarıları, düzeltmeleri oldu. Bu konuda deneyimli bir avukattır. Bu nedenle daha baştan müdahale edelim, dedi.

Avukat Nebi Barlas sözcük ve dilbilgisi yanlışlarını bile düzeltti.

İnsanlık tarihinde üç büyük özgürlüğü elde etmek uğruna binlerce yıldır milyonlarca insan öldü. Düşünme, düşündüğünü ifade etme ve inanç özgürlüğü... Parçası olmaya çaba harcadığımız Avrupa’yı Avrupa yapan bu özgürlüklerdir. Ama gel gör ki, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde, yargılandığım bir davayı yazarken tereddüt ediyoruz, üstelik haksız yere mahkûmiyet aldığımı söyleyen bu beş avukatın yanı sıra kitabı yayın öncesi okuyan iki emekli ağır ceza yargıcının hepsi de tedirgin durumda. İşte ileri demokrasimiz 2013 yılında bu aşamadaydı.

Ergenekon davası, hiçbirimiz ne olduğunun farkında değilken bir hukuk davası olduğu algısı yaratılmışken, Başbakanın, “Savcısıyım!” dediği, ana muhalefet partisi lideri Deniz Baykal’ın avukatı olduğu, **AKP milletvekilleri Hayati Yazıcı ve Hüseyin Çelik’in dayanaktan yoksun gerekli gereksiz sıkça açıklamalar yapma zorunluluğu hissettiği**, siyasi tarihimizin en önemli politik davasıdır. Ne yazık ki, bu bir hukuk davası

değil siyasi bir davadır. **Kamuoyunu inandırmak amacıyla da olmayan bir terör örgütü yargılanmıştır.**

Bir kısım medyanın, polisin bültenlerini yayınlayarak yapılan operasyonlarla, **TSK'nın itibarsızlaştırılmasından** sonra, artık olan bitene kimse inanmaz dedik, ama savcılar bir **"örgüt"** bulduklarını önce 'mütalaada' ilan ettiler, yargılama sonunda da mahkeme, **"Ergenekon silahlı terör örgütünün"** varlığına hükmetti!

Bu kitabın iddiası, tezi şudur: Bu tertip, komplo ABD tarafından düzenlenmiştir. CIA'nın ve Pentagon'un asıl tertibi BALYOZ'du. Ancak ilk hedef olarak emekli kuvvet komutanları ile görevdeki amiral ve general-leri almaya cesaret edemediler. Bunun üzerine ERGENEKON komplosunu planladılar. Beş bölümün tamamında tüm ayrıntıyı okuyacaksınız. ERGENEKON operasyonları, BALYOZ'a giriş meşruiyeti sağlamak amacıyla yapılmıştır. Toplumu yavaş yavaş sindirerek korku devleti yarattılar ve çok başarılı operasyonlar yaptılar. "Haşlanmış kurbağa sendromu" denir bunun adına. Yineliyorum, tüm amaç-hedef BALYOZ'u gerçekleştirmekti, ERGENEKON senaryosunu "dolgu malzemesi" yaptılar. Böylece sivil muhalif unsurları da aradan çıkarmış oldular! Ayrıca, sivil unsurların ve sokaktaki vatandaşın geldiği nokta da bu yöndedir.

Kitapta, ABD'nin kendi kaynaklarından bunu kanıtlamaya çalıştım. Okuyucuya duyduğum saygı nedeniyle, şimdiye kadar yayınlanan "Ergenekon davasını ve sürecini" anlatan kitaplardan farklı olmasını istedim. İstedim ki, bu araştırma **beş yıl boyunca maksatlı şekilde uydurulan yalanlarla, yazma heveslisi bazı kişilerin ruh hastalıklarını tatmin için kaleme aldıklarıyla** kafası karıştırılmış olanlara bir yol haritası olsun.

İstedim ki, yarın üniversitelerin 'hukuk fakültelerinde' yaptırılacak olan yüksek lisans ve doktora çalışmalarında, Ergenekon çuvalının içine atılarak mağdur edilmiş birisinin aynı zamanda gözlem ve deneyimlerinden de yararlanılsın.

İstedim ki, **TSK itibarsızlaştırılırken Genelkurmay'da kimler uyumuş, göz yummuş, bilerek geçit vermiş; toplumun bel-**

Büyük Kumpas / Ergenekon

leğine kazınsın. Böylece sistemin hastalığı tedavi edilebilsin.

İstedim ki, bu davayla ilgili hükmünü vicdanında verecek olan milletin önünde gerçek kanıtlar olsun. *Yassıada Mahkemesi* bir karar verdi, sonucu uygulandı, ama millet bu kararları kabul etmedi, lanetledi. Karan verenleri itibarsız kılarken, idam edilenlere iade-i itibar yaptı. *12 Mart, 12 Eylül mahkemelerinin* verdiği kararlar milletin vicdanında reddedildi, kabul görmedi. Önemli olan kamunun vicdanıdır.

Bu davalar boyunca, “hukuk sistemine saygı, bağlılık, inanç” gibi kavramlar ve vurgulamalar bolca kullanıldı. Bunların boş sözler olduğu ortaya çıktı. **O halde nedir bu hukuk sistemi?**

Her siyasi sistem, ideolojik her yapılanma “kendi hukuk sistemini” kurar. Antikçağ Atina’sında uygulanan köleli demokrasi ve üstünlerin hukuk sistemi Sokrates’i baldıran zehiri içmeye zorladı. Günümüze yakın yüzyıllarda, örneğin **19. yüzyılda, İngiliz emperyalizmi, sömürgelerinde hukuk sistemlerini kurmuş, buna göre yüz binleri ölüme göndermiştir. 1789 Fransız Devrimi yarattığı hukuk sistemiyle 34 bin kişiyi giyotine göndermiştir. ABD, 20. yüzyılda ve 21. yüzyılın başında kendi hukuk sistemini kurarak dünyanın her yerinde askeri darbeler, müdahaleler, iç savaşlar çıkartmıştır. 12 Mart, 12 Eylül darbeleri kendi hukuk sistemlerini kurmuş, yüze yakın kişiyi idama gönderirken binlerce kişiyi öldürtmüştür, on binlerce kişiyi işkenceden geçirtmiştir.** Buyurun size ‘hukuk sistemi’ olgusu.

Kapitalizmin, faşizmin, sosyalizmin de kendine özgü hukuk sistemi vardır.

Küreselleşme adıyla tanımlanan bu yüzyılın ilk çeyreğinde büyük kapitalistler ya da para-sermaye kendi ‘hukuk sistemini’ kurmuştur. Turuncu devrimler bu hukuk sisteminin eseridir. Bu hukuk sistemi, kendisiyle işbirlikçilik yapanları ‘demokrat’ ve ‘demokrasiye’ bağlı kahramanlar olarak, tanımlayıp, topluma sunarken, **ulusal çıkarlarımız** deme cüretini gösterenleri ise demokrasi düşmanı, **çağdışı ulusalcılar** olarak sunmaktadır.

Tüm bu davalar, Balyoz-Ergenekon ve ötekiler, ABD ve NATO’nun 50 yıldan fazladır dünyada yarattığı egemenlik

ve sindirme amaç hedefli kurgulanmış hukuk sistemine göre yaptırılmıştır. Devletlerin milli yasaları da buna uydurulmuştur. Milletvekillerinin büyük çoğunluğunun el kaldırdıkları yasaların, neye ve kime hizmet edeceğini bilmeden, TBMM'deki gece yarısı operasyonlarıyla çıkarılan yasalarla, hukuk sistemine işlev kazandırılmıştır.

'Gizli tanık', 'itirafçı', 'ihbarcı' tipleri yasayla koruma altına alan hukuk sistemi değil mi?

Şunu da bilmeliyiz ki, dünyanın her yerinde yasaları polis yaptırır. **"Ergenekon" da kanıt üretilmiş, suç türetilmiş, suçlu yaratılmış, ona göre 'silahlı terör örgütü' uydurulmuştur.** Savcılar da polisin uydurduklarına bakarak iddianame ve mütalaa yazmıştır. Mahkeme ise önündeki yasa kitabına bakıp ceza yağdırmıştır. **Yapılanların hepsi 'hukuk sistemine uygundur', anayasa ve AB standartlarına aykırı işler yapılmış, ama yasalar uygulanmıştır.** Her şey aydın oldukları iddiasındaki faşist liberallerin beklentilerine uygun, meşru; itirazı olan varsa çıksın ortaya. Benim itirazım yok!

Ama yapılan haksızlıklara itirazı olan bir vakıf var. George Soros'un Açık Toplum Vakfı ve Brooking Enstitüsü. Bunu hem de kim söylüyor? **TESEV'in kurucusu âkil adam Can Paker!** İkinci bölümün sonunda okuyacaksınız.

Bu kitap, kesinlikle bir kendini savunma kitabı değildir. Antidemokratik olan ve çağdaş olmayan sisteme isyan amacıyla yazılmıştır.

Kitabın yazar zaten kendisini DGM'lere isim değişikliği yapılarak, yenden ama aynı işlevi gören, yasayla çoktan kaldırılmış olan Silivri Özel Yetkili Mahkemesi'nde savundu.

Bu kitap, 1947 yılından itibaren yarı bağımlı hale getirilmiş olan Türkiye'nin, Ergenekon davasını koordinat merkezine koyarak siyasal tarihini anlatan bir analiz ve sentezdir. Tarihe not düşmektir.

Bu davadaki Truva atlarını, Ergenekon'un gölgesinde yaşanan ihanetleri, muhalefetin çapsizliğini, devletin kurduğu tuzakları, medyanın ruhunu satışını, siyasallaştırılan hukukun katledilişini, ideolojik körlükle yaratılmış acımasızlığı, intika-

Büyük Kumpas / Ergenekon

mı, kin ve nefretin hukuk kullanılarak meşrulaştırmışım, ama en önemlisi de binlerce kurmay subayı olan bir ordunun dost ve müttefik olduğu iddia edilen ABD tarafından 1991 yılı başlangıç olacak şekilde “hiçten bir şey üretmek strategemi” uygulanarak yok edilirken, Türk Genelkurmayının mezar sessizliğine gömüldüğünü ortaya koyma çabasıdır.

Dördüncü bölümün sonunda ve beşinci bölümün tamamında okuyacaksınız, ama **bu komponun başlangıç emrinin ABD tarafından verildiğini, hedefin Türk ordusundan intikam almak olduğunun kendi strateji uzmanlarının söylemlerinden yaptığım alıntılardan öğrendiğimizi bir kez daha belirtmek isterim.**

Önsöz’den bölümlere giriş yaparken, birinci bölümden beşinci bölüme kadar anlattıklarımın ABD’nin komplosunun daha iyi anlaşılabilmesi hem de beşinci bölümde yapmaya çalıştığım analizlerin yerli yerine oturabilmesi için, ABD’deki kurmayların hangi stratejiyi uyguladıklarını sizlerle paylaşmak istiyorum.

Çünkü CIA ve Pentagon **stratejileri**, Batılı bir strateji ustasından esinlenmeyip, beş bin yıldır Çin’de ve Uzakdoğu’da yararlanılan **strategemlerden** esinlenmiştir. Bu strategemlerin toplamı 36’dır. ABD’li uzmanlara **7 numaralı strategem** yol göstermiştir.

Strategem numarası 7: Bir Hiçten Bir Şey Yaratmak

Bağlantı çevirisi: ***Olmayandan olanı meydana getirmek / yaratmak.***

Hiçlikten bir şey meydana getirmek/yaratmak.

Bir hiçin içinden bir şey meydana getirmek/yaratmak.

Özü: a) **Bir sahte tehlikeyi öylesine sahnelemeli ki, rakibin (düşmanın) dikkati, ardından gelmekte olan gerçek tehlikeyi sahte tehlike sayacak şekilde çelinmiş ve rakip (düşman) herhangi bir savunma önlemi almadan kurban durumuna düşürülmüş olsun.**

b) **Bir sahte senaryoyla düşmanın gerçeği başka türlü algılamasını sağlamak ve bu suretle avantaj elde etmek.**

c) **Uydurma haber yaymak, düzmece bir şeyi gerçekmiş**

gibi göstermek, ortalığa söylentiler yaymak, tezvirat ve yalan kampanyası açmak, karalama taktiği gütmek, bir sivrisinekten fil yapmak, abartma manevrası.

ABD, Soğuk Savaş sonrası Türk ordusundaki yapısal değişikliği 1991 yılından itibaren evre evre yapmayı planlamıştı. ABD'yi bu denli bir komploya sürükleyen, harekete geçiren temel etken neydi?

Bu sorunun yanıtını **Genelkurmay eski Başkanı Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı** verdi. 16 Ocak 2009 tarihli *Milliyet* gazetesinde Fikret Bila'nın köşesinden seslendi: "Çelik Harekâtını yaptık. Belki bunları başarıyla yaptık diye bu olaylar oluyor. Belki Çelik Harekâtını yapamasaydık, bunlar olmazdı diye düşünüyorum. Ama biz görevimizi yaptık. Yaptıklarımın hiçbirinden pişman değilim."

Çelik Harekâtı 1995 yılında yapıldı. Hem Ergenekon hem de Balyoz komplosunun ana çıkış kaynağı budur. Başka hangi olayların tetiklemiş olduğunu da beş bölüm boyunca okuyacaksınız.

İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi, Balyoz davasındaki kararım 21 Eylül 2012 tarihinde açıkladı. Karara göre **1. Ordu eski Komutanı emekli Orgeneral Çetin Doğan, Deniz Kuvvetleri eski Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek ve Hava Kuvvetleri eski Komutanı emekli Orgeneral İbrahim Fırtına'ya** "Türkiye Cumhuriyeti icra vekilleri heyetini, cebren ıskat veya vazife görmekten cebren men etmek" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildi. Fakat eksik teşebbüs indirimi nedeniyle cezaları yirmi yıl hapse indirildi. Yargıtay, 9 Ekim 2013 tarihinde son kararını açıkladı! Sürpriz sonuç yoktu; önceden tahmin edildiği gibi hemen hemen tüm sanıklar hakkında verilen cezalar onandı.

5 Ağustos 2013 tarihinde 275 sanıklı Ergenekon davası kararları açıklandı. 22 müebbet cezasının verildiği bu davada, 21 beraat, 13 yakalama ve 17 de tahliye açıklanırken, 248 sanığa 3256 yıl ceza yağdırıldı. *Yurt* gazetesi "**Ergenekon'a da Balyoz**" başlığı attı.

Bu ağır kararlar henüz açıklanmamışken 361 sanıklı Balyoz Planı davasının temyiz duruşmasına Yargıtay 9. Ceza

Büyük Kumpas / Ergenekon

Dairesi'nde devam ediliyordu. Aralarında **Hava Kuvvetleri eski Komutanı emekli Orgeneral Halil İbrahim Fırtına, Deniz Kuvvetleri eski Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek ve 1. Ordu eski Komutanı emekli Orgeneral Çetin Doğan**'ın da bulunduğu 361 sanıklı Balyoz davasının Yargıtay'daki temyiz duruşması beşinci gününe girmişti (22 Temmuz 2013), önemli bir tartışma medyada yer aldı.

13 sanığın avukatı Günizi Dizdar'ın savunmasına **"tutuklu", "tutsak"** tartışması damgasını vurdu. Dizdar, **"Kardeşim de komutandır, elimiz yüreğimizde bekledik, geçen sene emekli oldu da rahatladık, 'Yırtmışızdır umarım,' diye. Amiral olacak kalitede insanlar kaçıyorlar, 'Aman bize de bu laşmasın!' diye. Kurtlar dumanlı havayı sever. Savaş zamanı yapamayacaklarını böyle mi yapacaklar bize! Bu dış güçlerin işi, artık buna inanıyoruz. Yargı yanıltılmak suretiyle savaş zamanı içeri alamayacakları bu kadar komutanı 'tutsak' olarak içeride tutuyor bu global güç,"** diye konuştu.

"Tutsak alınma" konusuyla başlayan tartışma gerilim yarattı. Mahkeme Başkanı tekrar araya girerek açıklık getirdi ve **"Kastettiğim düşman esir alınır, sanık tutuklanır,"** şeklinde konuştu. Avukat Dizdar, **"Affedin, çok affedin, asla düşman olunması anlamında söylemedim,"** şeklinde konuştu.

Avukat Haluk Demirkılıç, **"Darbenin d'sini hissetsem çekip giderim, dosyayı okudukça değil darbe, mağdurlar ordusunu gördüm. Şimdi sanıklara, bana, 12 Eylül'de yapılanlar yapılıyor,"** dedi. Demirkılıç, suçlamaların Aziz Nesin fıkrası gibi olduğunu, müvekkilinin lojistik şube müdürü olmadığı halde listede adının böyle geçtiğini anlatarak, **"Pırıl pırıl bir Türk subayını hukukçular olarak imha ettik, çile çekiyor cezaevinde. Sağ olsun, başsavcılık beraatını istemiş, diyecek bir şey bulamıyorum, hayatının içine ettik bir insanın, hayatı mahvoldu!"** dedi.

Gürbüz Kaya'nın da aralarında bulunduğu 11 sanığın avukatı Muzaffer Değirmenci savunmasında, Balyoz davasını Yıldız Sarayı yargılamalarına benzeterek, **"Mithat Paşa'ya uygulanan yargılama neyse Silivri'de uygulanan yargılama da aynıdır. Yıldız Sarayı yargılamalarının benzeridir. Yargılamanın pra-**

tik faydası yok, karar önceden belirlenmiştir. Gerçek dışı üretilmiş belgelerle mahkûmiyet kararı verilmiştir,” dedi.

Günizi Dizdar, deliller arasında yer alan **“Anfibi Takım Timi”** diye bir oluşumun olmadığını anlattı. Müvekkili Yusuf Afat’ın 40’ın üzerinde takdir madalyası olan Deniz Piyade subayı olduğunu anlatan Dizdar, **“Denizlerde ne yapılabilir, hükümet aleyhine nasıl bir şey yapılabilir? Takdirlerinize sunuyorum. Delil olmadığı için verilen hükmün insafsızlık olduğunu düşünüyorum,”** dedi.

Aktardığım bu temyiz duruşmasından bir gün sonra *Hürriyet* gazetesinde Tolga Tanış/Washington imzalı çok önemli bir haber yayınlandı: **“BM’den Balyoz gibi karar.”**

Birleşmiş Milletler Keyfi Tutuklamalar Çalışma Grubu, 250 Balyoz sanığının geçen sene yaptığı başvuru üzerine yaptığı değerlendirmeyi 21 Temmuz 2013 tarihinde tamamladı ve kararı taraflara bildirdi.

Hürriyet’in edindiği 16 sayfalık kararda, Türkiye’nin Balyoz yargılamasında İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin keyfi tutuklama, adil yargılama ve savunma hakkına dair üç maddesini ihlal ettiğine hükmedildi. BM, Türkiye’den sanıkların durumlarının telafi edilmesini istedi ve tazminat hakkı doğduğunu açıkladı. Sanıkların avukatı, Washington’un ünlü uluslararası insan hakları savunucularından Jared Genser, “Bu karar, sözde yargılama konusunda adalet adına açık bir zaferdir,” dedi.

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu bünyesinde kurulan ve ülkelerdeki yargılamalarda insan hakları ihlallerini araştıran Birleşmiş Milletler Keyfi Tutuklamalar Çalışma Grubu, Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin Balyoz yargılamasında sanıkların haklarını ihlal ettiğine hükmetti. Grubun dün taraflara bildirdiği tarihi kararda, Balyoz davasında “İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinin keyfi tutuklama, adil yargılama ve savunma hakkına dair üç kritik maddesi ile “Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi”nin yine keyfi tutuklama ve adil yargılamaya ilişkin iki maddesine uyulmadığına karar verildi. Grup, Türkiye Cumhuriyeti’nin sanıkların durumunu

Büyük Kumpas / Ergenekon

telafi etmesini istedi. Ve sanıkların, oluşan mağduriyetin ardından tazminat hakkı olduğuna karar verdi.

Geçen hafta Yargıtay'da temyiz duruşmaları başlayan ve aralarında **emekli Oramiral Özden Örnek, emekli Orgeneral İbrahim Fırtına** gibi eski kuvvet komutanlarının da bulunduğu, birçoğu hükümeti devirmeye teşebbüs etmekten müebbet hapis cezasına çarptırılan 361 sanıklı dava için Birleşmiş Milletler'e başvuruyu, sanık yakınlarının kurduğu "Vardiya Bizde" Platformu geçen sene yapmıştı. Balyoz'daki 250 sanığın yakınları adına açılan dosyayı ise Burmalı Aung San Suu Kyi ve halen Çin'de hapiste tutulan insan hakları savunucusu ve edebiyatçı Liu Xiaobo'nun da avukatı olan, Washington'un en bilinen uluslararası insan hakları savunucularından Jared Genser hazırlamıştı.

Bağımsız hukuk uzmanlarından oluşan çalışma grubunun Türkiye'den de açıklama alarak 29 Nisan-3 Mayıs tarihleri arasındaki 66'ıncı oturumunda yaptığı değerlendirmenin ardından oluşturduğu 16 sayfalık 6/2013 numaralı mütalaa dün taraflara iletildi. Ülkeler açısından bağlayıcılığı olmayan, ancak sembolik anlamı çok önemli kararda da Türkiye'nin Balyoz yargılaması sırasında ihlal ettiği maddeler teker teker sıralandı. Bu maddelere ilişkin yapılan ihlalin ardından da sanıkların "Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi"nin 9. maddesi 5. paragrafına göre hukuksuz tutuklama kurbanlarının tazminat hakkı olduğuna hükmetti.

Komisyonu yapılan başvuruda, sanık yakınları davadaki delillerin sahte olduğunu belirtip, mahkemenin bu delillerin gerçekliğinin incelenmesi için yapılan müracaatı reddettiğini belirtmişti. Çalışma Grubu da hazırladığı mütalaa da Türk Hükümeti'nin belirtilen ihlallere ilişkin bir cevap vermediğini belirtti. Grup, bu nedenle Türk Hükümeti'nden başvuruyu yapan 250 Balyoz sanığının durumunu, "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi" ve "Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi"ne uygun biçimde düzeltmesini istedi.

Avukat Jared Genser, kararın ardından şunları söyledi: "Bu karar, sözde yargılama konusunda adalet adına açık bir zaferdir. Türkiye Hükümeti, Çalışma Grubu'nun karşısına geçip yaptığı

mız başvuruyu 45 sayfalık bir bilgilendirme notu ve binlerce sayfalık kanıtlarla çürütmeye çalıştı. Hukukun her maddesinde davayı kaybetmesinin ardından, Türk Hükümeti sanıkları derhal salıvermeli.”

Balyoz başvurusunu değerlendiren Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu’na bağlı çalışan grubun beş üyesi vardı. Şili, Norveç, Senegal, Pakistan ve Ukrayna’dan seçilen hukuk uzmanlarının dosyayı ele almaları bir yılı aşkın bir zaman aldı.

İşte İhlal Edilen Maddeler

Kişisel ve Siyasal Haklar Uluslararası Sözleşmesi Madde 9: Herkesin özgürlük ve kişisel güvenlik hakkı vardı. Kimse keyfi gözaltı ve tutuklamaya maruz bırakılamaz.

Madde 14: Herkes mahkeme önünde eşittir. Hakkında suçlama olan herkes adil, tarafsız ve bağımsız bir yargılamaya tabi tutulmalıdır.

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi Madde 9: Kimse keyfi gözaltı, tutuklama ve sürgüne maruz bırakılamaz.

Madde 10: Herkes bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından eşit ve adil yargılama hakkına sahiptir.

Madde 11: Hakkında bir suçlama olan herkesin savunması için gerekli tüm garantiler sağlanmış biçimde açık bir mahkemede suçluluğu ispat edilinceye kadar suçsuz sayılma hakkı vardır.

Hürriyet gazetesinin haberini burada kesip yeniden Ergenekon davasına dönüyorum. Tüm hukuk otoritelerine göre, Yargıtay 9. Dairesi’nin Balyoz kararı Ergenekon sanıklarının kaderini de çizecek. (Eski savcı, İrticayla Mücadele Eylem Planında adı geçirilen CHP milletvekili İlhan Cihaner de bu görüşü seslendirenlerden birisidir.) Bu düşünceye pek katılamıyorum, bu komployu kurduran Pentagon’da, iki davanın sanıklarının farklı bakış açısıyla seçilmiş olduğunu değerlendiriyorum.

Bir kez daha yineliyorum. Asıl hedef Balyoz’du, ancak doğrudan görevdeki amiral ve generallere saldırılamazdı, önce yumuşatma harekâtı yapılmalıydı; Ergenekon davası yaratma fikri bu noktada öncelik kazandı.

Büyük Kumpas / Ergenekon

Her komplo mutlaka bir yerinden patlak verir. Bu operasyonda da öyle oldu. Bu komployu yurtdışın kurgulayanlar, İşçi Partisi'ne yani **Doğu Perinçek** ve grubuna bu denli geniş operasyon yapılmasını planlamışlar mıydı, bilemiyorum, **Türkiye'deki "uygulama odağı" stratejik bir hata yaparak, İP mensupları ile Aydınlik grubunda geniş çaplı operasyon yaptılar.** Böylece bu grubun olayı canlı tutmasına yol açtılar. Her komplo ağır hasar yaratır, ancak bir noktada hata yaparlar ve mutlaka bir şekilde fark edilir. **İşte bu stratejik yanlışlık her şeyi açığa çıkarmıştır.** Yoksa iş Genelkurmay'a ve Rıza Küçükkoğul'un başında olduğu emekli subayların tavlagâhı olan 2008 yılındaki **TESUD'a** kalsaydı, "hukuka gösterilecek sabırla!" çoktan karanlık dehlizlerde kaybolup gidilirdi. Kadınların yarattığı *Vardiya Bizde Platformu'nun* ortaya çıkışı da, **TGB'nin direnişinin yarattığı sarsıntıdır.** Bunu da bir yerlere kaydetmekte yarar var.

Temel kuraldır, akıl oyunu akıl oyununu okur; akıllı oyunu akıl oyununu bozar.

20 Ekim 2008'de başlamak üzere bu davada savunmaları yapan hukukçular ile AKP'ye yandaş olmayan ama davayla da doğrudan irtibatı bulunmayan hukuk otoriteleri, BM'den çıkan bu ihlal kararında belirtilen tüm aksaklık ve eksikliklerin daha fazlasının Ergenekon davasında bulunduğunu televizyonlar dahil olmak üzere her ortam ve platformda anlattılar.

Bu operasyonlarla ve davayla her gün ilgilenen gazetelerden birisi *Zaman*'dı. 27 Ocak 2008 tarihinde attıkları manşet: **"Ergenekon'a büyük tutuklama"**... Ardından ilk olarak *Zaman* gazetesinin **"Asrın davası"** olarak başlık atarak duyurusunu yaptığı Ergenekon mahkemesinin yargı sürecinde medya ve kamuoyu ikiye bölündü.

6 Ağustos 2013 tarihinde *Zaman* gazetesi **"Ergenekon Silahlı Terör Örgütü'ne müebbet hapis"** başlığını attı. Aynı günlü *BirGün* gazetesi ise **"Ağırlaştırılmış intikam"** başlığını uygun gördü. Başlığın altındaki yorum toplumun vicdanında bu cezaların kabul görmediğini açıkça anlatıyordu: **"Kontrgerilla ile AKP muhaliflerinin bir arada yargılandığı Ergenekon davasında gazeteci ve akademisyenlere ağır cezalar verildi. Hu-**

kukçuların ‘tiyatro’ olarak nitelediği davada izleyiciler bile cezasız kalmadı.”

12 Haziran 2007 tarihinde Ümraniye’deki bir gecekondu ihbar üzerine bulunan 27 el bombası, ardından 14 dalgalık operasyonlar silsilesini getirdi. 2455 sayfalık iddianameyle 25 Temmuz 2008 tarihinde ilk dava açılrsa da, sonunda Ergenekon 23 ayrı davanın birleşiminden oluşan 275 sanıklı dev bir yargılamaya dönüştü. Ergenekon davası 321. duruşmada bitti.

Türk Silahlı Kuvvetlerinin 26. Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’a darbeye teşebbüsten “müebbet hapis” cezası verildi. Bu, Cumhuriyet tarihinde ilk kez oluyordu ve **Başbuğ AKP iktidarınca göreve getirildiğinde, medya kendisinden “demokrat ve demokrasiye bağlı” şeklinde övgü cümleleriyle söz etmişti.** Kesinlikle de doğrudur.

Ergenekon’la birleştirilen İnternet Andıcı davasında tutuklanan İlker Başbuğ için savcı, “TSK’ya sızan en üst düzey Ergenekon yöneticisi” demiş, ağırlaştırılmış müebbet hapis istemişti. Mahkeme, iyi halini göz önünde tutarak darbeye teşebbüs’ten müebbet verdi.

Aynı mahkeme, Danıştay cinayetinde Ankara’da yargılandığı mahkemeden müebbet alan ‘gizli tanık’ Osman Yıldırım’ı beraat ettirdi, salıverdi. Oysa O. Yıldırım, Danıştay baskını azmettirmek ve *Cumhuriyet* gazetesine el bombası attırmaktan müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı. **“Tetiği çeken Alparslan Aslan, Veli Küçük’le buluştu,”** diye ifade verince, aslında ifade verdirilince, Danıştay davası Ergenekon’la birleşti. İfadesi gizli tanık 9’la aynıydı. Sonra gizli tanık 9’un da o olduğu anlaşıldı. **Hem sanık, hem tanık, hem gizli tanıktı.** Danıştay’la ilgili suçlamalardan beraat etti. Bombadan 8 yıl aldı, böylece serbest bırakıldı. Kız kardeşini öldürmek, kardeşinin kızını erkeklere satmak dahil pek çok yüz kızartıcı suçtan hüküm giymiş birisiydi. Şimdi toplumun içine karıştı.

17 Aralık 2008 tarihi en kritik tarihtir. Çünkü Yargıtay, Danıştay saldırısıyla ilgili Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nin verdiği kararı bozdu. Dosyanın Ergenekon davasıyla birleştirilmesini istedi. Zaten ne olduysa bu karardan sonra oldu!

Büyük Kumpas / Ergenekon

Tutanaklara göre savcıların “Osmanım” diye hitap ettikleri O. Yıldırım’ın ifadesiyle **“iki ağırlaştırılmış müebbet ve 99 yıl alan” emekli tuğ-general Veli Küçük**’ün de içinde bulunduğu 31 kişi 21 Ocak 2008 tarihinde gözaltına alındı. V Küçük’ten Ergenekon örgütünün anayasası olarak tanıtılan ‘Lobi’ isimli belge ele geçirildiği duyuruldu. Hemen ardından 21 Mart’ta **İP Genel Başkanı Doğu Perinçek, Cumhuriyet Başyazarı İlhan Selçuk, İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu**’nun da aralarında olduğu 13 kişi gözaltına alındı. Sonrasında kısa aralıklarla da öteki dalgalar sökün ettirildi.

Savcıların yazdığı ilk iddianame 25 Temmuz 2008’de kabul edildi. 46’sı tutuklu 86 sanık hakkındaki iddianame 2 bin 455 sayfadan oluşuyordu. İlk iddianamede Ergenekon, “terör örgütü” olarak tarif edildi. Ergenekon davası, Başkan Koksall Şengün, üye hâkimler Hasan Hüseyin Özese ve Sedat Sami Haşıloğlu’ndan oluşan mahkeme heyetiyle Ergenekon davasının ilk duruşması 20 Ekim 2008 tarihinde görüldü, 1909 sayfalık ikinci iddianame 25 Mart 2009’da kabul edildi. Aralarında bendeniz Erol Mütercimler’in de bulunduğu 19’u tutuklu toplam 56 sanık hakkında dava açıldı. Üçüncü Ergenekon iddianamesi de 5 Ağustos 2009’da kabul edildi.

12 Haziran 2011 tarihinde yapılan genel seçimde milletvekili seçilen **Mehmet Haberal ve Mustafa Balbay hakkında tahliye edilmesi yönünde oy kullanan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Köksal Şengün 13 Temmuz 2011’de Bolu’ya atandı.** 25 Temmuz’dan itibaren heyete Hasan Hüseyin Özese başkanlık yapmaya başladı. Ergenekon soruşturmasını başlatan Savcı Zekeriya Öz, İstanbul Başsavcı Vekilliğine getirildi.

27 Nisan 2012’deki 225. duruşmada ilk iki Ergenekon davası birleştirildi. **Davanın ek klasör arşivi 9 milyon sayfaya ulaştı.** İlk savunmamı 30-31 Ocak 2012 tarihlerinde yaptım.

Savcılar Mehmet Ali Pekgüzel, Nihat Taşkın ve Murat Dalkuş, hazırladıkları 2 bin 271 sayfadan oluşan mütalaayı 18 Mart 2013’te mahkemeye sundu.

15 Nisan 2013’ten itibaren sanıkların savunmalarının alınmasına başlandı. Mahkeme, birden fazla suçla suçlanan sanık

Erol Mütercimler

lara avukatıyla beraber 2 saat, haklarında tek suçlama bulunan sanıklara ise avukatlarıyla beraber 1 saat süre verildi. Ben de savunmamı 30 Nisan 2013 tarihinde yaptım, **odatv.com** haber sitesinde de kamuoyuna sunuldu. Son duruşma 21 Haziran 2013'te yapıldı. Bu tarihte **Avukat Zeynep Küçük, Cumhuriyet'e** atılan bombalar ve **Danıştay cinayetini dakika dakika ve yer zaman belirterek** krokiler ve haritalar üzerinde öyle anlattı ki, kurulmuş olan pis komploya hiç kimsenin itiraz edecek hali kalmadı. Bu celseyle birlikte de zaten bu dava aslında çöktü. Mahkeme Başkanı da bir daha duruşma günü vermedi. 59 sanığın savunması alınmadan dava bitirildi.

5 Ağustos 2013 tarihine kadar toplam 650 celse yapıldı. Yaklaşık 6 yıl 2 ay süren Ergenekon davasında 2 saat 10 dakika süren duruşmada mahkeme heyeti, kararında '**Ergenekon Silahlı Terör Örgütü**' ifadesini kullandı.

Mahkemenin resmen başvurarak bilgi sorduğu Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma Genel Komutanlığı "böyle bir örgütün varlığından haberdar olmadıklarını" mahkemeye gönderdikleri resmi yazılarında belirttiler. Bunlara ek olarak MGK Genel Sekreterliği de mahkemeye böyle bir örgütün varlığından bilgilerinin olmadığını ifade etti. Genelkurmay, "Bizim kayıtlarımızda böyle bir örgüt yoktur," dedi. 157 açık ve gizli tanığın hiçbiri 'Ergenekon terör örgütü vardır, diyemedi. Buna karşın var olduğu yalnızca Silivri'de, dünyada ilk kez hapislanan içinde kurulmuş olan mahkemece sabit görülen bu örgütün lideri bile belirlenememişti.

1 Temmuz 2008 tarihinde gözaltına alındım. Savcı Zekeriya Öz tarafından sorgulandım. İstanbul Barosu'ndan avukat Atilla Özen'in tanıklığında ki sorgum 45 dakika sürdü. 5 Temmuz Cumartesi sabahı serbest bırakıldım.

İlk sorgudan 8,5 ay sonra ikinci kez 10 Şubat 2009 tarihinde sorguya çağırıldım. **Emniyette emanete alınmış bilgisayarımdan Ergenekon Lobi belgesi çıkmıştı!** Yine Savcı Öz sorguladı, odada savcı Fikret Seçen de vardı. Bu kez avukatım, *Habertürk*

Büyük Kumpas / Ergenekon

kanalında birlikte çalıştığımız Hande Özışık'tı. Sorgu 3 saat 45 dakika sürdü. Yine serbest bırakıldım.

Öğretim üyeliği yaptığım üniversitelerin hukuk fakültesi öğretim üyeleri, iddianameyi okuyan avukatlar, savunmalarımı dinleyen hukukçular, hemen herkes, “Sen neyle suçlanıyorsun, biz anlamış değiliz!” dediler ve “mutlak beraat” çıkacak hükmünde bulundular, ama İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesince terör örgütü üyesi olmaktan suçlu bulundum!

Bu bir siyasi davaydı, hukuk davası değildi. Bu nedenle yaptığımız savunmalar boşa yapılmıştır. Silivri'deki mahkeme tıpkı askeri darbe dönemlerinde olduğu gibi olağanüstü dönemin mahkemesidir. Daha sonra bunu tarih yazacaktır.

Bu kitap beş bölümden oluşmaktadır. Üçüncü ve dördüncü bölümlerde mahkemede yaptığım savunmalarımı, daha iyi anlaşılabilmesi amacıyla başka olaylarla da destekleyerek yazdım. **Öngörü olarak yazıyorum: Bu dava Yargıtay'da esastan bozulacak, cezası onanacak olan 10-15 kişi olabilir. Onların suç künyeleri zaten farklı. Belki de o aşamaya bile kalmadan siyaseten çözüm üretilecek! Genel af, şartla salıverme ya da Apo'yla takas mı? Bilemem. Bunların hiçbirisi gerçekten de beni artık hiç ilgilendirmiyor; okuyucunun ve okumayanın vicdanında aklanmanın daha önemli olduğuna samimiyetle inanıyorum.**

Aslında Danıştay cinayeti ve *Cumhuriyet* gazetesine el bombası atılması olayı ile bazı kriminal suçlara karışmışlar dışında kim neyle suçlandığını, hangi olaya karıştığını, hangi eylemi yaptığını, bu terör örgütünün liderinin kim olduğunu, kendisinin hangi hücreye mensup olduğunu bilemeden, terör örgütü mensubu olarak ilan edildiler. Son karar Yargıtay'a kaldı. Tabii ki sonrasında da Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkı yolu açık. Oradan da AİHM'e davalar açılacak. Belki ben de dahil pek çok sanığın ömrü bu dava süreçlerinin sonunu göremeden bitecek.

Posta gazetesi (6 Ağustos 2013) başlık attı: **“Öyle bir karar ki...”** ve devamında şunları yazdı: *“Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın sahip çıktığı Genelkurmay eski Başkanı İlker Baş-*

buğ ‘darbeye teşebbüsten’ müebbet aldı. Danıştay saldırısını azmettirme, Cumhuriyet gazetesine bomba atmakla suçlanan Osman Yıldırım tahliye edildi. Tuncay Özkan ağırlaştırılmış müebbet alırken aynı suçtan yargılanan Prof. Dr. Mehmet Haberal tahliye oldu.”

Bülent Arınç, “Yargı kendine göre en doğru kararı verdi,” derken; **Kemal Kılıçdaroğlu, “Kararlar gayrimeşrudur, çünkü hukukun üstünlüğü kavramı özel yetkili mahkemeler için geçerli değildir. Bu mahkemeler siyasal gücün emrinde olan ve onun buyruklarını yerine getiren mahkemelerdir,”** dedi. (Taraf, 6 Ağustos 2013, s. 13)

Ben neden suçluyum?

Geniş yanıtını kitabın beş bölümünde de okuyacaksınız. Çok boyutlu analizim beşinci bölümde yazıldı. Mahkemede söylediklerimin özeti ise şudur: **1997 yılında NATO’nun gizli ordusu olan Gladyo’nun Türkiye’deki adının Ergenekon olduğunu açıkladım... Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının Savunmasını okuduktan sonra NATO Atatürkçülüğünün farkına vardığım 24 yaşından beri “Kemalistim”... Tüm siyasi partilere uzağım, CHP de dahil hep muhalifim... Bir aydın, 35 yıllık öğretim üyesi olarak aktivist ve anarşist tavrımı hep korudum. Ben yaranmak için değil yaranmamak için yazdım, yazmaya da devam edeceğim. İşte benim suçum bu!**

12 Eylül 1980 Amerikancı askeri darbesinde idamla yargılanan hukukçu ve gazeteci Taha Akyol, hem Aydın Doğan’ın hem de AKP’nin kurmayla-rınca akıl danışılan adam olduğu için ciddiye alınacak birisidir. Akyol’a göre, **“Bu davalar durup dururken açılmadı, AİHM deyişiyle darbe şüphesi uyandıran inandırıcı nedenler olduğu için açıldı.”** AİHM bu cümle-yi, TC Devleti’nin savunma amaçlı olarak gönderdiği cevaba dayanarak verdi. Eğer bunu Taha Akyol bile süzememiş ise, oğlu Mustafa’nın ve genç Melih Altınok’un saçmalamalarını hoş görmek gerekiyor.

‘İnandırıcı nedenlerin’ ne olduğunu ben hiç anlamış değilim, ama Cemil Çiçek’in eski yol arkadaşı T. Akyol’un kendisine ‘inandırıcı olmayan nedenleri’ bu kitapta yazdım. **Öteki kapı-**

Büyük Kumpas / Ergenekon

kulu yalaka gazetecileri ise hiç ciddiye almıyorum. T. Akyol’a “İnsaf yahu!”, ötekilerine ise “Edep yahu!” diyorum.

Bu davanın kazananı kim?

İki kazananı var: birisi asıl derin devletin adamı katil ve kadın satıcısı “Osmanım,” ikincisi de, Fethullah Gülen Cemaatiyle bizi oyalayan, ama gerçekte tereyağından kıl çeker gibi kendisini sıyıran ABD.

Bu davanın kaybedeni kim?

Beşinci bölümün sonunda **Ezop** masalında anlattım, okuyunca farkına varacaksınız.

*

Ergenekon operasyonu ve yargılama sürecinde içinde yaşayan bir yazar, senaryo yazarı, televizyon programcısı, akademisyen olan birisinin yaşadıkları ve gözlemleridir. Dolayısıyla bu kitap, daha önce yayınlanmış onlarca-sından farklı olarak akademik kaygı öne alınarak yazılmıştır.

Bir tarih, “hukukçular süzgecinden geçmiş” bir hukuk, bir strateji kitabıdır. Ama umarım bir gün gelir, Ergenekon’un romanını da yazarım. Kafası karışık olanların aydınlatılması artık bir görev halini almıştı.

Her kitabın bir tezi, meselesi, kaygısı, hedefi vardır. Bu kitabın da var. Silivri’deki mahkeme savcının iddianamesine uygun olarak, “Ergenekon terör örgütü vardır,” dedi. **Oysaki mahkeme terör örgütünün varlığını kanıtlamaya çalışmaz, devlet örgütü bulur, mahkemeye teslim eder, yargı da cezaları verir. Bilmem anlatabildim mi?**

Yazarın okuyucusundan beklentisi, kitabı bitirdiğinizde iki sorunun cevabını vermenizdir. Birincisi gerçekten böyle bir terör örgütü var mı? İkincisi bu bir siyasi mi yoksa hukuk davası mıdır?

Sizlere kaynaklarıyla birlikte kanıtları karşınıza koydum. Okuyucuma bir yol haritası çizdim. Yazarınızın samimi inancı şudur: Mahkemeler ne karar verirse versin, okuyucunun ve kamuoyunun vicdanında aklanmak önemlidir. Unutmayalım ki

Erol Mütercimler

27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül mahkemeleri de kararlar vermişti. Kaç kişiyi da-rağaçlarına gönderdiler bugün bu mahkemeleri lanetle anıyoruz! Acaba ne-den?

*

Teşekkür borçlu olduklarım...

5 Temmuz 2008 sabahı gözüaltından geldikten sonra, evime bırakılmış onlarca telefon notuyla karşılaştım. Hayatımda hiç görmediğim, bilmediğim, tanımadığım kişiler, televizyon seyircilerim, kitaplarımın okurları telefonla destek mesajları bırakmışlardı. Binlerce kez teşekkür ediyorum.

En unutulmaz desteği veren, kitaplarımın yayıncısı Alfa Yayınevi Ge-nel Müdürü Vedat Bayrak'tır. Gözüaltındayken ilk andan itibaren ilgilerini hiç esirgemedi. Vedat Bayrak, annemi arayarak, "İlk anda paraya ihtiyaç vardır, hemen gönderiyorum," diyerek güç kuvvet vermiştir. Gözüaltından döndük-ten sonra yanında editörümüz Rana Gürtuna'yla evime gelen ve beni ye-meğe çıkaran Vedat Bayrak'ın, "*Hadi abi, kitabı yayına bekliyorum,*" des-teği hiç unutulabilir mi! Ali Bayrak, Hülya Kımıl, Ömer Kımıl, Vezir Sarıyer başta olmak üzere Alfa Yayınevi'nin o güzel insanlarına yani emekçilerine minnettarım.

Gözüaltına alındığım an *Habertürk*'te dört yıldan fazla birlikte çalıştı-ğım Melih Meriç ve Murat Ongun hemen annemi arayarak, "Öncelikle para-ya ihtiyaç vardır, hemen gönderiyorum," demelerinin dışında, hep dost sı-caklığını hissettiğim Melih, o dönem birlikte çalıştığımız avukat Hande Özü-şik'tan rica etmiş ve Emniyetten benim durumumu izlemişlerdir. Murat On-gun kardeşim o rıyasız "abi" hitabıyla hemen evimize gelip annemle bizzat ilgilenmiştir.

Hiç birlikte çalışmadığım, annemin yüzünü görmediği halde çok sevdi-ği, zaman zaman dualarını iletmem isteğiyle telefon ettirdiği Tuncay Özkan, anında annemi arayıp, "Böyle günlerde paraya çok ihtiyaç vardır, teyzeciğim, hemen arkadaşım para gönderiyorum," diyerek unutulmaz bir iz bırakmış-tır. Annem ısrarla zor geri çevirmiş, bugün de dualarında hep yer almaya devam ediyor.

Büyük Kumpas / Ergenekon

"*Senin üyesi olduğun örgüte beni bir numaraya, kendini iki numara yaz,*" diyerek, telefonun öteki ucunda beni ağlatarak yüreklendiren Can Kırış Beyefendiye; evime geldiğimde hemen arayan ve bana hak etmediğimi bildiğim yüreklendirici konuşmayı yapan Bağfaş Yönetim Kurulu Başkanı Recep Gençer Beyefendiye, meslekte ve emekli olduktan sonra da hep desteğini gördüğüm Deniz Kuvvetleri Komutam Oramiral Uğur Yiğit'e, evime henüz adım atmışken ilk sesini duyduğum kişilerden birisi olan namuslu politikacı Murat Karayalçın'a, yüreklendirici telefon konuşmasıyla güç bulduğum sevgili ağabeyim Emin Çölaşan'a, bana hem dost hem ağabey olmuş olan duayen gazeteci Mete Akyol'a, hele Oktay Ekşi'ye ve Hasan Pulur'a, desteğini hiç esirgemeyen İdris Akyüz'e, Mustafa Mutlu'ya, Can Ataklı'ya, Prof. Haydar Baş'a (bir gün gelir yaptığı yardımı anlatırım), Meltem-Mesaj televizyon grubunun Genel "Yayın Yönetmeni Mustafa Uğurlu'ya, gazeteci can dost Muharrem Bayraktar'a teşekkür etmek yeterli olamaz.

O dönemler ders vermekte olduğum üniversitelerden birisi olan Mersin Çağ Üniversitesi'nden Profesör Esat Arslan o uzun yoldan iki kez evime geldi, destek oldu, sonsuz teşekkürler.

Ağabeyim yönetmen Halit Refiğ, sofrasını esirgemeyen Gülper Refiğ; can dost yönetmen Engin Ayça, oyuncu yürekli devrimci Gülsen Tuncer; dostum, arkadaşım oyuncu Demir Karahan ve eşi kardeşim Selma; hem *Habertürk'te*, ardından *Cem* kanalında birlikte çalıştığımız can dost, arkadaş Gülgün Feyman; dostum, arkadaşım, kız kardeşim Saynur Tezel Özgentürk; ilgisini, desteğini esirgemeyen arkadaşım gazeteci Atılğan Bayar; hep kardeşim olan Profesör Mim Kemal Öke; matbaasından içeri adım attığımda başka bir evreni soluduğum yol kardeşim Selahi Çiloğlu minnet ve teşekkürlerimi ifade etmek az gelecek insanlardır. *Habertürk* kanalında birlikte olduğum güzel insan Ersoy Dede *Ülke TV de* yaptığı programların bazılarını beni davet etti, seyircinin, "O Ergenekoncuyu niye çağırıyorsun!" protestolarına göğüs gerdi. İyi ki tanımışım.

İstanbul Ticaret Üniversitesi Rektörü Profesör Ateş Vuran'a ayrı bir parantez açmalıyım, çünkü onun yardımı olmasaydı

Erol Mütercimler

Atatürk'ün biyografisi olan *Fikrimizin Rehberi* yayınlanamazdı. Bu kitabın CD'sini polisten almam için Ateş Vuran Hoca'nın aracılığıyla yardımcı olan İstanbul Valisi Muammer Güler'e minnettarlığım sonsuzdur. Hem Ticaret Üniversitesi'nde hem de Haliç Üniversitesi'nde rektörüm olan Profesör Sait Sevgener'e, Ticaret Üniversitesi'nden hemen sonra bana kucak açan Haliç Üniversitesi'nin Mütevelli Heyeti Başkanı Profesör Doktor Gündüz Gedikoğlu'na; Yeditepe Üniversitesi Rektörü Profesör Ahmet Serpil'e; candan desteği ve karşılıksız yardımlarıyla Ticaret Üniversitesi'nden Esin Okay'a; desteklerine, yüreklendirmelerine binlerce teşekkür.

2004 yılından 2008 yılına kadar medya sponsorluğumu yapmış olan Ankara'da konuşlu Toğman Ajans'ın sahibi *Sevinç Toğman*'in unutulmaz yardım ve desteğine ömrümün sonuna kadar minnettar kalacağım.

Özel teşekkürüm diş doktoruma. Midem genetik olarak hep hastadır. Bu süreç boyunca buna dişlerim de eklendi. Sürekli kırıldılar. Haksızlığa onlar da isyan etti, peynir gibi parçalandılar. Genç doktorum Gökhan Yamaner, yurtdışına gittiğinde bile aradı, çok çile çekti. Halen de devam ediyor!

2008 yılında İstanbul Barosu Başkanı Kâzım Kolcuoğlu, baro avukatları Berrin Adıyaman ve Atilla Özen; çok özel insan Esra Akgül Macaroğlu, Yeditepe Üniversitesi lokantasında yanıma gelerek, kendisini tanıttıktan sonra, "Savunmanızı ablam yazsın!" dedi, dondum kaldım (!), böylece ulaştığım ablası, iddianameyi ilk okuyup uyarılarını yapan avukat emekli yargıç Ümmühan Aras; yardım etmeyi kendisi teklif eden avukat Önay Alpago; telefondaki ilk cümlesi, "Savunmanı ben yazacağım," olan, çok büyük borcumun olduğu 12 Eylül'ün efsane avukatı Nebi Barlas; her gün arayan soran, telefonun başından ayrılmayan kardeşim hukukçu yazar Suat Parlar, ağabey ve can dost avukat Celal Ülgen, aynı zamanda *Cumhuriyet* Okurları İstanbul Temsilcisi de olan avukat Namık Kemal Boya; hayatımın sonuna kadar unutamayacağım, ayrıntılarını ikinci ve üçüncü bölümde okuyacağınız avukat Cavit Subaşı ve Şule Gökyay.

Büyük Kumpas / Ergenekon

Hakkı ödenemeyecek Aydan, hep destek olan Hülya, bahriyeden arkadaşım can dostum Sedat, tek sözcükle kardeşim Yaşar ve Gül, üniversiteden can arkadaşım Oya ve Ömer ve bana darılmayacağına, bağışlayacaklarına inandığım arkadaşlarıma ve onlarca canlara, dostuma, varlıklarıyla güç aşıladıkları için minnettarlıkla. Bu kitap okuruna ulaşınca kadar on (10) kez gözden geçirildi. Çilesini grafik uygulamada Mürüvet Durna çekti. Kendisine özel teşekkürümü sunuyorum.

15 Ekim 2013

Göztepe-İstanbul

Kurnazlık ve gizlilik denilen kutsal sanat! Senin sayende görünmez olmayı, senin sayende duyulmaz olmayı öğrenip, düşmanın kaderini elimizde tutuyoruz.

Sun Tzu

BİRİNCİ BÖLÜM

İNSAN KADERİNİ SEVMELİDİR

Duruşmalar devam ederken artık yasayla ortadan kaldırılmış olan *Sivilvri Özel Yetkili Mahkemesinin* hakkında hüküm kurduğu Ergenekon davasına, neresinden, hangi olaydan giriş yapsam kararını vermek çok zor oldu.

Galiba en uygunu, 5 Ağustos 2013 tarihinde Ergenekon Davasına vurulan ‘balyozun’ havaya kalkmadan hemen önceki anları anlatarak girmek.

321. ve son duruşma yapılıyor; bugünkü karar duruşmasında hapis cezaları açıklanacak. 18 Mart 2013 tarihinde açıklanmış olan mütalaada, ne yazmışsam ve yazmamışsam, ne konuşmuşsam ve konuşmamışsam suç sayılmıştı. Kısacası benim açımdan sonuç belliydi. Buna karşın 30 Nisan 2013 tarihinde son savunmamı yaptım. Kısacası söylediğim şu oldu: **“Dönüp bakıyorum, bu örgüt bu salonda yok!”**

1 Temmuz 2008 tarihinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nde, sözde ‘emniyet’ altına alınmış olan hard diskimden tam 8,5 ay sonra belge üretimi yapılan ve tam 4 yıl 7 ay sonra, hayatımda görmediğim, adını duymadığım kişiler türetilerek aramda fetişim olduğu yalanı uydurulmuştu. Bu nedenle açıklanacak karardan hiç umudum yoktu. Sürekli temasta olduğumuz avukatlarımız da bizi sonuca hazırlamıştı. Özellikle Avukat **Celal**

Ülgen katıldığı tüm televizyon programlarında büyük isabetle sonucunu çok önceden tahmin ettiği hem Balyoz hem de sonucu açıklanacak Ergenekon Davasının ceza yağdırılarak sonu landırılacağım, aylar öncesinden lafı eğip bükmeden söylemişti.

 kinci iddianame yayınlandığında, ilk olarak 40 yıllık avukat  nay Al-pago dahil birçok avukat, “Size kesinlikle beraat kararı verilecek,” demişti. 2008 yılından 2013 yılına kadar geçen 5 yılda izlediğim mahkeme sürecinde ise buradan yalnızca yasaların referans alınarak bahane edileceği, ama adil kararların çıkmayacağını değil çıkamayacağını anladım.

Çevremde soran herkese  ansımın yüzde 50 olduğunu söyledim. Tanığım duayen gazeteci Mete Akyol ve avukatlardır. Birinci bölümden itibaren tüm konu malarımızı okuyacaksınız.

Karar günü öncesinde avukatım Cavit Sub  ı ve eski dostum, evini, ofisini her zaman bana açmış olan Celal  lgen, 12 Eylül döneminin efsane avukatı Nebi Barlas, “Mahkemeye gelme-gitme,” dediler. Ben de her zaman-ki gibi onları dinledim.

Silivri’ye gitmedim, süreci evimden *Ulusal Kanal*’dan izledim. 18 yıl-lık bir radyo ve televizyon programcısı ve yöneticisi olarak söylüyorum, *Ulu-sal Kanal* olağanüstü bir yayıncılık başarısı gösterdi. *Halk TV* de tüm k t olanaklarına karşın bir başarı öyküsü ortaya koydu. Bu değerlendirmelerim davanın sanığı olarak değil gerçek bir profesyonel olarak yapılmıştır.

Sabah saat 05.00, bir sahte ve imzasız ihbar mektubuyla Silivri  n n-deki direniş çadırları arandı. Aramalar saat 10.30’a kadar devam etti. **Tüm operasyonlarda zaten bu imzasız ihbar mektupları hep  nc  rol oynadı.**

12 Eylül döneminde, “*Sayın muhbir vatandaş!*” anonsları hâlâ kulak-larımda  ınlamaktadır. **Maalesef Anadolu halkları tarih boyunca muhbir olmayı meslek edinmiştir. Bu toprağın karakterinde ve kaderinde bu var. Ağzımızı açtığımızda beğenmediğimiz Batı’nın sosyal tarihinde “düello geleneği” olduğunu görüyorken, Anadolu’nun sosyal dokusunda ise “pusu atmanın ya da pusuya yatmanın” gelenek olduğunu, bunun da gurur du-yularak anlatıldığını bilmekteyiz.  zerinde araştırma yaptığım,**

daha doğrusu makale yazdığım için konuyu iyi biliyorum; 2. Abdülhamit dönemindeki “saraya jurnal yazmak” geleneğini, insanlık adına en alçakça, en onursuzca yapılan bu işin nasıl ödüllendirildiğini de, o pek gururlandığımız tarihimiz yazmaktadır.

Ergenekon ve Balyoz davası gibi TSK’ya karşı yürütülen onlarca operasyonda, işin en acı yanı, bazı subayların ihbarcılık yapmış oluşudur. Ayrıca tüm operasyon ve mahkeme sürecinde, görevdeki subaylar ve TESUD (emekli subaylar derneği) dahil olmak üzere, gösterdikleri ürkelik ve korkaklık tüm dünya ordularının belleğine kazınmıştır. Kısacası, Türk ordusunda efsaneleşen “silah arkadaşlığı” ifadesi büyük bir palavradan ibaretmiş. CHP Eskişehir Milletvekili, anayasa hukukçusu Süheyl Batum’un “Türk ordusu kâğıttan kaplanmış!” betimlemesi tam yerinde bir tespit olduğu tüm celseler boyunca kendini kanıtlamıştır.

Takvimler 5 Ağustos 2013’ü gösterdiğinde, bu özetlediğim psikolojik koşullarda 6 yıla yakın devam eden operasyon ve mahkeme sürecinin sonuna gelinmişti.

Karar celsesi öncesinde, *Ulusal Kanal* ve *Halk Televizyonu*’nda, o gün Silivri’ye bir milyon kişinin yığılacağı duyuruları hükümeti harekete geçirdi. İki gün üst üste *Aydınlık* gazetesi, İP ve TGB’de aramalar yapıldı, 20 kişi gözaltına alındı. Bu durum, ürküntü ve korkunun hangi boyutta olduğunu göstermesi bakımından çok ilginç bir ibret belgesi olarak Türk hukuk tarihine geçmiştir.

İlk telefon görüşmemde avukatların ve sanıkların mahkeme salonuna önce ulaşmakta, ardından içeri girmekte ne denli güçlüklerle karşılaştıkları haberlerini aldım. Sıkıyönetim dönemlerinde bile bu tür düzenlemeler yapılmadı, önlemler alınmadı.

12 Eylül’de subaydım, bu nedenle dikta mahkemelerini biliyorum. 12 Mart’ta bir kez de Selimiye Kışlası’ndaki mahkemeye gitmişliğim vardır. 2013 yılında ise **faşist liberallerin “yetmez ama evet” diyerek destekledikleri 12 Eylül 2010 referandumu** sonrası yaratılmış olan hukuk sisteminin mahkemesinde sanık olarak bulunuyordum.

Duruşma, sanık yakınları dahil halka kapatılmıştı, dinleyici yani gözlemci alınmıyordu. Tük milleti adına karar verecek olan yargıçlar, milleti mahkeme salonuna almama kararını verebilmişlerdi.

Gazetecilerden sarı basın kartı aranıyordu. Sevgili dostum Mustafa Mutlu, **ilk anda Başbakanlıktan verilen ve dünyanın başka hiçbir ülkesinde uygulaması olmayan san basın kartı** olmadığı için salona alınmadı. Görüşmelerin ardından listeye adının ilave edildiğini gördü de, öyle salona girebildi! 20 yılın üzerinde gazetecilik yapmakta olan Mutlu'ya ve başkalarına yapılan bu uygulama, basın özgürlüğünden ne anlaşıldığının da en önemli göstergesidir.

Halk mahkeme çevresine kilometrelerce uzakta tutuldu, bu yetmiş gibi biber gazı ve tazyikli suyla da saldırdılar. Çatılarda keskin nişancılar mevzi almışlardı. İçerdekiler bunları görmüyorlar, ama ben tanıklık ediyordum.

İçerdekiler görmüyorlar, haberleri yok diyorum, ama yanıldığımı, 11 Ağustos 2013 tarihli *Aydınlık* gazetesinde, köşe yazarlığı yapan, **Abdullah Öcalan'ı sorgulayan Jandarma Albay Hasan Atilla Uğur'un** makalesini okuyunca anladım.

Yazısına jandarmaları överek başlamış, ancak bu saptamasına iki nedenden dolayı katılmıyorum. Birincisi, 5 yıl boyunca kendi yaşam deneyimim ve gözlemlerim, gördüklerim. İkincisi, televizyon ekranlarında konuşan kişiler özellikle bir jandarma üsteğmenin yaptığı rezilliği anlattılar. Avukatlara da sorma, konuşma olanağı bulamayan H. A. Uğur, doğal olarak bunları duyamazdı.

Yazısından bir bölümü şöyle: *"Tiyatro salonuna alındık. Helikopterler iniyor, kalkıyor, çatılarda ne için orada olduklarını sorgulayan keskin nişancılar, TOMA'lar, Çevik Kuvvet ekipleri vs... Yıllarca büyük terör operasyonlarında görev almış bir Türk subayı olarak mevcut panik durumuna sadece güldüm. Biraz da içim ezildi. **Bir yanda ülkenin ırzına geçen iç ve dış güdümlü PKK terör örgütü ve yandaşları diğer tarafta bizler... Yani Atatürk'ün askerleri** (çok dikkatimi çekti, Mustafa Kemal'in askerleri, dememiş!), *aydınları, namuslu adamları... Sonra Silivri**

hava sahasının her türlü uçuşa kapatıldığını öğrenince teşhisi koydum. Tayyip Erdoğan, Fethullah Gülen ve Abtullah Öcalan, YUSUF BEY'le tanışmışlardı!" (Bu Yusuf Bey şifresi(!) ne ola ki, herhalde açıklar, öğreniriz)

Avukatların bazıları içeri alınmazken, birtakım şahsiyetlerin kartvizitlerle rahatça içeri girdikleri haberi yapıldı. Kimdi bu beyler?

İlk ağızdan dinlediğim, adını da vereyim, gerçi kendisi de hazırlamakta olduğu üç ciltlik kitabında yazacaktır, sevgili abim Avukat Celal Ülgen'in anlattıklarım sizinle paylaşacağım. Başka avukatlardan da teyit aldığım olaylardan bazı örnekler.

Ancak bir polis aracının yardımıyla salona varabilen Avukat Celal Ülgen, zorlukla x-ray aygıtına kadar ulaşabilir, salona ilk girecek olan avukat kendisidir. Araç sinyal vermeye başlar, üstündeki her şeyi kemer dahil çıkarttırırlar, ama sinyal devam eder, bu kez ayakkabısını çıkarmasını isterler. Savcı ve yargıç çıkarmıyorsa, avukat da çıkarmaz. Haklar açısından aralarında hiçbir fark yoktur. Ama burası Silivri, "Buradan çıkış yok!" Direnir, ancak boşunadır. Çıkarır eline alır, bir daha giymez, medya bunu fotoğraflar, Ülgen elinde ayakkabılarıyla koridorda yarım saate yakın dolaşır.

Bu arada saat 9'da başlayacağı ilan edilmiş olan duruşma bir türlü açılmamaktadır. Saat 11.30'da güç bela celse açılacaktır.

Bir mahkeme güvenlik sorumlusu, Ülgen'in yanına gelerek, kendisini yargıç Sami Haşiloğlu'nun beklediğini, görüşmek istediğini söyler. Mahkeme salon kapısı açılır; yargıç, Ülgen'le orada konuşur.

İsteddiği, ayakkabılarım giymesidir. Ülgen, "Hayır," der. Eğer bu emir değiştirilmezse duruşma salonuna da ayakkabısı ellerinde gireceğini söyler. Bu saçma sapan uygulamaya son vermedikleri, emri geri almadıkları sürece de ayakkabısını giymeyeceğini, bu konuda ısrar edeceğini belirtir. Bu konuda ayak diretir. Yargıç gider, kısa bir süre sonra emir kaldırılır ve avukatlar da bu utançlı emri uygulamak yani ayakkabı çıkarmak zorunda kalmazlar.

Olay böyle olur, ancak kameraların önüne geçen **Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu** avukatların ayakkabı çıkarma zorunluluğunu kendisinin direnerek kaldırttığını ilan edince, içerde başta avukat Ali Rıza Dizdar olmak üzere avukatların yoğun tepkisi oluşur. Bunu niye yazdım? Bu tarihi davada, tarihe not düşmeden geçmek olmazdı da o nedenle!

Daha önceki katıldığım duruşmalarda yalnızca savunma yaptıkları için ceza alan sanık ve avukatlara da tanıklık ettim. 5 Ağustos 2013'te ise duruşmaların aleniyeti ihlal edildi. Anayasa ve yasalar hiçe sayıldı. Anladığım kadarıyla Türkiye'de özel yetkili mahkemelerde yargıçların Tanrı ölçekli dokunulmazlıkları var!

Bu durum karşısında, daha önce, **“Canım, hukuka güvenelim”** diyen **Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ** ile dışarıdan gözlemlerime göre belli ki **Başbuğ'u her aşamada yanıltmış olan Adli Müşavir Hıfzı Çubuklu** ve aynı tümceyi yineleyen **Cumhurbaşkanı Abdullah Gül**, bugün yaşananları değerlendirdiklerinde, **“Hukuka güvenelim,”** diyorlar mıdır?

Salona giren tutuklu sanıklar ile avukatlar (ilk başlatan İP avukatlarıymış) **“Mustafa Kemal'in askerleriyiz”, “Faşizme karşı omuz omuza”** sloganlarını haykırdılar.

Salonda 100 jandarma robokop görev yapmakta. **Albay Hasan Atilla Uğur**, Türk bayrağıyla salona girmiş, avukatların söylediğine göre, bu bayrağı da mahkeme heyetine karşı açık tutmuş.

Jandarma personeli, avukatlar ile sanıklar arasında sardalya konserve düzeninde sıralanınca, aradaki irtibat kopmuş. Bunun üzerine önce Celal Ülgen jandarma yarabaya hitaben bağırarak: *“Eğer beş dakika içerisinde karşımdaki jandarmayı çekmezseniz, masanın üzerine çıkacağım.”* Tam dört dakika bitince jandarma aralanmış, ama bu durum 15 dakika sürmüş, yeniden safları sıklaştırmışlar. Bunu gören C. Ülgen masanın üzerine sıçrayıp çıkmış, bu hareketi medyaya, *“Duran adam eylemi yaptı,”* şeklinde yansıdı. Algı doğru değil. Bunu gören bazı avukatlar da, öncülüğü kadınlar yapmış, masaların üstüne çıkmışlar ve müvekkilleriyle öylece göz teması kurabilmişler.

Bunları ilk tanıklardan dinleyince, bir anda aklıma şu geldi; **sanıklara, avukatlara, sanık yakınlarına böyle kahramanca saldırın, engeller kuran jandarma, son zamanlarda PKK ile karşılaşınca yol açmak amacıyla eskortluk yapmaya başladı.** Şeytanın başka işi yok, insanın aklına böyle şeyler getiriyor.

Mart ve 12 Eylül darbe dönemlerinde bile bu uygulamalar yapılmadı. Dünyada cezaevi içinde mahkeme salonu yalnızca Silivri’de kurulmuştur.

Beklendiği gibi ceza yağdırıldı.

Çok pişmanım. 2009 yılında, Silivri Özel Yetkili Mahkemesinde yani eski adıyla DGM’de duruşmalar başladığında, herhangi bir üniversitenin hukuk fakültesine girseydim bu yıl mezun olmuştum ve diplomamı Silivri’de mahkeme önünde yakarak, bu ülkede, bu fakültelerin boş yere eğitim öğretim verdiğini tüm dünyaya göstermiş olurdum. Yazık, çok yazık, fırsat kaçtı!

Karar vermekte çok zorlandım. Kendi kişisel davam ve yargılanmamı anlatmak amacıyla birinci bölüme acaba nasıl başlasam?

Galiba en doğrusu 30 Nisan 2013 tarihli duruşmada göz ve kulak tanığı olduklarımdan başlamak.

Neden dersiniz?

Aynı gün hiç planımda yokken bir anda **mütalaaya** karşı son savunmamı yapmaya karar verdim de, ondan. Kararımı önce salonda bulunan avukatım Şule Gökyay’a söyledim, o da, “Cavit Bey gelsin kendisine danışalım,” dedi. Bu duruma öğleden sonraki duruşmayı izlemek üzere gelmiş olan avukatım, dostum, arkadaşım, ama en önemlisi de namuslu insan Cavit Subaşı hayret etti. Daha önceleri çok kez kendisi ısrarla, savunma yapsak da yapmasak da cezaların çoktan hazırlanmış olduğunu söylüyordu. Çaresiz, daha önce konuşmadığımız halde kararına ve kararlılığıma saygı duydu.

Kişisel öykümün noktalandığı 30 Nisan 2013 tarihine, sabah erken saatte mahkeme salonuna götürüyüm sizleri. Duruşmanın saat 09.00’a alınmasına rağmen saat 10.15’te salona alındık. Hemen tüm celselerde böyle oldu. Hiçbir duruşma verilen saatte

başlamadı. Sanıklara ayrılan bölmenin en önünde oturmayı tercih ettim, çünkü önümdeki set benzeri çıkıntı üzerinde yazma kolaylığı var.

En arkada, hiç tanışmadığımız, ama aramızda defalarca telefon konuşması yaptığım iddia edilen **Behiç Gürcihan**, eşiyle birlikte oturuyor; kendisini duruşmaların başladığı beş yıldan bugüne ikinci kez görüyordum. El sıkışmışlığımız bile yok, ancak savcılara ve TEM polislerine göre biz aynı terör örgütünün üyesiyiz. Bunu açıklayabilecek akıl henüz daha yaratılmadı.

Ayrıca bir koltuk solumda oturan **tıp doktoru Hüseyin Nazlıkul**’u da hiç tanımadığım halde Savcılık, akla ziyan bir zorlamayla **İddianame’de** yokken **Mütalaa’ya** aramızda telefon konuşması imal ederek, örgütsel ilişki kurmuşlar. Nazlıkul tıpkı Profesör Mehmet Haberal gibi aynı ülkenin vatan-daşı olmaktan onur gurur duyulacak bir tıp bilim; insanı. Keşke, “Kelaynak kuşlarını koruma derneği dahil” ortada herhangi bir organizasyon olsa da ve onlar da beni aralarına kabul etseler, insanlığa hizmet şansım olsa. Onlarla birlikte olmak büyük şeref. İşin tuhafı, yalnızca Prof. Nazlıkul değil iddianamede yer verilmeyen bazı kişiler, sözüm ona mütalaayı güçlendirmek amacıyla türetilerek yazılıp karşıma çıkarıldı. Zaten 4 yıl 7 ay sonra karşıma çıkarılan yeni isim listesini görünce, bana ceza kesilmesine karar verilmiş olduğunu anladım. Yargıyı hangi odakların yanılttığı elbet bir gün ortaya çıkacak!

Bu telefon trafiği ile çizelgeyi daha sonraki sayfalarda göreceğiz ve Savcılığın yaptığına içiniz acıyarak güleceksiniz. Ama unutmayınız ki, böyle acımasızca uydurulmuş kanıtlarla insanlar altı yıldan fazladır hapiste tutuldu, şimdi de ağır cezalar yağdırıldı. Bunu hangi akıl, vicdan ve inanç kabul eder? Buna içinde kırıntı ölçeğinde de olsa insanlık taşıyan hangi yaratılmış göz yumabilir?

Tavandan mikrofonlar sallanıyor (bu konuya geleceğim), jandarmalar salonda sanki tutsak alınmış düşman neferleri varmış gibi sıralandılar; gözle-rinden hınç, nefret, öfke duyguları fışkırıyordu. “Be çocuklar! Sizin alıp ve-remediğiniz nedir?” diye sormak geldi her seferinde içimden, ama beynim yüreğime

dur dedi. **Jandarma subaylarının birkaçı hariç geri kalanının tamamı da erlerden daha farklı davranmadılar.** Kendimi kenara koydum (ne de olsa tutuksuz yargılandım), **üstelik sanıkların büyük bir kısmı subaydı. O jandarma subayları bugün görevini yapmış olmanın huzuru içindeler mi?**

Her zamanki gibi defterim önümde, yönetmen Engin Ayça ve ünlü oyuncu Gülsen Tuncer 31 Aralık 2008 tarihinde armağan etmişti, yazmaya başladım.

Dedim ya, rahatım, savunma yapmak gibi hiçbir niyetim yok, yalnızca duruşma dinlemeye gitmiştim. Mafyatik işlerin önemli isimlerinden **Sedat Peker'in adamı** olduğu iddia edilen birisi savunma yapmaya başladı. Adı **Boğaç Murathan...** Zaman zaman ilgimi çeken sözler ediyordu.

Sanıktan tanık yapılmış Bedirhan Şinal adlı şahsın ifadesi nedeniyle tutsak edildiğini kanıtlamak amacıyla çırpınıp durdu. O sırada gözüm Tuncay Özkan'la Mustafa Balbay'ın üzerinde. İkisi de bu savunmaya karşı ilgisiz görünüyor. Onlar ilgisizse, bu sanık önemli birisi değil diye düşündüm. Boğaç anlatmaya devam ediyordu. Bedirhan'ın yalanları, kendisinden polisin istediği uydurmalarla 4,5 yıldır hapiste olduğunu iddia ediyordu. Başka zaman olsa bu duruma çok hayret edeceğim, bu kadarı da olmaz diyeceğim; ne yazık ki, Ergenekon adıyla bilinen bu davada artık bu öyküleri çok sıradan bir şeymiş gibi kanıksadım. Yargıçların dikkatini salona çekerek, **"Benim buradaki adamlarla ne işim olur, onların iştigal alanlarıyla benimki farklı,"** türünden bir cümle söyledi, salon kahkahaya boğuldu. Notlarıma bakıyorum, B. Şinal için şu tespiti yaptı: *"... kurgucu, ruh hastası, yalancı..."* Bunları mahkemede B. Şinal'ın yüzüne karşı söyledi. Yargıçların hiç kılı kıpırdamadı. İddia edildiğine göre Şinal verdiği ifadelerle insanların tutuklanmasına yol açtıktan çok sonra, mahkemede vicdan azabı çektiğini belirtip tüm yalanlarını polisin söylediğini anlatmış olmasına karşın savcıların ne yaptığını bilemiyorum.

Boğaç'ın iddiasına göre yapmadığı bir suçtan ötürü 4,5 yıldır hapiste yatırılıyordu; "Cumhuriyet"e bomba atılmasıyla benim hiçbir ilgim yok!" dedikten sonra, bu konuya yönelik olarak

kendi gazetesine bomba attırdığı gibi akıl sınırlarını çok zorlayan bir suçlamanın ögesi yapılmış bulunan Mustafa Balbay'la aralarında geçen konuşmayı anlattı. Bu davada, yalancı tanıklığa zorlanmış olan kişiler hariç, sanıkların dışında hiç kimseye güvenmemeyi öğrendim! Bana göre tek doğruyu onlar söylüyordu!). Yargıçların mantığını hiçbir zaman anlayamayacağıma karar verdim. Dikkatimi çeken iki cümlesi oldu; birisi sürekli yinelediği, "Ben iyi insanım," ikincisi de 16 yaşından beri Türkiye hapishanelerini tanıdığını ifade ettikten sonra söylediği, **"İnsan kaderini sevmelidir, "** vurgulamasıydı.

Cezalar kesildi, herkesi birbiriyle irtibatlandırıp bağladılar. İyi güzel de, bu gerçeği yansıtmıyor ki. Bedirhan Şinal'ın gönderdiği bir mektup üzerinden yola çıkan savcılar, *Cumhuriyet* gazetesine atılan molotof kokteyli-nin, sözde 'Ergenekon Terör Örgütü'nün amaçları doğrultusunda yapıldığını iddia etmişlerdi. İfadeleri iddianamenin temeline dayanak yapılan Şinal, Ergenekon davasının 191. celsesinde suçlamalarını geri almış ve ifadelerini baştan sona polislerin ve savcılarının yazdığını iddia ettiği senaryoya göre verdiğini söylemişti. Şinal şunları açıklamıştı:

"Çete değil, örgüt olması için dosyaya adam gerekliydi... İfadem alınırken senaryoyu yazdılar. Orda işin içine Emre Boğaç girdi. Sonra da hiç ismini duymadığım, kendisini görmediğim Boğaç Kaan Murathan'ın fotoğrafını gösterdiler.

Tutuklandıktan sonra da, 'Gazeteye, Sedat Peker parmağı var diye bir haber yaptıracağız. Haberi gördükten sonra savcılığa dilekçe yaz,' dediler. Posta gazetesinde haberi görünce dilekçe yazdım. 3-4 gün sonra Cumhuriyet Savcısı Kadir Altınışık beni çağırdı. Herkesi odadan çıkardı. O da yapması gerekeni yaptı... İşin içine Hüseyin Görüm ve Veli Küçük girdi. " (Aydınlık; Osman Erbil haberi, 14.08.2013, s. 8)

Beş yıldır bu mahkemeye geliyorum, salondaki topluluğa bakıyorum, neredeyse onda dokuzunun varlığından bile haberdar değildim. Hiç kimseyi küçümsemek gibi bir anlayışım olamaz, ama bazılarıyla hiçbir yerde birlikte olmam. Kimileriyle ise tek kalan aynı mezara bile girmem. Özellikle de bir siyasetçi var ki, aç kalsam, onun önünde bir sürahi su bir somun ekmek

olsa, gidip istemem. Bunu 31 Ocak 2012 tarihinde mahkemede de söyledim.

O halde savcı neden, ısrarla, ‘Siz farkında değilsiniz ama birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz!’, diyor. Artık buna ne denir ki; salondaki bazı kişileri hiç sevmesem de, mademki bizi aynı sipere yatırdılar, bir anarşist olarak dünyayı yorumlayışıma çok ters ama **“kaderimi sevmeli miydim?”**

NATO’nun ikinci büyük ordusu olan Türk Silahlı Kuvvetlerinin 26. Genelkurmay Başkanlığını yapmış olan **Orgeneral İlker Başbuğ, terör örgütü liderliğinden yargılanıyordu.** Bu akıl tutulması değilse, ‘sevmek zorunda olduğu kaderiydi’. Bu cümle herkes için sığınılacak bir liman mı, yoksa açık deniz mi, karar veremedim, ama aslında en doğrusu ‘martı’ olmak. Meseleye böyle bakmak gerekiyor, amiyane tabirle söylemek gerekirse, bir sanığın ifade ettiği gibi, yoksa “kafayı yersiniz!” İlker Başbuğ’un zaman zaman kendisiyle ilgili olumlu gibi görünen açıklamalar yapan, ama MİT Müsteşarı’na yaptığı gibi yasaları işletmeyen Başbakan’a teşekkür etmesini de hiç içime sindiremedim.

Nasıl bir örgüt yarattılar? Sedat Peker’in adamı Boğaç’ın mahkeme kayıtlarına geçirttiği şekliyle yazıyorum; kendisine filistin askısı dahil her çeşit işkenceyi yapmış olan polis müdürüyle (A.S.S) şimdi aynı örgütün üyesiymişler. **Dahası, biri ötekiyle mahkemelik kaç kişinin yer aldırıldığı bir örgüt bu.** Düşünebiliyor musunuz, bu dava öncesi gırtlak gırtlığa gelmiş olan kişiler, TEM polislerine ve savcıya göre ‘sözde Ergenekon Terör Örgütü’nün üyesi’ olmakta hiç sakınca görmemişler! **Doğu Perinçek daha savcı soruşu sırasında benim için şunu söyledi: “O dönemde Fethullahçılara ait Samanyolu’nda çalışıyordu, bu nedenle kendisiyle ilişkimiz olmadı.**” Bu ifadeyi veren D. Perinçek ile aynı örgütün üyesi olmakla suçlanıyorum. Büyük annemin deyişiyle, **“ört ki ölem!”**

Ergenekon, Bir Siyasi Davadır

Eğer, Ergenekon davasının 12 Haziran 2007 Ümraniye’de bir gece-konduda bulunduğu iddia edilen bombalarla başladığı ya da başlatıldığı masalına inanırsak çok yanılırız.

Ergenekon adıyla pop lerle en dava bir hukuk davası olarak kabul edilirse tüm varsayımlarınız zaten daha baştan iflas etmiş demektir. Gerek **Başbakanın, “Ben bu davanın savcısıyım!” demesi** gerek ıslak imza dosyasında m  stekinin AKP olmasından hareketle, **bu bir siyasi davadır ve intikam amaçlıdır; doğrudan en başta TSK hedef alınmıştır. Subay kadrosunun saygınlığı, güvenilirliği ve inanırlılı ı tamamen yok edilmek üzere kurgulanmış bir operasyondur. Başarılı olmuş mudur? Ne yazık ki, kesinlikle başarılı olmuştur.**

Hedef TSK ise neden benim gibi emekli subaylar ve   retim  yeleri, gazeteciler ve kendi halinde bazı k  k k memurlar, hatta ev kadınları bu organizasyona dahil edildiler?

Her sorunun bir yanıtı olduğu gibi, bu soruya da mantıklı ya da mantıksız bir cevap verilebilir, ama bu yanıt akıl sağlığı yerinde olan hiç kimseyi tatmin etmez. Çünkü çok deneyimli ve başarılı ABD’li uzmanların aklıyla kurgulanmış bu operasyonda mağdur edilmiş her bir kişinin öyküsü ötekisinden çok farklıydı. Hiç kuşkusuz kimse kendisinin dışındaki başka birisine kefil olmaz. Ama kendi öykümü biliyorum ve kendime kefilim.

Bu mesele yani Ergenekon Terör  rg t  konusu belki bir bütün olarak görülebilir ve analitik çözümüne yöntem olarak da bu açıdan bakış önerilebilir, ama karşımızda önemli bir sorun durmaktadır. Kesinle mi  mahkeme kararına karşın yine de ortada bir örgüt yok!

Materyallerle i  yapan mühendislerin çözüm mantığı şöyle i ler: diye- lim ki 3 santim çapında bir boşluk var, buraya ya 2 santim 9 milim ya da 3 santim 1 milimlik parça yerleştirmeye çalışırlar. Ama hiçbir zaman 3 santim 2 milimlik parçayı sı ı tırmaya  alı mazlar. O halde bu mantıkla yola  ıktı ımızda, kişilerin öykülerini tek tek ele almak zorundayız.

Ben neden bu “davanın” içine sokuldum? Bunun yanıtını bulmaya çalışıyorum. Yedi seçenekli bir yanıtım var ve beşinci bölümde anlatacağım.

Bu konuyla ilgili olarak ordu üst kademesinin stratejik hataları ile taktik düzeydeki yanlışlarını da yeri geldikçe tartı aca ım.

İlk adımda, içine dahil edildiğim **Ergenekon Davasıyla** ilgisi yokmuş gibi görünen bir komuta devir teslim töreniyle giriş yapayım. 30 Ağustos 2009 tarihinde **Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Metin Ataç**, görevi **Oramiral Uğur Eşref Yiğit**'e teslim ediyordu.

Bu törende yaptığı esprili konuşmalarının orada bulunan devlet büyüklerini çok mutlu ettiğini, onları güldürdüğünü televizyon ekranlarından içim burkularak, midem bulanarak seyrettim ve yazılı medyadan okudum. Bugün de mahfellerde anlatılmaya devam ediliyor. Aynı Metin Ataç, bir resepsiyondan çıkarken gazetecilerin amirallere suikast davasıyla ilgili sordukları soruya, *"Yalan değil, yalan değil, "* diye karşılık vererek, görevdeki personelinin hiç kuşkusuz derinden yaralamış ve belleklerdeki yerini almıştır. Oysaki Deniz Kuvvetleri Komutanlığında görevliyken tanıdığım, sevdiğim Ataç Amiral böyle birisi değildi.

Görevi devralan Oramiral Yiğit ise bu personelin suikast planında yer alamayacağını, tam tersine kendisine karşı böyle bir girişim sezinlenirse, adı geçen subayların canlarını feda edeceklerine kefil olduğunu söyleyerek, personelinin kırılmış gönüllerini onarmaya çalışan bir komutan olarak akıllarda kalacaktır. **Onuru adına intihar eden Yarbay Ali Tatar**'ın cenazesine eşikle birlikte katılıp verdiği mesajlar, moralleri yükseltmese bile en azından personelde yalnız olmadıkları duygusunu yaratmış olmalıdır.

Komutanlıkta iki yıl kalacak olan **Oramiral Yiğit**, deniz kuvvetleri personeli çoklu operasyon yemeğe başlayınca Genelkurmay'a toplu istifa etmeyi önerdiğini, ama kabul görmediğini ilk ağızdan öğrendim.

2009 yılı Temmuz ayının son haftası geldiğinde, **Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner ile öteki dört kuvvet komutanı, emekliliklerine iki ay kala istifa edeceklerdi, ama artık bu istifa taktik düzeyde bir işe yaramayacak, yalnızca Atlantik ötesindeki büyük senaryoyu yazanları gülümsetecekti.**

Oramiral Yiğit veda mesajında (30 Temmuz 2011) şunları söyledi: *"Milli menfaatlerimizin korunması kapsamında, bilhassa Ege ve Doğu Akdeniz'de kritik görevler deruhte eden ve*

en güçlü dönemini yaşayan Deniz Kuvvetlerimizin; devletimizin stratejik menfaatlerine katkıları nedeniyle sürekli hedef alınarak yıpratılmasının bir tesadüf olmadığını, bu anlamda yaşadığımız sürecin iyi tahlil edilmesi gerektiğini değerlendirmekteyim.

2009 yılı Nisan ayında başlayarak, görev sürem boyunca devam eden davalar nedeniyle, ikisi koramiral rütbesinde 15 amiral, 51 üstsübay, yedi subay ve üç astsubay olmak üzere toplam 76 personelimin tutuklanması, yüzlerce personelimin ise muhtelif davalar kapsamında soruşturma ve kovuşturmayla tabi tutulması, görev kuvvetlerimizin görev etkinliğini olumsuz yönde etkilemektedir.

Disiplin ve moral kaybindan harbe hazırlığa kadar geniş bir yelpazede karşılaşılabilecek sonuçlara yönelik endişe ve kaygılarım ile bahse konu personelimin masumiyetine ilişkin mesnetli inancımı açık kalplilikle ve doğrudan ilgili tüm yasal platformlarda dile getirmiş olmama rağmen, geline durum, Deniz Kuvvetlerimizin kurumsal yapısını ve görev fonksiyonlarını derinden etkileyecek bir boyuta ulaşmıştır. ”

Orgeneral Işık Koşaner (29 Temmuz 2011), **“Personelimin hukukunu koruyamadım, gidiyorum, ”** derken, **Oramiral Yiğit de haksızlığı görüyorum, ama önlemek mümkün olmadı, çaresizim** diyordu. Bu konuşmada belirtilen, operasyon yiyen personel sayısı sonraları daha da artmıştır. (Sorunun temelini anlamak ve öğrenmek isteyenlere öneri; **Ali Türkşen, Kardak'ta Kahraman Hasdal'da Esir**, Kaynak Yayınevi, mutlaka okunmalıdır.)

SAT komandosu Albay Ali Türkşen ibret verici, ama ders alınmadığını gözlemlere sokan bir olayı şöyle anlatıyor (s. 208-209):

“21 Ocak 2010 günü Deniz Kuvvetleri Komutanlığı karargâhında düzenlenen Amiraller Toplantısı'na katılmak üzere Ankara 'ya gittim.

Toplantı öncesi karargâhta geçirdiğim birkaç saat oldukça ilginçti. Henüz sınırlı sayıda Deniz Kuvvetleri personelini pençesine alan komploların gerçekten algılanmadığını, bazı silah arkadaşlarımla ya-nıma bile yaklaşımadan uzaktan selam verdiğini, bazısının da konuşmaktan dahi çekinerek yolunu değiştirdiğini üzümlere gördüm.

Çok acıdır ki toplantı öncesi selâmlaştığım bazı amirallerimizde de aynı hava vardı ve sanki Poyrazköy kazıları hiç olmamış, personelimiz hapse girmemiş ve daha birkaç gün önce Poyrazköy iddianamesi basma yansımamış gibi davranıyorlar, adeta yaklaşan felaketi görmezden geliyorlardı. Poyrazköy kazılarının başladığı ilk günden bu yana yalnızlığa, arkasında kimse olmadan mücadele etmeye alışınca, bu tarz muameleleri de çok umursamıyordum açıkçası.”

Araya, yaşadığım bir olayı hatta iki olayı ben de sıkıştırayım. Gözaltından geldikten sonra (5 Temmuz 2008 sonrası) İstanbul Yelken Kulübü’nün bir etkinliğine davetliydim. O akşam oraya çağrılı olan görevdeki amirallerin teki bile elimi sıkmadı, görmezden geldiler, Deniz Kuvvetlerinin hiçbir birisinde görev yapmadığımız bir albay hatırımını sordu. 2009 yılı Kabotaj Bayramının akşam resepsiyonunda aynı durum yaşandı. O gün bugündür Yelken Kulübü’nün hiçbir etkinliğine gitmiyorum.

İlk etapta operasyon yemiş üç deniz Kuvvetleri kökenli subaydan birisiydim, buna rağmen, Deniz Kuvvetlerinde görevde olup da beni arayan, soran tek kişi olmuştur; o da meslekten bir süre emrinde çalıştığım **Oramiral Uğur Yiğit**’tir. Hem gözaltına alındığımda cep telefonuma not bıraktı hem de daha sonra aradı hatta Yavuz gemisinin 100. Yıl etkinliğine de davet etti. Kara Kuvvetleri mensubu olup gözaltına alman, tutuksuz yargılanan ve tutuklanan personelin durumunun daha da vahim olduğunu yayınladıkları kitapları okuduğumuzda öğreniyoruz. (Bu konuda önemli kitap: **Mustafa Önsel**, *Beşiktaş’ta Sırtlan Pususu*, Kaynak Yayınları, 2013.)

Ali Türkşen yaklaşan fırtınadan habersiz görevlerine devam eden amiralleri de tek tek saymış. Oradaki isimlerin tamamı, ne acıdır ki ağır hapis cezalarına çarptırılmış durumdadır.

Her şey nasıl, nerede, ne zaman başladı?

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Işık Koşaner’in istifasından ve Oramiral Uğur Yiğit’in ibret verici veda konuşmasından tam 11 yıl önce başlatıldı. Dikkatinizi çekmek isterim, daha AKP iktidara gelmemişt.

Ergenekon Tertibi: Graham Fuller ve Henri J. Barkey

TSK'ya Düzenlenecek Komployu 1998'de Yazdı

Herkesin söz birliği etmişçesine kabul ettiklerine göre, Ergenekon tertibi 29 Ekim 1999 tarihli medyaya servis edilen bir dokümanla başlatıldı.

Oysa bana göre başlangıç yılı 1991'dir. ABD'nin, daha doğrusu Pentagon ve CIA'nın bu komployu kurduğunun en somut işareti ise 1998 yılında yayınlanmış olan raporlardan derlenmiş olan iki yazarlı bir kitaptır.

Bu süreç, yani en uzun sürmüş **Soğuk Savaşın 50 yılında, Türkiye'de ABD tarafından üç askeri darbe yaptırıldı.**

Burada bir ara parantez açmayı zorunlu gördüm. **Ergenekon davası için, *tatlı su solcuları ile faşist liberaller*, "askeri vesayetten" kurtulma amaçlı savaş diyorlar ve ilk kez darbelerin yargılanabildiği yalanma kendilerini de inandırdılar.**

Atatürk dönemi *1938 Harp Okulu* olayını bir kenara koydum, 1963 **Albay Talat Aydemir, Binbaşı Fethi Gürcan**'ın idam edilmesiyle sonuçlanan "isyan- darbe girişi" darbenin yargılanması değilse nedir?

Hapishanede E Gürcan'la görüşen ve bazı eşyalarını emanet alan gazeteci büyüğüm Ergin Konuksever'den dinlediğim bir anıya göre, *"Binbaşı Fethi Gürcan, İsmet İnönü ile karşı karşıyadır. Tabancası İnönü'ye yönelmiştir, ama ateş etmeye karar veremez, tereddüt içindedir, Albay T. Aydemir'e telefon eder; o da, İsmet Paşayı serbest bırakmasını söyler."* Kaybettikleri an, işte o andır.

1971 Cemal Madanoğlu davası, darbe girişiminin yargılanması değil de, baklava çalan çocuklar davası mıydı?

Yine aynı dönemde **Başbakan Süleyman Demirel tarafından Hava Kuvvetleri Komutanı yapılmayan Orgeneral İrfan Tansel** yerine kuvvet komutanlığına getirilen **Korgeneral Cemal Engin** (atandıktan bir ay sonra istifa etmiştir) olayı, olası bir darbe girişimi kuşkusu değil midir? **Bazı kalemşorlara göre, AKP iktidarı, ilk kez TSK'da sivil inisiyatif geliştirmektedir. Bu bilgisizlikten kaynaklanmıyorsa tamamen cehaletten ve gerçek**

iktidar sahiplerine yaranmak duygusundan türemektedir.

14 Mayıs 1950 tarihinde Demokrat Parti ezici çoğunlukla iktidara geldi. 2 Haziran 1950 tarihinde Genelkurmay Başkanı A. Nafiz Gürman, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Zeki Doğan, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Mehmet Ali Ülgen, Jandarma Genel Komutanı Nuri Berköz, bunların dışında dönemin ordu komutanları ve bazı generaller de emekli edildiler. Tasfiyeyi yapan sivil iradeydi. Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Başbakan Adnan Menderes ve Milli Savunma Bakanı Refik Şevket İnceydi. 2013 yılında iktidara yakın durmaktan çıkar uman akademik çevreler bu konuyu konuşmamayı tercih ediyorlar.

AKP'nin, TSK'nın komuta kademesi üzerindeki tasarrufları göklere çıkarılıyor, ancak Süleyman Demirel ve Turgut Özal zamanında yapılanlardan hiç söz edilmiyor! Yine Genelkurmay Başkanı (**Orgeneral Necip Torumtay**) istifa etti, kuvvet komutanları emekli edilip yerlerine hiyerarşiyi bozarak aşağıdan birileri getirildi. Tüm bu sivil girişimlerde, TSK'da ne isyan ne de darbe girişimi oldu. Neden? Çünkü **ABD istemediği sürece Türk ordusu darbe yapamaz** da ondan!

Bunları anımsatmak istedim. Kimlere?

Özellikle geçmişte solculuk yapıp Türkiye'ye ayar vermeye çalışan 'sözde' Kürt kökenli sosyalistler olduğu iddiasındaki Kürtçülere ve 'demokratlık' gösterisiyle onlara kuyrukçuluk yapmış olan küçük çıkarıcı Türk solcularına.

Aynı kişiler ve aynı örgütler, dün de Türkiye'yi değiştirmek dönüştürmek istiyorlardı; Rusya'yla, Çin'le işbirliği yapmakta sakınca görmedikleri gibi, NATO üyesi Türk ordusuyla da dirsek temasını kesmediler. Dünün faşist Kürtçü 'solcu kırıkları' ile dünün faşisti olup bugün artık 'sözde' demokrat kesilmiş olan bazı ülkücü Türk 'aydın kırıkları' ile bu kez de tamamen ABD'ye biat etmiş olan şahsiyetlere... **Solculuk** kulluk etmeyi reddeden aynı zamanda bir namus-ahlâk anlayışıdır.

Etnik milliyetçiliği Kürt de Türk de yapsa lanetlenmelidir. Son yıllarda etnik milliyetçilik Kürt kökenli ulusalcılar tarafından yapılırsa, ifade özgürlüğü ve demokratik hakların seslendirilişi olarak kabullenildi!

Ne hikmetse, aynı kişiler dün de Türkiye'yi değiştirmek dönüştürmek isteyenlere "hizmetkârdılar", bugün de aynı kişiler yine Türkiye'yi değiştirmek dönüştürmek isteyenlerin "kapısında kullar." Bana göre R.T. Erdoğan'ın tartışılmaz başarısının altında, **bu kişilerin güce tapan omurgasız olduklarını** keşfetmiş oluşu yatmaktadır.

Adını açıkça koyarak ifade edeyim, **kontrgerilla, Özel Harp Dairesi'nin ABD'de eğitim görmüş işkenceci subay, astsubay ve sivil personeli, 12 Eylül sürecinde Diyarbakır Cezaevinde** insan olan yaratığın kabul etmesinin mümkün olamayacağı **işkencelerle PKK'ya militan ürettiler. Eğer o cezaevi olmasaydı, iddia ediyorum, PKK güçlenemezdi.**

İşte **CIA Türkiye sorumlusu Graham E. Fuller ve Henri J. Barkey** imzalı **Türkiye'nin Kürt Meselesi** (önsöz: Morton Abromowitz, çev. Hasan Kaya, Profil Yayıncılık, İstanbul, 2011) adlı kitap burada çok önem kazanıyor. Bu kitaptan yapacağım alıntılarla, **Ergenekon operasyonunun ABD'li stratejiler tarafından daha 1998 yılında teorik çerçevesinin ortaya konmuş olduğunu** göreceğiz. Yukarıda yazdıklarımın uzunca bir geçiş olduğunu farkındayım, ama kitabın hangi eksene oturtulmuş olduğunu anlamamız için bu gerekiyordu. En azından benim bakış açım göre.

ABD Büyükelçisi Morton Abromowitz kitapta yayınlanmış olan raporlardan CIA'nın önerilerini özetlemiş (s. 9): "(...) yazarlar bazı temel hususlarda ilgili önemli yargılarda bulunmak zorunda kalmışlardır. *'Ülkenin mevcut sınırları içerisinde' (1) yasal bir Kürt kimliğini ortaya koyan, (2) güneydoğusundaki mevcut askeri yaklaşımı çarpıcı biçimde azaltan ve değiştiren, (3) Kürt siyasi partilerini taciz etmek veya kapatmak yerine koruyan, (4) Kürtlerin kendi dillerinde eğitim almalarına imkân veren ve (5) merkezi idareden yerel idareye geçen bir çözüm talep ediyorlar.* "

Bu öneri maddeleri bugün Abtullah Öcalan'ın ve siyasi sözcü olarak BDP'nin söylediklerinin aynısıdır.

Abromowitz, Kürt meselesini kendisinin gündeme getirdiğini söylüyor (s. 10): *"Türkler vatanını sevmeyen kişiler olarak*

damgalanmaktan ne de savcılar tarafından haklarında dava açılması tehdidiyle karşı karşıya kalmaktan hoşlanırlar. **Bugün çok sayıda Türk hâlâ ABD'nin Türkiye'yi bölmeye ve ülke toprakları üzerinde bir Kürt devleti kurmaya çalıştığına inanmaktadır.** Türkiye'de Amerikan büyükelçisi olarak bulunduğum dönemde bu tür bir planın varlığını ne kadar inkâr ettiysem de insanlar buna belirli ölçüde kuşkuyla yaklaşıyorlardı; bazen Kürt meselesini gündeme getirerek bazı kesimlerin gözünde şüpheli konumuna düştüğümü bile hissediyordum."

Büyükelçi Abromowitz, Ergenekon operasyonunun niçin yaptırılmış olduğunu bu cümleleriyle açıkça anlatmış. Artık bunun üzerine yorum yapmanın anlamsız kalacağını değerlendiriyorum.

ABD Dışişleri Bakanlığının insan hakları ihlalleriyle ilgili raporlarında da ifade edildiği gibi, ABD'nin, Ankara'nın Kürtlere uyguladığı baskılar ve Kürt sorununun büyüklüğüyle ilgili endişeleri gittikçe artmaktadır. **Kürt meselesinden ilk kez bakanlığın 1988 yılındaki raporunda bahsedilmişti,** (s. 233)

Yazarlar (yani Fuller ve Barkey) önsöz kısmında (s: 11) **"birleşik Türkiye'den"** söz ederek şunları yazmışlar: *"Türkiye'nin toprak bütünlüğünün korunmasına çok önem veriyoruz; dünyada pek çok ülkenin yıkıcı etnik isyanlar ve ayrılıkçı eğilimlerle boğuştuğu bir çağda **eğer mümkünse birleşik bir Türk devleti içerisinde** çözüme kavuşulmasından yanayız."*

"1970'lerdeki Türk solu, PKK'nın ortaya çıkmasındaki en büyük güçlerden biri olmuştu," saptamasını yapan (s. 163) iki stratej, ara başlık açarak "amaçları" ortaya koymuşlar (s. 48): "PKK, en başından itibaren, amacının birleşik, bağımsız bir Kürt devleti kurmak olduğunu ilan etmiş, dolayısıyla Pan-kürtçü hayallerini asla gizlememiştir. PKK'nın bağımsızlık dışında bir amacı daha vardı. Kürt toplumunun feodal yapısını değiştirmek için siyasi ve sosyal bir devrim gerçekleştirmeyi amaçlıyordu. Başlangıçta kendini Marksist-Leninist şeklinde tanımlamış ve Türkiye Kürdistan'ındaki 'Türk emperyalizmi' dahil olmak üzere emperyalizme direnirken genellikle dönemin anti-emperyalist söylemini benimsemişti. PKK'nın programı aşı-

*rı sol kesimin sloganlarını yansıtıyordu: **Sınırları Türkiye, Irak, İran ve Suriye'nin kontrolünde olan Kürdistan**, 'kapitalizmin zincirindeki' en zayıf halkaydı ve emperyalizme karşı savaş Kürdistan'ın doğal kaynaklarının sömürülmesine karşı verilen savaş anlamına geliyordu.(...) Soğuk Savaş sonrası ortama uyum sağlanması amacıyla Marksist-Leninist çizgi terk edilmiş olsa da, örgütün bu özellikleri günümüze kadar (kitap 1998'de yayınlandı, fakat 'amaçlar' 2013 yılında da hiç değişmedi) büyük ölçüde gelmiştir. "*

Oysa **demokrat olduğu iddiasındaki aydınlarımız** ısrarla, PKK'nın söylemlerini benimsemeyenleri demokrat olmamakla suçluyorlardı. CIA sorumlusu yazar ne diyor: **"PKK, en başından itibaren, ... Pankürtçü hayallerini asla gizlememiştir."** İnsan merak ediyor, ne zamandan beri "pan" hareketi demokratlık oldu!

Aynı saptama (s. 49)'da da yapılıyor: **"Doğrusu solcu söylemin arkasına gizlenen PKK kurulduğu andan beri milliyetçi bir hareket olmuştur."**

PKK'nın hiçbir zaman söylemlerinden vazgeçmeyeceğini ama taktiksel anlamda, **"Açıkça görülüyor ki PKK aynı anda iki farklı söylem kullanmak zorundadır. Uluslararası tutumu değiştirmeye çalışırken asıl mücadeleyi veren militanlarını da motive etmeyi ihmal etmemek zorundadır,"** saptamasına sayfa 51'de yer verilmiş.

ABD'li strateji uzmanları, bugün çok tartışılan dil konusunda da, 1998 yılında değerlendirmelerini yapmışlar: **"Eğer dil ulusal kimliğin önemli bir yapıtaşıysa, ortak bir dil olmadan milliyetçi bir hareket oluşturulması mümkün müdür?"** Tahmin edilebileceği gibi yanıt, 'hayır'dır.

Fuller ve Barkey, "ordu" konusuna genişçe yer ayırmışlar, PKK ve Kürt milliyetçiliğine "subayların" tavrını çözümlemeye girişmişler (s. 207-208): **"Ordu, yürütülen mücadelenin Türkiye'nin Batı Avrupa ve ABD ile ilişkilerini askeri bütçeye doğrudan etki edecek biçimde etkilediğini de bilmektedir: Ordunun uluslararası platformdaki imajı zedelenmiştir; birkaç ülke, Kürt halkına karşı NATO teçhizatlarının kullanılması ne-**

deniyle Türkiye'yi uyarmışlar ve Amerikan Kongresi, Kürtlere karşı yürütülen mücadeleyi gerekçe göstererek Türkiye'ye ayırdığı askeri yardım bütçesinde ciddi azaltmalara gitmiştir. Elbette bu ülkelerin görüşlerinin şekillenmesinde başka hususlar da önemli rol oynamıştır. "

Ordunun mimari yapısının artık değişmesini gerekli gören CIA mensubu iki raportör, şunu öneriyor: *"Katı hiyerarşik sistem, ordu içerisinde devlet politikasının çok fazla sorgulanmasına imkân tanımamaktadır. Ordu, Kemalist Türk kurumlarının çoğuyla aynı ikilemi yaşamaktadır: **Kürt gerçekliğinin kabul edilmesi, çağdaş 'Kemalist ideolojinin' özüne tamamen aykırıdır. (...)** Askeri hiyerarşi, bir yandan genç askerleri Güneydoğu'nun zorlu koşullarına gönderirken, diğer yandan da 'siyasi çözümler' üzerinde alenen düşünemez. "*

Kısacası, *"Ordu içinde aydın ve cahilce görüşler olsa, subaylar çatışma hakkında şahsen ne düşünüyorlar olsalar da, **ordu kurum olarak her türlü siyasi çözüme ciddi biçimde karşıdır. Bu karşı duruşun temel nedenlerinden biri, yüksek rütbeli subayların Türkiye'nin demokratik kurumlarını kusurlu buluyor ve bu kurumların bir çözüm bulabileceklerine inanmıyor olmalarıdır.**"*

O halde çözüm, ordunun komuta yapısında köklü değişimin yapılmasıdır. Bu da evre evre subay tayin ve atamaları yerine köktenci olarak toplu tutuklamalar yapılarak, yerlerine tüm hiyerarşiyi bozacak şekilde usulsüz terfilerle bile olsa yeni tayinler yapılmasıdır. Uygulamaya bakarak söylemem gerekirse, bulunan çözüm bu olmuştur.

Artık mahkemelerde kararları belli olan tüm davaların sonucunda, ortak kanı, **ABD'nin 1 Mart tezkeresinin 'intikamını aldığıdır.'** İntikam sürecinin bitip bitmediği de daha tam belli değildir.

Fuller ve Barkey'in dert yandıkları önemli bir husus var (s. 231): *"ABD, Irak'ın toprak bütünlüğüne saygı duyduğunu belirten politikasını sürekli olarak dile getirmeye özen göstermektedir; bu, üst düzey diplomatlar ve ABD siyasetini yakından tanıyan kişiler dışında Türkiye'de çok az kişiyi ikna edebilen bir iddiadır. "*

Amerikan yönetimi Türkiye'nin iç sorunu olan bir problemle neden yakından ilgilenmektedir, sorusuna verilen yanıt oldukça ilginç ve düşündürücü: *"Mevcut Amerikan yönetimi (...) Soğuk Savaş sonrası ortamda Türkiye'nin güvenini arttırmayı amaçlayan bir politika izlemeyi seçmiştir. Kürt sorununun uzamasının Türkiye'yi istikrarsızlığa sürükleyebileceği olasılığı Amerikan yönetimindeki bazı kesimleri derinden endişelendirmektedir. Türkiye, değişen ve artan stratejik önemiyle değerli bir müttefik olmaya devam etmektedir..."*

Ortaya konan şudur: Amerikan yönetimi Kürt sorununa kendi ulusal çıkarları açısından bakmaktadır. Çıkar algısı değişene kadar da bu durum devam edecektir.

Tartıştıkları konu, cevap aradıkları soru; ABD dolaylı olarak Türk yönetimini Kürtlerin ılımlı taleplerini kapsayan siyasi reformlar başlatmaya sevk edebilecek koşulları yaratabilir mi?

Onlara göre (s. 234), *"ABD'nin Türkiye adına ortaya koyduğu çabalarına rağmen, Türkiye hâlâ ABD'nin gizli bir gündeminin olabileceğinden şüphelenmektedir."*

ABD dış politikasının aslında Türkiye'yi nasıl etkilediğini de yine kendileri bir diplomattan alıntıyla ortaya koymuşlar (s. 235): *"ABD ile ilişkimizde 1991 yılından bu yana yaşanan iyileşmeyi bir kenara bırakacak olursak... Batı Avrupa ile ABD'nin politikaları Türkiye'nin uluslararası sahnedeki yalnızlığını arttırmıştır."*

Yalnızlık duygusunun kaynağını da Batı dünyasında hak ettiği ilgiyi görmediği kanaatinin baskın oluşuna bağlamaktalar.

Politikleşme sürecinin analizini yaparken en merkezi saptamayı ortaya koymuşlar (s. 264): *"Özellikle çağdaş iletişim araçları sayesinde uluslararası sınırların hiçbir öneminin kalmadığı günümüzde politikleşme sürecinin geriye doğru çevrilmesi çok zordur."*

Bu değerlendirme, 'elektronik paranın' yarattığı bir siyasi sınırları kaldırma işlemi midir, yoksa ulusal devletlerin ortadan kalkacağı tezinin işlenmesi midir, belli değil. Fuller ve Barkey diyor ki: *"Kısacası, bu çalışmanın yazarları olarak, statükonun sürdürülebileceğinin olmadığını düşünüyoruz."*

Gelelim 'Son Söz'e (s. 316-318): "(...) Kuruluşunun üzerinden yetmiş yıldan uzun süre geçmiş olan Türk devleti, yurttaşlarına güvenmeyi başaramamıştır; (...) sivil topluma asla yetki vermemiştir. (...) **Değişime karşı direniş yalnızca Kürtler ve Güneydoğu söz konusu olduğunda sergilenmemektedir. Din ve sermayenin devletin tekelinden çıkarılıp özel sektöre devredilmesiyle ilgili meselelerde ciddi bir değişim karşıtlığı söz konusudur. Son söylediğimizle, devlet şirketlerinin özelleştirilmesinin ve büyüyen kapitalist sektöre devredilmesinin yanı sıra sermayenin de özel sektöre devredilmesinin yanı sıra sermayenin de özel kişilere devredilmesini kastediyoruz.**"

"Türkiye'nin Kürt meselesine" ait raporda, ekonomi alanında bu türden radikal çözüm önerisinin ne işi var diyebiliriz, ancak Türkiye'deki değişim-dönüşüm tam da bu nedenle istenmekteydi, başarılı da.

'Son Söz'de' yoruma yer bırakmayacak açıklıkta olarak ne arzulandığı şöyle verilmiş (s. 317): "**Türkiye'nin gelecekteki başarısı sürekli siyasi ve sosyal evrimine bağlı olacaktır; bu evrim de sırf Kürt sorunu uğruna yapılmamalıdır. (...) Tüm fırsatçılığına ve gerici görüşlerine rağmen Refah Partisi'nin iktidara gelişi önemli bir dönüm noktasını işaret etmektedir.**"

Türkiye'nin değiştirilmesi ve dönüşüm süreci devam ettirilmektedir. Bu önemli iki yazarlı kitabı okuduğumuzda, Amerikan yönetimlerinin Türkiye'deki stratejilerinin ne olduğunu ve hangi hedefe kilitlendiğini okumaktayız. Türkiye'de belli odaklarda masa işgal edenlerin, yani ABD senaryosunu zamanında okuyamayanların, bugün operasyonlara kurban edildikten sonra düşüncelerinin hangi yönde değiştiğini bilmeyi doğrusu çok isterdim.

Bellek tazelemesi olsun diye yazıyorum; kitabın yayınlandığı 1998 yılında **Orgeneral İsmail Hakkı Karadayı** Genelkurmay Başkanıydı, ardından **Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu** geldi. Her iki yüksek komutanın karargâhı bu raporu okuyup başkanların önüne koymamışsa, hapisteki subayların yazdıkları kitaplarda

ve **İlker Başbuğ**'un görevdeyken medya buluşmalarında ve tutukluluk sonrasında yazdığı mektuplarında vurguladığı hain ve hainlik olgusu, daha o tarihte ordunun içinde, belki Genelkurmay koridorlarında aranmalıdır.

Kitabın yazarlarından olan **Henri J. Barkey**, Utah Üniversitesinde 26 Mart 2003 tarihinde verdiği konferansta, 1 Mart tezkere süreci ve daha sonra TSK'ya kurulan komployu hiç saklamadan ve sakınmadan **“Türk Ordusu’nu kafesledik,”** diyerek anlattı. Barkey, **AKP’nin, AB reformlarında ısrarlı tutumu ve ABD’nin Türkiye’ye gün vermesi için AB’ye baskı yapmasının “Türk Silahlı Kuvvetleri’ni kafesleme” planı olduğunu ifade ediyor.**

Bu önemli konuşmayı *Yeni Çağ* gazetesi haber olarak Türk okuyucusuna duyurdu. Bu haberi, *Yeni Çağ*’da 2012 yılında yayınlandığı şekliyle veriyorum:

CIA’nın Türkiye uzmanı Henri Barkey, AB üzerinden yapılan derin operasyonu bu ifadeyle tanımladı. Bu şoke edici sözler, TBMM’de 2003 yılında 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinden 25 gün sonra Utah Üniversitesi’ndeki “Felaket ile Flört: Türkiye- Irak-ABD” adlı konferansta söylendi.

Kürsüye çıkan Barkey, 3 Kasım ’da ilk kez bir İslami partinin iktidara geldiğini hatırlatarak şöyle dedi: “Yaptığımız görüşmelerde bize, ‘AB’ye girmek ve demokrasi istediklerini, bunun kendileri için bir rönesans olduğunu’ söylediler. Türk Ordusu ise ABD’ye güvenmiyordu. Irak’a ABD’den bağımsız girmek istediler. Avrupa Birliği adaylık sürecinde müzakereler yoluyla orduyu çok sıkı bir kafese kapattık. ”

CIA’nın Türkiye uzmanı Henri Barkey’in, 2003’te 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinden 25 gün sonra 26 Mart’ta Utah Üniversitesi’nde verdiği “Felaket ile Flört: Türkiye, Irak ve ABD” adlı konferansta, AKP lideriyle anlaşarak “Türk Ordusu’nu çok sıkı bir kafese kapattıklarını” söylediği ortaya çıktı. Barkey, AKP’nin, AB reformlarında ısrarlı tutumu ve ABD’nin Türkiye’ye gün vermesi için AB’ye baskı yapmasının “Türk Silahlı Kuvvetleri’ni kafesleme” planı olduğunu ifade ediyor.

Barkey'in bu sözleri kullandığı dönemde Genelkurmay Başkanlığı koltuğunda Orgeneral Hilmi Özkök oturuyordu. Konferanstan 3 ay sonra, 4 Temmuz 2003'te de K. Irak'ta Türk askerlerinin başına çuval geçirildi. İlerleyen yıllarda ise Ümraniye ve Balyoz gibi soruşturmalarla çok sayıda subay tutuklanarak adeta "kafes"leniyor. Konuşmasında, 1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmesinden Türk Ordusu'nu sorumlu tutan Barkey, ABD'nin en büyük felaketinin Türk Ordusu'nun, "PKK terörü ve çıkacak karışıklıkta Türkmenleri korumak için" Kuzey Irak'a girmekte ısrar etmesi olduğunu, bu nedenle konuşmasının adını "Felaket ile Flört" koyduğunu anlatıyor. Barkey, tezkerenin reddiyle gerçekleşmeyen kuzey cephesinin sırf TSK'nın K. Irak'a girmesinin engellenmesi için düşünüldüğünü ifade ediyor.

Tezkerenin reddinden sonra TSK'nın "Ne olursa olsun ABD'den bağımsız olarak K. Irak'a girmek" tavrında ısrarlı tutumunu sürdürdüğünü kaydeden Barkey, bunun engellenmesi için "AB'nin Türkiye'ye müzakere tarihi vermesi gerektiğini, müzakere tarihinin en büyük yararının Türkiye'nin dikkatini Irak'tan uzaklaştırmak" olacağına parmak basıyor. Barkey bu sürecin AKP hükümeti eliyle yürütüleceğini, AB reformları ile TSK'nın kafese kapatılacağını anlatıyor. TSK'nın Irak'a girmesi engellenirse bunun ABD için en iyi senaryo olacağını belirten Barkey, Türklerin başta çok kızacağını, sonradan unutup ilişkilerin derinleşerek devam edeceğini söylüyor. Barkey, AKP ile yürütülen bu planın gerçekleşmesinin 1 Mart tezkeresinin reddedilmesinden daha önemli olduğunu da vurguluyor. Barkey, "Türk Ordusu'nu çok sıkı bir kafese kapattıklarını" açıkça söylediği konferansta 1 Mart tezkeresi öncesinde yaşananlar hakkında da çarpıcı açıklamalar da yapıyor.

Henri Barkey, kuzey cephesinin açılmasına neden olacak 1 Mart tezkeresinin aslında Kuzey Irak'a girmekte ısrarlı olan Türk Ordusu'na karşı düşünülen bir önlem olduğunu da şöyle itiraf ediyor. "1 Mart tezkeresinin geçmemesinin tüm suçu Türk Ordusu'nda. Çünkü İslamcı hükümet ile Türk Ordusu arasında çekişme vardı. Problemin önemli bir parçası Türk

Ordusu'nun Amerika Birleşik Devletleri'ne güvenmemesiydi.

Halbuki biz 'Bağımsız Kürdistan'ı desteklemiyorduk. İnanmadığımızı söylüyorduk. O yüzden bu konuşmanın adını 'Felaketle Flört' koydum. Türk Ordusu, ABD'den bağımsız olarak Kuzey Irak'a girmek istiyordu. Ne olursa olsun! ABD'nin ise en son istediği şey buydu. Çünkü Iraklı Kürtlerle Türk Ordusu arasında gerilim olacaktı. Zaten kuzey cephesi bu tür sorunların ortaya çıkmaması için düşünülmüştü."

AKP'nin değişim söylemine inandığını belirten Barkey, iktidar partisini, "Askeri, güç olarak görmek istemeyen, sivilleşmeden yana ve merkez sağ olmak isteyen bir parti" olarak tanımlıyor. Barkey, 2002'de iktidara gelen AKP hükümeti ve lideriyle "Türk Ordusu'nu sıkı bir kafese kapatma" temaslarını ise şöyle anlatmış: "İlk kez bir İslami parti tek başına iktidara geldi. O güne kadar Türkler, AB'ye temkinli yaklaşıyordu. İlk kez 'AB'ye girmek ve demokrasi istediklerini' söylediler. İlk kez bir Türk hükümeti, 'AB'ye girmek istiyoruz, onların kriterleri bizim için ölçü olur' diyor. Bir İslamcı liderin rönesans terimini kullanması bana çok belirleyici geldi. Çünkü AB'ye katılarak adaylık sürecinin Türkiye'yi daha fazla demokrat yapacağına inanıyorlar. Bu demokratikleşme süreci içinde biz orduyu çok sıkı bir kafese kapattık. Bundan sonra asker, eskiden olduğu gibi her 10 yılda bir müdahale edemeyecek. Keyfince hükümetleri değiştiremeyecek. AB'ye adaylık süreci Türkiye'yi daha demokratik bir ülke haline getirecek. Bu süreç Türk Ordusu'nun tutumuyla darbe yedi. Şunu söylemeliyim ki; Kuzey Irak'ta bir çatışma bu süreci zaafa uğratar ve geriletebilir. Eğer biz bu Saddam'ı umut ettiğimiz kadar çabuk devirirsek, Türk Ordusu'nun Kuzey Irak'a girmesini engelleyebilirsek, 1 Mart tezkeresi 1 yıl içinde unutulur. Türk hükümeti de reformlar yolunda devam ederse ilişkilerimiz iyileşmeye devam eder. Gelecek için umutluyuz. Türk Ordusu, Kuzey Irak'a girmelerinin hakları olduğunu söylüyordu. Ancak Başkan Bush, Türklere 'Giremezsiniz' dedi." (Kaynak:

www.yg.yenicaggazetesi.com.tr/habergoster.php.haber=68868,

14.06.2012, (Haber: Salim Yavaşoğlu)

Barkey'in konuşması tam da ünlü atasözünü anımsatıyor:

“Yavuz hırsız ev sahibini kovar.” *“Bundan sonra asker, eskiden olduğu gibi her 10 yılda bir müdahale edemeyecek. Keyfince hükümetleri değiştiremeyecek.”* **Sanki Türkiye’deki askeri darbeleri planlayan, yaptıran ve destekleyen ABD değilmiş de, Patagonya imiş!**

Hilmi Özkök, sürekli olarak *Milliyet* gazetesinden **Fikret Bila**’ya demeç vermektedir. Ancak bugüne kadar bu konuşmadan ve çıkardıkları sonuçlardan hiç söz etmedi. Umarım, Hilmi Bey’in yazacağı anılarında bunun yorumunu okuyabiliriz.

Eğer Barkey’in Utah Üniversitesindeki bu çok önemli konuşması orijinal ya da tercüme edilmiş şekliyle, Washington’daki askeri ataşe ya da MİT görevlilerince veya büyükelçilik mensuplarınca, Hilmi Beyefendiye ulaştırılmamışsa, ihanet mi dersiniz yoksa aymazlık mı bilemiyorum, nereden başladığı kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor. **Yaşar Büyükanıt**’ın ve **İlker Başbuğ**’un bu konuşmayı okuyup okumadıklarını da merak ediyorum.

Konuşma metninde şifreli hiçbir husus yok, **açıkça TSK’nın subay kadrosuna operasyon yapılacağını yazmış**. Bunu çözmek için ‘kurmay mektebinde’ okumak gerekmiyor.

Barkey ve Fuller’in stratejik önerisi “ılımlı İslam”; tezi ise, Kemalizm modasının geçmiş oluşuydu. Artık günümüz Ortadoğusu’nda bir hükmü kalmayan ve ABD’nin kurgulamaktan vazgeçtiği “ılımlı İslam” modelini yerleştirmek amacıyla G. Fuller, daha doğrusu CIA o yıllarda Necmettin Erbakan’ın başbakanlığını desteklemiştir. Kimi analistler R.T. Erdoğan’ın misyonunu da bu teze dayandırmaktadırlar.

“İlmlı İslam” modelini doğal olarak ulusalcı duruş kesmekteydi. **Kemalist milliyetçilik anlayışı ya da ulusalcılığı etnik değil kültürel milliyetçiliktir.** Ödünsüz vatanseverliği misyon ve görev olarak DNA’larına nakşetmiş olan Genelkurmay Başkanları ve her rütbedeki subaylar ve komutanlar doğal olarak “ılımlı İslam” modelini üretmiş olan Pentagon-CIA tarafından kabul edilemezdi.

Emperyalizmin sömürgeciliğinin çizdiği sınırlarla yaratılan Ortadoğu tarihinin bize gösterdiğine göre, burada üç temel halk var: Araplar, Türkler ve Kürtler.

Birinci Dünya Savaşında İngilizlerin Araplara verdikleri görevle **Emir Hüseyin ve şürekâsı** isyan ederek müslüman Osmanlı İmparatorluğu devletinin askerlerini arkadan hançerleyip **emperyalizme hizmet ederek**, petrol bölgelerini de kapsama alanı dışına çıkartacak şekilde sınırlarını küçülterek bugünkü Irak-Suriye sınırına kadar daralttılar. Böylece Arapların görevi bitmiş oldu.

Soğuk Savaş döneminde Türklere misyon belirleyen süper güç, bu kez İngiltere değil ABD oldu ve Türkiye'ye hem Doğu Akdeniz ticaret yolunun bekçiliğini hem komünizmin müslüman Ortadoğu'ya inişinin engellenmesi hem de Kürtlerin Araplar tarafından ezilmesinin önlenmesi görevi verildi. Ayrıca **Ortadoğu'yla ilgilenmemesi amacıyla da hiçbir zaman savaşamayacağı iki yapay düşman yarattı: Yunanistan ve İran.**

Böylece 'Soğuk Savaş döneminde' görev yaptırdıkları Türkleri de, tıpkı Araplar gibi, oyun tahtasının dışına atıp, Kürtçülük ateşini yaktırdıkları bazı Kürt ileri gelenleri ile Kürt etnik ulusalcılığına kültürel milliyetçilik kisvesi giydirme görevi verilen bazı Türkleri -kimisini milletvekili yaparak- oyun sahasına sürdüler.

Artık yeni dönem Ortadoğu'da Kürtlerin, ABD adına ve onun çıkarları doğrultusunda görev yapacakları dönemdir.

Bu hizmetin ödülü ya bağımsızlıktır ya da özerkliktir. Her şeye karşın buna direniş olursa, iç savaşla boğuşulacaktır.

Ara soru: Peki, ABD'ye ve NATO'ya itirazsız bağlı olan, o iki merkezden gelen taleplere hayır demeyen **İlker Başbuğ** ve **has Amerikancı Çevik Bir** orgeneraller neden operasyon yediler? Bence Ç. Bir'e yapılan, onu aklama operasyonudur. Başbuğ konusunu iç dinamiklere bağlıyorum, ancak çözmiyorum. Tutuklama olmayacağı aldatmacasıyla kandırılan Başbakan Erdoğan'ı, yalnızca görüşüne başvuracağız diyerek yanıltmış olduklarını düşünüyorum. Başbuğ, mahkemedeki savunmalarında ve medyaya gönderdiği mektuplarda bu konuya hiç değinmedi. Bu sorunun yanıtını her iki general 'anılarını' yazdıklarında öğrenebileceğiz. Bu nedenle burada noktayı koyuyorum.

Adım Adım Gelen Ergenekon Tertibi

Medyaya servis edilen 29 Ekim 1999 tarihli, hemen herkesin gözüne alınma ve tutuklanma bahanesi yapılan metnin başlığı, “Ergenekon Yeniden Yapılanma”ydı.

Bu metinde yazılanlar **Tuncay Güney** ve **Ümit Oğuztan** adlı şahısların çıkardığı *Strateji* isimli bir dergide birkaç hafta yayınlanmıştı. Bu derginin çeşitli sayılarında kaynağının neresi olduğu belli olmayan (ya da belli olan!) öyle şeyler yayınlandı ki, dudak uçuklatır. Ancak derginin piyasada olduğu dönemde anlatılanlar, ben de dahil hemen herkese hastalıklı beyinlerin ürünü olarak geldiğinden pek üzerinde durulmadı. Bu dergiyi birkaç sayı aldım, deli zırvası şeyler dedim ve takip etmedim. Oysa mahkemeler başladığında, bu derginin işaret fişeği olduğu ortaya çıktı.

Güney’le ilgili ise daha sonra çeşitli haberler çıktı. MİT’in istihbarat elemanı olduğu ortaya çıktı. *Sabah* gazetesinin 26 Kasım 2008 tarihli haberine göre **MİT İstanbul Bölge Başkanı Galip Tuğcu, 1990 yılında Tuncay Güney’in MİT’e katılmasını sağlamıştı**. MİT’in Gerici Faaliyetler Şubesi’nde görev yapan Güney daha sonra İran Masasına geçti. *Görevi 1992’de değiştirilen Güney’e Ergenekon ve JİTEM’in içine sızma görevi verildi*. Bu sırada Güney, görevini Ağrı’da sürdüren **Albay Veli Küçük** ile tanıştı. 28 Şubat süreci ve Susurluk skandalının gündemde olduğu bu dönemde elde ettiği önemli bilgileri MİT’e iletti. (Büşra Erdal, *Ergenekon*, s. 51)

Ergenekon davasına bakan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi de, yargılama başladıktan hemen sonra MİT’e **Tuncay Güney’i** sordu. Ortaya çıkan bilgilere göre, Güney 1990’lı yılların başından itibaren MİT için çalışmaya başlamıştı. Buna göre **MİT, Veli Küçük ve ekibinin neler yaptığını öğrenmek için Güney’i kullanmıştı. Sonra, göstermelik bir operasyonla gözüne alıp bildikleri anlattırılmış, daha sonra da yurtdışına çıkarılmıştı**.

“Devlet vatandaşına tuzak kurar mı?” sorusunu zaman zaman soracağım. 1980 öncesi dernekler masasına kayıtlı, yasalara göre kurulmuş bir dernek olan Barış Derneği, 12 Eylül müdahalesi sonrasında illegal olarak ilan edildi. Komünizm

propagandası yaptığı iddiasıyla ülkenin tanınmış entelektüelleri hapsedildi. Aynı davadan yargılanmış olan sinema oyuncusu Gülsen Tuncer'in televizyonda [*Ulusal Kanal*, 03.08.2013) anlattığına göre, Reha İsvan şunu söylemiş: "*Barış Derneği* bize kurulmuş tuzakmış!"

Demek ki neymiş, devlet tuzak kurarmış!

Silivri'deki mahkeme safhasında anlatılanlardan Tuncay Güney'in daha Veli Küçük'ün görevde olduğu dönemde yanına sokulduğu, Küçük'ün 30 Ekim 2000 tarihinde emekli olduktan sonra ispiyoncu ya da ihbarcı olarak kendisine iliştiliğini öğrendik.

Kısa bir süre sonra, 24 Kasım 2000 tarihinde de İstanbul Emniyet İstihbarat Şubesi'nin, **Veli Küçük, Tuncay Güney**, İşçi Partisi, *Ulusal Kanal* ve *Aydınlık* dergisi yöneticileriyle ilgili olarak teknik takip başlatmış olduğu hem sanıklar hem de avukatlar tarafından mahkeme tutanaklarına geçirilmiştir.

16 Şubat 2001 günlü *New York Times* ve 23 Şubat 2001 günlü *Washington Post*'la "**Türk komutanlar Irak hududunda silah kaçakçılığı yapıyor**" haberi yayımlandı. Hiçbir yoruma ya da eğip bükmeye yer bırakmayacak şekilde resmi makamların görüşlerinin yansıtıcısı bu gazeteler, Türk subaylarını yasadışı işleri yapan sıradan kaçakçı yapmıştı; bunun, Türkiye'deki medya tarafından da yayınlanacağı biliniyordu, **bu haber doğrudan doğruya TSK subaylarına dönük itibarsızlaştırma kampanyasıyla süpürücü bir strateji uygulanacağının işaretiydi. Türk Genelkurmayı bu yayınları şiddetle kınadı, ancak yılların NATO üyesi ve ABD'yle yatıp kalkan Türk ordusunun binlerce kurmay subay kadrosu, kopacak fırtınanın esintisini bile nasıl öngöremediğine bugün de hayret etmekteyim.** Bu soruyu daha sonrakı sayfalarda da sıkça sormak zorunda kalacağım, ne yazık ki!

Polise tüm operasyonun yumuşak halka Tuncay Güney üzerinden yürütme emri verilmiş olduğundan her yerde kendisine görev verilmeye başlandığını saptamaktayız.

Yüzlerce kez yazıldığı gibi, 8 Şubat 2001 tarihinde bir aracın motor numaralarının değiştirilerek satıldığı şikâyetiyle bir operasyon başlatıldı.

01 Mart 2001’de Tuncay Güney otomobil kaçakçılığıyla ilgili bir operasyonda **Ümit Oğuztan** ve eniştesi **Adem Taşdemir** ile birlikte Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü tarafından gözaltına alındı. Bu gözaltının nedeni ise Timur Büyükölmez adlı vatandaşın bir jeep alım satımıyla ilgili olarak Erdal Güventürk ve Orhan Sonuç adlarındaki iki polis tarafından dolandırıldığı iddiasıyla Fatih Cumhuriyet Başsavcılığına başvurması, bu başvuru sonucu yapılan soruşturmada kendilerini polis olarak tanıtan bu kişilerin Güney ve Adem Taşdemir olduğunun ortaya çıkmasıdır. Bunun üzerine düzenlenen operasyonda, olaya karıştığı düşünülen kişiler gözaltına alındı. Güney’in evinde yapılan aramada 2 ruhsatsız tabanca, 115 sahte diploma ve 36 adet fişek ile üzerinde Güney adına düzenlenmiş sahte kimlikler ve birçok farklı belge ele geçirildi. 1 Mart 2001 tarihinde yani aynı gün Emniyet istihbaratından şahıslarla bir restoranda buluşturularak yemek yediler. Bir gün sonra Emniyette gözaltına alındı, burada kendisine ezberlettirilen ya da karşısına konulan, tüm kamuoyunun artık yakından bildiği suçlamalar özellikle videoya kaydedildi.

6 Mart 2001’de Güneyle beraber suça karıştığı düşünülen **Teğmen Murat Oğuz’un** Hasdal Kışlasında bulunan birliğindeki odasında ve evinde arama yapıldı, ama herhangi bir suç unsuruna rastlanılamadı. Gözaltında bulunan **Ümit Oğuztan** ile Güney’in *Strateji* dergisi ve Güney’in evinde gerçekleştirilen aramada ise ‘Ergenekon’ örgütüyle ilgili 6 çuval büyüklüğünde belge bulunduğu iddia edildi. Şüpheliler önce Gayrettepe’de bulunan Asayiş Şube Müdürlüğünde sorgulandı. **Tuncay Güney** birkaç gün sonra resmi kayıtlara göre “ifadesinde **Susurluk olayı** ve bir kısım organize suç örgütleriyle ilgili beyanda bulunduğunun tespiti üzerine İstanbul Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğüne sevk edildi. Güney, kendisini sorgulayan **Organize Şube Müdürü Adil Serdar Saçan’a** Ergenekon hakkında detaylı bilgiler verdi.

Avukat Vural Ergül’e göre, “Yapılan değerlendirme sonucunda (Adil Serdar Saçan) Tuncay Güney’in, Emniyet Müdürlüğü içindeki Fethullah Gülen Cemaati bağlantılı polisler tarafından

kurgulandığını anlamıştı. Tuncay Güney üzerinden bir tertip tezgâhlandığını görmüş ve ‘Tedbirli, temkinli olalım,’ diyerek arkadaşlarını uyarmıştı.

“Tuncay Güney sorgusunda JÎTEM ile irtibatlı olduğunu ileri sürüyor, Susurluk kazası sonrasında adı gündemden düşmeyen Veli Küçük’le beraber olduğunu, ama aynı zamanda Doğu Perinçek ve Aydınlık grubu ile hareket ettiğini söylüyor, dönemin Genelkurmay Başkanı’nı ilk kez Ergenekon adlı yapılanma içerisinde gösteriyor, ‘Ergenekon demek TSK demektir,’ diyordu.

“Adil Serdar Saçan ve yardımcıları, Tuncay Güney’in anlatımlarını fevkalade ciddi ihbar ve bilgi gibi değerlendirmiş, gereğini yapma kararı almışlardı. Öyle de yaptılar. Tuncay Güney’in anlatımları üzerine bir proje grubu oluşturulması için savcılıktan talepte bulundular. **Savcı, dosya içeriğine baktığında Tuncay Güney’in anlatımlarının ‘deli saçması’ olduğunu anlamıştı.**”

Araya bir not düşmeliyim. 11 Ocak ve 15 Ocak 2010 günlü duruşmalarda **Adil Serdar Saçan**’ı dinledim. Çok teknik ve önemli bir savunma yaptı. Esprili bir dille, “**Tuncay Güney** soruşturmasını keşke yapmasaydım,” dedikten sonra (bana göre!) tüm suçlamaları tek tek çürüttü. Mahkeme heyetinin önemsedini gördüm ve saygıyla dinlediler. (5 Ağustos 2013 karar celsesinde, 16 yıl cezayı kesmiş olduklarını ilan ettiler!) Uzun savunmasının çok dikkat çeken cümleleri şunlardı: “*Neden sen Fethullahçılarla ilgili araştırma izni aldın? Terör örgütü mensubu olmakla suçlanmamın sebebi budur. Burada olmamın tek sebebi Fethullahçı polis yapılanmasını açığa çıkarmamdır.*”

“İkinci iddiası da, Recep Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanı iken belediyede yapılan yolsuzluk ve hırsızlıkları soruşturup açığa çıkarttırdım diye buradayım. ”

Tuncay Güney 2013 yılına gelindiğinde sığındığı Kanada’dan TRT ekranlarında büyük iltifat gördüğü canlı yayın programında bile itiraflarının işkence altında yapıldığını beyan ettiyse de hiçbir Cumhuriyet Savcısının kılı kıpırdamadı. Burada özel bir parantez açmak gerekiyor: Emniyette kendisini sorgulayan **Adil Serdar Saçan** daha sonra “**sözde Ergenekon örgütünün**” üyesi

olmakla tutuklandı, bir yıldan fazla hapiste kaldı, savunma yaptığı ilk celseden kısa süre sonra serbest bırakıldı.

Tuncay Özkan kitabında (*Bir Casusun İftiraları-Tuncay Güney Hakkında Her Şey*, s. 7-24 arası) **Emniyet Amiri Ahmet İhtiyaroğlu**'nun 28.10.2008 tarihinde **Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz**'e bir dilekçeyle ilettiği bildiklerinin tamamını yayınladı, T. Güney'in ifadesini dinledikten sonra müdürü olan A. S. Saçan'a şunu söylemiş: ***"Müdürüm, bu adam bize hep sorgulama sebebi haricinde anlattı, bu olaylar çıktı. Ben bu adamın anlattıklarına inanmıyorum. Sanki birileri bize bazı şeyler anlatması için göndermiş gibi çok rahat, sanki her şeyi kendisi biliyormuş, sanki birileri Tuncay'ın haberi olsun diye suç işlemiş, bu durum suç, suçlu ve suçluluk psikolojisine uymuyor, suçun gizlilik ilkesi olması lazım ki öyledir, birileri Tuncay öğrensın diye suç işlemez veya örgütlü suçlarda ki terör grupları da örgütlüdür, bilgiler tek adamda toplanmaz, oysa bu adamda çok bilgi toplanmış, bu durum mümkün değildir, başka bir şey var bu işin içinde..."***

2008 yılı başlarında Ergenekon operasyonu başlayınca şubat tatili sonlarına doğru Saçan'la İhtiyaroğlu İstanbul Adliyesi'nde karşılaşmışlar. Sohbet ederken konu Ergenekon'a gelmiş, ***"Adil Bey bana, 'Ahmet biliyor musun, Ergenekon operasyonunu Tuncay Güney'in bize anlattıklarına göre başlatmışlar,' dedi."*** Saçan bunu Silivri'deki savunmasında söyledi.

İhtiyaroğlu çarpıcı bilgiler veriyor: ***"Tuncay Güney'in anlattıklarına inanmayan tek görevli bendim. Çalışmaları yapan, başlatan ve bu duruma gelmesini sağlayan ise Adil Serdar Saçan'dı. Ben Tuncay Güney'in anlattığı olaylara ve sunduğu belgelere inanmıyorum... Bunların hepsini de bir kişi, hele hele 28'li yaşlarda ve eşcinsel birinin bilmesi evrak ve dokümanların bu kişide bulunması inandırıcı gelmemiştir. Çünkü anlattığı bazı olaylarda yaşı çok küçüktü... Buna rağmen, Adil Serdar Saçan benim karşı çıkmama rağmen bu soruşturma için proje izni alıp, benim haricimdeki İstihbarat Şubesine verdi. İşte bizim hayatımızda dönüm noktası bu proje izni almak olmuştur."***

Ahmet İhtiyaroğlu bu dilekçeden sonra tanık olmak istedi.

Savcı hiç dikkate almadı. 2. *İddianame’de* adı bile geçmedi.

Yapılan soruşturmanın sonucunda 4 zanlı hakkında 16 Mayıs 2001 tarihinde İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığınca *cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak, sahte nüfus cüzdanı kullanmak, sahte resmi evrak kullanmak, memuriyet unvanının gaspı ve dolandırıcılık* suçlarından iddianame düzenlendi. Davanın iddianamesine göre Güney, Hasdal Kışlasında görevli **Teğmen Murat Oğuz**’la lüks ve pahalı araçlara sahte ruhsat ve plaka hazırlamaya karar verdi. Bu teklifi Güney’in kayınbiraderi **Adem Taşdemir**’de kabul etti. Bu sırada, **emekli emniyet müdürü Ümit Bavbek**, Güney’in yardımını istedi. Bavbek, o sıralar güvenlik müdürlüğünü yaptığı işadama **Korkmaz Yiğit**’in, **Akın Birdal**’a Türk İntikam Tugayı adına düzenlenen suikastın azmettiricisi **Semih Tufan Gülaltay** tarafından tehdit edildiğini belirtti. Güney, Bavbek’in isteğini kabul etti. Bavbek, daha sonra Teğmen Oğuz ve Güney’e, emekli olmasına az bir süre kalmış **Tuğgeneral Veli Küçük**’e hediye edilmek üzere bir cip verdi. V. Küçük, cipi kabul etmedi ve Güney ile Oğuz, alacaklarına karşılık otomobile el koydu. Cipin plakasının sahte olduğu anlaşıldı. Ardından Güney ile Oğuz cipi iki farklı kişiye sattı ve bu iki kişiden ayrı ayrı peşinat aldı. Otomobili alan kişiler durumu anlayınca şikâyetçi oldu.

8 Mart 2001 tarihinde T. Güney tutuklanıp Bayrampaşa Cezaevine kondu, ama ne hikmetse geçimi için parası olmamasına karşın ertesi gün üç bin lira kefaletle serbest bırakıldı. Kendisi hakkında dolandırıcılık suçundan dava açılmasına rağmen, Ergenekon belgeleriyle ilgili hakkında yasal işlem başlatılmadı. Ablasının kefaletini ödemesinin ardından tahliye edildi. **Dava kapsamında ifadesi alınmayan Güney, hakkındaki yurtdışına çıkma ya-sağına karşın ABD’ye gitti.** (Bu konuda çok önemli iki kitap yayınlanmıştır. 1. **Vural Ergül**, *Ergenekon’un Hahamı*, Güncel Yayıncılık, 2008. 2. **Tuncay Özkan**, *Bir Casusun İtirafı-Tuncay Güney Hakkında Her Şey*, Medyanos Yayınları, 2009.)

Bugüne kadar yazılmış kitaplar arasında en farklı ve aklımızın önünü açan analizleri yapan **Avukat Serdar Öztürk** (*AKP ve Gülen’i Kurtarma Planı*, s. 79) şu saptamayı yapıyor:

"Ergenekon cinayetinin ilk işlenmeye teşebbüs edildiği yer neresi? 2001 Mart, Tuncay Güney İstanbul Emniyetinde ifade veriyor ve sorulmadığı halde kurulmuş bir papağan gibi Ergenekon'u anlatıyor. Nerede kuruldu? 2000 Temmuz'unda Amerika'da kuruldu. Kim gönderdi onu oraya? John Kunstadter. O dönem CIA Türkiye İstasyon Şefi John Kunstadter, 2000 Temmuzunda Tuncay Güney ABD'den döndükten bir süre sonra, 2001 Martında İstanbul Emniyetinde kurulmuş papağan gibi Ergenekon'u anlatıyor ve bu sahte belgeleri veriyor. Sene Mart 2001. Cinayetin ilk işlenmeye teşebbüs edildiği yer burasıdır işte. Şimdi delili orada arayacağız.

"Kim veriyor bu belgeleri? Tuncay Güney. Tuncay Güney'i kurgulatan kim? John Kunstadter. Yani Amerikalılar. Fakat o tarihte Amerikalılar bu operasyonu başlatmayı başaramıyorlar. Neden? Çünkü o tarihte, ne istihbaratçılar, ne polisler ne de savcılar bu ucuz numarayı yemiyorlar. Daha sonra, akrabalarının, 'Cumhuriyet düşmanıydı. Nasıl Cumhuriyet Savcısı olduğuna 'hayret ettik, Hâlâ da hayretler içerisindeyiz, ' dediği, kimsenin bulamadığı örgütü savcı Zekeriya Öz buluyor. Savcı Zekeriya Öz'ün heykelini dikecekler. Ama Amerika'ya ya! Buraya değil.

Evet, o tarihte bu cinayet teşebbüs aşamasında kalıyor. Amerikalılar sahte belgelerle, sahte planlarla, sahte Ergenekon şeması ve lobi belgesi ile operasyonu başlatmayı beceremiyorlar.

"Neden böyle bir operasyon yapacaklar? Çünkü bir numara olarak gösterilen adam (Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu) 17 kez Amerika'ya davet edilmiş, gitmemiş. Neden? 1995'te Türkiye, hiç kimseden icazet almadan Kuzey Irak'a girmiş, örgüt yuvalarını darmadağın etmiş. Kuzey Irak'ta Kürt devletinin kurulmasını fiilen engellemiş. Neden? Amerika, 1991'deki ilk işgalde yaptığı bir hata nedeniyle petrole ulaşamamış. Amerika, 1991'de ilk işgaldeki ateşkes anlaşmasında Amerikalılar teknik bir hata yapıyorlar ve Saddam silahlı helikopterleri vasıtasıyla 1996'da bütün Kuzey Irak'ı tepeliyor. "

16 Mart 2001 tarihinde İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığı, İstanbul Emniyeti Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğüne "Veli Küçük ve Grubu" üst yazısıyla projeli çalışma izni verdi.

Adil Serdar Saçan *Milliyet* gazetesinden Belma Akçura'yla 5-6 Ağustos 2008 tarihinde söyleşi yaptı. "Veli Küçük soruşturmasını istihbarat şubesi kapattı," diyor. Onun anlatımına göre, "önce izin verildi, bir yıl sonra istihbaratın yazdığı üzerine konu kapandı," diyor. Emniyet raporuna göre de T. Güney ve suç arkadaşları 2000 yılından itibaren izleniyor ve ne yaptıkları biliniyormuş!

30 Nisan 2001'de **Fehmi Kuru**, '**Taha Kıvanç**' takma adıyla *Yeni Şafak* gazetesinde "Ergenekon Yeniden Yapılanma" dokümanından özet sayılacak bir makale yazdı.

18 Mayıs 2001 tarihinde *Aksiyon* dergisi "**Ergenekon**" ve "**Lobi**" belgesini yayınladı. Daha sonra operasyona kurban edilecek parti ve çeşitli dernek mensupları da dahil olmak üzere hiç kimsenin, "Bu nedir? Ne oluyor?" diye sormayı akıllarına bile getirmemiş olduğunu celselerde öğrendik.

30 Ekim 2001'de İstanbul Emniyet İstihbarat Dairesi Başkanlığı "Veli Küçük ve grubu" soruşturmasını denetimine aldı.

Dönemin **Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun**, 29 Ekim 2010'da, Mülkiye müfettişlerine verdiği ifadede, 2001'de gördüğü Ergenekon şemasını hazırlayan kişinin, **İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı Recep Güven** olduğunu açıklamıştır. Uzun'un tanık olarak dinlenmesini talep eden **Avukat Serdar Öztürk** de 6 Temmuz 2010 günlü Ergenekon duruşmasında şunları söyledi:

"Sabri Uzun, Recep Güven'in kendisine geldiğini ve Ergenekon ile ilgili belgeler getirdiğini, Silahlı Kuvvetler içerisinde böyle bir yapılanma olduğunu, dolayısıyla buna ilişkin projeli bir çalışma yapmak istediğini söylüyor. Sabri Uzun belgeleri inceliyor, 'Oğlum' diyor, 'Bunlar saçma sapan belgeler. Biz şimdi işimizi gücümüzü bırakıp Genelkurmay Başkanlığını, Silahlı Kuvvetleri mi takip edeceğiz? Ben burada olduğum sürece böyle o..spuluğa müsaade etmeyeceğim, ' diyor. "

Sabri Uzun, TBMM'deki 'Telekulak Komisyonu'nda' bildiklerini anlattı: *"Türkiye'de yapılan yasadışı dinlemelerin tamamı devlet görevlileri tarafından yapılıyor. Devlet görevlisi olmadan dinleyenlerin hepsi de yakalandı. Ben 2001 yılında İstihbarat*

Daire Başkanı olduğum dönemde Ergenekon yapılanmasının şemasını bizzat gözlerimle gördüm. Orgeneral Çetin Doğan şemanın en üstündeki isimdi. Ergenekon şemasında tuğgeneral rütbesinin altında kimse yoktu. Orgeneral olarak bir tek Çetin Doğan vardı. ”

Sabri Uzun, dava dosyasına giren MİT şeması için de şunları söyledi: *“Daha sonra Tuncay Güney’in verdiği ifadede, şemada gördüğüm isimlerden bir tane isim bile yoktu. Yani şunu demek istiyorum; o dönemde Tuncay Güney kendisinin dinlendiğini öne sürerek Ergenekon yapılanması ile ilgili farklı isimler vermiş olabilir. ”*

İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek’in avukatı Osman Aydın Şahin, ikinci bir şemanın varlığını, **“Günün ihtiyacına göre şema hazırlanıyor,”** sözleriyle değerlendirdi. Avukat Şahin, şunları vurguladı: *“Bu şemalar, tertibin ihtiyacına göre güncellenen sözde kanıtlardır. İlk önce tertibin asker ayağı oluşturuluyor. Daha sonra bu liste, Tuncay Güney’in mülakatı üzerine güncelleniyor ve 69 kişiye çıkartılıyor. Şemada yer alan 6 kişi hakkında dava açılıyor. İhtiyaca göre şema açılıp kapatılıyor ve yeni isimlere operasyon yapılıyor. İşçi Partisi yöneticileri ve milli kuvvetler tertibin hedefi oluyor ve listeye dahil ediliyor. ”* (Aydınlık, 11 Nisan 2013, s. 9)

Emekli Orgeneral Çetin Doğan’ın avukatı Celal Ülgen de, *“Her iki şema da sahtedir. Ancak ilk şema farklı bir çete ya da tertip odağının şeması olabilir. İkinci tertip heyeti, birinci şemayı gördükten sonra, ‘Demek ki böyle yapabiliriz,’ diyerek ve kendilerini yetkili kılarak bir şema hazırlamıştır. Bu şemayı hazırlayanlar ve itibar edenler gerçek tertip odağıdır. ”* (Aydınlık, 11 Nisan 2013, s. 9)

Demek ki ortada iki Ergenekon şeması dolaşıyor. Hangisine gereksinim duyuluyorsa o devreye sokulmuş, biz de buna göre “dalğanın” içinde sürüklenmiş gitmişiz.

Ayrıca, Harp Akademilerinde Avrasya seçenekli konferanslar düzenlenmesi, buradaki konuşmalarda komutanların ve orgeneral rütbeli subayların NATO’nun ve bu örgüt içinde Türkiye’nin çıkar pozisyonunun tartışmaya başlanıp ortaya

konması, AB dahil Batı ittifakı olarak bilinen yapıların içinde bulunmanın sorgulanmaya başlanması ABD'yi tedirgin etmeye başladı. 28 Şubat kadrosu arasında ABD'ci ve hatta NATO'cu olarak bilinen üst rütbeli subayların pasifleştirilmesi ve tasfiye edilmesinin de çok ciddi telaş yaratmış olduğu kuşkusuzdur. Çin'le özellikle silah teknolojisi görüşmeleri yapıyorken, Rusya'dan da yüklü miktarda silah alım girişimleri, NATO'nun uzun vadeli planlaması açısından büyük tehlikeydi hiç kuşkusuz. Balyoz davasında hüküm giymiş olan, geleceğin Deniz Kuvvetleri komutanı olacağına kesin gözüyle bakılan **amiral Cem Gürdeniz**'in kitabında (*Hedefteki Donanma*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2013) çok ayrıntılı olarak anlattığı **Deniz Kuvvetlerindeki milli silah üretme ve milli savunma geliştirme konseptleri de ABD açısından bardağı taşıran son damla olmuştur.** Gerçek belgeleri daha ortaya çıkmadı, ama ABD'nin Abtullah Öcalan'ı Türkiye'ye teslim edişindeki talepleriyle, Öcalan'ın Türkiye'de tutsak edilişi sonrası ortaya çıkan durumla, ABD'nin bölgeye ve Ortadoğu'ya yönelik stratejilerinin sekteye uğramış oluşunu değerlendirmek güç olmasa gerek. Ortaya çıkan durum şuydu: Koalisyon hükümeti açısından ABD ile bölgeye dönük bakışta bir sorun yok görünüyorken ya da en azından televizyon ekranlarına öyle yansiyorken, Türk Genelkurmayının çıkar algılamasıyla Pentagon ve Brüksel'inki çatışma içine girmişti.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu, “Batı destekli irticaya karşı 28 Şubat’ın bin yıllık mücadele azmiyle sürdürüleceğini” açıkladı ve bu cümle, yalnız Türkiye'deki ‘laik Kemalist’ ideolojiye ve buna inançla sarılanlara karşı olanları, ‘şeriat özlemi içinde olanları’ değil, anlaşılan, ABD'nin karar vericilerinin de tüylerini diken diken etti. Bu yetmezmiş gibi **görev yaptığı sürece hiç ABD ziyareti yapmadı** ve 15 Ocak 2002 tarihinde de **Rusya Genelkurmay Başkanı Kvaşvin'i Ankara'da konuk edip, ‘askeri işbirliği’ anlaşmaları imzaladı.**

Burada kısaca bir Türkiye siyasi tarih bellek kurcalamasına gerek var: 27 Mayıs 1960 sonrası Başbakan Menderes ve Dışişleri Bakam Zorlu'nun idam nedeni içerideki siyaseten ihlallere ve çeşitli gelişmelere bağlanır. Bunun hem eksik olduğunu hem

de asıl görülmesi gereken gerçeğin gözlerden kaçırıldığını düşünmekteyim.

Yeri gelmişken bir anekdot paylaşmak isterim; (ışıklar içinde uyusun) milli sinemanın savunucusu, bu ülkeyi karşılıksız seven bir yurtsever olarak tanıdığım Halit Refiğ'in Cihangir'deki evinde bir akşam çok saygı duyulan emekli büyükelçilerden Semih Günver (ışıklar içinde uyusun) yemeğe konuktu. Her zamanki gibi Türkiye konuşuluyordu, orada önemli bir anısını anlattı. DP'nin (Demokrat Parti) üçüncü iktidar döneminde ABD Marshall yardımı çerçevesinde Türkiye'ye yaptığı yardımı kesmeye başlamış, dolayısıyla da yıllarca sıcak parayla ekonomiyi bir şekilde ayakta tutan DP hükümeti gittikçe sarsılmaya başlamış. Bu durumdan çıkış yolları konuşulurken S. Günver Dışişleri Bakanı F. R. Zorlu'ya, Sovyetler Birliği ile temas kurulabileceği ve onlardan gereksinim duyulan acil yardımın alınabileceğini önermiş. F. R. Zorlu da bu öneriyi Başbakan Adnan Menderes'le paylaşmış, olumlu karşılık alınca temasa geçilmiş. **1960 yılı Temmuz ayı ilk haftası Moskova'da anlaşma metninin imzası hususunda mutabık kalınmış. Adnan Menderes bu seyahatini ve konusunu Ankara'daki ABD Büyükelçisiyle de paylaşmış, o da, "Tabii ki sizin bileceğiniz bir iş," karşılığını vermiş. Ancak bilindiği gibi 27 Mayıs 1960 müdahalesi bu ziyarete izin vermedi. Menderes'in ve Zorlu'nun idamlarında bu Sovyet ilişki girişimiyle birlikte, 6-7 Eylül 1955 olayları ile 1959 Londra-Zürich Anlaşmalarını imzalatarak Kıbrıs sorunun-da Türkiye'nin asli bir aktör oluşunun sağlanması yatmaktadır.**

Ayrıca **hem 9 Mart 1971'de hem de 12 Eylül 1980 tarihlerinde yapılmış ABD destekli faşist darbelerde**, Başbakan Süleyman Demirel hükümetlerinin Sovyetler Birliği ile ekonomik ve teknolojik-sanayi işbirliği girişimlerini de hiç gözden kaçırmamak gerekiyor.

Daha sonraki sayfalarda çok ayrıntılı anlatacağım savunmamdaki bir saptamayı burada araya girerek yapmalıyım; 31 Ocak 2012 tarihinde Silivri Mahkemesinde yaptığım savunmamda şunu söyledim: **"ABD istemediği sürece Türkiye'de askeri darbe yapılamaz."** Kısacası bunun anlamı şudur: **Türk**

ordusunun generalleri çok hevesli olsalar da darbe yapamazlar. Bu düşüncemi, ilk gözüaltından geldikten sonra, 7 Temmuz 2008 tarihinde konuk olduğum SkyTürk'teki (Saynur Tezel Özgentürk sunuyordu) programda da ifade ettim. Meraklıları internet ortamında bulabilirler. 3 Temmuz 2013 tarihinde **Mısır'da Genelkurmay Başkanı Sisi'nin seçilmiş Cumhurbaşkanı Mursi'yi 'tahtından' indiren müdahalesine ne ABD ne de AB darbe dedi. Mısır bir NATO üyesi değildi, buna rağmen ordusuna ABD'den yılda 2 milyar dolara yakın yardım almaktadır. Bu nedenle de müdahaleye darbe denmemiştir.** Bu gerçeğin yol göstericiliğinden hareketle değerlendirdiğimizde, kısacası önünde sonunda ABD'nin aslında NATO'nun içinde olmadığı bir askeri darbe yapılamaz, kimse kendisini kandırmasın. Şimdilik bu konuyu burada kesiyorum.

3 Temmuz 2002'de "Tuncay Güney'in Mülakatı" imzasız bir mektupla MİT'e ulaştırıldı. Büyük stratejiyi yazanlar sabırla adım adım ilerliyorlardı.

7 Temmuz 2002 tarihinde **Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli** sürpriz bir açıklama yaparak 3 Kasım 2002 tarihinde erken seçime gidilmesini önerdi. **Bu karar üzerinde dikkatlice durulması gerekiyor, çünkü anlatılana göre Bahçeli'ye bir korgeneral telefon ediyor ve "Seçim kararını hemen alırsanız yüzde 25 oy alacaksınız," diyerek onu aldatıyor, yanıltıyor ya da yalan söyleniliyor. Bu konuyu bilen iki milletvekilinin "hakka yürümüş" olmasına karşın hayatta olan MHP'li bazı şahsiyetlerin bugüne kadar bunu açıklamamış oluşu da insanı şaşkınlıktan şaşkınlığa sürüklüyor. Acaba neden? Zaman içinde öğreneceğimizi umut ediyorum.**

Semih Günver'in anısından yola çıkıp olaylara büyüteç tutarsak, her ne kadar Soğuk Savaş bitmiş, Sovyet siyasi ve ekonomik modeli çökmüş olsa da, ABD açısından Kıvrıkoğlu'nun bu denli cüretkâr ve tam bağımsızlıkçı devlet adamı anlayışıyla Rusya'ya yakınlaşması bağışlanamazdı. Üstelik Rusya ile ABD'nin tüm bu geniş coğrafyadaki çıkarları çatışırken, Türk Genelkurmayı hem Avrupa'dan hem de ABD'den gelen istek ve önerileri kulak ardı ediyordu.

Buna Pentagon'un cevabı gecikmedi. 14 Temmuz 2002 tarihinde ABD ordusu, Millenium Challenge 2002 (*Binyılın Meydan Okuması*) adını verdikleri *harp oyununa* başladı. **Nevada Çölünde yapılan tatbikatın senaryosu, hedef ülkenin 96 saat içinde işgal edilmesini öngörüyordu. Herkesin ortak kanısına göre bu tatbikat tamamen Türkiye'nin işgalinin nasıl yapılacağını anlatmaktaydı.** Hiç sağa sola çekmeye gerek yoktu, Türkiye'ye gözdağıydı.

Türkiye'de koalisyon hükümeti (DSP MHP ANAP) iktidardaydı, **Başbakan Bülent Ecevit**'in hastalığı başta *Hürriyet* gazetesi olmak üzere merkez medyada istismar edildi. Onu çok küçük düşürücü yayınlar yapıldı. Bugün Erdoğan'ın hakaret ve baskısına maruz kalan "merkez medya," geçmişteki "burnu büyüklüğünün" cezasını çekiyor.

3 Ağustos 2002 tarihinde Yüksek Askeri Şûra kararları açıklandı. **Orgeneral Hilmi Özkök** Genelkurmay Başkanı olurken teamüller gereği Özkök'ten boşalan Kara Kuvvetleri Komutanlığına en kıdemli orgeneral olan **H. Edip Başer**'in getirilmesi beklenirken bu göreve sürpriz şekilde Jandarma Genel Komutanlığında iki yıllık görev süresini tamamlayıp emekliliğini bekleyen **Orgeneral Tahir Aytaç Yalman** getirildi ve Başer emekli edildi. Bu durum hiç kuşkusuz Türk Silahlı Kuvvetleri tarihinde bir ilk değildi, ama bu olayın kritik bir dönem olan 2002 yılında yapılmış oluşu önemliydi. Yalman'dan boşalan **Jandarma Genel Komutanlığına Orgeneral Mehmet Şener Eryugur atandı.**

Şimdi burada durmak gerekiyor. Çünkü H. Özkök'ün Genelkurmay Başkanlığına getirilişine, emekli olan orgeneral H. Kıvrıkoğlu'ndan Başbakan ve Cumhurbaşkanı düzeyinde şiddetli itiraz geldi. "Özkök'ün bu makama getirilişinin engellenmesi gerekiyor," dedi. Ancak Cumhurbaşkanı'dan gelen yanıt çok netti: "Artık geç..."

Gladyo ve *Süper NATO* konularına üçüncü bölümde gireceğim. Ama burada bu kavramlar karşımıza çıktığına göre hemen şunu söylemeliyim; bu "**sözde Ergenekon**" operasyonunda ifade edilen Ergenekon değil de 1983'te artık işlevine son verildiği

öne sürülen Türkiye'deki Gladyo'nun adının **Ergenekon** olmasını uygun görmüşler.

Hatırlanacağı üzere hukuk uzmanlarının o tarihte söylediklerine göre, **Tayyip Erdoğan, Türkiye anayasasına ve yasalarına göre muhtar bile olamazken (olamayacakken), Deniz Baykal'ın, "Demokratik kültür anlayışım nedeniyle destekledim," diyerek sağladığı katkıyla 14 Mart 2003 tarihinde Başbakanlık koltuğuna oturması sağlandı.**

Daha sonra bunun, aslında basit bir 'şark kurnazlığı' ya da kasaba politikacısı kolaycılığı olduğu anlaşıldı. Güya CHP kurmaylarına göre Erdoğan'ın önü açılırsa, AKP'de Gül-Erdoğan arasında kariyer ya da liderlik mevkiî çatışması çıkacak, böylece parti ikiye bölünecek(miş)! **Sonuç ortada. "Aptal dostum olacağına, akıllı düşmanım olsun," diye boşuna söylememişler.**

Erdoğan'ın da 15 Şubat 2004 tarihinden itibaren **ABD'nin, başka deyimle Gladyo'nun Genişletilmiş Ortadoğu Politikasının Eşbaşkanı** olduğunu birkaç kez yinelediği saptanmıştır. Bugünkü **"Ergenekon"** operasyonuna bir de bu pencereden bakılması gerekiyor.

3 Kasım 2002'de genel seçime giden Türkiye'de ortaya çıkan sonuç, siyasi bir temizliğin yapıldığı olarak yorumlandı. Erken seçim kararını aniden açıklayan MHP DSP ANAP baraj altında kaldı. Bu sonuçta **küresel sermayenin egemenlerinin Türkiye'ye gönderdiği Kemal Derviş'in** ekonomi alanındaki çözüm reçetelerinin ana etken olduğu kanaati yaygındır.

Milletvekili olmadığı halde Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı K. Derviş 14 Mayıs 2002 tarihinde, hükümetin sorunları çözme konusunda zorlandığını belirterek, **"Bence erken seçim sonbaharda yapılabilir, "** dedi ve yapay yaratılan süreçle ülkeyi erken seçime zorladıktan sonra, **İsmail Cem İpekçi'nin** liderliğinde kurulan yeni bir sosyal demokrat partide **Hüsamettin Özkan** ile birlikte yer alacaktı. (Ankara gazetecisi İsmet O.'nın kulak tanıklığına göre; **Bülent Ecevit** şunu söylemiş: **"Yaşamım boyunca yaptığım en büyük yanlış, Kemal Derviş ve Hüsamettin Özkan'ı devlete ortak etmemdi."** 11.10.2013)

Ancak İsmail Cem'i oyaladı ve son anda caydı, daha doğ-

rusu kandırdı. Kimilerine göre İ. Cem kahrından öldü. K. Derviş de gitti, Deniz Baykal'ın liderliğindeki CHP'de bazı istediği kişileri de milletvekili yaparak kendisine yer buldu. Bir süre sonra, Dünya Bankası'na çekti gitti, ardında ise CHP'de bu partiyle doku uyumsuzluğu olan liberal ve İkinci Cumhuriyetçi bazı milletvekillerini bıraktı. Hem hükümeti bozdu, koalisyonu erken seçime zorladı hem sosyal demokratları birbirine düşürdü, CHP'nin omurgasını kırdı hem de AKP'yi iktidara taşıdı, akan süreç Deniz Baykal'ı da tasfiye etti.

Bu sürecin sakın olarak analizini yapıp, Kemal Kılıçdaroğlu'nun bir proje sonucu CHP'nin başına getirildiğini söylersek hata yapmış olmayız. Projenin amaç hedefinin ne olduğunu, eğer bir olumsuzluk varsa bu oyunu Kılıçdaroğlu'nun bozmak amacıyla neler yapması gerektiğini, partinin deneyimli politikacıları ile eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel bilir! Bana göre, Kılıçdaroğlu'nun bilmesi gereken en temel olayın, Bülent Ecevit başbakanken, görevinden alınması ya da istifa etmesi için yoğun çaba harcandığının artık sır olmadığıdır.

O dönemde de pek çok gazeteci, başta **Hilmi Özkök** olmak üzere bazı üst rütbeli subayların, **Hüsamettin Özkan**'la konuşarak, kendisinin başbakanlığa geçmesi için çaba harcadıklarını yazdılar. Ergenekon yargılaması sürecinde, Hilmi Bey'in bu girişimleri ve niyetleri dile getirilmiş olmasına karşın, yargılama konusu yapılmadı. Bu konuda soru bile sorulmadı. Neden?

28 Kasım 2002 tarihinde Abdullah Gül'ün başbakanlığındaki hükümet güvenoyu aldı. 365 milletvekili kazanarak tek başına iktidara gelen AKP 28 Şubat süreci ve sonrasında kapatılan iki partiyle aynı siyasi gelenekten gelen kadrolardan oluşuyordu. Üç dönem üst üste ezici üstünlükle seçim kazanan AKP iki dönemden biraz fazla süreyle Derviş'in ekonomi politikasını hemen hiç değiştirmeden uyguladı.

Seçimdeki kararıyla Türk halkı aslında kime siyasi tokat atmıştı?

1 Mart 2003'te **ABD ordusunun Irak'a askeri harekâtı için Türkiye topraklarını kullanmasına izin veren tezkere TBMM'de kabul edilmedi.** Bu olayın, esas olarak Balyoz davasının hazır-

lanışına meşruiyet bahanesi olduğu, Ergenekon komplosunun kapı menteşesi olarak yararlandıkları mahkemeler başladıktan sonra anlaşıldı, ama iş işten geçmişti.

ABD'nin intikam alacağı ve bu yönde senaryosunu hayata sokacağı nasıl oluyor da okunamıyordu? Buradaki esas mesele, Türk ordusunun general-amiral kadrosu ve yüzlerce kurmay subay kadrosu gelecekte olacakları neden çözememiş, kim ya da hangi askeri makam senaryoyu okumalarına engel olmuştu? Acaba Türk ordusunun NATO'cu, gözü kapalı biat etmiş ABD'ci general ve amiralleri mi herkesin gözünü kör etti! "Kim?" sorusu yanıtını bekliyor. Çünkü Balyoz'u doğrudan vuramadıklarını, önce Ergenekon operasyonunu yapıp yargılamasına başladıklarını, TSK'nın üst yönetimini uyuşukluğa sevk edip, kamuoyunu da geçmişteki Amerikancı askeri darbelerde halkına karşı en acımasız biçimde 'saldıran' ordu mensuplarının öykülerini arşivlerden söküp çıkararak, bir kez daha Silahlı Kuvvetler mensuplarını psikolojik olarak mahkûm edip itibarsızlaştırarak Balyoz davasını açtılar.

Bu senaryoyu yazıp kendi ordusuna operasyon uygulaması için Türk makamlarını harekete geçiren ABD'deki 'strateji merkezi' çok ustaca bir 'iş' kotarmıştı.

Kısacası kimsenin 'gıkı çıkamadı'. Çünkü bu strateji daha önce Endonezya'da uygulanmış ve Doğu Timor bağımsızlığına kavuşturulmuştu.

İleride de göreceğiz, strateji mükemmel olmasına karşın 'Türlere' bırakılmış olan uygulama aşamasında sayısız hata ve yanlış yapılacak, ama bu stratejiyi, davaları tersyüz edecek muhalefet partileri, emekli subaylar derneği TESUD dahil sivil toplum örgütleri ile medya ve kamuoyu aranacak, ancak bulunamayacaktı. Peki, gerçekten kamuoyu neredeydi? Niye bu kadar ilgisizdi? Bu sorunun yanıtını ileriki sayfalarda okuyacaksınız. Çünkü bunun yanıtını 31 Ocak 2012 tarihinde İddianame'ye karşı yaptığım savunmada verdim.

5 Mart 2003'te **Hilmi Özkök** bir basın açıklaması yaparak, AKP'nin bütün çabalarına rağmen TBMM tarafından reddedilen 1 Mart tezkeresi konusunda TSK'nın, AKP ile aynı görüşte

olduğunu açıkladı. Bence, Hilmi Bey'i tutuklanmaktan bu 'demeci' kurtarmış olsa gerek!

7 Mart 2003 tarihinde **MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınç** şunu söylüyordu: *"Türkiye milli menfaatleriyle ilgili sorunlarda AB'den hiçbir destek görmüyor. AB dışında Rusya ve İran'la yeni arayışlara girmeli."*

Buradaki durum tespiti yapmakta acele edeceğim: Âkil adam seçilen ve televizyon ekranlarının değişmez *her şeyi bilen adamı (!)*, bugün AKP'nin dümen suyunda yüzen, **12 Eylül öncesinin ülkücü-MHP'lisi Avni Özgürel**, *CNN Türk*'te gazeteci Ayşenur Aslan'ın sunduğu *Medya Mahallesi* programının (AKP çevreleri A. Aslan'dan çok şikâyetçi olduğu için, Aydın Doğan'a ait *CNN Türk* ten kovuldu) 6 Aralık 2011 tarihindeki konuğuydu. *Radikal* gazetesinde bu konuyla ilgili yazdığı makalesinde, *"Ergenekon'la asıl amacın TSK'yı hizaya getirmek"* olduğunu belirtti. *"NATO ordusu olmasına rağmen Çin, Rusya ve İran ile anlaşma zemini arayan TSK'nın, ABD tarafından Ergenekon davası bahane edilerek generallerin tutuklandığını"* açıkladı. Meselenin özü işte budur; dikkat ediniz, bu değerlendirmeyi, bendenizin de aralarında olduğu bu davanın sanıklarından birisi yapmıyor, bir âkil adam yapıyor.

2 Nisan 2003 tarihinde **Dışişleri Bakanı Abdullah Gül**, ABD Savunma Bakanı Colin Powell ile 2 sayfa 9 maddelik gizli bir anlaşma yaptı. Bu, TBMM'nin bile bilgisinin olmadığı bir sözleşmeydi. Bunu *Vatan* gazetesinden (24 Mayıs 2003) Sedat Sertoğlu'na söyledi, o da haber yaptı. Haber taraflarca yalanlanmadı. **Oktay Yıldırım**, *Teori* dergisinde (Nisan 2003, sayı 279, s. 9) yorumunda şunu söylüyordu: *"Artık Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan'ın ABD çıkarlarına hizmet etmesinin önündeki engeller temizlenmeliydi."*

Paul Wolfowitz 6 Mayıs 2003'te *CNN Türk* televizyonunda **M. Ali Bîrand** ve **Cengiz Çandar** ile yaptığı söyleşide tezkerenin reddiyle ilgili olarak Türk ordusunu suçladı:

Wolfowitz: *Türkiye'de bize destek olacağını düşündüğümüz, oramızdaki ittifakın çok önemli ve geleneksel destekçisi olan kurumlardan beklediğimiz desteği bulamadık.*

Soru: *Hangileri özellikle?*

Wolfowitz: *Tahmin ediyorum ki, biliyorsunuz hangilerini kastettiğimi, ama örneğin ordu... Ordu hangi nedenle olursa olsun, o önemli ve oynaması gereken liderlik konumuna tam olarak sahip çıkamadı.*

Soru: *Ordunun liderlik görevi tam olarak nedir?*

Wolfowitz: *Ben siyasi açıdan bahsetmiyorum. Şunu kastediyorum: Türkiye'nin ulusal çıkarları ve ulusal stratejilere bakacak olursanız, özellikle sizin sisteminizde geçerli olan şu; ordunun söylemesi gereken bir şey vardı, "Amerika'yı desteklemek Türkiye'nin çıkarınadır, " demeliydi. Benim gözlemim ise şu oldu, yapması gereken ya da sonuçta fark yaratacak şekilde güçlü ifade edemedi kendini...*

4 Temmuz 2003'te **ABD askerleri, Kuzey Irak'ta görevli Türk Özel Kuvvetleri mensubu subay ve askerlerin başlarına çuval geçirdi. Pentagon intikam operasyonunu başlatmıştı, Türk Genelkurmay Başkanı'nın sesi soluğu çıkmadı**, yalnızca şöyle söyledi: "...Çuval geçirme pratik bir uygulama." **Abdullah Gül** ise nota verilip verilmeyeceğini soran gazetecilere "*Bu müzik notası değil, büyük devletler özür dilemez,*" dedi. (Bu konuda, Erol Mütercimler, *Akıl Oyunu*, Alfa Yayınevi, s. 103- 118.) Aynı günlerde MİT Müsteşarlığı "**düzmece Ergenekon**" dosyasını **Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök**'e de gönderdi. Bunun bir şantaj ve tehdit kompozisyonu olduğu açıkça ortadaydı. Çünkü içinde pek çok generalin, subayın adı geçiyordu.

19 Kasım 2003 tarihinde MİT Müsteşarlığı "Ergenekon Belgeleri" üzerine yaptığı bir çalışmayı (örgüt şeması) Başbakanlığa gönderdi. **MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun**, medyaya (*Milliyet*, 17 Mart 2009) 16 Mart 2009 tarihinde yaptığı yazılı açıklamada, "**bu şemanın ve Tuncay Güney anlatımlarının saçma sapan ve komik**" olduğunu söyledi. Görevini normal süresinden 14 ay önce bırakan Şenkal Atasagun bu belgeleri Başbakanlığa göndermek zorunda kaldığını şu sözlerle açıkladı: "**Vermesem Ergenekoncu diyeceklerdi.**" Bu sözlerden anlaşılmaktadır ki, Atasagun, bu şema hazırlama sürecinin içinde değildi ve kendisine rağmen hazırlanan bu şemayı iletmek zorunda kalmıştı.

Kendisine başında bulunduğu kurum içinde bunu dayatabilen bir güç vardı... (Osman Yıldırım, *Teori*, Nisan 2013, s.10)

9 Kasım 2005'te Hakkâri'nin Şemdinli ilçesinde Seferi Yılmaz'a ait Umut Kitabevi'ne el bombası atılması sonrasında, iddia üzerine bölgede görevli jandarma astsubayları **Ali Kaya** ile **Özcan İldeniz** hakkında soruşturma başlatıldı. Bu sırada, **orgeneral Yaşar Büyükanıt**, "bu astsubayı tanıyorum, iyi çocuktur," demesi üzerine soruşturmaya Yaşar Büyükanıt'ın da dahil edilmesi gibi bir durumun basına yansması sonucu **savcı Ferhat Sarıkaya** çok tepki aldı ve arkasından HSYK kararıyla meslekten çıkarıldı. **Olaylar ilerleyince daha iyi anlaşıldı ki, Genelkurmay Başkanı düzeyinde operasyon yapmayı planlamışlar, ama daha zamanı gelmemiş!** (Bu konuda, Erol Mütercimler, *Akıl Oyunu*, s. 119-164.)

'Yetmez ama evet'çilerin ortalıkta gönüllü AKP propagandası yaptıkları 12 Eylül referandumu sonrasında HSYK'nın yapısı değiştirildi, Şemdinli olayında adı geçen astsubaylar hapse mahkûm edildiler, **Ferhat Sarıkaya** göreve onore edilerek döndürüldü (*odativ.com*, 5 Nisan 2011 tarihinde F Sarıkaya'nın Ankara Cumhuriyet Savcılığına getirildiği haberini duyurdu).

Kitap yayına hazırlanırken (14 Ağustos 2013) (zamanla göreceğiz, eğer ortada bir oyun yoksa!) AKP ile Fethullah Gülen Cemaati arasında çatışma başlamıştı ve büyük bir çatlak açılmış durumdaydı. **Gülen grubunun basın sözcüsü Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı**, AKP'nin Cemaati suçlayan 11 maddesine karşılık olarak 11 madde yayınladılar. Çok ağır cevaplardı.

Bu kitabın içeriği açısından, bu bildirinin önemli bir özelliği var. Medyada yapılan yorum ve analizlerden birisi kullandığı kavramlar bakımından önemsenmelidir. Ergenekon komplosu yapay kanıtlar ve suçlamalarla kurgulanırken, iki belge vurgusu yapıldı; birisi **"Lobi"** ötekisi de **"Mücadele Eylem Planı."**

Demokrat Yargı Eşbaşkanı yargıç Orhan Gazi Ertekin (*Bir-Gün* gazetesi, 17 Ağustos 2013, s. 7) aynı kavramları kullanarak çözümleme yaptı: *"Bir defa, bu metin ile iktidarın esaslı unsurlarından ve devlet merkezindeki kurumların ana taşıyıcısı olan Gülen Cemaatinin kendi saklı iktidar konumu ve hedefleri*

ni daha da siyasallaştırma, medya ve siyasal iletişim alanında daha da meşrulaştırmaya dönük bir 'lobi belgesi' ürettiğini görüyoruz. Bu nite-likteki bir 'Erdoğan ile Mücadele Eylem Planı' ve stratejisinin nereye kadar gideceğini hep birlikte göreceğiz."

Yüzlerce subay, gazeteci, üniversite hocası, adı böyle konulmuş belgelerle tutuklandı, hüküm giydi. Gerisi artık yorumsuz!

Bülent Arınç, her zamanki politik kıvraklığıyla, "Ben ortadayım," demek zorunda kaldı. Kanal 24 televizyonuna röportaj verip şunları söyledi: *"12 Eylül referandumunda bu camianın kadını erkeği kapı kapı dolaştı ve oylarınızı 'evet' olarak kullanın dedi. (...) Biz bugün ne yapıyorsak 12 Eylül referandumundan aldığımız güçle yapıyoruz..."* (Zaman, 14 Ağustos 2013, s. 12)

Bu güç kaynağı, öncelikli olarak yapısı değiştirilmiş HSYK'dır. Aynı kurum üzerinde AKP iktidarı ile Cemaat arasında "mahremiyet" sınırlarını aşan bir mücadele gün yüzüne çıkmıştır. Medya platformu kullanılarak yapılan 'bu derin' çatışma, bu kitabın ana konusunu oluşturan Ergenekon sürecinin stratejik HSYK konusu, okuyacağınız beş bölümün 'aynanın arkasındaki' kısmıyla yüzleşmemizi sağlayacaktır. **AKP misyonunu ekranlarda savunan gazetecilerden Nazlı Ilıcak, CNN Türk'te 5N 1K programında 18 Ekim 2010 tarihinde şunu söyledi: "(...) HSYK'nın yapısının değiştirilmesinin nedeni Ergenekon davasına müdahalenin engellenmesidir. (...)"**

Bu nedenle bu konuyu, taraflara ve hasımlara uzak bir uzmanın değerlendirmesiyle ele almalıyız. Yargıç O. G. Ertekin, yukarıda kaynak gösterdiğim gazete yazısında, **"Erdoğan ile mücadele eylem planı"** ara başlığı altında şöyle diyor: *"Gülen Cemaati (...) 2010 Referandumu ve HSYK seçimiyle beraber HSYK ve yargıyı siyaseten işgal ettikten sonra olağanüstü bir özgüvenle yoluna devam etme yolunu tercih etti. Bu özgüvenin ilk ürünü 7 Şubat 2012 MİT soruşturması oldu. O günden bugüne de hükümet ile Cemaat çatışması 'iktidar mahremiyeti' içinde saklanmaya çalışıldı. Fakat bütün bunlar dışardan gözlemlenemeyecek gibi de değildi tabii ki. Erdoğan, Yeni Anayasa çalışmaları sırasında Cemaatin inşa ettiği Yeni Yargıtay,*

Yeni Danıştay ve Yeni HSYK'yı tamamen kaldırma ve yeniden düzenleme iradesini ortaya koyduğu 2013 yılının Şubat-Mart aylarından sonra Cemaat birdenbire 'yargının bağımsızlığını keşfederek cevap verdi. Geçen ay ise Erdoğan, bu kez Yargıtay ve Danıştay'ın lağvedilmesi teklifinden vazgeçerek HSYK'yı yenileme stratejisinde diğer partilerle anlaştı. Cemaat bu kez 'demokrasinin kazanımları'ndan dem vurmaya başladı. Belli ki Erdoğan HSYK'yı Cemaatin elinden aldığı anda Yargıtay ve Danıştay'daki gücünü de kısa sürede kıracağını veya kendisine bağlı hale getireceğini hesaplıyordu. İşte, Erdoğan'ın son bir buçuk yıllık iç siyasi performansının önemli bir hedefi olarak ortaya çıkan Cemaatin kendi iktidar kanallarının daraltılması tehlikesi karşısında, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı aracılığıyla aldığı yeni 'lobi belgesi'nin zuhur ettiği son hamle buradan doğdu. Kendi mahrem iktidar kanallarının daraltılması eğilimlerine karşı artık mahrem olanı alenileştirmek ve yaygın bir meşruiyet alanı üretmek istemektedir Cemaat. 'Mahrem iktidar'ların kendilerini meşrulaştırmada 'lobi belgeleri'nin yol gösterici olduğunu bize onlar öğretmişlerdi değil mi? Bu taktiğin onları iktidar katında daha da güçlendireceğini düşünüyor olmalılar.

Bu bildirinin 2. maddesinde Cemaat mensubu hâkim ve savcılarının "Taksim Gezi Parkı eylemcilerini tutuklamayıp serbest bırakılmasıyla" ilgili suçlamaya verilen cevap Ergenekon davası mağdurlarını da ilgilendirecek içerikteydi (Zaman, 14 Ağustos 2013, s. 5): "Bütün savcı ve hâkimler kamu görevlisi olup HSYK'nın yetkilendirme ve denetimine tabidir. Şayet yapılan görevin ifası konusunda yanlışlıklar varsa sorumluluk Adalet Bakanlığı ve HSYK'ya aittir. Kaldı ki, son dönemde medyada sıklıkla yer alan bazı haber ve yazılar sayesinde Hizmet'e yakın olduğu iddia edilen yargı mensuplarının zaten tasfiye edildiği de kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Üstelik uzun zamandır tutuklu yargılamaları problem olarak gören çevrelerin, şimdi 'yargı neden tutuklamıyor' diye şikâyetçi olmaları da büyük bir tutarsızlıktır. Ergenekon davalarını gayrimeşru hale getirmek için yakın geçmişte vesayetçi çevrelerin dillerine doladığı Cemaatçi yargı' ithamının şimdi başka çevreler tarafından gün-

deme getirilmesi ve bunların bir tepki görmemesi de son derece düşündürücüdür. ”

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı’nın yayınladığı bildirinin 6. maddesinde, “Hizmet (Cemaat), bürokrasi üzerinden vesayet kurmak ve iktidar olmak istiyor,” suçlamasına karşılık yaptıkları savunmadan bir bölümü alıyorum: “Demokratik bir sivil toplum hareketi olan Hizmet Hareketi’ni, iktidar üzerinde vesayet kurmak ve iktidara ortak olmakla suçlamak açıkça abesle iştirigaldir. Demokrasilerde, seçimle gelen yönetimler yine ancak seçimle giderler. (...) Bununla birlikte vatandaşların ve sivil toplum aktörlerinin iki seçim arasında her konuda eleştirilerde ve tavsiyelerde bulunmaları, devlet yönetimine karışmak olarak asla görülmez. (...) Seçilmiş meşru iktidarların her an denetim ve gözetimi, Türkiye’nin üye olmak istediği Avrupa Birliği normları çerçevesinde, katılımcı demokrasinin en tabii bir gereğidir. Toplum, bu hak ve hatta sorumluluğu sivil toplum örgütleri, muhalefet partileri ve özgür ve eleştirel medya aracılığıyla yerine getirir. (...) Herhangi bir tavsiye veya eleştiri de bulunan sivil toplum oluşumlarını, iktidar peşindelermiş gibi sunarak, onlara ‘siyasete karışma’, ‘öyleyse parti kur’ yada ‘seçimleri bekle’ demek demokratik sistemin ruhu, norm ve değerleriyle bağdaşmaz ve kabul edilemez. (...) Ancak, geçmişten bugüne olageldiği gibi, ‘vesayet oluşturma’ ve ‘iktidara ortak olma’ iftiralarıyla, bürokratik katmanlarda belli toplumsal kesimlerin tasfiye edilmesi ve dışlanması amacı varsa, bu hukuk ve demokrasinin en temel ilkelerine aykırıdır. ”

Emniyeti ve yargıyı ele geçirip kadrolaştılar suçlaması yapılan Cemaat bile demokrasinin en temel ilkelerini anımsatarak, AKP iktidarından yakınır hale geldi!

B. Arınç’ın, herkesin suratının ortasına şamar gibi yapıştırdığı itirafa bir kez daha dikkatinizi çekerim, **“Bugün ne yapıyorsak 12 Eylül referandumundan aldığımız güçle yapıyoruz.”** Faşist liberaller ile solcu eskilerine ve sosyal demokrat olup da 12 Eylül 1980’in darbeci generalleriyle hesaplaşacakları masalına kanan, ‘yetmez ama evet’ diyen aydın kırıklarına, faili meçhuller ortaya çıkacak umuduyla ellerini ovuşturan kimi ‘saf Kürt aydınlarının olup biteni bir kez daha düşünmesi gerekir.

Demokrat Yargı Eşbaşkanı Orhan Gazi Ertekin (*BirGün*, 17 Ağustos 2013, s. 7) yukarıda sözünü ettiğim grupların nasıl yanılmış olduklarını anlatıyor: “(...) *Bu bildirinin, Türkiye’nin demokrasi mücadelesi açısından daha hayırlı olan bir diğer ifşası şuradadır: Türkiye, artık belli belirsiz ve soyut bir ‘devlet’ algısına dayanan ‘demokrasi’ anlayışından nihayet kurtulup somut ve gerçek bir devlet ve iktidar algısına dayanan bir demokrasiye doğru ilerlemektedir. Ki zaten ‘Bu devlet kimdir? Kimlerden oluşmaktadır?’ ‘Bu yargı kimdir? Kimlerden oluşmaktadır? Ve hangi siyasal programı uygulamaktadır?’ soruları sorulmaksızın ne hukuk, ne demokrasi ve ne de adalet iddiasına sahip olabilmek mümkün olabilirdi. Bu sahtelikle toplumu ikna etmenin mümkün olduğu, devlet ve yargıdan bahsetmeksizin hukuk ve demokrasiden bahsedilebileceği zannedilmişti. Fakat olmadı. Olamazdı. Dolayısıyla bu konudaki liberal ve ‘demokratlar’ın boş ve içeriksiz demokrasi vaatlerinin de ne kadar yüzeysel ve yavan entelektüel fantaziler olduğunun anlaşıldığı bir döneme girdiğimizi de şimdiden ilan edebiliriz.*”

Faili meçhul konusuna girmeden geçmek istemedim. **Faili meçhul ne demek? Gerçekte, faili belli demek!** Neden? **Çünkü devlet cinayetin ortaya çıkmasını istemezse faili meçhul olur.** İktidarla devlet ne zaman çatışmaya girer? Bu esaslı sorunun yanıtı tek değildir ve taşıdığınız ideolojiye göre verilecektir. Bu nedenle, herkes durduğu koordinat merkezine, ait olduğu iklime göre açıklamalar getirecektir.

Orgeneral Yaşar Büyükanıt’a Gizli Tanık Suçlaması

Dolmabahçe’de Başbakan Erdoğan ile Y. Büyükanıt bir görüşme yaptı. Burada ne konuşulduğu bugüne kadar öğrenilemedi. Her ikisi de, “Bizimle mezara kadar gidecek,” dediler. Bu görüşme sonrası “operasyonların” ardı ardına yapılmış oluşu Büyükanıt’ın yakasına yapıştı ve onu ölünceye kadar da izleyecek. **Büyükanıt’a hükümetin zırlı lüks araç hediye etmiş olmasını da tarihçiler nasıl yorumlayacak, bunu da zaman gösterecek.** Genelkurmay Başkanlığı yapmış birisinin, Saraçoğlu

Stadyumunda Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım ile avuçlarını şaplatarak çak-çak yapmasını da ne tarih ne de toplumun belleği bağışlayacak. Dikkat etmedim, ancak yanlarında İlker Başbuğ'un olduğunu yazan internet siteleri de oldu. Silah arkadaşları hapishanelerde çile doldururken Büyükanıt med-ya ya açıklama yapıyordu: **"Emekliliğimin tadını çıkaramadım!"**

CHP Bolu Milletvekili Tanju Özcan, 10 Nisan 2013 tarihinde yapmış olduğu basın toplantısında, **"Yaşar Büyükanıt'a Başbakanla Dolmabah-çe'de yaptığı görüşmede, "Gizli tanıklık karşılığında senin hakkında so-ruşturma dahi yapılmayacak, sözü verildi mi verilmedi mi?" diye sordu. Lafı eğip bükmeden Özcan, Genelkurmay eski Başkanı emekli Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın "Ergenekon" davasında gizli tanık olduğunu iddia etti.**

Yaşar Büyükanıt, konuyla ilgili *Milliyet* gazetesinden (12 Nisan 2013) Fikret Bila'ya konuştu.

İddiayı internetten öğrendiğini belirten Genelkurmay eski Başkanı Büyükanıt, şunları söyledi: *"Kelimenin tam anlamıyla şaşırıp kaldım. Emekli olduğumdan beri huzurlu bir emeklilik yaşayamadım. Benim hakkımda, eşim hakkında birçok iftira attılar, yalan söylediler. Bunlarla uğraşmak zorunda kaldım. Bir milletvekili, 53 yıl üniforma giymiş, ha-yatı Türk Silahlı Kuvvetleri'ne, ülkesine, vatanına hizmetle geçmiş, Ge-nelkurmay Başkanlığı yapmış biri için nasıl böyle düşünebilir diye hay-ret ettim. Bu tümüyle yalan ve iftiradır. Beni en çok üzen, bir milletve-kilinin, benim gizli tanık olabileceğimi düşünmüş ve tereddüt bile etme-den gündeme getirebilmiş olmasıdır. Nefretle kınıyorum. Bu, bir millet-vekiline yaraşır davranış ve siyaset yapma biçimi değil. İddiayı gündeme getiren milletvekili, bu iddiasını ispatla yükümlüdür, ispat edemezse müfteri durumuna düşecektir. "*

Büyükanıt, "Ergenekon davasıyla ilgili size böyle bir teklif yapıldı mı?" sorusuna, *"Böyle bir şey olabilir mi? Böyle bir teklifi kabul etmeyeceğimi herkes bilir. Kaldı ki, teklif dahi edemezler. Ben, hayatım boyunca gizli tanıklık yapmadım ve bu yönde hiçbir zaman teklif de almadım. Ergene-kon davasıyla ilgili gizli veya açık tanıklık teklifi almadım. Bildiğiniz gibi Balyoz davasına-*

da mahkeme çağırdı. Ben de hukukun gereği olarak gittim ve 300 kişinin önünde açık biçimde ifademi verdim, ” diye yanıt verdi.

Yaşar Büyükanıt, Dolmabahçe’de Başbakan Erdoğan’ın soruşturma açılmaması karşılığında gizli tanık olmasını önerdiği iddiasına ilişkin ise şu yanıtı verdi: *“Bu da yalan ve iftira. Bir kere yalan olduğu tarihlerin tutmamasından belli. Dolmabahçe’deki görüşmede davalar konu dahi olmadı. Zaten tarihler itibarıyla olması da mümkün değil. Başbakan’la Genelkurmay Başkanı ihtiyaç duyulduğu her zaman görüşürler. Bu normaldir. Devletin çalışma sisteminin bir gereğidir. Daha önce size Dolmabahçe görüşmesiyle ilgili açıklama yapmıştım. Bu görüşme diğer görüşmeler gibi devlet işleriyle ilgiliydi. Bunu Başbakan da birçok kez söyledi. Buna rağmen hâlâ aynı konuyu asılsız iddialarla gündeme getiriyorlar. Ben, her zaman arkadaşlarıma doğru habere kızmaya hakkımız yok demişimdir. Ama yalan habere, iftiraya sessiz kalamayız. ”*

Milletvekili Tanju Özcan, Büyükanıt’ın “gizli tanık” olduğunda ısrarcı oldu. Öyledir ya da değildir, ama Türk ordusunun bir Genelkurmay eski başkanı **“gizli tanık”** olmakla suçlanmıştır. Kamuoyunda nefret edilen birisi haline getirilmiştir.

Büyükanıt, gazeteci **Fikret Bila**’ya bir röportaj verdi, söyledikleri çok yakışıklıydı, alay konusu haline geldi, bu konuda bir örnek olarak, *Hürriyet*’in köşe yazarı **Ahmet Hakan** (13 Nisan 2013 tarihinde) **“Ne çektin be Yaşar Paşa”** başlığıyla durumu tam anlamıyla ortaya koyan, okuyunca insanı utançlı hale getiren bir yazıyı kaleme aldı:

Yaşar Büyükanıt kimdir? Genelkurmay Başkanlığı yapmış bir generaldir. Genelkurmay’ın oluşturduğu ve şimdi “suç” olarak görülen internet sitelerine geçit veren komutanlardandır. 27 Nisan’da hükümete “muhtıra” vermiştir. “Muhtıra” metnini kaleme aldığını söylemiştir. Görev yaptığı dönemde siyasi demeçler vermekten kaçınmamıştır. Emekli olduktan sonra altına pahalı bir araba verilmiş ve yakasına madalya takılmıştır. Emekli olduktan sonra hakkında herhangi bir dava açılmamıştır. Tablo budur. Kısacası... Eski Genelkurmay Başkanı İlker

Başbuğ'un başına gelenlerin binde biri bile bir başka eski Genelkurmay Başkanı olan Yaşar Büyükanıt'ın başına gelmemiştir. İlker Başbuğ başına gelenler karşısında... Zerre kadar ağlamazken... Vakur duruşunu hiç bozmazken... Kimseden medet ummazken... Kimseye minnet etmezken... Hatta yakınmazken... Yaşar Büyükanıt, sırf hakkında "Ergenekon davasında gizli tanık oldu" şeklinde bir iddiada bulunuldu diye "Çekmediğim çile, dert kalmadı" havasına girerek ağladıkça ağlıyor. Şöyle diyor Fikret Bila'ya yaptığı açıklamada Yaşar Paşa: "Emekli olduğumdan beri huzurlu bir emeklilik yasayamadan. Yalan söylediler, bunlarla uğraşmak zorunda kaldım. Hakkımda iftiralar atıldılar, eşimle ilgili iftiralar atıldılar. Bunlarla uğraşmak zorunda kaldım." İnsanın bunları okuyunca... Yalan Dünya'nın (Kanal D'de yayınlanan dizi) Vasfiye Teyze'si gibi... "Ne çektin be Yaşar... Ne çektin be Yaşar..." diye gazlama yapası geliyor.

Cumhuriyet tarihimizde bazı genelkurmay başkanları hakkında olumsuz makaleler yazılmıştır. Cevdet Sunayla da belli bir saygı ölçüsünde çok dalga geçilmiştir. Ancak hiçbirisi Yaşar Büyükanıt gibi alay konusu olmamıştır, küçümsenmemiştir.

Ergenekon Komplosunda Hain Pusu Danıştay Cinayeti

18 Ocak 2006: MİT, Ergenekon dosyasını ikinci kez Başbakanlığa gönderdi.

17 Mayıs 2006: Danıştay üyelerine suikast eylemi yapıldı. Türbana yasak kararı veren İkinci Daire Başkanı **Mustafa Yücel Özbilgin katledildi**. Kocatepe Camiinde yapılan cenaze töreninde başta Başbakan Erdoğan olmak üzere hükümet üyeleri ağır hakaretlerle karşılaştı. Televizyon ekranlarına yansıyan görüntülerde **Cemil Çiçek**'in düştüğü zor durumdan kaçarken yüzünün aldığı dehşeti tüm dünya izliyordu. Bu olaya kadar "Ergenekon komplosuna" uzak durmaya çalışan AKP kurmaylarının, kendilerine sunulan planın arkasında durma kararı aldığını düşünüyorum. Alçakça işlenmiş cinayet ulusalcı, Atatürkçü,

Kemalist diye adlandırılan ya da tanınan kişi, parti ve sivil toplum örgütlerinin üzerine yıkılmaya başlandı. Bataklık gittikçe büyütülecekti.

Suikasttan iki saat sonra Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin TBMM kürsüsünden şöyle diyordu: “Bekleyin ve hazırlıklı olun. Sürprizlere şaşıracaksınız. Gladio tipi yapılanma var.” Bunu nereden biliyordu? Söylediklerinin anlamı çok açıktı, ‘ABD’nin, Türk ordusunu itibarsızlaştırma yöntemiyle, daha doğrusu stratejisi doğrultusunda psikolojik harp oyunları ile gücünü yitirteceğini, subay kadrosuna darbe vuracağını dolaylı ya da dolaysız yollardan öğrenmiştik. Buna hazırlıklı oluşumuz nedeniyle de aslında hükümet her şeyi daha önce planlamıştı ya da bir odak, operasyon yapılmasını önermişti, ama koşulların olgunlaşmasını bekledik, şimdi bu fırsat karşımıza çıktı, bundan sonra artık harekete geçeceğiz,’ demekti.

Joost Lagendijk’in, “Biz dava açılmadan bu işi biliyorduk,” sözleri, bu komponun yurtdışındaki merkezle doğrudan temas halinde olunduğunun en açık kanıtıydı. *Radikal* gazetesinde **İsmet Berkan** bir dizi yazı yayımladı, önemli ayrıntılar yazdı, bunlardan birisinde (9 Nisan 2008) Ergenekon komplosunun başlatılma emrinin nasıl verildiğini açıkladı:

Danıştay saldırısından hemen sonra Başbakan Yardımcısı sıfatıyla o zamanın Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Emniyet Genel Müdürlüğü’nden ve MİT’ten bir brifing ister. İki kurum da, saldırgan ve yakın çevresiyle ilgili kendi bilgi hâzinelerinde olanları Gül’ün önüne sererler. Polisin yaptığı sunumda bir de şema vardır. Bu şemada, Danıştay saldırganı dahil bugün tutuklu olarak cezaevinde bulunan bütün Ergenekon şüphelileri yer almaktadır. Sadece onlar mı, daha fazlası da var şemada, Veli Küçük dışında başka emekli askerlerin isimleri de var.

Ama ilk ağızda Danıştay saldırısı ile çok sonra İstanbul’da başlayacak olan Ergenekon soruşturması arasında somut bir bağlantı kurulamıyor, Emniyet ilk gün getirip Abdullah Gül’e sunduğu istihbari bağlantıları sav-

ciya sunamıyor, delillendiremiyor. (Nitekim, henüz resmi olarak doğrulanmayan bir iddiaya göre Danıştay saldırısı mahkûmlarından biri (Osman Yıldırım), İstanbul'daki Ergenekon savcısına Danıştay saldırısı ile Ergenekon arasındaki direkt bağa ilişkin önemli bir ifade verdi, yani bağlantı eğer kurulduysa daha yeni kuruldu, o da bir kişinin ifadesiyle.)

İsmet Berkan, daha sonra (*Radikal*, 4 Temmuz 2008) bu konuyu yine kaleme aldı:

Bu şema, aynı zamanda Ergenekon'un 'çete' tarafını oluşturan, si-lahlı-külahlı işlere karışanların şemasıydı. Ashında Abdullah Gül çok kararlıydı, 'Haydi' dedi, 'Bana anlattığınızı delillendirip savcıya da anlatın, hepsi yakalansın, yargılansın.' Bu açık talimata rağmen poliste işler umulduğu kadar hızlı gitmedi. Danıştay saldırganının dahi Ergenekon'la ilişkisini kurmayı başaramadı polis ve savcılık.

O dönemde, Murat Yetkin'le birlikte Ankara'da çok önemli bir güvenlik yetkilisiyle sohbet ediyorduk, o yetkili bize 'Savcı bulunamıyor' dedi. 'Elde pek çok şey var ama savcılar soruşturmaktan çekiniyor.' Nasıl olduysa İstanbul'da Zekeriya Öz isimli bir savcı bulundu.

Savcı bulunuyor, ama o da Gül'ün talimatını hemen başlatamıyor, çünkü operasyona şeklen de olsa kamuoyunu inandırabilmek için zaten seçilmiş medyada günlerce akıl dışı senaryolar yayınlatıldı, ama yine de bir meşruiyete dayanılmalıydı düşünüldü ve bu gereksinim '**Ümraniye bombalarıyla**' sağlandı.

Ergenekon davasını baştan sona takip eden *Zaman* gazetesi muhabiri **Büşra Erdal** (*Ergenekon*, Temmuz 2013, s. 26-28) kitabında Savcı Öz'ün bu dava dosyasını tesadüf sonucu sahiplendiğini yazıyor. Bu kesinlikle inandırıcı değil. Yine Öz'ün, Ümraniye bombaları sonrası **Muzaffer Tekin**'i gözaltına almak istediğini, ama Danıştay saldırısından sonraki süreçte yaşananlar nedeniyle İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürü, daha önceki tutuklama başarısızlıkları nedeniyle, "**İmajımız bozu-**

lur,” mazeretiyle gözaltına almak istemediğini söylemiş. Savcı Öz, üç kez Tekin’in gözaltına alınmasını tekrarlamış.

B. Erdal’ın tezine göre, “Emniyet’in, Muzaffer Tekin’in gözaltına alınmasına ilişkin bu direnişi bile tek başına ‘Ergenekon soruşturması, polisin kurgusu’ şeklindeki Ergenekon sanıkları ve avukatlarının propagandasını çürütmekte.” Tüm celseleri neredeyse kaçırmamacasına izleyen **bu gazetecinin, söylediklerine belki inanabilirdik. Eğer, Mahkemeye, Ümraniye el bombalarıyla ilgili olarak polisin kendi aralarında yapmış oldukları konuşmaların videosu kanıt olarak sunulmamış olsaydı!**

Üçüncü bölümde, polislerin aralarındaki küfürlü konuşmaların bant çözümünü okuyacaksınız.

Ünlü gazeteci **Uğur Dündar**, Savcı Öz’e bir muhabirini gönderiyor. Özel Savcı Öz, **“davanın 3-4 ay sonra birçok önemli isim etrafında genişleyeceğini, biraz daha beklenmesi gerektiğini”** söylüyor, (odatv.com, 30 Nisan 2010)

Zaman muhabiri B. Erdal yazıyor: *“Hatta ilerleyen zamanlarda (Ümraniye bombaları sonrası) Savcı Öz, Emniyete yazdığı yazılarda soruşturma konusu için ‘Ergenekon terör örgütü’ ifadesini kullansa da, polisin evraklara sadece ‘terör örgütü’ diye yazdığı dikkatlerden kaçmaz.”*

Zekeriya Öz’ün, polisin temkinli davranışına karşın ‘Ergenekon’ adını kullanmakta ısrar ettiğini öğrenmemiz önemli hale geldi, ama ondan önce **Cemaatin mensubu olduğu bilinen, bu nedenle de Deniz Lisesindeki öğrencilik yaşamına son vermek zorunda kalan Aydoğan Vatandaş**, 2005 yılında ASALA operasyonlarını anlattığı bir kitap yayınladı. Kitap Ermeni milliyetçilerinin terör eylemleri ile MİT arasındaki mücadeleyi anlatıyorken, konuyla hiç ilgisi olmadığı halde, **“Gladio Ergenekon mu?”** ara başlığıyla bir bölüm açıp, kısa sayılabilecek bir kısım yazmış. Neden gerek duymuş, belli değil.

O bölüm şöyle: **“Ergenekon’un NATO ülkelerinde kurulan Gladio’nun karşılığı olan bir örgüt olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Ama Ergenekon’un eğer gerçekten varsa -ki varlığını bana, zaman zaman kimi olaylarla hissettirmiştir- ülke menfaatlerini korumak adına’ kurulduğu bellidir, ama yapılan**

ların gerçekten ülkenin menfaatine olduğunun kim ya da kimler tarafından belirlendiği tartışmalıdır.

“Yavuz Ataç (MİT mensubu) diyor ki, burada görev alan insanlar, gönüllülük esasına göre belirlenir, çeşitli eğitimlerden sonra görevleri belirlenir ve sonra kendi hayatlarına dönerler. Söz konusu yapının eski adıyla Özel Harp Dairesi ile bir şekilde teması olduğu öteden beri söylenmektedir. Acaba Abdullah Çatlı, Alaattin Çakıcı ve benzeri isimlerin, gönüllülük esasıyla 80 öncesinde bu yapılanma ile yolları kesişmiş olabilir mi? Acaba Korkut Eken, Mehmet Eymür’den çok daha önce Abdullah Çatlı’yı tanıyor olabilir mi? İhtimal dahilindedir. Abdullah Çatlı’nın bazı generaller ile çekilen fotoğrafları bu konuyla ilgili olabilir mi? **Su-surluk dolayısıyla Korkut Eken’e Hasan Kundakçı gibi, Cumhur Ev-cil gibi Özel Harp Komutanlığı yapmış generallerin destek vermesi** bu konuyla ilgili olabilir mi? Bu örgüt Türkiye’de Ergenekon olarak mı anılıyor, bunu teyit ettiremiyoruz. (...)” (Aydoğan Vatandaş, ASALA Operasyonları, Alfa Yayınları, İstanbul, 2005, s. 23) A. Vatandaş, Yavuz Ataçla Aksiyon dergisinin 2004 yılı Nisan sayısında uzunca bir söyleşiyi de yayınlamış.

Bir yerlere mesaj mı iletildi, doğrusu araştırmaya değer. Ermeni terörünün anlatıldığı kitapta bir anda Ergenekon örgütü saptaması yapılması o gün gözlerden kaçmış olabilir, ama bugün birilerinin yorumuna muhtaç. Belki de bu bizi bir hedefe götürebilir.

Bu durumda soruyu sorma hakkımız doğuyor: “Peki, komplonun gerçek sahibi kim?”

Sorunun yanıtını bir eski yargıç ve *Yargı Meselesi Nasıl Halloldu* kitabının yazarı **Orhan Gazi Ertekin** veriyor. (Express, sayı:121, ekte s. 8) Çok doğru bir soru soruyor. *Eğer Ergenekon iddianamede ortaya konduğu gibi çok güçlü bir şey olarak tasarlıyorsanız, davayı bizzat yaratan da Ergenekon olmaz mı? Bu kadar güçlüyse, kendi sonunu hazırlayan, kendini dönüştüren bir hale gelmez mi? (...) İddianamede şöyle tanımlanıyor: Ergenekon medya, ordu, yargı ve iş çevrelerinin fail olduğu bir terör örgütü. (...) Bu davanın tilsimi müştekisinde. Normalde bu davanın müştekisi kim olabilir? 1960’larda Seferberlik Tetkik Kurulu’ndan kim*

müştekiydi? Devrimci örgütler, sol hareketler, Kürt hareketi, Kürt politik varlığı, gayrimüslimler, Aleviler... derin devletin esas müştekileri bu kesimler. Ama Ergenekon Terör Örgütü'nün, 'ETÖ'nün müştekisi Cemaat. Bence tılsım burada. Birbirinden farklı isimlerin bir örgütmüş gibi tanımlanarak bir araya getirilmesinin temel sebebi müştekinin Cemaat olması ve bu davaya asıl kimliğini veren de giderek bu. İlk başlarda müşteki olarak bütün AKP bileşenlerini içeren bir darbe soruşturması vardı. Darbe soruşturması bu davanın ilk ana temelini işgal ediyordu, arkasından giderek kendi işini görmeye başlayan bir yapıdan söz edebiliriz. En son gelinen nokta ise, AKP bileşenlerinden sadece birisinin müşteki haline gelmesi." O. G. Ertekin, veciz şekilde tanıyı (2011 yılında) koyuyor: "Ergenekon aslında bir piyasa."

Bu çözümlemeden hareketle *Cumhuriyet* gazetesine atılan bombalardan Danıştay cinayetine giden sürece bakalım. Belki böylece komplonun asıl merkezini daha açık biçimde görebiliriz. İstanbul Şişli'de bulunan *Cumhuriyet* gazetesinin binasına ilk olarak 5 Mayıs 2006, ikinci olarak 10 Mayıs 2006 tarihlerinde el bombaları atılmış, bunlar patlamamış, üçüncü kez 11 Mayıs 2006 tarihinde atılan el bombası patlamıştır. Ardından da avukat **Alparslan Aslan** göstere göstere Danıştay'a gidip cinayeti işlemiştir. (Yüzlerce kişiyi alçakça bir komploya kurban ettiren Danıştay cinayetini tüm ayrıntılarıyla öğrenmek isteyenlere öneri: Oktay Yıldırım, 17 Mayıs 9:45, Kaynak Yayınları.)

Savcılığın 18 Mart 2013 mütalaa yayım öncesi, polise görev verip bulunup getirilmesi amacıyla *Türk Solu* dergisinin yayınevinden talepte bulunulmasına gerek duyulan, 2006 yılında benimle yapılmış olan bir röportaj var.

Danıştay cinayeti ve *Cumhuriyet*'e atılan bombalar sonrası *Türk Solu* dergisi (26 Haziran 2006 tarihli sayısı, s. 14-15) benimle yaptığı röportajı yayınladı, herkesin anlayacağı açıklıkta iki temel saptamayı yaptım:

Birincisi Danıştay saldırısı komplo değil laik güçleri sindirmek isteyen gerici bir provokasyondur.

İkincisi Batı'nın hedefi Türk ulus devleti ve onu koruyan Türk ordusudur.

TÜRK SOLU: Danıştay saldırısı hakkındaki değerlendirmeniz nedir? Hangi sürecin bir unsurudur ve bu sürecin sonuçları sizce ne olacak?

E.M.: Buradaki iş, Şemdinli'den başlayan, ondan sonra Batı'ya, sonra Karadeniz'e, oradan da Van'a çekilen ve sonra da bilindiği gibi Güneydoğunun çeşitli yerlerinde ortaya çıkartılan olaylardan daha farklı, onların dışında bir olayın parçası değildir.

Bu bütüne böyle baktığımız zaman o bütünün merkezinde zayıflatılması arzu edilen bir unsur var: Türk Silahlı Kuvvetleri. Neden? Bir kere bu adına küreselleşme ve yenedünya düzeni diye tanımlanmış olan büyük senaryoya baktığımız zaman burada aslında önemli bir ifade var: 21. yüzyılda ulus devletler çökecek tezi.

Türkiye'ye bakıyoruz. Türkiye bir ulus devlet. Türkiye'nin üniter yapısı korunuyor. Misak-ı Milli çerçevesi içinde çizmiş olduğumuz sınırlar var. Batı açısından ise bu ulus devletin ortadan kaldırılması gerekiyor. Peki, bu nasıl olacak? Bu ulus devleti koruyan ulusal ordunun en önemli güç kaynağı ulusal ekonomidir. Eğer ulusal ekonomiyi zayıflatırsanız ulusal ordu buradan beslenemeyecek. Beslenemeyen ulusal ordu çok ciddi bir biçimde güç kaybedecek. Ve TSK, ulus devletinin çözülmesini de engelleyemeyecek. Bu birinci şık.

Bu ulus devletin ortadan kaldırılması meselesinde ikinci şık şöyle bir şey: Cumhuriyet'i kuran ordu, Kurtuluş Savaşı'nı yapan ordu ve ondan sonraki süreçte Türk halkı çok sıkıştığında hem siyasi rejim açısından hem çevredeki sistemin Türkiye'yi sıkıştırma anında bizim içimiz rahat. Çünkü bizim ordumuz var diyor. Yani halkla ordu arasında saygıya sevgiye dayalı olan bir ilişki var.

Son olaylarda şöyle bir sonuç ortaya çıkartılmaya çalışılıyor. Deniyor ki; Türk halkı, sen bu orduya çok inanıp güveniyorsun, sen bu orduya bu tür duygusal bağla bağlısın, fiziki bağların ötesinde duygusal bağla da bağlısın. Ama bak, bu ordu hem görevdekilerle hem emekli olmuşlarıyla birlikte temiz bireylerden oluşmuyor. Bunlar çeteler kuruyor. Bunlar kendi kişisel çıkarlarını, hırslarını aslında ön planda tutuyor. Bunlar siyasi sistemi

seçimle gelmiş olan demokrasinin gereği olarak Meclis'e gelmiş olan siyasal partiyi bak ne türlü yöntemlerle yok etmeye çalışıyor. Türk Silahlı Kuvvetleri kendi hegemonyasını istiyor.

Türk milletinin orduya sevgisi ve saygısı yıpratılmak isteniyor. Halk Türk Silahlı Kuvvetleri'nden bu şekliyle soğursa Türk Silahlı Kuvvetleri'ne karşı sempatisini kaybederse, o zaman Türk ordusu inanılmaz ve hesaplanamaz bir hızla zayıflar. Zayıflayan Türk ordusu yine bu ulus devleti koruyamaz hale gelir. Bence meselelerin özü burada.

Öz böyle ortaya konduktan sonra geri kalan gördüklerimiz, yani hayata geçirilmiş olanlar, yargıya aksetmiş olanlar, kimisine şu anda yargı karar veriyor, kimisinde henüz yargı karar sürecinde hem de görmediklerimizin toplamı, bu büyük senaryonun işte parça parça bölümleri.

Burada ortaya konulan tüm bu eylemlerin yurtiçi kaynaklı olduğunu, temel beynin yurtiçinde olduğunu düşünmüyorum.

TÜRK SOLU: *Danıştay saldırısının ardından, olayların bir komplo değil provokasyon olduğunu belirttiniz. Halbuki o dönem ortalıkta pek çok komplo teorisi dolanıyordu. Bu bahsettiğiniz provokasyonun hedefi neydi?*

E.M.: *Komplo teorisi bizde yanlış biliniyor. Bir kere komplo teorisi yazılabilmesi için ortada 'komplo' olması lazım. Danıştay saldırısında komplo yok. Çünkü her şey çok açık. Her şey çok ortada.*

Şimdi meseleye bir bakalım. Daha önce Cumhuriyet gazetesine üst üste saldırılar olmuş. Birinci saldırının ilk etabında saldırıyı yapanlar tespit edilemedi diyelim. Ama ondan sonraki ikinci saldırı, ondan sonrakı saldırı; bunlar Emniyet açısından tespit edilmiş bir meseledir.

Ben şöyle düşünüyorum. Emniyet ve istihbarat ortada bir çete olduğunu gördü. Ama bunun hangi örgütün bir parçası olduğunu çözemedi ve ortadaki örgütü bulmaya çalışıyor haklı olarak. Ve bu avukatın içinde olduğu bu çete harekete geçti. Ama her şey anlaşılamayan - Emniyet açısından söylüyorum- ya da onların çözemedikleri hızla cereyan etti veya avukat ve/çetesi Emniyetin kendilerini deşifre ettiklerini anladı. Bunun cevabını verecek

olan MİT ve İstanbul Emniyet Müdürü'dür. Bu kriminal bir mesele, buna hiç burnumu sokmuyorum.

Şimdi beni ilgilendiren kısmı bundan sonrası. Cinayeti işleyen avukat çok açık olarak ne dedi? Dedi ki: **"Danıştay 2. Dairesi'nin türbanla ilgili almış olduğu karar nedeniyle bu cinayeti ben planladım. Gittim. Ateş ettim."** Bu o kadar gözü kararmış bir şekilde yapıyor ki masanın altına girmiş olan yargıca bile; ne dedi yargıç, 'Eğildi, masanın altından bana ateşi etti' dedi. **Bu açıklık içerisinde komplo vardır demek, her şeyi saptırmak demektir. Bu çok açık bir provokasyon.**

Gelelim bunun son basamağına. Avukat aşağıya iniyor. Basının anlattığına göre polis buna kimliğini soruyor. Bu polise cebinden avukat kimliğini çıkarsa elini kolunu sallaya sallaya oradan gidecek. Ne yapıyor? Tabanca çekiyor. Dolayısıyla polis bunu yakalıyor. O halde avukat bir kere kendisini yakalatmak istiyor. Bunun da kuşkuları vardır, dışarı çıkarsam beni öldürürler korkusu vardır. Başka şeyler vardır. Onları bilemiyoruz. O polisin işi, polis bunları karşımıza koyarsa öğreneceğiz. Ama bunları sormadan da edemiyoruz. Peki, ortaya ne çıkıyor? Cebinden Vakit gazetesi çıkıyor. Kesilmiş kupür, orada yargıçların fotoğrafları ve karar lanetleniyor. O halde her şey bu kadar açıkken bunun adına komplo bir tek Türkiye'de denir.

Onun için bu bir provokasyondur. Provokasyonun temel amacı da bellidir: Bu tür kararlar alırsanız sizi öldürürüz, diyorlar. Bakın taciz ederiz de demiyorlar, sizi öldürürüz diyor, doğrudan doğruya. O halde bundan sonra türban üzerine karar alacak olan yargıçların ya da karar alacak olanların artık oturup hayatlarının pazarlık konusu olduğunu bilmeleri gerekir.

Burada söylendiği gibi hükümete karşı komplo kurulmuştur gibi bir şey de yok. Bunun zaten hükümete dönük bir yanı yok.

TÜRK SOLU: Danıştay saldırısının ardından cenaze töreninde son yılların en büyük eylemi yaşandı. Menderes'ten beri bir Başbakanın bu şekilde yuhalandığı, bakanların neredeyse fiili saldırıya uğradığı başka bir olay hatırlamıyoruz.

E. M.: Evet. Cumhuriyet tarihinde Menderes'in son dönemi yani 27 Mayıs'ın hemen öncesinde o anlara benzer şekilde Baş-

bakan ve bakanlar halkın tepkisine muhatap oldular. Bunun nedeni işin başından itibaren yani 3 Kasım 2002 seçimlerinin sonucundan itibaren birikip gelenler: 23 Nisan 'da Meclis Başkanının (Bülent Arınç) Meclis'e getirip hormonlu bir çocuğu takdim etmesi ve o hormonlu çocuğun o dehşet ve içe sindirilemeyecek konuşması. Başbakan'ın insanlarla, kurumlarla, sistemle sürekli kavga eder tavrı. İnsanları aşağılayan bu yaklaşım biçimi. **Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Vakit gazetesi için "Benim en beğendiğim gazetedir" yönünde bir ifade kullanması.** Avrupa Birliği sürecinde sürekli ödünlerin veriliyor olunması ve üstelik bunların bir aldatmaca olduğunun halk tarafından bilinmesi. Ve çok daha tehlikelisi, laik Cumhuriyet'e, laik hukuka karşı sürekli saldırı. Laik Cumhuriyet'i ve laik hukuku korumaya çalışan Cumhurbaşkanına karşı sürekli bir taarruz ve orduya karşı yapılanlar. Genelkurmay Başkanının bütün bunlar içerisinde sessiz kalmış olması gibi bütün bu etkenlerin toplamı işte o cami avlusunda Menderes hükümetinden sonra Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ikinci kez Başbakan ve bakanlar aleyhinde o tezahüratların ortaya çıkmasına neden oldu. Cenazedeki hükümete yönelik tepkiler bir birikimin eseri.

Ama şöyle bir şey de düşünmek gerekiyor. Eğer Genelkurmay Başkanı yanında kuvvet komutanları olmasaydı o da bu olumsuz tezahüratlarla karşılaşır mıydı karşılaşmaz mıydı? Bu soruyu da sormak gerekiyor.

TÜRK SOLU: Saldırının hemen ardından basında büyük bir dezenformasyon yaşandı. Hatta tüm sorumluluk ulusalcıların üzerine yıkılmak istendi, onlarca çete senaryosu yazıldı.

E. M.: **Burada bir çete zorlaması var. Yani çeteler oluşuyor çeteciliği var. Çeteler oluştu zorlamasını yaratan bir çetecilik var. Bu bir.**

İki, bu yaratılan, uydurulan çeteler meselesinin kriminal boyutunu bizden kaçırdıklarını düşünüyorum. **Bunun ötesinde bütün bu oluşumların içerisine askerleri koymak, özellikle subayları koymaya ve küçük rütbeli subayları koymaya çalışmak bence matematik aklı ihmal etmeden okunması gereken bir senaryo.**

Hiç kuşkusuz ki Türk Silahlı Kuvvetleri de dahil olmak üzere tüm kurumların içerisinde aykırı tipler de bulunur. Olumsuzlar da bulunur. Bu da çok normal. Ancak Silahlı Kuvvetlerin bir özelliği var. O kendi içerisinde söylemiş olduğum şekliyle olumsuzluk taşıyanları zaten ayıklayan bir mekanizmaya sahip ve bu ayıklama konusunda da yüzde 80-90 şeffaf ve başarılı.

TÜRK SOLU: Özellikle Eryaman operasyonuyla birlikte son süreçte Emniyet ile Ordu arasında bir anlaşmazlık olduğu ortaya çıktı. Hatta Şemdinli olayları nedeniyle **Sabri Uzun**'un görevden alındığını görüyoruz. Emniyet ile Ordu güçlerinin birbirine düşmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

E. M.: *Bu yaşanan süreçte ortaya konulan yapılmaya çalışılan şey şu: Emniyetle Silahlı Kuvvetleri bir kere karşı karşıya getirip iki tane silahlı güç arasındaki mücadelede güçlü olanın Emniyet olduğunu Türk kamuoyuna anlatmaya çalışıyorlar. Bu daha sorunun en başındaki Türk Silahlı Kuvvetleri'ni zayıflatma projesinin de yine bir parçası. Bunun ön adımları yıllar önce atıldı. Emniyete sokulmuş, şeriatçı talebi olan polislerin ortaya koydukları bir yapı ve yapılanma var. Bunun hakkında onlarca kitap yayınlandı. İşte burada Genelkurmayın önünde gazetecilere getirip dağıtıldığı ifade edilen o dosyanın Emniyet mensubu birisi ya da birileri tarafından verildiği basında çıkmaya başladı.*

Bir kere yasalara aykırı olarak Emniyet buradaki asker kişileri sorgulamıştır. Genelkurmay Başkanlığı niye daha sert çıkışlar yapmadı? Genelkurmay Başkanlığı niye personeline başka türlü sahip çıkmadı?

Ama benim bildiğim bir şey var. Bütün bu davranış biçimleri ordunun alt kadrosunda olağanüstü bir rahatsızlık yaratır ve yaratırın ötesinde adım gibi eminim ki olağanüstü büyük rahatsızlık yaratmıştır.

Bu meselede ordu mensuplarının suçu günahı yok. Bu tamamen dışarıda yaratılan senaryonun içerisine Türk Silahlı Kuvvetleri getirilip bir şekliyle yerleştirilmeye çalışılıyor. Bu meseleyi bu çıplaklığıyla görüp dile getirmek lazım. Ancak o zaman bu iş çözülür. Yani geri dönüp Emniyetin içindeki yapılanmaya bakmak lazım. Emniyetin içinde, polis teşkilatında,

Milliyetçi Cephe Hükümeti'nden itibaren o polis kadrosunun çok ama çok iyi bir biçimde elden geçirilmesi gerekiyor. Bu işlerde Bülent Ecevit'in de çok büyük suçu var. Bu yalnızca Emniyet için de değil, Silahlı Kuvvetlerde özellikle astsubay sınıfı içinde de vardır. Çünkü personelin geliş kaynağı önemli. Polisin geliş kaynağı belli. Türk ordusunda astsubayın geliş kaynağı belli.

TÜRK SOLU: Özal döneminde başlayan orduya alternatif bir silahlı güç olarak Emniyeti kullanma çabası var. Çiller döneminde de dönemin istihbarat Daire Başkanı (Bülent) Orakoğlu'nun görevden alınması sürecinde de benzer bir durum yaşanmıştı.

E.M.: Bütün bu yaşananların bir ayıklama süreci olması gerektiğini düşünüyorum. Ama **Özal'dan itibaren ifade edilen orduyla karşı karşıya getirilecek güçte bir başka silahlı gücün yaratılması Emniyetten başka bir yerde yapılamaz. Bu da çok akıllıca bir şey.** Buradaki meseleyi şimdi tartışmak gerekiyor. Bu iki silahlı gücü sen karşı karşıya getirdiğinde ve iki silahlı güç silahlarını kullanmaya başlarsa ne olur?

Ordunun başına Amerikalılar çuval geçirdi. Ama bak, Emniyetteki bu iyi yetişmiş polisler de ordunun başına ne çoraplar örüyor? Bunu eğer Türk kamuoyuna dedirtirseniz zaten meseleyi bitirirsiniz. O zaman Özal'dan bu yana arzu edilen sonuç alınır.

TÜRK SOLU: Danıştay tertibinin bir de ulusalcıların üstüne yıkılmak istenen bir boyutu vardı.

E.M.: Ortaya çıkan sonuç, bütün o suçlanan ulusalcıların salıverilmesi şunları gösterdi: Bir, ortada bir çete yok. Bunlar bir çete yaratma peşinde koşulmuş. İki, ulusalcılar bakın ne kadar kötüdür, bunlar aslında bu Cumhuriyet'in, demokrasinin düşmanıdır dediler. Ama bütün o salıvermeler ulusalcılar üzerine oynanan oyunları boşa çıkardı. Bu çok acemice yapılan bir iş. Ama **Danıştay cinayetinden sonra Adalet Bakanının söylemiş olduğu söz de ortada: "Sürprizlere hazırlıklı olun."** Ama oyun yargıda bozuldu. Ve ortada şu anda sıfır var. Peki, bu kadar kopartılan gürültü ne oldu? Basının bir kısmı bu Susurluk'tur diye zil taktı, oynadı, ama üç gün geçmedi. Hiçbir şey kalmadı ortada.

TÜRK SOLU: Bir de ortada bir Ergenekon efsanesi yürüdü.

Ergenekon meselesini ortaya çıkaran kişilerden biri olarak bu konuda ne diyeceksiniz.

E.M.: *Ergenekon meselesi o zaman söylenmesi gerekiyordu. Beni ilgilendiren o söylenmesi gereken yanı. Onun dışında Ergenekon ile ilgili olarak hiçbir şey bilmiyorum ve duyduklarımı da söylemek gibi bir niyetim yok. Duyduklarım bilgi olarak bende. Benimle de birlikte mezara gidecektir. Ama bir tek şunu söyleyebilirim. **Şu anda piyasada uçurulan, basında yazılan Ergenekon adı kullanılarak yazılan her şey benim şimdi hemen hemen tamamı ölmüş olan büyüklerden duyduklarımınla zerre kadar uzaktan yakından ilgisi yok. Büyük palavra atıyorlar. Bu adamları, şu anda bu bilgileri havada uçuranları yalancılıkla suçluyorum. Bu kadar söyleyebilirim.***

TÜRK SOLU: Danıştay tertibinin hedeflerinden birisi olarak Genelkurmay Başkanı olması beklenen Org. Yaşar Büyükanıt da bulunuyor. 30 Ağustos'ta sizce neler olacak?

E.M.: *"Bu en kritik iş. Çünkü bu dönemde kritik bir mesele var. Yalnızca iki Genelkurmay Başkanı bizim ordu tarihinde çok tartışılmıştır. Birisi Adnan Menderes döneminde Rüştü Erdelhun Paşa, ikincisi de bu dönemdeki Hilmi Paşa. O nedenle mesele çok kritik bir hal aldı.*

Meselenin kritik bir hal almasının bir yanı da benim de bir türlü çözemediğim şu mesele: Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığına gelmemesi için büyük bir çaba harcanıyor. Bugüne kadar, evet bazı kişilerin de, bazı orgenerallerin, kuvvet komutanlarının Genelkurmay Başkanlığına getirilmemesi için çabalar harcanmıştı. En yakın zamanda Turgut Özal dönemini hatırlıyoruz. Süleyman Demirel zamanında da olmuştu. Fakat bu dönemdeki kadar iş siyasileştirilmedi. Bu dönemdeki kadar güçlerin savaşı haline getirilmedi.

Ama burada daha önce görmediğimiz çok tehlikeli bir sonuç ortaya çıktı. Ordunun alt kademesi yani teğmenle albay arası, Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığı meselesinde bileylenmiş kılıç haline getirildi. O nedenle Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığını es kazara birisi aklını yitirip engellemeye çalışırsa ordunun söylemiş olduğum gövdedeki çalkantıların

sonucunu göze alması gerekir. Hep çete çete diye konuşuluyor ya, asıl o zaman çeteleşmenin ne olduğuna bu ülke tanık olur. Geriye dönsün herkes 27 Mayıs öncesindeki ordunun içindeki yapıya baksın.

Birileri basında yazıldığı gibi Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığının önünü kesmeyi düşünebilir. Ama olayların geldiği bu noktada itibariyle buna girişeceklerini hiç düşünmüyorum. Hilmi Paşa'nın da kendisinin görev süresinin uzatılarak böyle bir senaryonun parçası olabileceğine hiç olasılık tanımıyorum.

Ama şunu da söyleyeyim. Hilmi Paşa'ya yakışan, Şemdinli olaylarından hemen sonra istifa etmektir. Ve Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığına gelmesinin o gün itibariyle onaylanması gerekiyordu. Hilmi Paşa kendine yakışanı yapmamıştır. Eğer bunu yapmış olsaydı ölümsüzler arasında anıtı dikilirdi.

30 Ağustos'ta Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanı olmasını artık engellemek, bana göre, Genelkurmay Başkanının da (Hilmi Özkök) Başbakan'ın da gücünü aşmıştır.

Ben, 2006 yılında yorumumu yapmışım, geçen zamanda olan biteni göz önünde tutarak yorumlamak size kalsın!

Yasayı Polis Yapar

Öncelikle, 1995 yılı Gazi olaylarını ve bunu yaratan süreci **Doğu Perinçek**'in kitabından (*Gladyo ve Ergenekon*, s. 63-64) izleyelim:

ABD medyasında Türk Ordusu'na karşı gittikçe şiddetlenen bir psikolojik savaş yürütüldü. Dahası 'Türkiye parçalanacak' türünden fetvalar veya 'ya büyüyeceksiniz, ya küçüleceksiniz' türünden tehdit ve dayatmalar gündemin başköşesine oturdu.

ABD'nin Çelik Harekâtı'na karşı tavrı psikolojik savaşla sınırlı kalmadı. Harekâtın hemen öncesinde 12 Mart 1995 gecesine İstanbul'da Gazi Mahallesi tertibi düzenlendi. Alevi yurttaşlarımızın yoğun olduğu mahallenin cemevi ve kahveleri silahla tarandı. Arkasından Gazi Mahallesi'nde polis ile bazı başıbozuk 'sol' maskeli örgütler arasında Batı televizyonlarında 'iç savaş görüntüleri

başlıklarıyla yansıtılan çatışmalar oldu. 22 yurttaş hayatını kaybetti. Türk askerinin Kuzey Irak'ta ABD sınırını geçmesi öncesinde başlayan bu olaylar, tipik bir Gladyo tertibiydi. ABD, Türk Ordusu'na 'sınırı geçmeyin' uyarısı yapıyordu.

Hatta bu uyarı ve tehditler kamuoyu önünde açık mesajlarla göstere göstere uygulandı. Gazi Olayları öncesinde CIA'nın Moskova İstasyon Şefi, CNN. televizyonundan Türkiye'nin 'karışacağını' bütün dünyaya ilan etti:

'Önümüzdeki dönemde dünyanın en çok karışacak ülkesi Türkiye'dir. (...) Şu anda Türkiye, gizli servislerin gündeminde ilk sıraya yerleşmiştir. '

O sırada ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı olan Bichard Holbrooke ise, terör eyleminin Kuzey Irak sınırındaki yığmağa dur demek için tertiplendiğini Gazi Olayları'ndan birkaç gün önce açıkça belirtti:

'Kuzey Irak sınırına asker yığıyorsunuz. Önümüzdeki günlerde terör olaylarının artma ihtimali var. Oraya yapacağınız bir harekâta dikkatli olmanızı tavsiye ederim. '

ABD güdümlü Gladyo, Gazi Olayları'nın altına imzasını atmıştı. İmza bilinmeliydi ki, tehdit adresine gitsin.

Türk Solu dergisinde okumuş olduğunuz röportajımda dikkat çekmeye çabaladığım, askere karşı 'polis ordusu' yaratma düşüncesini daha önce de anlatmıştım; "12 Mart 1995 Gazi Mahallesi olaylarında... Orada şu denendi: Ordunun yerine polis örgütünü koyabilir miyiz? Ancak görüldü ki, Türk polis teşkilatı henüz daha bu anlamda örgütlü eylemleri yürütecek ve sürdürecektir güce sahip değil. O nedenle Gazi türü olaylara devam edilmedi." (Uluslararası Susurluk Konferansı, 14-15 Haziran 1997, *Teori* dergisi, Temmuz 1997, s. 16)

Söyler misiniz, Kemalist bir aydın olarak daha ne yapmalıydım? Genelkurmay'ın koridor ve odalarını dolduran "beyler" acaba ne okuyorlardı? 1997 ve 2006 yılında olayların çözümünü önlerine koymuşum, ama tüm analizlerimi boşa yapmışım. 1997 yılından 2006 yılına gelindiğinde artık polis çok güçlü hale getirilmiş ve çıkarılan yasalarla da savcılık kurumuna çok büyük yetkiler verilmişti.

Üç darbe görmüş, Yassıada'da avukatlık yapmış, pek çok darbe teşebbüsüne bizzat tanık olmuş biri olarak Hüsamettin Cindoruk, *"Ben, askerle polis arasındaki kavgadan çok korkarım. Böyle bir kavga çatışmaya gider,"* diyor. Bu uyarıyı 28 Aralık 2009 tarihli *Vatan* gazetesinde (s. 19) Mine Şenocaklı röportajında yaptı. H. Cindoruk'un kulak kabartılması gereken uyarılarından bazıları şunlardı: *"27 Mayıs'ta da asker polisi hırpalamıştır, devre dışı bırakmıştır. Sonraki yapılan ihtilallerde de ordu polisi hep denetlemiştir. Gerek silah gerekse yetki bakımından... Bir polis ve asker çekişmesi her zaman olabilir. Özellikle terörle mücadelede ve istihbarat konularında. Ama bu önemli hadise değildir. (...) Ordu ile polis kavga etmez. Bu sefer bu ordu içinde birtakım polislerin iktidarı kullanması yanlış olmuştur. (...) Ben ordu polis ayrılığından korkarım. Yani polisin askeri kontrol etmek düşüncesinden, askeri istihbaratı denetlemesinden... orada çatışma çıkar işte. (...) Birbirleriyle yarışmaktan çatışmaktan vazgeçmeleri gerekir. (...)"*

İki güne yayılan bu röportajda yılların deneyimiyle **Hüsamettin Cindoruk**, kimsenin konuşmadığı daha doğrusu söylemeye cesaret edemeyeceği bir hususu gündeme getirmiştir. Eğer ordu-polis çatışması ortaya çıkarsa **İsmet İnönü**'nün Demokrat Partililere bir uyarısını ders alınması gereken bir olgu olarak anımsatıyor: *"...Beni yanlış anlıyorsunuz. Bir ihtilal yapmanın peşinde değilim. Ama şartlar oluşursa bu olur. O zaman sizi ben de kurtaramam!"* Bana göre İnönü hatırlatması, devlet kuramlarının hiyerarşide ve bürokraside görev tanımlı alanlarında kalmaları gereken yeri doğru değerlendirmeleri gerekir uyarısıdır.

Adım gibi eminim, MİT ve Emniyetin ilgili biriminin personeli sözünü ettiğim *Türk Solu* dergisini okumuştur. Gözaltındayken yaptığımız konuşmalardan zaten okudukları ortaya çıktı. Ama TSK'nın karar vericileri için bir önemi olmamıştır. Neden? Çünkü ordudan emekli olmuş bir öğretmen su-baydım. Muharip sınıf değildim, 'kurmay da değildim!' Bu nedenle, Genelkurmay'ın odalarında, nerede yetişmiş olduğumun, akademik birikiminin bir değeri yoktur (TSK'da bu bağlamda yapı-

lan yanlışlara beşinci bölümde değineceğim). Emniyet kısmını gözaltına alındığımda öğrendim, çünkü polislerle bu röportajı tartıştık. MİT kısmı ise yalnızca tahminden öte gitmiyor.

Şu bir gerçek; **“davalar polisin topladığı kanıtlarla”** açılıyor. Şubat 2007 **Ergenekon** operasyonu için **Ali Fuat Yılmaz**er ve **Mutlu Ekizoğlu** İstanbul’a atandılar. (**Av. Serdar Öztürk**, *Akp ve Gülen’i Kurtarma Planı*, Togan Yayıncılık, s. 78, Nisan 2011.) *Radikal* gazetesi (24 Mart 2007) ise bu tayinin farklı bir nedenden dolayı yapılmış olduğunu yazmıştır: **“AGOS gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink suikastinde ihmali olduğu gerekçesiyle görevden alınan İstanbul İstihbarat Şube Müdürü Ahmet İlhan Güler’in yerine, İstihbarat Daire Başkanlığı’nda ‘C’ Şube Müdürü Ali Fuat Yılmaz**er atandı. İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’in sıcak bakmadığı bu atamanın, İstihbarat Dairesi’nin önerisiyle gerçekleştirildiği öğrenildi. İstanbul İstihbarat Şube Müdürü Güler, Trabzon’dan gelen suikast ihbarının gereğini yapmadığı gerekçesiyle görevden alınmıştı. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, yaklaşık bir aydır boş bulunan İstanbul İstihbarat Şube Müdürlüğü’ne İstihbarat Daire Başkanlığı’nda radikal dini grupları takip eden Ali Fuat Yılmaz’er’i atadı. Yılmaz’er’in, İstanbul’a atanmasına Cerrah’in sıcak bakmadığı öğrenildi.”

Yılmaz’er, ister şubat ister mart ayında atanmış olsun, **Av. Serdar Öztürk**’ün iddiasına göre Ergenekon operasyonlarını planlamak ve yönetmek amacıyla İstanbul’a gönderilmiş oluşu dikkat çekicidir. Silivri’deki yargılamada yaptığı savunmasında altı çizilecek bir saptama daha yapmıştır (kitabının da 78. sayfasında yer vermiştir): **“Şimdi Ramazan Akyürek, evet Fethullahçı olabilir. Fakat Ergenekon operasyonunda fonksiyonu olan bir kişi değildir. Emniyet kanadında perde arkasında bütün operasyonu yürüten kişi Recep Güven ve Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığındaki altı kişilik ekibidir.”**

Türkiye’de CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nun da aralarında olduğu kişilerin kurduğu TESEV gibi kurumların övgüyle yere göğe sığdıramadıkları “renkli devrimler” sonucu ortaya çıkan yeni “illüzyonla” birlikte, artık ABD’deki strateji merkezinde, daha önce Endonezya’da uygulanıp başarılı sonuç

alınmış olan senaryonun uygulanmasına geçmek zamanı gelmişti- (Önerilir: Soner Yalçın, *SAMİZDAT*, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012.)

12 Haziran 2007: İstanbul Emniyet Müdürlüğüne bağlı Terörle Mücadele polisleri bu tarihte Ümraniye Çakmak Mahallesiindeki kimsenin oturmadığı bir gecekonduya operasyon düzenledi. Polis gecekonduyunun çatısında bir sandık buldu ve sandıktan 27 adet el bombası ve patlayıcılar çıktığını açıkladı. Polis, bulunan bombaların **Gazi Astsubay Oktay Yıldırım**'a ait olduğunu ileri sürdü. **Ancak bombalar, gecekonduya “bulunmadan” yaklaşık 2 saat önce, 18.30’da karakolda dizilmiş ve görüntüleri çekilmişti. Bu kayıtlarda, polislerin aralarındaki konuşmalarından düzmece tutanak tutulduğu anlaşıyordu.**

Avukat ve sanıkların uzun yıllar süren mücadelesi ardından olay yeri inceleme polislerinin bombaları kameraya kaydettiği görüntüler dava dosyasına girebildi.

Dava dosyasına giren polis kamerası görüntülerindeki konuşmalar, Ergenekon soruşturmasının sırrını ortaya çıkardı. Daha ortada **‘Ergenekon’** adı yokken polislerin kendi aralarında konuşurken Ergenekon soruşturmasından bahsettiğini ve **“Soruşturma Ergenekon olunca s...rim hâkimini de savcısını da,”** dediği duyuldu. **Video konuşmalarındaki, “Genelkurmay var bunun altında,” sözleri ise TSK’nın hedefte olduğunun açıkça göstergesi sayıldı. Konuşmalardan karakolda bulunan bombaların gecekonduya bulunmuş gibi gösterildiği ve buna göre tutanak düzenlendiği de anlaşılmış oldu.**

Polisin kendisinin kaydettiği tamamı 7 dakika 20 saniye tutan bu görüntüler haber kanallarında da yayınlandı. Kamera kaydında, polislerin kendi aralarındaki konuşmalar yer alıyordu. Ancak haber kanallarında yayınlanan görüntülerde bu kısım dışarıda bırakıldı. Yapılan konuşmalardan basında yer verilmeyen polislerin konuşmasından ibret verici diyaloglar (8 Aralık 2012, *Aydınlık*):

(...)

İki tarafında halat taşıma yeri bulunan ahşap kapaklı sandık...

Genelkurmay var bunun altında...

O.... çocuğu!

Genelkurmay Başkanı gerçekten toplumu kutuplara ayırdı

Allahtan hâkimler çok iyi.

Profesyonel olun.

(...)

Olay tutanağı, olay yerinde tutulur.

Olay tutanağı bilgisayarda yazılır mı?

Bir şey olmaz.

Olur mu?

Filmlerde yapıyorduk ya.

(...)

Adam diyecek ki çatıya bilgisayar mı çıkardın.

Elle yazalım o zaman.

Çatının üzerinde elle yazalım.

Mahkemede deyin, olay yerinde tutulan tutanak.

Ama şöyle de düşünülür, orda not şeklinde almış, burada yazmış olabilir.

Yani olay yerinde aldığı notlardan sonra büroda, büroda tutanak tutulmuş olabilir.

Olur biter yani.

(...)

Soruşturma nasıl...

Soruşturma Ergenekon olduğu zaman s hâkimi savcayı! (gülüyor)

2012 yılına gelindiğinde **Cumhurbaşkanı Abdullah Gül**'ün, 2007'de Ümraniye'de bulunduğu iddia edilen bombaların ardından, **"Bu bombalara dikkat edin. Bunun arkası gelecek,"** dediği ortaya çıktı. **Can Dündar**, *Milliyettin* 13 Aralık 2012 günlü sayısında bu olayı şöyle anlattı:

Ergenekon soruşturması, 2007'de Ümraniye'de bir astsubayın gecekondusunda el bombaları bulunmasıyla başlamıştı.

Habertürk'ten öğreniyoruz ki, o gecekondu yıkılmış, yerine kebabçı açılmış.

Adı: "Aboov"

Yakışmış.

O günlerde Dışişleri Bakanı olan Gül, aralarında benim de bulunduğum bir grup gazeteciye Çırağan'da yemek vermiş, soh-bette yazılmamak kaydıyla, "Bu bombalara dikkat edin. Bunun arkası gelecek..." demişti.

Gerçekten de arkası geldi ve iddiaları duydukça hepimiz "Aboov" dedik.

Ancak tutuklama dalgaları gelip kurunun yanma yaşlar eklendikçe kamuoyu iki kutba bölündü:

"Böyle bir örgüt yok, hepsi safsata" diyenler...

Ben ikisine de dahil değildim.

Daha 90'larda "Ergenekon" kitabına imza atmış biri olarak örgütün varlığına da, soruşturulan bazı isimlerin suçluluğuna da inanıyordum.

Ancak işin sulandırıldığını da görüyordum.

"Ergenekon"un aydınlatılması gereken asıl kirli faaliyeti, 70'lerde sol yükselişin, 90'larda Kürt hareketinin önünü kesmek için yaptığı sabotajlar, suikastlar, cinayetlerdi.

Soruşturma ve yargılama, bunları aydınlatmak yerine AKP muhaliflerinin örgütlenme çabalarına ve askerle temasına yöneldi.

Öyle olunca da dava inandırıcılığını kaybetti. "Siyasi bir dava" olarak mimmendi

Ümraniye'deki gecekondu sahibisi **Mehmet Demirtaş** ile evde daha önceden kiracı olarak oturan yeğeni **Ali Yiğit** şüpheli olarak gözaltına alındı. Ali Yiğit'in ifadeleri üzerine **Oktay Yıldırım**, **Muzaffer Tekin** ile emekli ast-subay **Mahmut Öztürk** de gözaltına alındı. (Bu konuda en önemli başvuru kitabı: Osman Yıldırım, *Ergenekon Bombalarının Sırrı*, Kaynak Yayınları, i. basım, Şubat 2010.)

23 Haziran gününe dek süren operasyonlarda emekli **Yüzbaşı Gazi Güder**, gazeteci **Ayşe Asuman Özdemir**, **Muzaffer Şenocak**, gazeteci **Halil Behiç Gürcihan**, danışman **Aydın Yüksek**,

İsmail Parker ve **işadamı Kuddusi Okkır**'ın da aralarında bulunduğu 15 kişi gözaltına alındı. Bu ilk dalgada çok sayıda tutuklama oldu. (Günlerce medyaya yapılan servis sonucu **Kuddusi Okkır**, **örgütün kasası** olarak anlatıldı ve yazıldı. Bir süre sonra tedavisi kasıtlı olarak engellenen, bu nedenle kanserden ölen Okkır'ın cenazesi ancak toplanan para yardımıyla kaldırılabilirdi. Bu kez de Okkır, 'örgüte' stratej olarak tanıtıldı. İkisi de doğru değildi, çünkü ortada böyle bir örgüt yoktu. Ama Okkır, tedavisi bile yaptırılmadan hayatını yitirdi.)

Hemen bu dalganın ardından, numara verilerek anlatılacak olan **2. Dalga** geldi... 26 Haziran 2007 tarihinde Eskişehir'de gerçekleştirilen operasyonda **emekli Binbaşı Fikret Emek** gözaltına alındı. Emek'in Ankara ve annesinin Eskişehir'deki evinde yapılan aramada bomba ve mühimmat ele geçirildi. Fikret Emek getirildiği İstanbul'da 29 Haziran'da tutuklanarak cezaevine konuldu.

3. Dalga temmuz ayında geldi. **Kuvva-i Milliye Derneği Genel Başkanı Bekir Öztürk** ile birlikte yazar **Ergun Poyraz** (en uzun tutuklu kalan sanıklardan birisidir, *Musa'nın Çocukları* kitabının yazarıdır. 1 Temmuz 2008'de gözaltına alındığında polis, Poyraz'ın Jandarmadan para alarak kitap yazdığını ya da yazdırıldığını iddia etmişti), **SESAR Araştırma şirketinin sahibi İsmail Yıldız** (AKP için de araştırma yaptığını, rapor yazdığını belirten Yıldız, akıl ve ruh sağlığını yitirme noktasına geldi), **Mete Yalazangil**, gazeteci **Hayrullah Mahmud Özgür** gözaltına alındı. Bu dalgada çok sayıda eski polis de gözaltına alındı ve tutuklandı.

5 Kasım 2007: *"Ergenekon operasyonunun düğmesine Oval Ofis'te ABD Başkanı Bush bastı."* **Erdoğan-Bush görüşmesinde** 'operasyonun' karar makamının Beyaz Saray olduğunu açıklayan kişi **Abdullah Gül**'ün en yakınında olan gazetecilerden **Fehmi Kuru**'ydu. F Kuru, *Kanal 7*'de, 28 Ocak 2008 tarihinde yaptığı konuşmada ve *Yeni Şafak'ta* 1 Şubat 2008 günü yayınlanan yazısında açıkladı. Kimseden yalanlama gelmedi.

İlk büyük operasyon 22 Ocak 2008 tarihindeki 4. Dalga'yla geldi. **Emekli tuğgeneral Veli Küçük**, **Türk Ortodoks Patrikhanesi Sözcüsü Sevgi Erenerol**, gazeteci **Güler Kömürcü**, işadamı

Sami Hoştan, mafyatik olaylarda ismi tanınan **Sedat Peker**, avukat **Kemal Keriñsiz**, İstanbul Üniversitesi öğretim üyesi **Doç. Dr. Ümit Sayın**, Sakarya Üniversitesi Öğretim Üyesi **Doç. Dr. Emin Gürses**, emekli **Yüzbaşı Mehmet Zekeriya Öztürk**, **Noel Baba Vakfı Başkanı Muammer Karabulut** (kendi öyküsünü anlattığı bir kitap yayınladı: *Oyunun Adı Kontra-Ergenekon*, 2009, Gökbörü Yayıncılık), **Ümit Oğuztan** (Tuncay Güney’in fikirdaşı ve iş ortağı, ilk Ergenekon belgelerini ve daha pek çok kaynağı belli olmayan karanlık dokümanı yayınlayan *Strateji* dergisini çıkaran ve gerçekten kim olduğu üzerinde asıl durulması gereken, nedense gözden uzak tutulan kişi. Benimle de, varlığından hiç haberdar olmadığım *Yeniden* dergisinde, konusu ‘Ergenekon’ olan bir röportaj yaptığını öne sürdü, fakat ne hikmetse kendimle ilgili her şeyi arşivlemiş olduğum halde bu röportajı hiç anımsamadım), Semra Özal’ın kuyumcusu olarak bilinen Hayrettin Ertekin de tutuklandı. Bu dalga da çok sayıda kişi gözaltına alındı ve tutuklandı.

Bu dalga üzerinde dikkatlice durmak gerekiyor. Çünkü bu operasyonun “nasıl bir torba” olacağının en önemli ipucuydu.

ABD’deki merkezde stratejiyi belirleyenler uygulama düzeyinde çok başarılı bir operasyon yaptırdılar.

Kaç yıldır medyada adı kirletilerek dolaştırılan, buna rağmen anılarını anlatması amacıyla kapısını çalan medya mensuplarının tekliflerini geri çeviren **General Veli Küçük**, yaratılmış olumsuz algıya kurban edildi. Dolayısıyla, o alındığında, Genelkurmay koridorları dahil pek çok yerde, “Canım, hep karanlık ilişkileri oldu; o yapmıştır(!), hesabını versin,” içeriğindeki önyargıyla tutuklanmayı hak etmiş olduğuna hükmedilerek umursanmadı.

Benzer şekilde medyada bazı konulardaki gösterileri “şov olarak görülen” avukat Kemal Keriñsiz, hakkında olumsuz yargı oluşmuş birisiydi. Bunu program yaptığım televizyon kanalındaki değerlendirmelerden biliyorum. Oysaki o dönem *Habertürk* televizyonunda hiçbir programa katılmamıştı.

Gazeteci Güler Kömürcü de, medyada bir kısmı doğru olan olgular, bir kısmını kendisinin yarattığı algı nedeniyle de olsa,

“karanlık ve gizemli” ilişkileri hep olmuştur, dedikodusu yayılan birisiydi. “Demek ki, bir şeylere bulaşmıştır; ateş olmayan yerden duman çıkmaz,” şeklinde yargıyla değerlendirildi.

Siyaset bilimci Emin Gürses, televizyonların popüler bir simasıydı, kendi ifadesiyle ‘doktora çalışması’ sırasında IRA, ETA, PKK terör örgütlerinin kamplarına gittiğini kaç kez yinelemiş, **Necip Hablemitoğlu’nun MİT Başkanlığına düşünüldüğünü (doğru ya da yanlış) açıklayarak birilerini rahatsız etmişti** daha da önemlisi özellikle Başbakan Erdoğan’ı ve AKP’nin bazı kadrolarını çok ağır eleştiren açıklamalarda bulunuyordu, **kendisinden kaynaklı ya da başkaları tarafından “devletin bazı kuramlarına” çok yakın olduğu algısı yaratılmıştı, dolayısıyla kamuoyu, Gürses’e de hayret etmedi ya da ettirilmedi.**

Ümit Sayın televizyonların o dönemde en aranan ismiydi (örneğin benim de program yaptığım *Habertürk’e* en az dört kez konuk etmiştik. Kaç kez Ali Kırca’nın programına çağırılmıştı ve başka kanallar ekrana çıkarmak için kapışüyordu), 11 Eylül 2001 ABD olayı nedeniyle tamamen ABD kaynaklarından yararlanarak kafaları allak bullak eden analizler yaptı, “derin devlet-gizli örgütler” konularında kitaplar yazdı, kendi ifadesine göre Prof. Sevil Atasoy’a arka çıkmak uğruna İstanbul Üniversitesi Rektörüyle mahkemelik oldu. **Ü. Sayın hakkında medyada “devletin bazı kuramlarına” çok yakın olduğu algısı mevcuttu.**

Bunlar örnek olarak seçtiğim birkaç kişi. Operasyon merkezi, bu dal-gada alman pek çok kişi hakkında hep “karanlık ilişkiler ve kişilikler” algısı yaratmayı başardığı için kamuoyunda tepki yerine biraz şaşkınlık oldu, hepsi bu kadar.

Oysa stratejinin yaratıcıları senaryolarını adım adım büyük başarıyla uyguluyorlardı. **Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Uğur Yiğit** söylevlerinde ve tutuklu bulunan deniz subaylarından bazılarının yazdıkları kitaplar-da çok açık kanıtlarla ortaya koyduklarına göre, **onların son hedefi -aslında baştan beri ilk hedefleri- TSK’da özellikle de “Deniz Kuvvetlerinde” büyük temizlik yapmaktı. “Ergenekon” operasyonu nabız yoklamaydı. Bir kez daha yineliyorum; çok başarılı oldular.**

İktidardakiler de (burada yalnızca hükümeti kastetmiyorum, tüm karar alma noktasında bulunan muktedirlerden söz ediyorum), fırsat bu fırsat diyerek, muhalif olarak kimi gördülerse “çuvala” attırdılar. Buradaki örnekte görüldüğü gibi çoğu zaman iktidar sahipleriyle muktedirler farklı olabilir.

22 Ocak 2008 tarihinde Erdoğan ile ABD Büyükelçisi bir görüşme yapmış. Doğrusunu söylemek gerekirse bazı ayrıntılar gözümünden kaçmış, Hüseyin Özalp’ın kitabını (*AK ASKER*, s. 530-531, Tanyeri Kitap, 2011) okuyunca fark ettim. **Özalp’ın iddiasına göre Büyükelçi görüşmesinden 3 saat sonra operasyon başladı.** Şimdi parçaları birleştirmekte yardımcı olması için yine *Zaman* gazetesinde yer alan bir haberi noktasına dokunmadan aktaralım:

“ERDOĞAN ROSS WILSON’U KABUL ETTİ.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Başbakanlık Konutu’nda ABD Büyükelçisi Ross Wilson’la 40 dakikalık bir görüşme yaptı.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün Sudan Cumhurbaşkanı Ömer Hasan Ahmet El Beşir onuruna verdiği yemeğe katılan Erdoğan’ın buradan ayrılarak Başbakanlık Konutu’na geçtiği öğrenildi. Erdoğan ve Wilson’un sürpriz toplantısı ve içeriği hakkında bilgi verilmedi. Başbakan Erdoğan’ın programında yer almayan görüşmenin 7 saatlik Bakanlar Kurulu toplantısının ardından gece geç saatlerde gerçekleşmesi dikkat çekti. ”

Haberin geçiş saati gece yarısından hemen sonra. Yani görüşme 21 Ocak 2008 gününün son saatlerinde oluyor. **Erdoğan, ABD Büyükelçisiyle apar topar görüşüyor. Görüşme normal değil. Gece yarısına doğru yapılan bu görüşmenin sebebi acaba ne ola?** Yanıtı belki yine ertesi sabah güne başlarken patlayan flaş haberlerde bulabiliriz. Haberin sadece giriş bölümünü verelim:

Ümraniye’de 33 Kişi Gözaltına Alındı

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, Ümraniye’de ele geçirilen patlayıcılara ilişkin yürütülen soruşturma

kapsamında aralarında emekli Tuğgeneral Veli Küçük, avukat Kemal Kerişsiz, gazeteci Güler Kömürcü, Türk Ortodoks Patrikhanesi Basın ve Halkla İlişkiler Sözcüsü Sevgi Erenerol'un da bulunduğu 33 kişinin gözaltına alındığını bildirdi.

Operasyon başladığında hâlâ “Ümraniye” adıyla anılıyordu. Ancak ertesi gün gazetelerde operasyonun adı “Ergenekon” olarak yer alacaktı.

Erdoğan ertesi gün ABD Büyükelçisiyle ne görüştüğünü soranlara, “terörle ilgili” diye yanıt veriyordu. **Henüz o tarihte Ergenekon terör örgütü ilan edilmemişti, “çete” tabiri kullanılıyordu.** Peki Erdoğan'ın terörden kastı PKK mıydı? Ergenekon olma olasılığı çok daha yüksek görünüyor.

Erdoğan, aynı açıklamasında Davos programını da yoğunluk gerekçeyle iptal ettiğini açıklıyordu. Oysa o günlerde Davos'u iptal edecek ne terör olayı ne de Ergenekon davası dışında bir yoğunluk vardı.

Takvim 17 Ocak 2008 tarihini gösterirken, Ergenekon operasyonunun adı konmamıştı. Hâlâ soruşturma “Ümraniye” diye anılıyordu. Örneğin, **Zaman** gazetesinde yer alan haberde, “Ümraniye soruşturması evrakları mahkemede” ifadesi kullanılıyordu. Ancak “Ümraniye bombaları soruşturması” Susurluk gibi bir algılama yaratmamıştı.

Bu yüzden operasyona çarpıcı bir isim bulundu: Ergenekon.

18 Şubat 2008 tarihinde **ABD'den 35 kişilik operasyon ekibi Ankara'ya geldi.** Bu ekibin varlığını *Aydınlık* duyurdu. Aynı gün, Başbakan Erdoğan, **“Ergenekon operasyonunda yargı ve yürütme uyum içinde çalışıyor,”** açıklamasını yaptı. **Oysaki, anayasaya göre kuvvetler ayrılığı esastı ve yargı bağımsızdı ve yürütme ona tahakküm edemezdi, emir veremezdi. Başbakan bunun tam tersini söylemişti.** İster tesadüf ister takvimde zaten vardı deyin, ABD'den gelen bu ekiple birlikte dalgalar ve tutuklanan kişiler arttıkça arttı.

26 Ocak 2008: Savcılık adını açıkladı: **“Ergenekon Terör Örgütü Soruşturması.”**

Zaman gazetesinin 27 Ocak 2008 tarihli manşeti: “**Ergenekon’a büyük tutuklama.**” Haberi, Beşiktaş’taki adliyeden ve Silivri’den çıkmayan muhabir **Büşra Erdal** yaptı.

Yaklaşık bir ay sonra, kamuoyunda ve medyada asıl büyük deprem **5. Dalgada** oldu.

21 Mart 2008 tarihinde İstanbul, Ankara ve İzmir’de yapılan operasyonlarda İşçi Partisi Genel Başkanı **Doğu Perinçek**, gazeteci **Adnan Akfırat**, yolu *Cumhuriyet*’ten geçenlerin hocası ve adı çok bilinen gazetecilerin duyusu **İlhan Selçuk**, **Serhan Bolluk**, **Ferit İlsever**, **İstanbul Üniversitesi eski Rektörü Kemal Alemdaroğlu**, **Nusret Senem**, **Semih Tufan Gülaltay**, **Hikmet Çiçek**, **Hayati Özcan**, işadamı **İbrahim Benli**, **Mahir Çayan Güngör**, **Yusuf Tunçer**, **Aydın Gergin**, **Yusuf Beşirik**, **Fuat Turgut gözüaltına alındı. Bu dalgada gözüaltına alınanların büyük çoğunluğu İP ve Aydınlik dergisi mensuplarıydı**, neredeyse tamamı tutuklandı. K. Alemdaroğlu ve İlhan Selçuk mahkemece serbest bırakıldı. 5. Dalga operasyonu aralıklarla devam ettirildi.

İlhan Selçuk’un evinde bulunan el yazılı notlarında adım birkaç yerde geçmekteydi. **Bunlardan birisi ilginçti, ismimin karşısına 500 bin dolar yazılmıştı.** Hayatım boyunca kazandığım tüm parayı toplasanız etmeyecek bu para konusu hem poliste hem de savcılıkta çok soruldu. Karmakarışık alınmış notlarda tesadüfen ismimle yan yana gelmiş olanların hesabı soruldu (1-5 Temmuz 2008 arası ve 10 Şubat 2009 Savcılık sorgusunda). Bunların hepsini üçüncü bölümde okuyacaksınız.

32. Gün Programıyla Ergenekon Komplosu Bana Adım Adım Yaklaşıyor

Beşinci “dalganın” yarattığı etki sürerken, **Mehmet Ali Birand**’ın ünlü **32. Gün** programından teklif geldi. Tabii ki iş teklifi değil!

“Ergenekon operasyonlarını” ve “komplo teorilerini” **Rıdvan Akar**’la birlikte ekrana taşımak istiyorlardı. Katılımcılar, **Yalçın Küçük**, **Mahir Kaynak** ve **Erol Mütercimler** olacaktı.

Bu program, 4 Nisan 2013 gününden itibaren başlamak üzere, her üçümüz açısından da büyük sıkıntı yarattı. **MHP, burada**

ki yorumlarımız nedeniyle beni ve Mahir Kaynak'ı mahkemeye verdi. Birkaç ay sonra da ben ve **Yalçın Küçük**, o programda yanlışlığını ve gerçek hedefini tüm çıplaklığıyla ortaya koyduğumuz **“Ergenekon operasyonu”** alındık!

MHP'nin “hakaret edildiği gerekçesiyle” ceza ve tazminat davası açtığı ama ikinci celsede beraat ettiğim, ne sorguda ne de iddianamede dile getirilmeyen, ama 18 Mart 2013'te açıklanan 2271 sayfalık “mütalaa” öncesi savcının peşine düştüğü **32. Gün** programının kaset çözümünden alıntıları aşağıda okuyacaksınız. Bu çok önemli, çünkü toplam dalga sayısının 12, sanık sayısının 275 olduğu bu operasyonun henüz “görevdeki askerlere” bulaşmadığı, ama *eli kulağında* olduğu bir dönemde yaptığımız analiz, yorum ve değerlendirmelerin bilinmesi gerekiyor. Bilinse ne olacak, diyebilirsiniz; haklısınız. Televizyonda anlattım da ne oldu? Olmayan terör örgütünün üyesi olmaktan 7,5 ile 15 yıl arası hapis cezasıyla yargıldım. Sonuçta 8 yıl 9 ay hapis cezası aldım.

İkincisi de, pek çok askerde olduğu gibi emekli olduktan sonra yazma hevesine kapılan bir subayın, tüm avukatların, aklı başında hukukçuların ve sanıkların tümünün şiddetle eleştirdiği uyduruk verilerle yazılmış ‘İddianameye’ dayanarak yazmış olduğu bir kitapta, bana attığı “iftira ve hakaretinin” nasıl dayanaksız olduğunu sergilemesi bakımından çok önemlidir. Dava konusu olan bu yazma heveslisi subay ve yayıncısı tazminata mahkûm edilmiştir; ancak Yargıtay ‘iftira ve hakareti’ düşünce özgürlüğü sayarak bozma kararı vermiştir, dava yeniden görülecektir. Bu kısım önemli değil, ‘Ergenekon’un gölgesinde ihaneti’ yalnızca ABD merkezli ve Türkiye’deki uzantılarından yaşamadığımı, işin en acı yanı, TSK kökenli kişilerden de yaşadığımı kanıtlayan örnek oluşu nedeniyle önemlidir.

Bu operasyonda ve davada Truva atı kimlerdir? Truva atı, yalnızca Cemaat mensubu diye bilinen subaylar mıdır? Çukurambar Postanesinden isimsiz ‘yurtsever bir subay’ imzalı e-mailler ve mektuplar gönderen kişi ya da kişiler midir? Bugün bu sorunun yanıtı akıl sağlığı yerinde olan okuyucuya kalmıştır.

5. Dalgadan sonra ortalık karışmıştı. Ne oluyordu? Bu dalgalar nerede duracaktı? Ülkede bu konu tartışılırken, **AKP'ye 'laiklik karşıtı faaliyetlerin odağı olmak suçlamasıyla' kapatma davası açma hazırlığı yapıliyorken, Başbakan İspanya'daydı ve her zamanki gibi 'başörtüsü' konusunu gündeme attı. MHP de bunu siyasi kazanç olarak kullanmak amacıyla değerlendirdi.** Bu konuları tartışmak üzere *Kanal D'*de programa davet edildim.

32. Gün programına üç konuk katılmıştık: **Mahir Kaynak, Yalçın Küçük** ve ben **Erol Mütercimler**. O tarihte bu programdaki söylediklerimiz nedeniyle M. Kaynak ve E. Mütercimler MHP tarafından mahkemeye verildi. Hakkımızda Ankara 23. Asliye Hukuk Mahkemesinde ceza ve tazminat davası açıldı.

Programdaki tartışma konusu AKP aleyhinde açılan kapatma davası ve "türban" konusuydu. Ancak MHP'nin avukatları partiye hakaret edildiği iddiasındaydılar. **Bu davanın tuhaf yanı, davacı olanın AKP değil de MHP oluşuydu. Neden?**

"Ergenekon davasına" dahil edilişimin birkaç nedeninden birisi bu programdaki yorum ve düşüncelerim olduğu kanaatindeyim. Bu inancım bugüne kadar değişmedi. Ergenekon savcılarını mütalaa yayın öncesi bu programın bant çözümünün peşine düşmüşlerdir.

3 Nisan 2008 tarihindeki programda sorulara verdiğim yanıtları öncelikle mahkemedeki dava dosyasında bulunan tapeden yani çözümlemeden veriyorum.

Önce **Rıdvan Akar**'la birlikte ekranda olan **Mehmet Ali Birand** açış konuşması yaptı, bu önemli, çünkü bu programda bulunuş amacımızı ortaya koyuyor.

"Sevgili Seyirciler, 32. Gün'e hoş geldiniz.

Türkiye'de gündem her zaman yoğundur, ama doğrusunu söyleyeyim, bu son haftalardaki yoğunluk herhalde çok nadir olur. Bir yandan, düşünün, AKP'yi kapatma davası, öte yanda Ergenekon soruşturması, ekonomik kriz beklentisi, sosyal güvenlik tasarısı, şehit haberleri... Gerçekten de Türkiye gergin günler yaşıyor ve âdeta sırat köprüsünden geçiyor. Aynı gündem Avrupa ülkelerinde olsa herhalde ortalık dağılmıştı şimdiye kadar.

Bu hafta 32. Gün'de bu yaşananları ve en önemlisi bu yaşa-

nanların Türkiye'nin yakın geleceğine etkilerini konuşacağız. Sis perdesini biraz olsun aralamaya çalışacağız.

Konuklarım, Türkiye'nin en önemli isimleri, "Komplo Doktorları" diyebilirim. Onlar komplonun ne olduğunu, nerden nereye girdiğini, ne yapılabileceğini farklı görüşlerle bize verecekler ve bu uluslararası ilişkilerde nelerin yaşandığına dair en çok kafa yoran isimler.

Ben hemen yanımdan başlayayım: Profesör Yalçın Küçük (yazar, eski öğretim üyesi).

Profesör Mahir Kaynak (Star gazetesi yazarı, eski istihbaratçı).

Erol Mütercimler (araştırmacı, yazar, programcı, hoca, emekli subay).

Benim önce sizlere sormak istediğim, herkesin konuştuğu, ama bir türlü ne olduğu üzerinde hem fikir olunmadığı nokta. Neyin kavgası yapılıyor? Yaşananların altında kimlerin parmağı var? Nedir? Buna nasıl bir etiket koyabilmemiz gerekiyor?"

İlk konuşmacı **Mahir Kaynak**'tı. Her zamanki gibi farklı, akıl karıştıran yorumlar yaptı. Özet olarak söylediği şeydi: "AKP kapatılırsa siyasi tablo değişir. Abdullah Gül mazlumlar ve mağdurlar listesinde yerini alacak. Erdoğan elimine edilecek... MHP diyor ki; R. T. Erdoğan'ı tasfiye edelim, gerisinin önemi yok, ondan sonra biz bu partiyi aynen devam ettiririz... Başından beri MHP'nin manevrası bu. AKP'nin kapatılma sürecini ABD'nin değil, AB'nin istediğini düşünüyorum. Dünyadaki çatışmanın taraflarından birisi küresel sermayedir. Abdullah Gül de küresel sermayenin önünü açan kişidir. Erdoğan ise son zamanlarda AB'den uzaklaşmaya başlamıştır. Birileri, AB ve küresel sermayeden yana olan bir iktidar oluşturmak istiyor. Bu ABD değildir, daha doğrusu ABD'deki Bush yönetimi değildir. Bu, Avrupa kaynaklı bir harekettir. Ve, MHP'de birtakım tutarsızlıklar görüyorum, şöyle: Diyorum ki, MHP ile Abdullah Gül'ün ideolojisi aynı mıdır? Hayır. Birisi milliyetçi, birisi İslam'a dayanan. Siyasi hedefleri aynı mı? Milliyetçi küreselci olamaz. Yani milliyetçi bir parti küreselciliği savunan, AB ile bütünleşmeyi öngören bir lideri destekliyor. Bu bir tutarsızlıktır. Her tutarsızlık bir operasyondur..."

Rıdvan Akar araya girip bir soru sormak istedi, Birand bırakmadı ve bana yöneldi.

E. M.: *“Buradaki kavgayı birinci öncelikli olarak devletin kuruluş felsefesi ve ideolojisiyle bir kavga olarak görüyorum. Birincisi, bu içeride (Türkiye’de). İkincisi de, ABD’nin bölgesel ve küresel strateji doğrultusunda buraya dönük senaryosunda yeni bir aktör yaratma meselesi olarak görüyorum. Bu aktörün Recep Tayyip Erdoğan olamayacağını 2002 seçimlerinden önce de biliyorlardı, 2002 seçimlerinden sonraki süreç de gösterdi. Ben, Mahir Hoca’ya katılıyorum, baştan beri hep aynı şeyi düşündüm: **Buradaki en önemli oyuncu MHP ve MHP’ye R. T. Erdoğan’a karşı kurulan bu komploda çok önemli bir rol biçildiğini düşünmekteyim. Fakat MHP için düşündüğüm şey, MHP’nin salt milliyetçi bir parti olduğu değil, artık MHP’nin bu son dönemde yerli yerine oturtulmaya çalışılan küresel, bu para sermayesi içinde önemli bir oyuncu olarak tayin edildiği ve bu nedenden dolayı da son milletvekili seçiminde o listeye bazı isimlerin de dahil ettirildiği şeklinde bir düşüncem var.** (ABD’de Fethullah Gülenle görüşen toplulukların arasında sıkça yer alan Cumhuriyet’ten bir kadın gazetecinin yanından hemen hiç ayrılmayan, yazdığı herhangi bir kitabı kimsenin görmediği bir iktisatçı, 2007 seçimlerinde milletvekili olarak Meclis’e sokturuldu. 2011 seçiminde aynı kişi liste dışı bırakıldı. Son bulunduğu üniversitede hakkında bazı dedikodular dolaştırılıyor. Belki de Devlet Bahçeli tarafından bu zaafı keşfedildiği için partiden uzaklaştırılmıştır. Sözünü ettiğim kişi yeni seçimde AKP’den milletvekili olabilmek amacıyla da çaba harcadığı, bir MHP’li milletvekili tarafından ifade edilmiştir. -15 Temmuz 2013) **Ama R. T. Erdoğan’a komplo kurulma meselesi konusunda hiç tereddüdüm yok.**”*

M. A. Birand, “Orada Mahir Beye katılıyorsunuz?” sorusunu yöneltti.

E. M.: *“Kesinlikle katılıyorum. Orada bir tereddüdüm yok benim. Nitekim, **Abdullah Gül’ün Cumhurbaşkanı olmasını istemediği ortaya çıkmıştı R. T. Erdoğan’ın. Ama bir anda MHP, Bence sakıncası yok, ’deyiverdi, bağladı.***

Türban konusunu hemen öne attı. Tabii, orada Erdoğan ve danışmanlarının ne kadar acemi olduğu, dünyadan ne kadar habersiz olduğu da bizim için görüldü ve onlar onun üzerine atladılar.

*Buradaki temel sorun şu: Gerçekten dışarıdaki küresel oyuncular açısından Türkiye’de söz ettikleri gibi, demokrasi talep edilen bir siyasal sistem mi? Hayır değil! Neden? **Çünkü (Türkiye’de) demokrasinin olması için ne olması lazım? Üç temel unsur değil mi? Ulus devlet olacak, laik devlet olacak, hukuk devleti olacak. Fakat bunun üçü de şu anda Türkiye’de istenmiyor. Bakın, Arap dünyası, Müslüman yoğunluklu dünya ne olarak suçlanıyor? Laik olmamakla, seküler olmamakla, dünyaya bakışları suçlanıyor. Oysaki Türkiye laik bir devlet, ama Türkiye’ye de ılımlı İslam modeli diye bir model dayatılıyor. Ulus devlet meselesinde, işte (bu modelle) çatırdatmak isteniyor. Kürt devleti deniyor, Barzani buraya geliyor, Kürdistan ifadesini kullanıyor, Dick Chaney de bundan söz ediyor. Ankara’da bunu ifade ediyorlar... Onun için, ben bu meseleyi öyle bir büyük stratejinin bir parçası olarak görüyorum. ”***

M. A. B.: Arkasında Avrupa mı Amerika mı?

E. M.: “Ben sırf Avrupa demiyorum. Ben de (M. Kaynak gibi) aynı şekilde para sermayesi diyorum. Ama küresel sermayenin ben para sermayesi kısmının etkin olduğunu düşünüyorum. Endüstri sermaye kısmının olmadığını, bu türlü oyunlar içinde olmadığını değerlendirmekteyim ve benim gördüğüm mesele de şu: Ali Babacan’ın Başbakanlığı için pek çok şey yapılıyor diye düşünmekteyim... Abdullah Gül’ün Cumhurbaşkanlığı, Ali Babacan’ın Başbakanlığı, dolayısıyla burada bir başkanlık sistemi otomatikman yürürlüğe girecek, devreye sokulacak diye de düşünmekteyim. Tabii, **bunun için ordu ve yargı üzerinde prestij kaybetti-rilmesi ki en yoğun çaba bu konuda, sanıyorum Ergenekon meselesinde daha derin konuşulacak, ama Şemdinli’den bu yana ben meseleyi izlediğim zaman, ordunun geleneksel prestiji(nin) kaybetti-riliyor (oluşunu görüyorum).**”

Bu konudaki düşüncemi 3 Nisan 2008 tarihinde canlı yayında söyledim, henüz “Ergenekon operasyonuna” polis tarafından katıldığımdan ya da katılacağımdan haberim yoktu. Ancak teş-

hisi koymuştum, **bu TSK'ya ve yargıya karşı yapılan bir operasyondur.** Ama sesimi duyan olmamış!

Konuşmamın devamında şunları söyledim: ***"Ordunun geleneksel yapısında teğmenle albayın, nasıl diyeyim, kıdemli albay değil de albay dahil o klasik Kemalist yapısı üzerinde çok ciddi bir oyun tezgâhlanıyor diye de değerlendirmekteyim."***

Rıdvan Akar araya girerek sordu: **"Siz MHP'nin küresel sermaye tarafından bir şekilde meşruiyetinin tanındığına vurgu yapıyorsunuz, ardından da Dick Cheney'i, Barzani'yi, yani Türkiye'nin ulus devlet modelinin bölünmesi konusunda da bu küresel sermayenin bir rolü olduğunu söylüyorsunuz. Bu biraz çelişki değil mi? Yani MHP, Türkiye'nin bölünmesi konusunda böyle bir senaryonun içerisinde sizce bir aktör olarak olabilir mi?"**

E. M.: *"Bakın, bazı meseleler var. Eğer uluslararası ilişkilerde çatışma ortamı yaratılacak olursa, bu belirsizliğe götürülürse, o belirsizlik içerisinde ortaya çıkacak olan çatışmada aktörlere ne rol verileceğini ve verildiğini çoğu kez aktör göremez. Çünkü aktörün önüne o senaryoyu koyarak, 'Sen bunu oku,' demezler ki. Ama şöyle bir şey olur: 'Sen meşruiyetinin onaylanmasını istiyorsan (bak, geçen seçimde yoktun, şeklinde hatırlatmasıyla) eğer, sen hâlâ bunu (varlığını) sürdürmek istiyorsan, o zaman bu oyunun şöyle bir yerinde olacaksın, ama bunu örneğin, parti başkanı düzeyinde değil de, oraya koymuş oldukları listeden giren birtakım milletvekilleri - isim vermek istemiyorum- kanalıyla yürütülecek olan politikalarla yaparlar. O politikalar doğrultusunda Meclis kürsüsünde yapılacak olan çalışmalarla uygulamaya sokarlar. Parti programına alınmayan bölümler gibi bir dizi uygulamayla yaptırırlar. Tüm bunları alt alta koyduğunuz zaman (MHP açısından) böyle bir fotoğrafın ortaya çıktığını düşünüyorum."*

Profesör Yalçın Küçük her zamanki gibi çok aykırı çözümlemeler yaptı: "Tayyip Bey'in Türkiye'de bekçilik bile yapmaya sağlığı müsait değildir. Bu kitapta da var, *'Epilepsi ile Orgazm'*... Yaşar (Büyükanıt) Paşa gördüklerini rapor edip GATA'ya götürmek durumunda. O mesele çok basittir."

Erdoğan'la ilgili başka çok iddialı değerlendirmelerde yaptı, sözü benim söylemimden hareketle 'orduya' getirdi.

Y. K.: "...ordu, şu aşamada ordu demeyeyim... **Yüksek Komutanlık, cumhuriyetin koruyucusu iddialarından geri adım atmış durumdadır.** Ama Türkiye'de bir devrimci durum başlamıştır. Bu devrim, herkesin zannettiği gibi asker... Asker... Gelir asker... Askerin gelmesi iyidir. Bugün Yüksek Komutanlığın ülkenin içindeki bu tür konularda bu kadar sessiz kalmışsa, 'Biz konuştuk bir kere' demesi... her gün konuşuyorsunuz, kılıç çekiyor Paşa... ondan sonra... Hayır... Yüksek Komutanlık Türkiye'de ben şunu... Şu varsa devrimci süreç başlamıştır. Milli Güvenlik Kurulunun toplandığı akşam türban kararı imzalanıyorsa, aynı gün Talabani buraya çağrılıyorsa bu süreç başlamıştır. Bu süreçte asker yoktur. Asker... Yüksek Komutanlık gelmiyorsa, başkaları gelir. Ordudan... (Erol) bir güzel laf söyledi: 'Albaylar üzerinde bir oyundur, ' dedi. "

Yalçın Küçük ve Mahir Kaynak oldukça uzun konuşmalar yaptı. Sonra söz sırası bana geldi.

Y. K.: "... **Dinsellik 12 Eylül'le başlar, altın çağı oradadır, bunu çok açık söyleyelim. Artık yüksek komutanların da Kemalist olduğunu düşünmeyelim.** Gayet açıktır... "

M. K.: "Ama bu bir projedir, onu söylüyorum..."

Y. K.: "Bunlar 12 Eylül'ün çocuklarıdır, 12 Eylül devam ediyor. Şimdi bu kavga var. Bu kavgada üstadımın da (Erol!) söylediği gibi, Yüksek Komutanlık yok görünüyor; en kibar deyiimiyle. Bu ise zannedildiğinden tehlikelidir. Yüksek Komutanlık yoktur diye ordunun bu işle ilgilenmemesi mümkün değildir."

M. A. B.: "Aynı görüşte misiniz?"

E. M.: "**Kemalist dendiği zaman ne anlaşılıyor. Kemalist dendiği zaman iki şey anlaşılıyor. Bir, antiemperyalist olmak. İki, tam bağımsızlıkçı olmak. Şimdi bu çerçeve içerisinde baktığımız zaman, yani Kemalist nedir, Kemalist subay da kendisini nasıl tanımlar? Şimdi bu çerçeveden baktığımız zaman, ama bir gerçek de karşımızda duruyor, o da şu: Türk Silahlı Kuvvetleri bir NATO ordusudur. Hem savunma konsepti hem de eğer söz konusu olursa, Türkiye'nin saldırı konsepti bu**

karargâhların dışında belirlenebilir diye birisi düşünürse en hafif deyimiyle çok iyimser davranmış demektir. Bir kez bunu kabul etmek durumundasınız. Yani ne yaparsanız yapın, Kıbrıs meselesinde de (Kıbrıs Barış Harekâtı) görüldü ki, izin verilmediği (ABD tarafından) süreç sınır ötesi harekâtları yapamıyoruz.

Ama şöyle bir ifade de haksızlık olur tabii, o da şudur: Türk ordusu ulusalcı bir ordudur; bu birincisi. İkincisi, Türk ordusunun temel felsefesi, daha okulda iken dahil olmak üzere, Kemalizm üzerine kurgulanır. Bunun dışında başka bir şey düşünülemez. Fakat daha sonraki süreçte, dedim ya, NATO ordusu olmaktan kaynaklanan, oradaki eğitimlerden kaynaklanan, işte başka eğitim programlarından kaynaklanan birtakım nedenlerden dolayı terfiler alındıkça, bir yerlere gelindikçe oralara eklemelenmek ve onlarla birlikte bir politika sürdürmek durumundasınız. Ama son tahlile gelindiği zaman - Yalçın Hoca'nın yerden göğe kadar haklı olduğu bir yer var - ordu daima ve kesinkes içe dönüktür. Bunun hiç tartışması bile yok. Ordunun gövdesini iyi (doğru) görmek lazım. Bir kere gövde ne? Gövde teğmen ve albay dahil; bu gövdedir, gövde kısmı bu. Bacaklara, kollara baktığınız zaman astsubay, askerler... Şimdi birde profesyonellik meselesi çıkıyor. Baş kısım (meselesi) farklı bir yorumdur. Yani general, amiral kadro meselesi farklı bir yorumdur. Onun için ordunun da analizini yaparken parametrelerimizin doğru, yerli yerine oturtulması gerekir. **Fakat ordu şunu öğrendi: 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül - 28 Şubat farklı bir şey- ...Ne kadar ulusalcı ve Kemalist çıkış yaparsa yapsın, önünde ya da sonunda bir şekliyle ABD işin içine bulaşıyor, işin yörüngesi değişiyor.** Şimdilik bu kadar söylüyorum. ”

M. A. Birand, programın o anına kadar konuşulanları özetledi. Araya girdim: “Ordu için bir tek şey söylenebilir buraya, yani **ordu çıkmış bal-kondan seyrediyor.** Sürecin içinden kendisini çekti aldı, üç askeri müdahalede yıprandığını gördük. Şimdi (ise) ürküyorum. Bakın onu söyleyeyim.”

M. A. B.: Nasıl?

E. M.: “Geçmişe nazaran şimdi ben çok daha fazla ürküyorum.”

M. A. B.: Yani bir balkondan iner mi demek istiyorsunuz?

E. M.: “Evet... Ürküyorum.”

M. A. B.: “Yani siz de korkuyor musunuz veyahut da korkuyor musunuz değil, siz de temenni mi ediyorsunuz, evet balkondan iner...”

E. M.: “Temenni edilmez ama...”

M. A. B.: Müdahale eder mi diyorsunuz?

32. Gün’ün ikinci programcısı **Rıdvan Akar** söylediklerimden yola çıkarak **Yalçın Küçük**’le karşılıklı konuştu. İlginç saptamalarından birisi de şuydu: “*Hüseyin Kıvrıkoğlu Paşa... ‘Ben Genelkurmay Başkanlığını Hilmi Paşa’ya bırakmak istemedim. O irticaya gevşek bir adamdı.’ Ben de bunu söylüyorum.*”

Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu Genelkurmay Başkanlığından emekli olduktan bir süre sonra **Yalçın Küçük**’ün anımsattığı bu olayı doğrudan bana anlatmıştı. Aramızdaki konuşma benimle birlikte mezara gitmesin diye seyirciyle paylaştım.

E. M.: “*Harbiye Askeri Müzesinde çok büyük bir toplantı vardı, 500’ün üzerinde emekli subay toplanmıştı...*”

M. A. B.: Hangi yıldır?

E. M.: “*Yaklaşık iki yıl oluyor... Tekrar altını çizerek söylüyorum, kendisi söylemiş olduğu için Sayın Genelkurmay Başkanımızdan bu söyleyeceğimi hoşgörüyle karşılamasını da rica ediyorum.*”

Yazmış olduğum *Komplo Teorileri* kitabında anlatmış olduğum bir olayda hata olduğunu ve doğrusunu öğrenmemi istiyordu.

E. M.: “Dedi ki: *‘Her ne kadar sen burasını başkasından alıntı yaptıysan da, o kısım hatalı. Şimdi ben sana başka bir şey söyleyeyim... Ben, Hilmi Özkök ile ilgili olarak, hem Cumhurbaşkanına, yani Ahmet Necdet Sezer’e hem Başbakan Bülent Ecevit’e gittim. Dedim ki: Bugüne kadar maalesef ve ne yazık ki önümüze doğru düzgün istihbarat raporları gelmemiş. Fakat şimdi size söylüyorum ki, Hilmi Paşa’nın Genelkurmay Başkanı olmasını engelleyecek bir formülü bulun. Onun üzerine Sayın Cumhurbaşkanı da Başbakan da dediler ki: Hayır böyle şey olmaz. Üstelik böyle bir arayış için artık*

çok geç, teamüllere de aykırıdır.’ Sayın Kıvrıkoğlu Paşam hayatta, konuştuğumuz yer Askeri Müze ve baş başa konuştuk. O kitaptaki benim yaptığım yanlış düzeltmek üzerine söyledi. Ama o zaman bana şunu söyledi. ‘Bu sende kalsın. ’ (Konuştuğumuz gün) Kendisi henüz medyaya konuşmamıştı. Şimdi kendisi açıklama yapmış olduğu için tekrar söylüyorum; bana emanet konusunda hoşgörüsüne güvenerek bunu da eklemiş olayım oraya. Yani bu konuda (Hilmi Özkök’ün komutanlığı) bir çaba olmuş.”

Çok geniş bir değerlendirme yapıлып ‘Ergenekon’ operasyonlarına geçilecekken şunu ekledim: *“Son olarak ordu için bir şey söyleyeyim. Daha önce iki kez söyledim (Ömer Lütfi Mete ile birlikte olduğumuz Kristal Küre programında TRT1’de de söylemiştim). Bir kez de şu programda söylüyorum, diyorum ki: Herkes aklını başına devşirsin, Türk ordusu eski ordu değil. Bu ordu, eğer birileri yanıltır da, bu ordu bir daha müdahaleyi düşünürse Sayın Birand, 25 yıl gitmez. Bak 24 demiyorum, 26 demiyorum, 25 yıl gitmez. Herkes aklını başına devşirsin. Bu konu üzerinde konuşmayacağım.”*

Mahir Kaynak ile **Yalçın Küçük**, uzunca bir süre **Abdullah Gül** ile Erdoğan arasında bir çatışma olduğunu yorumladılar. Bu konunun ABD ile AB mücadelesi olduğunu analiz ettiler. Y. Küçük, bir ara ısrarla, “Abdullah Gül’ün İngilizce bilmediğini ifade ederek, Ali Babacan’a da Ali Bebecan...” diyerek dalgasını geçti. Dış politika sorunlarını da tartıştığımız bu programda sıra Ergenekon’u tartışmaya gelmişti.

Yalçın Hoca oldukça uzun bir ön konuşma yaptı *“Ergenekon, kapatma davasının rakibi değildir. Şimdi, paşalar şundadır, bundadır, hangi paşalar? Murat Yetkin’in, Fikret Bila’nın ayrı ayrı kitapları var, yüz bin defa televizyonlarda getirdim. Hilmi Özkök Paşa, dört paşayla beraber Bülent Ecevit’i düşürmeye kalktı. Yakalayacaksanız Hilmi Özkök’ü yakalayın. Kitaplar ortada... Beni de şahit olarak alın. Hüsamettin Özkan’la Murat Yetkin meşru Başbakan Bülent Bey’e gittiğinde, Bülent Bey bir sigara içip... ‘Yaşar Paşa var mı içinde?’ dedi. O ondan şüpheleniyor. Ben düzelttim, ‘Yaşar Paşa yoktur, istiyorsanız o paşaları’... Eğer bir cunta arıyorsanız, Bülent Ecevit’i meşru Baş-*

bakanı devirmek isteyen, başında zamanın Kara Kuvvetleri Komutanı Hilmi Özkök'ün bulunduğu cunta vardı. Savcı Bey bunu duysun, bunu orduya karşı çevirmesin. Çok açık bu. "

Duruşmalar sırasında bu konu üzerinde neden hiç durulmadı. Oysa çok önemli bir suçlamaydı. Üç kişinin tanıklığı söz konusuydu, ama ne iddia-namede ne de mahkemede kimse üzerinde durdu. **Yandaş medya diye adlandırılan medya, Hilmi Özkök'ün ne kadar demokrat olduğunu topluma pompalayıp durdu.**

Mahir Kaynak'ın 'Ergenekon operasyonu' konusundaki yorumu şöyle oldu: *"Şimdi, binleri yeni bir operasyon yapıyor. Bu operasyonda bu sefer askerleri kullanmayacaklar. Yargı, margı, birtakım şeyler. Görüyor-sun operasyon yapılıyor, içinde ordu yok. Ha, o zaman dediler ki. Vatan tehlikeye girdiğinde askerler veya orada birtakım vatansever, ulusalcı dediğimiz adamlar: Ee, biz de bu işe dahil olalım... Onun için, onları pa-sifize ediyorlar. Diyorlar ki: Bakın beyler, biz lazım olduğunuz zaman sizi çağırıyoruz zaten nöbete, hiç bunda kusur ettik mi, ne zaman darbe varsa hemen sizi çağırdık. Ama bu sefer bu operasyonu başka türlü ya-pıyoruz. Siz biraz kenarda oturun. Ne çıkacaktır bu Ergenekon davasın-dan? Şey çıkacak, Susurluk davası çıkacak... Bu dönemde Türkiye'de bü-yük değişiklikler olurken onlara (TSK'nın ordu kademesine): Sıra sizde değil, biz operasyonu başka türlü yapıyoruz mesajıdır efendim. Bu böy-ledir. "*

Mahir Kaynak, teşhisi doğru koymuştu, ama operasyonun bu kadar genişletileceğini o bile tahmin edemiyordu. Bugün bile yanıtını bulamadığım soruyu bir kez daha soruyorum: Operasyonun daha başlarında televizyon ekranlarında Ergenekon muamması tartışılıp teşhisler konulurken, Genel-kurmay'ın tüm karargâhı ile Kuvvet Komutanlıklarının kurmayları neden ge-leceği okuyamadı? ABD'nin kendilerini artık kirli bir mendil gibi buruşturup kenara attığını nasıl oldu da çözemediler? Jandarma istihbaratı ve kuvvetle-rin istihbarat şubeleri o dönemde neyle meşguldü? Washington ve Brük-sel'deki askeri ataşeler niçin uyumuşlardı? Kendimce bu soruların yanıtını ve neden bu

operasyona dahil edildiğimi beşinci bölümde vermeye çalıştım.

32. *Gün* programında Ergenekon konusundaki soruya verdiğim karşı-
lıkta söylediklerime geliyorum.

M. A. B. : Peki Erol Mütercimler, sen diyorsun ki: Ergenekon derin
devlet falan değil, bir çetedir diyorsun?

E. M. : ***“Bu yenisi... Tabii.”***

M. A. B.: “Evet, çünkü iki Ergenekon vardı değil mi, bir kere bunu çete
olarak söy(lüyorsun)... Neden çete (aslı, ‘çeteleşme’ olacaktı)? Bir de ondan
önceki Ergenekon.”

E. M. : ***“Söyleyeyim efendim, bakın: Şimdi, bu Ergenekon mese-
lesiyle ben artık hiç ilgilenmiyorum ve beni hiç de ilgilendirmiyor.
Niye biliyor musunuz; öyle birbirine benzemez insanları bir araya
getirdiler ki o insanlara baktığın zaman bir tek... ”***

M. A. B. : Kimler mesela?

E. M. : ***“Hiçbirisi birbirine benzemiyor. ”***

M. A. B. : Neyse, dava yürüyor, cezası var...

E. M. : ***“Evet, hiçbirisi... Onun için konuşmak istemiyorum. O
nedenle benim gördüğüm mesele şu: Bu gerçekten... ”***

M. A. B.: Bu abuk sabuk bir şey diyorsun?

E. M. : ***“Abuk sabuk bir şey, bu çeteleşme. Bakın, bu çeteleşme.
Bunun ne derin devletle ilgisi var ne devletin refleksiyle ilgisi var. Fakat
ben şunu görüyorum: Türkiye Cumhuriyeti Devletinde kutsal olarak
bilinen hangi imge ve simgeler varsa onları paramparça ettiler bu
son Ergenekon meselesinde. Örneğin, Ergenekon sözcüğünün kendisiyle,
kavramın kendisiyle. Yani işte Orta Asya’dan çıkan Türkler için belir-
tilmiş olan öyküdeki Ergenekon’un kutsallığıyla, bir. İki, daha önce ifade
ettiğimiz 1950’lerin ortasında devletin refleksi olarak kurulmuş olduğu
ifade edilen Ergenekon’un bütün o kutsal değerini mahvetti, yok ettiler,
bu iki.***

Üç, burada bir çetecilik meselesi var. Bakın... ”

M. A. B.: O kadar basit...

E. M. : ***“Türk Silahlı Kuvvetlerinde şu anda muvazzaf olarak görev
yapan general ve amiralin içinde yer almadığı hiçbir kuruluşun adına
cunta diyemezsiniz. Silahlı Kuvvetlerde, birisi***

üniformasını çıkardığı andan itibaren onun orduyla ilgisi yoktur. Bu, kamuoyunda yanlış biliniyor. ”

Y. K. : “Tabii, yüzde yüz doğrudur.”

E. M. : “Böyle bir şey yoktur, onun etkinliği de olmaz, olamaz. Ama ha, tutuklanmalara duyulacak tepkiler vardır... ”

M. A. B.: Ama askerin içinden olmaz da bu, asker desteğiyle yapıldığı ileri sürülüyor, o olamaz mı?

E. M. : “Sayın Birand, ben size bir şey söyleyeyim: Türk ordusunun geleneğine baktığınız zaman, Türk ordusunun geleneğinde, özellikle Cumhuriyetten sonraki ordunun geleneğinde çetecilik yoktur. Yani İtti-hatçı düşünce yapısı getirilemez. Gerçi 12 Martta Mahir Hoca çok farklı bir şey, bir çerçeve yaşadı, işte her şey de açıklandı, ortaya geldi. Ama bunları birbirinin içine sokmamak gerekiyor. 1980’den sonraki meseleler çok başka bir yere geldi. Hani ordu şimdi baktığınız zaman üst kademe niye dışarıda dedim ben, onu söylememin bir nedeni vardı, 25 yıl gitmez diye. Niye biliyor musunuz? Ordunun artık yüzlerce profesörü var, yüzlerce doçenti var, doktorada benim karşıma gelen öğrenci sayısı yüzler, kaç yüzler oldu... Şimdi başka bir teknik de yanı var artık Türk Silahlı Kuvvetlerinin. **Teknik adamdan söz ediyorum. Şimdi buna baktığınız zaman, işte bu ordunun saygınlığını da yok etmeye dönük, demin söylemiş olduğum o kutsal değerlendirmeleri de yok ediyor... Söylüyorum işte, birbirine benzemesi söz konusu olmayanlar bir araya getirilmiş bir çete. Eğer bu ifade edilen kompozisyon... Niye ilgilenmiyorum dedim, işte bunun için ilgilenmiyorum ben. Bu kompozisyon içinde yer aldırılan kişiler bu ülkede eğer gerçekten darbe yapabilecekse, bu ülke gerçekten rayından çıkacaksa, arkadaş bu ülke 1923’te yıkılmış olsun be! Yıkılmış olsun be! Bu ülke bu kadar ucuz mu ya!”**

Mahir Kaynak, artık Türkiye’nin ideolojisi ulus devlet ideolojisinin değil, Osmanlı simgelerinin ön plana çıkacağı saptamasını yaptı. Ergenekon konusuna, simgelerin tasfiye edilmesi şeklinde bir nokta koydu. Hükümete, bölgesel bir düşünce üretsın, bölgesel liderlik yapsın önerisini getirdi.

E. M.: *"Bu gerçekçi değil diyorum... Ama bakın demokrasiyi şöyle tanımlıyorsak: Çoğulculuğun ve katılımcılığın sağlandığı, farklılığın kabulü, içe sindirildiği ve yönetilebildiği, temsiliyette adaletin sağlandığı bir sistem diye düşünüyorsak, Türkiye bu tanımın neresinde duruyor diye sormamız gerekir. Ama **demokrasiyi şöyle düşünüyorsak, demokrasi halkın yönetimidir diye düşünüyorsak, herkes beni bağışlasın, alsın başlarına çalsınlar.** O zaman demokrasiye böyle baktığımız zaman, demokrasiye çoklukların ifadesi diye bakarız.*

Eğer şu olsaydı, aritmetik çokluklar zaferi kazanmak için garanti olmuş olsaydı, Gazi Mustafa Kemal Kurtuluş Savaşını yapamazdı. Aritmetik çokluklar zaferi kazanmak için garanti olsaydı, ABD Vietnam bataklığında çürümezdi. Rusya Afganistan'da çürümezdi. Eğer sayısal çokluk garanti olsaydı zaferin garantisi, ABD Irak'taki bu başarısızlığı yaşamazdı. Onun için, mesele aritmetik çokluk değil, mesele matematik akıldır. "

M. K.: *"Ben diyorum ki, halk oy veriyor, verdireni sorgulamıyor... Halk oy verdi, kim verdirdi sorusu önemli."*

E. M.: *"Cumhuriyette de halk oy veriyor, bu demokrasiyi göstermiyor ki. Ben de kendimi onun için yırtıyorum. Halkın oy vermiş olması demokrasiyi göstermez ki. Ayrıca da, TBMM her şeyin üstündedir diye de öyle bir kural olamaz ki. Gazi Mustafa Kemal'in söylemiş olduğu, 'Egemenlik kayıtsız şartsız halkındır' ifadesi başka bir şey, Meclisi bunun yerine koymak başka bir şey. Bunları iyi ayırt etmek lazım. "*

Ergenekon tartışmasında Yalçın Küçük temelde benle aynı düşünceleri paylaştığını ifade ederken, M. Kaynak daha farklı bakış açısıyla açıklamalar yaptı. Rıdvan Akar, programı toparlamak zorunda olduğunu hissettirdi.

E. M.: *"Benim ürktüğüm bir nokta var, o nokta da şu: Korkuyorum. Korkum da şu; Evet, değerler, imgeler, simgeler her şeyler mahvediliyor! Şimdi, ordu ve yargı en kutsal iki kurum mu olması gereken? Hele özellikle yargı. Şimdi aynı şey onun üzerinde oyunlar var. Eğer Ergenekon davasının savcısı da, Şemdinli davasının savcısı Ferhat Sarıkaya'nın durumuna düşürülürse, peki nasıl toparlayacaklar bu işi?!"*

R. A.: Tabii, Ergenekon sözcüğü üzerinden yapılan bu tartışma... Aslında ilk etapta bu programda demokrasiden çok orduyu konuştuk. İlk defa demokrasi telaffuz edildi, bu benim açımdan sevindirici ama... Erol Mütercimler, özellikle size dönmek istiyorum: Şimdi, iki tane Ergenekon olduğunu söylediniz. Bir tanesi, sizin...

M. A. B.: “Gerçek Ergenekon...”

R. A.: Gerçek Ergenekon. Bir tanesi de şu anda çeteleşen (çeteleştiren E.M.) bir Ergenekon. **Gerçek Ergenekon’u tanımlarken de, işte 1950’deki Ergenekon’un kutsal değerinin zafiyete uğratıldığını söylüyorsunuz. Sizinle yapılan bir röportajda bu gerçek Ergenekon’un CIA ve Pentagon tarafından kurdurulduğunu ifade ediyorsunuz.** Dolayısıyla bu kutsal değeri olan Ergenekon’u CIA kurdurmuş. **Memduh Ünlütürk Paşa’nın** da size bu gerçek Ergenekon’la ilgili birçok sırrı anlattığını söylüyorsunuz, kulak tanıklığınız var. Tıpkı biraz önce Hüseyin Paşa ile ilgili kulak tanıklığınız gibi.

Neden bize gerçek Ergenekon’u anlatmıyorsunuz? Benimle mezara gidecek diyorsunuz?

E. M.: “Söyleyeyim Sevgili Rıdvan kardeşim, şundan dolayı: Ahlak ve etik meselesinden dolayı. Ben onun (Ergenekon’un) kulak tanığıyım. O zaman(dan), şimdiye kadar... Bu meseleyi hiç konuşmamak kararında(ydım)... kendim de yazmadım, ama ben bir şeyi söyleyeyim. Bir de bunu nerede dinlediğimi de anlatayım...”

Mahkemede 30-31 Ocak 2012 tarihinde yaptığım savunmada tüm detayları anlattığımdan tekrar olmasın diye burada yazmıyorum. Üçüncü bölümde bu tarihi karşılaşmayı ve anlatılanları okuyacaksınız.

Ergenekon adını ilk duyduğum kişi olan 12 Mart’ın ünlü işkence merkezi Ziver Bey Köşkünün kurucusu olduğu iddia edilen **General Memduh Ünlütürk** ismi ve darbe girişimini ihbar etmiş olan **MİT mensubu Mahir Kaynak**’la doğal olarak 12 Mart çerçevesinde yararlı bir tartışma yaşandı. Ardından sorunun cevabını verdim.

E. M.: “Sevgili Rıdvan, **hani niye söylemiyorsun diyor-**

nuz... Şunun için, bu bir ahlak ve etik sorunu. Neden? Ben bir kulak tanığıyım. Memduh Paşa'nın ne kadarını doğru söylediği konusunda emin değilim. Orada o kadar çok insanın adı geçiyor ki ve o insanların neredeyse tamamı öldü ve öldürüldü. Söyleyeceğim her şey geride kalan insanları yaralar, yok eder. Onun için bir anlamı yok. Ama ben onu konuşurken kendileriyle, bunun ne kadarını ben kullanabilirim ya da söz edebilirim dediğimde, bana 'söz edebilirsin' dediği kısımdan söz ettim. İşte, onun için konuşmuyorum. Tekrar söylüyorum: O benim için bir ahlak ve etik meselesi. Benimle birlikte mezara gider. Bir de yanlış var, düzelteyim, şu program bana vesile olsun.

Basında şöyle bir şey var, ben şöyle bir ifade kullanmışım: 'Benim elimde üç tane belge var, o belge benimle mezara gidecek!' Bu yanlış, yalan. Çocuk (gazeteci) orada hatalı yazmış, öyle demedim ben, dedim ki: 'Ben o günkü konuşmaları üç nüsha olarak çoğalttım. İki-sini birilerine verdim, birisini de bir yere koydum.' Dedim ki: Arkadaş, ben öldükten sonra hâlâ bu ülkede bir şey (bu konu) önemli olursa o zaman çıkar dersiniz ki: Yahu bu tarihte böyle bir şey olmuş, bak dinleyen adam da öldü.' O zaman bunu dipnotta tutun."

Yalçın Küçük, o programda, bu operasyonun orduya götürülemeyeceğini öne sürdü. **Mahir Kaynak**, son sözlerinde politikacılara ve karar vericilere yönelik olarak, "Kendi eğilimlerinizi lütfen devlete teşmil etmeyelim," uyarısını yaptıktan sonra, öngörü olarak da, "Küresel sermaye kaybedecek, ulus devlet yapıları kazanacak," değerlendirmesini yaptı.

E. M.: "Söylediğim şey şudur: Bir, her zaman ifade ettim, ben ölmeden önce bu ülkede demokrasinin kurulmuş olmasını görmek ve öyle ölmek istiyorum.

İki, Türk ordusunun asli görevini yapacak şekilde kışlalarında tutmanın formülünü bulmak lazım. O formülün adı da, siyasette bulunanların Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kuruluş felsefe ve ideolojisine olan sadakatlerinin sürmesidir.

Üç, ulus devletlerin yıkılmayacağına ben de inanıyorum ve ulus devletler gittikçe muhkem hale gelecek. Ama büyük projeler,

büyük başka senaryoların, tabii ki her zaman için parçaların içinde bulunacak.

Dördüncüsü, artık geçmişte adına “Yüksek Strateji” denilen, devletlerin ulusal çıkar stratejilerinin belirlendiği o konsept değişmiş, yeni bir doktrin var. Yeni bulunan doktrinin adı da, “Etki Odaklı Harekât.” Etki odaklı harekât ne demek? Sermayedarınızla, sivil toplum örgütlerinizle, derneklerinizle, siyasi partilerinizle, vakıflarınızla yapacağınız eylemlerden alacağınız sonuç, bir askeri güçle yaptığınızda alacağınız sonuca eşit olmalıdır.

Şimdi, bunu bizim de görmemiz lazım. Türkiye olarak bizim de görmemiz lazım...”

Daha başka konulan da yorumlayarak konuşmamı tamamladım.

Göztaltından geldikten sonra yaşadıklarımı anlattığım *İkinci Bölümde* okuyacağınız polis amirinin, “En az 20 kez dinledik,” dediği konuşmam budur. 2013 yılı Mart ayında savcının polise, Tapesini bulun!” talimatı verdiği de bu konuşmamdır.

Mehmet Ali Birand’ın ruhu beni bağışlasın ve hayattaki **Rıdvan Akar** da anlayışla karşılasın, ancak bu programla ilgili görüşümü de söylemeden geçemeyeceğim. Programın neredeyse üçte ikilik kısmı geçmişken, sorulan sorulardan hareketle kendi kendime, **“Bu bir sipariş program, birileri bu programı yaptırmış!”** dedim. Sonuca baktığımda, bugün daha da güçlü biçimde aynı düşüncemi korumaktayım.

Ne yazık ki, bu dönemde ‘yandaş medyaya’ servis yapılan her şey yayınlanmıştır, bu kanalları ve *Habertürkle* yapılanları kanıksadık ama *NTV* (özellikle Oğuz Hakseverin moderatörlüğünü yaptığı programlar), *Kanal D* ve *CNN Türk* (özellikle Enver Aysever’in programı) gibi sözde yandaş olmayan medyada yapılanları anlamak ve açıklamak çok zor (hele *TV8* kanalında Gökmen Karadağ’ın moderatörlüğünde zaman zaman öyle programlar yapıldı ki, yandaş medyaya rahmet okuttu).

32. Gün programıyla ilgili bu yargımı kendime saklamadım. Ankara’da mahkeme koridorunda Mahir Kaynak’la da paylaştım, **“Emin misin?”** dedi. **“Usta olan sizsiniz, lütfen düşününüz,”** dediğimde, her zamanki sakinliği içinde, ama kaygılı bir ses tonuyla, **“Olabilir,”** diye karşılık verdi.

Silivri'deki mahkemede küçük salonda kayıtlara da geçti, Yalçın Hoca'ya aynen şunu söyledim: "Size şeytan diyorlar, ama sizden daha şeytanları var. **32. Gün** programı bir kurguymuş, o gün siz de anlamadınız." O da, "Öyle mi düşünüyorsun?" karşılığını verdi. (Celse Tarihi: 30 Ocak 2012)

MHP Neden Ne Amaçla Mahkemeye Verdi?

Yukarıda kaset çözümünü okuduğunuz 32. Gün programından sonra MHP'nin avukatları hemen harekete geçerek, partilerine ve mensuplarına karşı hakaret edildiği iddiasıyla hızla Ankara'da dava açtılar. İlk duruşma 17 Haziran 2008 tarihinde yapıldı (23. Asliye Hukuk Mahkemesi). Bu ilk celseden iki hafta sonra "Ergenekon'un 6. Dalgasında" alındım!

Ankara'daki mahkemeye bir bavul dolusu kitap ve dokümanla gittim. Bu dava çok ağırıma gitmişti, MHP tarihini üstelik ülkücü kökenli yazar ve gazetecilerin yazdıklarını kaynak göstererek anlatmak niyetindeydim. Öyle de yaptım zaten.

Mahir Hoca, savunması adına bir gazete 'köşe yazısını' kesip getirmişti, **Şamil Tayyar**'ın bir makalesiydi. Benim savunma klasörümü görünce, *"Sayın yargıç, o yazıyı alabilir miyim? Erol Mütercimler'in savunma metnini benim savunmam olarak da kabul edilmesini talep ediyorum."*

Sabah adliyyede ikimizi yan yana görenler salonu doldurmuştu, doğal olarak "gülüşme koptu." Talebi olumlu karşılandı, daha sonra Mahir Hoca da bir avukatlık bürosuyla ciddi bir savunma yaptı. Yaklaşık iki buçuk dakikalık bir giriş konuşması yapıp savunma dosyamı teslim ettim.

Savunmamı şöyle kaleme almıştım:

MHP tarafından, *Kanal D*'de 03.04.2008 tarihinde yayınlanan **32. Gün** adlı TV programında **AKP'ye yönelik kapatma davası ve Ergenekon davasıyla** ilgili yaptığım konuşma nedeniyle açılan davada suç unsuru yoktur. Çünkü iddia edildiği gibi MHP'nin şahsiyet haklarına tecavüz niteliğinde şeref, haysiyet ve onuruna yönelik değil haksız bir saldırı, herhangi bir saldırı söz konusu değildir. Yalnızca MHP cephesinden al-

gılamayla ilgili bir sorun yaşandığını değerlendirmekteyim.

32. *Gün* programının başlangıç, içeriği ve tartışılan konular birbirini izleyen konu takibidir. Eğer program içeriğinde bambaşka bir konu ele alınıp, tartışılıp irdeledikten sonra manevi tazminata konu edilen konular irdelenseydi durum tartışılır hale gelirdi. Programın işlediği konu ve gelişen çerçevenin işlediği yolun belirginliği bu konuşma ve tartışmayı yaratmıştır. Hukukten ortada bu nedenle suç unsuru yoktur.

Öncelikli olarak programın ana başlığına ve programcı Mehmet Ali Birand'ın açış anonsuna kulak kabartmak gerekiyor: *“AKP’yi kapatma davası, Ergenekon davası... Bu hafta 32. Gün’de bu yaşananların yakın geleceğini tartışacağız... Konuklarım Türkiye’nin en önemli isimleri. “Komplo doktorları” diyebilirim. Uluslararası ilişkilerin nereye gittiklerini en iyi onlar bilir... Yaşananların altında kimlerin parmağı var?”* Programın giriş anonsu böyle başlamaktaydı. Yani bu programın konsepti “komplolar ve komplo teorileri” üzerine kurgulanmıştır. Kendim de bir programcı olduğumdan şunu iyi bilirim; programcının çizdiği çerçeveye içinde kalınmak zorundadır. Programcının çizdiği çerçeve kapsamında, bu programda klasik anlamıyla “siyasi analiz” yapılmayacak demektir.

Kaldı ki, normal bir vatandaş veya kişinin konuşma süreci ve içeriği ile konuşmacı olarak katılınılan bir siyasi-kültür içerikli programdaki konuşmalar tabii ki farklı olacaktır. Birikimi ve bilgisi olan katılımcıların sorulara göre bu aktarımların yapılması sırasındaki değerlendirmelere, hoşgörü sınırı içinde bakılmalıdır. Aktarım ve tartışma biçimi saygınlık ve tecavüz niteliğinde değil, sadece bilginin sınırında olanın aktarılmasıdır. Bu nedenle de manevi tazminat dava konusu ortada yoktur.

Programcı Mehmet Ali Birand'ın birinci turda bana söz verdiğinde yapmış olduğum giriş MHP avukatı tarafından yazılmamıştır. Kasetin deşifre edilmiş hali dosyada mevcuttur. Durum böyle olunca aradan seçilmiş konuşma parçaları istendiği şekilde suçlama konusu yapılabilir. Bu nedenle dayanaktan yoksundur.

3 no'lu başlıktaki suçlamada yer alan, "Ben Mahir Hoca'ya katılıyorum," ifadesi Recep Tayyip Erdoğan'a komplo kurulma konusudur. Zaten kaset dinlendiğinde neye katılıp neye katılmadığım açıkça ifade edilmiştir.

Buradaki konuşmamın son kısmında dikkat edilirse kesin bir yargı değil, "... şeklinde bir düşüncem var," biçiminde noktalanmıştır. Açıkça olarak "düşüncem var" demişim. **Düşünceye sınırlama getirilemeyeceğine ve anayasamıza göre de düşüncenin suç olmadığı ortada olduğuna göre, neyle suçlanmış olduğumu anlamış değilim.**

Rıdvan Akar'ın, "... *Yani MHP, Türkiye'nin bölünmesi konusunda böyle bir senaryonun içerisinde sizce bir aktör olarak olabilir mi?*" sorusuna verdiğim yanıtta; suçlandığım şekliyle, MHP siyasi bölünmeyi yapan bir partidir ya da bunu bilerek isteyerek bu görevi yüklenmiştir demedim ki, cümlem aynen şudur: ***"Bakın, bazı meseleler var. Bir, eğer uluslararası ilişkilerde çatışma ortamı yaratılacak olursa, bu belirsizliğe götürülürse, o belirsizlik içerisinde ortaya çıkacak olan çatışmada aktörlere ne rol verileceğini ve verildiğini çoğu kez aktör olan göremez."*** Bu söylediklerimde genel bir kabul vardır ve MHP doğrudan siyasi olarak bölünmeyi körüklemekle suçlamaya muhatap edilmediği gibi, suçlanmamaktadır da. Ve devamla, *"Çünkü aktörün önüne o senaryoyu koymaz, demez ki: 'sen bunu oku'. Ama şöyle bir şeyler söyler ona..."*

Burada açıkça görülmektedir ki, soruda yanıtı arandığı şeklinde, MHP bilerek, isteyerek, siyasi bölücü bir hareketin içinde yer almıştır, şeklinde kesinlik içeren bir yargıda bulunulmamıştır. Yine tümceyi bitirirken, *"... onları alt alta koyduğumuz zaman böyle bir fotoğrafın ortaya çıktığını düşünüyorum."* Yine burada da *"düşünüyorum"* diyorum ve **düşüncem nede-niyle suçlanıyorum.** Bu suçlamayı anlamakta zorluk çekmekteyim.

MHP'nin tüm milletvekilleri kesinlikle komplo açıklamaları içinde suçlanmamıştır. Ayrıca her zaman için komplo demek kötü, olumsuz şeyler demek değildir. Örneğin, masallarda cadıya karşı kurulan komplolar iyi karşılanır ve zekâ ürünü olarak

yorumlanır. Zaten ortada MHP'nin tüm kadrosuna ya da tüm milletvekilleri-ne karşı kesinlikle bir suçlama yoktur. Komploları açıklamak, açığa çıkarmak vardır. Buna da *akıl oyunu* diyoruz. Suç isnat edilen konuşmamın o bölümünü bir kez daha yineleyerek buraya alıyorum: "... *listeye bazı isimlerin dahil ettirildiği şeklinde bir düşüncem var,*" demişim ve devamla da konuşma, "... *oraya koymuş oldukları listeden giren birtakım milletvekilleri - isim vermek istemiyorum-...*" şeklinde sürmüştü. MHP avukatının iddia ettiği gibi, **burada partinin tüm milletvekilleri şeklinde suçlama nereden çıkmış, anlamakta zorlanmaktayım. Çünkü benim konuşmamda "tüm" diye bir sözcük geçmemiştir.**

Bu yıl yükseköğretim kurumlarında öğretim üyeliği 30. yılını dolduran, bugüne değin 14 kitaba imza atmış, yüzlerce makale kaleme almış bir akademisyen olarak, siyasi yazı ve konuşmalarımda beslendiğim kaynaklardan bazıları da medyadır. **Bu nedenle, MHP'nin salt milliyetçi bir parti olmadığı, küreselci bir aktör olduğunu öne süren birçok kişi de mevcuttur;** kamuoyunda hem farklı siyasi görüşlerden hem de milliyetçi ve ülkücü olarak bilinen bazı şahsiyetlerden de örnekler sunuyorum.

Örnek 1: *Yeni Çağ* gazetesinden *İsrafil Kumbasar* 22.05.2006 tarihinde yazdığı köşe yazısında şu yorumu yapmıştır: "**Alparslan Türkeş, her zaman Avrupa Birliği macerasının Türkiye'yi felakete sürükleyeceğini savundu!**"

MHP Genel Başkanı **Devlet Bahçeli**, Avrupa Birliğine üyelik için hazırlanan '*Ulusal Program'a* imza attıktan sonra eleştirilere şu cevabı veriyordu: "**Avrupa Birliği'ne üyelik bir devlet politikasıdır. Biz Avrupa Birliği'ne karşı değiliz, ancak onurlu bir üyelikten yanayız. Ulusal programın arkasındayız.**"

18 Nisan 2005 tarihli, *Zaman* gazetesine manşet olan açıklamalarında yine aynı sözlerini tekrarladı!

Kumbasar devamla, "**Ne acıdır ki, MHP'nin ana felsefesine, tüzüğüne, prensiplerine açık bir savaş ilanı olan konuşma, yine Türk milliyetçisi olduklarını iddia eden vakıflar, cemiyetler, dernekler, kurum ve kuruluşlardan da dikkat çekici herhangi bir tepki almadı!...**

MHP'deki 'çizgi kırıklığı' iyice açığa çıkmıştır!

Türk milliyetçilerinin artık ellerini vicdanlarına koyup şu soruya cevap aramaları gerekiyor:

Çizgisini 'ABD / AB eksenine' göre kurgulayan, merkez veya 'kitle' partisi olmaya heveslenen bir parti... MHP," demektedir.

Örnek 2: Sabah gazetesi yazarlarından sosyal demokrat olduğu tahmin edilen **Mahmut Övür**, 16.11.2006 tarihli yazısında, **"Doktriner milliyetçilikten siyasetin merkezine"** başlığıyla kaleme aldığı yazıda, "... belki aynı düzeyde olmasa da **Milli Görüş** çizgisinden ayrılıp **Muhafazakâr Demokrat** çizgiye geldiklerini söyleyen AKP'liler gibi MHP'nin de değişerek merkeze gelmeyi ve iktidar olmayı hedeflediğini gösteriyor," görüşüyle, açıkça MHP'nin çizgisinin bildik milliyetçilikten "küreselci" bakışa değiştiğini ifade etmektedir.

Örnek 3: Hasan Karakaya adlı köşe yazarı da 23.11.2006 tarihli **Vakit** gazetesinde MHP Kongresindeki sloganlarla ilgili olarak şunu yazmış: **"Devletin başına Devlet gelecek, Abtullah Öcalan'ın yüzü gülecek!"** Ve devam ediyor. **"MHP'li dostlarım sakın kızmasın!.. Çünkü "bu gidiş oraya doğru!.."**

Yine aynı yazıda, İmralı'dan F tipine geçmek isteyen Öcalan'ı destekleyen **Bahçeli'yi** hedef alan Adalet eski Bakanı **Cemil Çiçek**'ten bir alıntı aktarılmış: **"Sayın Bahçeli'nin söylemi ile terörist başının özlemi örtüşüyor... Çünkü terörist başı da orada kalmaktan rahatsız. Avukatları aracılığıyla veya başka türlü, 'Burada tecrit yapılıyor' tarzında Avrupa Birliği makamlarına da zaman zaman başvurular var. Oradan bir an evvel başka cezaevlerine nakledilmesi konusunda talepleri var."**

Yazar Karakaya devam ediyor: **"Şimdi söyleyin hele; 'Bahçeli'nin söylemi' ile Apo'nun özlemi' örtüşüyorsa, MHP de DTP'nin ortaklığı niye örtüşmesin?"**

Bu köşe yazısından yapılan alıntı da açıkça, AB'nin isteğiyle MHP'nin tavrının örtüştüğünü önümüze koymakta yani küreselci politikalara eklenmeyi kanıtlamaktadır.

Örnek 4: Kamuoyunda tanınmış bir MHP'li ve ülkücü kimliğiyle bilinen, genel başkan adayı da olan **Prof. Ümit Özdağ**, 05.11.2006 tarihli **Yeni Çağ** gazetesinde yayınlanan röportajın

da şunu söylüyordu. **“Türk milliyetçiliğinden taviz veriliyor.”** Diyerek devam ediyor: **“Amerikan Büyükelçisi Ankara’da Genel Merkezi ziyaret edip, ‘Daha uzun yıllar sizinle çalışacağız Sayın Genel Başkan’ diyerek ABD’nin MHP’nin başında D. Bahçeli’yi görmek istediğini ortaya koymuştur.”** Devamla Özdağ: **“2002 seçim bildirgesinde Bahçeli ABD ile ‘stratejik ortaklığı savunmuştur’... MHP 2002 seçim bildirgesinde Büyük Ortadoğu Projesini ‘Büyük Avrasya Projesi’ adı altında Türk milletine sunmuştu. Bahçeli hâlâ Büyük Ortadoğu veya Avrasya Projesini destekliyor mu?”**

MHP’nin genel başkanlığına soyunmuş, strateji merkezi başkanlığı yapan bir akademisyenin ortaya koydukları, MHP’nin artık milliyetçi değil küreselci olduğunu kendi camialarına anlatmaktadır.

Örnek 5: Yine **Prof. Ümit Özdağ**’dan alıntıyla devam ediyorum: **“Öcalan, İmralı Adasına hapsedildikten sonra avukatları ile yaptığı 13 Mayıs 1999 tarihli görüşmede, ‘En büyük tehlike irticadır. İrticacı kesim bizim için çok büyük tehlikedir. MHP kesinlikle onlar kadar tehlikeli değildir. Hatta MHP, içindeki şahinleri tasfiye ediyor. İdamı da onaylamayacak MHP. Hep birlikte göreceğiz, iddia ediyoruz’** demektedir.

Öcalan’ın iddiası, içinde MHP’nin de bulunduğu koalisyon döneminde gerçekleşmiştir. Eğer bu küresel aktörlerin senaryosu gereği yerine getirilmiş bir şey değilse ve küreselciliğin kanıtı değilse neyin kanıtıdır.

Örnek 6: Köşe yazarı **İsrafil Kumbasar**, *Yeni Çağ* gazetesinde 18.04.2008 tarihinde şunu yazıyordu:

Ey Türk milliyetçileri... Ey ülkücüler... Dr. Devlet Bahçeli’yi ilk gördüğünüz yerde kendisine mutlaka şu soruyu sorun: “AB sürecine karşı mısın, değil misin? Değilsen, o zaman ne konuşuyorsun?”

Örnek 7: MHP’li Ulaştırma eski Bakanı **Enis Öksüz** 18.06.2007’de, yurtdışındaki para sermayenin Türkiye’ye gönderdiği iddiasının yaygın muhatabı ve 15 günde 15 yasa çıkarttırmasıyla ünlü **Kemal Derviş**’i kastederek, **“Derviş’e teslim ol-**

muşlardır, IMF'ye teslim olmuşlardır, 'AB devlet politikasıdır' deyip boyun eğip yol açmışlardır," şeklinde konuştu.

Örnek 8: 25.04.2008 tarihli *Yeni Çağ* gazetesinde MHP'li ve ülkücü **Arslan Bulut** Türkiye'nin siyasi bölünmesi konusunu **Devlet Bahçeli** ile bütünleştiriyor ve soruyor:

Yunanlı gazeteci Yorgo Kapopulos, bir önceki yazısında AKP'yi savunuyordu. Şimdi doğrudan Tayyip Erdoğan'ın savunmasını üstlendi. Basın-Yayın'ın tercümesine göre 22 Nisan tarihli *İmerisia* gazetesinde, **"Gelişmekte olan darbeyi önlemeye yönelik tepki"** başlıklı yazısında Kapopulos, şu değerlendirmeyi yaptı:

*"Bugün, kurulu düzenin Erdoğan'a yönelik 'rehin' alma politikasıyla ne hedeflediği açıkça ortada. Öncelikle AKP'nin geleneksel İslami temelini, başörtüsü konusunda devam eden ayırım nedeniyle hayal kırıklığına uğratmak ve en büyük sorunu oluşturan imam hatip liseleri mezunlarının üniversitelere girişini yasaklamaktır. İkinci hedef, demokratikleşme reformlarının durdurulmasıdır. Böylece, Türkiye'nin AB üyelik müzakerelerinin durmasında AKP hükümeti sorumlu tutulacak. Üçüncüsü, ülke içinde Kürt sorununa siyasi açıdan yaklaşılmasını, Kuzey Irak Özerk Kürt unsuruna karşı diplomatik esneklik gösterilmesini önlemek. Böylece, Erdoğan'ın ülke içinde büyük bir oranı kendisini destekleyen Kürt nüfusun desteğini kaybetmesine yol açılacak ve Washington'un gözünde, Irak'ın geleceği konusunda güvenilir olmayan biri durumuna itilecek. Aslında, yargı darbesinin Erdoğan hükümetinin devrilmesinden çok daha kötü bir hedefi var: Erdoğan'ı siyasi intihara itmek. Bu durumda, Türk lider boyun eğmeyeceğini açıklayarak, darbecileri, hükümeti devirmenin bedelini üstlenmeye itiyor. Bunu da kurulu düzenin planlarına karşı çıkacak cephenin, temmuz seçimlerinde ülke için bir ilk olan yüzde 47 oranından çok daha fazla orana ulaşacağından emin olarak yapıyor. Türkiye, AB üyelik müzakerelerinden uzaklaşarak ulusal alanda izole ediliyor, ABD ile ilişkilerinde kriz yaşanıyor, **Kürt sorunu ülke içinde ve dışında alevleniyor, toplum iç savaşa gidiyor.** Erdoğan, kurulu düzeni, bu gündemi resmi olarak imzalamaya ve bu durumun sonuçlarına katlanmaya davet ediyor. "*

Bir an için bu değerlendirmelerin bir kısmının doğru olduğunu varsayalım! Bu durumda, **MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'nin Cumhurbaşkanlığı için Abdullah Gül'ün önündeki engeli kaldırması, türbanla ilgili Anayasa değişikliğine AKP ile birlikte girişmesi, kapatma davasında AKP'ye Meclis içinde yardımcı olacağını açıklaması ve son olarak DTP yetkilileri ile sarmaş dolaş olarak Meclis'teki renklerden bahsetmesi ne anlama geliyor? TBMM'yi İkinci Abdülhamit'in kapatmak zorunda kaldığı Osmanlı Meclisi gibi bir renk cümbüşü zannetmek, federasyondan bahseden adamlarla elele tutuşmak ne demek oluyor?** DTP'liler federasyon iddialarından vaz mı geçti? Hasip Kaplan ve Ahmet Türk ile kuruluş fel-sefesinde mi buluştunuz Sayın Bahçeli? Federasyona giden yolun ilk adımı, sizin bu kucaklaşmanız değil mi?

Örnek 9: Yeni Çağ gazetesinde **İsrafil Kumbasar** yazdığı uzunca köşe yazısında 23 Nisan törenlerinde **Ahmet Türk** ve Öcalan'ın avukatı da olan DTP'li **Hasip Kaplan**'ın elini sıkmasını kalemine dolayarak, MHP lideri Bahçeli'nin *bazı mahfillere* şirin görünmek için bunu yaptığını söylemektedir: “Ey Türk milliyetçileri... **Ey ülkücüler... Bölücülerin bugüne kadar en çok ürkükleri, korktukları, çekindikleri siyasi parti MHP idi. Ama ne yazık ki, şimdi o partinin başında, Öcalan ve avukatlarının ‘en çok takdir ettikleri’ bir genel başkan oturuyor.** Devlet Bahçeli'nin İmralı'daki bebek katilinin avukatı ile ‘bahçenin renklerini’ tamamlamaya çalıştığı saatlerde, Şırnak'ta teröristlerin döşediği mayına basarak şehit olan üç koçyiğidin cenazeleri toprağa veriliyordu. Belli mahfillere şirin görünebilmek için, bölücü örgütün ‘siyasal’ uzantılarını kamuoyunun gözünde ‘meşru’ hale getirmeyi kendisine misyon edinen, bir dediği bir dediğini tutmayan, şehitlerin cenaze törenlerine katılıp “Şehitler ölmez, vatan bölünmez” diye haykırmanızdan bile rahatsızlık duyan bir kişiyi, daha ne zamana kadar ‘sırtınızda’ taşımaya devam edeceksiniz? Devlet Bahçeli'yi ilk gördüğünüz yerde kendisine mutlaka şu soruyu sorun: ‘*Apo'nun avukatı ile kucaklaşmakta herhangi bir sakınca görmüyorsun. Peki, Apo ile ne zaman el sıkışacaksın?*’”

Örnek 10: Türk Silahlı Kuvvetleri'nin iki eski subayı, **68 kuşağı öğrenci hareketlerinin iki aktif ismi Sarp Kuray ve Ömer Gürcan**, *Kanal A Televizyonu* Genel Yayın Yönetmeni *Alper Tan*'ın hazırlayıp sunduğu *Gündem Ankara'da*, derin devletin Türkiye tarihindeki izlerine yönelik ilginç tespitlerde bulundular. Alt yazı aynen şöyleydi: **"CIA, Türkeş'i MBK'ya yerleştirdi."** **Ömer Gürcan:** **"Dış güçler yetiştirdikleri isimler aracılığıyla müdahaleler yapmışlardır. Bunlardan biri de Alparslan Türkeş."**

Dönemin Ankara Amerikan Büyükelçisi Warren hazırladığı raporda şunları belirtiyor: **'27 Mayıs'tan sonra kurulan Milli Birlik Komitesi (MBK) çok genç ve tecrübesiz, üstlendiği misyondan dolayı başı dönmüş bir gurup. Şu anki işlerimizden biri de MBK'nın içinde kimlerin etkin olduğunu tespit etmektir. MBK'nın içine en önemli üye olarak Türkeş'i yerleştirdik.'** (*Foreign Relations 1958-60 s. 369-370*)"

Ayrıca *Yeniçağ* gazetesinin yazarlarından **Serdar Kuru'nun** yazdığı *Top Secret Yazılar* adlı kitapta **Alparslan Türkeş'in** CIA ile ilişkisi hakkında şunları söylüyor: **"1960'ta ordu yönetime el koydu, daha sonra Menderes tasfiye edilerek imha edildi. Amerika mesajını vermişti: 'İtaat et ya da öl!'** Darbenin ardından CIA ve Amerika'yı şaşırtan gelişmeler meydana gelmişti. **Türk ordusunun Venezüella ordusundan farklı olduğunu anlamışlardı. Darbeye zorlanan subay gurubu içerisinde kontrol altında tutamadıkları bir fraksiyon ortaya çıkmıştı. Ve bu beklenmeyen bir gelişme idi. İşler kontrolden çıkabilir ve işler ABD'nin aleyhine dönebilirdi. Sovyetler ise muhtemel gelişmeler için KGB'yi alarma geçirmişti. Kısaca herkes tetikte idi. Olay kısaca şuydu: Darbe içinde provoke edilen subaylardan CHP yanlısı olanlar sola eğilimliydi. Bu belli şartlar altında kabul edilebilirdi. Muhtemel bir sola kayışı önlemek için Amerika, Albay Alparslan Türkeş ve arkadaşlarına güveniyordu. Albay Türkeş, NATO bünyesinde eğitim görmüş, Amerika'da psikolojik harekât kurslarına katılmış ve *X Operasyonunu iyi bilen bir askerdi. CIA rafından çıkarılan psikolojik profilinde onun Turancı ve milliyetçi olduğu, Sovyetler'e karşı operasyonlarda güvenilebileceği, Sıkı anti-komünist kimliği, karizması ve teşkilatlanma yeteneği***

övülüyor ve güvenilir bir subay olduğu belirtiliyordu. Albay Türkeş, Amerika’da gördüğü eğitim sırasında ‘Stay Behind’ operasyonu konusunda bilgilendirilmiş ve ‘X’ örgütünden haberi olan bir askerdir. CIA’nın çalışma yöntemlerini de iyi biliyordu. Çünkü tam da onları uygulama konusunda eğitim görmüştü.”

Serdar Kuru, MHP’nin CIA tarafından kuruluşunu ise şu şekilde anlatıyor:

*“Yeni bir yapılanma olan MHP’nin başına geçecek Türkeş için aslında yapılacak çok bir şey de yoktu. Ondan istenen sadece vitrinde durmasıydı. Kurulacak yeni oluşumun bütün ayrıntıları CIA tarafından hazırlanmıştı. Hareketin çekirdek kadrosu ise özel olarak seçilmişti. İlk önce siyasi bir parti lazımdı. Bu sorun hali hazırda boşta duran bir partinin ele geçirilip, ismi değiştirilerek halledildi. CIA, bu hareket için ‘National Movement Party’ (Milliyetçi Hareket Partisi) adını uygun buldu. Türkeş’in Führer gibi unvana sahip olması gerekiyordu. O da bulundu: ‘Başbuğ’. Hareketin propagandası varoşlar ve kırsal kesimde yapılacağından dolayı bu kesimdeki insanların kendilerini özdeşleştirecekleri bir sembol gerekiyordu. Bu sembol için Alman ve İtalyanlar putperest dönemlerden kalan sembollerini kullanmışlardı. Yeni Milliyetçi Hareketin sembolü ise Türk mitolojisinde yer alan Bozkurt’tan seçildi ve buna uygun olan bir selamlama biçimi de sonradan uyduruldu.” (Tuncay Çelen-Ömer Gürcan, **HESAPLAŞMA 68 Kuşağı ve Katledilişi** adlı kitaptan Serdar Kuru’dan yapılan alıntı.)*

Televizyon kanalı Kanal A’da canlı olarak yayınlanan ve hemen tüm internet kaynaklarında yayınlanan konuşmanın deşifresinden anlaşılacağı gibi MHP’nin daha kuruluşundan itibaren küreselciliği ortaya konmaktadır.

Örnek 11: 7 Şubat 2008 tarihli Milliyet gazetesinde MHP’nin ilk kez askere (parti merkezine çelenk koymak isteyen emekli subaylara) fiilen saldırmaları haberleri üzerine, Yalçın Doğan şunları yazıyordu:

“KURT işaretiyle ülkücülerin biri çıkıyor, ‘tekbiiiiir’ diye bağırıyor, yanındaki tayfa aldığı emir üzerine, Allah-ü Ekber, ya Allah Bismillah Allah-ü Ekber’ nidalarıyla düşman siper-

lerine saldırıyor. Düşman siperlerindeki **Kudretli Albay Alparslan Türkeş'in can ciğer meslektaşları, emekli askerler.** Mizah filan değil, aynen böyle. Önceki gün MHP Genel Merkezi önündeki manzara bu. MHP ilk kez askere fiilen saldırıyor.”

Yalçın Doğan'ın bu yazısından hareket ettiğimizde atılan sloganların İslam dini içerikli olduğunu görüyoruz. **İdeoloji teorisine göre birisi hem milliyetçi hem de ümmetçi olamaz. Eğer olunur diyorsa bu küreselciliğin yalın ifadesidir.**

Örnek 12: Fotokopisi savunma dosyasına konmuş bulunan *Fethullah Gülen cemaatinin* yayın organı olarak tanınan *Aksiyon* dergisinin 3 Şubat 2003 tarihli baskısının kapağı Kurt ve orak-çekeç simgelerinin birleştirildiği **“Ülküdaş Yoldaş El Ele”** şeklindedir.

Bu kapak ve içeride yazılanlar okunduğunda, çok net biçimde ABD'nin 1989 sonrası dünyaya algılatmaya çalıştığı küreselci politikaların Türkiye'deki bazı siyasi partilerde de nasıl bir dönüşüm yarattığı görülmektedir.

Örnek 13: Başyazarlığını Anayasa Mahkemesi eski başkanı *Yekta Güngör Özden*'in yaptığı ve Atatürkçü olarak bilinen **‘Türk Solu’** dergisinin Sayı: 117, tarih 02/10/2006 sayısında **“MHP ve AKP: ikisi de milliyetçi değil”** başlığıyla yayınladıkları yorumlarında, MHP ile AKP'nin paralelliğinin ideolojik temelleri ortaya konarak şu görüşe yer verilmiştir: *“Yaşanan her olay, Türkiye’de yıllardır milliyetçilik adına siyaset yapanların maskesini bir bir düşürüyor. Bugün vatani satanlardan ve bölenlerden bir gün nasıl hesap sorulacaksa, bu süreçte sessiz kalanlar, hatta onaylayanlar da hesap verecek!*

“Yıllardır milliyetçilik yaptıklarını iddia edenlerin yaptıklarının aslında bir Amerikancılık olduğu bugünlerde tekrar ortaya çıkıyor. ”

Aynı sayıda şu görüşe yer verilmiş (sayfa: 11): **“MHP milliyetçi bir parti değil, Amerikancı bir partidir. 60'ların Türkiye'sindeki yükselen devrimci hareketin önüne geçmesi amacıyla ABD tarafından kurulmuştur. ”**

Örnek 14: Atatürkçü *Türk Solu* dergisinin 21.08.2006 tarihli sayısında *Yavuz Selim* imzasıyla yayınlanan yorum analizde

şöyle söylenmektedir. “MHP’nin yol arkadaşları: PKK, Dev-Yol, TDKP..” Bu yazıda da MHP’nin milliyetçiliğinin nasıl bir evrim geçirdiği anlatılmaktadır.

Örnek 15: Atatürkçü *Türk Solu* dergisinin 17/09/2007 tarihli sayısında Hüseyin Adıgüzzelli imzasıyla yayınlanan yorumda şu söyleniyor:

“ABD, MHP ve dolayısıyla Devlet Bahçeli’ye önem vermeye başlamıştır. Çünkü **yükselen milliyetçiliğin de, aynı İslam’da olduğu gibi kontrol altına alınması gerekmektedir. Yani İslamı kontrol altına almak için nasıl uydurulan bir ılımlı İslam varsa milliyetçiliği de kontrol altına almak için uydurulması gereken bir ‘ılımlı Milliyetçilik’ olmalıydı. MHP: ABD’nin ‘ılımlı Milliyetçi’sidir.** ”

Örnek 16: Abdi İpekçi cinayeti ve Papa suikastının kilit ismi’ Oral Çelik’in *Sabah* gazetesinde yaptığı açıklamasında şok itiraflarına yenisini ekledi: “**Malatya’da ülkücüleri Naziler eğitti...**” Bu açıklamalara Atatürkçü *Türk Solu* dergisinin 12/06/2006 tarihli sayısında (sayfa: 14-15) Özgür Erdem imzalı yorumda şunları okuyoruz: “*Oral Çelik, ülkücüleri Nazi subaylarının eğittiğini açıklamış ve bu açıklamasıyla ülkücülerden büyük tepki toplamıştı. Tabii bahsedilen Nazi subayları Türkiye’de Almanya’nın görevlisi olarak bulunmuyordu. Onlar Gehlen’le birlikte ABD tarafına geçmiş ve CIA’nın anti-komünist kontrgerillasını örgütlemeye başlamış Nazilerdendi. Eski Nazi subaylarını MHP ile buluşturan Amerikancılıklarıydı...* ”

Örnek 17: MHP İstanbul eski Milletvekili **Mehmet Gül**, *Vatan* gazetesinden Mine Şenocaklı’ya verdiği röportajda şunları söylüyor: “*Dağda ölen PKK’lılar da öldükleri andan itibaren bizim şehidimiz, Atatürk nasıl ki Çanakkale’de savaşırken ölen Anzaklar’ın anneleri geldiği zaman, ‘Artık onlar bizim de evlatlarımızdır’ diyor. Onun gibi PKK’lıların anne babaları da bizim vatandaşımız. Çocukları kandırılmış, dağa çıkmış. Sonunda da bedelini canlarıyla ödemiş. Onlar artık bizim şehidimiz.* ”

Eğer şehit tanımı değişmediyse milletvekili Mehmet Gül’ün röportajda söyledikleri Amerikancı söylemlerdir.

Örnek 18: Atatürkçü *Türk Solu* dergisinin kapağı “**Alın Size Kızıl Elma MHP-PKK Kardeşliği**”, sayı: 149, 18/08/2007 tarihli

sayısında (sayfa: 2'de) sinema sanatçısı **İlyas Salman** şunu yazıyordu: *Yanılmıyorsam üç dört gün önceydi; televizyonda şaşkınlıkla, dehşetle izlediğim bir sahne gördüm. MHP lideri Devlet Bahçeli ile DTP milletvekili Ahmet Türk dostane el sıkışarak poz veriyorlardı. **Açıkçası kurtlarla Kürtler el sıkışıyorlardı. Uluyanlarla zılgıt çekenler barış ilan ediyordu.***

Biraz düşündüğünüzde anlıyorsunuz ki bunda şaşılacak hiçbir şey yok. Bayram değil, seyran değil, bunlar neden kucaklaştılar.

"Bu iki ayrı kutup gibi görünen ve yıllardır söylemleri ırkçılıktan, daha açıkçası faşistlikten başka bir şey ifade etmeyen memleketimizin bu seçtirilmiş insanları aynı kaynaktan besleniyordu. Silahlarını, dolarlarını, marklarını, avrolarını aynı yerden devşiriyorlardı. "

Örnek 19: MHP Genel Başkanı Başdanışmanı Doç. Dr. Vedat Bilgin, CNN Türk televizyonunda Ahmet Hakan'ın sunduğu 22 Nisan 2008 tarihinde katıldığı programda savundukları milliyetçiliği "... demokratik milliyetçilik..." olarak tanımlıyordu.

Bu açıklama MHP'nin milliyetçilik anlayışının küreselci anlayışa temelden dönüşümünü açıklamaktadır. Yukarıdaki örneklerin sayısı basından yapılacak alıntılarla yüzlere ulaştırılabilir. Ancak bu kadarla yetinmekteyim.

Programda sözü edilen bölücülük ya da siyasi harita olarak Türkiye'nin bölünmesine katkı değil, Başbakan'ın İspanya da yaptığı ünlü açıklamasında çok net belirttiği şekliyle türban hem siyasi hem de dini bir simge-dir.

Türban konusu ve cumhurbaşkanlığına aday gösterme süreci Türkiye'de halkın ikiye bölünmesine yol açmıştır. Şikâyet konu olan 32. *Gün* programında *Erol Mütercimler* her iki sorunun da MHP tarafından AKP'ye kurulan bir komplo olduğunu söylemiştir. Bu tanı da MHP tarafından mahkemeye taşınmıştır.

Oysa bunu basına açıklayan emekli büyükelçi **MHP milletvekili Deniz Bölükbaşı**'dır.

Habertürk adlı internet sitesinin yazarlarından *Balçişek Pamir* 8 Mayıs 2008 tarihinde, *Bölükbaşı*'nın bir gece sofrasında ağzından şu cümleleri kaçırdığını öne sürdü: **"MHP'nin türban çıkışı tamamen benim fikrim. Olaylar güzel gelişti.**

Parti kapanacak! Zaten amacım partinin kapatılmasıydı.” (kaynak: http://www.haberte.com/news_detail.php?id=54637, 11.05.2008)

MHP Milletvekili Deniz Bölükbaşı’ndan önce Verso Siyasal Araştırmalar Merkezi’nin başkanı **Erhan Göksel**, **başörtüsü sorununun MHP tarafından AKP’yi tuzağa düşürmek için getirildiğini öne sürdü.**

Erhan Göksel, *Akşam* gazetesinde çıkan bir röportajında, MHP’nin AKP’yi türban konusuyla oyuna getirmeye çalıştığını iddia etti.

Göksel, **“Türban meselesinde MHP Erdoğan’ı tuzağa düşürmek istedi,”** tezini öne sürerek, *“Tayyip Bey normalde türbanla hiç uğraşmayacaktı. Yeni anayasaya odaklanacaktı,”* diye konuştu.

Göksel, başörtüsü tartışmalarının başladığı süreci, “Başbakan Madrid’deyken MHP içinden bir uyarı gitti. Nedense hemen MHP ile masaya oturuldu ve ortaya bir metin çıkarıldı,” şeklinde yorumladı.

“Tayyip Bey’in Madrid’deki çıkışı MHP’nin elinden kozu almak içindi,” diyen Göksel, “MHP anayasa değişikliklerinin bazı maddelerini kaldırmak ve AKP’yi sıkıştırmak amacıyla türbanı koz olarak kullandı,” dedi.

Göksel, MHP’nin amacına nasıl ulaştığını şöyle açıkladı: **“Böylece anayasa tartışması rafa kalktı. AKP 17. madde tuzağına düştü.”** (Kaynak: <http://www.haberkonya.com/haberdetay.asp?idno=9161>, 11 Mayıs 2008)

Siyasetçilerin ve parti mensubu kişilerin siyasal hayata girdiklerinde çok derin bir hoşgörüyü sahip olmaları gerekmektedir.

Toplum yapısındaki farklılıklar, düşüncelerdeki farklılıklar ve eylemdeki farklılıkların değişken düşünceleri doğuracağı tartışmasıdır.

Aksi takdirde tartışma sonucu oluşacak dinamizm ve akım gidecek ve her konuşmanın irdelenip, davaya konu edildiğinde hem yargıç açısından hem hukuk dünyası açısından bu kadar iş yükü arasında kaos doğacaktır. Yapılan tartışma ve eleştirile

ri olumlu yönde alarak ve hoşgörüyü bakılarak gelişme sınırı içinde görüldüğünde toplumda en önemli sorunu olan uzlaşma sağlanmış olacaktır.

Parti kimliği eleştirilerle saldırıya uğramaz, zira siyaset demek, her türlü eleştiriye açık olmak demektir.

Yargıtay 4. Hukuk Dairesi yerel bir mahkemenin Başbakan lehine verdiği kararı bozdu. **“Normalde hakaret kabul edilecek bir davranışın, basın tarafından yapılması halinde hakaret oluşturmayaabileceğinin”** belirtildiği kararda, **“Basının işlevini yerine getirirken, yayının gerçek olması ve kamu yararı bulunması, toplumsal ilginin varlığını dikkate alması, konunun güncelliği ve olayın özü ile biçim arasındaki dengeyi gözetmesi gerektiği”** anlatıldı.

Yargıtay’ca, **“Objektif sınırlarda yayın yapması gereken basının o an görünürde var olup da sonradan gerçek olmadığı anlaşılan olaylarla ilgili yayınlardan sorumlu tutulamayacağına”** kararı verilmiştir.

Yine **Yargıtay 4. Hukuk Dairesi’nin** verdiği bir başka kararda, **“Siyasal kişileri gerektiğinde icraatlarıyla bağlantılı olarak eleştirmek basının görevidir. Yayın konusu yapılan haber, objektif oldukça, doğru olaylara dayandıkça ve doğru amaca yönelik bulundukça eleştiri; sert, kırıcı ve kişiyi küçük düşürücü olabilir. Böyle durumlarda hukuka aykırılık ortadan kalkmaktadır,”** (kaynak: <http://www.turkhukuksitesi.com/showthread.php?t=9296>, 09-12-2006)

Savunma metnim buydu. İlk celseden sonra, 1 Temmuz 2008 tarihinde, **6. Dalgada “Ergenekon operasyonunda”** gözaltı ve sorgu geldi. Dört gün sonra 5 Temmuz 2008’de Savcılıkça serbest bırakıldım.

MHP’nin açtığı dava devam etti ve mahkeme 18 Kasım 2008 tarihinde şu kararı verdi: *“... her iki davalının da siyaset analizi konusunda uzman oldukları, katılımcı konukların ülke ve dünyada meydana gelen güncel gelişmeler hakkında kendi izlenimlerini, fikirlerini, farklı bakış açıları ile ortaya koymaya çalıştıkları, davacı siyasi partinin ideolojik yapısı ile ortaya koyduğu eylemlerinin irdelendiği, gündemle ilgili analiz yaptıkları,*

davalıların konuşmalarının siyasi eleştiri niteliğinde olduğu, yapılan konuşmalarda davacının kişisel haklarına saldırıda bulunulmadığı, siyasi parti olan davacının bu nitelikteki eleştirilere katlanması gerektiği” gerekçesi ile reddine karar vermiştir.

MHP’nin avukatlık bürosunun, davayı kazansak da Devlet Bahçeli’nin gözünde prestijimiz artsın dürtüsüyle hareket etmeleri sonucu bu kavgaya hiç gerek yoktu. MHP’nin avukatları Yargıtay’a gittiler, karar oradan da onanarak geldi.

Ergenekon gözaltıları, sorguları, tutuklamaları ve mahkeme süreci boyunca MHP’nin duyarsızlığını, kendi milletvekiline bile ilgisizliğini nasıl yorumlamam gerektiğini gerçekten de hiç bilemedim. Genel Başkan Devlet Bahçeli, milletvekili seçildiği halde hapiste tutulan **Engin Alan**’ı yalnız bir kez ziyaret etti; Silivri çıkışı da basına konuşma yapmayıp elindeki yazılı metni okudu.

Belli ki metin önceden hazırlanmıştı. Bu türlü siyasi davalarda eğer muhalefet partisi ilgisiz kalırsa, güçlü iktidar partisi de doğal olarak hak hukuk tanımadan her şeyi ezer geçer. Olan da demokrasiye olur.

MHP bu süreci doğru da okuyamadı, akıllı da yönetemedi, ya bir dış odak tarafından müdahale etmesi önlendi ya da yönetmeye istekli olmadı. Bu samimi ve ‘safça’ düşüncemdir.

Yarın, siyasi tarih yazıcıları MHP’yi ve genel başkanını ‘nereye oturtacaklar’, gelecek kuşaklar okuyacak, yargılayacak ve bir karara varacaklar. Umarım o gün, MHP’nin bugünkü yöneticileri haklı çıkar.

*

Bir kasetle şantaj sonucu milletvekili adaylığı bitirilen MHP’li Deniz Bölükbaşı’nın babası Osman Bölükbaşı, Demokrat Parti döneminde Kırşehir’den bağımsız milletvekiliydi. Tek başına muhalefet olarak AKP sayısında vekile sahip DP’yi sallıyordu. Sonunda demokrat olduğu iddiasındaki Başbakan Adnan Menderes, O. Bölükbaşı’nı milletvekili olarak seçen Kırşehir’i ilken ilçe yaptı.

A. Menderes hep demokrasiden ve kendisinin demokrat olduğundan söz ediyordu. Demokrasi tarihimizin en utanılacak girişimlerinden ikisine yeşil ışık yaktı. Birisi, Tahkikat Komisyonu kurulmasıydı; ötekisi de Vatan Cephesi'dir. Böylece vatandaşlarını ötekileştirmeyi başardı!

Şimdilerde de ortalık kendisinin demokrat olduğunu söyleyip, şişine-
rek dolaşanlardan geçilmiyor. Geçmişte (1980 öncesi) Kürt ve Türk gençleri-
ni ölüme götüren psikiyatrik vak'a adamlar, özellikle solcu geçmişli olanlar
bugün hem **baskı altındaki medya** hem de **yandaş medya** gazetesinde köşe
yazıp, televizyonda iktidar güzelleme yapıyor, banka hesaplarını kabartı-
yorlar. Kürt gençleri de öldükleriyle kaldılar.

Tüm tehdit ve baskılara karşın, Osman Bölükbaşı, kurulan komplolara,
tuzaklara göğüs gerip DP iktidarını tek basma sallamaya devam etti. Demek
ki, bir zamanlar TBMM'de böyle milletvekili varmış!

İşleri yolundayken, onlara karşı hazır ol; güçlüyken, onlardan sakın. Onları kuvvetli göstermek için aciz davran.

Sun Tzu

İKİNCİ BÖLÜM

TEM'İN POLİSLERİ EVİME BASKIN YAPIYOR

30 Haziran 2008 akşamı, neredeyse bütün gün Atatürk biyografisi üzerinde çalıştım, Kasım ayında yayınlanmasına uğraşıyordum. Kitabın sonuna geldim sayılırdı, ama konu Atatürk olunca korku, telaş, eksik yapacağım ürküntüsü nedeniyle güvensizlik yaşamımı işgal ediyordu. Evin her yeri kitaplar, dergiler, gazete kesikleri, fotokopilerin yerleştirildiği kutularla doluydu, bunlara ek olarak da İstanbul Ticaret Üniversitesindeki öğrencilerim ile Yeditepe Üniversitesindeki yüksek lisans bölümü öğrencilerinin ödevleri de salon duvar dibine sığınmış durumdaydı.

O akşam çok sevdiğim bir kız arkadaşım konuktu. Onun sayesinde günlerdir kalkmamacasına yazmaya ara vermiştim. Arkadaşım geldi, biraz da beni rahatlatmak için uğramıştı, o dönem daha Bağdat Caddesi çevresinde bugünkü gibi eski binaları yıkıp yerine çirkin, şekilsiz, daha da kötüsü balkonsuz uzun apartmanlar yapma furyası başlamamıştı. Balkonumdan Adalar, Marmara'dan Boğaz'a ilk giriş görünüyordu. Kısacası keyfimize diyecek yoktu. Makarna, şarap ve üstüne de konyakla bir puro bile çektim. Ama içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı.

Konuğumu geç vakit yolculadım. Yeniden masamın başına döndüm. Neredeyse kalkmamacasına sabah saat 05.30 civarına kadar çalıştım. Sonra bir duş alıp, kahvemi içip yatmaya git-

tim. Bu denli yorulursam uyumakta her zaman güçlük çekerim. Yine öyle oldu. Yatakta mücadele verirken bir süre sonra asansör çalışmaya başladı. Ama sürekli iniş çıkış şeklinde bir hareketlilikti. Yarı sersem olduğum için tam da berrak olarak bu meşguliyeti anlamıyordum, tüm mücadelem uykuya dalabilmektir. Ancak asansör de huzur vermiyordu.

Kısa bir süre çalışması durdu. Bunu anımsıyorum. Ne kadar süre geçtiğini bilemiyorum, kapının zili çaldı. Uykuda mıyım uyanık mıyım, farkında olmadığım için hayalen duymuş olabilirim, ya da çok uyudum, her zaman olduğu gibi kapıcı geldi, zili çalıyor da olabilir, dedim. Israrlı çalınması dikkatimi çekmiş olmalı ki, kalktım, girişe gittim. Göz deliğinden bakınca, sahanlıktaki kalabalığı gördüm. Orası otobüs durağı gibiydi.

Hiç telaş etmedim, kendi kendime, “Geldiler,” dedim. Yataktan zaten hiç ‘suratsız’ kalkmam, muhtemeldir yine güler yüzle açmışımdır kapıyı, bunu ekibin başındaki amire sormak gerekiyor!

“Buyurun!” dedim. Amir gençten birisiydi, önce kimliğini gösterdi, ardından bir mahkeme kararı olduğunu söyledi, yarım yamalak göz gezdirdim. Koskoca polis amiri, yalan söyleyecek hali yok ya!

Dedim ya, çok kalabalıklardı, birisinin elinde kamera vardı, telaşla olanı biteni kayda almaya çalışıyordu. “Mahkemeden arama emri aldıklarını” söyleyince, doğal olarak içeri girmeleri için işaret ettim. Kameralı polis telaş içinde çekim yapmaya çabalıyordu, öyle ki önündekini itip kakarcasına beni, evin girişini detay atlamamak için yapmacık hareketlerle kayda almaya çalışıyordu. Kaç yıldır televizyonlarda program yapıyordum, bir kameramanın usta olup olmadığını anlamaz mıyım(!). Yaz günü, yataktan kalkmışım, üstümde şort ve bisiklet yaka fanila var. Polis bu kıyafetimi uzun uzun çekti. Başkalarıyla kıyaslayınca şanslı olduğumu düşünüyorum, bana karşı insafli davranıp, televizyon haberlerine bu halimi servis etmediler. Hoş, öyle olsa ne olur olmasa ne olur, Basra yıkılmış bir kere!

Polisler daireme dağılmaya başladılar. İlk dikkatimi çeken husus, hepsinin ayakkabılarını çıkarıp evime girişleri oldu.

İçimden güldüm, çünkü emekli bir subayın evine gelmişlerdi, beylik tabancam vardı, insan psikolojisi hiç belli mi olur ne yapacağınız, öte yandan madem terör örgütü üyesi olmam nedeniyle baskın yapıyorsunuz, ya evimde başka örgüt mensupları olsa ve onların da silahları varsa, ne olurdu!?

Polis, operasyon yaptığı kişinin terör örgütü mensubu olup olmadığını çok iyi bilir. **Böyle bir örgütün polis tarafından uydurulduğunu zaten kendileri de biliyordu. Bu nedenle içleri rahattı.**

Bunlar aklımdan geçince içimden gülmeye başladım.

Ben bunları düşünüyordum, ama hiç kuşkusuz evimdeki davranışları, polislerin efendiliğiyle ilgiliydi. Karşısındakine gösterdikleri saygıyla ilgiliydi. Bu arada, kameralı polis çekime devam ediyordu. Yoksa beynimdekileri de mi okuyor ve görüyordu!

İddianame ve 'mütalaa'nın ortaya çıkardıklarıyla, mahkeme aşamasında yaşananları değerlendirdiğimde, gerçekten de hiç tanımadığım ve varlığından haberdar olmadığım kişilerle, daha düşünmeye bile başlamadan telefonla ne konuşacağımıza polisler tarafından karar verilmiş olduğuna şaşkınlıkla tanıklık edecektim.

Evimin içinde 14 polis dolaşmaya başladı, yanlarında mahallemizin muhtar yardımcısı da vardı, kapıcımız Ekrem'e de *"Tanık olarak geleceksin,"* demişler ama o, *"Erol abiye yapılacakları görmek istemiyorum,"* diyerek, o gün apartmanı bile terk edip gitmiş; bunu sonradan öğrendim.

Polisler aralarında odaları paylaştılar, sessizce izledim; o dönemler günde 15 kupa ve fazlası neskafe içme alışkanlığım vardı (mide sağlığım büyük sıkıntıya girince doktorlar sonraları bıraktırdılar), mutfakta kahve suyu koydum, polislere de *"mutfağı kullanabileceklerini, bu saatte kahvaltı yapmadıklarını tahmin ettiğim için buzdolabında var olanları yiyebileceklerini"* söyledim. Amirleri nezaketle teşekkür etti, yakın pastaneden getirttikleri ürünlerle balkonda kahvaltılarını yaptılar. Aralarında oldukça güzel bir kadın polis de vardı; eğer doğruysa annemle hemşehri çıktılar.

İlk anda sert davranmaya çaba harcıyorlardı, kahvemi içtikten sonra benden gözlemci olarak bulunmamı istedikleri odalara gitmeye başladım. O kameralı polis bıkıp usanmadan çekim yapmaya devam ediyordu. **Kütüphanemde on binin üzerinde kitap bulunmaktadır, baktım, birileri tek tek kitapların arasına bakmaya girişmiş, bununla başa çıkmak mümkün olabilir mi? Kendilerine başka yöntem bulurlarsa iyi olacağını söyledim.** Bu arada avukatıma ulaşamadım, tüm aramalar avukatsız yapıldı. Polislerden üçü Organize Şube mensubuymuş, onlar uzun bir süre hoyrat davrandılar. Ama Terörle Mücadelenin polisleri oldukça naziktiler, aralarında lisansüstü eğitim almış olanlar, ABD’de kurs görmüş olanlar vardı. Büyük çoğunluğu alışageldiğimiz polis tipi değildi.

Kütüphanedeki aramada kendim bulundum, Osmanlıca basım dergi ve kitaplar da vardı, bunlardan birisi nadide eser olarak adlandırılanlardandı, onu ayrı bir çekmeceye tutuyordum, polisin elinde görünce, ***“Bildığımız kadarıyla bu tek nüshadır, lütfen dikkat edin, bana değil sizin to-rununuza ait,”*** dedim, ancak kime anlatırsın, uyarmamışım gibi tam tersine gözümün içine bakıp hırsla yere çaldı. Kapaksız bir kitaptı, ilk sayfası yırtıldı, aklımdan geçeni ve ne düşündüğümü tahmin etmek için falcı olmaya gerek yok. O hırsla kütüphaneyi terk ettim, arkamdan genç polislerden birisi gelip özür diledi ve ***“Lütfen odaya döner misiniz,”*** diye o denli nazikçe konuştu ki, kendimi dönmek zorunda hissettim. Sayfası yırtılmış o nadide kitap yerde duruyordu, içim acıyarak alıp rafa koydum. Bugün o kitap nerede diye merak ediyorsanız söyleyeyim; kıymetini bilen bir Hollandalının kütüphanesinde.

Silivri duruşmalarında bazılarının kütüphanelerinin darmadağın edildiğini öğrendik. Bunlarla mukayese edildiğinde benim durumum olağanüstü iyiydi.

Polisler kendilerine göre almaları gerektiğine inandıkları dokümanları çuvallara doldururken, kameralı polis sürekli çekim yapıyordu. Uzun yıllardır tuttuğum günlüklerimi de aldılar. Kitaba son şeklini vermeye çalıştığım (10 Ağustos 2013) şu günlerde hâlâ geri alabilmiş değilim.

Türkiye siyasi tarihi arşivim oldukça zengindir, özellikle de Kıbrıs Barış Harekâtının komutanları hatıratlarını bana emanet etmişlerdi. Bugün iki üç kişi dışında hayatta olan hiç kimse yok, hepsi ışıklar içinde uyusun; **Satılık Ada Kıbrıs** (Alfa Yayınları) kitabım tamamen gerçeklere dayanmaktadır ve savaş jurnalleri ile bu hatıratlar kaynak alınarak yazılmıştır.

Bir ara baktım, salonda genç bir polis, tüm arşivi önüne almış, sayfa numarası vermeye çalışıyor. Kendisine bu arşivin ne olduğunu anlatıp, almalارının bir kazanç sağlamayacağını ifade ettim. *“Amirimle konuşun,”* dedi. Çok ilginçtir, gözlerinde ve yüzünde acımtırak bir ifade olan amir hep balkonda oturdu, göz göze geldiğimizde de acıyan mı yoksa müşfik mi olduğunu hiç çözemediğim bakışlarını hissediyordum.

Kendisine durumu anlattım, anlayışla karşıladı ve bu arşive dokunulmadı, bunun ardından, açıklamam üzerine Balkan Savaşı dönemi deniz tarihi açısından çok değerli olan yazışmalara da el sürmediler. Büyük kısmı Cemal Kutay’dan can arkadaşım, kardeşim Prof. Mim Kemal Öke’ye, ondan da bana geçmiş olan yine deniz tarihimize ilgili olan arşive de dokunmadılar. Ayrıca alçakça bir suikasta kurban gitmiş olan Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Kemal Kayacan’ın bana emanet etmiş olduğu kişisel dosya ve arşivine de izahatım üzerine yalnızca göz gezdirip bıraktılar.

Bu saydığım arşiv materyaller artık başka araştırmacılara gitti. Muhtemeldir ki, yine Avrupa’da kıymetini bilecek bir üniversitenin kütüphanesine girmiştir. O gün de bugün de, hem evimin o bölümünde arama yapan genç polise hem de o polis amirine müteşekkirim. Anladığım kadarıyla, yüksek lisans yapan gruba mensup memurlardan birisiydi.

Salonda bu arşivleri kurtarmaya çalışırken, büyük kütüphaneli odada arama yapan polislerden birisi, kucağında yalnızca dış politika ve uluslararası ilişkiler sorun ve konularını araştıran **1923 Dergisi** koleksiyonu ile geldi, amiriyle balkonda bir şeyler konuştu, ne olacağını merak ediyor, çaktırmadan bakıyordum; o anlayışlı amir dergileri geri gönderdi. O zaman bu kişinin bu türden yayınları okuyup takip ettiği kanaatine vardım.

Salonda tutanak tutulurken, evimin öte taraflarında neler olduğunu bilemiyordum. Eski dost gazeteci **Murat Çulcu** aradı, “*Televizyonu aç, büyük bir dalga başlamış, orgeneralleri alıyorlar,*” dedi, onun üzerine televizyonu açtım, haberleri hep birlikte izlemeye başladık.

Evet, ortalık yıkılıyordu, sürekli altyazı geçiyordu; dikkat ettim, benim adım şimdilik geçmiyordu. İsimler peş peşe sayılıyordu. Birden annem aklıma geldi. Tuzla’da oturuyordu, ağır kanser tedavisi görüyordu, ABD’de yaşarken zincirleme bir trafik kazasından mucizevi şekilde sakat kalarak sağ çıkan kardeşim de gelmişti. Sizin anlayacağınız, ailemin psikolojik durumu berbattı.

Televizyon haberlerini kaçırmayan annem az sonra durumu öğrenecekti ve sağlığı tehlikeye düşecekti. Bu nedenle amirden, annemi aramaya izin vermelerini rica ettim. Kısa bir tereddütün ardından arayabildim.

Kardeşimden hemen bir taksiyle annemi getirmesini istedim. Televizyonlarda adım geçmediği için kuşkulandılar. Telefonu kapattığımda polislerin beni çok dikkatlice dinlemekte olduklarını fark ettim. Daha sonra bir uzman arkadaşımın öğrendim ki; genelde, teröristler birisine tehlikeyi işaret edecekse, ‘Annemi getir,’ ya da ‘Annemle gel,’ dermiş. Bunu da öğrenmiş oldum.

Bu arada komik olaylar da yaşadım. Evimde Terörle Mücadelenin polisleriyle cebelleşirken, o dönemde daha yeni yolumu ayırmış olduğum *Habertürk* kanalından arayıp, ‘son dalga’ hakkında düşüncemi sordular. Doğal olarak ‘kem küm’ ettim. Birkaç dakika sonra *CNN Türk’ten* aradılar, onlara da uygun bir yanıt verdim. Polis telefonu kapatmamı rica etti. Hâlâ haberlerde adım geçmiyordu. Bu çok iyi, demek ki gözaltına alınmayacağım, dedim. Eğer listede adım olsaydı muhakkak medyanın bilgisi olurdu. Daha önceki dalgalarda hep böyle olmuştu ve birileri ahlaksızca medyaya servis yapmıştı.

Kütüphanedeki kitapların tek tek sayfalarını karıştırma konusundaki inat devam ediyordu. Acaba kaç gün sürecekti? Bununla başa çıkamayacaklarını söyledim, ama kimsenin dinlemeye pek niyeti yoktu.

Yatak odamdaki aramayı yapan ekibin isteğiyle oraya geçtim. Çok genç yaşta *hakka yürümüş* olan kardeşimden kalan anıları sakladığımız valizler açılmıştı.

Tam bu sırada annem geldi. Kapının dışındaki ayakkabılara hayretten irileşmiş gözlerle bakıyordu. Aynı şekilde kardeşim sorgu dolu bakışlarını üstümde topladı. İçeri girmelerini söyledim.

Annem evin içindeki kalabalığı görünce, “*Kim bunlar?*” diye sordu. Ben de, “*Biliyorsun, bugün 1 Temmuz, Kabotaj Bayramının yıldönümü. Her yıl bu bayrama davet edilirim. Ama kitabın yayınevine gitmesi gerekiyor, benim zamanım yok, arkadaşlarım da törene giderken bana uğradılar,*” karşılığını verdim.

Ancak inanmadı, “*Bunlar senin arkadaşın olamaz. Bazılarının tipi ne baksana!*” “*İçeri gir de anlatacağım,*” dedim. Bir solukta gerçeği açıkladım. Çok sinirlendi. Salona geldi, polislerle tanıştırdım.

Kadın polis kanserden erimiş annemin yanına geldi, kendisini tanıttı, annemi yatıştırmaya başladı. Koltuğun başına yanına oturdu. Elini avucuna alıp gerçekten de çok içten davranarak onu rahatlatmaya uğraşıyordu. Salona giriş çıkışında birbirlerinin hemşehrisi olduklarının ortaya çıktığını öğrendim. Kafkasya kökenli annem öyle kolay pes edecek cinsten olmadığı için polislere ödün vermeyeceğini biliyordum. Nitekim bakışlarını amirden hiç ayırmadı, onu rahatsız ettiğini gözlemledim.

Yatak odamdaki valizde kardeşimin kamerasını açamadılar, alıp Emniyete götürdüler, 20 gün sonra da kırıp bana teslim ettiler. Annem oğlunun hatırasına saygı göstermeyen polislere en ağır bedduayı yaptı. O kişileri mahkemeye vermemi de engelledi. “*Bırak, lanet olsun bunlara!*” dedi.

Evden ayrılmadan önce aramalar sırasında eğlenceli olaylardan da bir iki örnek vereyim. Salondaki çekmeceleri arayan polis, genç olana çekmece-lerden çıkardığı üç dinin kutsal kitaplarını göstererek, “*Bu adamın dini nedir?*” diye soruyordu. Ses tonundan kafasında soru uyandığını, durumu gariptediğini anlıyordum.

Bir başkası, daha yaşlı görünen polislerden birisi su istedi, genç polis adıyla hitap ederek, *“Ağabey sen hiçbir yerde yemez içmezdin. Hayrola?”* Yere çömelip suyunu içen polis, *“Bu evde gördüğüm muamele beni çok etkiledi.”* Aslında gittikleri her evde tahminime göre aynı şekilde muamele görüyorlardı.

Küçük odadaki kitaplıkta arama yapan polislerden birisi daha gaddarca davranmaya çalışıyordu. Neden böyle yaptığını sordum: *“Bu adamlar (TEM’in polisleri) bizden şanslı, biz Organizedeniz, işimiz itle kopukla, halbuki bunlar, sizin gibi insanlarla muhatap oluyorlar. Bunlar şanslı adamlar! Özellikle böyle yapmıyorum, yıllardır alışmışız.”*

Polis beş yüze yakın CD’yi paraflarken, üçlü kanepede oturan, o yaz günü ceketini hiç çıkarmayan bir polis ilginç bir soru sordu: *“Sizce, sizin alınmanızı içerden mi yoksa dışarıdan mı birisi istedi?”* Sorunun asıl sebebini anlamıştım, ancak orada uzun uzun analiz yapacak gücü kendimde bulamadım: *“İçerdekilerden (tutukluları kastederek) kimsenin beni almaları için bir istek ya da ihbarı olacağını düşünmüyorum, bu dışarıdan birileridir.”* Konuşma burada kesildi.

Tam bu sırada otomobilimin arıza sorununu çözmek için servise götürecektir Emir geldi, anahtarı ona verirken, ancak benim duyacağım sessizlikte, *“Aşağıda sekiz polis var, ne oluyor?”* diye ürküntüyle sordu. Göz işaretiyle “git” dedim. Demek ki, on dört polis evimde, sekiz polis de bahçede, galiba iki polis minibüsü ve iki de oto vardı.

Polislerin gelişinden yedi saat sonra saat öğlen 13.30 civarında evden ayrıldık. Bu sırada gözaltım olduğunu öğrendim. Hızla sakal tıraşı oldum, ilaçlarımın da içinde olduğu küçük bir valiz hazırladım. Ayrılırken annemin gözlerine baktım, üzüntü vardı, ama güçlüydü bakışları. Hemen tüm polisler ellerini öperek ayrıldılar. İlgiyle izledim.

Daha sonra yayınlanan kitaplardan, mahkemede dinlediğim sanıklardan polisin davranışlarına hayretler içinde kaldım. **Vedat Yenerer**’in kitabında okuduğum olaylar gerçekten üzüntü vericiydi. Örneğin kitaplarında anlattıklarına göre **Avukat Serdar Öztürk, emekli Yüzbaşı Hasan Ataman Yıldırım**’ın ve küçük

kızıyla birlikte **avukat Zeynep Küçük**’ün ve onlarcasının maruz kaldıkları karşısında insan olmanın utancını yaşamamak mümkün mü!

Oysa hem yasalar hem de Türkiye’nin imzaladığı AB metinleri ve AİHM kararları zanlılara, sanıklara hatta mahkûmlara insan haysiyet ve onuruna uygun nasıl davranılması gerektiğini anlatmaktadır.

Benim içinde bulunduğum ‘*altıncı dalgadaki*’ kişiler anladığım kadarıyla en yumuşak muameleyle karşılaşmış. Gözaltındayken yaşadıklarımı da anlatınca bana hak vereceksiniz. ‘Beşinci dalgada alınan’ duayen gazeteci **İlhan Selçuk** da polislerin kendisine nazik davrandığını yazmıştır.

Öyküme devam etmeden önce, 1 Temmuz 2008 tarihine kadar “**sözde Ergenekon örgütü**” nedeniyle polisin yarattığı dalgaların tarih-olay dizinini anımsamalıyız...

21 Mart 2008: *Operasyonlar içerisinde hiç kuşkusuz en önemlisi “Beşinci Dalga”ydı. Kamuoyunun yakından tanıyıp bildiği isimler sabaha karşı ev ve işyerlerinde yakalanıp İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesine getirildiler. İstanbul ve Ankara’daki 20 ayrı adrese baskın düzenleyen emniyet güçleri, İşçi Partisi, Aydınlık ve Ulusal Kanal merkezlerine baskınların yapıldığı bu operasyonda Cumhuriyet gazetesi imtiyaz sahibi İlhan Selçuk, İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek ve İstanbul Üniversitesi eski Rektörü Kemal Alemdaroğlu, Ulusal Kanal Genel Yayın Yönetmeni Ferit İlsever, İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı ve avukat Nusret Senem, Aydınlık dergisi Genel Yayın Yönetmeni Serhan Bolluk, Aydınlık dergisi yazarı Adnan Akfırat, D. Perinçek’in koruması Yusuf Beşerik, Yusuf Tuncer, Ufuk Akkaya, Aykut Tokat, Mahir Çayan Güngör, Aydın Gelgin ve işadamı İbrahim Benli’nin de aralarında bulunduğu 13 kişi gözaltına aldı. İşçi Partisi, Aydınlık dergisi ve Ulusal Kanal’ın bilgisayarları ve arşivine el konulurken Aydınlık dergisi bürolarında dört ruhsatsız silah ele geçirildiği kamuoyuna açıklandı. Gözaltı haberinin duyulmasının ardından Cumhuriyet gazetesi ve işçi Partisi binalarının önünde bazı sivil toplum örgütleri gözaltılar ve hükümeti protesto eden gösteriler düzenledi.*

Kamuoyu bu gözaltılar konusunda tam anlamıyla ikiye bölünmüştü. Özellikle İlhan Selçuk'un gözaltına alınışına gazeteciler, köşe yazarları, basın meslek kuruluşları ile çeşitli oda ve barolardan tepki geldi. Türk basınında pek çok isim Cumhuriyet gazetesinde yetişmişti ve herkes Selçuk'u tanıyordu. Eleştirilerin önemli bir kısmı 85 yaşındaki yazarın gece saat dörtte gözaltına alınmasınaydı. Ancak Selçuk ile birlikte gözaltına alınan isimler basından aynı ilgi ve desteği bulamadılar. **Selçuk'un, başından beri askerin müdahalesini isteyen, doğru ya da yanlış, ama bu uğurda çalışan bir isim olduğu algısı yaratılmıştı. 9 Mart 1971'de darbe yapmak için kurulan cuntanın içinde faaliyet göstermişti. Ancak bu girişim, CIA ve NATO destekli Orgeneral Faik Türün liderliğindeki sağ faşist cunta tarafından engellenince 12 Mart muhtırasının ardından gözaltına alınmış ve Ziverbey Köşkü'nde işkenceden geçirilmişti.**

Bu "dalgada" gözaltına alınanlar arasında olguların en çok ters-yüz edilerek hakkında yayın yapılan kişi **Doğu Perinçek** oldu. Yandaş medya olarak tanımlanan kesimin kendilerine servis edilen bilgilerin şehvetine kapılarak hakkında olmadık masallar yazdıkları Perinçek'in aslında medyada itibarı yüksekti. Belki de onu itibarsızlaştırmak amacıyla asılsız bilgiler üretiliyordu. Dolayısıyla öteki zanlılara da saldırılmış oluyordu. Mahkeme aşamasında çürütülen en önemli kanıtlardan birisi, Tuncay Güney'in ofisinde ele geçen ve Ergenekon'un anayasası gözü ile bakılan 19 sayfalık metni D. Perinçek'in yazdığı ileri sürülüyordu. (Oysaki Perinçek o metni Ankara'da Sabah gazetesinde Aslı Aydın-taşbaş tarafından kendisine Yavuz Donat'ın yanında gösterdiğini ortaya koydu.)

Prof. Dr. Kemal Alemdaroğlu, 28 Şubat sürecinin sembol isimlerindendi. Yardımcısı **Prof. Dr. Nur Serter** ile birlikte İstanbul Üniversitesi'nde ödünsüz bir başörtüsü yasağı uygulamış, bazı öğretim üyesi ve görevlilerinin disiplinsizlik nedeniyle üniversiteden uzaklaşmasına neden olmuştu. 28 Şubat sürecinde yıldızı parlayan Prof. Dr. Alemdaroğlu, **Prof. Dr. Kemal Gürüz** YÖK başkanlığından ayrıldıktan sonra rektörlüğe tekrar seçilemedi. Alemdaroğlu'nun başı, aralarında Prof. Dr. Kemal Gürüz'ün

de bulunduğu akademisyenlerle birlikte katıldığı mitinglerden dolayı derde girdi. Bu mitingde **Türk Solu dergisi grubu, “Ordu Göreve” pankartları** açmış, (bu pankart dava konusu oldu, ama Türk Solu dergisi sorumluları beraat etti) miting alanında herhangi bir müdahale ile karşılaşmadan pek çok kişinin iddiasına göre açıkça TSK’ya darbe çağrısında bulunmuştu.

Yukarıda anlattıklarım hem medyadan hem de *wikipedia.com*’dan derlenenlerden oluşmaktadır. Arasında benim kısa yorumlarım da bulunmaktadır.

Beşinci Dalgada Türkiye’nin bu çok tanınmış gazeteci, öğretim üyesi aydınlarının sabaha karşı evlerinden alınışı çok büyük tepkiye neden oldu. Polis ve AKP’li politikacılar çok eleştirildiler. Bizim grup yani **“altıncı dalga”** bunun ardından alındı. Sanıyorum **“beşinci dalgaya”** yaratılan tepki, polisin davranışına çeki düzen vermesi açısından bizim için şans oldu. Polis bir çeşit **“imaj”** düzeltmeye gitmiş olabilir.

Kendi özelim açısından ise operasyona gelen polislerin büyük kısmına daha 11 Şubat 2001 tarihinde *“Çok kültürlülük ve Terör ve Demokrasi”* başlığıyla bir seminer dersi anlatmıştım. Bu nedenle bir aşinalık vardı, evin içinde kulak kabarttığım konuşmalardan anlaşıldığı kadarıyla, bunun da etkiyle daha farklı bir muamele gördüğümü tahmin ediyorum.

Gözaltına Alınıyorum, İstikamet Vatan Caddesi

Evden ayrıldığı sırada TV haberlerinde adım geçmeye başladı. Evimden neler alındığını bilmiyordum. Emniyette imzalatılan dokümanlarda bazılarını gördüm.

Boğaziçi Köprüsünden geçerken polislerle merak ettiğim bazı kişilerin durumunu sormaya başladım, bunlardan birisi de en bilinen muhaliflerden, *“Tuncay Özkan’ı da aldınız mı?”* diye sordum. *“Onunla ilgili bir talep yok. Hem neden onu alalım ki, alıp da kahraman mı yapalım!”* dediler. Öyleyse, beni kahraman yapmak niyetindeydiler!

Bıraktığımda evim savaş meydanı gibiydi. Vatan Caddesinde Emniyet’e götürüldüm. Bürokratik işlemler yapıldı. Yine avu-

katım yoktu, çuvallarda getirdikleri malzemeler için bazı dokümanlar imzalamadım.

Sonra aşağıya nezarethanedeki hücreye alındım. İlk kez orada, “Ne olacak?” diye düşünmeye başladım. İki yatak vardı, duvarlar sloganlarla doluydu. Anlaşıldığı kadarıyla siyasal İslamcı bir grup da konuk edilmiş ve en son PKK’lı bir grup kalmıştı: bizler geliyoruz diye, PKK’lıları başka yerlere aktardıklarını söylediler.

Yatağın kenarına oturdum: ***“Oğlum Erol, önce sakın ol, bu ‘altıncı dalga’, medya sayesinde artık tecrübelisin. İlk olarak 1997 yılında, daha önce kulak tanığı olduğun Ergenekon adıyla bir yapılanmayı Türk kamuoyu gündemine sen getirdin; ama o, NATO’nun kurduğu bir örgütlenmeydi, bilindik adıyla Türk Gladyosuydu. Şimdi ise ortada olmayan bir örgüt yaratıldı.***

3 Nisan 2008 tarihinde Kanal D’de 32. Gün programında bu operasyonu ağır eleştirmiştin. Demek ki alınmanın birinci etkeni budur.

Önceki ‘dalgalarda’ gözaltına alınan ve tutuklanan kimselerle ilişkin, telefon konuşman, televizyon programlarında buluşman var mı? Gözden geçir, belleğini yokla.

Bu kadar yıldır derslerde bu tür konuları anlatıp durdun; şimdi kendi durumunu doğru söz, stratejini belirle bakalım!”

Öncelikle bunu yaptım, belleğimde bir döküm çıkardım. Kimle, nerede ne şekilde tanıştırmıştım ve hangi koşullar altında konuşmuştum, televizyon programıma katılan, savcılıkta adı geçecek konuklarla hangi sorunlar tartışılmıştı. Tüm bunları belleğimin izin verdiği ölçüde anımsamaya çalıştım. Hatırlayabildiğim her şeyi alt alta dizdim. Bu kadar yıllık televizyonculuk hayatımda anayasa ve yasalar açısından sorun olmamıştı. AKP’ye ve MHP’ye karşı iki dava kazanmıştım. Acaba bunların etkisi olmuş muydu?

3 Kasım 2002 seçiminde *Uzanlar’a* ait olan ***Kanal 6***’daydım; genel yayın yönetmeni Ardan Zentürk’tü, ben de güya onun yardımcısıydım, ama seçimde ***Star***’da görev aldım. O gece Reha Muhtar masayı yönetti, benden başka sağlık eski Bakanı Yıl-

dırım Aktuna, Hakan Bayrakçı ve Cengiz Çandar vardı. Ardan Zentürk de Ankara'dan bağlanıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, *milli görüşten* itibaren AKP'nin temsil ettiği zihniyete (**zihniyet diyorum, çünkü AKP ideoloji partisi değildir**) karşı muhaliftim, işin ilginç yanı da, seçim sonucu benim için zerre kadar sürpriz değildi. Sonucun böyle olacağını 29 Mayıs 2002 tarihinde "*digimedya.com*" (Yeni Medya İletişim AŞ'ye ait internet gazetesiydi) internet sitesinde, "Erken seçim olacak ve bunu AKP kazanacak," diye yazmıştım (bu yazıyı merak edenler için bkz: Erol Mütercimler **Akıl Oyunu**, s. 8-11, Alfa Yayınları, 2007). Ama başta CHP'liler olmak üzere hakaret içeren telefonlar etmişlerdi, AKP'liler de, "Ne olur böyle yazılar yazmayın," diyerek ürkek konuşmuşlardı. Hele erken seçim olacağını patronumuz Vahit Çelikbaş'ın MHP'li dostları hiç kabullenmemişlerdi.

3 Kasım gecesi sonucun yarattığı şokla, "Şimdi ne olacak?" sorusuna yanıt aranmaya başlandı. Sonuç: "*Telaşa gerek yok, geldikleri gibi giderler,*" oldu.

Star'da sabah programına başlamıştım, 4 Kasım sabahı programı açtım, Ankara'da Nilgün Balkaç vardı. O gündemi anlattı, Zentürk yorumlar yaptı, ilk kez **Egemen Bağış** konuştu.

Seçim gecesi tüm televizyonlar arasında en başarısız yayını (sözcüğün tam anlamıyla berbattı) **Star** yapmıştı. İzleyiciden olumsuz tepkiler geliyordu.

Yayından saat 13.00'te ancak çıkabildim. Sonrasında **Tayyip Erdoğan'ın avukatı Faik Işık** geldi, ne konuştuğumuzu daha sonra anlatacağım!

Üç gün sonra *Yeni Şafak* gazetesinde manşet: "**Star'da dinimize küfrediliyor.**" Telaşla gazeteyi okuduk, zerre kadar içinde böyle bir şey yok. Buna karşın sabah programında yaptığım yorumla ilgili böyle başlık atılmış. O dönem **Fatih Çekirge Star** gazetesinin başındaydı, söylenene göre ona rahatsızlık iletilmiş, o da **Cem Uzan**'ı etkilemiş falan ve ben **Kanal 6**'ya döndüm. Bir anda bunlar gelip belleğimden, hücrenin ortasına saçılıverdi.

İkinci adımda, Baro'dan avukat istemeye karar verdim. Bu stratejik bir karardı. Neden? *Eğer aldığınız bir karar öteki karar-*

larınızı etkiliyorsa buna stratejik karar denir. Derslerde öğrettiğim buydu!

Emniyetin kapısına aralarında öğrencilerimin de olduğu gönüllü avukatlar gelmişti. Buna karşın niçin bu kararı verdim?

Baro'dan avukat isteyişim nedeniyle, daha sonra hem polisin hem de **savcı Zekeriya Öz'**ün meraklı sorularına muhatap oldum.

Gözaltından geldikten sonra Ankara Barosu'na kayıtlı bir paragöz avukatın da, Emniyetteki durumumu takip eden evimizin çocuğu, arkadaşım Sinan'dan o karışıklıkta Ankara'dan ortak bir tanıdığımız aracılığıyla para talep ettiğini öğrenince çok canım sıkıldı. Sayıları az olsa da, bu türden avukatların varlığını duruşmalar başladığında çeşitli öyküleriyle birlikte öğrenecektim. **Her meslekte olduğu gibi avukatlar arasında da ahlak dışı ve etik dışı davranışlarda bulunan bazı kişiler de çıkıyordu. İnsanların en çaresiz anında para sızdırma peşinde olan avukatların varlığı utanç vericidir.**

Medya davalarım nedeniyle deneyim sahibiydim, ama bu operasyonda alman kişiler hayatları boyunca ilk kez polis ve savcıyla karşılaşılıyordu, bu nedenle çaresizlik, bilgisizlik, korku nedeniyle karşılarına çıkan bu profesyonel "iş erbabı" avukatların kucağına düşüyordu.

Ufuk Güldemir döneminde *Habertürk*'te çalıştığımız can dostlar Melih Meriç ve Murat Ongun da harekete geçmiş, televizyonda mesai arkadaşlığı yaptığımız Avukat Hande Özışık Emniyete gelip durumumu sorup sordu.

Niçin Baro'dan avukat talep ettiğimin yanıtını vermeden önce gözaltına alındığım "dalgada" tam olarak kimlerle birlikteydim, bilmiyordum. Evden ayrılmadan önce haberlerden öğrendiklerim dışında başka kimler vardı, doğrusu merak ediyordum.

Öncelikle medya taramasında **"altıncı dalga"** nasıl verilmiş bakalım:

Artık sıra "büyük balıklar"a gelmişti. Kamuoyu yeni operasyonlarda kimlerin gözaltına alınacağını, kimlerin tutuklanacağını merak ediyordu. 1 Temmuz 2008'de bu meraklı bekleyiş

sona erdi. Başta emekli orgeneraller, **emekli eski Jandarma Genel Komutanı Org. Şener Eruygur**, **emekli 1. Ordu Komutanı Org. Hurşit Tolon**, **emekli Albay Hasan Atilla Uğur**, **emekli Tümamiral İlker Güven** ve **Cumhuriyet gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay**, **Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün**, **emekli Binbaşı-yazar Erol Mütercimler**, **Tercüman gazetesi genel yayın yönetmeni Ufuk Büyükçelebi**, **Prof.ERCÜMENT Ovalı**, **işadamı Birol Başaran**, **Tunç Akkoç**, **TGB Başkanı Adnan Türkkkan**, **İbrahim Özcan**, **Barbaros Altıntaş**, **Osman Gürbüz**, **Kemal Aydın**, **Neriman Aydın**, **Durmuş Ali Özoğlu**, **Hatice Bahtiyar** gözaltına alındı. Ev ve işyerlerinden 21 kişi gözaltına alındı.

Bunlar arasında tanıdıklarım olduğu gibi, isimleri hiçbir şey ifade etmeyen kişiler de vardı.

Nokta dergisinde Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'e ait olduğu iddia edilen, ama Örnek tarafından Balyoz davası savunmasında varlığı kabul edilmeyen günlüklere göre medyada günlerce Eruygur ve Tolon isimleri dolaştırılmış ti. “Özden Örnek'e ait olduğu ileri sürülen günlüklerde, dönemin kuvvet komutanlarının darbe planı yaptıkları iddiası yer almıştı. ‘Sarıköz’, ‘Ayışığı’ ve ‘Eldiven’ isimleri verilen darbe planlarının hazırlayıcısı Şener Eruygur’du. Jandarma Genel Komutanı olduğu dönemde karargâhında Cumhuriyet Çalışma Grubu’nu kurmuş, bu grup öteki tüm kuvvetlerde örgütlenmişti. Sözde darbecilerin hedeflerindeki ilk isim dönemin Genelkurmay Başkanı orgeneral Hilmi Özkök’tü. Dört kuvvet komutanı birlikte hareket ediyordu. Ancak 2004 yılının bahar aylarında darbe planlarının hayata geçirilemeyeceği anlaşıncı Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek, darbenin yapılamayacağına hükmetmişler ve cunta ikiye bölünmüştü. Eruygur ile Hava Kuvvetleri Komutanı İbrahim Fırtına birlikte hareket etmeye başlamışlardı. Hedefleri Genelkurmay Başkanı Özkök’ü istifaya zorlamak, ardından Yalman’ın görev süresinin bitişini beklemektir. Yalman’ın yerine Eruygur geçecek, ardından da Genelkurmay Başkanı olacaktı. Eruygur’un kendi yerine uygun gördüğü aday Ege Ordu Komutanı Orgeneral Hurşit Tolon’du.”

Medyada bu senaryonun devamı olarak şunlar yazıldı:

*“Darbe planlarının anlatıldığı yansılarda diskalifiye edilmesi gerekli isimler arasında en başta **dönemin Birinci Ordu Komutanı Yaşar Büyükanıt** vardı. **Normal prosedür işlediğinde Büyükanıt’ın Hilmi Özkök’ün ardından Genelkurmay Başkanı olması gerekiyordu. Ancak Eryugur, baskıyla Hilmi Özkök’ü istifa ettirecek ve yerine Yalman geçecekti. Eryugur da Yalman’dan boşalacak Kara Kuvvetleri Komutanlığı görevine gelecekti. Ondan sonra tek yapacağı iş beklemek olacaktı. Bu uğurda Yaşar Büyükanıt’la ilgili müthiş bir yıpratma kampanyası başlatılmıştı. Örnek’in günlüklerinde Büyükanıt’ın Eryugur tarafından zehirlenmek istendiğinin bilgisi de yer alıyordu.**”*

Medyada daha neler yazılmamıştı ki!

“Altıncı dalgada” birlikte olacağım Eryugur’la acaba bunları konuşabilir miydim?

Başıma gelen hiç umurumda değildi. Çünkü baştan beri bunun “bir çuval” olduğunu, önüne geleni içine attıklarını 3 Nisan 2008 tarihinde 32. Gün’de söylemiştim. Şimdi de kimseye kefil olamasam bile kendime kefil dim. **“Uydurulmuş Ergenekon Terör Örgütü”**ne üyeliğim de uyduruktandı. Birileri yargıyı fena halde yanıltmıştı.

Gerçek bu olmasına karşın, yine de bu işin içinden nasıl sıyrılacaktım? **Bu operasyonu yapan Türkiye’deki merkez odak, “Ergenekon Terör Örgütü” diye bir organizasyon olmadığını, terör örgütü üyesi olmakla suçlayıp topladıkları kişilerin suçsuz olduklarını biliyorlardı. ABD’den gelen emre, her nedense hayır diyememişlerdi!**

Kafamı fena halde kurcalamaya başladı; acaba, Genelkurmay’da herhangi bir odak işin içinde miydi? İşbirlikçilik yapmış mıydı? Ya da maşalık?

Ben, kanıtsız olsa bile seni suçluyorum, suçsuzluğunu kendin kanıtla! İşte bunun adı gerçek Gladyo-Ergenekon hukuk anlayışıdır.

Neden bu operasyona, senaryoya dahil edilmiştim? Bu soruların yanıtını bulmak için de yasal olarak toplam 96 saatim vardı. Ancak bunun bir kısmı harcanmıştı.

İstanbul Barosu'ndan Avukat İstedim

"Tamam," dedim, "avukatı İstanbul Barosu'ndan istemeliyim." Neden?

Çünkü dünyanın en çok üyeli barosu olan İstanbul Barosu, bu dalgaya kadar operasyonlarla ilgili bir yorum, eylem, görüş ortaya koymamıştı. Oysa ki öncelikli görev onlarındı.

İstanbul Barosu'nun bir dönemler başkanı olan Lütfi Fikri Bey 'halifeliğin kaldırılışı' sırasında Ankara'ya, yani devrimin başkentine muhalif tavır almıştı. Bu cesur adam muhalifti ve hapse atılmıştı.

Baro'nun onurlu başkanlarından **Orhan Apaydın** askeri darbede '*Ba-rış Derneği* davasında' yargılanmış, mahpus olmuştu. Kısacası geçmişi mücadeleyle dolu Baro iktidarla uzlaşma içine giremezdi, sessizliğe gömülemezdi. Uyanmaları gerektiğini düşündüm ve Baro'dan avukat istedim.

Şansıma, bu isteğim Baro'ya ulaştığında toplantı halindelermiş. Sonradan öğrendiğime göre, medya ilişkileri dolayısıyla tanıdığım ve bir "adam" olan Başkan Avukat **Kâzım Kolcuoğlu**, ne yapmak istediğimi anlamış ve "*Uyanın, Erol Mütercimler'in avukatı olmaz olur mu, ama bizden yardım isteyerek, olaya müdahil olmamız konusunda bizi uyarıyor. Derhal hangi arkadaşlarımızı görevlendirecekseniz belirleyin!*" talimatını vermiştir.

Ömrümün sonuna kadar unutamayacağım "adam gibi adam" Avukat Berrin Adıyaman Emniyete geldi. Tanıştık, daha ilk anda inanılmaz bir güven duydum, stratejimizin ne olacağına karar verdik. Savunmamı kendim belirleyecektim, kendisi de teknik yardım yapacaktı. Kolcuoğlu da aynen böyle söylemiş.

Berrin Hanım'a evden polislerin hangi materyalleri aldıklarını, CD'lerimde neler olduğunu, bilgisayarımın belleğinde nelerin kayıtlı olduğunu, kimlerle tanışıklığımın olduğunu bir çırpıda anlattım. 'Polise sorgu vermek istemediğimi' söyledim, "Benim düşüncem de o yönde," dedi. Aslında savcıya da sorgu vermek istemiyordum, ama Berrin Hanım bunun doğru olmayacağına beni ikna etti. Haklıymış. Onu 'huzur-u kalb' ile yolcu ettim. Hücreme döndüm.

İnsan beyninin ilginç biçimde başka zaman hiç anımsayamayacağı bilgileri düşünmeye başladığının burada farkına vardım. Aklıma gelen birkaç olay şöyleydi:

Notlarıma tarih koymamışım. Birinci Ergenekon iddianamesinin bir celsesinde, tutuklu sanıkların talep ve istekleri alınıyordu, **Emin Gürses** de söz isteyenler arasındaydı.

İddianamenin nasıl zırvalıklarla dolu olduğunu vurguladıktan sonra söze şöyle devam etti: ***“Reiyus Bey; anlamayrum aha bu iddianame-deki tapelerde benim seks yaşantımın ne işi var da! Dünyaya karşı ayuptur ayup, onları oradan çukartsunlar da! Eğer bu savcılar benim seks performansımı çok merak ediyorlarsa, ben onlara canlı olarak gösterebilurum!”*** Prof. **Emin Gürses** koyu Karadeniz aksanıyla konuşur, olağanüstü zeki ve esprilidir, dolayısıyla da dinlemek çok eğlenceli oluyor. Yine öyle oldu, salon gülmekten kırıldı geçti.

Gürses devam etti; *“Reyüs Bey! Dün gece bir rüya gördüm haçan anlatabilirmuyum, izin varmidur?”* Mahkeme başkanı da (**Köksal Şengün** tahliyelerde hep sanıkların tahliyesinden yana oy kullanıyordu diye sonradan bir kadın avukatla telefon konuşması bahane edilerek Bolu’ya tayin edildi) savunmayla ilgili olduğundan, *“Olur”* dedi.

Bunun üzerine Gürses rüyasını anlatmaya başladı: *“Olmuşum cennetteyum dolaşyrum, hukukçuların olduğu bölüme geldum. Fransızı, Almanı, İnciluzu, Busu hepsi var, ama Türkleri cöremedum. Yanumdaki meleğe sordum, hiç Türk yok midur? O da, vardır, ama aha şu tepede oturayi, dedi. Baktım Arafat’ın tepesinde birisi oturayi. Bir de ne cöreyim aha bu bizum savcu Mehmet Ali değil mu! Reyus Bey; haçan bileysun bu savcular içinde beş vakut namazunda olan Mehmet Ali’dur. O bile cennette ciremeduğuna cöre, ha bu Zekeriya’nın (Öz) hali nica olacak, da!”* Salon bir kez daha yıkıldı, bu sefer yargıçlar da ciddiyeti elden bırakmışlardı.

Başkanla Gürses arasında tepenin adı Araf mı yoksa Arafat mı olduğu konusunda derin bir tartışma başladı. Hac görevini yerine getirenlerin tırmandığı tepenin adı Arafat değil Araf mış. Doğrusunu öğrenmiş olduk. Bir anda bu konuşmalar aklıma geldi. Başladım gülmeye.

Yatağın kenarında oturmuşum, belleğimden, Atatürk'le annesi arasında geçen dramatik bir ayrılık sahnesi geldi, gözlerimin önüne çakıldı, kaldı.

"Mustafa Kemal İstanbul'da Harbiye'yi bitirip teğmen çıkmış, annesi de Selanik'ten koşa koşa oğlunun mezuniyetine gelmiş. Ana oğul kucaklaşıp hasret giderecekler. Ama ne mümkün! Sultan 2. Abdülhamit öğrencilik döneminde okulda gazete çıkaran, muhalif konuşmalar yapan bir grup subayı İstanbul'dan sürgüne göndermekle cezalandırmıştır. Bunların arasında yeni mezun teğmen Mustafa Kemal de vardır. Anne-siyle kucaklaşmasına izin verilmemiştir, Karaköy rıhtımından Suriye'ye kalkacak olan vapura inzibat eşliğinde gönderilmesi emredilmiştir. Mustafa Kemal gardiyanların arasında önde annesi arkada yürür dururlar, arada sırada geriye bakınca annesinin sessizce ağladığını görür. Bu durumda ana oğul hasret içinde vapura kadar gelirler. Yine kucaklaşıp vedalaşamadan vapura binmek zorunda kalır. Vapur rıhtımdan ayrılırken Zübeyde Hanım oracıkta sessizce ağlamaya devam etmektedir. " Atatürk'ün bu anısı saatlerce aklımdan çıkmadı. Ne yaptığımı artık anlatmayayım da, sizler tahmin ediniz!

Saat kaçtı bilmiyorum, genç bir polis geldi ve amirlerinin beni yukarıda 'sohbet' için beklediklerini söyledi. Bunun 'sohbet' olmayıp aslında 'sorgu' olduğunu bilmek için çok zeki olmaya gerek yoktu.

Kilit açıldı, birlikte galiba dördüncü kata çıktık. Adını zar zor öğrenebildiğim Amir Mehmet K.'ün odasına aldılar. Oturduğum koltuğun arkasındaki duvarda kamera vardı. Bundan rahatsız olduysam başka odaya geçebileceğimizi söyledi. Ne fark ederdi ki, yine kameralı bir odaya gidecektik! Hiç rahatsız olmadığımı söyledim. Çiğ yemedim ki karnım ağrısın!

Sorgu-sohbet başladı. Neredeyse 24 saatten fazla hiçbir şey yememiş-tim. Yalnızca su içmiştim. Niçin gönderilen yemekleri geri çevirdiğim soruldu. Yemeklerde ne olur ne olmaz düşüncesiyle, özellikle de ishale karşı kendimce önlem alıyordum. Oysaki yemekler vakumlu kaplarda geliyordu. Polisler ne yiyorsa zanlılara da aynısını ikram ediyorlardı.

Bir kez inat etmiştim, burada kaldığım dört gün boyunca hiç yemek yemedim. Yalnızca kuru ekmek ve ayran istemeye karar vermiştim. Amirin odasında onlarla birlikte sandviç yedim.

Konuşmaya başladık. İlk kez orada, niçin gözaltına alındığımı öğrendim. Tabii ki tahmin ediyordum, ama o saate kadar kimse, resmen niçin burada olduğumu söylememişti.

Hükümeti yıkmak, ülkede kargaşa çıkarmak amacıyla kurulmuş olan *Ergenekon Terör Örgütü*nün üyesi olarak suçlanıyordum. Tepkim ağır oldu.

Aslında fırlayıp odadan çıkmak istedim, niye yapmadım bilemiyorum. *“Şu anda Abtullah Öcalan’ın bile daha şerefli olduğunu düşünüyorum. Çünkü o neden terörist olduğunu, kutsal bir amaç uğruna terör eylemlerini planladığını, uyguladığını biliyor. Oysa bana söylediğiniz suçlama kabul edeceğim bir şey değil. Bu fotoğrafta ben yokum, böyle bir kareye beni sokamazsınız.”*

Çok hırsla konuştuğumu biliyorum, ama çok sakın karşıladı. Yorum yapmadı. O sırada odaya bir başka arkadaşı daha geldi. Sandviçlerimizi yerken ikisiyle konuşmaya başladık. Bir o soruyor bir öteki soruyordu. **Ergenekon diye bir örgütün varlığını kabul etmem mümkün değildi. Zaten böyle bir örgüt de yoktu.** Buna karşın neyin davası güdülüyordu!

İddia ettikleri örgütü nasıl ortaya çıkardıklarını sordum; bana bu örgütün varlığını **Veli Küçük**’ün söylediğini aktardı; hatta güya Veli Paşa, *“Bana kırk beş dakika süre verin, hepsini toplayıp getireyim,”* demiş.

Şaka mı yapıyorlar yoksa cidden mi söylüyorlar, tereddüt içinde kaldım.

Veli Küçük 21 Ocak 2008 tarihinden beri tutukluydu. O halde neden bu operasyona izin verilmemişti? Anlayacağınız, sizin aklınızla oynuyorlardı.

Bu arada odaya polis memurları girip çıkmaya başladı. Kimi dış politika konuşuyor, kimi iç politikadan söz açıyordu. Gözüm ise masanın üzerinde duran epeyce kalın görünümlü bir dosyadaydı.

Üzerinde ne yazdığını görmeye çalışıyordum, bir ara odaya gelen bir polisle Amir Mehmet K. fısıltıyla konuşurken, oturdu-

ğum koltuktan hafif yükselip bilgisayar ekranına baktım; bir de ne göreyim; **Mehmet Barlas**'ın *Haber X* sitesine yazı yazan ve gazeteci olduğunu iddia eden (bu konuda gerçekten çok kuşum var) bir hanımefendinin, İstanbul Ticaret Üniversitesine gelerek yaptığı röportajın son kısmı oracıkta duruyordu. İddianameye cevap bölümünde bununla ilgili uzun açıklamamı okuyacaksınız.

TEM'de polis amirinin ekranında duran metne göre 14 Ocak 2008 tarihinde *Haber X*'den **Hülya Okur**'a şöyle demişim:

"Gladyo yapılanması içindeki insanların bunu anlatması en doğru. Benim gibi kulak tanıklarının anlatması doğru değil. Benim gibi kulak tanıkları anlattığında, en büyük kötülüğü ülkesine yapıyor. Ülkeme hain olmam. Bunun birincil tanıkları, kurucuları, benim bildiğim iki kişi var hayatta, bu insanlar konuşursa olur. Bunlarda ölecek bir gün, ama devletin arşivleri ortada. Ben ölmeden önce bu arşiv ortaya dökülürse, ben de bana anlatılanlardan not ettiğim kısımları söylerim. Olmazsa duyduklarım, bana tebliğ edilenler benimle birlikte mezara gidecekler. "

Ne hikmettir bilemiyorum, polis 'sohbetinde' bu konuyu hiç gündeme getirmediler.

Televizyon ekranlarından benim 'alınmam' için polise çok açık çağrılar yapan, geçmişte DSP'ye yanaşmış, Ergenekon süreci başladıktan sonra hakkında gizliliği ihlalden soruşturma başlatılıp hapis cezası talep edilen, hapis cezası alacağı neredeyse kesin görünen, ama şimdi AKP'den milletvekili seçtirilerek ve yasada değişiklik yapılarak şimdilik yakasını sıyırmış (bunu neden söylüyorum; bu ülkede duruma göre yasa çıkarılıyor) **Şamil Tayyar** kitabında (13 sayfada, yirmiden fazla yerde adım geçiyor - *Gölge İktidar*, 1. baskı, 2008, s. 138) şunu söylüyor: **"JİTEM'i aklama, tüm günahı Ergenekon'a yükleme** biçiminde özetlenebilecek açıklamaların sahibi Mütercimler, daha sonra (1997 sonrası) sustu. Tehdit mi edildi, Ergenekon'la ilgili dezenformasyon yapma misyonunu mu tamamladı, bilemiyoruz. .. 11 yıl sonra Susurluk sürecinde Ergenekon'dan sürekli söz eden Mütercimler'in, bugün Ergenekon soruşturması sürerken

‘Gladyo yapılanmasını içerdekilerin anlatması daha doğru’ demesi anlaşılabilir değildi. ”

Bu türden yorum ve suçlamalarıyla, gazeteci kılığına bürünerek hedef gösterenlere cevabım, hem *SkyTürk’te* canlı yayında (7 Temmuz 2008) hem de iddianameye karşı yaptığım savunmada (30-31 Ocak 2012) verilmiştir. Üçüncü bölümde okuyacaksınız.

TEM’de amir Mehmet K.’e hangi kanıtla suçlanıp alındığımı sordum. Masanın köşesinde durmakta olan, içinde ne yazdığını görmek için can attığım kalınca dosyayı göstererek, “Her şey burada,” dedi.

“Bu nedir?”

“Ergenekon Terör Örgütünün faaliyetleri,” dedi.

“Bakabilir miyim?” Hemen uzattı, “Al bak!”

Karıştırmaya başladım, krokiler, senaryolar, yazılmış da yazılmış. Kısa bir süre sonra başımı dosyadan kaldırıp Mehmet K.’E, **“Bu, yabancı istihbarat işi, krokileri kim çizdi?”** dedim. Hiç saklamadı ve kekelemeden, **“Krokileri biz çizdik, ”** dedi.

Zaten beklemiyordum, yabancı istihbarat işi olduğunu kabul etmedi. *“Peki, bu kadar belgeyi nasıl derlediniz?” diye sorunca, “Evlerdeki aramalarda bulduk. Muzaffer Tekin, Veli Küçük, Doğu Perinçek aramalarında bulduk,”* karşılığını verdi.

Yine ısrarla bunun yabancı istihbarat işi olduğunu yineledim; *“Bunu bana veriniz, aşağıda hücrede işim yok, sabaha kadar okuyup size üç sayfalık bir özet yazayım da, hepimiz bu işten kurtulalım,”* dedim. Mehmet K. hiç tereddütsüz, *“Tabii veririm, okuyun,”* dedi.

Alıp aşağı götürmek üzere dosyayı masanın kenarına koydum.

Ayrıımı içerken genç bir polis memuru geldi. Amirinin kulağına bir şeyler söyledi, dosyayı aldı ve gitti. Biz konuşmaya devam ediyorduk. Operasyonu nasıl yaptıklarını, kimleri alırken tepkilerin neler olduğunu konuşuyoruz.

Bu sırada odaya atkuyruğu saçlı, küpeli, yakışıklı bir polis geldi. *“İlhan Selçuk’un sözünü ettiği polis siz misiniz?”* diye sordum, gülümsemekle yetindi. Dans ya da tiyatro kursuna gidecekti.

Dosya geri geldi. Ben bir kez daha dosyaya uzandım, alıp aşağı gitmek istediğimi yineledim. Amir, “Gayet tabii,” dedi. Genç polis yine geldi, dosyayı alıp gitti.

Odaya giren çıkan polislerle çeşitli konularda konuşmaya devam ettim. Kendi yöntemlerince sorguya çekiyorlardı. Ama hep saygılıydılar. Yaptıkları en iyi iş sorgu işiydi. Onların profesyonel ekmek kapısıydı.

Dosya üçüncü kez geldi, ben yeniden hamle yapınca artık geri gelmemecesine gitti. Aklım dosyada kalmıştı.

O dokümanları bir daha hiç gördük mü? Bilemiyorum. **Yoksa polisin yazıp savcıların eline tutuşturduğu iddianame metni bunlar mıydı? Çünkü hiçbir sanık, iddianamenin hukuk fakültesi mezunu savcılar tarafından yazıldığına inanmadı.** İddianameyi gerçekten de kim yazmıştı? Bir gün operasyonda görev alan polisler açıklarsa öğreneceğiz. Hâlâ savcıların yazmadığına inancımı koruyorum.

Dosyanın gidişyle birlikte, Amir Mehmet K.’de gitti. Anımsadığım, elbise kabıyla ayrıldığıdır.

Odada başka bir amirle kalmıştım. “Başka telefonunuz var mı?” diye sordu. “Hayır,” dedim. Bunun üzerine bir şubeye telefon etti, aynı soruyu sordu, verilen cevap tek telefonum olduğuydu. Bunun üzerine, “Bu sizin için iyi haber,” dedi. Ne olduğunu, ne demek istediğini gerçekten de anlamadım.

Bir süre sonra odaya polis gelmemeye başladı. Biraz daha konuştuk, gözü duvardaki kameradaydı. Rahatladığını, oturma pozisyonundan ve yüz hatlarından görüyordum. Demek ki kamerayı izleyenler gitmişti! Kendisine bir soru sordum, çok içten yanıt verdi, ancak bunu bugün için yazmıyorum. Belki ileride yazarım.

Birlikte odadan çıktık. Koridorda yürürken, orgeneralleri, Sinan Aygün’ü ve Mustafa Balbay’ı gördüm. Onlar amirlerin odasında çekyatlarda uyuyacaklardı. Tuvaletler pırıl pırıldı, konforları yerindeydi! Ne de olsa onlar *altıncı dalganın* aristokratlarıydı! **Balbay’la göz göze geldik, birbirimize el salladık. Polis hemen müdahale etti, “Lütfen yapmayın!” Sessizce el sallamanın Emniyetin dördüncü katında bir sakıncası vardı, muhakkak!**

Yargılama başladıktan sonra pek çok celsede, dinleyiciler ile tutuklu sanıklar arasında sessiz el sallamalarıyla iletişim kurulacaktı. Buna da tanıklık ettim!

Başka bir polis tarafından asansörle garaj girişindeki hücreme geri götürüldüm. Polis sohbetinden başka dönenler de vardı.

Parmak izi alınışı, sabıkalı fotoğrafı çekilmesi, hastane muayenesi gibi rutin işlemler de yapıldı. Daha nezarethaneye indirilmeden işlemlerimi yapan polislerden birisine, *“Yaptığınız işi çok seviyor olmalısınız,”* şeklinde canımın sıkıntısını yansıtan bir soru sordum. O da, hiç umursamaz tavırla, *“Sevmesek yapmayız,”* dedi. Yani onlara göre yaptıkları her şey çok olağandı ve sıradandı!

Hastaneye giden ekipte Sinan Aygün, Hurşit Tolon, Şener Eruygur, Mustafa Balbay, İlker Güven ve ben vardık. İlker Güven amiralimle teğmenken tanışmış, emrinde çalışmamış, ama bazı proje toplantılarında konuşmuştuk. Tanıyan herkes bilir ki, dünya efendisi birisidir.

Öteki zanlılarla ilk kez yol boyunca uzunca konuşmak, birbirimizi tanımak fırsatı doğdu. Hurşit Tolon Paşa’nın güler yüzlü, esprili birisi olduğunu gördüm. Eruygur Paşa durgun ve düşünceliydi. Balbay çok haklı olarak henüz 40 günü dolmamış bebeğini düşünüyordu, ama yine de konuşkandı, espriler üretiyordu. İlker Güven amiral ise çok gergindi, bunun sonucunun çok kötü olacağını, eğer tutuklama kararı verilirse, ömrünün buna yetmeyeceğini yineliyordu.

Minibüste giderken polise sorgu vermeyeceğimi söyleyince, Balbay da vermemek fikrinde olduğunu, ancak Aygün, Tolon ve Güven ise vereceklerini, çünkü kimseden korkmaları, saklamaları gereken bir şeyleri olmadığını söylediler. Eruygur kararsızdı, öyle sorular sordu ki bir Jandarma Genel Komutanı bunları bilmez mi diyerek hayret ediyorduk, ama sonradan düşündüğümde, bizi sınamak için yaptığına karar verdim.

Ben ise bu operasyonun öyle binlerinin suçu var, eylemlere karışmış gibi somut verilerle yapılmadığını, bir senaryo olduğunu anlatmaya çalıştım. Emekli bir subaydım ve konuştuğum kişiler de sonuçta emekli general ve amiraldi. Bu nedenle belli

bir sınırdaki fikrimi beyan etmem, öğrendiğim kültür ve edindiğim terbiye gereği idi.

Sinan Aygün ile televizyon programlarımın zaman zaman konuğu oluşu, bazen de konusuna göre bazı programlara canlı telefon bağlantıları yapmamız nedeniyle daha rahat senli benli konuşuyorduk. Niçin polise sorgu vermemek gerektiğini sordu. Öncelikle bunun yasal hakkımız olduğunu, yasa koyucunun belli tecrübeler ve AB organlarının baskısı sonucu olarak buna karar verdiğini söyledim. Polise sorgu verirse saatler süreceğini, buna gücünün yetmeyeceğini, polisin sorguda çok usta olduğunu ve istedikleri takdirde suçsuz olsan bile suçlu çıkarabileceklerini, savcı sorgusunun da olacağını ve belki de mahkemeye sevk edeceklerini, bir kez de orada sorgulanacağımızı, üstelik uykusuzluğun da buna ekleneceğini, yani uzun sıkıntılı bir maratonun bizi beklediğini anlatmaya çalıştım.

Balbay, bu fikrimin doğru olduğunu ve kendi avukatlarıyla bu konuyu konuşacağını söyledi.

“Bu konuşmalar yapılırken yalnız mıydınız?” diye sorabilirsiniz? Tabii ki hayır, polis minibüsündeydik ve yanımızda güvenlik amaçlı olarak anımsadığım kadarıyla dört polis vardı. Hemen şunu da belirtmeliyim, çok saygılı ve anlayışlı davranıyorlardı. Hatta herkesin bildiği gibi çok sıcakkanlı birisi olan S. Aygün’le şakalaşıyorlardı. Ne kadar çok konuşursak onlar açısından iyiydi. Onlara ve savcılara malzeme çıkıyordu. TEM’in polisiydi bizim konuşmalarımız onlar için birer istihbarat kaynağıydı. Ayrıca ben hariç, minibüste bulunanlar sıradan kişiler de değildi. Sanıyorum benim şansım da bu oldu. Hastaneye giderken yolda alınan güvenlik önlemleri de şaşırtıcıydı. Tahminime göre, orgeneraller Tolon ve Eryugur için alınmıştı. Hastaneden döndük, ben yine aşağıdaki hücreme çekildim.

24 saat kamerayla kontrol edilen, iç tavanda değil koridorda sönmeyen bir ışıkla aydınlatılan hücremde, kendimle biraz hesaplaştıktan sonra o gece derin bir uyku uyumam gerektiğini bilerek sakinleştim. Koridor sızıntısı ışıkta biraz okudum.

Okuduğum kitap, (S. Bayraktutan, *İntihar Eylemcisinin Eve Dönüşü/Anne Ben Geldim*. Karakutu Yayınları, 2007)” Kitabın

yazarı Emniyet Amiri Serdar Bayraktutan. Terörle Mücadele Şubesinden Emniyet terör uzmanı yazar, teröristlerle yaptığı bazı sorgulamaları anlatmış. Bir tutam hüznün, bir tutam keyif birlikte harmanlanmış. Tam da nezarethane hücrelerinde okunacak kitap!

Beni de sorgulamak isteyen Emniyetin bu biriminin uzmanı kitabında bir ara başlık açıp anlatmış (s. 93): ***“Dünya üzerinde gizli servislerden bağımsız bir terör örgütünden söz etmek mümkün değildir; yani hiçbir terör örgütü yoktur ki, arkasında bir gizli servis parmağı olmasın.”*** Durum buysa, Emniyet amiri S. Bayraktutan’ın mensup olduğu birim, sözde Ergenekon terör örgütü yarattı, ama arkasındaki gizli servis parmağını, her nedense ortaya çıkarmadılar!

Aynı kitaptan kısa alıntılara devam ediyorum (s. 96): *“(...) Tamamına yakınının Kürtçe bildiği ve bölge ahalisini kışkırttıkları, dağdaki teröristlere uçaklarla silah ve lojistik destek sağladıkları ortaya çıkan bir dost(!) ülkenin görevlilerinin Güneydoğudaki görev süresi ile ilgili tartışma, bir firka teyminizin kaza (!) sonucu batmasına neden oldu.”*

Bu saptama tamamen doğru, iyi güzel de aynı dost(!) ülkenin planladığı bir operasyonu yaparken, olmadık kanıtlar üreterek, bu büyük oyunu hiç sorgulamadan emir talimatları yerine getirişlerini, bir kez daha karşılaştık da nasıl izah ettiğini sorabilsem.

Uyku denmez, bayılmışım, ama yan hücreden ya da karşı hücreden gelen seslerle yarı uyanık uyandım. Öyküyü hep duyarız, ya madde bağımlıları getirilir ya da kasten bağırtilar yaratılır. Sanıyorum yine aynısıydı. Sonuç olarak uyuyamadım.

Ertesi sabah 2 Temmuz 2008... İzinle elimi yüzümü yıkadım, hücreye polis kahvaltı getirdi, istemedim, yalnızca su ve kuru ekmek yedim. Biraz okudum. Sonra aklıma bir fikir, daha doğrusu gözaltındakilerin AB ölçütlerine göre hakları geldi. Kameradan işaret ettim, polis geldi, *“Lütfen amirlerinize söyleyin, Şu kilitleri açtırsınlar, içlerinde sigara tiryakisi ya da ilaç sıkıntısı olanlar olabilir. İnsanlar dışarı çıksınlar, koridorda toplanabilirler, bunun bir sakıncası olmaz,”* dedim.

Genç polis, “*Böyle şey olur mu hocam!*” dedi, yineleyince, “*Peki, iletelim,*” dedi ve gitti. Kısa bir süre sonra geri döndü ve sessizce kilitleri açtı, “*İsteyen koridora çıkabilir,*” dedi, çay ocağının olduğu koridorda birkaç sandalye, bir de masa vardı. Bir kısım tuvalet buradaydı, garajın girişi, odalardaki kameraların kontrol odası ve duşun olduğu kısım ise arka sahanlık ve koridordaydı.

Tereddüt içinde hücrelerden yavaş yavaş çıkılmaya başlandı (Sydney hamam böcekleriyle ünlü bir kenttir. Sokaklarda bir baştan öteki yana kalabalık aile olarak yürürken görürsünüz, bir anda bu aklıma geldi, gülmeye başladım), birlikte gözaltına alındığım kişilerin büyük kısmını ilk kez burada görmeye, tanışmaya başladım. Hemen hepsi doğal olarak beni ya televizyon programlarından ya da kitaplarımdan tanıyordu. Ama ilk etapta karşılaştığım kişilerin hiçbirisini ne görmüştüm ne de adlarını duymuştum. Kemal ve Neriman Aydın kardeşler, Prof. Ercüment Ovalı, Albay Hasan Atilla Uğur ilk anda karşılaştığım kişilerdi. Sonra yavaş yavaş kalabalıklaştı. Birileri gelenleri bana tanıstırıyordu, **Ercüment Ovalı hariç hemen herkes bir şekilde beni tanıdığını söylüyordu. E. Ovalı, 1998’den beri televizyonlarda olmama karşın beni hiçbir yerde görmemiş; ama iddianame çıktığında aramızda 47 telefon görüşmesi yaptığımız ortaya çıkarıldı!** (Bu konuyu üçüncü bölümde anlatacağım.) Bu uyduruk telefon görüşmeleri bile daha 2008 yılında, bizlere ceza vermek niyetinde olduklarının en güçlü kanıtıdır.

Bu ne, biliyor musunuz?

Bu, kurtla kuzu öyküsü...

Öyküyü herkes biliyor, ama bir kez daha anlatayım...

Kuzu ırmağın altında suyunu içerken bir sesle irkilir.

“Suyumu bulandırıyorsun!”

Kuzu kafasını kaldırdığında, ırmağın üst başındaki kurdu görür.

“Kurt kardeş, sen yukarıda, ben aşağıdayım; nasıl bulandırabilirim?”

“Bulandırıyorsun. Suyumu bulandıranı da ben yerim!”

Bu Ergenekon operasyonu ve davası, kurtla kuzu öyküsüdür.

İlk anda, televizyonlarda özellikle ne hikmetse de **Ali Kırca**'nın programlarında "efsane komutan" diyerek izleyiciye anons edilen, ancak anlattıklarının yarısından çoğu "abartılı ve uydurma" olan bir Albaya benzeterek .“Eyvah! Bu ‘herifle’ mi birlikte alınmışım!” diyerek çok hayıflandım ve elimi bile uzatmadan soğuk davrandım. Belli ki benim tereddüdümü fark eden, arkadan kim olduğunu bilemediğim bir ses, kendisi Albay Hasan Atilla Uğur’dur diye bana tanıtınca çok ferahladım. Duruşmalar sürecinde tanıdığım sağlam karakterli kahraman asker, sözünü ettiğim rütbedaşı ‘herifi’ sever mi bilmem, ama uzun boylu renkli gözlü Albay Hasan Atilla Uğur, bu benzetiliş nedeniyle beni bağışlasın. Yine bir sesin uyarısıyla *Toplumsal Dönüşüm Yayınevi’nden* yazar olarak tanıştırılmış olduğum Durmuş Ali Özoğlu’nun da geldiğini anımsıyorum.

Bir anda masa çevresinde toplanma olunca, polisten ‘çay kahve servisi’ yapılması için amirlerinden izin istemelerini rica ettim. Yine anlık bir tereddüt oldu, ama kısa bir süre sonra çay- kahve-ayran servisi yapıldı, üstelik sınırlama da olmadan herkes istediği kadar içebildi. Tek sınırlama, çay ocağına girişin yasaklanmış oluşudur, bu duruma ‘**altıncı dalgada**’ alınan ve hücre kısmında olan herkes tanıktır.

Çaylar içilirken ortak konu **Habertürk** televizyonunda yapmış olduğum **Kompo Teorileri** programıydı. E. Ovalı hariç herkes bir konudan söz etmeye başladı, bir ara Ümit Sayın’ın “11 Eylül tezlerinden” söz açıldı. Bu programın çok ses getirdiğini, birkaç kez tekrar yayma girdiğini anlatırken, bugün kim olduğunu anımsamadığım birisi, Ü. Sayın’la ilgili hoş olmayan şeyler anlattı, bazı kısımlarında haklılık payı vardı, ancak büyük kısmı kulaktan dolmaydı; ben de, kendisini yakından tanıdığımı, toplumda tanınmış ortak arkadaşlarımız olduğunu, anneme konmuş olan kanser tanısı ve tedavinin başlangıcı sürecinde unutulmaz yakınlık ve yardım gördüğümüzü, evime girip çıktığını, evinde sofrasına oturduğumu, evimde soframıza oturduğunu, hatta bir dizi projesinde kendisine senaryo yazımında paraya gereksinimi olduğunu bildiğimden yardım amaçlı teklif götürdüğümü, ama sonradan projenin olmadığını ve bu

nedenle de “*açıkistihbarat.com*” internet sitesinde aleyhimde çok ağır hakaret dolu yazı yazdığını, ortak arkadaşımız avukat Suat Parlar’ın ricasıyla üzerine gitmediğimi anlattım. Hem özel hayatında yaşadıkları hem de psikolojik problemleri olduğu için üzerine çok gitmediğimi anlattım.

Bu arada, doğal olarak tartışma konusu “Ergenekon”du. Ve bu ismi kamuoyunda ilk bendenizin dile getirmiş oluşu nedeniyle çeşitli sorular geldi.

Mahkeme safahatında ne anlattıysam, yani doğru olan neyse, kısaca o koridorda özetledim. E. Ovalı dışında hemen herkes ucundan kıyısından bir şeyler söyledi.

1997 yılında yayınlanan **40 dakika** programında anlattıklarımın büyük kısmı **Can Dündar-Celal Kazdağlı** imzasıyla kitap olarak zaten yayınlanmıştı. İşin gizlisi saklısı yoktu, eksigi vardı; üçüncü bölümde **Türk Gladysu** yani **Ergenekon** hakkında 1988 yılında **emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk**’ün bana anlattıklarının tamamını okuyacaksınız.

Neden uzun uzadıya o koridoru anlattım; çünkü savcılıktaki sorgu aşamasında başıma bela oldu da ondan.

Gözaltına alındığım ekiptekiler de teker teker polis tarafından sorguya alınıyordu; kimler sorgu verdi kimler vermedi bilemiyorum. Meraklısı mahkeme tutanaklarını okuyup bilgi sahibi olabilir.

O ilk tanışma anından beni en çok etkileyen cümle, Albay H. A. Uğur’a aittir: “*Çocuklarıma beni iki yıl beklemeyin dedim.*” Bunu niçin söylemiş olduğunu kendisine sormadım, ancak jandarma subayı olduğundan deneyimli birisi ve daha önceki “dalgalarda” alınanların başına gelenleri de izlemiş oluşu nedeniyle bu yargıya varmış olduğunu değerlendirdim; kendisine çaktırmadım, demek ki en az 2 yıl tutuklu kalacağız, sonucuna vardım.

Hücreme dönünce Albay H. A. Uğur’un söylediğini uzun uzadıya düşündüm, ortada hiçbir şey yok, ama yine de Albaydan bunu duymak ürkütücüydü.

Unutamadığım bir fotoğraf daha var: Sağlık durumu iyi olmayan, sırtında atletle oturmak zorunda olan Kemal Aydın’a kız kardeşi Neriman Aydın’ın yardım çabaları iç paralayıcıydı.

Fakat ilginçtir, K. Aydın daha sonra polis sorgusuna takım elbise ve kravatla gitti!

Hücremde olabildiğince sporumu yapmaya çaba harcadım, daha önce okuduğum mahpushane anılarından moral çöküntüsü bir ölçüde ancak böyle önlenebiliyordu. Havalandırma yok, çok sıcak, polise henüz sorguya çıkmadığım için belirsizlik var, doğal olarak sorular kafamda uçuşup duruyordu.

Evden telefon açıp polisten bilgi almışlar, bu durum bana da iletildi.

AB uzmanlarıyla yapılan çalışmalar aklıma geldi, banyo yapmalıyım dedim. Yine kameraya el salladım, polis geldi; “duş almak” istediğimi, mümkünse amirlerinden izin rica etmesini söyledim. Genç çocuk yüzüme anlamsız, ama olanaksız olduğunu ifade eden sempatiyle baktı, yine de gidip konuştum. Güleç bir yüzle ‘duş alabileceğimi’, şimdiye kadar kimsenin böyle bir talepte bulunmadığını söyledi. Savcılığa gidene kadar sabah akşam duş aldım; galiba benden başka duştan yararlanan olmadı. Islattığım havlumu da yastık niyetine kullanıyordum, biraz olsun ferahlık sağlıyordu.

Polis getiriyordu, ama ben yemek yemiyordum, ekmek ayranla besleniyordum. Mide ilaçlarımı düzenli alabiliyordum.

1 Temmuz operasyonu basında geniş yankı bulmuştu. Bunları Beşiktaş’taki sorgudan çıktıktan sonra okuyup öğrendim. Gazeteler ikiye bölünmüştü. Ben, bir “solcunun” değerlendirmesiyle 1 Temmuz 2008 gözaltılarına bakmayı yeğliyorum. Kemal Okuyan **“Genelkurmay Darbesi”** başlığıyla 2 Temmuz 2008 tarihinde genel bir toparlama da yaparak şunları yazıyordu (<http://haber.sol.org.tr/yazarlar/kemal-okuyan/genelkurmay-darbesi-935>):

Artık hiç kuşku yok, ABD’nin Türkiye operasyonu yeni bir evreye girdi. “Oh oh darbecilerden kurtuluyoruz”cular, “gittiği yere kadar gitsin”çiler, “çetelerin çöktüğü gün”cüler mutlu... “Bekleyelim ne çıkacak”çılar, “sapla saman ayrılmalı”cılar, “karşılıklı hamleler yapılıyor”cular kaygı ve merak karışımı bir duyguyla izlemede... “TSK nerede... “çiler, “daha ne bekliyorlar”cılar, tek umudumuz yargıda”cılar şaşkınlık ve panikte...

Hepsi, kavganın TSK ile AKP arasında geçtiğinde ortaklaşıyor. Öyle sanıyorlar.

“Sol’da çoğunluk, her tür sınıfsal referansı kaybettiğinden, AKP’ye destek veriyor, akıl dışı bir kirlenme yaratarak. Ufuk Uras elinde dilekçe imza topluyor, Türkiye tarihinin “gerçekleşmemiş” bir darbe girişiminin aydınlatılması için CHP’den, MHP’den yardım istiyor. Varlığını Türkiye tarihinin “gerçekleşmiş” en acımasız ve etkili darbesine borçlu bir hükümet partisinin kapısını çalıyor. Diğer bir bölüm “sol”, Kürt siyasetinin arkasına sığınmış, liberal ve AB’ci yönelimlerin bütün sorumluluğunu DTP’ye atmanın keyfini sürüyor. DTP yolunda gidiyor, onlar da “Kürt halkı” ile dayanışıyorlar!

Sol bu değil, olamaz. Sol gelişmelere başka bir yerden bakmalı, başka araçlarla ve başka hedefler için müdahale etmeli. 1 Temmuz’da yaşananları farklı bir gözle değerlendirmeli, farklı bir konumlanışla tepki üretmeli. İşte kimi satır başları...

1. Dün (gazete) sol’da “Polis darbesi” başlığı kullanıldı. Doğrudur. Ancak bir düzeltme ya da bir ek yapılmalıdır. 1 Temmuz’da yaşananlar aynı zamanda bir Genelkurmay darbesidir. Dilerseniz asıl aktöre işaret edersiniz: Amerikan darbesi! Darbe demek istemiyorsanız, Amerikan operasyonu, Amerikan planı, Amerikan müdahalesi. Ama önce anlaşıcağız: Söz konusu olan aynı zamanda bir Genelkurmay darbesidir.

2. AKP ile TSK arasında gerilimler bitmez, görüş ayrılıkları bitmez, rekabet de bitmez. Ancak bu, Türkiye’deki taraflaşmayı TSK ile AKP arasında ya da TSK + Yargı ve AKP arasında kurmak için yetmez. Böyle bir taraflaşma yoktur. Türkiye’de taraflaşma işbirlikçi ve piyasacılarla emekten yana yurtsever güçler arasındadır.

3. TSK ve AKP işbirlikçiliğinin barış içinde bir arada yaşamasını engelleyen faktör onlar arasındaki rekabet ve AKP’nin İslamcı karakteridir. Amerikancılık ve piyasacılık açısından bu ikili mutlu aile tablosu çizmektedir.

4. ABD bu rekabetten hem yararlanmakta hem de bu rekabetin kendisi için yarattığı sorunları kontrol etmeye çalışmaktadır.

Bir noktadan sonra toplumsal mevziler tutan ve “ılımlı İslam” projesi için en uygun siyasi çizgi olan AKP ile büyük silah gücünü ve devletli kimi mevzileri tutan TSK’yi buluşturmak gerekmektedir.

5. Buluşma için karşılıklı törpülenme zorunludur. ABD ve Türkiye burjuvazisi AKP ve TSK’nın safra atması konusunda talimat vermişlerdir.

6. Kapatma davası ile Ergenekon operasyonunun birbirlerine karşı hamleler olduğu yüzeysel bir değerlendirmedir. ABD ve patron kesimi için bunlar aynı sürecin birbirini tamamlayan unsurlarıdır.

7. Kapatma davası, AKP’yi “bitirme” davası değildir. AKP ya da başka bir isimle aynı zihniyet, belli modifikasyonlarla siyasal alanda başat olmaya devam edecektir. Tayyip Erdoğan’ın da bu süreçte harcanması mümkündür.

8. TSK ve bütün devlet kurumlarında ise yeni dönemin gereksinimlerini karşılamayan çeteciler, halk düşmanlığının yettiğini sanan darbeciler, gereğinden fazla “özerk” davranan unsurlar, çeşitli nedenlerle ABD’ye güvenmeyip başka arayışlara girenler ve gerçekten yurtsever bir çizgiye enerji verebilecek olan aktörler tasfiye edilmektedir. Bütün renkleri birleştirdiğinizde ortaya kahverengimsi bir çirkinlik çıkar. Bu özellikle tercih edilmiştir, herkes aynı kaba doldurulmuş, medya dahil olmak üzere, sistemin kritik kurumlarında yer alıp da kurtulunmak istenenler toplu olarak itibarsızlaştırılmıştır.

*9. AKP’de süreci tepeden, Erdoğan’ın da üstünden yönetmeye çalışanlar vardır. **TSK’nin komuta kademesi ise, operasyonun mağdurlarından değil, yöneticilerindendir.** AKP ile, AKP basını (yandaş basın E.M.) ile yaşanan gerilimler özünde konum kapmak, süreçte ek avantajlar elde etmek ve inisiyatif yitirmemek kaygısının ürünüdür.*

10. 1 Temmuz günü polis bir emekli orgeneralı askeri lojmandan, bir diğerini orduvevinden yaka paça götürmüştür. Asker için travma budur. Asker için travma buna gık çıkarılmamasıdır. Peki, komuta kademesi bunca meşruiyet ve otorite kaybını neden kabullenmektedir? Kabullenmektedir,

çünkü “büyük uzlaş”ya gereksinimi vardır. Amerikancıdır, Amerikan planlarında yer almaya gereksinimi vardır. Amerikancıdır, ABD’yi sorgulayan “başibozuk”lardan kurtulmaya ihtiyacı vardır. 1 Temmuz günü polis darbe yapmıştır, ancak arkasındaki güç, bir kez daha ordudur. Özetle, yaşanan aynı zamanda bir Genelkurmay darbesidir.

11. 1 Temmuz günü, darbecilik oynayan emekli paşalar TEM’de sorguya götürülürken, Başbakan Erdoğan Zonguldak’ta maden işçilerine şov yapmaktaydı. Bu mudur darbe tehlikesi? Vezir düşürülürken hamle yapmayan rezil olur. Oysa Ergenekon operasyonu kapsamında gündeme gelenler ne vezirdir ne sadrazam...

12. **ABD büyük uzlaşya zorluyor. Amerikancı orduyla Amerikancı AKPy da BKP, fark etmez,** Türkiye toplumunun üzerine bir karabasan gibi çöküyor. “Demokrasi kazanıyor”muş, “sonuna kadar gidilmeliymiş...” Bu işin sonunda militarizm var, bu işin sonunda İran’a saldırı var, bu işin sonunda...

Darbeye hayır diye yürümeye, imza toplamaya devam edin bakalım... Darbe gerçekleşti, gerçekleşiyor! (Bu yazı için ayrıca bkz. Kemal Okuyan, *Ergenekon ve AKP Arasında Sıkışan Sol*, Yazılama Yayınevi, İstanbul, Ekim 2009, s. 23-25)

Solcu demek, bağımsız ve rasyonel düşünmeyi öğrenmek, hücrelerine sindirmek demektir. Bu nedenle, **Kemal Okuyan sol**’daki köşesinde, doğru tespiti, daha 2 Temmuz 2008’de koyabilmiş. Her zaman iddia ettim; **sağcıdan entelektüel yetişir, ama aydın olamaz. Olmuyor. Ergenekon olayındaki tutum ve davranışlarıyla kendilerini sağcı olarak tanıdıklarımız, bu tezimin doğru olduğunu bir kez daha kanıtlama şansını bana verdiler.** Üzgünüm, ama gerçek bu!

Poliste Sorgu

İkinci gece polise sorguya götürdüler. Baro’dan Avukat Berrin Adıyaman gelmişti, biz daha önce sorgu vermemeyi kararlaştırmıştık zaten.

Kameralı bir odaya aldılar. Arkam kameraya dönük oturtuldum, yüzüm dönük sağ tarafımda 30 derecelik çaprazımda bil-

gisayar başında Karadeniz şivesiyle konuşan ya da konuşmaya çabalayan atletik yapıda bir polis oturuyordu, onun sağ yanındaki masada biraz kilolu başka bir polis oturuyordu, ama önünde büyük saksılı yaprak olduğundan yüzünü pek göremiyordum, yanındaki koltukta da genç, yakışıklı, ABD’de kurs görmüş olduğunu tahmin ettiğim polislerden birisi oturdu, arkamda da doğal olarak yalnızca sesini duyabileceğim bir başka polis oturuyordu. Onun saklanma gerekçesini anlayamadım. Yer darlığı diyelim, geçelim!

Avukatım B. Adıyaman da tam sağ çaprazımda oturdu, dönünce göz göze gelebiliyordum.

Laz aksanlı polis ad soyad, ana adı, baba adı, adres sordu; sorgu sorularına başladığında, sorgu vermeyeceğimi, poliste susma hakkımı kullanacağımı söyledim. Sessizlik oldu.

Oysa ben daha hastaneye giderken de, aşağıda çay ocağı önü konuşmalarımda da polise sorgu vermeyeceğimi söylemiştim. Kısacası bu konudan bilgi sahibi olduklarını düşünüyordum.

Odadaki havadan sezinlediğim kadarıyla bu tavrımı beklemiyorlardı. Yakışıklı genç polis fırladı bir yere gitti, anladığım kadarıyla rejî odasında daha kıdemli birileri vardı ve onlara danışmaya gittiğini düşündüm.

Berrin Adıyaman’la sessizce işaret diliyle konuştuk, bizim açımızdan sorun yoktu.

Bu sırada bilgisayar başındaki polis yanılmıyorsa 120 soru hazırladıklarını, bunlara cevap versem iyi olacağını söyledi. Soruları okumaya başladı. Benden karşılık alamıyordu, ama okumaya devam ediyordu. Örneğin bir soru; “Bir terör örgütü üyesi misin?”

Avukatım B. Adıyaman burada patladı. O anda yakışıklı polis geri döndü, soruları okumayı kesmesini söyledi. Böylece sorgu bitmiş oldu.

Fakat o arada ne olduğunu, ne söylediklerini bilemiyorum, ancak Berrin Hanım çok yüksek sesle bağırmağa başladı; ben biraz uzaktaydım, *“Hoca’ya dua edin, çok efendi bir adam olmasaydı, burasını sizin başınıza yıkmasını bilirdim!”*

Merakla ne olduğunu sordum, ama polisler hiç ses çıkarmadılar. Sanıyorum, bana hitaben küfrettiler.

Avukatım, “*Gidelim Hocam, tamam, bir şey yok,*” dedi, ancak kızgınlığının geçmediği her halinden belliydi. Sordum, ama bana ne olup bittiğini hiç anlatmadı, yalnızca, “*Dua etsinler ki siz varsınız,*” dedi.

Güven duyduğunuz bir avukatın varlığının ne kadar değerli olduğunu, oralara düşerseniz anlarsınız; bundan dolayı hem **Kâzım Kolcuoğlu**’na hem de Berrin Adıyaman’a bir kez daha minnetle, şükranla teşekkürlerimi yineliyorum.

Hücreme dönerken eşlik eden polis, sorgu vermeyişimin yanlış olduğunu anlatmaya çabaladı, tehdit kokan bazı şeyler söyledi, ama bunu neden yapma gereği duydu, anlamış değilim.

Birincisi, susma hakkı, yasal bir haktır. İkincisi, polis hep aleyhte olan delil toplamak zorunda değil, leyhte olanları da toplamakla yükümlüdür. Bu davada polisin iyi niyetli olmadığı zaten ortaya çıktı. Dünyanın her yerinde de durum budur. Bu nedenle çağdaş Batı devletleri polise sorgu verilmemesi yönünde yasal düzenleme yapmışlardır. AB’ye giriş serüvenimizin iki yararı olmuştur. Birisi bu düzenleme, İkincisi de trafik ışıkları ağının teknolojik olarak yaygınlaştırılması. Üçüncüsü, olmadığı için aklıma gelmiyor!

Polis ve savcıların kemikleşmiş köhne zihniyetiyle Türkiye’de demokrasi yaratılamayacak. Cumhuriyet dediğimiz siyasal rejim bir saat içinde de, bir günde de kurulur. Demokrasi denilen siyasal sistem ise ancak yaratılabilir. Birinci koşul laik ya da seküler dünya görüşüne sahip olmaktır. İkinci koşul yasa devleti değil, şeffaf hukuk devleti olabilmektir. Bu koşulları ele alınca, Türkiye için yalnızca tek sözcük kullanabiliyorum: Heyhat!

O koşullarda hücrede yapılacak şekilde sporumu yaptım, yatağa uzandım. Şeytanın başka işi yok ki, gözünüzün önünden yaşamınız geçmeye başlıyor.

Köy Enstitülü Baba Hep Sürgünde Dolaşıyor

“Köy Enstitüsü” mezunu bir babanın oğlu olarak doğdum. Anamın babamın yaşamı önce dağ köylerinde geçmiş, benim anımsadığım ilk köy okulu, Erzurum’un Ortuzu köyündeki ha-

yatımız. Evde karı koca tabanca yapıyorlardı, sonradan öğrendim ki, DP döneminde öğretmenlere karşı köylü çok acımasız davranıyormuş ve can güvenlikleri bile kalmamış. Bu nedenle evde silah üretmişler. Bizimkiler bu konuda fazla ustalaşmışlar, babamın yaptığı kalem tabancayla bir öğretmen arkadaşı karısını öldürünce, imalattan vazgeçmişler. Fakat atölye malzemeleri uzun yıllar evimizde kaldı.

Köy öğretmeni olmak çok çileli bir yaşam demek. Ankara'nın Nallıhan'ında bir köydeler; annem ikinci çocuğuna hamile, babam ilçeye toplantıya gitmiş. Şiddetli kar yağışı sonucu bir hafta yollar kapanmış, köyden çok uzaktaki okulda, ikinci çocuğuna hamile annem, ben ve pençeleriyle camları döven aç kurtlar baş başa kalmışız.

Doğum sancısı tutmuş, mecburen bebeği doğurup, göbeğini terzi makasıyla kesmiş. Düşününüz, henüz 19 yaşında çok genç bir anne, 1,5 yaşında bir küçük çocuk ve yeni doğmuş bir bebek. Nasıl başa çıkılacak? Gaz ocağında kaynatılan su, doğmuş bebeğin yıkanışı, kundaklanma, öteki küçük çocuğun beslenmesi, altının temizlenmesi, loğusa annenin dinlenmesi... Hayal etmek bile güç...

Aç kurtlar da devamlı olarak okulun camlarını kırmak üzere saldırıyorlar. Bir hafta boyunca yağın kar yağışı kesince, okula ilk gelen kişi muhtarın eşi olmuş. Bu hamile kadın ne yaptı diye meraklanmış, yardımına gelmiş. Doğum yapıldığını ve verilen mücadele sonrası sağlıklı bebeği görünce kadıncağzı neredeyse bayılıyormuş.

Ortuzu köyündeyken birkaç kez muhtarın şikâyeti üzerine babamın kızakla mahkemeye gidiş gelişlerini, annemin babamın dönüşüne kadar korkudan bizi sokağa çıkarmayışını, sonraki yıllarda benim başım da mahkemelerle belaya girdikçe hep anımsadım. Komşu köyde, öğretmenle babası köylüler tarafından öldürüldü. Bundan sonra babam tayinini istedi.

Artık çok açıkça hatırladığım yer Erzurum'un Ilıca kasabası. En küçük kardeşim de orada doğdu. Temmuz ayıydı, 27 Mayıs askeri müdahalesi de olmuştu. Evimizde babamın öğretmen arkadaşlarıyla DP'nin baskısı konuşuluyordu. Çocuk belleğimde

Menderes ve Bayar isimleri hep çok kötü imgeler olarak kalmıştır.

1960 yılının Ağustos başında bir gün annemle babamın çok düşünceli olduklarını fark ettim. Gözüm yüzlerinde kalmış olmalı ki, babam saımı okşayıp, “Artık başka şehirde arkadaşların olacak,” dedi. ‘Şehir’ ne demek bilmiyorum ki! Anladığım tek şey, artık köprünün altında balık tutmaya gide-meyeceğimdi.

Nereye gidiliyordu? Babamlar neden bu kadar  zg nlerdi? DP h k -meti döneminde babamın meslek yaşamı sürgün ve mahkemelerde geçmiş olduğundan, yeni Milli Eğitim Bakanı babamın durumunda olanları  d llen-dirmek için büyük kentlere tayin etmiş. Bizimkilerin kısmetine de İstanbul düşmüş. Kara kara düşünmelerinin nedeni de buymuş. İstanbul çok uzak,   küçük ocuk var, bu maaşla orada geçinmek imkânsız! Bu verilen, ödül değil tam tersine büyük bir ceza olarak algılanmış.

Sonuçta İstanbul’a gelindi. İlk olarak yanlış yere gidildi, **Istiranca** or-manlarında **Akalın** adında bir k yd , kısa bir süre kaldıktan sonra Büyük-ekmece’ye gelindi, **Tepecik** köyündeki okulda göreve başlandı. Okula bura-da önce üçüncü sınıftan başlattılar, annemin karşı çıkışıyla galiba bir ay son-ra ikinci sınıfa döndüm. Altı yaşında bir çocuğa yapılabilecek en büyük eziyet bu olsa gerek.

Babam sistemle burada da barışık içinde olmamış, CHP hükümetinin bakanıyla mahkemelik olmuş, İsmet İnönü’ye mektup yazarak olan biteni anlatmış, anlaşılan, İnönü de kendisine hak vermiş ki, önce Gaziosmanpaşa (eski adı Taşlıtarla) ardından Fatih’te bir okula tayin edildi.

İlkokula  nce *Tantavi* ardından *Rami İlkokulunda* devam ettim. Kardeşim de ilkokula üçüncü sınıftan başlatıldı, dördüncü sınıfa almak istedi-ler de, bu kez babam ayak diretti. Bu nedenle kardeşim liseye geldiğinde okuldan nefret etti, ayrıldı. İki yıl sonra yeniden, bu kez gece ticaret lisesine döndü.

Babam **Cilavuz** Köy Enstitüsünde Fransızca öğrenmiş, sonradan da İn-gilizce ve Almanca dillerini çevirmenlik ve öğretmenlik yapacak kertede m -kemmel öğrenmiş, Oxford  niversitesi ile Goethe Enstitüsünden almış oldu-ėu sertifikaları anam

bir kutsal anı olarak saklamaya devam ediyor. Yarım yamalak da Arapça ve Farsçaya hâkimiyeti vardı. İstanbul'da ilkokul öğretmenliği yanı sıra ortaokul ve liselerde İngilizce ve müzik dersi de veriyor, dershanede de İngilizce kurslarında öğretmenlik yapıyordu.

1966 yılma geldiğimizde Büyükçekmece civarında yeni kurulmuş olan bir ABD sermayeli ya da ortaklı süt ürünleri fabrikasında çevirmenlik yaparken Ağustos ayında kalp krizi sonucu Hakka yürüdü. Genç bir dul kadın henüz 26 yaşında, en büyüğü ben 12 yaşında, üç çocuk yetim kaldık.

O yıl orta birden ikiye iftiharla geçmiştin, evimize teşekkür mektubu gelmişti, babam onu hep cebinde taşıyordu.

Bugün Topkapı'da uyuyor.

Cenaze sonrası anımsadığım tek cümle şu oldu: "Artık bu evin babası sensin. Kardeşlerin sana emanet!" Annem para verdiğinde bazen, "Bu para sana emanet, iyi sakla," derdi. Kardeşlerimi de tıpkı parama yaptığım gibi bir yere mi saklayacaktım.

Bu ne demekti?

Sorunun cevabını bulmam kısa süre içinde oldu ve bunun ne denli güç bir iş olduğunu duvarlara çarpa çarpa öğrendim.

Henüz 12 yaşındaydım ve kendime şunu söyledim: "Yazlık sinema bahçesindeki filmlerde gördüğüm ölüm buymuş. Filmlerde babaları ölünce küçük çocuklar çalışmaya, eve para getirmeye başlıyorlardı. Demek ki doğru su bu, ben de öyle yapmalıyım." İlk bu kararı verdim. İkinci de, geride babamın eşyaları kalmıştı, "Mal mülk meslek, her şey yalanmış," diyerek, annem bunlara bakıp ağlıyor, "demek ki bir tek ölüm gerçekmiş, geri kalan her şey yalanmış!" Bu düşünce, tüm hayatımı kolaylaştıran bir unsur oldu. Anlatacağım.

Varlıklı olmayan bir köylü çocuğu öğretmenden geriye ne kalır, biraz borç ve gazete kesikleri ile kitaplar. Vakitsiz öldüğü için emekli maaşı da çok sonraları bağlandı. Ev kira, her ailede olduğu gibi bizim de amcamız acımasız çıktı. Zavallı anam Zetina marka dikiş makinesi aldı, terziliğe başladı.

Türk filmlerinde böyle oluyordu. Yinelenen cümle şuydu. "İyi okuyun, babanızın ruhu huzur içinde olsun!"

Annem Sirkeci'deki Gürün Han'da çalışan konfeksiyonlara fason dikiş başladı. Tanrı ışıklar içinde uyutsun, ev sahibemiz Şüheda Hanım varlıklı bir Trakyalı çiftçi olmasına rağmen, annem genç bir kadın olduğundan iş hanlarında rahatsız edilmesin diye, o muhteşem kadın da dikiş dikmeye başladı. Elleri o ağır paketlerle minibüslerle annemle gidip geliyordu. Dünya yüzünde böyle insanlar iyi ki vardı. Bir minibüsün arkasında şu yazılıydı: "Hızlı yaşa genç öl, cesedin yakışıklı olsun!" (O dönemdeki sosyal yaşam için bkz. Erol Mütercimler, *Kadınlar Gemiler Otomobiller*, Alfa Yayınları.)

Önce ben, ardından kardeşim Ünal ile birlikte pantolonlara lastik takmaya, düğme dikmeye, kadın stretch pantolonlara kanaviçe işlemeye başladık.

Bugün, övünmek gibi olsun, birinci sınıf aşçı sayılırım, ütümü yaparım, söküğümü dikerim, yama ve örücülük yaparım; paça katlamak, düğme dikmek, astar değiştirmek, pek sıradan... Yalnızca fermuar değiştirmeyi beceremiyorum!

En küçük kardeşim altı yaşındaydı, bugün de bana "baba" diye hitap eder ve her yıl ABD'den Babalar Gününde telefon eder. Çok sıkıntılı, ama bir o kadar da derslerle dolu yaşam akışı oldu.

İlk yıl yaz tatilinde mahallede Eyüp Bakkal'ın yanında çıraklık yaptım; okul sonraları aynı zamanda gazete bayii olan Özer Bakkal'dan öğleden sonra dağıtılan ve 15 kuruşa satılan *Son* gazetesi satardım, bu gazete *Killing* adıyla bir fotoroman yayınlıyordu, bu nedenle çok alıcısı vardı. İlk gün 50 adet satabilmiştim, bıraktığım gün ise günde tam 350 gazete satıyordum. Rami'den çıkardım, en son Tarlabası'na gelirdim ve orada tüketmiş olarak, aynı yolu yürüyerek geri dönerdim. Sonunda zatürree oldum da öyle bıraktım.

Ondan sonra üniversiteye gelinceye kadar, her yaz tatilinde Eyüp'te *Galeri Desen* halı, mobilya, beyaz eşya ve İpragaz bayiinde çalıştım. Sahibi *Mehmet Avanaş* çok iyiliksever birisiydi, her yıl kimsesiz 100-150 çocuğu sünnet ettirirdi, hem de yazlık sinemada sazlı sözlü düğünle yapardı. Okul açılma günü geldiğinde takım elbise diktirir, alınganlık göstermeyeyim diye

de aynı kumaştan kendisine de diktirirdi. Böyle güzel insanlar bugün var mı bilemiyorum. Genç yaşta Hakka yürüdü, ışıklar içinde uyuyordur.

Kardeşim Ünal da tıpkı benim gibi hem çalıştı hem okudu.

Lise mezuniyetimden bir yıl aradan sonra (fizik dersinden bitirme sınavına 8'le girdim 3 aldım kaldım) 1973 yılı Kasım ayında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesini kazandım, Fizik-Matematik lisans okudum, 1978 yılı Şubatı'nda mezun oldum. **Türkiye yükseköğretim tarihinde ilk kez 1973 yılında üniversite sınav soruları çalındı. Bu nedenle sınav tekrarlandı** ve okulların açılması kasım ayına kaldı. **Soruları, Fatih'teki bir caminin imamı ya da onun oğlu bir yolla çalmıştı.**

Üniversite öğrenciliğim süresince kardeşimle birlikte önce Sirkeci ve Taksim'deki oto parçacılarına fiyat sirküleri 'teksir etmeye' başladık. Rex Rotary bir makineyle başladık. Parasız iki öğrencinin bunu satın alışı da ayrı bir öyküdür. Sirkeci'de Orhaniye Caddesinde, Conkerler İşhanında en üst katta bir daire kiraladık. Okulda dersim bitince buraya koşuyordum, kardeşim de akşam ticaret lisesine gidiyordu, annem de dikiş dikiyordu, böylece en küçük kardeşim daha rahat büyüdü.

Oto parçacılarının borsasını takip edip fiat kataloglarının basım işini yaparken, aynı anda işyeri olan Continental kayışları bayii Yahudi Yuda Filozof bana "hayat öğretmenliği" yaptı. Işıklar içinde uyu Aslan amca! Museviydi, ancak bugünkü iktidarın gücüne tapan Müslümanlardan çok daha Müslümandı.!

Kısa sürede çok para kazandık, Cağaloğlu'nda Trakya garajının karşısında köklü bir firma olan Duran Ofset'e komşu olan bir matbaa açtık, işlerimiz iyi gitti, üçüncü çok büyük bir matbaayı da Şehzadebaşı'nda açtık, klâsör basmayı tasarlıyorduk.

Ancak tatminsiz hırs, gençlik ve yol gösterici bir büyüğün olmayışı sonucu işler bundan sonra ters gitmeye başladı. Piyasada Türkiye'nin o döneminde en büyük matbaa basımevine bir anda rakip olmuştuk. Saatli Maarif Takvimini basmaya talip olunca, bir anda ne olduğunu bile anlamadan iflas ettirildik. Elimizdeki her şeyi kaybettik, öyle ki çilekeş anamın zar zor aldığı bir arsası vardı, onu bile sattırdık, o gün için mafya de-

meyeyim ama o havadaki ünlü bir telefoncu dolandırıcıya (o dönemin çok ünlü bir kadın şarkıcının sevgilisi olan Kaya M.) para kaptırdık ve sonuçta kötü battık.

Büyük gazeteler Erol Simavi'nin *Hürriyet*'i, Haldun Simavi'nin *Günaydın*'ı, Kemal Ilıcak'ın *Tercüman*'ı, Ercüment Karacan'ın *Milliyet*'i, gazete kâğıdı bobinlerinden A-4 ebadında kâğıt kestirip piyasaya sürmeye ve kâğıt karaborsacılığı yapmaya da başladılar. Bir de buna oto parçacılarının karaborsa yapmaları eklendi. Böylece bizim ilk teksir işimizi de artık yapamaz olduk. Ortaokul İngilizce ders kitabından öğrendiğim bir atasözüne göre, zaten "felaketler asla teker teker gelmezdi!" Küçük kardeşim lise öğrencisiydi ve 'Kurtuluş' fraksiyonunda devrimcilik yapıyordu! Ölümün eşiğinden dönünce kaçırıp Almanya'ya yolladık. İş batırınca ortanca kardeşim de 1979 yılında önce Almanya'ya, ardından Kanada'ya gitti. Hayatını kaybettiği 2000 yılına kadar bir daha Türkiye'ye hiç dönmedi.

Ben de borçları tasfiye edip, büyük bir tesadüf sonucu kız arkadaşımın başvuru ve müracaat formunda onun imzasıyla **Deniz Kuvvetlerinin açtığı sınavı kazanıp, öğretmen subay olarak göreve başladım, yıl 1979.** Artık annemin çalışmasına da gerek yoktu, zaten hali de kalmamıştı.

İlk görev yerim Beylerbeyi Deniz Astsubay Hazırlama Okuluydu. Askerliğe alışmam hiç kolay olmadı, daha doğrusu ayrıldığım güne kadar hiç asker olamadım! Neden? Şunu öğrendim: "Asker olunmaz asker doğulur!"

Hayat öğretti, anarşist ruhluysan subay olamazsın. Buna ek olarak, bir de Kemalistsen Türk ordusunda barınamazsın. 15 yılı biraz aşkın subaylık meslek yaşantım oldukça sıkıntılı oldu ve sonunda bunu öğrendim.

İşin komik yanı, ordudayken hep sivildim(!), emekli oldum, medyada çalışmaya başladım, orada da subay oldum! Ne olduğuma hep başkaları karar verdi. Şimdi de yine hakkımda kararı bir başkası, Silivri'deki mahkeme verdi; Ergenekon silahlı terör örgütü üyesiymişim! Ama benim haberim yok!

Göreve başladım, 22 Ağustos 1979, henüz 2 saat olmuştu, yürüdüğüm koridordan nöbetçi subay tarafından, "Buradan

geçme, komutan uyuyor,” ikazıyla şaşkına döndüm ve daha beşinci gün istifa etmek için başvurduğum, yasaya göre ‘yasak’ dediler. O gün karar verdim, 15 yıl mecburi hizmetimin dolduğu gün, bir saat bile beklemeyecektim.

Hemen belirteyim ki, hiç nankörlük ve riyakârlık yapmam, Deniz Kuvvetlerinde görev yapmak bana çok şey kazandırdı. Fizik öğretmeniydim, ama deniz tarihine yöneldim, çok okudum, bilgilendim, sonra deniz tarihimizi araştırmaya koyuldum, kitaplar yazdım, radyo oyunları kaleme aldım, hatta Okan Demiriş’in isteği üzerine opera yazmayı bile denedim. Medyayla ilişkimde “bahriye subayı” oluşum nedeniyle oldu. Bunları yadsımak en hafif deyimiyle ahlaksızlık olur. Sistemin saçmalıklarından hep şikâyetçi oldum; ara kademelerdeki amirlerin ürkeklik, korkaklık ve inisiyatif almaktan kaçışlarını nefretle izledim. O başka. *Stratejik Düşünme* kitabımın önsözünü okuyanlar bilirler meslek yaşantımda beni soğutan olayları, aristokrat bir deniz subayı olan kuvvet komutanımız Oramiral Vural Bayazıt’a makamında anlattım. Kısacası, sistemle hep mücadele de ettim.

Ben 78’li bir subayım. 1974 yılında girmiş olan Harp Okulu Mezunları ilk kez bu dönemde üniversite müfredatına göre öğrenim görmüşlerdir ve o yıla kadar lise üstü 2 yılda subay çıkarken, şimdi 4 yılda mezun oluyorlardı ve çok iyi yetiştirilmeye başlanmıştı.

Ülkede de siyasal olaylar doruk noktaya tırmandırılmıştı. Bu koşullarda 1980 darbesi yapıldı. Ben henüz teğmendim, o yıl üsteğmen oldum. Deniz Kuvvetlerinin en güzel insanlarından olan Nephân Ardana Albay komutandı, Alaattin Kayserili Albay idari başkandı, her ikisi de örneğine artık bugün rastlanmayan “babacan” liderlerdi. O kuşağın insanları meğer bambaşkaymış! Bunu niçin söylediğimi beşinci bölümün başında okuyacaksınız.

Uyku tutmuyor ve ailemin yaşamı gözümün önünden akıp gidiyor. Küçük kardeşim Ünsal Almanya’dan döndü, askere gönderdim. Ünal kısa bir süre de İsviçre’de yaşadı, tek tekerlekli bisiklet üzerinde saksafon çalıp sirkte iş yapmayı denedi,

ama başka ülkeye uçtu. *Günaydın* gazetesi bunu haber yapmıştı. Kanada’da restoran açtı, adı İstanbul oldu, ama kısa bir süre sonra Ermeniler patlayıcı attı, yine açtı, bu kez yaktilar, üçüncü kez açtı yine saldırıya uğrayınca belediye artık izin vermedi. O da Avustralya’ya gitti. Burası huzurlu bir ülkedy. Kanada’da elektronik ve bilgisayar üzerine tahsil yapmıştı. Bazı işler denedi, sonra Macintosh firmasında program yazılımında çalıştı, konuşan muhasebe programı yaptı, başarı kazandı, kursların hocası oldu, sonra kendi işini kurdu. Dünyayı dolaştı, 43 ülkeyi gördü, 8 dilde tercüman mütercimlik yapacak kadar mükemmeldi, 2000 yılı ‘kara Temmuz’ ayı geldi, Avustralya Hükümeti adına dil öğretme teknikleri öğretmek üzere gittiği Rusya’nın en güvenli bölgesi olan Karelya’da üniversitede trajik biçimde hayatını yitirdi. Bugün Eyüp’te yatıyor. Dünyalar güzeli iki çocuk kaldı birisi Clara, şu anda Laos Kızılhaç’ını kuruyor, ötekisi Yannis, makine mühendisi çıkmak üzere ve amcaları onlara tapıyor.

Küçük kardeşim de ABD’de sıkıntılı günlerin ardından New York’ta restoran açtı, işleri olağanüstü iyi gidiyorken, geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatı altüst oldu. Bir yıl tümünden hafıza kaybı yaşadı, İngilizcenin “i”sini bilmeyen annem, ABD’de hastanede doktorların isteği üzerine hemşirelik yaptı, iki kez de ayın hemşiresi seçildi, evladını hayata geri döndürdü, ama kardeşim sakat kalmıştı. Buna da şükür dedik, çünkü Tanrı çok az kimseye ikinci kez yaşam hakkı veriyordu. Ünsal da bunlardan birisiydi.

Polisi Öven Açıklamalar Tepki Topluyor

Hücrede sırt üstü uzanmışım, tavana bakıyorum; kolumda saat yok, vakti bilemiyorum, gözaltına alındığım sabah evimde bıraktığım annem ve kardeşim geliverdi usuma. “Bu kadın çile çekmek için gelmiş dünyaya, şu evlatlarından çektiğine bak!” Bu tümceyi birkaç kez yineledim. Boşanmışım diye de sevindim.

Baktım olacak gibi değil, o hücrede yine spor yapmaya çalıştım, biraz okudum, yorgunluktan uyumayı ümit ediyordum.

Sabaha kadar başka zanlılar sorguya götürüldüler, kilit seslerinden tahmin ediyordum. Zaten düşümü almıştım, hücreme geri dönünce iç huzuruyla yapabildiğim sporumu yaptım, ıslak havlum başımın altında uyudum.

Sabah koridorda yine toplanıldı, herkes birbirine sorguda yaşadıklarını anlatıyordu. Sorgu vermediğimden anlatacak bir şeyim yoktu. Bazısı bunun yanlış olduğunu söyledi. Koridorda konuştuklarımızı ve bazı kişileri de sormuşlar. Dinlediklerimden sonra şu uyarıyı yapmak gereğini hissettim: *“Polis de, savcılar da çok usta. Onlar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Sakın yalan söylemeye, hiç yoktan birilerinin adını karıştırmaya kalkmayın. Kendinizi kurtaramadığınız gibi, toparlanması güç bir hale düşersiniz ve o kişiyi de düşürürsünüz. Bu nedenle gerçek neyse ve doğru olarak bildiğiniz her ne varsa, yalnızca onu anlatın. Bunun içinde kişiler de olabilir.”*

Bugün düşündüğümde çok komik duruma düştüğümü anlıyorum. **Hasan Atilla Uğur** gibi **Abtullah Öcalan’ı sorgulamış usta bir sorgucu** jandarma subayının olduğu yerde bu konuşma yapılmış!

Bu konuşmada aynı zamanda bir ironi de var, ama anlamak isteyen olursa tabii ki, koridor konuşmaları daha sonra savcılıkta karşıma çıkarıldığı gibi, Tuncay Özkan’ın kitabında da farklı şekilde anlatılmıştır. (Tuncay Özkan, *“Ergenekon Kitaplığı 3 - ERGENEKON: Çook Gizli Örgüt Nasıl Kurulur?*, Medyanos Yayınları, Kasım 2009, s. 85.) Şöyle yazıyor: *“(Ümit) Oğuztan’ın ifadelerinde adı geçen Erol Mütercimler, ‘Yeniden’ dergisinde yayımlanan açıklamalarında ‘askerlik’ yıllarında edindiği bilgileri aktarıyor.”*

‘Yeniden’ adıyla yayımlanmış bir derginin varlığından bile haberim yok. **Varlığından haberdar olmadığım bu dergiden kimseye röportaj vermedim.** T. Özkan şöyle devam ediyor: *“Aslında Mütercimler bunu 1997 yılında bir Susurluk konferansında - ben de konuşmacıydım- ilk kez açıkladı.”* T. Özkan’ın yazdığı bu son satırlarına itirazım yok, eksikleri olmakla birlikte burası doğru.

Gelelim asıl yanlış olan, Özkan'ın yanıltıldığı ya da onun yanlış anladığı kışıma; önce ne yazmış onu okuyalım: *"Mütercimler, Ergenekon savcılarınca gözaltına alındı, bırakıldı. Tutuksuz yargılanıyor. Polis ve savcılara karşı bir duruşla sorguya giren Mütercimler, sorgusundan sonra savcı ve polisi öven açıklamalar yapınca, nezarette kavga çıkmış. Bu kitabın konusu olmadığı için değinmeyeceğim. Ama Mütercimler'in 'İnsanlığımдан utaniyorum' sözünü not edin. Bu sorguların nasıl yapıldığını gösteriyor. "*

Birincisi şu: Yukarıda yazdım, polise sorgu vermedim (savcılar kısmını da, orada Kemal Aydın'ın onlara söylediğini de aşağıda okuyacaksınız). İkincisi, ben anımsamıyorum, nezarette ne zaman ve kimle kavga çıkmış, hiç böyle bir olay olmadı, kim kimi tanıyor ki kavga etsin, nasılsa birisi o günlerde olanı biteni yazacak, öğreneceğiz. Benim polis ve savcıyla ilgili anlattığım düşüncelerim 9 Temmuz 2008 günü *SkyTürk*'de Saynur Özgentürk'ün programındadır ve bugün herkes internete girip dinleyebilir.

Polisi öven açıklamalar ifadesine gelince; televizyonda canlı yayında da anlattım, evimdeki aramadan, polis nezarethanesindeki davranışlarına kadar, üç polis hariç, bir kez daha yineliyorum, son derece anlayışlı ve naziktiler. Nezarethanede olan biteni de o kadar kişinin tanıklığıyla kendim yazdım. Bütün bu davranışlara rağmen polisin aleyhinde yalan yanlış beyanlar da bulunsam, bize öyle kötülük yaptılar, böyle hakaret ettiler desem, yakışır mı? O günkü polislerden birisiyle karşılaşsam ve bana, *"Beyefendi, siz nasıl insansınız, biz size nerede kötü davrandık, o gün nezarethanede hangi zanlıya kötü davrandık?"* deseler, ben hangi yüzle karşısında konuşabilirim. Bir kez daha yazıyorum; polis hangi nedenle olursa olsun bana da, "altıncı dalgada" nezarethanede birlikte olduğum kişilere de kötü davranmadı.

Daha sonra kitapları yayınlanan sanıklardan öğrendiğimiz, davranışların hiçbirisiyle karşılaşmadık. Tuncay Özkan diyor ki; "... **savcıyı öven konuşmaları...**" Baro'nun tayin ettiği Avukat Atilla Özen tanıktır, ben savcı sorgusundan çıktıktan sonra

kimseyle karşılaşmadım ki, savcıyı öven konuşmalar yapmış olayım. Burada bir yalan ve yanlış var. T. Özkan'ı kim yanlışla sürükledi, doğrusu merak ediyorum.

Bu durumla ilk kez karşılaşmıyorum, mahkemede tazminata mahkûm ettirdiğim bir yazma heveslisi emekli albayın kitabında ise daha üzüntü verici bir "ihaneti gördüm"; okuyacaksınız. Özkan'ın duyuma dayalı yazdığı yanlışlıklar, onunkinin yanında çok masum bir anı olarak kaldı.

Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim; gazeteci kimliğiyle **Şamil Tayyar'ın** yazdıkları ve **hedef gösteren televizyon konuşmaları** bile 'bu albayın' kitabında yazdıkları kadar 'ahlak dışı' değildi. Varın artık gerisini siz hayal gücünüzle canlandırın. Bu konuyu şöyle kapatayım; İlhan Selçuk da, Nurseli İdiz de polislerin kendisine iyi davrandığını söyledi ve yazdılar! Türkiye'deki en zengin özel arşive sahip Ünal İnanc, tutuksuz yargılanırken; hem polisi hem de yargıyı sürekli olarak övdü. Acaba neden?

Bu kitabı yazdığım sırada (8 Temmuz 2013) Gezi Parkı direnişi nedeniyle, 'Gezi Platformu' mensupları gözaltına alındı ve haberlere göre özellikle kadınları taciz ediyorlarmış. Bunu yapan da aynı İstanbul polisi! Sıkıyönetim dönemlerinde, sıkıyönetimin komutan ve askerleri nasıl faşistçe, insanlık dışı davrandırsa, bugün aynı yöntemlerin uygulandığına tanık oldukça hem bu ülkenin vatandaşı olmaktan hem de insanlıktan utanç duymaz mısınız?

Polisten beklenen davranış, gözaltına alındığım sırada yukarıda yazdığım şekilde olmalıdır. Polis, devletin polisi olmalıdır. Polis işkenceciyle değil, çağdaş yöntemleri uygulayarak sorgu yapabilmelidir. Bilen bilir, fiziki işkence, onurunuz kırıldıktan, ağrı eşiği aşıldıktan sonra ölürsünüz, yine konuşmazsınız.

Beşiktaş Adliyesinde Sorgu

Dört gündür ekmek-ayran dışında lokma yemediğimden son gün tansiyonum etkilendi, su-şeker-tuz karışımı yapıp içtim, öylece biraz kendime geldim.

Yasal süre olan dört günün sonuna kadar beklettiler ve Beşiktaş Özel Yetkili Mahkemeye götürdüler.

Sinan Aygün, Mustafa Balbay, İlker Güven amiral, Şener Uygur general ile birlikte mahkemeye getirildim. Orgeneral Hurşit Tolon bizden sonra geldi. Aygün'le birlikte muayeneye girdiğim kadın doktor bize çok iyi davrandı. Böyle durumlarda güler yüz, sıcak davranış insan olduğunuzu hatırlatıyor.

Tüm medya mensupları bulabildiği yüksek noktalara konuşlanmış, bir kare fotoğraf alma çabasıındaydı.

Polislerden kafamızı bastırmamalarını özellikle rica ettik, onlar da kolumuza girmek zorunda olduklarını, bu konuda anlayış göstermemizi rica ettiler. Bizden önceki ve sonraki **'dalgalarda'** gözaltına almanlar gerçekten hoş olmayan davranışlarla yüz yüze kaldılar. Belki kuvvet komutanı olanlar bunun dışında kalmış olabilir. **Albay Arif Doğan'**ın pijamalarıyla kameraların karşısında oluşu unutulacak gibi değil.

Berrin Adıyaman'ın buradaki sorguda yanımda olmayacağını biliyordum, Baro yeni bir avukat tayin etmişti. Biraz sonra geldi, genç birisiydi, adı Atilla Özen. İçten tokalaştık, bakışlarımdan meraklandığımı anlamış olmalı ki, "... Cezacıyım, merak etmeyin, konumda iyiyim; biliyorum, tüm stratejiyi siz çizeceksiniz, ben size uyacağım."

Doğal olarak biraz mahcup oldum, ama aramızda ağabey kardeş duygusu oluşuverdi, hâlâ da öyledir.

Hemen Baro'yu aradı, Başkan K. Kolcuoğlu'yla konuştu.

1 Temmuz'dan itibaren davayı, ama özellikle beni bir an olsun yalnız bırakmayan Baro'ya sık sık bilgi verdi. Bana savcının ne yapabileceğini doğru ve anlaşılabilir olarak anlatan Atilla Özen'le şunu kararlaştırdık: Sakince, hiç duygusal abartıya, gereksiz ayrıntıya girmeden yalnızca soruları cevaplayacağım, onunla göz göze geleceğiz, tamam diyorsa devam edeceğim, teknik itiraz olaksa o yapacak, yine onun işaretiyle devam edeceğim. Anlaştık. Hangi savcının sorgusuna gireceğimi öğrenmek üzere ayrıldı.

Cam paravanla ayrılmış bölmede ben, Sinan Aygün, Mustafa Balbay, İlker Güven, Şener Uygur birlikteydik. İlk anda dört de

TEM'in mensubu polis vardı, bazen sayıları azalıyor bazen de çoğalıyordu. S. Aygün çok uzun sorgu vermişti ve yorgunluktan perişan haldeydi. Ancak morali çok sağlamdı, sıkça, *"Her şeyi anlattım, hiçbir şey kalmadı, tüm sorulara çok ayrıntılı cevap verdim, avukatıma göre beni tutmaları imkânsız, savcılıktan bırakılacağım, "* diyordu. Aygün o kadar sempatik birisi ki, içinde bulunduğumuz koşullara rağmen polislerle burada bile şakalaşıyordu. İyi ki vardı!

İlker Güven amiralimi çok küçük rütbeli bir subayken tanımıştım, bu nedenle burada da saygılı ilişkimiz sempatiyle devam etti. Morali çok bozuktu. Tutuklanma endişesi onu kahrediyordu. Mahkemeden tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Mustafa Balbay ise çok haklı olarak hep yeni doğmuş oğlunu düşünüyor, ondan söz ediyordu, morali çok olumsuz etkilenmişti. Konuşmalarımız bu yönde oldu.

Şener Eruygur generalin morali de çok kötüydü, bu nedenle olsa gerek sağlığı da olumsuz etkilenmişti. Birkaç kez doktora gitti. Kendisiyle de bu andan sonra olabilecek olasılıkları konuştuk. Tüm konuşmalarımız polisler tarafından 'kayda alıyordu', bunu biliyorduk, ama yine de konuşmaya devam ettik. Konuyu değiştirmek amacıyla Şener Paşa'ya kendisini ekranlarda 'efsane komutan' diye tanıttıran bir albayla ilgili soru sordum. Balbay'a da, *"Ne olur bu açıklamayı iyi dinle, buradan çıktıktan sonra gerekli olacak,"* şeklinde uyarmaya çalıştım. Dinliyordu, ancak akli 40 günlük bebeğindeydi. **Şener Paşa çok açık olarak şunu söyledi: "Bu albayı ben de televizyonlarda izliyorum. Jandarma Genel Komutanlığı yaptım, ama kendisini hiç tanımadım, adını da hiç duymadım. Konuşmalarını dinledikçe hayretler içinde kalıyorum. Neredeyse tamamı doğru değil. Yalan söylüyor diyemem, ancak uydurma şeyler. Hayal dünyasında yaşıyor. Bir albay, generalin hele kuvvet komutanı olan bir orgeneralin bilgisine ve bildiklerine sahip olabilir mi? Ali Kırca'ya da şaşıyorum, karşısına alıp, inanarak programlar yapıyor. Halk da inanıyor, ne yapsınlar."** Bu konuşmayı yalnızca Balbay, ben ve İlker Güven amiral değil, yanımızdaki polisler de dinledi.

Terörle mücadele konusunda da oldukça önemli olaylar ve deneyimler anlattı.

Önce Sinan Aygün savcı sorgusuna gitti, saatini tam hatırlamıyorum, ama uzun kaldı. Bu arada alt katta nezarethanede bulunan zanlılar da sorguya götürülüyordu. Bize söylenen üç savcının çalıştığıydı, ama içlerinde en popüler olan **Zekeriya Öz**'dü! Daha sonra asıl aktörün **Mehmet Ali Pekküz** olduğunu öğrenecektik.

Avukatım Atilla, bugün adını anımsamıyorum, gideceğim savcıyı söyledi, portakal suyu ve peynirli tost ısmarladı. Günler sonra keyifle yedim. Şekerli gıda almak iyi geldi.

Beklemeye başladık, polisin bana söylediği saat geldi geçti. Kimse çağırmadı; ne oluyordu? Biraz sonra, polislerden birisi savcının değiştiğini, Zekeriya Öz tarafından sorgulanacağımı, bu nedenle daha beklemem gerektiğini belirtti.

Atilla ile durum değerlendirmesi yaptık, çaktırmamaya çalıştık, ama endişelendiğini yine de gizleyemedi. Doğrusu tedirgin olmadım dersem yalan söylerim, ama hiç telaş yapmadım. Hâlâ beni suçlayacak zerre kadar bir kanıt yok ki, neyle tutuklayacaklar, havasındaydım. Bunun normal bir hukuk davası olacağı konusundaki inancımı, biraz da Atilla'nın yüreklendirmesiyle, savcının odasına girene kadar korudum; çıktığımda artık iyice bunun hukuk davası değil bir siyasi dava olduğu hususunda kanaatim neredeyse tamdı. Sarsıldım.

Medyanın anlatımları yüzünden bir Zekeriya Öz fırtınası dolaştırılıyordu. Odasına girdik. Girişteki masada bir savcı daha oturuyordu, birisiyle konuşuyordu. Bir yazıcı memur vardı, sonra iki oldular. Zekeriya Öz normal şişman mı yoksa obez mi tam karar veremedim. Masasına gelince elimizi sıktı, oturmamızı nazikçe söyledi. Kendisine su almak amacıyla Atilla'nın yanındaki sebile geldi, beni aşağıdan yukarıya çok dikkatli süzdü, bize de su doldurabileceğini söyledi, teşekkür ettik.

Sonra sorgusuna başladı, neyle suçlandığımı söyledi, polise verdiğim karşılığı ona da yineledim. Bu davada kimleri tanıdığımı sordu. Eğer isimleri söylerse, tanıyıp tanımadığımı söyleyebileceğimi belirttim. İsimleri saymaya başladı, tanıdı-

ğım kişiyse nasıl tanıştığımızı ayrıntısıyla anlattım. **Veli Küçük üzerinde ısrarla durdu**, defalarca döndü döndü sordu. Bunları üçüncü bölümde okuyacaksınız.

Sorgu yalnızca 45 dakika sürdü. Evet, sadece bu kadar sürdü. İçimi en çok yakan da özel yaşamla ilgili tapelerin karşıma konmasıydı. Koca bir klasör tape karşıma getirildi. O an kendimi çırılçıplak hissettim. Ben bekâr bir erkeğim, o kadar dert etmem, ama hayatımdaki kadınların durumu ne olacak. Evli olup da ilişki yaşayanların hayatı ortaya saçılıyordu.

Düşündüğüm şu oldu; **mimiklerle, jestlerle seni hamamböceği gibi gördüklerini hissettirmeye çalışıyordu**. Aklıma başta Kafka olmak üzere bazı roman ve tiyatro oyunları geldi. Her soruya verdiğim cevaptan sonra Atilla ile göz göze geliyorduk, onaylıyorsa devam ediyordum, onaylamıyorsa sorunun bir kez daha sorulmasını istiyordum.

Burada yaşanan bir komik olayı anlatmadan geçmeyeyim. Klasörler açılıyor, polis telefon görüşmeleri ya da başka her ne bulmuşsa doldurmuş. Öz, önünde bir soru listesi var, anladığım kadarıyla sayfa numaraları da vardı, buna göre açıp soruyor. Bir yere geldi takıldı. “Bunlar nedir?” diye sordu.

Sayfalar dolusu, “Ergenekon:....,” diyor, devam ediyordu. Betim benim attı. İçimden, “Vay kalleşler, polis, bana da belge çakmış,” dedim. Oturduğum yerden pek bir anlam veremedim. Ayağa kalktım. Klasörde yüzlerce sayfa vardı. Biraz dikkatlice inceleyince gülmeye başladım. Zekeriya Öz, doğal olarak anlam veremedi. Atilla’nın da meraktan yüzü değişmişti.

Olan şuydu: DP’nin bir kongresinde yoğun tartışmalar olmuş, bu kavga gürültü de banda kaydedilip, sonra çözümü yapılmış. Konuşmacılardan birisi de Gökberk Ergenekon olduğu için, sürekli “Ergenekon:” devam ediyor.

Bunu açıklayınca, Öz de, Atilla da başladık gülmeye.

Lütfen, Gökberk Ergenekon soyadını değiştirsin, yoksa kendisini tanıyan birilerinin başını belaya sokacak!!!

Sorgu bitti, dışarı çıktık. Avukatım Atilla Özen hem sevinçli hem de şaşkındı. Hemen Baro’yu aradı, Kolcuoğlu ile konuştu, “*bu sorular ve yanıtlarla tutuklayamayacaklarını, serbest kalacağımı*” söyledi. Beni de çok yüreklendirdi.

Aşağıya ilk beklemeye alındığımız camekânlı kısmı döndük. Her sorgudan dönen, yaşadıklarını paylaşıyordu. Anımsadığım kadarıyla İlker Güven amiralin sorgusu da kısa sürmüştü, kendisine daha çok Hurşit Tolon komutanla olan ilişkisi sorulmuş.

Savcının odasındaki Mustafa Balbay’a, yazdığı kitapların getirildiğini gördüm. Bunları daha sonra mahkemede kanıt olarak sunmuş, ama orada söylenene göre aleyhine olmuş. Acaba biz de mi böyle yapsaydık?

Atila çocuk denecek yaşta avukattı, ama çok zeki ve donanımlı olduğunu uyarı ve önerileriyle ortaya koyuyordu. *“Hiç yaran olmaz! Onlar daha çok delil arıyorlar. Kendi elimizle yaratmayalım,”* dedi. Silivri’de celseler açıldığında bazı orta yaşlı avukatları görünce, kulaklarını çok çınılattım, *“Bu çocuğun eline su dökemezler,”* dedim.

Kendimi boşlukta hissediyordum. Biraz soluklanmıştım ki, polis geldi ve telaşla, *“Savcı sizi acele istiyor!”* dedi. Atila galiba elini yüzünü yıkamaya gitmişti, polis cep telefonundan buldu, geldiğinde o da şaşkındı, bir kat yukarı çıkana kadar ne olabileceğini bulmaya çalıştık; ne yalan söyleyeyim, çok tedirgin olmuştum. İçeride sorgu vardı, Öz’ün kapısında beklettiler.

Bu arada bazı sivil polisler gidip gelip konuşmaya çalışıyorlardı. Atila, usta manevralarla onları savuşturuyordu.

Polis, *“Savcı bekliyor, ama avukatsız gireceksiniz,”* dedi. Hoppala!

Çaresiz girdim. Savcı Öz, mosmor bir suratla ayakta karşıladı, çok yüksek sesle, *“Bana yalan söylemişsin, sana inanmıştım!”* dedi. Kısa bir şaşkınlık geçirdim, hemen toparlandım, ne olduğunu anlamaya çalıştım.

“Üzerime diri yılan atsalar bile hiç yalan söylemem. Ne olduğunu anlatın!” Ses tonumdaki öfke sanıyorum onu yumuşattı. *“Öteki savcıya ifade veren bir zanlı her şeyi anlatmış.”*

“Nedir bunlar? Kim anlatmış?” diye yüksek sesle sordum. Tüm bu tartışma odada bulunan, fakat çok sakince oturan başka bir savcının tanıklığında oluyordu.

“Her şeyi, tüm olayların gerçeğini, örgütü nezarethanede anlatmışsın. Burada neden anlatmadın?” diye açıklama getirince, *“Kim söyledi?”* diyerek üsteledim. *“Kim olduğunu söyleyin ve*

beni hemen yüzleştirin, onunla kim konuşmuşsa yalan söylemiş. Hemen yüzleştirin. "

Böyle kararlı konuşunca, karşıdaki savcıya telefon edip, aramızda geçen konuşmaları hızla aktardı ve *"Senin yanma geliyor,"* dedi. *"Tamam, git konuş!"* *"Savcı kim, nereye gideceğim?"* *"Mehmet Ali... Pekgüzel... koridorda... Kemal Aydın diye birisi anlatmış!"* Böyle bir şey olamazdı.

Odadan çıktım Atilla çok meraklanmıştı, bir çırpıda neler olduğunu anlattım. Koridora yöneldim, adı geçen savcıyla yüzleşmeye gidecektim. Polis durdurdu, terslendim, savcının bana doğru geldiğini söyledi. İkimiz birden Öz'ün odasına girdik.

Ne olup bittiğini sordum. Savcı Pekgüzel daha ağzını açmadan Öz konuşmaya başladı: *"Bu kadar kişiyi sorguladım, içlerinde her şeyi doğru anlatan tek kişi bu! Hatta benim sormadıklarımı bile anlattı."* (Kastettiği, yönetmen Yavuz Işıklar ve Oral Çelik ile ilgili olaylardı.) Gözüm her ikisinin de yüzünde kalmıştı. Çünkü Pekgüzel çok yumuşak konuşuyordu, iyi polis- kötü polisi oynuyorlardı, diye kuşkuya düştüm.

Ümit Sayın'dan söz etmeye başladılar. Az buçuk uyanmıştım, nezarethane koridorundaki konuşmalar polis tarafından savcılara ulaştırılmış, ama ortada Kemal Aydın'ın adı dolaştırılmaktaydı.

"Ümit Sayın'ın hasta olduğunu biliyorsunuz, bana göre o, şizofren. Nasıl olur da onun anlattıklarıyla beni suçlarsınız. Böyle şey olur mu?"

Sözü, herkesi tutuklama bahanesi olan ünlü saçma sapan Ergenekon-Lobi belgelerine getirdiler.

Bu konudaki anlatımları ayrıntılı olarak üçüncü bölümde okuyacaksınız, bu nedenle yinelememek için burada kısaca söz edeceğim.

Şunu söyledim: *"Habertürk'te program yaptığım dönemde bu başlık altında bir tomar doküman geldi, bir değer görmedim, stajyerlerden birisine verdim. "*

Öz, *"Hemen arama emri çıkaralım!"* diye heyecan yaptı. Pekgüzel, sakın şekilde, *"Hiç gerek yok,"* diye karşılık verdi. Öz yine üsteledi. Bunun üzerine, eski *Habertürk*'ün Taksim'e ta-

şındığını, eski yerinde olmadığını söyledim. Pekgüzel bir kez daha olumsuz görüş bildirince konuşma sona erdi. İkimiz birden odadan çıktık.

Atilla neler olup bittiğini bilmemenin sıkıntısını iyiden açığa vurdu. Pekgüzel'e hitaben, *"Ne oluyor Savcım?"* dedi, ama o hiç oralı olmadı, bana hitaben, *"Burada bekleyin,"* dedi. Atilla ile olanları çözmeye çalıştık, *"Bu bir oyun olmasın?"* dedi. Etrafımızda polisler dolanmaya başladı, belgesellerde canlının etrafında dönüp duran köpekbalıkları aklıma geldi, dudağımı ısırdım!

O sırada Kemal Aydın'ın sorgusundaki avukat dostumuz çıktı, içerde ne olduğunu, müvekkilinin benim aleyhimde ne anlattığını sordum. Avukat, *"Ne aleyhinde olması seninle ilgili çok güzel, olumlu şeyler anlattı,"* dedi. Atilla ve ben şaşkına döndük. **Savcılar oyun oynamışlardı. İşlerini çok iyi yapıyorlardı!**

K. Aydın'ın sorgulanması oldukça uzun sürdü, sonra çıkıp aşağı indiler, kaş göz işaretiyle iletişim kurduk, teşekkür ettim. Sanıyorum bu hareketime bir anlam verememiştir.

Az sonra Savcı Pekgüzel çağırdı, yine avukatsız gittim. Çektiğim sıkıntıya bakar mısınız; iki oda arasında mekik dokurken, üstümdeki psikolojik baskıyı da düşünürsek çelişkiye düşmeden konuşmak kolay mı? Eğer yalnızca çıplak doğruları konuşursanız, hiç çelişkiye düşmezsiniz. Ortada olmayan örgütün üyesi olmadığınızı anlatmaya, kanıtlamaya çalışmanın ne denli ıstıraplı bir süreç olduğunu anlatmak gerçekten çok zor.

Savcının odasına girdim, kapının dibine oturdum, duvarda Fenerbahçe takımının çerçeveli posterı vardı. Her Türk gibi önce futbol konuştuk. Kendisini Fenerbahçe taraftarı sandım, çok sonra mahkemede Galatasaraylı olduğunu öğrendim. Konuyla ilgisi yok, ama aklıma geliverdi, yazıyorum; Tuncay Özkan da, Zekeriya Öz de, Mehmet Ali Pekgüzel de, Mehmet Ali Birand'ın yıllar önce yazdığına göre Abtullah Öcalan da Galatasaraylıymış. Fatih Altaylı ile **jöleli televizyoncu Erdoğan'ın başdanışmanı Yiğit Bulut**'un da hem liseli hem de Galatasaraylı olduğunu anımsadım birden. Bu kişiler arasında ne gibi bir bağ

kuruyorsun ve bunu da 'Ergenekon davasına' nasıl bağılıyorsun, derseniz, gerçekten böyle bir köprü kurmayı hiç düşünmedim. İnsan beyni bazen bu türden garip oyunlar oynuyor. Kronik bir Fenerbahçeli oluşuma verin gitsin. Ama şunu da düşünmenizi isterim; iddianameyi kaleme alanlar sözde Ergenekon Terör Örgütünü işte bu türden akıl yürütmeye kurdular. Ergenekon da böyle bağlantı zinciri işte!

Her neyse, Pekgüzel, nezarethane koridorundaki konuşmaları bildiğini doğrudan söylemedi, ama anlamamak mümkün değildi. Sorusu üzerine; *"Evet, polislerin de savcılarının da sorgu konusunda usta olduklarını, bu nedenle kimsenin yalan söylememesini, uydurmaya, abartmaya kalkışmamalarını, yalnızca doğruyu söylemelerini önerdiğimi"* söyledim. Aramızdaki konuşma burada sona erdi. Yine Atilla'nın yanına geldim. Bu sorgu aşamasında kaç avukat acaba müvekkili nedeniyle Atilla Özen'in yaşadığı sıkıntıyı yaşamıştır? Bu nedenle hem Berrin Adıyaman'ın hem de Atilla'nın şahsında İstanbul Barosuna bir kez daha teşekkür ediyorum.

Alt kata incekken polislerden birisi, bu koridorda oturabileceğimi söyledi, masası balkonun önündeydi. Bazen hava almak için oraya çıkmaya başladım. Bana uzun uzadıya Orgeneral Eşref Bitlis'in öldürülüşünü anlattı. Polis, Öz'ün odasına birkaç kez girip çıktı, bir süre sonra, *"Savcı seni serbest bırakacak,"* dedi. Atilla ile göz göze geldik. Ne oluyordu? Bu da bir oyun muydu? Denemek istedim. Ama polis benden önce davrandı, *"Telefonunu uzattı, istediğin kişiyi ara haber ver,"* dedi. Atilla kendisininkinden aramamı istedi, polis üsteledi, kimle konuşacağımı merak etmiş olduklarını ve orası her neresiyse telefonunda konuştuğum kişinin izinin kalmasını düşünmüştü.

Bence hiç sakıncası yoktu, evimi aradım, telefona annem çıktı. Dört gün sonra sesimi duyunca çok heyecanlandı, çok emin değildim, yine de polisin verdiği bilgiyi aktardım. Anamın tepkileri hep ilginçtir, *"Sen gelinceye kadar ölmeyeceğim!"* dedi. Gerçi doktorlar 90 gün ömür biçmişlerdi, o ise müthiş bir dirençle şu anda 10 yılı doldurdu! Zavallı anneler, ne çile çekiyorlar. Aslında yaşamımızdaki kadınlarımız demek gerekiyor. Mahkeme sa-

lonunda gözümün önüne Tuncay Özkan'ın annesi geliyor, 'mütevekkil'. Çocuk olamadan genç kız olan Nazlıcan'a ne demeli! Hasan Ataman Yıldırım'ın eşi, onca sıkıntıya karşın hep bakımlı ve gülümseyen çehreli. Oysa içi kan ağlıyor, hissediyorum.

Polis, Atilla'nın varlığından çok rahatsız oldu. Beni işaret ederek, *"Hep yanı başındasın, biraz ayrılсан,"* dedi. Atilla'nın cevabı çok sakindi: *"İşim bu!"*

Polis arkadaşımız orgeneral Eşref Bitlis suikastı için çok ilginç şeyler anlattı. Başka siyasi sorunların da analizini yapıyordu, bilgiliydi ve doğru değerlendirmeleri vardı; eğer başka zaman olsaydı konuşmak, tartışmak çok keyifli olurdu. Ama burası başka bir yerdi!

Zaman zaman Zekeriya Öz odasından balkona çıkıyordu. Benden yana bakmıyordu. Belki iki saat daha kalmıştım ki, Öz azarlar gibi, *"Neden burada bekliyorsun?"* deyince, şaşkınlıkla, *"Polis...."* diyebildim. Güya, *"Polis böyle istedi,"* diyecektim. Atilla'yla merdivenleri inerken, *"Sınav bitti galiba,"* dedik. Herhalde polis, savcıya, bu adam bizim alışık olduğumuz müşterilerimizden değil demiştir! Gülüştük.

Aşağıda Sinan Aygün'ün mahkemeye sevk edildiğini öğrendim, avukatıyla bir odaya çekildiler. Anımsadığım kadarıyla Mustafa Balbay, İlker Güven amiral bekliyorlardı. Şener Eruygur Paşa'nın sağlık durumunun yine kötü olduğunu, ambulansla hastaneye gittiğini öğrendim. Sandalye üstünde uyu-maya çalışıyorduk.

Belirsizliğin dayanılmaz ağırlığı üstümüze çökmüştü. Birbirimizle konuşmamaya sanki özel çaba harcıyorduk. Dalmışım. Aslında tilki uykusuydu. Her an kötü bir haberle karşılaşacağımız duygusundan kurtulmak mümkün değildi. Çünkü önümüzde daha önceki dalgaların sonuçları duruyordu. İnsanlar neden yattığını bilmeden hapisteydiler. Üstelik toplum çok duyarsızdı.

Gerçi İlhan Selçuk'la birlikte ilgi doğmuştu, ama yine de kimsenin umurunda değildi. Medyada İlhan Selçuk'a gösterilen ilgi Doğu Perinçek'ten esirgenmişti; çifte standart uygulanıyordu.

Öteki dalgalarda emekli astsubay ve subaylar tutuklanmıştı. **TESUD'un (Türkiye Emekli Subaylar Derneği)** bile umurunda olmamıştı. Çok sayıda emekli subay gözaltı ve tutuklama yemişti, ama emekli General Rıza Küçükoğlu'un başında bulunduğu derneğin umurunda olmamıştı.

Şimdi de durum farklı olmayacaktı. İlk kez **“altıncı dalgada”** orgeneral rütbesinde subaylar alınmıştı, üstelik polis Fenerbahçe Orduevi lojmanına girerek gözaltı yapmıştı. Yaprak kıpırdamadı.

Teğmen Mehmet Ali Çelebiler grubunun (dört teğmen, üç askeri öğrenci) 14 Eylül 2008 tarihinde alınışından sonra, **Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un** televizyon ekranlarına yansıyan sözlerini içim yanarak, yüreğimin ucu sızlayarak anımsıyorum: **Demişti ki: “TSK disiplinli bir kurumdur, teğmen teğmenliğini bilecek...”** Duyar duymaz, **“Eyvah,”** dedim, **“teğmenleri feda ediyor, artık rütbeliler kesinlikle gidecek...”** Medyada bunun adını bir gazeteci koydu, **“sarı ineği vermek”** diye. Saptaması çok doğrudu.

Sandalyede boynum kırılmış, ama baygınlıktan kendimi açamıyorum. Polis gelip ürkütmemek gayretiyle hafifçe dokundu, kulağıma sessizce, **“Kalkın, savcı sizi serbest bıraktı,”** dedi. İnanmaz gözlerle bakınca, **“Hemen buradan uzaklaşın, avukatınız nerede?”** deyince inandım, telefonum yoktu ki avukatımı bulabileyim. Sonunda yine polisin kendisi ‘cebinden’ aradı, Atilla beklemekten sıkılmış, çorba içmeye gitmiş. Tuvalete giderken hep polisten izin alırdık ve o da bizimle gelirdi. Elimi yüzümü yıkamak için yine müsaade istedim. Artık serbest olduğumu söyledi. Dört gün kısaydı, yine de alışkanlık yapmaya yetmişti; ne çabuk da emir almaya, talimatla hareket etmeye alışmışım!

Yıkanırken Atilla geldi, imza işlerini halletti, hemen çıkalım diye acele ettirirken, ben ise arkadaşlarıma veda etmek için geri döndüm. Saat sabahın 6'sıydı, bir tek İlker Güven amiral uyanmıştı, kendisine durumu söyledim, **“Ya biz!”** derken gözlerindeki acıyı unutamam. Bakışları karşısındaki duyduğum vicdan azabı anlatılacak gibi değil, gün bugün hâlâ yürüyüp gitmedi-

ğim için hayıflanıyorum. Yazmama gerek yok, o ‘dalgadaki’ kişilerin 5 Temmuz 2008 sonrasındaki sonucunu biliyorsunuz.

Savcılıktan Serbest Bırakıldım

Polis **“Sakin kimseyle konuşmayın, lütfen dikkatli olun ve kimseyle konuşmayın,”** uyarısını yaptı. O an için beni tehdit ediyor, gözümü korkutuyor sandım, ama daha sonra yaşadıklarımı anlatınca, siz de bunun ne denli haklı bir uyarı olduğuna kanaat getireceksiniz.

Eve telefon ettim, “Geliyorum,” dedim, onlar benden önce haber kanallarındaki altyazıdan öğrenmişler. Eski DGM’den çıkarken TGB’nin başkanı Adnan Türkkan’ın savcı tarafından serbest bırakıldığını gördüm. *Sabah* henüz açılmamıştı, ama dışarıda televizyon kameraları ve yazılı basın temsilcileri vardı. Kimseye demeç verecek havada değildim. Onlar ise haklı olarak işlerini yapacaklardı.

Ne yapacağımı düşünürken, bir baktım Adnan Türkkan hızlı hareket etti, gazeteciler ona yönelince, arkasından sıyrılıp çıktım. Avukat Atilla Özen ile hızla uzaklaşmaya başladık, o anda sarışın bir kadın boynuma sarıldı, ilk anda kim olduğunu anlamadım.

“Namık bak!... Erol Bey !” O zaman 68 kuşağının İstanbul Üniversitesinin yiğit delikanlısı Namık Kemal Boya’nın elinde ekmek poşetiyle gelmekte olduğunu gördüm; medyada yayınlanan tek fotoğraf karesindeki, candan boynuma sarılmış o hanımefendi, avukat N. K. Boya’nın sevgili eşi öğretmen Semiha Hanım’dı. O günden sonra da benim sevgili kız kardeşim oldu.

Daha önceleri *Cumhuriyet* okurları etkinliklerinde birlikte olmuştuk, o sabahın erken saatinde, orada size sevgiyle kollarını ve yüreğini açıp gelen insanları görmek olağanüstü bir duyguydu. Anlatılamaz, ancak yaşanır. Sakın yaşamayın!

Tam o anda **atv**’den muhabir çocuklar beni fark etti, birbirlerine haber verince herkes bana doğru koşmaya başladı. Atilla da taksi çevirmişti, bir an önce uzaklaşmam için ısrar ediyordu. Gazetecilere pazartesi Baro’da basın toplantısı yapacağımı, şimdi bağışlamalarını rica ettim ve hızla ayrıldım.

Eve geldim. Haberleri izlemeye başladım; kimisi için çok mutlu oldum, ötekiler için de üzüntü duydum.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Meğer tüm operasyonların işaret fişegi olan 17 Mayıs 2006 tarihindeki Danıştay suikastı, Türkiye’de siyaseten değişim, dönüşüm, değiştirme projelerini uygulamak için köşelere büzüşmüşlerin ekmeğine yağ sürmüştü.

“Ergenekon dalgaları” ilerleyip de önüne kattığı her şeyi paramparça edince bunu daha iyi anladım.

Öteki bölümlerde bu konu yine dile getirilecek, ancak Ankara’da mahkemede sonuçlandırılmış, failleri cezalarını almış olmasına karşın, Ergenekon Terör Örgütünün yaratılmasına dayanak yapılan bu “iğrenç suikastın” Ergenekon davasına bağlanmasını kimin neden dolayı sağladığını, bunun taktik düzeyde bilinçli olarak mı yoksa taktiksel bir hata olarak mı görülmesi gerektiğini yorumlamak gerekiyor. ***Danıştay cinayeti davasına bakan eski Yargıtay Dairesi, Danıştay cinayetinin Ergenekon soruşturmasına bağlanmasını neden istemiştir? Bu, hayati sorudur.*** Bunu da en doğru biçimde yapacak kişi ancak bir yargıç olabilir. Bu nedenle Demokrat Yargı Derneği Başkan Yardımcısı 10 yıllık yargıç Faruk Özsu’ya bağlanalım. Kendisiyle yapılan röportajda (*Express* dergisi, sayı: 137, Ağustos-Eylül 2013, sayfa: 10, röp. Yücel Göktürk) sorulmuş: ***“Yargı sürecinde en çok dikkatinizi çeken husus ne oldu?”***

Cevap olarak söylediği şudur: *“Yıllardır kafamı kurcalayan bir soru var. Mahkemenin eski başkanı Koksal Şengün’ün de dile getirdiği gibi, Danıştay cinayeti davasına bakan eski Yargıtay Dairesi, Danıştay cinayetinin Ergenekon soruşturmasına bağlanmasını neden istemiştir? Bu, hayati sorudur. Komploculuğun sınırlarında dolaşmadan verilecek bir cevap süreçle ilgili çok önemli katkılar sunacaktır. Tabii, işin içinde yargı olunca, basit ve ‘makûl’ cevapları da olabilir yapılanın. Mesela, önceki Yargıtay Dairesi hem Danıştay davasını hem de Ergenekon sürecini istedikleri gibi yönetecekleri düşüncesiyle dosyanın Silivri’ye gönderilmesini istemiş de olabilir, bildik yargıç korkaklığı ve refleksleriyle davanın yakıcılığından uzak durmak için*

de. Ya da Danıştay dosyasının Silivri torbasında kaybolmasını sağlamak için ya da başka bir sebeple. Ne sebeple olursa olsun, Danıştay cinayeti davasının Ergenekon dosyasıyla birleştirilmesi hayati bir an olmuştur."

"Niçin Hayati Bir An?"

Çünkü Danıştay saldırısı ve o saldırganların -Cumhuriyet'e bomba atılması gibi- diğer eylemleri Ergenekon'un neredeyse tek somut şiddet eylemidir. Danıştay cinayeti ve bu saldırganların diğer eylemleri olmasa, Veli Küçük, Muzaffer Tekin, Alparслан Aslan, Osman Yıldırım gibi karanlık figürlerin Ergenekon davasındaki varlıkları son derece tartışmalı olacaktı. Bu isimler iktidarın tabanı dışındaki kesimleri ve neredeyse tüm Kürt kamuoyunu ikna etmekte kullanıldı ve de bu ikna süreci başanlı oldu. Bu isimler bugün bile Ergenekon kararına itiraz edeceklerin suratına çarpılmaktadır: "Veli Küçük'ü ve İbrahim Sahin'i mi savunuyorsun?" Muhatabın belini kıran bir sorudur bu. Oysa bu isimlerin, mahkemenin delillerle değil de, yorum yoluyla ulaştığı Danıştay cinayeti dışında hiçbir somut eyleminin, delillendirilmeyi bırakalım, iddia dahi edilmediğini ve tek referansın bu şahısların kimlikleri ve kişilikleri olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bu davada, Danıştay saldırısı dışında tek bir somut şiddet eylemi yargılanmamış, onun yerine tek müştekisi mevcut iktidar bileşenleri olan ve somut bir örgüt ve eylemleri değil de, kişilikler, kimlikler ve iktidar yönünden yarattıkları tehlikeler cezalandırılmıştır. Danıştay saldırısı sanıkları ve onlarla zorlama bir bağ kurulan Veli Küçük gibi birkaç karanlık figür 'vitrin süsü' olarak kullanılmıştır. "

Dördüncü bölümde Ergenekon sürecinde ve yargılama aşamasında ABD, müştekiler, sanıklar ile yargılayıcıların uyguladıkları stratejileri yorumlamaya çalıştım. Analiz ve değerlendirmelerimi o bölümde okuyacaksınız. Son üç bölümü okumaya başlamadan önce düşünce temelinde olgunlaşması gereken önemli bir bakış açısı var. Bu davaların hukuki zemini ve görülüş biçimi en başından beri tartışmalı. Ancak davalara destek verenler de, hukuki zeminden ziyade, siyasal ve hatta kendi ifa-

deleriyle “etik” bir noktadan hareket ediyor. Darbe geleneğiyle yüzleşildiği, ülkenin askeri vesayetten kurtulup demokratikleştiği, dolayısıyla yargı sürecindeki hukuksuzlukların, mağduriyetlerin bu uğurda tahammül edilmesi gereken “yol kazaları” ya da “teferruatlar” olduğu söyleniyor (gazeteci Yücel Göktürk’ün görüşüdür). Hukuku bir yana bırakıp politik çerçevede yaklaştığımızda, bu tutumun nasıl değerlendirilmesi gerektiğine soğukkanlı cevap bulunmalıdır.

Polisin Takibi Başlıyor

Savcılık sorgusundan çıktığım tarih 5 Temmuz 2008 Cumartesiydi, eve geldikten az sonra arkadaşlarım gelmeye başladı. Bu ziyaretler geç vakte kadar devam etti. Akşamüstü arkadaşım Sinan U. ile Bağdat Caddesine yürüyüşe çıktık. Divan Pastanesinden sonraki ışıklarda bir genç yaklaştı, Yavuz Işıklar’ın yeğeni olarak kendisini tanıttı, konuşmaya başladı: *“Dayım da araniyor, ama o firarda. Gelibolu’daydı, bulamıyoruz. Ne tavsiye edersiniz?”* Bu ana kadar Y. Işıklar’ın dalgada olduğunu hiç bilmiyordum, adı geçmişti, ancak listede yer aldığı savcılıkta da söylenmemiştir. Bir an için düşündüm, İstanbul 20 milyonluk bir kent, yer Bağdat Caddesi ve akşamın bu saati, ama bu gençle burada karşılaşılıyor. Bu kadar yıldır yürüyüş yaptığım caddede hiç rastlaşmamışız, selâmlaşmamışız, hiç el sıkışmamışız, şimdi yüz yüze geliyoruz.

Şunu söyledim: *“Kardeşim, dayınıza söyleyin, gelsin hemen teslim olsun, ne zamana kadar kaçacak. Zaten bir suçu yoksa sorun olmaz. Ayrıca poliste işkence ve kötü muamele görmedik. Korkmasına gerek yok.”*

Son cümleyi söylememin nedeni, dayısının sağlık durumunun iyi olmadığından söz etmiş oluşudur. Baktı ki olacak gibi değil, muhatabı konuşmuyor, kısa bir süre sonra çocuk ayrılmak zorunda kaldı.

Sinan’a, *“Bu çocuk ya yeni polis ya da henüz öğrenci; anlaşıldı, bundan sonra dikkatli olmalıyım,”* dedim.

Daha bu sabah (5 Temmuz) Beşiktaş'tan ayrılırken polisin, *"Sakin kimseyle konuşmayın!"* uyarısının ne anlama geldiğini daha iyi anladım. Belki paranoyaydı, ama durum buydu. Polisle buna benzer yaşadığım serüvenleri anlatacağım.

Bu arada televizyonlar ve gazetelerden yoğun söyleşi teklifi geliyordu. Bu konuyu sürekli anlatmak istemediğimden ve medyanın halini de içerden bilen birisi olarak *Habertürk'te* birlikte çalıştığım arkadaşım, dostum ve yayıncı ahlakının çok güvenilir olduğunu bildiğim Saynur Özgentürk'ü tercih ettim. O dönem *SkyTürk'te* çok izlenen gece haberi yapıyordu. 7 Temmuz 2008 tarihinde orada iki saate yakın konuştum. Yukarıda okumuş olduğunuz yaşadıklarımı ve düşüncelerimi olduğu gibi anlattım.

Özellikle yandaş medyaya Ergenekon tutuklamaları başladığından itibaren müthiş kızgınlığım vardı. *Atv* televizyonunda benden söz ederken verilen yanlış bilgileri bir kenara bıraktım, yalan da söyleniyordu. En şiddetli tepkim de bu yüzden oldu. *"Medyanın yaptığıını savcı da polis de yapmadı. Medyanın bir kısmı ahlak, etik, vicdanını yitirmiş. Neyin kan davasını güdüyorlar? Yargısız infaz yapıyorlar. Bunların ne dini inancı var, ne Allah'ı ne de peygamberi... Namussuz, şerefsiz, hay-siyetsiz, gerçek komplo kurucuları bunlar, infaz yapıyorlar. İnfiali bunlar yaratıyorlar. Ahlaksızlar. Kimse sana yorum yap demiyor, haber yap. Senin görevin bu. Koskoca haber kanalı (ATV) ordudan ihraç edilmiş diyor. Ahlaksızlar."* Sonra cebimden kimliğimi çıkarıp, hangi tarihte deniz kuvvetlerinden emekli olduğumu, hizmet yılımı okudum ve ekrandan da gösterdim.

Yandaş, ülküdaş, çıkardaş ne dersiniz deyiniz, medyanın halini herkes biliyor. O dönem yayınlarıyla AKP'yi rahatsız eden *SkyTürk'ün* genel yayın yönetmeni başarılı televizyoncu **Serdar Akinan** kitabında (*Sahi Beni Neden Almadılar?* Birinci Baskı, s. 166) kendisinin tanık olduğu bir olayı anlatıyor:

"Birkaç gün sonra Cihangir'de Cuppa adlı mekânda buluştuk.

Yeni Şafak gazetesi Yayın Yönetmeni Mustafa Karaalioğlu ve Başbakan'ın sözcüsü Akif Beki.

... Amacımın sadece gazetecilik yapmak olduğunu belirttim.

O gece sohbet ilerlerken medyanın rolünden yakındılar ve Mustafa Karaalioğlu, Akif Beki'ye dönerek, "Ben geçen gün Sayın Başbakan'a da söyledim. Medyanın hali ordudan daha önemli... Asıl medya ile uğraşmak gerek.

Orduyu bir şekilde kontrol edersin, anlşırsın. Ama medya öyle değil. "

O konuşmadan sonra birkaç yıl içinde Star grubuna el konuldu. Sabah-atv satıldı. Kanaltürk el değıştirdi.

Artık bir şey anlatmayı gereksiz görüyorum.

Yeniden polisteki ilk gece (1 Temmuz) sorgu-sohbete geri dönüyorum. Medyadaki yayınlardan, servis edilen bilgilerden rahatsız olup olmadıklarını sormuştum. Ne kadar samimi olduklarını bilemem tabii, ama "polis şeflerinin de en az bizim kadar üzölmüş olduklarını gördüm." Bu cümleyi Saynur'un programında söyledim. O gece karşımdaki koltukta oturan polis, **"Taraf gazetesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ben de, "CIA'nın çıkarttırdığım düşünüyorum," dedim.** Başka konuşma olmadı.

Cemaatin yayınladığı dergilerden birisi olan 'CİHAN Medya Haber dergisinde (Eylöl/Ekim 2011, sayı: 42, s. 56-64) Taraf Ankara Temsilcisi Lale Kemal ile yapılan uzun söyleşiden bazı bölümler aktaracağım.

"... Taraf, Türkiye'de yerleşik düzenin darbe anlayışının sorgulanmasına yol açtı, Türkiye'de gerçek anlamda gazeteciliğin yapılmasının önünü açtı. Bütün darbe planı iddialarına yönelik belgeler, bu gazetede yayınlandı. Bu sayededir ki savcılık harekete geçti ve hepsinin davaları şimdi görülüyor.

"... Taraf gazetesi o belgeleri içeriden aldı. O belgeler gelmese hangi savcılık o belgelere ulaşabilirdi?"

SkyTürk'teki programdan sonra farklı tepkiler aldım, kimisi, "Sakin, cesur ve inceden inceye dalga geçtin," kimisi, "Korkmuş, çok çekingen davranındın," kimisi, "Polisleri ve savcıları

niye övdün?” dedi. Televizyonda söyleyeceklerimi söyledim, kimin ne sonuç çıkardığı umurumda değildi. Ben henüz daha ‘dalgaya’ maruz kalmamış olanlara aslında mesaj iletmişim, ama anlayan olursa!

Bana göre en önemli cümlem, **“Korku imparatorluğu kurdular,”** idi.

Saynur sormuştu, “Korktun mu?”

*“Korkmak insana özgüdür. Ayıp da utanılacak bir şey de değildir. Yalnızca madde bağımlıları ile akıl hastaları korkmaz. Onun dışında herkes korkar. **Ama korkaklık göstermek alçaklıktır. Asıl bundan utanılmalıdır.**”* Korkmak ile korkaklık göstermek arasındaki ince çizginin ayrımlarında olmayanlara hiçbir sözüm olamazdı.

Televizyondaki son soru şuydu: *“Bu bir hukuk davası mı yoksa siyasi mi?”*

Cevabım aynen şöyleydi: *“Umarım hukuk davasıdır.”* Bu yanıt, bu senaryonun ne olduğunu anlaması gerekenler içindi. Sonraki dalgalarda alınan kişilere bakınca, o gece boşa konuştuğumu anlamış bulunuyorum.

Medyada da farklı yorumlar yapıldı. Anlattıklarımı doğru anlayanlardan bir tanesini buraya alıyorum. Deneyimli gazeteci Altemur Kılıç, 9 Temmuz 2008 tarihli *Yeni Çağ* gazetesinde **“Kafka romanı gibi”** başlığıyla şunu yazdı:

Önceki gece, SKYTURK televizyonunda, Saynur Tezel’in programında, “Ergenekon soruşturmaları kapsamında” gözüaltına alınan, sonra da tahliye edilen dostum-strateji uzmanı Dr. Erol Mütercimlerin başından geçenleri kendi ağzından dinlerken, sanki bir “Franz Kafka romanı” -mesela “Duruşma” romanını okur gibi, dehşetler içinde kaldım... Mütercimler gibi cesur bir emekli deniz binbaşısı, eğer o dehşete kapılmışsa, uygulamalar gerçekten dehşet verici demektir! Mütercimler, tutuklayan polislerin, sorgulama yapan savcıların kendisine saygılı davrandıklarını söylüyor ve uygulamaları kendi strateji konusundaki uzmanlığına göre, adeta olası buluyor. Ancak kendisine atfedilen ve sonunda “müebbet hapis” hükmüne kadar gidebilecek “sözde faaliyetlerinin” neler olduğunu, hangi delillere göre

suçlandığını ve sonra da neden serbest bırakıldığını hâlâ anlayamıyor... Hâlâ şok içinde. Ona bir polisin dediği gibi, "masum" olsa dahi, kurtulma şansı yüzde 50-50; arada neler olabilir! Kafka romanındaki gibi çıkışı olmayacak bir "Kale" bu!

Ben de, 1960 darbesinden sonra tutuklanmış, akıbetimin ne olacağını bilmeden Yassıada'da 9 ay yatmışım ve o zaman da Kafka'yı hatırlamışım... Vicdan muhasebesi yapmış ve sonunda Yüce Allah'a sığınmışım! O zamanki yargıya -Yüksek Adalet Divanı'nın "adaletine" güvenemiyorduk, ama şimdi Allah da var- Türkiye'de savcılar varsa, şükürler olsun, "yargıçlar" da var!

Beni asıl dehşete düşüren, bir darbe örgütünün varlığına, "peşin hükümle" olmasa da Mütercimlerin deyimiyle, önceden "kabullenmiş" Terörle Mücadele polisleri... Saygılı, fakat terör konusunda iyi eğitim görmüş "iyi polis-kötü polisi oynayan polisler... Fakat düşünüyorum, bu polisler benim sevdiğim, hep savunduğum polisler mi? Yoksa adeta başka bir gezegenden indirilmiş robot "Robocoplar" mı? Ben polislerimi çok severdim! Onlara da güven duyamazsam çok acı! Darbecileri yargılamak! Asıl amaç belli idi, ama gittikçe daha ortaya çıkıyor; "Ergenekon" saldırısının hedefi Türk ordusu sadece bugünkü değil, 12 Mart-12 Eylül müdahaleleri de bu hayâsız saldırının malzemesi!"

Deneyimli gazeteci, sevgili ağabeyimiz **Altınur Kılıç** 9 Temmuz 2008 tarihinde tanıyı koymuştu: **"Ergenekon saldırısının asıl hedefi Türk ordusuydu."**

Aradan aylar geçti, Ergenekon'un 10. dalgasına yakalanan Genelkurmay Adli Müşaviri emekli Tümgeneral Erdal Şenel de gözaltına alındı, 21 Şubat 2009 tarihinde sorgu odasında çarpıcı ifadeler verdi. Sonrasında da, *Hürriyet* gazetesi bir haber yaptı, okuyan vicdan sahibi askerler utanç içinde kaldı.

Hürriyet'in haberine göre, Emniyet Müdürlüğündeki sorgulama sırasında Şenel'in, yaptığı bir telefon görüşmesinde ifade ettiği, **"Yapılan soruşturma bir rövanş,"** sözleri gündeme geldi.

Polisler eski Genelkurmay Adli Müşaviri Şenel'e, "Yürütülen soruşturma tamamen hukuksal bir süreç olmasına rağmen

sizin bunu bir rövanş olarak görmemenizin sebebi nedir?” sorusunu yöneltti. Şenel’in bu soruya cevabı şu oldu: **“Sözün gelişi böyle söyledim. Kaldı ki o sıralar Ergenekon’un ne olduğunu bilmiyordum. Emniyette bana gösterilen belgelerden Ergenekon’un çok ciddi ve derin bir yapılanma olduğunu anladım. Ergenekon Terör Örgütünü bana neza-rethanede gösterilen belgelerden fark ettim ve ürperdim. ”**

Zaman gazetesi genel yayın yönetmeni Ekrem Dumanlı, Hürriyet’in bu haberi üzerine 23 Şubat 2009 tarihinde bir yazı kaleme aldı:

Malum olduğu üzere, Şenel de bir süre önce Ergenekon’a üye olmakla suçlanmış, gözaltına alınmış ve sorgu sonrası tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Şimdi anlıyoruz ki daha önce Ergenekon adlı bir derin yapılanmayı kabul etmeyen adli müşavirin kanaati ‘belgeleri görünce’ değişmiş. Şenel bu işleri bilmeyen bir insan değil; buna rağmen değişmiş.

Önemli olan şu: ‘Belgeleri görünce’ fikri değişen ilk insan Şenel Paşa değil. Sorguya alman her sanık, büyük bir değişim yaşıyor. Kimi polislerin çok modernleştiğini, eski yıllara göre daha bilimsel çalıştığını söylüyor; kimi de savcılarının soğukkanlı kalması ve teknik sorular sorması karşısında duyduğu şaşkınlığı anlatıyor. Sözün özü; ifade vermeye giden Ergenekon sanıkları bir başka havayla dışarı çıkıyor.

(...) medenî soruşturma safhaları sonunda zanlıların önemli bir kısmı ya ‘belgeleri görünce ürperdim ’ diyor veya susmayı tercih ediyor. Oysa bunlar arasında tumturaklı konuşmayı seven çok adam var. Erol Mütercimler’den Erhan Göksel’e kadar çok geniş bir yelpazede zanlılar ya susmayı tercih etti ya da kısık sesli birkaç kelam etmeyi. Korktular mı? Hayır. Mesela televizyon ekranlarına bir hayli aşına olan emekli Orgeneral Kemal Yavuz’un sorgu sonrası serbest bırakıldığında bir şeyler söylemesini bekliyordu gazeteciler. Beklenen olmadı. Yavuz Paşa, ‘Devletin güvenlik teşkilatına, adalet düzenine saygım devam ediyor, ’ dedi.

*Eski Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri **Tuncer Kılınç** da benzer bir tavırla **güvenlik güçlerine duyduğu itimadı dile getirdi**. ATO Başkanı Sinan Aygün de serbest bırakıldıktan sonra daha mutedil sözler sarf etmişti. **Emniyet muhabirliği yapıp, Emin Çölaşan'ın minik kuşu olarak nam salan Ünal inanç soruşturmayı yürütenlere övgüler düzmüştü**. Şüphesiz en ilginç örneği Cumhuriyet gazetesi Başyazarı İlhan Selçuk vermişti. Selçuk da serbest bırakıldığında polislerin beyefendiliğinden uzun uzun bahsetmişti. Hayatı cuntacılık suçlamaları altında geçmiş yazarın gözlemleri tabii ki önemliydi. O bile sanıklara ne kadar kibar davranıldığını anlatmak zorunda kalmıştı. Sorgu esnasında gördüğü belgeleri kamuoyu bilmiyor henüz. Ek iddianame yayınlandığında hem kendisinin hem de Ankara temsilcileri Mustafa Balbay'ın neyle suçlandığını herkes öğrenmiş olacak. Şimdilik görebildiğimiz, sanıkların masaya konulan belgeler ve o çerçevede sorulan sorular karşısında şaşkınlık yaşamaları ve hayret duygusuna kapılmaları. Arada bir savcılara tehdit savurması rol gereği...*

Bir fiske bile yemeden itiraflarda bulunan sanıklar sıradan insanlar değil. Aralarında gazeteciler var, sendikacılar var, emekli ve muvazaf subaylar var, parti üyeleri var... Sanıklardaki büyük değişim neden? Korkudan mı? Hayır. Üstelik şu ana kadar yaşadıkları hayat, onların korkacak ve sinecek insanlar olmadığını yeterince ispat ediyor.

Türk ordusunun bir generali, hem de adli müşavir gibi yüksek hukuk danışmanı yukarıdaki sözleri söyledikten sonra, Cemaat mensubu bir gazetecinin makalesine de malzeme yaratmış oluşu çok doğaldı. Bugün Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ve öteki kuvvet komutanları, “Bizim başımıza bunlar neden geldi?” diyerek sorgulayıp sorgulamadıklarını, sorunun kaynağını nerede aradıklarını, doğrusu merak ediyorum.

Erdal Şenel’e 5 Ağustos 2013 tarihindeki mahkeme kararında 7,5 yıl hapis uygun görüldü.

Gözaltından geldikten sonra (7 Temmuz 2008) Harbiye’de

tam Radyoevi ile Orduevinin sokak köşesinde İstanbul Ticaret Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden bir kız öğrencimle karşılaştık. Aynen şunu söyledi: **“Hocam, sizin tutturduğunuz ders notlarınızı da imha edeyim mi? Babam, ‘Onları yok et!’ dedi. Beni de, Ergenekon’la ilişkilendirirler mi?”** O an yer ayağımın altından kaydı. Dünya başıma yıkıldı. Öğrencime vereceğim karşılığın artık hiçbir önemi kalmamıştı. AKP iktidarında “ileri demokrasinin” geldiği yer burasıydı.

SkyTürk sonrası arkadaşım Necef Uğurlu telefon etti: *“Gözyaşlarıyla dinledim, öyle anlattın ki, Ahmet’le birlikte, ‘Valizleri hazırlayıp biz de gidelim,’ dedik!”* Bu kadar yıldır medyada hiç yollarımızın kesişmediği güzel insan Adnan Bulut, beş yıl sonra 2 Mayıs 2013 duruşmasında, *“Ağabey, gözaltına alındığımızda sana çok küfrettik, haberin ola! Televizyonda senin anlattıklarınla bizim maruz kaldığımız muamele hiç mukayese edilemez bile!”* dedi.

Gözaltından hemen sonra bir hukuk bürosunda rastladığım İstanbul Cumhuriyet eski Başsavcılarından birisi, **Prof. Ersan Şen** ve oyuncu Demir Karahan’ın tanıklığında *“Neden ‘sayın savcılar’ diye hitap ettin, hak etmiyorlar ki!”* diyerek beni hafif tertip azarladı.

Sevgili rektörüm Ateş Vuran bir hafta kafamı dinleme izni vermişti. Pazartesi günü okula gittim. Önce Prof. Kerem Alkin’in odasında hasret giderdik; İTO’nun Başkanı Murat Yalçıntaş’la konuştum, babası Prof. Nevzat Yalçıntaş çok saygı duyduğum, sevdiğim birisidir. Nevzat Hoca beni M. Yalçıntaş’a anlatmış, bunu kendisi ifade etti. Üzülmememi söyledi (daha sonra ne yazık ki muhalif oluşu nedeniyle kendisi de kısa bir süre tutuklu kaldı), aramızda sıcak bir konuşma geçti.

İstanbul Ticaret Üniversitesinde ders veriyordum. Bana hep ağabey yakınlığı göstermiş olan Rektör Prof. Ateş Vuran’ın odasında toplandık. Yaşadıklarımı merak ediyorlardı. Uzun uzun anlatacaktım, *“Ama önce önemli bir ricam olacak,”* dedim. Polis evimden tüm CD’leri alıp gitmişti, arasında 25 yıldır yazmaya uğraştığım Atatürk biyografisi kitabımın taslağı da vardı. Rektörümüze bunun alınması için yardımcı olmasını rica ettim. O da

hiç tereddütsüz **Vali Muammer Güler**'i aradı. Güler uzun süre üniversitenin mütevelli heyetinde yer almıştı. Rektör durumu açıkladı, bu CD'nin geri verilmesi için yardım istedi. Telefonu kapattı. Biz konuşmamızı sürdürdük.

Ertesi sabah, saat 07.20: Rektörümüz aradı: *"Erol, az önce Vali Bey telefon etti; Savcı Zekeriya Öz'e gidip CD'yi alabilirsin, ama avukatsız gitmeni de rica etti."* Kendisine teşekkür ettim.

Tabii ki *sancak göstermek* amacıyla yaz günü çok şık takım giyinip, Sinan'la birlikte gittim. Belirtilen saatte Beşiktaş Mahkemesinde olmama rağmen Zekeriya Öz gelmemişti. "Öğleden sonra gelecek," dediler. Bir taksiyle Bebek Kahve'ye gidip zaman öldürmeye karar verdim. DGM'nin ön caddesi Çırağan Sarayı yoludur ve Boğaz trafiği günün her saati tıklım tıklı kalabalıktır. Buna rağmen ne oldu?

Dolmabahçe yönünden Beşiktaş tarafına gitmekte olan bir taksi hızla 'U' dönüşü yaptı, her ikimiz de şaşkınlıkla izledik. Geldi önümde durdu, sürücü, "Buyurun Hocam!" şeklinde çok nazik davetiye çıkardı. Doğal olarak dolmuşa bindik. Numaralı beyaz cam gözlüklü, zayıf, düzgün giyimli, eli yüzü derli toplu bir beyefendiydi. Ben önde, Sinan arkada oturduk. Bebek istikametine gitmeye başladık, şoför arkadaşımız önce geçmiş olsun dileklerini sundu, ardından Ergenekon davasıyla ilgili olarak konuşmaya başladı. Tanımadığı kimse yoktu, söylediklerinin arasında adını bile bilmediğim kişileri sayıyordu.

Hafifçe geriye dönüp Sinan'a cevap vermemesi yönünde işaret ettim. Ne öyküler anlatıyordu, duysanız inanamazsınız. Benim yanıtlarım ise; *"Allah Allah!", "Vah vah!", "Yapmayın ya!"* şeklindeydi. Bebek'e geldik, taksi-den indik, Sinan şaşkın, *"Abi bu da mı polis?"* diyebildi.

Maalesef polisti ve Çırağan Otelinde tanıklık ettiğini iddia ettiği Ergenekon soruşturmasında adı geçen adamların ilişkilerini anlatıp durdu. Tuzak kurmaya çalışıyordu. Ancak kazancı ne olacaktı, belli değildi.

Saati geldi, mahkeme binasına döndüm. Savcı gelmişti. Yazılı talebimi imzalaması için önüne koydum, bana, *"Neden bize gelmedin? Bunun için Vali'yi araman gerekmezdi ki,"* dedi. Ce-

vap vermedim. Bir anda gözü kolumdaki saate ilişti, bunda teyp mi var, diye sordu. Kolumdan çıkarıp kontrol etmesi için verdim. Daha önce böyle bir olay olmuş, güvenlik nedeniyle hassas davranıyormuş, öyle söyledi. Bu hareketiyle aslında korktuğunu, çekindiğini anladım.

Gereken imza atıldıktan sonra Emniyete gittim. İlk geceki sorgu-sohbet odasında bekliyorlardı. Dizüstü bilgisayarlarım, PC'nin belleği ve 500'e yakın CD getirildi. PC'nin belleğinin verilmesine Mehmet K. engel oldu (bunun niçin yapıldığını yaklaşık 8.5 ay sonra daha iyi anlayacağım!), CD'ler ise bir ipe dizilmişti. Aralarında yüzlercesi öğrenci ödevi olan her birisini ayrı ayrı kontrolden geçirip bulabilecektim. Neyse buna da şükür, hiç olmazsa Atatürk biyografisi kitabımın CD'sine kavuşmuştum.

Oradayken, en çok merak ettikleri konu neden *SkyTürk'e* konuşmuş olduğumdu. Hangi televizyonların benden talepte bulunduğunu da çok iyi biliyorlardı, çünkü isimlerini saydılar. Niye rahatsızlık duyduklarını daha iyi anladım. Çünkü Saynur'la temasa geçemediklerinden onların istediği sorular sorulmamıştı.

Oysa 3 Nisan 2008 tarihinde katılmış olduğum 32. Gün programında (Yalçın Küçük, Mahir Kaynak ve bendeniz) özellikle Rıdvan Akar tam da TEM'in istediği soruları sormuştu (birinci bölümde anlatmıştım, biliyorsunuz). Bu programdan sonra MHP beni ve Mahir Kaynak'ı mahkemeye verdi, ama ikinci celsede kazandık. Yalçın Küçük ve ben bilindiği gibi Ergenekon çuvalı içine atıldık. Bunu neden bu denli iddialı söylüyorum? Polis, "Bu programı tam 20 kez izledik," dedi, konuşma kesildi. Acaba açıklamanın devamı nasıl gelecekti? Bugün de çok merak ediyorum.

CD'leri alıp hızla eve geldim, her birisini kontrol etmeye başladım. Bu arada arkadaşlarım, Teslim edilen dizüstüleri kullanma!" diye sıkı sıkıya tembihte bulunuyorlardı. "Niye?" diye sorduğumda da, onlar içine bilmem ne koymuş olabilirlermiş, böylece tüm yazılarımı yazışmalarımı takip edebilirlermiş. Kısacası en akli başında arkadaşım bile "paranoyalar" üretiyordu, toplum bu hale getirilmişti.

Eve gelir gelmez hızla CD'leri kontrol ettim. Bilgisayar teknolojisi üstadı bir arkadaşımın uyarısıyla "kitabın" yazılı olduğu bölümü çok dikkatlice okumaya başladım. **Lozan bölümünün tam 25 sayfası silinmişti. Buna gerçekten bir anlam veremedim.** Neden silsinler ki? Umarım kasıt yoktur ve teknik bir nedenden ötürü silinmiştir. Bunu söylüyorum, ama beynimin yarısı da buna inanmıyor. "Neden?" dersiniz; evimde yapılan aramada ATO'nun yayınlandığı "Lozan kitapçığı" da kayıt altına alınmıştı, işte bu nedenle söylüyorum. Kitabın son bölümlerinin (*Fikrimizin Rehberi - Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Alfa Yayınları*) yazılışında yararlanacağım tüm gazete kesikleri, fotokopiler, dokümanlar kutularından darmadağın edildiğinden toparlanması ne yazık ki istediğim gibi olamadı. Bu kitabın (Atatürk biyografisi) önsözünü okuyanlar çektiğim ıstırapı, sıkıntıyı öğrendiler. Önümde kısa bir süre kalmıştı, konsantrasyon güçlüğü de çekiyordum, buna rağmen kitap zamanında yayma yetiştirdi, 25 yıllık emek ziyan olmadı.

Bu emek ziyan olmadı, ama başka bir 'emek' ziyan oldu. Daha 1997 yılında televizyon programında da açıkladığım gibi uzun yıllar (13 yıl) askeri müdahaleler üzerine araştırma yapmıştım. Yüzlerce subayla konuştum, büyük kısmı hatıratlarını, resmi belgeleri bana verdiler. O konudaki kitap neredeyse bitmişti. Türkiye siyasi tarihi açısından çok değerli bir ilk başvuru kaynağı olacaktı. Gözaltından geldikten sonra **bu kitap ve tüm arşivi yaktım.** Artık bir konuyu çok ama çok iyi anladım: **Türkiye'de başta AKP taraftarları olmak üzere hiç kimsenin derdi demokrasi değil. Varsa yoksa Atatürk'e, laikliğe, bayrağa, dine; dini istismar ederek, TSK'ya saldırarak 'prim' yapmak.** Eğer askeri müdahaleler konusundaki 13 yıllık emek ürünü olan kitabı yayınlasaydım istismara aracı olacaktım, çünkü tamamen birincil kaynağa dayanmıştı. **"Bu toplum gerçeklerin peşinde değil," dedim ve gözümü kırpmadan tüm dokümanları, flash belleği, CD'leri ateşin gözüne ellerimle koydum.** Nasılsa bir gün, bir bahaneyle bunlar da birileri tarafından Emniyetin bodrumunda ölüme mahkûm edilecekti. Keşke fotoğrafları yakmasaydım, buna pişman oldum.

Polisler Peşimi Bırakmıyor

Tanıkları olan bazı polis öyküleri anlatmaya devam edeceğim. Yine Bağdat Caddesindeyim, akşamın karanlığı... Caddebostan Barlar Sokağının çıkışında Cafe Crown adlı bir mekân vardı (şimdi Carribeau Cafe oldu). Onun önündeki ışıklarda Sinan'la birlikte yeşilin yanmasını bekliyorduk. Aniden sportif görünüşlü, Karadeniz şivesiyle konuşan genç bir adam peydah oldu. "Hocam, geçmiş olsun... Çok üzüldük," diye söze başladı, sistemi eleştiren, iktidarı yerden yere vuran cümleler kuruyordu, artık bu türden karşılaşmaya alışmış olan Sinan bir adım geri çekildi. **Bu genç arkadaşımız benden beklediği tepkiyi görmeyince, bu kez, "Ben askerliğimi komando yaptım, o zamandan bazı silahlar gömdük, ne zaman emredersiniz hemen çıkarabiliriz, sizin gibilerin emrinizdeyiz," içeriğinde uzun, ezberlenmiş olduğu her halden belli olan bir söylev çekmeye devam etti.** Ben konuşmaya ilgisiz ve soğuk kalınca genç adam daha da tahrik edici cümleler kurmaya çabalıyordu. Ancak cevap alamayınca zor durumda kaldı.

Cafe Crown'ın caddeye bakan ön tarafı, duvarın üstü cam bariyerliydi. Öndeki koltuklarda oturan siyah spor giyimli bir çift gözüme takıldı. Erkek olanı biraz da kiloluydu, ayağa kalktı, cam bariyerden çevik bir hareketle atlayıp yanımıza geldi. Sinan'ın ve benim duyacağım ses yüksekliğinde, "Bırak gel lan, adam çaktı!" dedi. Bir kez daha yineliyorum. Yer Bağdat Caddesi, bir Cafer'de oturan birisi masasından kalkıp, yürüyüp yanımıza gelmiyor, yani o kadar sabır gösteremiyor, cam bariyer üzerinden atlıyordu. Bu bölgenin insanı böyle bir hareket yapmaz. Ne diyeyim artık! Sinan ve ben şaşkındık. Her ikisinin de arkasından bakakaldık. Sonra gülümsedik.

Bir başka olay: Yürüyüş mekânım olan Bağdat Caddesindeyim, yine yanımda Sinan vardı. Akşamüstüydü, tam yerini de söyleyeyim, Divan Pastanesinin karşı, Saatçi Arifin önündeydik. Önümüzde yürümekte olan bir çift aniden döndü, bana doğru gülen yüzle hızla geldiler. **Önce üzüntülerini belirttiler, ardından övücü cümleler kurdular ve devamında da örgütlü**

olduklarından, her an emir beklediklerinden, arkadaşlarının varlığından, mücadeleye hazır olduklarından söz ettiler. Ama bir yandan çevreyi dikkatli tarıyorlardı. Ben her zamanki gibi, “hııııı” türünden karşılık verince, baktılar ki olmuyor, çaresizliklerini çok açık belli eden bir hareketle yollarına devam ettiler. Sinan’la gülmeye başladık.

Delikli gazete okuyan birisinin hali de film öyküsü gibidir, bunu ben değil Sinan’ın anlatması gerekiyor.

Tek başıma caddede akşamüstü yürüyüşümü yapıyordum. Önümde takım elbiseli, başında kasketi olan bir erkek yürüyordu. Aylardan haziran, bu kıyafeti ona göre değerlendirin. Bir süre böyle yürüdük, sonra geri döndü ve “Aaa Hocam, sizsiniz! Erol Mütercimler değil mi?”

“Evet,” dedim, haliyle.

“Böyle tesadüf olur mu? Allah’tan başka şey istesem olurmuş. Ben Erzurum’dan geldim. Sizin programlarınızı çok severek izliyoruz. Sizin gibi birisine bu nasıl yapılır?” diyerek başladı, tahmin edilebileceği gibi sözü iktidarı ağır eleştirmeye, örgütlenmeye, silahlara, gruplara getirdi. Beklediği heyecanlı cevapları alamayınca, baktı ki olmuyor, çekip gitti. **Lütfen düşününüz, İstanbul 20 milyona yakın bir kent, Bağdat Caddesindeyiz, birisi Erzurum’dan geliyor ve bana da rastlamayı hep düşünüyor ve ben de o anda onun karşısına çıkıyorum. Artık gerisini sizin akıl sağlığınıza bırakıyorum.**

Bende polis takip öyküsü çok. Son birisini anlatıp, noktalayacağım. Çok erken yaşta hakka yürümüş olan kardeşimin kızı Avustralya’da yaşıyor. Üç yıl önce büyükannesini ziyarete geldi. Bir akşam annem ve ben, Clara ile Burgaz Adası’na gittik. Orada sevdiğim mezeleriyle çok ünlü bir balıkçı *Fin-can Cafe* vardır. İskeleye indiğimizde MİT eski Başkanı Şenkal Atasagun’u gördüm, bir konuğunu bekliyordu. Tanışmayız, *Habertürk* günlerimden kendisine sempatim olduğunu Ufuk Güldemir kanalıyla dolaylı olarak bilir. Göz göze geldik, karşılıklı hafif gülümsüyoruz, yanına gitmekte ikircikli kaldım, sonra adadaki polislerin raporuna konu olmasın diye yanına gitmedim. Onun da benzer duyguyu taşıdığını hissettim. Yürüdüm gittim.

Akşamın bir vakti adadan ayrıldık. Vapurdayız, annemle Clara karşımda oturuyorlardı. Vapur iskeleden ayrıldı, kısa bir süre sonra, koridorun ötesinde sağ çaprazımda oturan bir gencin hareketlendiğini gördüm. Yanıma geldi, müsaade istedi ve oturdu. Kendisi Çanakkaleliymiş, benim *Gelibolu 1915* kitabımı okumuş, büyük hayranlık duyuyormuş, zaten televizyon programlarımı da hiç kaçırmazmış, Kartal Meslek Lisesinde de matematik öğretmeniymiş. Buraya kadar güzel, bu türden ilgiye zaten yıllardır alışığım, artık kanıksadım. Biraz Çanakkale Savaşı üzerine konuştuk, daha doğrusu onu sınavdan geçirdim. Bilgisi vardı. Beklemediğim bir anda sordu: “Bu generaller hakkında ne düşünüyorsunuz? Baksanıza hiç durmamışlar, hep darbe yapmak istemişler. Ayrıca da niye olan biten karşısında şimdi hiç sesleri çıkmıyor?” türünden, generalleri aşağılayan türden bir konuşmayı sürdürme gayreti içine girdi. İşin tuhaf tarafı şuydu; çocuk birden yüksek sesle konuşmaya başladı, sıkça da başını geriye doğru çevirip, sanki birisi varmışçasına hareket yapıyordu. Kendi kendime şunu düşündüm, konuşmalar “kaydediliyor.”

“Yargıya varmak için acele etmeyin. Biraz bekleyin, o generallerin de anıları yayınlansın, gerçeği o zaman anlarız.” Konuşmayı yeniden Gelibolu muharebelerine çevirdim. Çocuk baktı ki olacak gibi değil, yanımdan ayrıldı.

Annem feryat eder gibi konuştu: **“Oğlum, içim içimi yedi, bu adam polis!”** Düşünün, annem bile “polis” dedikten sonra, bana söyleyecek ne kalıyor. Bu olayı normal karşıladım, sonuçta MİT eski başkanıyla göz göze gelmiştik!

Vapur Bostancı’ya yanaşmak üzereydi. Ayağa kalktık, koridordan merdivene doğru sıralandık, ensemde bu çocuk konuşmaya başladı. Sözü yine generallere ve mücadeleye getirdi: *“Bak kardeşim, rüzgâr sonsuza kadar aynı yönde esmez. Bir gün gelir durur, sonra tersine döner, eğer çok şikâyetçiysen git siyasi partilere üye ol!”* Oğlan ne anlatmak istediğimi anlamadan yürüdüm gittim.

Daha çok öykü var, ama sözü bağlamak istiyorum. Birisinden okumuştum, Nihat Genç’ten olabilir, devlet vatandaşına

pusu kurmaz. Örneğin yollarda “dikkat radar” işareti vardır. Bu, devletin sürücüye pusu kurmadığını anlatıp, yola radar koyduğuna dair onu uyarıyor, dikkate almazsan ceza keserim, diyor. Ya da ‘trafik kontrol’ diye uyarı levhası koyuyor. Reha İsvan’ın söylediklerini okudunuz, bir kez daha anımsayınız! İyi güzel de, devlet, **Ergenekon, Balyoz** gibi davalarda neden pusu kurmaya çaba harcadı? Neden buna ihtiyaç hissetti? Eğer pusuyu devlet kurmadıysa, neden kurulmasına seyirci kaldı? Son beş yılım buna cevap aramakla geçti. Hiç kuşkusuz bir cevabım var, bunu da son bölümde okuyacaksınız.

Beşiktaş’ta İkinci Kez Sorgu

5 Temmuz 2008 tarihinden itibaren davanın seyrini izlemeye başladım. İddianameyi bekleyecektik. Savunma tarihini kestirmeye çalışıyorduk. Yaşamım değişmişti. Artık planlarımı bu davaya göre yapmaya başlamıştım.

Ergenekon operasyonları sonrasında düzenlenen **2008/968 esas numaralı birinci iddianamede** adı geçen ilk bahriyeli, 6 numaralı sanık müstafi **Deniz Yüzbaşı Gazi Güder**’dir.

CD’leri Vatan Caddesinden almaya gittiğim gün, koridorda 4 polisle bir sehpanın çevresinde, bazı belgeleri imzalamak amacıyla toplandık. Birisinin kızı Yeditepe Üniversitesinde öğrenciymiş, ama benim öğrencim olmamış. Haliyle üniversitenin durumunu konuştuk. Ergenekon sanık ve davasını da konuştuk. “Fethullahçı polisler” olarak tanımlanmalarından rahatsız olup olmadıklarını sordum; rahatsızdılar. Aynı polis, kısa süre sonra Gazi Güder’in salıverileceğini söyledi, öteki 3 polis memuru da onu onayladı. Gerçekten de öyle oldu; ilk kez orada anladım ki, polis aslında kimin başına ne geleceğini biliyordu!

Sözde Ergenekon iddianamelerinde adı geçen **emekli Tuğamiral İlker Güven** ise, 56 sanıklı 2009/268 esas numaralı ikinci iddianamenin 7 numaralı sanığıdır. Güven’in ardından, yine aynı **iddianamede 10 numaralı sanık olarak adı geçen kişi ise bendeniz, emekli Deniz Öğretmen Binbaşı Erol Mütercimler**’di. Ergenekon davasında adı geçen ilk muvazzaf deniz kuvvetle-

ri Komutanlığı mensubu kişi ise **Deniz Piyade Binbaşı Erbay Çolakoğlu**'dur. Bundan sonra da öyle bir fırtına esti ki emekli ve muvazzaf Deniz Kuvvetleri mensupları gözaltı ve tutuklama yaşamaya başladı, bu operasyonlar konusunda önemli kitaplar yayınlandı (Hasan Ataman Yıldırım, *Ergenekon Kazanında Kurbağa*; Ali Türkşen, *Kardak'ta Kahraman Hasdal'da Esir*; Semih Çetin, *Bir İhanetin Öyküsü*).

Beni savcı serbest bırakmıştı. Ancak bazıları bundan çok rahatsız oldu. Hakkında açılan davada mahkûmiyetten kurtulması amacıyla yasa değiştirilen bazı gazetecilerin rahatsız oluşu çok doğaldı. Çünkü baştan itibaren onlara göre herkes tutuklanmalıydı, ayrıca yargılama falan yapmaya ne gerek vardı, zaten hepsi de darbeciydi, hepsi de "Ergenekon Terör Örgütü" lider ve üyeleri. Mahkeme ısrarla kendilerinin karar vermediği sürece "terör örgütü" yaftası yapıştırılamayacağını defalarca ifade etmesine karşın, gazeteci olduğunu iddia eden bazı şahsiyetler televizyon ekranlarında ve gazetelerde akla sığmayacak ithamlarda bulunuyordu.

Savcı **Zekeriya Öz** beni ikinci kez 10 Şubat 2009 tarihinde sorguya aldı. Bu kez avukatım, *Habertürk* televizyonunda birlikte mesai arkadaşlığı yaptığım Hande Özışık'tı.

Mustafa Balbay'ın başına gelenlerden, daha doğrusu yazdığı kitapları referans göstermesinin bir yarar sağlamadığını bile bile bu kez ben de bir valiz kitapla gitmiştim. Savcı Öz'e ilk sorum şu oldu: Yine ne oldu?

Suçlama şuydu: Erol Mütercimler'e ait Seagate marka seri numarası 5JX14T3H olan bilgisayar hard diskinin Unallocated Clusters "**işletim sisteminin görmediği alan**" da bulunan dosyaların yapılan incelemesinde ele geçen belgelerde...

Polisin savcıya gönderdiği operasyonlar öncesi bazı açık kaynaklarda yayınlanmış bu doküman "Ergenekon Yeniden Yapılanma ve Lobi" belgesiydi. Yani hemen herkesin suçlandığı dokümandı.

15 Temmuz 2008 tarihinde İstanbul Valisinin aracılığıyla bilgisayarlarım iade edilirken "hard diskin" verilmeyişinin se-

bebini şimdi anlamıştım. Aradan 8,5 ay geçmişti ve bellekten daha önce görmedikleri bir suç belgesi çıkmıştı!

Çocukluğum Rami ile Eyüp arasında geçti. O dönemler semtler küçük olduğu için herkes herkesi tanırdı. Semtın şarapçıları ile esrarcıları da bili-nirdi. Polis zaman zaman tanıdığımız bu kişileri karakolda misafir ederdi. O zaman, semtin büyükleri, ‘Polis falancanın cebine esrar koyup yakaladı,’ derdi. Yani basit bilindik bir yöntemdi. Şimdi ise çağ değişmiş, artık bilgisayarlara digital ‘veri’ yükleniyordu.

Savcıdan neyle suçlandığımı okumasını istedim, okumaya başladı “..... **Erol Mütercimler tarafından verildi.**” Bunu duyar duymaz, “Yeniden okuyunuz,” dedim. Herkesle alay eden **Savcı Öz**’ün rengi değişti, sıkılgan, yeniden okudu: “..... **Erol Mütercimler tarafından verildi.**” Konuşmaya başladım: “Eğer bu bilgisayar bana aitse, bu bulunduğu iddia edilen belgeyi ben, bana, kendi bilgisayarımda mı vermişim?”

Sinirlendi, zaten başka türlü olsa anormal olurdu. Cep telefonundan ‘bir yeri’ aradı ve aynen şunu söyledi: “**Erol Mütercimler gibi bir adamı aldırıyorsunuz, soruları(nı) bile göndermiyorsunuz.**” Buna rahatlık mı, pervasızlık mı, umursamazlık mı yoksa ‘sizin hiçbir değeriniz yok’, mesajı mı demek gerekiyor, o günden bugüne Avukat Hande Özışık ve ben karar veremedik. **Burada soruşturmayı savcının mı polisin mi yaptığı konusunu hâlâ tartışıyoruz. Aslında cevabı biliyoruz.**

Arkasına yaslandı, yüzündeki gürbüz alaycı gülümsemesiyle, “Belki şöyle olmuştur; hakkımda ne yazılmış diye merak etmişsindir ve internette arayıp bunu bulmuşsundur, sonra da kopyalamışsındır!” Bu sözlere güldüm, çünkü internette hiçbir zaman arama yapmadım, hele kopyala yapıştır işini bile son 6 aydır (2013 yılında) yapmaya başladım. Bunu kendisine de söyledim. Bilgisayar hizmetleri konusunda yardım aldığım asistanların adını verebileceğimi söyleyip, “Arayalım,” dedim. Yapmadı, yalnızca gülümsedi.

Bilgisayarın hard diskinin “imajı” alınmamıştı, 8,5 ay sonra içinden her şey çıkabilirdi. Buna göre Ergenekon davası “asrın

iftirasıydı.” 5 Temmuz 2008 tarihinde Savcı Zekeriya  z beni sorgulamış, üzerime atılı suçu işlediğime dair delil olmadığından serbest bırakmıştı. Bunun üzerinden 8,5 ay geçtikten sonra, iftira ürünü dijital veriyle tamamen iradem ve bilgim dışında yapılmış yüklemeyle su lanıyorsam, ayan beyan ortaya çıkmıştı ki, “kovuşturmaya yer vardır” kararına bahane üretilmişti.

“Buyurun, ben hazırım,” dedim. Yazıcı yazmaya hazırlandı. **Zekeriya  z**, yumuşak ve alçak sesle, **“Dur bakalım, belki itirafçı olacak!”** dedi. Yazıcı çocuk bile şaşırdı, gözü yüzünde kaldı. Avukat Hande ile bakışlarımız çarpıştı, nasıl bir tepki göstereceğimi tam kestirememiştim, şiddetle patlamak istedim, ama Hande’nin bakışları öyle yumuşaktı ki, sakın olmam gerektiğine karar verdim. Baktım ki Hande tepki vermedi, ben de başımı  ne eğip soruları beklemeye başladım.

8.5 ay sonra bulduklarını  ne sürdükleri belgeyi şiddetle reddettim. Ses tonlarımız yükselmiş tartışırken, fotoğraflarını medyada gördüğüm bir savcı içeri girdi, boş masaya oturdu. Bu kişinin **Fikret Seçen** olduğunu zannettim, bugün de öyle tahmin ediyorum.

Sorgu uzamaya başlamıştı. İlk izlenimim bu kez tutuklanacağımdı. O dönemde *Cem TV de* program yapıyordum ve aksi gibi o gece de programın konuğu *NTV’den* arkadaşım Mete  ubuk u’ydu. Asistanımı arayıp programı iptal ettiğimizi söyledim, durumu Mete’ye söylemesi talimatını verdim. Mete deneyimli bir televizyoncuymdu, ne olup bittiğini anlayabilirdi, anlayışla karşılardı.

Soru-cevap öyle bir noktaya geldi ki,  z, “12 Mart’ı” da bana sordu. “O tarihte 17 yaşındaydım....” Bu soruya savcı F. Seçen bile tepki gösterdi. Bunun  zerine  z, “Askeri darbeleri biliyor, üzerine yazmış da ondan...” dedi. Uzun zamandır sabırla oturmuş olan savcı F. Seçen ayağa kalktı ve “Ben gidiyorum,” dedi.  z ısrarcı oldu, ama Seçen  ıktı gitti. Kısa bir süre daha kaldık, baktım olmuyor, sinirle Hande’ye, “Kitapları toplayalım,” öz’e de “O halde beni aşağıda mahkemeye sevk edin,” dedim.

Sorgum 3 saat 45 dakika sürmüştü. 4 Temmuz 2008 tarihin-

deki sorgum ise yalnızca 45 dakikada bitmişti. Öz, yüzüne o her zaman yapıştığı gülümseyişiyle, “Niye sinirleniyorsun ya! Sakin ol’ dedi. Ardından da hukuki cümlelerle savunmama son noktayı koydu. Hande aldı okumaya başladı, işaret ettim, “Niye okuyorsun ki, imzalayıp çıkalım!” anlamındaydı. Odadan çıktık.

Geçmişten deneyimli olduğumdan artık biliyordum, beklemeye başlayacaktık. Üç olasılık vardı; ya mahkeme tutuklayacak, ya tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakacak ya da savcı salıverecekti. Yani şansın yüzde 66,6’sı benden yanaydı! Bunu düşünüp ikimiz de gülümsedik, olacakları Hande’ye de izah ettim. Alt kata lavaboya gittim, elimi yüzümü yıkadım, an-neme telefon ettim, televizyonda altyazıda okuyup düşüp bayılmasın diye durumu açıklamaya çalıştım. Telefonu kapatmıştım ki, tuvaletin kapısında savcının polisini gördüm, “Savcı bey sizi arıyor,” dedi, “Nerede?” demeye kalmadı, Zekeriya Öz karşımdaydı. Ben bir şey söylemeden, “Seni yine serbest bırakıyorum. Ama Fikret’e dua et!” dedi ve arkasını döndü, yürüdü gitti. Öylece kalakalmıştım, herhalde birkaç saniye sürmüştür, ama bana çok uzunmuş gibi geldi. “Serbest bıraktım,” kısmını anladım da, “Fikret’e dua et!” kısmına hiç anlam veremedim.

Hemen Hande’yi buldum, durumu anlattım, önce kendisine haber verilmeyişine hayret etti. Güldüm, “Burası Beşiktaş Adliyesi, sen de öğreneceksin,” dedim.

Avukatıma göre bunun anlamı, savcının hakkımda takipsizlik vereceğiydi. Sözlü savunmaya ek olarak yazılı bir savunma da verelim önerisini yaptı. İlk iş olarak Mete’yi arayıp programı yapacağımızı söyledim, neler “olduğunu” programda anlatacağımı belirttim, hemen anladı.

Avukatımdan ayrıldım, Bahçeşehir Üniversitesinin oradan geçerken, soyadı gibi mert olan Nuray Mert’le ayaküstü biraz konuştuk.

Başıma daha neler geleceğini bilmiyordum.

İddianame yayınlandı (soruşturma no:2009/511, esas no: 2009/268, iddianame no: 2009/188), 2500 sayfadan fazlaydı. Tüm avukatlar ve gerçek hukukçular isyan etti. “Böyle iddia-

name olamaz!” diye ağır eleştiriler getirdiler, ancak konuşmalar boşaydı. Ben 10. sırada şüpheliydim, benden sonra **AKP eski Milletvekili Emin Şirin** geliyordu.

İddianamede bana ayrılan sayfa sayısı 52 idi, 1142-1143 numaralı sayfalarda ‘sonuç olarak’ başlığı altında şunlar yazılıydı:

Şüpheli Erol Mütercimler’in **Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün** gizli yapılanmasını en iyi bilen ve Türkiye’de bu örgütün adını deşifre eden kişi olmasına rağmen, beyanlarında özellikle **Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün** tarihe karıştığını ısrarla vurguladığı.

Silahlı Terör Örgütünün üst yapılanmasının varlığını bildiği ve bu yapılanma içinde yer alan sanıklardan **Veli Küçük, Mehmet Şener Eruygur, Kemal Yalçın Alemdaroğlu** ile irtibatlarının bulunduğu gibi örgütün askeri yapılanmasından, medya yapılanmasına kadar, üniversite yapılanmasından sivil toplum kuruluşları yapılanması içinde yer alan birçok şüpheli ve sanık ile irtibatlarının bulunduğu, şüphelinin hangi kanalda program yapacağı hususlarını **Sinan Aygün**’ün takip ettiği, mevcut telefon görüşmelerinden anlaşıldığı, şüphelinin sözde yazdığı senaryonun bile Ergenekon yapılanmasını anlattığı,

Şüpheli Erol Mütercimler’e ait Seagate marka seri numarası 51X14T3H olan bilgisayar hard disk içerisinde yapılan incelemede, *‘İçimizdeki Ergenekon’* başlığı altında *‘Ergenekon’un teknik olarak faaliyet alanları yurt dışı ve yurt içi olmak üzere ikiye ayrılıyor. Yurt dışındaki çalışmaları - bazıları tartışmalı bulunsa bile Türkiye devletinin çıkarları doğrultusunda Balkanlar, Ortadoğu, Kuzey Irak ve Orta Asya ülkelerindeki birçok askeri, siyasi ve ekonomik çalışmanın arkasında dolaylı olarak Ergenekon yapılanması var’* şeklinde yazılarında Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün halihazırdaki faaliyetlerini de bilerek bu konuda kamuoyu oluşturmaya çalıştığı anlaşılmaktadır.

Şüpheli Erol Mütercimler’in 14.01.2008 tarihinde Hülya Okur’la yaptığı söyleşi içinde, Hülya Okur’un, *“Emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk’ün size anlattığı Ergenekon adlı derin devlet örgütünün sırrını ölene kadar taşıyacağınızı söylüyorsunuz. Birçok NATO ülkesinde*

Gladio, Rüzgâr Gülü, Süper Nato, Gehlen Harekâtı gibi isimlerle karşı-mıza çıkan Ergenekon'u İtalya'daki benzer yapılanması Gladio gibi bir deşifre beklemiyor mu?" şeklindeki soruya şüpheli Erol Mütercimler'in 'Ya bekliyor ama o Gladio yapılanması içindeki insanların bunu anlatması en doğru. Benim gibi kulak tanıklarının anlatması doğru değil. Benim gibi kulak tanıkları anlattığında, en büyük kötülüğü ülkesine yapıyor. Ülkeme hain olmam. Bunun birincil tanıkları, kurucuları, benim bildiğim iki kişi var hayatta, bu insanlar konuşursa olur. Bunlar da ölecek bir gün ama devletin arşivleri ortada. Ben ölmeden önce bu arşiv ortaya dökülürse, bende bana anlatılanlardan not ettiğim kısımları söylerim. Olmazsa duyduklarım, bana tebliğ edilenler benimle birlikte mezara gidecekler,' şeklindeki beyanlarına rağmen savunmasında ısrarla örgütü bilmediğini ve hafızasının zayıfladığını beyan ederek bildiği sırları açıklamadığı gibi bu konudan da hiç bahsetmemesinden beyanlarında samimi olmadığı anlaşılmaktadır. Ergenekon örgütüyle alakalı, 'bunun içinde subaylar var, emniyetçiler var, profesörler var, gazeteciler var, işadamları var, sıradan insanlar var, bugün çeteler dediğimiz bu küçük birimler var ya işte bu birimler Ergenekon'un içindeki birer bölüm, birer parça, adını saydığımız kişiler de Ergenekon adı verilen bu üst örgüt tarafından kullanılan tetikçilerdir. '

Şeklindeki beyanları kitaplara geçmiş olmasına rağmen bu örgütün üst yapısında yer alan birçok şüpheli ile irtibatlı olması da şüphelinin bilerek ve isteyerek **Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün** strateji ve propaganda bölümünde yer aldığını göstermektedir.

Ayrıca yargılanan sanıklardan elde edilen **Uluslararası Susurluk Konferansı** başlıklı yazı içeriğinde bizzat şüpheli Erol Mütercimler'in konferansta söylediği sözler göz önüne alındığında şüphelinin **Ergenekon Terör Örgütünü** her yönüyle bildiği ve akabinde örgütün tehlikeli olduğunu örgütün yapısı hakkında çok şey bilenlerin bizzat örgüt tarafından öldürüldüğünü, darbeleri de bizzat **Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün** yaptığını canlı şahitlerden duyduğu kadarıyla anlattığı halde

savcılığımızdaki beyanlarında ısrarla bu hususlara hiç değinmemesi ve kitapta yazılı söyleşiyle alakalı kendi cümlelerini dahi ısrarla kitaptan okunarak sorulduğu zaman cümlelerin kendine ait olduğunu söylemesi, diğer hususları hatırlamadığını beyan etmesi bizi yine aynı sonuca götürmektedir.

Tüm bu açıklamalar ile şüpheli Erol Mütercimler'in **Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün** üyesi olduğu, örgütün birçok üyesi ile örgütsel irtibatları bulunduğu, **Veli Küçük**'ün gözaltına alınmasıyla ilgili olarak sanık **Emin Gürses**'le yaptığı görüşme içerikleri ve örgüt üyelerinden, **Habip Ümit Sayın**'ın, **Güler Kömürcü**, **Veli Küçük**, **Gürbüz Çapan**, **Tuncay Özkan**, **Kemal Yalçın Alemdaroğlu**, **Hüseyin Vural**, **Halil Kemal Gürüz**, **Halis Yavuz Işıklar**, **Durmuş Ali Özoğlu**, **Erbay Çolakoğlu**, **Hasan Ataman Yıldırım**, **İlyas Çınar**, **Mustafa Ali Balbay** ve **Mehmet Şener Eruygur**'la yoğun irtibatları göz önüne alındığında aktif olarak Ergenekon yapılışında görev aldığı..."

İddianamenin sonuç bölümü böyle bağlanmış, ama içinde benim söylemediğim ifadeler de, savcının kendi yorumunu sanki ben söylemişim gibi yazdığı yargılar da doldurulmuş. **Kısacası ellerinde ne varsa yalanı yanlış buraya doldurmuşlardı.** Ben savunmam sırasında tüm suçlamalara tek tek cevap verecektim. Ancak **iddianamenin yayınının ardından bazı medya mensupları hemen kes-yapıştır yöntemiyle burada yazılan her şey doğruymuş gibi kamuoyuna sundular.** Yargısız infaz yaptılar. Gazeteler ve televizyonlar bir yana, **Ertuğrul Mavioğlu - Ahmet Şık** imzalı 2 ciltlik kitap bile ne yazık ki aynı hatayı yaptı. Kısa bir süre sonra Ahmet Şık'ın kendisi de bir komploya kurban gidecek, yazmakta olduğu kitap suç unsuru olma potansiyeli taşıdığı iddiasıyla "odativ" davasına dahil edilecekti. Kendi adıma ifade ediyorum; tapelerde isimler bile yanlıştı, ama kimse bunu sorgulamadı, iddianamede ne varsa yazdı, yayınladılar. Akla ziyan işlerden birisi de televizyona çıkan eski savcı, yargıç unvanlı kişilerin bile insafsızca saldırısına maruz kaldık. Gerçi

en az benim adım geçti, ama ne olursa olsun aynı torbaya herkesi doldurmuşlardı. Savcılar terör örgütünü bulmuş, adını da koymuşlardı. Oysa mahkeme kesinlikle “Ergenekon Terör Örgütü” ifadesinin kullanılamayacağını karara bağladı. Fakat Emniyet ve hükümete yakın medya ETÖ demeye devam etti. Ahlak ve etik kuralları hiçe sayılıyordu. Bazı kişiler vicdanlarını da kaybetmişlerdi, bu nedenle çok tazminat davası açıldı.

Basın Tarihi Açısından Bir İbretlik Olay

Sayfa 1119’da Tape No: 4884. Bu konuşmanın konusu, o sırada internet üzerinden yayın yapan, gazeteci Atılğan Bayar’a ait “10TV” televizyonunda, o hafta programa çıkaracağımız konuk üzerinde karar vermeye çalışmaktayız. Konuştuğum kişi televizyonun koordinatörü **Gülgün Feyman**’dır. Buradaki isim Gülcan F. şeklinde kasıtlı olarak yanlış yazılmış. Çünkü her ne pahasına olursa olsun delil toplamakla görevlendirilmiş memurların ahlak anlayışını da ortaya koyması bakımından bir ibret belgesi olduğunu değerlendiriyorum. Doğal olarak programa çıkacak kişiye koordinatörün kendisinin karar vermesi gerekiyor. Bu etik ve ahlak dışı anlayışla delil toplamaya ek olarak bir de kimin yaptığını bilmiyorum, ama utanmazca televizyonlara bunu servis yaptılar. **İşin tuhaf tarafı bu uydurulmuş ahlaksızlığı ilk yayınlayan da “Fethullahçı” olarak tanımlanan televizyon kanalları değil, Doğan Medya Grubuna ait olan iki kanalda yayınlandıktan sonra Samanyolu kanalı aynı ahlâksızlığa alet olmakta sakınca görmemiştir.** (Kanal D-CNN Türk ve Samanyolu televizyonuna bu gayri ahlaki olarak yaratılmış delili, yine ahlak dışı bir anlayışla televizyonlara servis yapılmış olması nedeniyle, Noter’den protesto çekilmiştir.)

İddianamede yer verildiği şekliyle telefon konuşmasını aynen yazıyorum.

Gülcan F. ile yapmış olduğu görüşmede özetle; Erol M.’in “Buyur buyur müsaitim” dediği, Gülcan F’nin “Şimdi Hürriyet’in internet sitesine girdim, bizim Saygı Öztürk Büyük Birlik Partisi Genel Başkanı ile bir

röportaj yapmış işte” dediği, Erol M’in “hah” dediği, Gülcan F.’nin “Adam diyor ki çok (bir kelime anlaşılamıyor) şeyi ziyaret etmiş İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ı ve aynı zamanda o girerken Etien Mahcupyan da Atalay’ın makamından çıkıyormuş” dediği, Erol M’in “Muhteşem” dediği, Gülcan F’nin “o da kaygılarını söylemiş olabilir diyo ya Etien’i ya bu Büyük Birlik Partisi liderini çağıralım mı bi haberi olsun” dediği, Erol M’nin “Çağırılım” dediği, Gülcan F’nin “Bir siyasi cinayetler çıkacak” dediği, Erol M’nin “Hı hı çağırılım abi” dediği, Gülcan F’nin “Ben sizi onun için aradım onun üzerinde çalışayım” dediği...

Aslında her şey o kadar açık ki, Gülgün Feyman *Hürriyet*’in sitesinde bir haber okuyor, önemli görüyor, bana da, “Bu hafta Muhsin Yazıcıoğlu’nu konuk alalım,” diyor. Hepsi bu; televizyonculuğun doğal yayın akışı içinde her an olan bir iş. Bu konuşma çeşitli gazetelerde yayınlandı.

Siz bunu okuyunca, mutlaka, “Yahu bunda ne var!” demişsinizdir. Anlatayım da görün ne olduğunu!

Bir kez Gülcan F. dedikleri can dostum arkadaşım Gülgün Feyman, yani ortada bir gizem yok. Aramızdaki telefon konuşması bu denli açıkken, bir hafta sonu haberinde *Kanal D*’de canlandırma yapılarak Deniz Arman bire bin katarak bir haber yaptı, aman Allahım! Ardından *CNN Türk* aynı yayını yaptı, derken *Samanyolu*’nda aynı haberi dinledim. Habere göre yapılan gizli toplantılardan bizim haberimiz vardı, düzenleyicilerle de temasımız bulunmaktaydı. Hemen *Samanyolu*’nu aradım, durumu izah ettim, yaptıklarının yakışmadığını ve beni olmayacak bir işe bulaştırdıklarını ve hiç yakışmadığını söyledim. Telefonu kapattım, beş on dakika sonra aradılar, bu haberi ilk kendilerinin yapmadığını, *Kanal D* ve *CNN Türk*’ün yaptığını, kendilerinin de ondan sonra ilgilendiklerini söylediler. **Hadi *Samanyolu* Cemaat’in ve onlar bu tür yayın yapar diyelim; peki *Kanal D* ve *CNN Türk* Aydın Doğan’ın değil mi? Saygı Öztürk’ün yazdığı *Hürriyet* internet siteside mi Cemaatin? Gördüğünüz gibi bu süreçte medyada çalışanlar akıllarını yitirmişti. Ben de, Noter’e**

gidip üç televizyona da protesto ve düzeltme gönderdim. Tabii ki düzeltmeler de, yayınlamadılar da.

Önce haberin gerçeğine bakalım, sonra da olayların nasıl geliştiğini anlatacağım. Haber **Saygı Öztürk**'e ait, tarihi 24.05.2008, başlık şöyle: "Hükümete suikast uyarısı"... Haberin devamına gelince; **İçişleri Bakanı Beşir Atalay**'ı makamında ziyaret eden **BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu**, hurriyet.com.tr'ye, "Provokasyonlar konusunda tehlikeli bir viraja girildi. Bakana, aldığımız duyumları ve endişelerimi aktardım," dedi.

Gülgün Feyman, Saygı Öztürk'le konuşmuş, Muhsin Yazıcıoğlu'nun bakanlığa girerken Etyen Mahçupyan'ı da merdivenlerde gördüğünü anlatmış. Bunun önemli bir konu olduğuna karar vermişler; gerçekten de öyledir, haber değeri bulunmaktaydı. Yazıcıoğlu ile durum değerlendirmesi yapması amacıyla programa davet etme kararı aldık. Hepsî budur.

Ama gelin görün ki, öyle olmadı. Meğer bunun arkasında neler de neler varmış!

Bu dava boyunca hep yandaş medyadan, özellikle *Samanyolu* televizyonu yayınlarından yakındık durduk, haklıydık. Ancak anlattığım bu olayda *CNN Türk* ve *Kanal D*'nin durumu da ortada. Bu dönem, ne yazık ki böyle bir süreçti. Ahlak, etik, saygı gibi tüm değerlerin ortadan kalktığı bir yargılanma süreci oldu.

Ergenekon, Balyoz gibi tüm bu davalar sürecinde yalnız medyanın değil, asıl insanın içini yakıp kavuran, ordunun kendi içindeki ihanetti. Yüreğinize bir acı gelip çökleniyor. *Taraf* tan **Mehmet Baransu**, "Balyoz belgelerini ordudan emekli uzun saçlı bir subay getirdi," açıklamasını yaptı. **Lale Kemal** de, **Ahmet Altan** da tüm belgeleri ordunun içinden sağladıklarını kaç kez yinelediler. **Bunların yanı sıra bu furyada türeyen, aralarında emekli askerlerin de olduğu bazı yazma heveslisi şahsiyetlerin de bilerek ya da bilmeyerek ihanetlerine tanık olduk.**

Kitabın son düzeltmelerini yaptığım 30 Ağustos 2013'te *Sözcü* gazetesinde (s. 6) **Saygı Öztürk** "**Arz-ı veda**"da **büyük isyan**" başlığıyla **Koramiral Abdullah Can Erenoğlu**'nun bir mesajını yayınladı. Erenoğlu'nun son üniformalı günüydü, çünkü YAŞ'ta emekli edilmişti.

O vedadan kısa bir bölüm:

*“Asrın iftirası, ‘Balyoz davası’ kapsamında (...) dünyanın hiçbir hukuk devletinde delil olamayacak iftira ürünü dijital verilere istinaden ilk şüphelinin Beşiktaş’a ifadeye çağrıldığı gün benim için hukuk bitmişti. (...) Aldatma ve kalleslik sanatlarının hünerli kahpeleri tarafından üretilen iftiralara istinaden diğer arkadaşlar gibi ben de (...) haksız, hukuksuz, adaletsiz ve vicdansız bir şekilde **tutuklanarak esir alındım.** (...) Benim için üzücü olan, bu davanın siyasi bir dava olduğu ve komplo ile **Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Atatürkçü, aydın, yurtsever ve saygın personelinin tasfiyesinin hedeflendiği** ve delillerin düzmece ve iftira ürünü olduğunun bilinmesine rağmen, sahip çıkması gerekenlerin olmayan yargı ve hukuka güvendiklerini söyleyerek bizleri yalnız bırakması, toplu tutuklamalara ve keyfi yargılamalara, özetle dünyada örneği görülmemiş kin ve nefrete dayalı ‘bir hesaplaşma’ için darbeden nefret eden masum insanlardan intikam alınmasına sessiz ve kayıtsız kalmasıdır (...) **Bizleri tasfiye edenlerin içinde silah arkadaşı maskesi takan ve komplocularla işbirliği yapan hainlerin bulunmasıdır.***

Bir başka üzüntü kaynağım da, bildiklerini açıkça ortaya koyamayanlar ile her türlü güçlûğe göğüs gererek sadakatle görev yaptığımızı ve suçsuz olduğumuzu bilenlerin de üniformamızı çıkarmamıza onay vermeleri olmuştur. (...)”

Erenoğlu’ndan önce de çok sayıda subay, üstelik general rütbesindekilerin yakınması medyada yer aldı. **Bu mektuptan yaptığım kısa alıntıda ortaya çıkan sonuç, Türk ordusunda Genelkurmay Başkanı koltuğunda oturanların ciddi biçimde suçlandığıdır.** Galiba tuz kokmuş!

Ergenekon Gölgesinde İhaneti Gördüm de Yaşadım da

Türk ordusunun ne hale geldiğini gösteren olaylardan birisini de ben yaşadım. 1998 yılından bu yana içinde olduğum medya mensuplarının tavrı anlaşılabilirdi, ama adı **Erdal Sarızeybek** olan, **bir yazma heveslisi olarak tanıdığımız emekli albayın**

akıl almaz iftira ve hakaretine maruz kaldım, yanlış anlıyoruz ve baskı hatası da olabilir diye avukatımla birlikte yazdıklarını defalarca okuduk. Doğal olarak mahkemeye verdim, tazminat davası açtım. İstanbul 5. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde "davayı" kazandım, Yargıtay'a gitti; oradan, "Söz konusu Ergenekon davası olunca... yazılanlar düşünce özgürlüğü çerçevesindedir..." şeklinde özetlenecek bir kararı, dörde karşı bir muhalif oyla aldılar. Karar yeniden mahkemeye geri gönderildi. Hukuk süreci devam etmektedir. Hiç kuşkusuz kararı bağımsız mahkemeler verecek, sonucu göreceğiz. Sonuç nasıl çıkarsa çıksın AİHM'e kadar peşini bırakmayacağız.

Ben, bu 'yazma heveslisi' albayın yazdıklarını ve buna mahkemede verdiğim cevabı sizlerle paylaşıyorum. Bakalım yazılanlar sizin vicdanınızda ve aklınızda nasıl yankı bulacaktır. **Yazma heveslisi bu emekli subay bir iftira kaynağı olan "iddianameyi" esas almıştı.** Kitabının içinde savcılar da Genelkurmayı da harekete çağıran suçlama-iftiralar yazılmıştı.

Dosyada gizlilik kararı olmadığı için dava dilekçemi biraz değiştirerek İstanbul 5. Asliye Hukuk Mahkemesinde yaptığım savunma şöyleydi:

İstanbul'da yayıncılık yapan Pozitif Yayınevi adlı ticari kuruluşun **Erdal Sarızeybek** adlı şahsa yazdırmış olduğu *Ergenekon'un Gölgesinde İhaneti Yaşamak* adlı kitap dava konusu edilmiştir. Adı geçen kitapta bana yönelik hakaret, aşağılama, toplum önünde küçük düşürmeyi amaçlayan çokça bölüm bulunmaktadır.

Dava edilen kitap kamuoyunda Ergenekon diye bilinen davanın iddianamesini esas aldığını belirtmektedir. Oysa bu İddianame'nin gerek tutuklu gerekse tutuksuz sanıklar tarafından onlarca kez çelişkiler, yalanlar, yanıltıcı suçlamalarla dolu olduğunu mahkeme kayıtlarına geçirmişlerdir. Bununla da yetinmeyen bazı sanıklar sorgularının ardından bunları kitap olarak da yayınlayıp kamuoyu ile paylaşmışlardır.

Dava edilen kitap işte bu İddianameyi esas almış, neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorgulamadan, Erol Mütercimler'i daha mahkemede savunmasını bile yapmadığı halde peşinen

mahkûm etmiştir. Öğretim üyeliğinde 35'nci yılını doldurmuş bir uzman olarak değerlendirmeme göre, okuduğunu anlama ve algılama sorunu yaşadığı izlenimi veren kitabı kaleme alan yazma heveslisi **Erdal Sarızeybek**, hem savcı hem de yargıç rolüne soyunduğu algısını yaratmıştır.

Kitapta iki olayın birbirine karıştırıldığı görülmektedir. Bu olaylardan birincisi Erol Mütercimler'in 1988 yılında **emekli General Memduh Ünlütürk**'ten dinlediği yani kulak tanıklığı ettiği ve adı Ergenekon olan bir yapılanmayı 1997 yılında *Show TV* de *40 Dakika* programında anlatmış olduğudur (1. Daha sonra burada anlatılanlar **Can Dündar** tarafından kitap olarak yayınlandı, adı: *Ergenekon*, 2. **Erol Mütercimler** 1997 yılında Uluslararası Susurluk Konferansında aynı duyduklarını bu kez daha geniş olarak anlatmıştır).

Çok açık biçimde altını çizerek demiştim ki: "General Memduh Ünlütürk 1950'lerin ortalarında Kıbrıs'ta kurdurulan bu yapılanmanın 1983 yılı civarında kaldırıldığını söyledi. Oysaki bugün Türkiye'de sürdürülmekte olan Ergenekon davasının başlatılma adlandırılma tarihi 2007 yılıdır. Aşağıda ayrıntılarıyla nerede ne zaman başlatılmıştır anlatılmıştır. **Yani Erol Mütercimler'in kulak tanığı olarak aktardığı Ergenekon yapılanması Soğuk Savaş dönemindeki Gladio, Rüzgar Gülü, Süper Nato gibi örgütlenmedir ve devletin kurumlarının bilgisi dahilindedir."**

Yazma heveslisi Erdal Sarızeybek'in bu ayrımı algılamadığını değerlendirmekteyim. Aşağıda iddialarımın kanıtlarını sunarken belirttiğim gibi bu konuyu doğrudan doğruya iddianameden Yüce Mahkemenin bilgisine sunacağımın altını çizdim. Bu kısım iddianamenin ender doğru yanlarından birisidir.

Kitabı kaleme alan şahıs aşağıda da göstereceğim gibi son derece özensiz, dikkatsiz, nasılsa bir şey olmaz duyarsızlığı içinde popülist bir yaklaşımla yazma hevesine düştüğünden olsa gerek yazdıklarındaki çelişkiyi bile fark edememiş ya da düzeltme gereği duymamış. Örneğin suçladığı Erol Mütercimler'in daha 1. Ergenekon mu yoksa 2. Ergenekon mu sanığı olduğunu bile bilemeyecek durumdadır. Kitabın araştırmaya dayalı olmadığı, 1 özenli davranmaya gerek duyulmadığı o denli açıktır ki, Savcı Zekeriya Öz tarafından 10 Şubat 2009 tarihinde ikinci kez

sorgulandığımı ve Mütercimler'in sözlü ifadesine ek olarak 16 Şubat 2009 tarihinde yazılı ifade verdiğini ve orada yazılanların ne olduğunu okumamış bile. İkinci sorguda bulunan Avukat Hande Özışık, tüm sorgunun kulak ve göz tanığıdır, aynı avukat şimdi bu davanın da avukatıdır. Yani olayların tanığı aynı zamanda mahkemenin de huzurunda bulunmuştur ve bulunmaya devam etmektedir.

Mahkemede çok açık biçimde şunu ortaya koydum:

Dava konusu ettiğimiz bu kitap henüz daha 13. Ağır Ceza Mahkemesinde savunmasını bile yapmamış olan Erol Mütercimleri hem savcılara yeniden ihbar etmektedir hem de yürüyen bir davada kendisini mahkeme heyetine hedef haline getirmeye çalışmaktadır. Daha da tehlikelisi kanıtsız, yalnızca algı bozukluğuyla Türk ordusuna hakaret ettiğini öne sürüp TSK'ya hedef göstermektedir.

Hiçbir kanıta bilgiye dayanmadan Erol Mütercimler'in **“itirafçı olduğunu”** açıkça yazacak kadar ileri gitmiştir. Oysaki itirafçılık gizli tanık gibi gizli değil, tam tersine devletin resmi kayıtlarına geçirilerek yapılır. Kısacası bir itirafçı, kimlik değiştirmedeği sürece bilinir. Yazma heveslisi bu kişinin biyografyasına göre emekli jandarma albaydır, yani bunu kesinlikle bilecek durumdadır. O halde, burada, kesinlikle kasıtlı olarak, konuyu bilmeyen okuyucuyu yanıltmak, onları toplumda popüler birisi ve yıllardır güvenilir akademisyen ve televizyon programcısı olarak tanınan Erol Mütercimler'in aleyhinde yanlış sürüklemek amacıyla bilerek yazmıştır. Bu olay göstermektedir ki, son derece duyarsız, özensiz, pervasız şekilde Erol Mütercimler'in Şerefine, haysiyetine, onuruna saldırmıştır. Anayasada belirtilen ve özenle korunması gereken kişilik haklarını çiğnemiştir. Üstelik bunu kitabın Ekim 2010 tarihine kadar yapmış olduğu 9 (dokuz) baskı boyunca da sürdürmüştür. **Sarızeybek'in yazar ya da akademisyen olmadığını bilmekteyiz, ancak burada yalnızca yazma hevesi olan birisinin tecrübesizliği değil, kesinlikle kişiliğe saldırı amaçlı kasıt olduğunu değerlendirmekteyiz.**

Nedeni çok açık olarak bellidir, kitabın ilk baskısı ile sonraki

baskıları arasında da farklar bulunmaktadır. Bu değişikliklerin de iyi niyet taşımadığı alenen ortadadır.”

Zorunlu olarak mahkemeye **Ergenekon** davası nedir, seyri nasıl cereyan etmektedir, bilgi vermek zorundaydım. İlk adımda onu yaptım. Kamuo-yunda Türklerin mitolojik “kahramanını” karalamaya dönük bilinçli olarak **Ergenekon** adıyla adlandırılan davaya yönelik bazı bilgiler vermek istiyorum, diyerek başladım. Kitap boyunca bu davanın seyrini okuyacağınız gerekçeyle mahkeme dilekçemin tamamını yazmıyorum.

Buna karşın *yazarlık heveslisi* bazı kişilerin ne yazık ki kitaplarında suçsuz, iddia edilen örgütle hiçbir bağı olmayan benim gibi kişiler acımasızca, hiçbir geçerli delile dayanmayan İddianameye dayanılarak suçlanmaktadır. Dava konusu ettiğimiz kitabın iftiraları, yalanları yanlışları zaten Yüce Mahkemenize aşağıda gösterilecektir.

Mahkemeye sunduğum savunmama şöyle devam ettim:

5. Asliye Hukuk Mahkemesinde açtığım hakaret ve tazminat davasında yazılı sunduğum savunmam şöyle devam ediyordu:

Dava konusu ettiğimiz *yazarlık heveslisi* emekli albayın kitabında ne yazık ki okuduğunu anlamadığını, algılama güçlüğü çektiğini ortaya koyan kısım, benim 1997 yılında *Uluslararası Susurluk Konferansında* anlattıklarımdan yola çıkarak, algılama ve analiz yeteneğinin düşüklüğünden kaynaklandığını düşündüğüm nedenlerden dolayı olsa gerek ki, orada anlattığım ve kulak tanığı olarak anlattığımı ısrarla belirttiğim bir NATO organizasyonu olan Gladio, Gehlen benzeri Ergenekon yapılanması ile 2007 tarihinden sonra Savcıların adını koyduğu yaratmaya çalıştıkları “**Ergenekon terör örgütü**” iddiasının uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. İddianamenin Soruşturma No: 2009/511 Esas No: 2009/268 İddianame No: 2009/188 üçüncü cildi sayfa: 1142’de aynen şöyle yazılmıştır: ‘**Şüpheli Erol Mütercimler’in Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün gizli yapılanmasını en iyi bilen ve Türkiye’de bu örgütün adını deşifre eden kişi olmasına rağmen, beyanlarında özellikle Ergenekon Silahlı Terör Örgütünün tarihe karıştığını ısrarla vurguladığı.**’

Türkiye’de yüzlerce insanın hayatını mahveden binlerinin uydurmalarına dayalı davada altı savcının imzaladığı iddianamede açıkça diyorlar ki ‘Erol Mütercimler Ergenekon diye bir silahlı terör örgütü yoktur diyor.’ Oysaki yazarlık heveslisi Erdal Sarızeybek kitabını İddianameye dayatmasına karşın bundan hiç söz etmiyor. Söz etmiyor, çünkü sayfa 1142’deki bu paragraf Erol Mütercimler’in bu sözde örgüt suçlamasına niye sokulduğunu ve hakkında 15 yıla varan hapis cezası istendiğini okuyucu hemen anlayacak da ondan. Kitapta iki kirli kişiden Tuncay Güney ve Yalçın Tanfer’den söz ediyor, bu iki kişinin okuyucu için hiçbir önemi yok, oysa Erol Mütercimler gibi televizyon izleyicisinin ve okuyucunun çok saygı duyduğu, adı hiçbir pislığe buluşmamış kişiyi kitaba katarsam, okuyucu da “vay canına” diyecektir. Ama bu işin bu denli ucuz olamayacağını yüce mahkemenizin herkese göstereceğine inancım tamdır.

Bu davayla ilgili olarak, televizyonlarda konuşan yandaş medya mensubu olarak tabir edilen kişiler zaten olan biten her şeyi saçma sapan hale getirmişlerdir.

Dava konusu ettiğimiz *yazma heveslisi bir kişi olan Sarızeybek* de yalnızca İddianamede yazılanlardan hareketle, üstelik de okuduğunu bile anlamadan yalnızca işine gelen kısmını alarak, sorgulama sırasında neler olup bittiğini bilmeden ezbere kitap yazmaya kalkışınca, ortaya, beni suçlayıcı, beni toplum karşısında güç durumda bırakan, prestijimi sarsmaya yönelik, yalan yanlış dolu bir kitabı Pozitif Yayınevi kanalıyla yayınlattmıştır.

Oysa mahkemedeki davalarla ilgilenenler, oralara sunulan savcı iddianamelerinin çoğu kez geçersiz olduğunu, hatta idam kararı isteyen savcıların sonra dönüp, aynı kişinin beraatını istediğini bilirler.

Henüz bu davada hiçbir sonuç çıkmamışken, **ben daha savunma yapmamışken**, benim adımın geçtiği bir kitabın yazılmış oluşu, üstelik yalan yanlışlarla dolu olarak, suçlayıcı cümlelerle, 1997 yılında anlattıklarımı bile anlamadan, algılama güçlüğü çekerek, hatalı ve yanlış yorumlayarak bir kitap yazıp, yürüyen bir davaya aleyhimde olarak müdahalede bulunmaktadır. Yani

henüz mahkemede olan bir davaya dışarıdan müdahale etmek cüretini kendisinde görmüştür.

Kitapta aleyhimde yazılmış olup da beni suçlamak, karalamak ve hatta iftiraya dönük olarak davacı olduğumuz *yazarlık heveslisi* kişinin tezine en güçlü dayanak yaptığı *Uluslararası Susurluk Konferansı'nda* yapmış olduğum konuşmayı da Yüce Mahkemenize açıklamak istiyorum. Burada yazacaklarım aynen harfiyen Silivri'deki 13. Ağır Ceza Mahkemesindeki Savunmamda da sunulacaktır. [Bu kısmı üçüncü bölümde okuyacağımızdan dolayı mahkeme dilekçesinde yazdığımдан kısaltarak sunuyorum.]

Uzunca girişten sonra aşağıda, davacı olduğum kitabın yanlışlarım, uydurmalarını, şahsımı toplum karşısında suçlayan, yıllarca uğraşarak yaratmış olduğum prestijimi sarsma çabası içine girmiş olduğunu düşündüğüm, değerlendirdiğim kısımları sayfa sayfa ortaya koydum.

Davacı olduğumuz *yazarlık heveslisi Erdal Sarızeybek'in*, dava konusu ettiğimiz kitabının 1. baskısı ile 9. baskısını karşılaştırdığımızda adının geçtiği sayfalarda ve paragraflarda bile artış olduğunu görmekteyiz.

Bu bile *yazma heveslisi kişinin* şahsıma karşı ne denli kötü niyetli olduğunu gösterdiğini düşündürmektedir.

Yayıncı kuruluş olan Pozitifin kitaplarını, yıllardır benim kitaplarımı yayınlayan Alfa Yayın ve Dağıtım evi pazarlamaktadır. Bu nedenle Pozitifin patronlarından birisi yayıncım Vedat Bayrakla konuşmuş, yazılanların avukatları tarafından kontrol edildiğini söylemiştir. Bu nedenle yayıncı kuruluşun da aynı suça ortak olduğunu değerlendirmekteyim.

Dava konusu ettiğimiz *"Ergenekon Gölgesinde İhaneti Yaşamak"* kapak isimli kitabın 1. baskısının 92. sayfasında ara başlık *Olaylar ve Düşündüklerimiz (1)* şeklinde olup yalnızca iki (2) sayfadır (sayfa 92-93) ve adım geçmemektedir. Oysa biz dava açtıktan sonra aynı kitabın 9. baskısında bölümün başlığı *Olaylar ve Düşündürdükleri (1)* şeklinde değiştirilmiş olup sayfa 75 ile 81 arasını kapsayacak şekilde 6 sayfaya çıkarılmış olup, sayfa 77'de ise adımı zikrettiği bir paragraf eklemiştir.

Cümlesi aynen şöyledir: *“Yazdıklarında senaryo yoktur, komplo teorileri yoktur, ne okuyorsanız hepsi doğrudur, iddia değildir. Şu ana kadar yaptığımız çalışmaların ışığı altında hepimiz gördük ki, Ergenekon’u bir örgüt yapısı olarak kamuoyuna duyuran ilk kişi Erol Mütercimler’dir. Mütercimler’in Ergenekon’u şu anda hayatta olmayan kişilerin söylemiş olduğu ileri sürülen beyanlara dayanmaktadır. Anlatılanların doğruluğunu kanıtlamak bu aşamada mümkün değildir. Bu durumda, mademki Ergenekon’u bir örgütsel yapı olarak tanıtan Mütercimler’dir, o halde çıkıp Türk milletine kanıtlarını açıklamalıdır. Lafla değil, sözle değil, hukuken geçerli, somut ve inandırıcı delilleriyle bize iddia ettiği bu örgütsel yapıyı kanıtlamalıdır. Bu bir tarihsel sorumluluktur ve Mütercimler gibi akademisyen bir insan bu sorumluluğu taşımak durumundadır.”*

Bu paragraf acaba neden biz dava açtıktan sonra kitaba eklenmiştir? Açıkça bir kulak tanığı olduğumu anlattım. Kişi duyduğu bir olayı nasıl kanıtlayacakmış? Siz Sayın Yargıç’ın yorumlarına bırakmayı uygun görmekteyim.

Aynı kitabın yine ilk baskısında yer verilmemiş olup da 9. baskısı sayfa 78’de ise şunları okumaktayız: *“Öncelikle kendisine verildiğini ve arşive kaldırıldığını söylediği Ergenekon belgeleri nedir, neleri içermektedir, kim göndermiştir, bunu açıklamakla işe başlayabilir. Ardından Ümit Sayın in kendisine verdiğini ileri sürdüğü Ergenekon senaryosu nedir, aktörleri kimlerdir, bunları anlatmakla devam edebilir. Ümit Oğuztan’a neden Ergenekon’la ilgili kaynakları vermiştir, amacı nedir, neden kendisi ele almamış ve yazmamıştır, Mütercimler tüm bunları anlatarak tarihe karşı sorumluluğunu kısmen yerine getirebilir. Yine bu çerçevede Mütercimler bize, 96 yılındaki ilk açıklamasının Susurluk Olayı ile bir ilişkisi olup olmadığını ve belki de en önemlisi, **Türk Ordusunun yasa dışı örgütsel bir yapıyı barındırdığını söylemek cüretini nereden aldığını açıklayabilir** ve kanaatimce bunu da açıklamak durumundadır.”*

Burada yazdıkları öylesine tutarsız, öylesine bilgidен yoksun ki, bunu ancak algılama güçlüğü içinde olan birisi diye açıklamaktan başka yol bulmıyorum. Çünkü yazarlık heveslisi

birisi bu denli önemsediği bir kişiyle ilgili yazıyorsa en azından İddianameyi didik didik etmeliydi ve ek klasörler bölümüne girmeliydi. Ancak bu yazma heveslisi kişinin böyle bir kaygısı yok ki, o yalnızca anladığım kadarıyla copy-paste yani internetten kopyala yapıştır kolaycılığı ile kitap yazmaya alışmış ki, nerede ne görüyorsa alıp koyuyor.

Yazarlık heveslisi Sarızeybek Silivri'deki duruşmalardan habersiz olduğu   mit Oğuztan'a sorulan soruya verilen yanıtın 1997 yılında *Show TV* de *Kırk Dakika* programında anlattıklarımın aynısının olduğunu bilemiyor. Bilgi olmayınca üretilen fikirler, yorumlar ve bilgi gücü yetmediği   in analizleri de yalan yanlış oluyor, dolayısıyla iftira etmiş durumuna düşüyor. **Kısacası   mit Oğuztan'a verilmiş hiçbir belge yoktur. Çünkü ortada zaten belge diye bir şey yok. Mahkemede bugüne kadar yapılan tüm savunmalarda bu açıkça ortaya konu, kanıtlandı.** Sarızeybek ne yazdığının farkında olmadığı   in kendi yazdığı kitabının 9. baskısının 194. sayfasında yazdıklarını da unutmuş, kendi yazdığına dikkat etse aslında problemi   zecekti. O zaman da bu dayanaksız çelişkili şeyleri yazmayacaktı.

Savcı Pekgüzel sormuş: *"Ergenekon  rg t n  nereden öğrendiniz?"*   mit Oğuztan da, *"Kendi kitaplarının basıldığı Yaprak Yayınevi, Erol Mütercimler'in de ilk kitabını basmıştı. Erol Mütercimler ile burada karşılaştık. Yaptığımız sohbetler esnasında bana Ergenekon terör örgütünden bahsetti. Kaynağını da açıkladı. Duyduklarımı, bildiğim her şeyi de yazdım. Ben bir gazeteciyim"* dedi

Bu satırlar, fotokopisi mahkemenize sunulan *yazma heveslisi Sarızeybek*'in kitabından aynen alınmıştır. Birinci husus; Yaprak Yayınevi'nden ilk kitabımın basılış tarihi 1990, ikinci kitabımın basılış tarihi ise 1992 yılıdır. Ben anımsamıyorum, ama doğru söylediğini kabul ederek diyorum ki, olsa bile Oğuztan ile konuşmalarımız bu tarihlerde olmuştur. O tarihlerde ortada adı **Ergenekon Terör  rg t ** olarak adlandırılan bir örgüt var mıydı? Yoktu. Doğal olarak, *yazma heveslisi emekli Albay Sarızeybek*'ten gerçek yazar ve akademisyen refleksi beklemiyorum, haksızlık etmiş olurum, ancak biraz dikkat beklerdim

doğrusu. O bile yok. Oğuztan ile konuşulan konu 1997 yılında televizyonda ve 1997 yılında Susurluk Konferansında anlattıklarımın özetidir. Benim ağzımdan hiçbir zaman “terör örgütü” ifadesi çıkmamıştır. Burada da dikkat edilirse, Savcı Pekgüzel “Ergenekon Örgütü” diyor, ama Ümit Oğuztan herhalde alışkanlıkla olsa gerek “Ergenekon Terör Örgütü” diye cevaplamaya başlıyor. Peki, sormak gerekmez mi, Savcı Pekgüzel neden bir daha üstünde durmuyor, ya da her şeyi kılı kırk yararcasına soran yargıçlar bu çelişkiyi sormuyorlar. Çünkü mahkeme anlatılan olayın ışıklar içinde uyusun, General Memduh Ünlütürk’ten kulak tanığı olarak dinlediğim ve 1983 yılı civarında ortadan artık kalkmış olduğunu söylediği yapılanmayla ilgili olduğunu fark ediyor da ondan. Gerçek bir yazar ve akademisyen 5N 1K kuralına her zaman uyar ve çelişkileri hemen yakalar, ama *yazma heveslisi kişiler* en azından etik kurallardan da habersiz olduklarından istediği gibi yazarlar. Sansasyon olsun da ne olursa olsun. Ama unuttukları bir şey var; her şeye rağmen bu ülkede mahkemeler ve adalet dağıtan yargıçlar var.

Bu konuya devam eden *yazma heveslisi Sarızeybek*, kitabının 1. baskısı sayfa 155’te şunu yazmış: “*Demiştim ya size, Oğuztan’a belgeleri veren Mütercimler diye. Ne garip değil mi; Ümit Oğuztan, Erol Mütercimlerle karşılaşılıyor ve Mütercimler ona Ergenekon Terör Örgütünden bahsediyor, o da yazıyor. Ne hakkında yazıyor; Ergenekon hakkında, ama işi kendisi değil, kim; Erol Mütercimler. Mütercimler, böylesine sansasyonel bir bilgiye(i) Oğuztan’a neden söylemiş olabilir ki?*”

Aynı yazma heveslisi Sarızeybek bu yazdıklarını, biz dava açtıktan sonra değiştirmiş ve kitabın 9. baskısı s. 195’te şu hale getirmiş: “*(...) bu kördüğüm yumağını oluşturan ilişkiler apaçık ortada; bir yanda Ergenekon adını ortaya atıp gündeme taşıyan, ardından bununla ilgili sahip olduğu belgeleri Ümit Oğuztan’a veren Mütercimler, Mütercimler’den devraldıklarını yazan ve Tuncay Güney ile paylaşan Ümit Oğuztan, bunlar arasında kalan Turgut Büyükdağ, bunlardan yararlanan Yalçın Tanfer, Tanferile Güney ile olan ilişkisinin boyutları bilinmeyen Veli Küçük, köstebek savaşlarına meydan hazırlayan Adil Serdar Saçan ile*

soruşturmaya Ergenekon adını verdiği ileri sürülen Ramazan Akyürek. Asıl kördüğüm burada ve bu kördüğüm çözülmeden gerçeğe ulaşmamız zor, hem de çok zor... ”

Bunun tamamen bir ihbarcılık olduğunu ve bir emekli Türk subayına yakışmadığım değerlendiriyorum. Yüce Mahkemeniz eğer uygun görüyorsa ve gerek duyuyorsa gazeteci Ümit Oğuztan’ın tanık olarak davet edilebileceğini değerlendirmekteyim.

Kitabın ilk baskısı ile 9. baskısı arasındaki bu fark niçin ortaya çıkmıştır? Çünkü biz davayı açtıktan sonra *yazma heveslisi* Sarızeybek adını biraz daha karalamak için iftira boyutunda yorumlar yazma gereksinimini duymuştur. Tüm bu satırlar şahsıma karşı olan yıpratma, toplumda prestijimi sarsmaya dönük amaç güttüğünü ortaya koymaktadır. Zekeriya Öz dahil savcılar ve yargıçlar bile yüzlerce kişiyi sorguladıkları halde böyle bir sonuç çıkarmamışlardır. Yalçın Tanfer ile Sarızeybek arasındaki mücadelenin, kavganın çok iğrenç boyutlarda olduğunu zaten kendisi yazmaya çalışmış; Ümit Oğuztan’ın ve Tuncay Güney’in toplumdaki algılanışı da ortada, öteki şahıslar için yorumum yoktur. Beni neden uydurmalarla bu olumsuz imajlı kişilerle bir araya getirmiştir? İşte bu nedenle yazma heveslisi Erdal Sarızeybek’ten ve onun şahsımı karalayan kitabını yayınlayan Pozitif Yayınevi’nden davacıyım.

Uluslararası Susurluk Konferansı’nı en ön sırada izleyen yüzlerce kişilerden birisi Ergenekon sanığı İP Yöneticisi Ferit İlsever ve Doğu Perinçek’ti. Yani örgüt lideri olmakla suçlanan ve neredeyse üç yıla yakın hapiste tutulan İP lideri. Niçin gerek savunmasında gerek savunmasını ve mahkeme safahatını yazdığı kitabında, yazma heveslisi Sarızeybek’in bulgularına ve bulduklarına ulaşamamış? Neden ışıklar içinde uyuduğuna inandığım İlhan Selçuk usta, *Cumhuriyet* gazetesinde yayınlanan yapamadığı savunmasında hiç böyle bağlantılar kurmamış? Niçin en son yazan gazeteci Vedat Yenerer (Eylül 2010- Bilgi Yayınevi/ *Ergenekon Tezgâhı*) kitabında hiç bu bağlantıları kuramamış? İ. Selçuk hariç üstelik hapisshanede Ümit Oğuztan’la birlikteydiler. **Yazmadılar, çünkü Sarızeybek’in kitabında adımın geçtiği**

bu kurgu tamamen hayal ürünü ve şahsıma kurulmuş bir çirkin komplodan atılmış iftiradan başka bir şey değildir.

Gelelim **Ümit Sayın**’ın verdiği ifade ettiği senaryoya. Bu da tamamen yalan ve yanlış.

Gerçek bir yazar ve akademisyen doğru soruyu soran kişidir. Araştırma zahmetine katlanmaz, yukarıda yazdığım gibi yalnızca kopyala-kes yöntemiyle kitap yazmaya kalkarsanız ortaya rezalet çıkar. İşte bir tipik örnek de budur.

10 Şubat 2009 tarihinde Savcı Zekeriya Öz tarafından sorgulanıp serbest bırakılışım ardından avukatım Hande Özişik imzasıyla 16.02.2009 tarihinde İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına Ek Savunma sunduk. Oradan kısa bir alıntıda şunları yazdık. Mahkemeye bu senaryo öyküsünü anlattım.

Savcılığın 4 Temmuz 2008 ve 10 Şubat 2009 tarihlerinde yaptığı sorguda tüm çıplaklığıyla anlattığım gibi, Ümit Sayın’ın getirip verdiği bir Erge-
nekon senaryosu yok, tam tersine Mim Kemal Öke ile bizim yazdığımız bir senaryo var ve Ümit Sayın’ı da projeye davet eden biziz. **Yazma heveslisi Erdal Sarızeybek’in defalarca bilgiye belgeye dayanmayan, tamamen hayal ürünü olarak uydurup yazdığını** ifade etmeye çalıştığım işte bu tavidir. Kanıtı da Avukatım Hande Özişik tarafından Savcılığa verilmiş olan ek ifademdir.

Yazma heveslisi Sarızeybek’in yazdıklarının son kısmı şöyle bitmekteydi: “Türk ordusunun yasadışı örgütsel bir yapıyı barındırdığını söylemek cüretini nereden aldığını açıklayabilir ve kanaatimce bunu da açıklamak durumundadır.”

Buna yanıt vermeyi çok gereksiz buluyorum. Çünkü hayatımda bundan daha saçma sapan bir ithamla karşılaşmadım. Bunu da ihbarcılık olarak değerlendiriyorum. Ben de Türk Deniz Kuvvetleri’nden ‘binbaşı’ rütbesinde emekli bir subayım. Türk ordusunu kurum olarak kanımın son damlasına kadar savunurum. Ama bu demek değildir ki, bu kurumdaki bazı kişileri de suçlamam. Eğer kanıtlar varsa, onları akademisyen duyarlılık ve titizliği ile ortaya koyarım. Bundan hiç çekinmem. Bu ifadeler yazma heveslisi Sarızeybek’in benim adımın geçtiği bölümlerde sürekli yaptığı gibi kendisini hem

savcı hem yargıç yerine koyduğunu bir kez daha düşündürmektedir.

Bu davaya dahil edilmemin birkaç nedeninden birisi 3 Nisan 2008 tarihinde katıldığım 32. *Gün* programında Ergenekon adının Türk tarihinin kut-salı olduğunu ve bunu bilerek kirlettiklerini ifade etmiş olmamdır. O programda Yalçın Küçük, Mahir Kaynak ve ben vardım. Bu programda Türkiye'nin siyasi tarihi ile 12 Mart ve 12 Eylül'ü hazırlayan süreç ve öğeler üç akademisyence tüm çıplaklığıyla anlatılmış, ama hiç kimse "Bu olayların yaratıcısı Ergenekon terör örgütüdür! gibi bir ifadeyi kullanmamıştır.

Sarızeybek kitabında kendisini savcı ve yargıç yerine koyup, beni bazı açıklamalar yapmaya adeta mesleki alışkanlığıyla emir vermektedir. Yurkarıda belirttiğim gibi kendisi yalnızca yazma heveslisi olan birisi olduğundan, akademik hassasiyet beklemiyorum, ama ne olursa olsun saygılı olmak zorunda olduğunu da bilmeliydi.

Tüm Türkiye 32. *Gün* programında şu cümleleri söylediğimi biliyor: "Ben göz değil kulak tanığıyım." Bir kişi, "Olayın kulak tanığıyım," dedikten sonra, siz ona, "Bu duyduğunu kanıtla!" der misiniz? Eğer birisi bunu söylüyorsa, onun aklından, muhakeme yetisinden kuşku duyulmaz mı?

Bu davada da savunmanım olarak bulunan Hande Özışık 10 Şubat 2009 tarihindeki sorgumda hem kulak hem de göz tanığıydı ve bu cümleyi Savcı Zekeriya Öz'e kurduğumu da duydu.

Yazma heveslisi Erdal Sarızeybek kitabının 1. baskısı sayfa: 22'de aynen şunu yazmış: "Peki, ilk ne zaman terör ile Ergenekon yan yana getirildi? Bize sorarsanız, Erol Mütercimler'in komplo senaryolarıyla. Ama biz bu senaryolara hiç girmeyeceğiz, Erol Mütercimler'in polis ve savcılıkta vermiş olduğu ifadelerden yola çıkarak, Ergenekon adını kim, ne zaman ve ne amaçla kullanmış onu inceleyeceğiz..."

Biz dava açtıktan sonra aynı konuyu kitabın 9. baskısında sayfa: 28'de bakınız nasıl değiştirerek yazmış: *"Keşke diyeceğim, keşke teröre karşı, cinayetlere karşı her türlü mücadele yapılmış*

olsaydı, ama bu mücadelenin kod adı Ergenekon olmasaydı. Olsun, inanın bana, hiçbir şey için geç değildir, geç kalmadık biz, çocuklarımıza varoluş destanımızı öğretmeye devam edeceğiz, terör ve şiddetin adının Ergenekon olmadığını öğreteceğiz. Peki, kim yaptı bunu, sözde bir terör örgütü ile Ergenekon adını kim yan yana getirdi? Bu bölümde size bunu anlatacağım, kaynak göstererek, yazılmış ve söylenmiş olaylardan alıntı yaparak anlatacağım ve siz, kim tarafından ve ne zaman terör ile Ergenekon 'un yan yana getirilmiş olduğunu göreceksiniz. Neden yapıyorum bunu? Çünkü bu iş burada bitmez..."

İki farklı baskıdaki bu fark için ne diyeceğimi şaşırmış durumdayım. Biz suç duyurusunda bulunup davayı açtıktan sonra bu denli değişikliğe niçin gereksinim duymuş acaba? Eğer ilk yazdığı doğruysa niye değiştirdi? Suçlu olduğunu kendisi de anladı. Artık yazılanlar için yalan, yanlış, iftira demekten gerçekten bıktım. Neden? **Çünkü ben, polise sorgu vermedim.** Poliste ifade vermediğime göre nasıl olur da, kendi beyanına göre buradaki ifademden yola çıkarak, "... Ergenekon adını kim, ne zaman ve ne amaçla kullanmış onu inceleyeceğiz..." diye yazabiliyor. Eğer bu ülkede akli esen, aklına gelen her türlü yalanı yazıp iftira edebilecekse, biz kime sığınacağız. İki satır altta ise, "... ancak polis sorgusunda ifade vermedi ve susma hakkını kullandı," diyebilmiş. Eğer bir okuyucu yalnızca üst kısmı okuyup aşağıyı okumazsa benim hakkımda ne düşünür? Bu yargıyı ben nasıl kırabilirim.

Kitabın 1. baskısının 23. sayfasında Savcılığın iddianamesinden yola çıkarak Ergenekon dosyasından ve Ümit Sayın'ın senaryosundan söz ediyor. Yukarıda Yüce Mahkemenize bu konuları Savcılığa verdiğimiz Ek yazılı ifadeyi Ek'te de sunarak tüm ayrıntılarıyla arz etmiştim. Bir kez daha yinelemeyi zamanınızı işgal etmemek adına gereksiz bulmaktayım.

Yalnız, **yazma heveslisi Sarızeybek'in sayfa 23'teki savcıya ihbar eden yorumuna** değinmeden geçemeyeceğim. Aynen şöyle yazılmış: "*Mütercimler ifadesinin bu bölümünde Ergenekon dosyasından bahsediyor, ama o dosyanın kim tarafından getirildiğini açıklamıyor, savcılık da nedense bunu sormuyor, birçok*

bilgi belge nedir, merak edilmiyor.” Sarızeybek kendisini savcı yerine koymaya çok meraklı olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Yazma heveslisi Sarızeybek çok özensiz, savcı olmaya özenirken gerçek bir yazar olmaya soyunmadığı için doğru soruyu sormayı da öteliyor. Biraz zahmet edip İddia-nameye bakmaya da üşeniyor, nasıl olsa okuyucu “yer” diye düşünüyor herhalde. Benim 10 Şubat 2009 tarihinde bir kez daha Savcılıkta ifade verdiğimi göremiyor, 16 Şubat 2009 tarihinde de yazılı Ek ifade verdiğimden de haberdar olmadığı için en kolay yolu seçiyor, eğer ortada başka birileri yoksa kafasındaki senaryoya uygun şekilde internetten kopyala-kes yöntemiyle yapıştırmaya devam ediyor. Ancak bu yazılanların bir gün mahkeme aşaması olabileceğini unutmuş olsa gerek ki bu denli gözü kara bodoslamadan giriyor. Gerçek yazarlar böyle bir hata yapmazlar, çünkü onlar bunun çok ağır bir hukuki bedeli olduğunu bilirler.

Yazma heveslisi Sarızeybek kitabında kendisiyle Savcı Zekeriya Öz arasında geçenleri kahraman edası içinde anlatıyor. Ancak sıra bana gelince, İddianamede yazılanların tamamını doğru kabul ediyor, Mahkeme salonunda tutuklu tutuksuz sanıkların yüzlerce kez çelişkileri ortaya koyuşlarını sanki hiç duymamış gibi davranıyor. Tabii ki çifte standart da insanların hakkıdır, ama bu hakarete, karşısındakini uydurmalarla küçük düşürmeye kimsenin de hakkı yoktur. Olamaz da, işte bu durumda, bu davada olduğu gibi Yüce Mahkemenin tarafsızlık ve adaletine sığınmak zorunda bırakıyoruz.

Dava konusu ettiğim kitabın 1. baskısı sayfa: 27’de şunu yazmış: “Mütercimler’i dinledikçe inanın şaşıryorum. Ya biz çok safız ya da Mütercimler çok bilgili, çünkü 30 yıllık görev yaşantımızda Ergenekon kod adlı bir terör örgütü ne duyduk...”

Gayet tabii böyle bir terör örgütü yok. Zaten olduğunu iddia makamını işgal edenlerden başka söyleyen yok ki.

Uluslararası Susurluk Konferansındaki sunumumda aynen şöyle demişim: “... **Ancak şu nokta teyit edilmeden kaldı (bunu hâlâ ben de bilmiyorum ve öğrenme fırsatı da bulamadım): Ergenekon, Kontrgerilla diye yanlış biçimde tanımla-**

nan örgütün tamamına verilen bir ad mıydı? Yoksa yalnızca 12 Mart sürecini tezgâhlayıp o süreçteki bütün çirkin, kir işleri yapan birimin adı mıydı? Bu konuda çok net değilim. Ancak konuştuğum bazı emekli general ve amirallerin söylediklerine göre, baştan beri, Amerikalılar tarafından Kıbrıs'ta kurdurulduğundan beri örgüte Ergenekon adı veriliyor. Ancak bunun belgeyle ortaya konmuş bir yanı yok...." (Kaynak: *Teori dergisi*, Temmuz 1997, s. 11-12)

Zaten ben de, "Böyle bir terör örgütü yoktur!" diyorum. Üstelik bunu İddianamenin 3. Cilt sayfa: 1142'ye altı savcı birden yazmış.

Kitabın 1. baskısı sayfa 29'da şu yazılıdır: *Çünkü burada anlatmak istediği TSK'dır, ama Türk ordusu asla bir çete değildir, böyle bir yapılanmaya da asla izin vermez, veremez, böyle bir komplo teorisine de kimse inanmaz. Belki farkında değil Mütercimler, bu anlatımlarıyla en büyük gücümüz olan ordumuz hakkında insanlarımızı da güvensizliğe düşürdüğünün de farkında değil, ya da farkında, her şey bilerek yapılıyor...*"

Bu yorum, beni en ağır şekilde itham ettiği, töhmet altında bıraktığı kısımlardan birisidir. Ben sözünü ettiği konferansın hiçbir yerinde böyle bir suçlama ve ordumuza karşı karalama yapmadım. *Yazma heveslisi Sarızeybek'in* yaptığı da masumca bir yorum değil, tam da beni hedef gösteren bilinçli yapılmış bir çarpıtmadır.

Benim gibi bir emekli subaya bundan daha ağır bir suçlama olamaz. *Yazma heveslisi Sarızeybek* bunu yaparken tüm kitap boyunca yaptığı gibi özensiz dikkatsizlik örneğini bir kez daha veriyor. Kitabın 1. baskısı sayfa: 31'de Hülya Okur'un benimle yaptığı bir söyleşiden bir bölüm İddianameye eklenmişti, o da buradan alıp hiç sorgulamadan... Acaba bunun doğrusu nedir? Bu söyleşinin öncesinde ya da devamında ne var? Hiç bu soruları sormadan kitapta aynen yayınlamış, bu kısımda bile şunu söylemişim: ***"(...) Gladio yapılanması içindeki insanların bunu anlatması en doğru. Benim gibi kulak tanıklarının anlatması doğru değil. Benim gibi kulak tanıkları anlattığında, en büyük kötülüğü ülkesine yapıyor. Ülkeme hain olmam...***

Bunları aktaran da Sarızeybek. Bundan daha açık ve net ne söylesem de ülkeme hainlik yapmayacağımı, Türk ordusuna zarar vermeyeceğimi ifade etsem. Beni anlamsız biçimde okuyucu karşısında suçlamaya çalışırken, okuduğunu anlamadığını, okuduklarında da algılama sorunu olduğunu açık seçik ortaya koyuyor. Ondan sonra da ceremesini ben çekiyorum.

Kitabın 1. baskısı sayfa: 33'te şunları yazmış: *"(...) Mütercimler şu an on ila yirmi yıl hapis cezası istemiyle yargılanıyor bu davada. Ergenekon'u ilk olarak bize anlatan kişi, hatta 'Türk Ordusu'nu Ergenekon'un üst yapısı olarak' tanımlayan kişi, şimdi aynı örgüte üye olmak suçundan yargılanıyor, bir garip. Garip, çünkü Mütercimler bu ifade ve açıklamalarıyla hem örgütü hem de kendini ihbar etmiş oluyor..."*

Okuduklarını anlayamayan, algılama problemi yaşayan Erdal Sarızeybek yüzünden ben bu saçmalığı yaşamak zorunda değilim. Ek'ler ortada duruyor ve hiçbir konuşmamda **'Türk Ordusu'nu Ergenekon'un üst yapısı olarak'** tanımlamadım. Öyküyü kendisinden dinlediğim General Memduh Ünlütürk NATO içinde yapılandırılan Ergenekon organizasyonunun 1983 yılı civarında ortadan kaldırıldığını söylemiştir ve ben de bunu bir kulak tanığı olarak hem *Show TV*'de Can Dündar'ın programında açıkladım hem de *Uluslararası Susurluk Konferansında* belirttim. Durum bu denli açıkken, algılama sorunu olan Sarızeybek, *"Şimdi aynı örgüte üye olmak suçundan yargılanıyor, bir garip. Garip, çünkü Mütercimler bu ifade ve açıklamalarıyla hem örgütü hem de kendini ihbar etmiş oluyor..."* diyerek beni her yere hedef gösteriyor.

Yazma heveslisi Sarızeybek sayfa: 33'te şöyle devam ediyor: "Gözetilme süresi sonrası serbest bırakıldı Erol Mütercimler, tıpkı bizim ünlü köstebek Yalçın Tanfer gibi, ta başından beri iddiaları doğru farz ve kabul edilen ama hakkında araştırma yapılmayan Tuncay Güney gibi. Allah'ın bildiğini en kullardan ne saklayayım, böylesi bir soruşturmada, soruşturmanın ana konusu olan Ergenekon yapısını açığa çıkaran, ama kendisi de bu yapı içerisinde gösterilen bir kişinin serbest bırakıl-

ması, inanın bana, Mütercimler'in etkin pişmanlıktan yararlanarak serbest bırakıldığını düşündürüyor..."

Tüm hukukçular bilir ki, eğer birisi etkin pişmanlık yasasından yararlanacaksa bunu savcılar yargıçlar saklayamazlar. Çünkü yasa bunun açık yapılmasını emretmiştir. *Yazma heveslisi Sarızeybek* bu yalanı söyleyerek bana iftira atmakla kalmamış, tamamen ihbar etmiştir. Ne diyor? Erol Mütercimler'i nasıl serbest bırakırsınız, onu niçin tutuklamıyorsunuz? Halbuki tüm kamuoyu **Ergenekon** davasından dolayı infial içindedir ve Cumhurbaşkanı, Adalet Bakanı ve Bülent Arınç bile "Tutukluluk cezaya dönüşmemelidir," derken, hangi akla hizmet, hangi psikoloji içinde olduğunu anlamadığım şekilde savcılara baskı yapmaya çalışmıştır.

Yüce Mahkemenizden, "benim itirafçı olmak isteyip istemediğimi açıklamak üzere" beni 4 Temmuz 2008 ve 10 Şubat 2009 tarihlerinde iki kez sorgulayan Savcı Zekeriya Öz'ün bu konuda ifadesine başvurulması hususunda uygun görüyorsa harekete geçmesini arz ediyorum. Böyle bir talebim olmuşsa nerede kayıt altına alınmıştır? Tüm tartışma ve konuşmalar Avukat Hande Özışık karşısında yapılmıştır. Eğer avukatımın tanıklığı hukuki olarak geçerli değilse Savcı Zekeriya Öz'ün kesinlikle tanıklığını talep etmekteyim. Bu kadar büyük asılsız iftira ve suçlama karşısında isyan ediyorum ve sessiz kalamayacağım. Bu konuda adaletinize sığınıyorum.

Okuduğunu anlayamayan, algılamada zorluk yaşayan *yazma heveslisi Sarızeybek* pervasızca suçlamaya devam etmiş, kitabının 1. baskısı sayfa: 36'da şunları yazmış: "*Güney'in ifadesine göre İstanbul'da yürüyen soruşturmanın ana dokümanı olan ve iddianamelerde delil olarak sunulan Ergenekon ve Lobi belgelerini hazırlayan kişi Ümit Oğuztan. Peki Oğuztan'a bu belgeleri veren kişi kim; Erol Mütercimler!*"

Burada Sarızeybek'in yazdıklarının tamamı yalan, tamamı iftira. *Yazma heveslisi Sarızeybek* hem mahkeme tutanaklarını okumuyor hem de Silivri'deki mahkemede bulunmadığından Ümit Oğuztan'ın kesinlikle böyle bir şey söylemediğini bilemiyor, ama yine de iftira atmaktan çekinmiyor. Yüce Mahke-

menizin bu yalanı ortaya çıkarmak için eğer uygun görüyorsa gazeteci Ümit Oğuztan'ın tanıklığına başvurmasını talep etmekteyim.

Mademki Ümit Oğuztan bu denli önemli bir şey anlatmış; neden Savcı Zekeriya Öz bana hiç soru sormamıştır? Çünkü gazeteci Ümit Oğuztan'ın anlattığı olay 1992 yılı civarındaki konuşmayı anlatmıştır. Yukarıda söylemiştim, Mahkeme Heyeti Oğuztan'ın ne anlattığını tam açıkça anlamıştır. Ancak **yazma heveslisi Sarızeybek araştırma zahmetine katlanmadığı, okuduğunu anlamadığı, algılama sorunu olduğu için ağzına geleni söylemektedir. Yüce Mahkemenize sığınmaktan başka çarem kalmadığı artık ortadadır.**

Sarızeybek öylesine pervasızca, önünü arkasını düşünmeden, yazdığına bile dikkat etmeden kitabın 9. baskısında sayfa: 28'de şunu yazmıştır: *"(...) bize ilk duyuran Erol Mütercimler'dir. 1996'da Can Dündar'la yaptığı bir programda bu adı bize duyurmuş ve ardından verdiği konferanslarla da bu adın 'örgütsel bir yapı' olarak anılmasını sağlamıştır."*

Ben bu konuda yalnızca bir kez, yani tek bir konferansta o da 1997 yılında konuştum. Bu tarihten sonra da bir daha hiçbir yerde kesinlikle konuşmadım. Bu da yalan mı desem, yanlış mı desem, artık şaşırdım kaldım.

Yazma heveslisi Sarızeybek'in okuduğunu anlamadığını ortaya koyan en önemli örnek, kitabının 9. baskısı sayfa: 31'dedir. Şöyle başlıyor: "Pe-ki, Mütercimler ne demiş o yıllarda Ergenekon için, Can Dündar'ın kitabından okuyalım:

"(...) Tam 13 yıldır bu konu üzerinde araştırmalar yapan emekli deniz subayı Erol Mütercimler, sonunda ilginç bir örgütle karşılaştığını söylüyor..."

Can Dündar'ın kendisine ait bu cümlelerden Sarızeybek'in algıladığı "Ergenekon" üzerinde araştırma yaptığımıdır. Oysa okuduğunu anlayabilseydi, Can Dündar'ın bu konu dediği konu, "askeri darbelerdir."

Hiç kuşkusuz bu konuda hem bir uluslararası ilişkiler ve strateji dersinin 33 yıllık hocası olarak söyleyecek çok sözüm, yapacak analiz, yorum ve sentezim var. Silivri'de sıram geldiğinde zaten tüm Türkiye bunları öğrenecek. İşte o zaman bazı iftiracılar, sansasyonel açıklama peşinde koşanlar utanacak mı, bilemiyorum.

Dava konusu ettiğimiz kitabın ilk baskılarında adımın ifade edilmediği bölümlere sonraki baskılarda yer verilmesi belki bir yazarın hatta yazma heveslisi olan bir kişinin bile hakkıdır, tasarrufudur, diye açıklanabilir, geçiştirilebilir. Ancak söz konusu yazarlık heveslisi kişinin mahkemeye verdiğimiz kitabındaki hakaretler, iftiralar beni çok üzmüştür.

Davacı olduğum yazarlık heveslisi Erdal Sarızeybek'in kitabıyla, gerçek anlamıyla "Ergenekon gölgesinde ihaneti yaşadım." Hem Pozitif Yayınevi hem de kendisine sipariş edilen kişiden maddi ve manevi davacıyım.

Bu yargılamada vereceğiniz karar yalnızca benim mağduriyetimi gidermeyecek, insanların yıllar boyunca uğraşarak, didinerek edindiği saygınlığı zedelemeyi kendilerinde hak gören bazı hasta ruhlu insanların da önünü kesecektir.

Mahkeme Haklı Olduğuma Hükmediyor

İstanbul 5. Asliye Hukuk Mahkemesinin 25.05.2011 tarihli gerekçeli kararında dava konusu suçlamaların ve itirazımın seyri anlatıldıktan sonra, devamı aynen şöyle verilmiştir:

Davalının, delil olarak dayanması nedeniyle İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesinde davacı hakkında devam eden yargılamayla ilgili iddianame-nin ilgili kısımları mahkemesinden celp edilmiştir.

İddianamede yer alan, davacının Ergenekon'la ilgili yaptığı açıklamalar, daha sonraki ifadelerinde de açıkça belirtildiği gibi, 1997 yılında Uluslararası Susurluk Konferansında dile getirdiği hususlar olup, kamuoyunda "Ergenekon davası" olarak adlandırılan davada iddia edilen yapılanma ile ilgili değildir. Davacı, muhtelif ifadelerinde 1950'li yıllar ortalarında meydana gelen bu yapılanmanın 1983 yılı civarında kaldırıldığını belirtmektedir.

Buna rağmen davaya konu kitabın 25. sayfasında, hakkında henüz mahkûmiyet kararı verilmemiş davacı için "Mütercimler'in söz konusu yapıyla ilgisi açık; ya bu işin içinde ya da işin içinden kendisi ile irtibat, bilgi akışı var" denildiği, 33. sayfada Mütercimler'in

“Türk ordusunu Ergenekon’un üst yapısı olarak tanımlayan kişi” olduğu, bu açıklamalarıyla hem örgütü, hem kendisini ihbar ettiği, serbest bırakılmasının etkin pişmanlıktan yararlandırıldığını düşündüğü belirtilmektedir.

Dava konusu kitabın 34. sayfasında davalı her ne kadar amacının, Erol Mütercimler’i zan altında bırakmak olmadığını ifade ediyorsa da, davacının, olaydan yıllar önce, farklı bağlamda yaptığı açıklamaların şu anda kamuoyuna yansıyan ve kamuoyunda “Ergenekon davası” olarak adlandırılan davada söz konusu edilen örgüt için yapılan açıklamalar gösterilerek, bu açıklamalar nedeniyle ihbarcı ve etkin pişmanlıktan yararlanan kişi olduğu yolunda düşünceler ifade edilmesi, davacı bu davada yargılanan sanık dahi olsa kişilik hakları ihlalidir. Çünkü mahkûmiyeti kesinleşinceye kadar herkes masumdur.

Manevi tazminat davalarında, değerlendirmelere esas olan görünür gerçeklik kavramı açısından durum incelendiğinde; görünür gerçeklik kavramı ön plana çıkarılarak kişilik hakkı ihlali olmadığı biçiminde düşünülmesi ve bu kavrama öncelik tanınması zaman zaman bir dizi kişilik hakkı ihlalini de birlikte getirmektedir. Zira bu dava sürecinde henüz hiçbir şey aydınlanmadığı gibi, sürekli yeni iddianameler düzenlenmekte ve sonuçlanmasının uzun zaman alacağı anlaşılmaktadır. Yargılanan insanlarla aynı dünya görüşünü paylaşmayan düşünür ve yazarlar, gazete, dergi, kitap gibi yayınlar ve açık, oturumlarda, yargılanan insanlar için kesin bir dille suçlayıcı yargılarda bulunmakta ve hatta kamuoyunu yanlış yönlendirmektedirler. Haber verme hakkı ne kadar kutsalsa, kişilerin onur ve saygınlığı da o kadar kutsal ve korunması gereken değerlerdir.

Bu nedenle, dava konusu yazıda davacı hakkında, ihbarcı, etkin pişmanlıktan yararlanan ve şu andaki davada söz konusu olan örgütü anlatan ve bu örgütün içinden biri olduğu yolundaki ima ve beyanlar davacının kişilik hakkını ihlal edici olarak değerlendirilmiş

ve davanın takdiren 6.000 TL üzerinden kabulü gerektiği sonucuna varılmıştır.

*

İstanbul 5. Asliye Hukuk Mahkemesi Erdal Sarızeybek'in yalan söylediğine, iftira attığına, beni karaladığına hükmetmiştir. Ama Yargıtay bu davayı bozmuştur. Yalnızca düşünceler açıklanmıştır şeklinde bir hüküm kurmuştur. Dava yeniden görülecektir. Mahkemeden adalet beklemekteyim. Bu andan sonra sonucun ne çıkacağının gerçekten hiç önemi yok. Çünkü AİHM'e kadar gidilecek. Bu anlatılanlar ışığında okuyucunun vicdanında aklanmak ya da mahkûm olmak önemlidir. Okuyucu karar versin, "Ergenekon'un gölgesinde ihanet yaşanmış mıdır? Yaşanmamış mıdır?"

Kitap baskıya giderken, öğrendiğimize göre "yazma heveslisi" E. Sarızeybek **CHP Milletvekili Durdu Özpolat'a ait "Sokak TV"**de programa başlatılacağı duyurusu yapıldı. Ergenekon davası için bu denli "yalan ve iftira yazmakta" sakınca görmeyen kişiyi ekranına çıkaran D. Özpolat, üç milletvekili arkadaşı (M. Haberal, M. Balbay, S. Aygün) ağır hapis cezalarına çarptırılmış aynı partiye mensuptur. Öte yandan bu televizyonun **genel yayın yönetmeni Tuncay Mollaveyisoğlu**'da daha önce uzun zaman aynı davadan müebbetle mahkum edilmiş Tuncay Özkan'ın televizyonunda program yapmış kıymetli bir medya mensubudur. Buna rağmen bu kararı almış olmaları karşısında hüküm okuyucuya bırakılmıştır!..

*

Çok sonraları öğrendiğim bir çirkin karalamayı da yazmasam olmaz.

Savcılıktan serbest bırakılınca bazıları da dedikodu üretmekten geri durmadı. Bunlar içinde beni en çok üzeni, kaç yıldır arkadaş olduğum bir profesördü. Bu kişi depresyon sonrası televizyonlarda ünlünen birisiydi. Hatta *Kanal 6*'da Ardan Zentürk'le beraber *Strateji* adında bir program yapıyor-duk, bu kişiyi ilk kez ben ekrana çıkardım. Konuşan uzmanlardan farkı

jeolog olmasıydı. İlk zamanlar konuşması anlaşılamıyordu, zaman içinde ekrana alıştı, bir süre sonra da magazin programlarının gediklisi haline geldi. Uzun saçlarıyla ünlü oldu. İşte bu şahsiyet, ikimizin Moda'dan ortak arkadaşı Uğur'a aynen şunu söylemiş: **"Erol, gizli ajan olduğu için onu serbest bıraktılar."** O dönemlerde yakın arkadaş olmamızı bir kenara koyun, bu kişi sözüm ona ülkenin profesörü... Bu saldırının neresindeki yanlışı düzeltelim. Başkaları neyse de, ağız ishali olmuş gibi konuşan insanlar (bu tanımlamayı 31 Ocak 2012 tarihinde 13. Ağır Ceza Mahkemesinde yaptım) kervanına katıldı. Başka örnekler de var. Yaraladı mı dersiniz, tövbe billah yaralamadı; üzdü mü dersiniz, evet. Evimde çay kahve içmişliği, evinde konuk olmuşluğum vardı, beni salonda vücut çalıştırırdı. Büyükanнем derdi ki; "İnsanoğlu çiğ süt emmiştir!" Bunu düşündüm, teselli buldum.

Daha adı sanı duyulmamışken, *Akmar Pasajında*, ışıklar içinde uyuşsun, kanserden yitirdiğimiz Arba Yayınevi sahibi Bülent Demirbaş'ın kitap satış yerinde tartıştık. Marksist olmakla övünür, Atatürk'ü küçümser, klasik solcu jargonuyla konuşurdu. Gel zaman git zaman, 1999 depremi sonrası ekranların üne kavuşturduğu kişilerden olunca, bir semtin ADD'si bu profesöre ödül verdi. *"Plaketi alırken hiç utanmadın mı? Senin Atatürk'le ne ilgin var, söylemedik laf bırakmazdın!"* Verdiği cevabı burada yazarsam çok ayıp olur. Ödül veren ADD'nin bir sorumlusuna rastladığımda (adını bilemiyorum), *"Niye verdiniz?"* diye sordum, onun cevabı daha yüz kızartıcıydı: *"Kendisi bu aralar televizyonlarda çok meşhur, bizim ADD'nin reklamı olsun diye verdik."*

Bu profesör televizyonlarda ve yapılan röportajlarda "68 kuşağı mensubu olduğunun söyleyip çeşitli menkıbeler anlatırdı." Gençlik arkadaşı olan Bülent Demirbaş da anlattıklarının doğru olmadığını söylerdi. Bir gün dayanamadım, 68'liler Vakfı'nın namus abidesi mensubu Namık Kemal Boya'ya sordum: "Profesör Ş.... U. da, 68 olaylarında aktif yer almış, eylemlere katılmış, Deniz'den (Gezmiş) falan söz ediyor. Doğru mu?" Verdiği yanıt aslında beni şaşırtmadı, çünkü kendisini hiçbir yer

de, hiçbir eylemde görmemişti. O dönemin önemli gençlik önderlerinden Avukat Bozkurt Nuhoğlu'na da sordum, o da hiçbir yerden anımsamıyordu, belleğinde hiç iz bırakmamıştı. Bunun üzerine, yaptığım konuşmaları kendisine aktardım bu sırada antrenman yaptığımız İstanbul Yelken Kulübü'ndeki salondaydık, arkadaşımız Mehmet Olaş'ın yanındaydık. Çok sinirlendi ve karnımı donduran şu cevabı verdi: "Benim babam komiserdi, ben bir olaya karıştım, o da gider kayıtları sildirirdi!" Herhalde, bu nedenle **68'lilerin** hiçbiri si kendisini tanıımıyordu!

Bugün bu profesör hangi dergide yazıyor diye sorarsanız, söyleyeyim; adı *Türk Solu* olan Atatürkçü bir dergide! Bahriyeli deyiimiyle ifade edeyim: Hadi rastgele!

Polis, savcı ve yandaş medyayla boğuştuğum yetmiyormuş gibi bu türden sözde "arkadaşlarımızla!!!" da uğraştık.

Bugün çok rahatım, "**Ergenekon davasının**" bana en büyük iyiliği şu oldu; kişilik bozukluğu olan insanların artık çevremden temizlendiği değerdirmesini yapmaktayım.

*

Üçüncü ve dördüncü bölümde mahkemenin seyrini, yaptığım savunmayı, savcının sorularını okuyacaksınız. Bu davalarda yapılan haksızlıklara Atlantik ötesinden bile itiraz geldi.

İtirazı yapan **George Soros'un Açık Toplum Vakfı ve Brooking Enstitüsü**ydü (Kaynak: Can Paker, *Geriye Bakmak Yok*, yazar: Fatih Vural, Alfa Yayınevi, İstanbul, 2013, s. 502-516).

TESEV'in patronlarından Can Paker, Açık Toplum Vakfı'nın uzmanlarından ve temsilcisi Hakan Altınay ile arasında geçen bir konuşmayı şöyle anlatıyor: "**Hakan bana, 'Silivri'de büyük haksızlık oluyor. Siz bugüne kadar AKP'ye çok prim verdiniz,' dedi. Sonra da, 'Ben, Çetin Doğan'ın damadı Dani Rodrik'le temas halindeyim. Çetin Doğan mağdur oluyor. Dani Rodrik de bunu ispat ediyor. Biz de bu işe girelim,' dedi.**"

Can Paker: "*Olmaz. Türkiye'deki hukuk sistemiyle ilgili sorunlar varsa, araştırmalarla bunu tabii ki ortaya koyarız. Ama bir kişi adına, bir kurum adına asla böyle bir şey yapmam, dedim. Orada kaldı.*"

10 yıl boyunca Açık Toplum'un Türkiye Başkanlığını yapmış olan Parker'in kurum dediği TSK!

Açık Toplum'un Genel Direktörü Aryeh Neier, C. Parker'e bir mektup yazıyor: ***"Ben her ne kadar yemekte söylemedimse de sonra düşündük, sen Türkiye'de AKP'ye çok yakın birisi olarak gözüküyorsun. Halbuki biz AKP'ye muhalefet etmek istiyoruz. Onun için senin Açık Toplum Türkiye Yönetim Kurulu Başkanlığından da uzaklaşmanı istiyoruz."***

C. Parker de çok kızmış(!), cevap yazmış: "Sizin Türkiye'den haberiniz yok. Cahilsiniz. Ben Türkiye'de AKP taraftarından çok, Soros taraftarı olarak biliniyorum. On senedir kamuoyunda bu saldırıları göğüsleyen benim. Ama bana vız gelirsiniz..."

Neyi karşılamış, göğüslemiş Can Parker?

Söylediği şudur: "Açık Toplum korkaktı! Ben çıkardım ortaya! 'Neden korkuyorsunuz?' dedim. 'George Soros budur deyip karşılayın,' dedim. Her şeyi ben göğüsledim!"

Saldırıları göğüslemek yerine, TESEV gibi Açık Toplum Vakfı gibi güçlü, tanınmış sivil örgütlerinin başında olan etkili birisi olarak, hukuksuzluğa, haksızlığa karşı mücadele etseydi, doğruyu o zaman yapmış olurdu. Düşün-cem budur.

Başbakan Erdoğan'la George Soros'u tanıştıran, ilişki kurmalarını sağlayan da Can Parker olmuş.

C. Parker'in pozisyon duruşunu aynı safı paylaşan Asaf Savaş Akat şöyle ortaya koymuş: ***"Tanıdığım insanlar içinde çok azının Can gibi kafası netti. Askeri vesayeti bitirmeden Türkiye'nin bir reform sürecine girmesinin imkânsız olduğunu çok iyi gördü."***

"TÜSİAD'dan sonra TESEV'le siyasetin geniş anlamıyla bir aktörü haline geldi. 90'larda öyle düşünmeye başladığını hepimiz izledik. Can'ın pozisyonu zaman içinde daha ılımlı hale geldi. O, pozisyonunu değiştirdiği için değil. Geri kalanlar ona yaklaştığı için! Herkes, 'Bu asker sorunu çözülmeden, reformların önü açılmaz, ' demeye başladı..."

*

Sivil toplum örgütleri, çağdaş demokrasilerin en temel unsurlarından birisidir. Ama siyasal iktidara yamanmamaları şartıyla!

Yukarıda kişisel tarihim olarak anlattıklarım neyse de, bunları anlatmaya devam edeceğim, ama en üzüldüğüm, kahrolduğum asıl olay, Silahlı Kuvvetlerde “silah arkadaşlığı” olgusunun büyük bir yalan olduğunu yaşam pratiğimle öğrenmek oldu. Hadi diyelim, ben yardımcı sınıfa mensup emekli bir subayım. Görevde olan muvazzaf ve muharip subaylardan şu anda hapis-hanede olan ve kitap yazıp, Balyoz ve Ergenekon sürecinde yaşadıklarını anlatan tüm subaylar, benzer hayal kırıklığını özellikle belirtmektedirler. Asıl yakıcı olan gerçek budur.

Sanıyorum, bu operasyonları planlayıp uygulatanlar, bu durumu çoktan keşfetmişler. Yoksa özellikle Bahriye’yi (Hava Kuvvetleri Komutanlığı da bu durumda) bu denli rahatlıkla darmadağın edebilirler miydi?

5 Ağustos kararları sonrasında yaşananları beşinci bölümde okuyacaksınız. Başbuğ, Genelkurmay Başkanı Özel’e hitaben bir mektup yazdı. Özel de birileri aracılığıyla dolaylı cevap verdi. Gazeteci **Emin Çölaşan** da, bu **iki silah arkadaşı** arasındaki ‘bazı siviller aracılığıyla yapılan’ iletişimi yazı konusu yaptı (*Sözcü*, 11 Ağustos 2013, s. 5) ve olayın bir başka boyutunu ele aldı;

“Necdet Bey asker ve sivil çevrelerin (!) söylediğine göre madem bu kadar üzülmüştür, o halde niçin bir gün olsun eski komutanlarını, silah arkadaşlarını cezaevinde ziyaret etmeyi akıl edememiştir?

Bu sadece insanlık değil, aynı zamanda silah arkadaşlığı görevidir. (...)

Kendisine önceki gün bir açık mektup yazmış ve sormuştum: ‘Silah arkadaşlarınızdan herhangi birini bir gün olsun hapishanelerde ziyaret edip hallerini hatırlarını sordunuz mu?’ Hayır!..

Hiç değilse İlker Başbuğ’a gidip hatırlarını sorun. Küçülmezsınız.”
Türk ordusunun içine düşürüldüğü duruma bakar mısınız!

Mahkemeler davaları yargılar, ama davalar da mahkemeleri.

Robert Jackson

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SUÇSUZLUĞUMU KANITLAMA SAVAŞI:

“BİRİNCİ SİLİVRİ MUHAREBESİ” BAŞLADI

Mahkeme Günlüğüm’den Seçmeler

Nihayet Ergenekon davasının ikinci iddianamesi 10 Mart 2009 tarihinde tamamlanarak İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesine gönderildi. İçerisinde 19’u tutuklu 56 şüpheliyle ilgili belge ve suçlamaların yer aldığı iddianame 1909 sayıydı. İlk iddianameyi neredeyse büyük tören havasında, televizyonların kameraları önünde canlı yayında açıklamışlardı. Bu kez öyle olmadı, iddianame televizyon muhabirlerine dağıtıldı, onlar da canlı yayınlarda izleyiciye sundular.

İstanbul Ticaret Üniversitesinde dersteydim, akşam eve geldim. Anem bende konuktu, arayanların telefon notlarını almış olduğu kâğıdı önüne koydu. Cep telefonu kullanmıyordum. Listede bir isim hemen dikkatimi çekti. Namus, ahlak timsali, **1963 yılında Talat Aydemir isyanı sırasında 2. sınıf öğrencisiyken Kara Harp Okulundan atıldıktan sonra hukuk fakültesi okuyan büyük hukukçu Nebi Barlas**’tı. Ben üsteğmenken yıllar önce tanışmıştık, ama sık görüşmezdik. Son yıllarda da öyle yoğun konuştuğumuz yoktu. Hemen telefon açtım, insanı anında sarıveren sıcaklığıyla, “İddianameye karşı savunmanı ben hazırlayacağım, hafta sonu Vakıfa gel,” dedi. Telefonu kapattım,

içimden ağlamak geldi. 12 Eylül'ün efsane avukatıydı, sıkıyönetim mahkeme-lerinde tam 3500 kişiyi savunmuştu. İki idama tanıklık etmişti. Telefonun öte ucunda, **“Ben sana yardım edeceğim,”** sözlerini duymak davayı kazanmak kadar mutluluk vermişti. İddianameyi didik didik etti.

Nebi abiyle konuştuktan sonra hemen can dostum, kardeşim Avukat **Suat Parlar**'ı aradım. Suat, çok parlak bir avukatken, hukuk sisteminin hu-kuksuzluğuna kızıp inzivaya çekildi. **16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi öğ-renci katliamının gözüpek avukatıydı.** Siyasi davaların ustasıydı. Nebi Bar-las'ın söylediklerini aktardım, o da çok mutlu oldu. Zaten Suat önerisini çok önceden yapmıştı; ideolojik savunma yapmayacaksın, orası sınıf değil, siya-set dersi de vermeye kalkışmayacaksın. Bu davada bunu yapacak siyasetçiler var. Sen yalnızca iddianameye cevap vereceksin. Nebi Barlas da aynı yönde tavsiyede bulundu.

Mahkemenin kabul ettiği iddianameye göre başlatılan mahkemenin ilk celsesi 20 Temmuz 2009 tarihinde yapıldı. Bir gün önceside kardeşimin yıldönümüydü; önce kabristan, ardından mahkeme salonu!

Göztepe- Silivri arası çok uzun bir mesafedir. Altı yıla yakın süre, ben de dahil pek çok kişi, kimisi tehlikeli boyutta olmak üzere kaç kez trafik ka-zası atlattı.

Yol boyunca düşündüm durdum. Belleğimi yokladım, Zekeriya Öz'ün ikinci sorgusundan kısa bir süre sonra **iddianame** açıklanmıştı. Tanıdığım arkadaşlarım hemen yardıma koştular, çevremizdeki avukatlar araştırıldı; kimisi ablasına kimisi abisine yönlendirdi.

Bahriye mensubu pek çok kişi selam vermemek için kaldırım de-ğiştirirken, utangaç selam verirken, kimisi selamı tamamen keserken, medyadan ve üniversiteden arkadaş ve dostlarım ise tam tersine olağanüstü bir yakınlık, ilgi ve yüreklendirme çabası içine girdiler.

İlk etapta emekli yargıç Avukat Ümmühan Aras okudu, görüşlerini bil-dirdi. İnternet ortamında kopyaladığımız iddianamenin fotokopileri yaptırıl-dı. İlk görüşler alındı, hangi avukat okuduysa, “Bundan bir şey çıkmaz, be-raat edersin,” dedi. Ace-

milik olduğundan, savunmayı bir iki ay sonra yapacağım telaşındaydım, sevgili hemşehrim **Avukat Vural Ergül**, “Acele etme, en iyi hesapla dört-beş ayı bulursun,” dedi. En uzun zamanı veren oydu. Dört yıl sonra ancak bana sıra geldi.

İlk gözaltına alınışımдан bir yıl geçmişti. Medyada **Mahkeme Başkanı Koksal Şengün** olarak yazıldı, çevremdeki hukukçular, “Sert ama hukuk ahlakı çok gelişmiş birisidir,” dediler. Doğrusu bunun anlamını o gün için kavrayamamıştım. Bu gün artık çok ustalaştım!

Sabahın erken saatinde Edirne yolu üzerinde Kandilli sapağından dönüp, Silivri Cezaevine vardım.

20 Temmuz 2009: Silivri’deyim, bugün mahkemenin ilk açılış günü.

Daha önce haberlerden spor salonunun teknolojik aygıtlarla donatılarak duruşma salonu haline getirildiğini öğrenmiştim.

Önce sıkı bir güvenlikten geçtik. İlk duyğum, “Çok korkuyorlar,” demek oldu. Formaliteleri ve kalabalığı aşarak kontrol noktasına geldim, x-ray’dan geçerken kemer, ayakkabı çıkarttıldılar, hatta kol düğmelerim bile sorun oldu. Havalimanı hassasiyetindeydiler.

Tanıdığım, ama uzun süredir göremediğim avukat, televizyon programcısı ile benim onları tanımadığım, fakat beyaz cam nedeniyle tanış olduğumu bildiğim televizyon seyircisi ve okuyucumla karşılaştım. Çok uzun zamandır görmediğim kişilerle dostça konuşmalarımız oldu. Celseler arttıkça, okuyucularıma keyifle imza da vermeye başladım.

09.30’da salona aldılar. Tuncay Özkan gelince müthiş tezahürat yapıldı. Yargıçlar ekibi geldi, önce yoklama yaptılar. Tutuksuz sanıkların bazıları gelmemişti. Bazılarına celp gitmemişti, Ufuk Büyükçelebi gibi bazılarının da listede adı yoktu. Ukalalık işte, “Bu ne disiplinsizlik yahu!” diye mırıldandım.

İstanbul Barosunun temsilcileri bağıra çağıra salona girdiler, çünkü medya mensupları alınmış, onlar içeri sokulmamışlardı. Başkanla yüksek sesle tartışılar. Başkan da, “Buyurun, avukat beyler!” diyerek buyur edince gülüştük, çünkü kadın avukatlar unutulmuştu! Hayat garipliklerle dolu; birkaç yıl sonra, **Başkan**

Şengün’ün muhalif tavrından mutlu olmayanlar, telefon dinlemesi yapıp yandaş medyaya servis yaparak, bir kadın avukatla sanki ilişkisi varmış gibi bir algı yarattılar.

Başkan Şengün; “Bu kadar eksiklikler, yanlışlıklar olur, mazur görünüz,” deyip ekledi, “Avukat Bey, bağırduğınıza kızmadım!” Bir avukat, “Burası müdahil tarafı, biz karşı tarafa oturalım,” diyerek kalabalığa yüksek sesle hitap etti. Buna neden gerek duyduğunu anlamadım. **İstanbul Barosu, o günkü başkanı Muammer Aydın**la birlikte 8 avukatla temsil edildi.

Kaç yıl önce TRT’ye hazırlanan bir belgesel proje çalışmasında ekiptekilerin parasını vermediği için kavgalı hale geldiğimiz yönetmen Yavuz Işıklar gelip elimi sıktı. Bunu pişkinlik olarak gördüğümünden canım sıkıldı; daha sonra beni utandırırçasına şişe suyu bile verdi. Kendisini neredeyse sekiz dokuz yıldır görmüyordum, ama ekipteki arkadaşlarıma yaptığı haksızlık ve saygısızlığı yine de bağışlayamadım. Bu ilişkisizliğe rağmen savcı, bizim aynı örgütün üyesi olduğumuzu iddia ediyordu! Eski savcı Ertaç Giray, Amiral İlker Güven ve gazeteci Merdan Yanardağ en geç gelen sanıklar oldu.

İddianameye göre aramızda 13 telefon irtibatı olduğu öne sürülen **Evrim Baykara**, “*Siz beni tanımıyorsunuz, ama ben 13 kez konuştuğunuz kişiyim!*” diyerek kendisini takdim etti. Bu örgüt ve iddianame işte böyle bir şeydi.

Emin değilim, galiba birinci iddianameye karşı savunma yaparken ilk kez **Doğu Perinçek**, “**Bu iddianame değil, iftiraname!**” tanımlaması yaptı. *Odatv* yazarlarından Müyesser Yıldız İstanbul 16. Ağır Ceza Mahkemesinde, 2012 yılı Mart’ında savunmasını yaparken buna benzer bir tümce kurmuştu (*Bütün Dünya*, sayı: 2012/04, s. 34): “*Şimdi şu iddianame hepimizi bidon kafalı yerine koyan bir kâğıt yığınıdır. İddianame bile diyemiyorum. İftiraname diyeceğim, ayıp olur, senaryo diyeyim. Kötü bir senaryo, çok kötü bir senaryo.*”

İddianameye göre aramızda 47 kez telefon irtibatı olduğu öne sürülen ve hayatımda görmediğim, tanımadığım **Prof.ERCÜMENT OVALI** gelememişti. Tutuklama istemiyle gönderildiği

mahkeme onu 20 bin lira kefaletle serbest bırakmıştı. Biraz sonra o da geldi, halimize gülüştük.

İlk ağızda avukatım yoktu. O günkü ortamın anlaşılması amacıyla ya-zıyorum, yoksa kimseyi kırmak gibi bir niyetim yok. Yeditepe  niversitesinde Türk Devrim Tarihi derslerine yarı zamanlı gelen  ğretim elemanlarından birisi de deneyimli avukat  nay Alpago’ydu. İddianame ilk yayınlandığında, bana hukuki yardım amacıyla bir kopyasını istemek nezaketinde bulundu, mesai arkadaşlarımız Tülay Alim Baran ve Handan Diker’le birlikteyken, *“İd-dianamenizi inceleyeyim, sizin avukatlığınızı ben yapmak isterim,”* dedi. Ben de mutlu oldum. Bir hafta sonra yine buluştuk, çok güzel notlar almış ve uyarılar yapmıştı. Ama biraz mahcup, *“Avukatlığınızı yapamayacağım, çünkü kocam istemiyor, avukatların da tutuklanmasından dolayı tedir-gin oldu,”* açıklamasını yaptı. Bu konuşmayı çok sıkılarak yaptığı açıkça g r -l yordu. Zaten bana gönüllü yardım etmişti, teşekkür ettim. Bu olay, o gün-k  Türkiye’de, Ergenekon davasının yarattığı psikolojiyi anlatması bakımın-dan önemlidir.

Mahkeme salonundaki yoklamada, “Avukatım yok,” dedim.

Sanıkları temsil edecek avukat sayısı   le sınırlandırıldı. Buna itirazlar oldu.

Medyaya ayrılan bölüm tamamen doluydu, izleyici kısmında oturacak yer kalmamıştı, insanlar ayakta ydı. Başkan açık duruşmaya başladı. Sanıklar arasında daha önce siyasi davalardan yargılananlar olduğundan, onlar sakin-di ve bazı acemice sorularıma cevap vermek zorunda kaldılar. Başkan, for-maliteyle ilgili konuşmaya başlayınca avukatlardan şiddetle itiraz yükseldi. Karşılıklı akıl vermeler başlayınca ortaya çok komik sahneler  ıktı. Daha ilk anda hiç kimsenin **bu mahkemeye zerre kadar saygısının olmadığını** anla-dım.

Avukatlar, savcıların oturdukları platforma şiddetle karşı  ıktılar. Bi-zim mahkemelerde yargıçların oturdukları platform avukat ve savcıya göre yüksektedir. Bunun amacı sanıklara yargıcın üstün olduğunu göstermektir. Oysa Silivri Mahkemesinde savcılarla yargıçlar aynı yüksekte oturmuşlardı. Avukatların itirazı bunaydı. “Neden?” diye sordum? Yüksekte oturmanın

simgesel anlamı, savcıların kendilerini yargıçlarla aynı düzeyde olduklarını göstermiş oluşudur. Kısacası, savcı kendisini yargıcın yerine koymuştur!

Konunun anlaşılmış olduğunu sanıyorum...

Gürbüz Çapan ayağa kalkarak, *"Ben profesyonel suç işlerim. Dev-Yol'dan yattım, yetmedi, her davadan içeri aldılar; puşt, pezevenk, cepçi benim hakkımda müdahil oldu. Adam mafya, ne zaman mahkemeye çık-sam gelip müdahil oluyor. Bu nasıl oluyor anlamadım."* (Bu adam o gün de orada mıydı, bilemiyorum, ama salonda herkes kahkahalarla güldü.)

Tuncay Özkan, Mustafa Balbay heyecanla ve hırsla içlerini döktüler, başkaları da kalkıp konuştular. Başkandan, *"Sakince dinledik, içinizi döküp rahatladınız mı!"* cümlesini duyunca, aklımdan, *"Deneyim bu demek ki,"* düşüncesi geçti.

Savcı daha önce tutuklanıp yaklaşık iki hafta hapiste kalan **Sinan Aygün** ve **Ülkü Ocakları Başkanı Levent Temiz** hakkında tutuklama istedi. Salon bir anda buz gibi oldu. Ben, Aygün'le yan yanaydım, daha sonraki duruşmalarda da arka sıralarda hep yan yana oturduk. Kendisine bundan bir şey çıkmayacağını, savcının, kendisinin serbest bırakılması yönünde çaba gösteren güce karşı güç gösterisi yaptığını söyledim. Ama tutuklanma istenen oydu, doğal olarak canı çok sıkıldı. Mahkeme heyeti bu talebi reddetti. Sinan Aygün'ün Kandıra Cezaevinden saliverilmesiyle ilgili çok dedikodu üretilti. Ben sordum, Aygün, bu türetilen dedikoduların, özellikle TOBB Başkanı Rıfat Hisarcıkıoğlu aracılığıyla Abdullah Gül'ün müdahalesi sonucu tutukluluğuna son verilmesinin gerçek dışı, haksızlık ve insafsızlık olduğunu ısrarla söyledi. Sinan Aygün'le ilgili tartışmalar bitmiyordu. Silivri mahkemesinin çay ocağında hem sanık yakınları hem de bazı gazeteciler, özellikle Ankara gazetecilerinin ortaya attığı bir konu vardı.

Yıllardır Ankara'da **Zafer Çağlayan, Sinan Aygün, Melih Gökçek, Rıfat Hisarcıkıoğlu'nun her işte ortak oldukları iddiası ortaya atılıyordu.** Ardından da bir akıl oyunu yapılarak, bu dörtlü içinden neden Sinan Aygün seçildi? Bu kararı kim verdi? Sorulan soruluyordu. Ne cevap verildiğini buraya yazmıyorum.

Çünkü çok çeşitli varsayımlar ortaya atıldı. **S. Aygün’ün tutuklanması sırasında televizyon kameralarına “beni başbakan yapacaklar”, haykırışı üzerinde durulduğunu belirtmeliyim.**

Daha ilk gün, Aygün’e şunu söyledim: **“Bu mahkemeden herkes ceza alacak, bundan kurtuluş yok, Abtullah Öcalan’a af çıkarmak amacıyla bu düzmece davayı yarattılar.”** Aygün’ün bakışlarından bana inanmadığı çok açıktı. Bugün bu konuda ne düşündüğünü bilmek isterdim.

Öğle arası verilince, daha salondan çıkmamıştık; dostum, kardeşim ve bir ahlak abidesi Avukat Cavit Subaşı yanıma geldi, **“Abi, kabul edersen senin avukatın benim, ”** dedi. Birbirimize sarıldık. Yanında iş ve çözüm ortağı avukat Şule Gökyay vardı.

O günden sonra başka davalarda da birlikte olmaya başladık.

Uzun süredir karşılaşmadığım tüm avukatların âkil adamı olacak, o davadan bu davaya koşturacak, televizyonlarda davanın düzmece kanıtlarını cesurca tek tek ortaya atacak yürekli avukat **Celal Ülgen**’le de hasret giderme fırsatından yararlandık. Kaç yıl önce *Cumhuriyet*’ten önemli edebiyat adamımız Sami Karaören bizi buluşturmuştu. Kısa zaman aralığında bunu da konuştuk. Daha sonra ne zaman danışma gereksinimi doğsa hem evinde hem telefonun öteki ucunda buldum.

Avukatım Cavit Subaşı da aynı saygıyı gösterip, her seferinde, **“Soralım abi,”** dedi. Bu dava ortak bir akla gereksinim yaratmıştı. Daha önce birbirini hiç tanımayan, adlarını bilmeyen, kavgalı olup konuşmayan (örneğin yalnızca ben değil, kendi açımdan Yavuz Işıklar’ı söylemişim, ayrıca bir basın açıklaması nedeniyle Doğu Perinçek’e de kızılgınlığım vardı, halen de devam ediyor; Tuncay Özkan’la Mustafa Balbay da bu durumdaydılar, sonra barıştılar, mahkemelik olanlar da vardı) kişileri şimdi birlikte ortak bir kaderi yaşamak zorunda bıraktılar.

Lokanta kısmına geçince, **68 kuşağının öğrenci liderlerinden Bozkurt Nuhoğlu** ile karşılaştık, salonda avukatım yok deyince üzölmüş, **“Senin avukatın ben olurum,”** dedi. Ağabeyimize teşekkür ettim.

Öğleden sonra celse 13.00’te açıldı. Tutuklu sanık duayen avukat **Emcet Olcaytu** teknik aksaklıkları, yanlışlıkları sırala-

maya başladı. Savcıyı fena halde hırpaladı: “Bu olumsuzluklar (notuma göre, galiba ‘saçmalık’ demiş) savunma açısından, savcılık, savunma imkânını ortadan kaldırmaya çalıştığı için art niyetli bir iddianamedir.” Ve devam etti: *“Tutuklular ancak saniyede 2 sayfa okuyabilirler. Nazım Hikmet 50 yıl önce Bursa Hapishanesinde şiirlerini daktiloyla yazardı; bu mahkemede ise hapishane yönetimi içeriye daktilo bırakmıyor. Bu nasıl iştir!”*

Avukat Ali Rıza Dizdar çok daha sert konuştu. 3 kişilik ekiple 249 dosyayı okumuşlardı. Burada iki savcının birbirine düştüğünü de okumuşlar. Söylediklerinden satır başlarını bile okumak, daha ilk günden bu davanın seyri hakkında umutlu olunmaması gerektiğini ortaya çıkarmıştı: *“Bir kişi 18 Haziran’da tutuklanmış, 24 Haziran’da o kişi itirafçı olmuş (adını da biliyor)... Beş polis CD’leri kendilerine göre çözmüşler... Bu deliller usule uygun olmadığı için dosyadan çıkarılmalıdır... Bu mahkemenin kuruluşunu öteki avukat arkadaşlarım gibi ben de reddediyorum. Bu iddianameyi bu şekilde kabul etmekle mahkemenizi reddediyorum. Kişilerin özel yaşamları iddianamede sergilendi. Kişiler mahkemenizce korunmadı. ”*

Tuncay Özkan’ın itirazı duyuldu: *“Mahkeme bir saniğe, ‘Otur yeri-ne!’ dinleyicilere ‘Sizi atarım!’ dediği halde, iddia makamı ile cezaevi yönetimine aynı kararlılığı göstermediniz.”* Cezaevindeki yaşantıyı anlattılar, kin ve nefretin yönetime hâkim olduğunu gösterdiler.

Avukat Cavit Subaşı yetenekli bir avukat olmanın dışında, asıl elektronik ve bilişim alanında uzmandır. Yargıçların hiç farkında olmadıkları bir konuda onları uyardı. *“Dom kamerası ile önünüzde aldığınız tüm notları okuyorlar. Ayrıca duvarlardaki kameralar ile de avukatların yazdıklarını okumaktadırlar. Bu, teknolojik bir manyaklık yaratmaktadır. ”*

Serdar Adil Saçan: *“Polislerin içeri girerken ve çıkarken üzerlerini aradınız mı? Eğer aranma yapıldıysa tutanak var mı? Herkesin CD’leri iddianameden 10 gün önce oluşturulmuşsa, sizin vicdanınıza bırakıyorum. ”*

Avukat Celal Ülgen de delillerin toplanması, oluşturulması konusunda yasalara uyulmadığını, bu nedenle geçersiz olduk-

larını, mahkemeyi reddettiğini söyledikten sonra, mahkeme salonundaki bir çarpıklığa dikkat çekti. Söylediği şuydu: Tutuklu sanıkların oturacağı bölme tutuksuz sanıkların oturacağı bölmeden daha büyük; bu demektir ki, burası daha da doldurulacak. Zaman içinde haklı çıktı.

İddianameye Karşı Yaptığım Savunma

Mahkeme günlüğümden bazı kısımları Dördüncü Bölümün başında yazacağımdan, şimdilik burada son verip iddianameye karşı yaptığım savunmayı anlatmaya geçebilirim.

Zaten, daha 20 Temmuz 2009'da Silivri'ye gittiğimde elimde kalınca bir dosyam vardı. Zaman içinde bu daha da kalınlaştı.

İddianame ilan edildiğinde, savunmanın birkaç ay içinde yapılacağını düşünürken, bana ancak dört yıl sonra sıra geleceğini hiç tahmin edemedim.

Aradan geçen yıllarda bir yandan üniversitede hocalığa devam ediyordum, bir yandan da duruşmaları kaçırmamaya çabalıyordum. Zaman içinde **Silivri duruşmalarında hemen herkesin imdadına koşan Celal Ülgen** de tüm sıkışıklığına rağmen üç kez uzun zaman ayırdı, hazırladığım metni okuyup, önerilerini yaptı. Savunma metnine son şeklini de avukatım, kardeşim Cavit Subaşı verdi. Cavit kompleksleri olmayan, yaşı da benden küçük birisidir. O da aynı çerçevede savunma yapmamı uygun gördü. "Sen siyasetçi değilsin, parti başkanı hiç değilsin. Manifesto yayınlamaya kalkma," diyerek, sıkı sıkıya tembihledi. Nebi Barlas kitaplar, gazeteler, dergiler önerip fotokopilerine ulaşmamı sağladı. Bu nedenle savunma günüm gelip çattığında, mahkemeye koca bir bavulla gittim.

2011'in sonunda büyük salonda Balyoz davası görüldüğünden, savunma duruşmaları küçük salona alınmıştı. Benim savunma günüm de belli olmuştu, 2012 Ocak ayının sonu, sakin geçen Barbaros Altıntaş ve Amiral İlker Güven'in savunmalarını dinledim.

Salondan ayrılmak üzere hareketlendiğimde savcı Mehmet Ali Pekgüzel adımla hitap ederek, bulunduğu kürsüye davet

etti. O anda Şule Gökyay da oradaydı, avukatım Cavit’le, ‘ne oluyor diye birbirimize baktık, savcının yanına gittim. Genç mübaşirin göz ve kulak tanıklığında aynen şunu söyledi: **“Senden çok şey bekliyoruz.”** “Anlamadım,” dedim, cümlesini yineledi: **“Senden çok şey bekliyoruz!”**

Avukat Cavit Subaşı ve Celal Ülgen bu konuşmaya tanıklık etti. Ne yapalım diye tartıştık. Cavit, **“Seni tehdit ediyor, üstünde durma artık”** dedi.

İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesinde, 2012 yılının başında, savunma yapmaya Ocak ayının otuzuncu günü başladım, otuzbirinci günü bitirdim.

“Savunmamı sunmaya başlamadan önce ve öncelikle şu hususu hassasiyetle belirtirim ki,” diyerek giriş yaptım.

İddianamede iddia edildiği gibi silahlı terör örgütü üyesi değilim. Hiç kimseyle örgütsel ilişki içinde olmadığımı anlatarak başladım.

Sorgu konusu edilen hiçbir husus, bilgi, belge, delil; suç teşkil eder bir eylemin parçaları kesinlikle değildir.

Soruşturma kapsamında, şahsımla ilgili olarak değerlendirilmekte olan soyut, somut her türlü bulgunun, akademisyen, araştırmacı, yazar, radyo ve televizyon programcısı ve senarist kimliklerim / sıfatım göz önünde bulundurularak değerlendirilmelidir. Herhangi bir suç işleme kastım kesinlikle bulunmamaktadır.

Gerçek dışı pek çok iddiayı üretilmiş kanıtlarla ortaya koymaya çalışan İddianame’de yer verilmediği ya da geçirtiltiği için önce kimliğimi ve yaşam öykümü anlattım. Daha sonra delillerin durumu ve materyallerin açıklanmasına geçtim.

Yargıçların dikkatini ilk çekmeye çalıştığım husus polisin aramada ne yaptığıydı.

1 Temmuz 2008 sabahı 06.30 civarında evime gelen **Terörle Mücadele’nin polisleri**, üçü hariç (toplam 14 kişiydiler) geri kalanları nazik ve anlayışlı davranmakla birlikte, **öğlen saat 13.00 sonrası evimden ayrıldıklarında yaptıkları arama ve materyallere el koyma sonucu, aldıkları eşyaların ve dokümanların**

ne olduğunu bile göstermeden çuvalara doldurmuşlar ve tutanakların bir kopyasını da tarafıma vermemişlerdir. Bu arama sırasında avukat da bulunmamıştır.

PC'den söküp aldıkları "belleğin" de kopyasını vermedikleri gibi, el koydukları iki dizüstü bilgisayarın, disketlerin ve CD'lerin de "belleklerini" kopyalamamışlardır.

Oysaki yasalar ve hukuk uzmanları şunu söylemektedir: *"Arama sonunda tutulan tutanağın bir sureti mutlaka kişiye verilmelidir. Teknolojik gelişmeler karşısında, dijital verilerin elde edilmesi, korunması ve bozulmalarının önlenmesi için kanunların öngördüğü koşullara mutlaka uyulmalıdır. Elde edilen dijital verilerin kovuşturma aşamasında delil olabilmesi için, elde edildikleri anda kanunun öngördüğü usul ve şartlarda yedeklemesinin yapılarak bir örneğinin de mutlaka ilgililere verilmesine azami özen gösterilmelidir. Bu kurallar aynı zamanda temel hak ve hürriyetlerin korunması içindir. "*

Bu yasalarla sağlanmış temel hak kuralına uyulmadığı ortadadır.

İddianamede ortaya konan bazı belgeleri kesinlikle ilk kez gördüm ve bunlara şiddetle itiraz ediyorum. Zaten 10 Şubat 2009 tarihinde Savcılıkta ikinci kez yapılan sorgumda da önüme konulan **dokümana** bu nedenle şiddetle itiraz etmiştim.

Yargıtay içtihatları çok açık olarak telefon konuşmalarının tek başına kanıt olamayacağını defalarca ortaya koymuş olmasına karşın, İddianame bunu ve özel yaşamın mahremiyetini de hiçe sayarak telefon konuşmalarının tapelerini olduğu gibi yazarak, bunları tek tek açıklamak ve savunmak zorunda bırakmıştır.

Zorunlu olarak genel bilgi vererek konuşmaya başladım:

Öncelikle İddianame sayfa 1140'tan başlamak istiyorum. Çünkü iddia makamının ifadesiyle; "Örgüt üyeleriyle yoğun irtibatlarının bulunduğu, Savunmasında birkaç kez görüştüm dediği kişilerle yüzlerce görüşme yapmasından da örgütsel konumunu gizlemeye çalıştığı anlaşılmıştır," denilmektedir. Aşağıda sunacağım savunmada, durumun ne ol-

duğu öncelikle görülmelidir değerlendirmesini yapmaktayım. Bu nedenle savunmama buradan başlıyorum.

İddianame’yi okuyunca çok hayret ettiğim bir iddiayla karşılaştım. Çünkü 4 Temmuz 2008 yılındaki “savcılık sorgumda” ilişkiler sorulduğunda, çok açık ve net olarak şu cümleyi kurmuştum: **Adı geçen şahıslar içinde en yoğun konuşmam olanlar General Veli Küçük, gazeteci Güler Kömürcü ve bilim insanı Ümit Sayın’dır demiştim.** Ayrıca **Emin Gürses** ile de akademisyen oluşu nedeniyle telefon konuşmalarım olduğunu söylemiştim. Bu konuşmanın tanığı olan **İstanbul Barosu’nun** avukatı **Attila Özen’in** gerekirse tanık sıfatıyla dinlenmesini talep ediyorum. O sorguda arandığını bile bilmediğim yönetmen **Yavuz Işıklar’ı** Savcının kendisi sormadan, bir *Çanakkale belgeselinde* ve TRT’de *Silahlı Kuvvetler Saatinde* yayınlanmak üzere Genelkurmay’ın bir projesinde birlikte çalıştığımı kendim söylemiştim. Hatta yönetmenin soyadını hatırlayamadım da, Savcı Zekeriya Öz söyledi. Yeryüzünden açısından anlatmış olmama rağmen, İddianamede yanlış yazılmış bir kişi de **Muzaffer Tekin’dir.** Kendisiyle intihar girişimi ardından konuk olduğu *SkyTürk*’teki program sonrası, “medyada popüler olmasından sonra” Bağdat Caddesinde birahane (adı Last Stop, yanımda da bir arkadaşım vardı) karşılaştığımı, isim kartını o zaman verdiğini, ardından *Habertürk’te* programa çıkarmak için yoğun çaba harcadığımızı, ama başaramadığımızı, ancak bir süre sonra **eşi hanımefendinin** benimle irtibat kurduğunu ve **ana habere** mümkünse telefonla bağlanmak ve kendisiyle ilgili sorulara cevap vermek istediğini söylemiş olduğunu, çok açık anlatmıştım. Tarihini hatırlamıyorum, ama Murat Ongun’un sunduğu bir ana habere bağlanmıştır. (Tüm bu konuşmalar, tesadüfen tanıkları da olan Fenerbahçe’de İstanbul Yelken Kulübünün spor salonunda bulunduğum sırada yapılmıştır.) **Ancak görüşüğümü hiç anımsamadığım ve hayatımda ilk kez gözaltındayken gördüğüm Prof. Erçüment Ovalı ile 47 görüşme yaptığım iddia edilmektedir. Üstelik Ovalı’nın görev yaptığı Karadeniz Teknik Üniversitesine de bugüne kadar hiç gitmedim. Buna ek olarak Evrim Baykara ile tanıştığımı da konuştuğumu da hiç**

hatırlamıyorum; çünkü aramızda herhangi bir konuda telefon konuşması bile olmadı. Aynı şekilde Ali Özoğlu ile de doğrudan yapılmış bir telefon konuşması olmadığını iddia etmekteyim.

Öte yandan şu hususların da göz ardı edilmemesi gerekmektedir:

“Yargıtay kararlarının da ortaya konulduğu üzere telefon dinleme tutanakları maddi delillerle desteklenmediği sürece delil olarak kabul edilemez.”

Toplumda herkesin telefonlarının dinlendiği yönünde oluşan kanaat, bu kanaati destekleyen uygulamalar ve kanıksama “hukuk güvenliğini” ortadan kaldırmaktadır. Hatırlanacaktır, yeni HSYK tarafından görevden alınıp Bolu’ya tayin edilen Mahkeme Başkanı Koksall Şengün de “telefonunun dinlendiği” hususunda beyanda bulunmuştur.

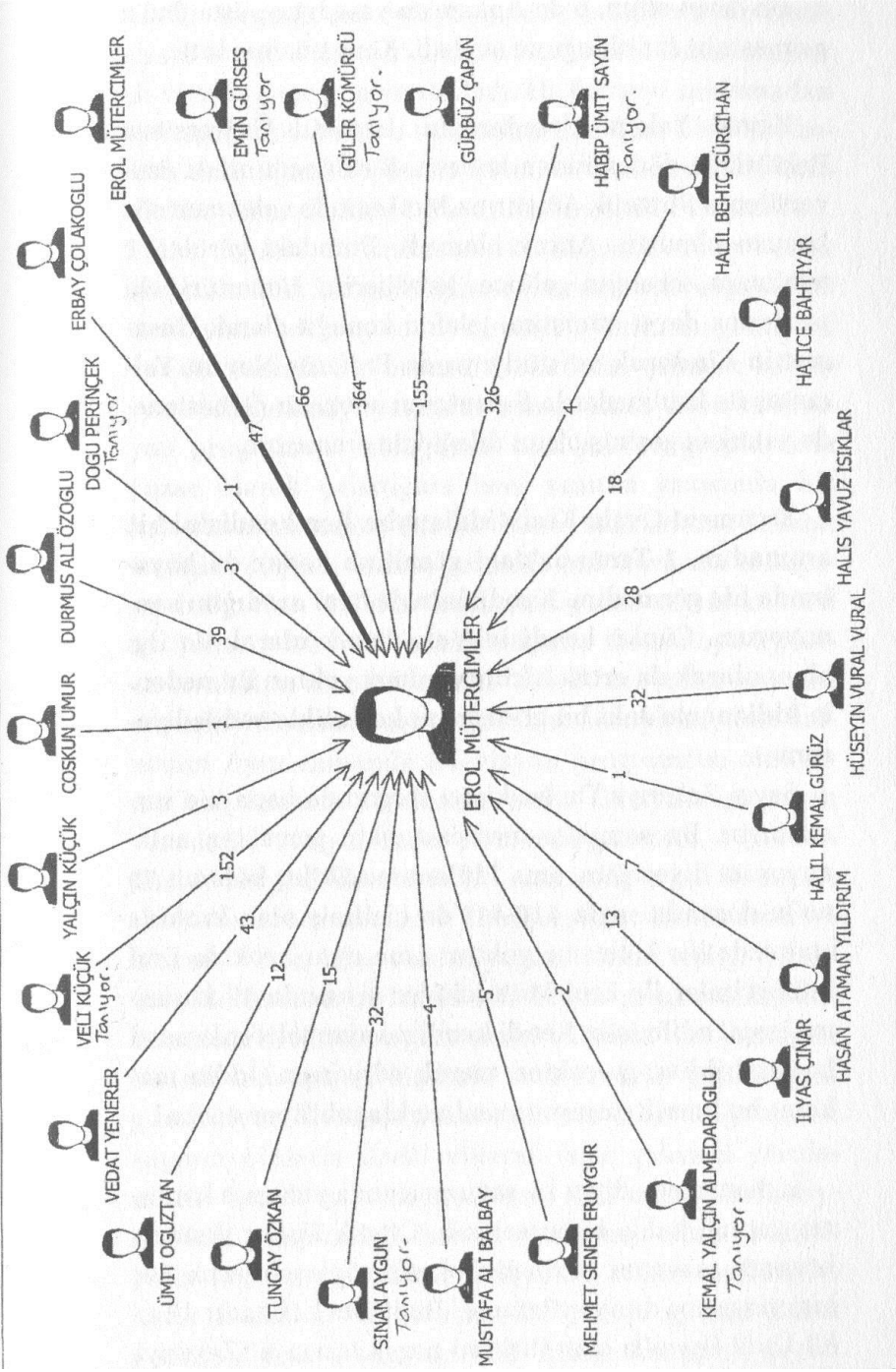
Bu genel saptamanın ardından, kişilerle konuşmalar konusunda iddianame’de yazılanlar yanlış ve abartılı olunca, zorunlu olarak ayrıntılı anlatmak zorunda kaldım. Mahkeme tutanaklarında çok geniş ölçüde anlattığım kişi ve ilişkilerden yalnızca birkaç örnek yazdım. Okuyunuz ve karar veriniz.

Doğu Perinçek, Savcı Zekeriya Öz tarafından sorgulandığında, benimle tanışıp tanışmadığı, birlikte olup olmadığımız sorulduğunda şu karşılığı vermiştir: **“O tarihlerde Erol Mütercimler Fethullahçılara ait olan *Samanyolu*’nda çalışıyordu, bu nedenle kendisinden uzak durduk!”** Şimdi nasıl oluyor da İddianame’nin iddia ettiği gibi aynı “örgütte” bulunuyoruz.

Erbay Çolakoğlu: Ben kendisini hiç aramadım. Hem kendisini hem de konuşma nedeni ve içeriğini hatırlamıyorum. **Bu da hayatın doğal akışına ters değildir.**

Halil Kemal Gürüz: İddianamede benim anlatımdan farklı bilgi bulunmaktadır, ifademde söylediğim şuydu: Kendisini 7-8 yıl önce 26 Ağustos törenleri için gittiğim Afyon’da bir panelde tanıdım. Sonra aramızda

Erol Mütercimler

Savcının iddianamesinde yer verildiği şekliyle telefon iribatları görünüyor. Sanık Erol Mütercimler, telefondaki Erol Mütercimler'le 47 kez konuşmuş! Burası sözün bittiği yerdir!

hiç konuşma olmadı. Buradaki tek konuşmanın konusu da şudur: Kendisini *Habertürk*'teki televizyon programıma davet ettim, o da Ankara'da yaşadığını, İstanbul'a gelmesinin zor olduğunu söyledi. Konuşmamız bitti.

Kemal Yalçın Alemdaroğlu: İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü döneminden tanırım. Bir dönem orada üniversitenin Stratejik Araştırma Merkezinde çalışmam söz konusu olmuştu. Ancak olamadı. Buradaki görülen 2 telefonun sebebine gelince; kendilerini *Habertürk*'teki programa davet etmişim, telefon konuğu olarak **Hüsamettin Cindoruk** ve stüdyoya da **Profesör Nevzat Yalçıntaş** ile katılmışlardı. Sanıyorum odur. Bir de hastanede yatarken geçmiş olsun dileği için aramıştım.

Ercüment Ovalı: Kesin iddiamdır. Ben kendisini hiç aramadım, 1 Temmuz'daki gözaltına kadar da hayatımda hiç görmedim. Kendisinin de beni aradığını sanmıyorum. Çünkü kendisiyle akademik olarak da ilgi alanı olarak da ortak hiçbir yanımız yoktur. Bu nedenle İddianame'deki bu görüşmeyi kesinlikle reddediyorum.

Savcı Zekeriya Öz bu kişiyi sorgumda bana hiç sormamıştır. Bu sonradan nereden çıktı, gerçekten anlamıyorum diyeceğim, ama **İddianame Ek'ler bölümü 79 no'lu dosyada sayfa 418-419'da çizilmiş olan krokide** aramızda hiç konuşma yoktur. **Ama aynı krokide Erol Mütercimler ile Erol Mütercimler arasında 47 konuşma tespit edilmiştir.** Kendi kendime aynı telefonla nasıl konuşabildim, gerçekten merak ediyorum. **İddia makamı bu komik durumu nasıl açıklayabiliyor acaba?**

İddianamede diyor ki; savunmasında yüzlerce konuşma yaptığı halde bunu sakladı. Otistik kişiler dışında, konuşma sayısını aritmetik olarak söyleyebilecek kaç kişi var acaba dünya yüzünde? Bu itham haksızdır. Çünkü Ümit Sayın'la olan ilişkiyi her iki savcıya (Zekeriya Öz ve Mehmet Ali Pekgüzel) anlattım. Burada yazdıklarımı aynı soru birkaç kez üst üste sorulmasına karşın ne

redeyse eksiksiz anlattım. Hem de yineleyerek. Senaryo çalışması yaptığımız da dahil olmak üzere. Bu konuşmalar ilk sorguda çok detaylı yapıldı. İddia-name ne derse desin İstanbul Barosu'ndan Avukat **Attila Özen** odadaydı ve tüm konuşmaları dinledi. **Hiçbir şeyi saklamadan konuştuğumu hatta o sormadan bile bazı ilişkileri benim anlattığımı söyleyen** Savcının (Zekeriya Öz) kendisidir. **Hem de kime? Savcı Mehmet Ali Pekgüzel'e...** Sonra ne oldu da birden bire bu değişiklik ortaya çıktı. Hayatımda ilk kez gördüğüm dokümanların belge olarak birden bire sekiz ay sonra karşıma çıkarılması gibi...

Çok önemli bir hususa dikkatinizi çekmek istiyorum. İddianameyi yazanlar benim uzun yıldır televizyon programcısı olduğumu, bazı medya gruplarında yazar olarak çalıştığımı beni tanıtan yazısında hiç kaleme almamıştır. Çünkü bunu belirtirlerse telefon trafiğini şüpheli lehine yorumlamak zorunda olduğunu biliyorlar. Telefon konuşmalarının sayısı konusu 10 Şubat 2009 tarihindeki sorguda tartışmaya açılınca Avukatım Hande Özışık, "İçerik mi yoksa sayı mı önemli?" diye sormuştur. Savcı bu soruya kayıtsız kalmıştır. Aynı zamanda televizyon programcısı olduğumu hatırlatmam üzerine de, Savcı Öz aynen şu yanıtı vermiştir: "Ne ya, Güler Kömürcü gazeteci, o çok konuşur; Sevgi Erenerol kilise mensubu, o çok konuşur; sen televizyoncusun, çok konuşursun... Bunun sonu ne olacak?" Bazı işler vardır, yoğun telefon trafiği gerektirir. Bunlardan birisi de televizyon programcılığıdır. Buradaki dokümana göre sanki yalnızca tüm yaşamım burada adı geçen kişilerle konuşmayla geçmiş gibi gösteriliyor. Telefonun tam dökümü çıkarıldığında bu sayının binlerle ifade edilecek hale geleceği görülecektir. Örnek vermek gerekirse; AKP'nin üç bakanıyla (ikisi programıma konuk olmuştur), adalet komisyonu başkanıyla birkaç kez, bazı milletvekilleriyle, hatta Başbakan'ın danışmanlarıyla programa davet konuşmalarım olmuştur. CHP'lilerle konuşma sayım AKP'lilerle konuşma sayımın neredeyse dörtte biridir. Kısacası bir televizyon programcısı konuya uygun ola-

rak memleketteki herkesle konuşur. Programların her hafta yapıldığı, ayrıca belgeselerde konuşan kişilerin sayısı göz önüne getirilirse, bu listenin kaç kişiyi kapsayacağı zaten kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Örneğin, şimdi kapanmış olan Kamuran Çörtük'e ait BRT Televizyonu için Aziz Üstel ve Necef Uğurlu ile hazırladığımız *12 Eylül Siyasi Partileri*; TRT için senaryosunu benim yazdığım ve A Yapım için (Adem Kılıç'la birlikte) hazırladığımız 26 bölümlük *Yüzümüzü Güldürenler* belgeseli gibi projelerde neredeyse iki yüze yakın kişiyle görüşme yaptım. Bu kişilere ulaşmak için yardım istediğimiz araçları da düşünürsek, bu davada adı geçen bazı şahsiyetlerden de yardım istediğim de göz önünde bulundurulmalıdır.

Yalçın Küçük: Bir kez *Habertürk*'teki programımda, bir kez de 32. Gün programında birlikte olduk. Bunlar dışında hiçbir yerde bir araya gelmedik. Kendi programımın organizasyonu çok sıkıntılı oldu. Araçlarla çok fazla telefon görüşmesi yapıldığını hatırlıyorum.

Adnan Türkkan: Ne konuştuğumuzu ve ne zaman konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum. Bir ihtimal, benden konferans istemiş olabilirler.

Evrin Baykara: Bu konuda belleğim çok net. Hiç konuşmadığımızı yine iddia ediyorum.

Merdan Yanardağ: Aramızda bir konuşma yapıldığı iddia ediliyor. Ne zaman ve ne konuştuğumuzu maalesef hatırlamıyorum. Öyle sanıyorum ki, medyada olan iki kişi olarak, ya programa davettir ya da bir kitap konusunda teşekkür konuşması yapmış olabiliriz. Hiç konuşma yapılmamış da olabilir.

18 Mart 2013 tarihinde yayınlanacak olan Mütalaada daha ne çok "uyduruk" kişilerle karşılaşacağımı, doğal olarak 2012 Ocak ayında bilemezdim, tahmin edemezdim. Kemal Tahir'in ifadesidir; "Osmanlı'da oyun bitmez!"

Çizelgede de gördüğünüz gibi, Erol Mütercimler'in kendisiyle 47 kez konuştuğunu "iddia" eden bir iddianameye yönelik, mecburen kişilerle ilişki durumumu ortaya koyduktan sonra, bu kez sıra suçlamalara gelmişti.

Sayfa Sayfa Suçlamalara Verilen Yanıtlar

Sayfa 310'da önce 'Örgütün Gizlilik Prensibi' başlığıyla *İddianame*'deki suçlamayı okuyorum: *"Örgütün prensipleri ve bu prensiplerin dayanakları bir önceki iddianamemizde ayrıntılı olarak anlatılmıştır. Soruşturma kapsamında devam eden çalışmalarda şüphelilerin bu prensiplerden özellikle örgütün vazgeçilmez prensibi olan gizlilik prensibine çok dikkat ettikleri ve bunun yanı sıra telefon dinlemelerine karşı tedbir alma ve kod ismi kullanma prensiplerini de uyguladıkları tespit edilmiştir."*

Diyerek, **sanık da tanık da olmayan**, ama buna karşın açıkça adını verdikleri genç işadamı *Cihangir Tekcan'ın*, "ağabeyim" dediği *Bülent Arı'ya* çektiği, bana da **bilgi olarak** gönderdiği bir *mesajı* kanıt olarak sunmuşlardır. Adı geçen **her iki şahıs da bu davanın ne şüphelisidir ne de sanığı**. Şimdi bu olayın esasını anlattığımda bu kanıtların ve kanıt arayışlarının ne denli komiklikler taşıdığına siz de güleceksiniz ya da acı acı düşüneceksiniz.

Önce iddianamede yazılanları buraya aynen alıyorum. Tape No: 4900'da kayıtlı 05.06.2008 saat 15.56'da Erol Mütercimler'in Cihangir Tekcan'la yaptığı mesajlaşmada: **"Bülent abiye msjimdir. Bilgi için erol abi dikkatlerine: Çok aybediyosun, su-i zan ediyosun. 30lu yasimizi geçtik hala çocuk muamelesai yapmaya calisiyosun. Çerkez ali kütüğe kızacağına, bana gönül koyuyorsun ben, misafirimizdir, abimizdir diye isimden feragat edip erol abiye refakat ettim ben Türk'üm soyum tertemiz. KRİPTO konuşulacak bilgi asil Ali'den saklanmalıdır sen, ayrıca londrada'ki resepsiyonla ilgileniyordun yakın olsun diye erol abi acıkınca yemeğe götürdük Maltepeye yakın olsun, hem de hos ortamı var diye dış ticaretin lokaline geçtik, sen arıyınca da davet ettik. Nedir**

mevzu, nedir konum anlayamadım. Ama görmek istemiyorsan da, cerkezleri çok seviyorsan da, istemiyorum dersin olur biter.”

İddianame diyor ki; *“Erol Mütercimler’in Cihangir Tekcan ile yaptığı mesajlaşmada...”* Bir kez burada bir yanlışlık var. Erol Mütercimler’den Cihangir Tekcan’a mesaj gitmemiş, Cihangir Tekcan, ağabeyi kadar yakını olan, mesajda açıkça okunduğu şekliyle kalbinin kırıldığı Bülent abisine çektiği mesajı **(Bülent abiye msjimdir. Bilgi için erol abi dikkatlerine:...)** bilgi olarak bana gönderiyor. Altını çizdiğim **(...asil aliden saklanmalıdır.)** “...asil Ali’den saklanmalıdır,” şeklindedir. Ali dediği kişi de yine hem Bülent’in hem de Cihangir’in arkadaşıymış.

Acı acı tebessüm etmeniz için olayın esasını anlatıyorum: Ankara’da o tarihte Denizcilik Müsteşarlığında daire başkanı olarak çalışmakta olan, benim öz kardeşim kadar yakın bildiğim Bülent Ari’yi ziyarete gitmiştim. Sohbet ederken Bülent’in yıllardır tanıdığı Cihangir adında genç birisi geldi, tanıştırdık. Pek çok kez alışık olduğum üzere beni programlarımdan kitaplarımdan tanıdığını söyledi. Müsteşarlıkta, Londra’da yapılacak olan bir uluslararası toplantının hazırlıkları yapılıyordu ve çok sıkışıklardı. Bunun üzerine Bülent’le akşam yemekte buluşmak üzere Cihangir’le ayrıldım. Ben işlerimi takibe gittim, ardından Cihangir’in ofisinde buluştuk. Bir süre sonra Bülent’le konuşuldu, ama işlerin henüz bitmediğini ve ne kadar süreceğinin de tahmin edilmediğini öğrendik. Bunun üzerine Cihangir, *“Erol abi, biz gidelim, gittiğimiz yerden Bülent abiye ararım, o da gelir,”* dedi. Hatta bir ara tereddüt ettik, Bülent kırılır mı, diye. Sonunda biz gittik. Maltepe’de galiba Dış Ticaret Müsteşarlığının lokaliydi. Oradan Bülent’e telefon etti. Aralarında tatsız bir konuşma oldu. Cihangir, Bülent’in başka bir yerde yer ayırttığını ifade ettiğini ve kendisine çok kızdığını söyledi. Ben de, *“Senin suçun yok, iyi niyetinden kaynaklandığını, sinirlenmeye gerek olmadığını, geldiğinde meseleyi açıklarız o da yatıştır,”* dedim. Aralarında birkaç telefon görüşmesi daha oldu ve sonunda Bülent gelmeye razı oldu. Canı sıkındı. Ben durumu anlatıp, *Cihangir’in beni misafir olarak kabul ettiğini ve Bülent*

abisinin mahcup olmaması için bu hareketi yaptığını anlattım. Bana göre incir çekirdeğini bile doldurmayacak bir olaydı. Ama Cihangir'in genç oluşu ve Bülent'i de yıllardır abi olarak görüyor oluşu, kendisini duygusallaştırdı. Ertesi gün, ben İstanbul'a döndüm, Cihangir özür dilemek için Bülent'i aramış ama o da kendisinin telefonlarına cevap vermemiş. Anladığım kadarıyla çok duygusal ve kırılgan bir çocuk olan Cihangir de buna çok sinirlenmiş. Bunun üzerine, Cihangir bahse konu olan mesajı Bülent'e çekmiş bilgi olarak da bana göndermiş. Ancak burada benim verdiğim yanıt yoktur. Eğer bu yanıt göz önünde bulundurulsaydı zaten bu komik olay mahkeme huzuruna getirilmezdi. Ben de Bülent'i aradım, durumu anlattım, o da, "Arıycam, ama biraz zaman geçsin, ona ceza olsun, bir daha böyle bir hata yapmasın," dedi. Ve aralarındaki olay tatlıya bağlandı. Burada Cihangir'in kullandığı "**Kripto**" sözcüğü onun diline yapışmış ve çok sıkça yinelediği bir kavram haline dönüşmüş. Sanıyorum bu sözcüğü sıkça kullandığının farkında bile değil, çünkü yerli yersiz sarfediyordu. Öte yandan sözü edilen **kavramı** mesajda kullanmasının nedeni de, Cihangir'in kendisini tam bir Türk milliyetçisi olarak tanımlıyor oluşudur. Başka etnik kimliklere pek itibar etmemektedir. Bu olayı bir kenara bırakıp, "kripto" sözcüğü şifreli konuşmanın simgesi ise acaba şu anda elimde tuttuğum ve kapağının fotokopisini size takdim ettiğim neyin simgesidir? **(Yazar: Emekli Büyükelçi ve MHP Milletvekili Gündüz Aktan. Kitabın adı: Açık Kriptolar-Ermeni Soykırım İddiaları Avrupa'da Irkçılık ve Türkiye'nin AB Üyeliği, Aşina Kitaplar, Ankara, 2006.)**

Benim dilime de "şerefsiz" sözcüğü yapışmıştır. Sevdigiime de sevmediğime de söylerim, karşımdakiler ses tonumdan ve mimiğimden hangi anlamda kullandığımı anlarlar. Özellikle öğrencilerime böyle hitap ederim.

Bizler, *'Dünyada korna çalarak anlaşılan tek toplumuz...'* Marmara Belediyeler Birliğinin zabıtalara yönelik Toplam Kalite Yönetimi toplantısında konuşan Doç. Dr. Şaban Kızıldağ, dünyada benzeri olmayan birtakım davranış özelliklerinin Türkiye'de olduğunu söyledi: *"Kornaya basış sayısı ve yoğun*

luğuyla iletişim kuran, yarım ekmek dönerle ayran içerken son lokmayla son damlaları denk getiren; çok beğendiği insanın yeteneklerini betimlerken 'şerefsiz' sıfatını layık gören yeryüzündeki tek topluluk olduğumuzu düşünüyorum.” (Vatan, 02.08.2009)

Sayfa 421 Tape No: 4914'te kayıtlı, 28.06.2008 günlü bir öğretim üyesi bayanla yaptığım konuşma, çok önceden yapılması planlanan ve benden de konuşmacı olarak yer almam istenen bir toplantıyla ilgilidir. Bu konuşmaların daha önceki kısımları yayınlanmadığından aradan alınan bölüm pörçük eklemelerle işin içinden çıkılmaz hale gelmektedir.

Bu konuşmanın aslı şudur: **Hukuka Saygı** adı altında bir miting yapılacaktı. Benden de İstanbul'daki ya da yakın bir ildeki toplantıda konuşmacı olmamı istediler. Ben hukukçu olmadığımı, böyle bir toplantıda konuşmamın doğru olmayacağını belirtip, bunun doğrusunun isim sahibi hukukçulardan yararlanmak olacağını söyleyip beni mazur görmelerini rica ettim. Bu konuyla ilgili birkaç kez görüşme yapıldı, ancak kimlerle konuşulduğunu hiç hatırlamıyorum. Onlar da peki, o zaman mitingde konuşma yapabilecek birileriyle bizim adımıza siz konuşur musunuz dediler, ben de televizyon programlarımıza konuk olan samimi olduğum emekli yüksek yargıçları-hukukçuları aradım. Onlar da kendilerine bu yönde zaten başvuru yapıldığını, aralarında yer ve isim kararlaştıracaklarını söylediler. Saygın hukukçu **Vural Savaş** Bey'le konuştum, dileği ilettim, o da kendisinin Antalya'da konuşacağını, ama İstanbul'daki konuşmacı için yardımcı olabileceğini söyledi. Zaten sonra bana gerek kalmadı, organizasyonu yapanlar kendileri tüm konuşmacıları ayarlamışlardı. **Buradaki konuşmanın sebebi budur.**

Sayfa 458'de Tape No: 4885'te kayıtlı bulunan konuşma açıkça okunduğu gibi **Tuncay Özkan'**ın kurmayı tasarladığı yeni televizyonda programcı olarak yer almam konusundadır. Profesyonellik gereğidir. Ama Savcılık bunun arkasında bir şeyler aramış.

Sayfa 459'da Tape No: 4896'da kayıtlı bulunan konuşmaya cevabımdır: Burada adı verilmeyen kişi TRT'nin eski spor programcılarından Abidin Aydoğdu'dur. Bu bey sanıyorum 2005

yılı Temmuz ayında benden randevu alarak İstanbul'a geldi. MHP'de milletvekili olan bir işadaminin televizyon kanalı kuracağını, kendisini de buna genel koordinatör atadığını ve kadro kurmasını istediğini söyledi. Ardından kendisinin bir kamuoyu araştırma şirketi olduğunu, ekranda kimlerin görünmesini istersiniz diye bir araştırma yaptırdıklarını, listenin ilk sıralarında benim de adım olduğunu ve o listede yer alan kişilerle temas kurduğunu söyledi. Sonradan bunların tamamen yalan olduğunu öğrendim. Televizyonun merkezinin Ankara'da olacağından böyle bir teklife sıcak bakmadığımı, ama İstanbul'da olursa konuşabileceğimizi söyledim. Kendisi de İstanbul'da stüdyo olacağını, yer bulunması için yardımcı olmamı istedi. Ben de olur, dedim. Ancak geçen zaman içinde bu proje gerçekleşmedi, daha doğrusu Abidin Aydoğdu dışında, sözünü ettiği işadami tarafından Ankara'da kurulduğunu sanıyorum. Bu olaydan sonra Abidin Bey'le zaman zaman konuştuk. Bir kez de Ankara'da düzenledikleri üç katılımcılı (birisi Uluç Gürkan'dı) bir sempozyumda konuşmacı oldum. Abidin Bey'in bu televizyon kurma sevdası hiç bitmedi, ara ara telefon açıp bazı işadamlarından söz ederek, bugün yarın kuruluyor, diyordu. Son konuşmamızda CHP'nin Halk TV'sini alacaklarını söylemişti. Bana inandırıcı gelmemişti. Üç yıldır televizyon kurulmasına uğraştığından ve hep de para vermeye hazır birileri olduğundan söz etmesine rağmen bir türlü başaramamış, ama bu sevda bitmemiş. Benim kendisine verdiğim yanıt aslında bir espri, bir dalga geçmedir. Zaten bir daha da ses soluk çıkmadı.

Sayfa 459 Tape No: 4896'da kayıtlı bulunan telefon konuşmasına CEVABIMDIR: **Sinan Aygün**'ün program yapmam için **Mustafa Özbek**'le konuşması kıvanç vericidir. Demek ki yıllardır doğru programlar yapmışım ki, birisi beni kanal sahibi birisine önerebiliyor. Kaldı ki, o dönemde *Habertürk*'ten ayrılmıştım, başkaları da teklif yapıyordu ve benim için kanallara teklif götürüyordu. Elinizdeki klasörlerde bu telefon konuşmaları da olmalıdır.

İddianamede onlarca sayfa, 2004 yılından 2008 Mayısına kadar ücretsiz olarak medya sponsorluğumu yapan Toğman

Ajans'ın sahibi Sevinç Hanımla yaptığımız ve şirketinin ticari sıkıntıları ile iş sırları da maalesef davayla ilgisi olmadığı halde ortalığa saçılmış, özel yaşamın mahremiyetine saygısızlık edilmiştir. **Zaten benim dosyamdaki telefon konuşmalarımın hiçbirisinde davayı ilgilendiren herhangi bir konuşma unsuru ya da çağrışımı yoktur. Bulamadılar.**

Ders Notlarım Bile Suç Unsuru Olmuş

Evimde yapılan aramada el konulan bazı el yazılı notlarım da iddianamede kendisine yer buldu. Bunların neredeyse tamamı ya ders notlarımdı ya da televizyon programlarıma katılan konuklara sorduğum sorulardı.

Örneğin, sayfa 1097'nin son bölümde yazılı olan satırlar, *Habertürk* Televizyonunda yapmış olduğum *Aynanın Arkası* programında, araştırmacı yazar **Suat Parlar**'ın katıldığı programda alınan notlardır.

Bir başka örnek, sayfa 1098'de "1 adet Turkcell akademi ibareli Not Defteri içeriğinde, yazılı olan lider ve liderlik üzerine notlar" ve stratejide çok önemli bir konu olan ağırlık merkezi konusundaki, teorinin açıklanmasıdır. Bu konu büyük strateji ustası Sun Tzu'dan itibaren 2500 yıldır tartışılmaktadır. Bir akademisyen yazar olarak yazmış olduğum ve ders kitabı olarak okutulan *Geleceği Yönetmek* kitabımda da aynı konu tarafımdan da açıklanmaya çalışılmıştır. (Kaynak: Erol Mütercimler, *Geleceği Yönetmek*, s. 94-103 arası)

İddianamede tam metni yayınlanan, mahkemede açıklamak zorunda kaldığım bir başka bilgisayar çıktısı da, SESAR imzalı *Jeokritik Özel* başlığı altında "İstanbul Saldırıları Fethi Geriye Sarmak Asenkron Güçlerle Senkron Güçlerin Savaşı Derinleşirken" başlıklı yazı, Strateji dersinde tartışılan önemli bir kavram olan "asenkron" güçler üzerine yapılmış, somut bir olay hakkında pek bilimsel nitelikli analiz olmasa bile bir örnek olay olarak tarafımdan değerlendirilmiştir. Strateji alanında "geo" ile başlayan konular artık çok önemli hale gelmiştir. 1990 öncesi yalnız jeopolitik ve jeostrateji bilinen kavramlarken, daha sonra

jeoekonomi, jeokültür, jeoaskeri gibi pek çok alanda “coğrafyanın” yorumu öne konmuştur. Bu demek değildir ki, yapılan her değerlendirme doğrudur. Alanın uzmanı olmayan kişiler ne yazık ki kavramları yanlış da kullanmaktadırlar. Bir akademisyen olarak bu hatalı ya da yanlış yapılan tanım ve değerlendirmeleri de sınıf ortamına taşımak benim görevimdir. SESAR’ın burada sözü edilen araştırmasındaki “geo” tanımlaması da farklı kullanımı nedeniyle tarafımdan önemsenmiştir.

“Özel Hayatı Fişlemiş!” diye Suçlandım

SAYFA 1098’de yazılmış olan 31 Mayıs 2004 tarihli rapor doğrudur. Genelkurmay Başkanlığı ve Deniz kuvvetleri komutanlığına yazmış olduğum bu rapor ve burada açık olarak adı yazılmış olan akademik unvanlı kişinin faaliyetleri ibret vericidir. Sahte unvanla ve kendisine uydurduğu görevle ortalıkta dolaşan, bana da çok büyük zararı dokunmuş olan bir kişiyi Genelkurmay’a açık adres ve imzama rapor ettim. Sahtekâra ne yapılacaktı? Onu anlından mı öpmeliydim!

Bu kişi ne yaptı da ben Genelkurmay’a açık adım ve imzam ve adresimle şikâyet raporu yazdım. Bunu vermemin nedeni, öncelikle sorumlu bir emekli subay vatandaş duyarlılığım nedeniyle. Çünkü TSK’nın bir kurum olarak saygısı korunmak zorundadır ve birileri onun adına yalan yanlış hareketlerle toplum içinde dolaşamamalıdır. Bu tür çıkarıcı kişilerin davranışlarıyla TSK yargılanmakta, mensuplarının prestiji yok edilmektedir. İşte bunu yakından yaşamış ve üstelik çok zarar görmüş bir emekli subay olarak, yalnızca bu kişinin değil, bunun gibi hareket etmeye heveslenen başkalarının da hareketinin devam etmemesi gerektiğine inançla bu rapor yazılmıştır. Keşke ünlü yönetmen Halit Refiğ hayatta olsaydı da bu kişiyle Ankara’da havaalanında karşılaşmasını, MGK’nın bu kişiye gönderdiği askeri araçla alandan alışlarını o size anlatsaydı. Ama ziyarı yok, Profesör Mim Kemal Öke hayatta, Beykent Üniversitesinde tanıklık ettiği olayı anlatabilir. Genelkurmay’a şikâyetimin sonucu ne oldu, bilemiyorum. Adım gibi eminim, hiçbir şey olmamıştır.

İkincisi de; aynı kişi, ben *Kanal 6*'da genel yayın yönetmen yardımcısı olarak çalışırken de (2003 yılı), genel yayın yönetmeni Ardan Zentürk'ün masasına kart adresini bırakarak, MGK Başkanının başdanışmanı olduğunu ve MGK adına televizyon kanalıyla aracılık görevi verildiğini söylemişti.

Bu olayı anlatmalıyım; bugün belki TSK'nın ilgili birimleri bazı şahsiyetlerle ilişkilerinde daha dikkatli olurlar. **Avukat Serdar Öztürk**'ün kitabında adı geçen, TSK'dan ayrılışı yapılmış bir küçük rütbeli subay (G. D.) vardı. Daha önce gazeteci olduğunu iddia eden bu kişiyle *Radikal*'de tanışmıştım.

Bu kişi ordudan ayrıldıktan sonra, 12 Eylül döneminde "psikolojik harp" konusunda uzman olarak Harp Akademilerinde uzun yıllar ders vermiş, 12 Eylül cuntasına da danışmanlık yapmış olan Avukat Ertuğrul Zekai Ökte'nin yanında kurs görmüş, onun sayesinde *Günaydın* gazetesinde (sahibi Bekir Kutmangil'di, sonra bir cinayete kurban gitti) çalışmış, şimdi gazeteci olduğunu iddia etmekteydi. Ökte, Sirkeci Ankara Caddesinde MİT'in yeri olduğu dedikodusu dolaştırılan bir ofiste çalışmaktaydı. Ben yurtdışından döndükten sonra, doktora savunmasını yaptığım İstanbul Üniversitesinde bazı asistanların buraya sürekli gidip geldiklerini böbürlenerek anlattıklarına tanık oldum. İşte bu kişilerden birisi de Y. Y. G idi. Bu kişiyi kendisine daha sonra hem televizyonda hem de *Akşam* gazetesinde işveren **Tuncay Özkan**, *Kanal Türk*'ün çalışanı **Adnan Bulut** ve özellikle **emekli Orgeneral Kemal Yavuz** çok iyi tanımaktadır. Zaten Y. Y. G.'ı Özkan'a ilıştiren K. Yavuz'dur. Eğer bu ilişkiyi bir gün T. Özkan ve A. Bulut yazarlarsa daha çok şey öğrenme şansı buluruz. (Benim yazmam etik olmaz, ama mahkemede, "*Tuncay Özkan'ı ben daha önce tanımadım, televizyonda tanıdım,*" deyiverdi. Oysa durum böyle değildi. Özkan'ın evinde yemeğe konuk olan, Özkan ailesini Boğaz'da orduevinde yemeğe konuk alan, her program öncesi parasını peşin alarak ekrana çıkan Harp Akademilerinde komutanlık yapmış orgeneralimizin neden böyle davrandığını A. Bulut ve T. Özkan yazmalı. Neyse, beni doğrudan ilgilendirmeyen bu konuyu burada bırakayım.)

E. Z. Ökte'nin ofisinde bir eski solcu arkadaşım N. G. (gazete-

cilik yapmaktaydı, milletvekili olurum umuduyla CHP'yle ilgili iki ayrı kitap da yazdı) çalışmaktaydı. Onu ziyarete gittiğimde burasının varlığını öğrendim. Ökte'nin kendisiyle de tanıştım. Sanıyorum buradaki birliktelikleri nedeniyle olsa gerek G. D. ile Y. Y. G. her yere beraber girip çıkıyorlardı. Y. Y. G.'nin kendisine derin devletin adamı süsü vererek girip çıktığını, olmadık bir istekte bulunduğu yerlerden birisinin sorumlusundan tesadüfen öğrendim. Daha sonra başka girişimleri konusunda da bilgi sahibi oldum. Ardan Zentürk, bana da danışarak *Kanal 6*'ya G. D.'yi muhabir olarak aldı, işte bu kişiyi yani Y. Y. G.'yi benim olmadığım bir gün 'kanala' getirmiş. Zentürk'e (halen hayattadır ve Star'da yazmaya devam ediyor) kendisini MGK'nın baş-danışmanı olarak tanıtmış, neler yaptığını, nasıl güçlü bir adam olduğunu, daha önemlisi MGK ile Uzanlar ve *Star* arasında ilişki kurulması için görevlendirildiğini anlatmış. Ardan da G. D. getirmiş olduğundan anlatılanlara inanmış. Bu konuşmadan bir gün sonra, masanın üstünde kartı görüp, "Bu nereden çıktı?" soruma karşılık, Ardan aralarındaki konuşmayı ve kendisinden istenilenleri anlattı. "İnandın mı?" diye sorunca, "Valla ne bileyim, işte kart orda duruyor, sen ne yaparsan yap!" dedi. Bunun üzerine Y. Y. G.'nin kim olduğunu ve hakkında duyduğum olumsuz şeyleri aktarınca, G. D.'ye karşı da güvenimiz sarsıldı. Daha sonra Mim Kemal Öke ile birlikte ortak yaşadığımız bir olayla G. D. konusunda ne kadar haklı olduğumuz ortaya çıktı. Fakat işin tuhaf ve bağışlanamaz tarafı şuydu; bu kişilerin ne olduğunu, hangi karanlık koridorlarda dolaştıklarını biz öğrenebiliyorduk da, MGK'nın koskoca sorumluları hiç kuşku duymadan onlara kucak açıyorlardı. Ondan sonra da, "'Yurtsever subay imzalı,'" bu ihbar mektuplarında yazılanlar nereden çıktı?" diyerek dövünüp duruldu.

Ardanla konuştuktan sonra hemen MGK'yı telefonla aradım, bir tüm-generalle konuşturuldu, kendisine durumu anlattım. Bana cevap veremedi, bir süre sonra bir korgeneral telefonda, bu kişinin MGK'yla hiç ilgisi olmadığını ifade etti. Oysa Halit Refiğ tam tersine tanık olmuştu, çünkü alandan aynı askeri araç her ikisini de almış, Ankara'nın merkezine getirmiş!

Bu Y. Y. G.'nin attığı bir iftira ya da ahlâsızca uydurulmuş bir yalan bilgiyi Tuncay Özkan'a aktarmış oluşu nedeniyle, hiç karşılaşmadığımız halde Özkan'la aramızda yaşanan tatsızlık mahkemedeki savunmamda da gündeme geldi.

İşte bu rapor ve burada anlatılan kişilere karşı TSK'nın neden uyanık olması gerektiğine uyarıdır. Bir işe yaradı mı? Mahkemede bazı kişilerin savunmalarını ve çapraz sorgularını dinleyince, benim gibi TSK'ya hassasiyet gösteren başka kişilerin uyarılarının da, televizyon ekranlarından anlattıklarımızın da *(ben bu kişiyi Habertürk'te televizyon programımda da anlattım, profesör olmadığı halde bu unvanla Harp Akademilerinde üç yıl ders vermişti ve TSK'dan kimse de bu kişiyi görev yaptığı İstanbul Üniversitesi'nden arayıp sormamıştı. Bu olayın canlı tanığı da, hükümetin âkil adamlarından Prof. D. Ü. A.'dır, çünkü kendisine, "Neden sahte akademik unvanla ders veriyorsun?" diye soran bu ünlü kadın akademisyendir. Habertürk ekranından bunu söyledim, ama Genelkurmay'dan hiç kimse arayıp, "Bu nedir yahu?" demedi)* boşa gittiğini yani hiçbir işe yaradığını öğrendim. Çok üzüldüm. Ama bu rapor, İddianamede beni suçlayan bir materyal olarak yer aldı. Belki bundan sonrası için ders olur!

Savcı defalarca telefonla konuşmuşlar diyerek bir örgütün varlığını ispatlama peşine düşmüş. Ben sizlere Silivri Mahkemesinde sözlü anlattığım bir kısmı yazıyorum: Tuncay Özkan ile aramda geçen bir olayı anlatıp, bu nasıl örgüttür ki, mensupları arasında çıkar ilişkisi kurulamıyor, birbirini korumuyorlar ortaya çıksın.

Uzan Grubundan ayrılmıştım, televizyon programı yapıp yapmama konusunda ikircikliydim. Tam o günlerde gazeteci **Güler Kömürcü** bana bir öneriyle geldi. Tuncay Özkan *Show TV*'nin genel yayın yönetmeni olmuştu; kendisine benim o televizyon kanalında program yapabilmek için teklif götürebileceğini söyledi. Olurumu aldı. Kısa bir sürede bana geri dönüş yaptı, Özkan bunu olumlu karşılamış ve bana aktarıldığına göre aynen söylemiş: *"Ben de Erol Mütercimler'i çok isterim, zaten yukarıya birlikte çalışmak istediğim beş kişinin adını verdim."*

Ben de doğal olarak beklemeye başladım. Aradan haftalar geçti, ses seda çıkmadı. Kömürcü'ye sordum: "Ne oldu, cevap gelmedi." Güler çok sıkıldı, biraz tereddüt etti ve **"Tuncay'a, senin için, İngiliz istihbaratına servis yapıyor, demişler, bu nedenle de Tuncay, 'Erol'la çalışmam,' demiş."** Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Kim söylemiş? Güler bilmiyordu ya da biliyordu, ama bana söylemedi. Artık, günahı boynuna! Söylediği şeydu: **"MİT'te bilgi notun varmış!"**

Peki, MİT'teki bilgi notunun varlığından T. Özkan'a kim söz etmişti?

Tuncay Özkan'a da ulaşmaya çaba harcadım, ancak sekreterlerini aşamadım. Düşünüp durdum, bu alçaklığı kim yapar, diye. Birdenbire aylar önce Harbiye Orduevinde otururken, kendisi ordudan üsteğmenken ayrılmış -neden ayrıldığını bilmiyorum- sonra birilerinin yardımıyla (medyadaki dedikoduya göre Ertuğrul Zekai Ökte'nin yardımı deniyordu) gazetelerde çalışmış, *Radikal*'in ilk günlerindeyken tanıştığım G. D. adında birisiyle sohbet sırasında, bana, "Abi ya, senin için İngiliz istihbaratına servis yapıyor" diyorlar," dedi. Ben o zaman bunun üzerinde çok durmadım, yalnızca küfrettim. Çünkü bu ülkede herkes herkese o kadar çok yafta yapıyor ki.

G. Kömürcü bu bilgiyi aktarınca, ayıktım. Demek ki, birisi bu dedikoduyu üretiyordu. Ama kim? Ve neden?

Ben, Ekim 2003'te *Habertürk* kanalında işe başladım. Tuncay Özkan Show'daki görevinden ayrılmıştı ve Hilton Otelinde kendisine bir büro tutmuştu (galiba 403 numaralı oda).

Bir gün randevusuz gittim, Kerim Can Kamal da oradaydı, pencerenin önündeki masada oturuyordu. Özkan beni çok candan karşıladı, bu ani ziyaret nedenimi açıkladım.

"Arkadaş, sana, benim için 'İngiliz istihbaratına çalışıyor,' bilgisini kim verdi? Lütfen şimdi söyle!" Önce söylemek istemedi, üç isim saydım, arasında var mı, dedim. Evet, dedi. Sonra tek isim söyledim. Evet, o, dedi. Söylediğim kişinin adı Y. Y. G. idi, İstanbul Üniversitesinde Prof. Toktamış Ateş'in kürsüsünde yardımcı doçent unvanıyla öğretim görevlisiydi. Bu kişinin MİT'e bilgi notunu veren ispiyoncu, sahte ihbarcı olduğunu

nereden mi tahmin ettim? Çünkü gazetelerde çalışan, ordudan ayrılmış G. D. ile aralarından su sızmiyordu. Kısacası benimki tam isabetti.

Şimdi sıkı durunuz, olayın nasıl geliştiğini hiç tahmin edemezsiniz ya da insanların karakteri buysa tahmin edebilirsiniz. Az önce okuduğunuz gibi T. Özkan, bu kişiye televizyonda program yaptırdı ve *Akşam* gazetesinde de köşe yazarlığı verdi. İşte Türkiye medyasında işler böyleydi. Hilton'da da sormuştum, "Neden ödüllendirdin?"

Kendi ifadesine göre, **emekli Orgeneral Kemal Yavuz** bu kişiyi önermiş (E. Mütercimler, *Stratejik Düşünme*, Alfa Yayınevi, çok ayrıntılı anlatım), birlikte program yapmalarını sağlamış. İşte Türk medyasının hali ya da başka bir deyimle ahlak anlayışı budur. Bu yaşadığım alçakça olayı ilk kez burada yazıyor değilim, 30 Ocak 2012 tarihinde Silivri'de yaptığım savunma sırasında mahkemede olduğu gibi anlattım; aynı -küçük salondaydık- salonda **Tuncay Özkan** da, o sırada *Show*'da müdür olarak çalışan **Adnan Bulut** da beni dinledi.

Savunmayı yapıp yerime geçtikten sonra bu konuyu aramızda tartıştık. Hem Tuncay hem de Adnan, o dönemde benim program yapmak istediğimi kendilerine kimsenin söylemediğini ifade ettiler. Yani G. Kömürcü, banna, "Seni Tuncay Özkan istiyor," demiş, ama bundan Özkan'ın haberi bile olmamış. Şaştım kaldım. Ama Y. Y. G. denilen kişinin, benim hakkımdaki 'alçakça yalanı' Tuncay'a söyleyen kişi olduğu tamamen doğru.

Ergenekon'dan gözaltına alındım, dava sürerken, bu adice yapılmış bilgi notu konusunu bir arkadaşımdan daha duydum. Can kardeşim olan Profesör Y. O., Deniz Kuvvetlerindeyken mesai arkadaşlığı yaptığımız, o dönemde doktora yapması için teşvik ettiğim bir subayın C. M.'nin de (şimdilerde bir vakıf üniversitesinde öğretim üyesidir) bu MİT'e bilgi notu hususunu kendisine anlattığını söyledi.

Şimdi düşünüyorum; MİT'e bu bilgi notunu aslında yazan Y. Y. G.'mi? Yoksa emekli deniz subayı olan C.M.'mu? Bu C.M. rumuzunu aklınızda tutunuz, başka olayda da karşınıza çıkacak. *Akıl oyunu* yapıyorum, başka kimse olamaz, ikisinden

Erol Mütercimler

birisi. Ama hangisi, doğrusu karar veremedim. Dikkat ediniz, her iki kişi de üniversitede ders vermektedirler. Şimdilerde Y. Y. G. ortaldan kayboldu.

Tüm bunları iki olgudan dolayı anlattım; birisini mahkemede zaten kayıtlara geçirttim. İkincisi de, **nasil alçakça komploya kurban edildiğimizin görülmesi bakımından** anlattım. Bu davada kim bilir kaç kişi benim gibi yalancılara, dedikodulara, düzmece bilgilendirmelere kurban edilmiştir! Ne yazık ki, **bu ihbarcılığı, ispiyonculuğu meslek edinmiş psikolojik rahatsız insanlar** toplumda ellerini kollarını sallayarak, üstüne üstlük itibarlı şahsiyetler olarak dolaşmaktalar. Benim gibilere sıra gelince, bizler ise, **Ergenekon** davasında yapıldığı gibi, ‘itibarsızlaştırıldık ya da itibarsızlaştırılmaya’ büyük çaba harcandı.

Yine de şunu söylemezsem büyük haksızlık etmiş olurum; rektörlerim (Ateş Vuran, Sait Sevgener, Ahmet Serpil ve müteveli heyet başkanı Gündüz Gedikoğlu), mesai arkadaşlarım, gözaltı soması görev yaptığım televizyonların patronları ile müdürlerinin dışında, yayın piyasasında en güvenilir üç dört yayınevinden birisi olarak bilinen, sözleşme yapmak, telif ücreti konuşmak gereği duymadığım kitaplarımın yayıncısı olan Alfa Yayınevi'nin üst düzey yöneticileri ve sorumluları Vedat Bayrak, Ali Bayrak ile çalışanları “hep çok itibarlı” kişi muamelesi yaptılar. Birilerinin hastalıklı ruhlarının ve beyinlerinin ürünü olan komplolar boşa çıktı. Ben bu bakımdan çok şanslıyım. *Önsözde* bu konudaki düşüncelerimi okudunuz, biliyorsunuz.

Yalnızca kişisel çıkar hesapları yaparak, ortalıkta “derin devletin adamı” zırvalığıyla dolaşan bu türden kişileri TSK’nın itibarını korumak amacıyla, Genelkurmay Başkanlığına açık kimliğim ve imzama şikâyet etmek bir vatandaş ve emekli subay olarak benim görevimdir. Boynumun borcudur. İşte iddianameye konmuş olan materyalde bu anlayışımın sonucu olarak kaleme alınmış bir rapordur.

Mahkeme, “Bu adam kimdir? Neden bu kadar yere girip çıkıyor?” diye merak edip MiT’e, Emniyete, Dışişlerine resmi yazıyla bilgi sormuyor. Mahkemeyi bu iddianameyle kim yanılttı diye merak etmiyor, ama Erol Mütercimler’i ceza-

landırma konusunda da bonkör davranıyor. Görüldüğü gibi sahtekâr her yerde korunuyor!

Kitabımda Yer Alan Makalem Bile İddianamede Yer Buluyor

a) Sayfa 1098’de yazılı olan 331 no’lu CD’de yer alan “Akıl Oyunları” ibareli “Yazı6”, o dönem yazı yazdığım **Habertürk** internet gazetesinde yayınlanmış olup, burada anlatılmaya çalışılan çok açıktır: Artık toplumun sahtekâr Atatürkçüleri fark etmesi gerektiğini, çünkü bu sivil olup apoletli çıkarıcılar yüzünden bu ülke askerin yönetime el koymasına itilmiştir. Artık buna bir son verilmelidir. Bu konu, yalnız CD’de kalmış değildir, çünkü **Habertürk**’teki *Komplo Teorileri* programında da seyirciyle paylaşılmıştır. Çünkü ben bu konuyu çok önemsiyorum. Alfa Yayınevinden çıkan ve 10. baskısı Ağustos 2008 tarihinde yapılmış olan *Akıl Oyunu* kitabımın sayfa: 422-432 arasında yazmış olduğum **“Sorun İrtica mı, Ahlak mı? Ya da Sorun Mürteciler mi, Sahtekâr Tüccar Atatürkçüler mi?”** ayrıca ara başlık olarak da **“Sahtekâr Atatürkçü Mafya”** başlığıyla anlatılan kısımda da yine bir kısım sivil şahsiyetler sırf kişisel çıkarları nedeniyle Atatürk’ü ellerine bayrak edip mafyos yapı kurmuşlardır. Ve ben en çok bu gruptan korkmaktayım. Bunu da açıkça yazmakla kalmadım, **Habertürk**’teki *Komplo Teorileri* programında da seyirciye anlattım. Benim mürteci tanımım Atatürk’ün yapmış olduğu tanımdır: **“Halkın egemenliğini herhangi bir yolla yok etmeye çalışanlar gerçek mürtecilerdir.”**

“KEMALİSTLER NEDEN KAYBETTİ?” başlıklı bu makaleyi sizinle sonuç yerine **Akıl Oyunu başlıklı kısımda** paylaşacağımdan burada yer vermiyorum. Yalnızca son kısmını yazıp, kısa bir yorum yapacağım.

Kemalizmin trajedisi “entelektüelini yaratamamış olmasıdır.”

Kemalizmin trajedisi sahtekâr Atatürkçülerin, kuvayı milliyecileri mezara gömmüş olmalarıdır.

Kemalizmin trajedisi, cumhuriyetin başındaki imanlı, inançlı kadronun yerine ulusalcılığı değil küreselciliği rehber edinen, Atatürkçü olduklarını her fırsatta belirten, Atatürk rozetlerini yakalarından çıkarmayanların almış olmasıdır.

*Kemalizmin trajedisi, uğradıkları tüm ihanete rağmen günümüzde sayıları az da olsa **gerçek Kemalistleri, adı Atatürkçüye çıkmış dönem solcuların gazete ve dergilerinde, “irticacı imamlarla” yan yana göstermeleridir. Yani ispiyoncu, yalancı, ar damarı çatlamış aydınların türemiş olmasıdır.***

Kim mi kaybetti?

O tarihte, “Kim mi kaybetti?” sorusunu, Türkiye’nin siyasal tarihi açısından sormuştum. “İddianameye malzeme devşirenler ile yazanların yarattığı kaosta kim kaybetti?” sorusuna vereceğim yanıt şudur: Erol Mütercimler kurulan komploya kurban edilerek, “kaybedenler” safına kaydedilmek istenmiştir. Kararı, Yargıtay verecek.

b) Sayfa 1098’de “2006’dan 2007’ye bakış” isimli üç sayfalık doküman olarak belirtilen dokümana cevabımdır: Burada sözü edilen yazı genç işadamlarının dergisi *ELEGANS*’ta (Kasım-Aralık 2006, sayı: 81) yayınlanmıştır. Anlatmaya çalıştığı şudur: Artık halkın demokrasiye sahip çıkması gerekiyor, “nasılsa ordu var” kolaycılığından vazgeçmelidir. Halk ordunun tayin ve terfisiyle bu denli yakından ve içeriden ilgilenmeye devam ederse, demokrasiyi yaralarız ve son tahlilde de kaybederiz. Anlatmak istediğim; çoğulcu, katılımcı, farklılıkların yönetilebildiği çağdaş demokrasi tanımıdır. Buna ulaşabilmeliyiz çabasıdır. Bu yazıda çok önemli bir öngörü ve buna bağlı bir uyarı vardı: **“2006’da başlayan, 2007 Nisan ayına kadar devam edecek olan en önemli çatışma unsuru da cumhurbaşkanlığı seçimi olacaktır. Öyle gösteriyor ki 2007 yılının ilk dört ayı bir şekilde ordu üst yönetiminin demeçlerine tanık olacaktır.”** (Merak edenler için bkz. Erol Mütercimler, *Akıl Oyunu*, s. 7.) **Dergide yazdığım uyarı-öngörü ne yazık ki gerçekleşmiştir.** Hatırlanacağı üzere nisan ayının sonunda, 27

Nisan 2007 tarihinde **Orgeneral Yaşar Büyükanıt**, “Tek başıma yazdım,” dediği “**e-bildiriyi**” yayınladı.

c) Sayfa 1098’deki “İkinci Cumhuriyet Kuruluyor” başlıklı yazı, **Habertürk** televizyonunda yapmış olduğum **Komplo Teorileri** programında se-yirciye anlatılmıştır ve **Habertürk’ün** internet gazetesinde de yayınlanmış-tır (25 Nisan 2007). Ayrıca da Alfa Yayınevinden çıkmış olan **Akıl Oyunu** kitabımda da sayfa: 221-225’te yer verilmiş ve bu yazının sonu şöyle bit-mektedir: “... **Bu durumda, birinci cumhuriyetin korunması da kendi-lerine emanet edilmiş olan Genelkurmay Başkanının istifa etmesi benim için sürpriz olmayacak. Çünkü değişen projelerin uygulan-ması farklı aktörler gerektirir. Yeni süreç herkese hayırlı olsun!**”

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Işık Koşaner istifa etti mi? Evet. Yeni süreç Orgeneral N. Özel ile yapılandırılmaktadır.

Buraya kadar yazdıklarım büyük bölümüyle hüznün verici, ama ciddi konular.

15 Yaşındaki Yeğenime Yazdığım e-Mail İddiana-meye Girdi

Beni en çok üzen, mahkeme salonundaki dinleyicileri güldürerek dü-şündüren, suçlanma nedeni olarak İddianameye yerleştirilmiş olan “Yannis adlı bir şahsa yazdığım!” bir e-mail’dir. Kimdir bu Yannis ve yılbaşı tebriğin-de ne denli tehlikeli bir konu yazmıştım ki, içinde ‘babaanne’ ifadesi de geç-tiği halde, suç unsuru olarak mahkemede savunma zorunda bırakılmışım?

Sayfa 1099’da söz konusu edilmiş olan yılbaşı tebriğindeki yazı içe-riğine savunmamdır: Burada sözü edilen Yannis, benim Avustralya’da doğup orada yaşayan (o tarihte) 15 yaşındaki yeğenimdir. Daha önce Avustralya’da yayın yapan SBS radyosunun 2007 yılı Aralık ayında yayınlanan Türkçe prog-ramında ve yine 3ZZZ radyosunda benzer şekilde Türkiye’nin 2008’de büyük sıkıntılara düşeceğini anlatmışlar. Annesi Petra da, “Yannis, konuşmacının bazı sözcükleri İngilizce olarak kullanması nedeniyle kendisine tanıdık gelen bazı Türkçe sözcük-

lerle birlikte yılbaşı kartına yazıp göndereceğini", burada anlatılmak istenenin ne olabileceğini bana sordu ve ben de bunu açıkladım. Türkçesi çok zayıf olan bir çocuğa radyodan duyduğu, onun anadili olan İngilizceyle yazılmıştır. Fakat Türkçe çevirisinde bir yanlışlık var. Orada, "... Türk ordusunun darbe yapabileceği..." şeklinde çevrilmiştir. Radyodaki konuşmacı her kimse bir durum değerlendirmesi yapmış anlaşılan, o ki Avustralya'dakileri tedirgin etmiş ya da merak ettirmiştir. Yannis de bu pesimist konuşmada amcası ve babaannesi ne olacak diye endişeye kapılmış. Hepsi bundan ibarettir. Öte yandan bu konuşmaların içeriğinin ve vurgularının ne olabileceği benim açımdan sürpriz ya da bilinmedik değildir. Çünkü doktora çalışmam sırasında iki yıla yakın Avustralya'da yaşadım ve sözü edilen SBS radyosunda programcı olarak çalıştım. Her hafta da 3ZZZ radyosunu dinliyordum. Konuşmacıların yüzde 80-90'ı Türkiye hakkında hep olumsuz konuşurlar. Bu nedenle konuşmayı yapan şahısların ne söyleyebileceklerini tahmin etmek benim için güç olmamıştır.

Amcasının yeğenine yazdığı yeni yıl tebriği de böylece "Ergenekon davasında" yerini almış oldu.

Başkasına Ait Şirket Sırları da, Arkadaş Telefonu da İddianameye Girdi

Yasalar çok açık ve yoruma yer bırakmayacak şekilde, telefon irtibatlarının özel yaşamın mahremiyetine saygı ve özen gösterilerek mahkemelere getirilmesini belirtmiş olmasına karşın, davayla ilgisi olmayan kişilerin kendileriyle ilgili anlatımları da iddianameye konmuştur. Bu durum, iddia makamının (artık orası neresiyse!) ne denli acz ve çaresizlik içinde olduğunu, bu nedenle de gereksiz materyalle şişirme yoluna gidildiğini kanıtlıyor.

a) **Büyük hukukçu Sabih Kanadoğlu**'yla yaptığım telefon konuşması da iddianameye konulmuş. Bunun mantığını anlamak gerçekten çok güç. Beni çok üzen, yaralayan ve suçlusu olmadığım (yayınevindeki dizgici kızın hatasıydı) bir "in-

tihal” davası nedeniyle kendisine akıl sordum, üstelik dava bitmişti. Bile bile göre göre bu konuşmada karşıma çıkarıldı.

b) Sayfa 1099’daki telefon görüşmelerini okuyunca polisin dinlemesi-ne hangi tarihte takıldığını öğrendim. Polis, aslında **Emin Gürses**’i dinlemeye almış. Bende kendisini arayınca, polis, bu kez beni de takibe almış. Konuşmalarında hiçbir suç unsuru bulamamışlar ama bazı kişilerle irtibatlandırmaya başlamışlar;

Yeditepe Üniversitesindeki dersime giderken haberlerde **Veli Küçük** generalin de olduğu grubun gözaltına alındığını duydum. Ardından **Habertürk**’ten çocuklar aradı, konuyu anlatıp, yorum yapacak birilerini bulmamız gerektiğini söylediler. Bunun üzerine konuştuğum kişilerden birisi **Prof. Dr. Emin Gürses**’di. Bu konu hem onun hem de benim muhakemem sırasında sorgulanmıştır.

Savunmamda söylediğim şeydu: Tape 1542... 22.01.2008 tarihli sözü edilen telefon görüşmesi doğrudur. Çünkü bana annemin hastalığında çok büyük iyilik yapmış olan **General Veli Küçük**’ün durumunu merak ettim. Ve sordum. Bu yalnızca insani bir reflekstir. İkinci sebep de, çalıştığım **Habertürk**’ten beni arayıp yorum istediklerinden, olayı açıklayabilecek birileriyle konuşmak istedim. Bu konuyla ilgili olarak **Habertürk**’teki arkadaşlarla aramda geçen konuşmalar iddianamede yer almıyor, yalnız **Emin Gürses** ile değil, yorum yapmaları için başkalarıyla da konuşulmuştur.

c) Ulaştırma Bakanlığında görevli çok değerli bir bürokrat arkadaşım ile yaptığımız telefon görüşmesi yaklaşık dört sayfalık bir tape yapılarak yazılmış. Davada tanık ya da sanık olarak adı geçmeyen arkadaşımın dışında yine Ankara’dan, davayla uzaktan yakın hiçbir ilgisi ve ilişkisi olmayan medya sponsorumla aramızda geçen konuşmalar da yazılmış. İnanmayacaksınız, ama toplamı 15 sayfadan fazladır. Şirketin ticari sırları ortaya saçılmıştır. Özeti de şudur; ajansın sahibi E S. T. emekli bir subay tarafından dolandırılacaktı (aynı kişi daha önce de bir dolandırıcılık olayına karışmış ve **Hürriyet** olayı birinci sayfadan vermişti, sonradan arşivde bulduk), bunu önlemek amacıyla

yaptığımız uğraşılardır. İddianamede yer verilme nedeni, herhalde büyük miktarda bir paranın konuşulmuş oluşudur. Bunun dışında akıllı bir neden bulamıyorum. Mahkemede olanı biteni anlattığımda ve para miktarını söyledim mahkeme başkanı bile herhalde dilimin sürçtüğünü düşünerek hayretten üç kez üst üste sordu.

Burada bir suçlama gibi duran konu, aslında uluslararası bir büyük dolandırıcılık şebekesinin hem Birleşmiş Milletler Uluslararası Dolandırıcılık Araştırma Bölümünden ve İngiltere Scotland Yard'dan araştırma yapılarak Türkiye'ye girişinin tarafımca önlenmiş oluşudur. Benim isyanım da bir Türk subayının, üstelik bir askeri ataşenin bu olayın içinde yer almasını içime sindirmeyişimdir. İşte bu olayın özeti budur.

d) Sayfa U04'te Tape No: 4827'de, 03.04.2008 tarihinde bir arkadaşım, yönetmen A. K. (savcı ismini açıkça söyledi) bana telefon etmiş, bir süredir onu aramadığım için meraklanmış ve o günlerdeki toplumun algısını açıklayan bir cümle etmiş: "Kaçak mısınız?" "Ulusalcı birisi olarak...", ben de cevap olarak, "Yok, biz kaçak olmayız, göğsümüzü gere gere ülkemiz için hiç problemimiz olmaz arkadaş," demişim. Konuşmanın içeriği bu dava nedeniyle toplumda yaratılan algıyı (kimisi için de beklenti olabilir) ortaya koyması bakımından çok ibret vericidir. Mahkemede bir soruya karşılık, ayrıca şunu belirttim: **Ben içi boşaltılmış ulusalcı değilim, o konuşmada da belirttiğim gibi ülkesine karşı hiçbir ihaneti olamayacak yalnızca Kemalist bir vatanses-verim. Bununla da gurur duyuyorum.**

e) Yaşar Büyükanıt'ın cevabı

Telefon konuşmalarımın içinde bana göre yalnızca benimle ilgili olması nedeniyle değil, ülke siyasi tarihi açısından da önemli bir konuşma saptanmıştır. Sayfa 1105'de Tape No: 4831'de 04.04.2008 günü saat 03.02'de yer alan konuşmalar Türk demokrasi ve siyasi tarihi açısından çok önemlidir.

F S. T. (F Sevinç Toğman), Yaşar Büyükanıt'ın emir subayı albay ile konuştuğunu ifade ederek, Genelkurmay Başkanının **"Biz artık sanaldayız,"** dediğini, söylemini daha toparlayarak, "Biz biz çoktan biz pardon ya şöyle biz çoktan balkondan indik,

biz artık sanalız,” şeklinde cevap verdiğini söylemiş.

Bu konuşma 03.04.2008 tarihinde, daha önce çözümünü verdiğim *Kanal D*’deki 32. *Gün*’de yaptığım analiz ve çözümlemelere, Yaşar Paşa’nın verdiği tepkidir.

Bu dava tarihi bir dava olduğuna göre çok önemli bir görüşmeyi burada açıklayacağım.

Tarih 4 Aralık 2006... Yer: Genelkurmay Başkanlığı Konutu. Konuştuğum kişi dönemin **Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt**. Orada açıkça şunu söyledi: ***“Artık Türk Silahlı Kuvvetlerinden halk siyasete müdahale etmesini beklemesin. Biz internet sitemizden demokratik hakkımızı kullanıp düşünce ve tepkilerimizi ortaya koyuyoruz. İsteyen istediği dersi çıkarır. Ama TSK eskisi gibi maceracıların yoluna terk edilemez. Halkın kendisi yani sivil toplum örgütleri ve siyasi partileri harekete geçirsın, biz kenara çekilmişiz, kendi işimize bakıyoruz.”***

İşte bana iletilen Genelkurmay Başkanı, **“Biz balkondan indik, sanal ortamayız,”** ifadesinin çözümünün anlamını ben anlamıştım, ama benle konuşanlar genellikle gazeteciler olduğu için açıklamam, izah etmem yanlış olurdu. Eğer açıklamak gerekseydi katıldığım bahse konu 32. *Gün* programında kendim açıklardım. Şimdi artık emekli olduğu için mahkemede söylememde bir sakınca olmadığını düşünüyorum.

Yaptığım savunmayı haber yapan ertesi günkü gazeteler büyük çoğunlukla **Yaşar Büyükanıt** ile aramda geçen bu konuşmaya yer verdiler.

f) 32. Gün programı sonrasında pek çok telefon aldım, bunlar da iddianamede kendisine yer bulmuş. Konuşmaların bazılarında espriler yapılmıştır, ama Savcılık bunun altında başka şeyler aradı durdu. 10 Şubat 2009 tarihinde **Zekeriya Öz**, gazeteci **İdris Akyüz**’le, **“Ergenekon’u bıraktık, biz artık ‘Estergon’la meşgulüz,”** şeklindeki konuşmadan ne kastettiğimizi ciddiye alarak sormuştu, yanıtını vermiştim, ama mahkemede yine karşıma çıktı. Yani telefonda şaka yapmanın bile tehlikeli olduğunu yaşayarak öğrenmiş oldum. İ. Akyüz o dönemde *SkyTürk*’te **Yalçın Küçük** Hocayla birlikte program yapıyordu.

g) Sayfa 1106'da Tape No: 4836'da belirtilen konuşmadaki M. Ü. E. rumuzuyla verilen kişi ek klasörde ismi açıkça yazılış olan Profesör Doktor M. Ülben Ezen'dir.

İstanbul Ticaret Üniversitesinde öğretim üyesi mesai arkadaşımdır ve yukarıda açıklamış olduğum 32. Gün programındaki değerlendirmeler çerçevesinde bir konuşma yapılmıştır. O günkü havayı yansıtmaları bakımından bir olayı anlatmalıyım. Operasyonda henüz benim adım geçmediği süreçte Ezen'in söylemleri bana "gaz" verici bir içerik taşımaktaydı. İddianame yayınlandıktan sonra telefon tapelerini okuyan Ü. Ezen müthiş telaşa kapılmıştı. Bir gün beni Küçükyalı'daki kampüste odasına davet edip, onlarca soruyu yazdığı bir kâğıdı gösterip, "Buradaki soruları cevaplamanı istiyorum," dedi. Yüzüne, "Neden?" diye bakınca, "Eşim telaşlandı. Biliyorsun, annem yaşlı ve hasta. Bu nedenle karım korktu, Ya seni de tutuklarsa!" dedi. Bu nedenle, bu sorulara vereceğin cevapları kendisine götüreceğim." Yanlış anlaşılmasın, bu anıyı yazarak Ü. Ezen'i incitmek istemiyorum, ancak insanların nasıl bir psikoloji içine sokulduğunu göstermesi bakımından ülkenin sosyal tarihine bir not düşmeliyim, diye düşünmekteyim. O soruları yanıtladıktan sonra, konuyu fakülteden arkadaşım, her zaman çok cesur davranmış olan **Prof. Oya Oğuz** ile de paylaştım. Her şey normalken cesur olmak kolaydır, koşullar değiştiğinde korkmak ile korkaklık göstermek arasındaki ince çizgiyi tartıştık.

Taraf Gazetesiyle İlgili Yargım da İddianameye Girmiş

Sayfa 1107'de Tape No: 4841: *Evimizin kızı olarak adlandırdığımız T. C. vatandaşı Yunanlı gazeteci Nena Calidis ile dertleşmedir. Bu konuşmayı Taraf gazetesi Ergenekon bizim içimize de sızmış şeklinde esp-rili bir dille vermiştir. Nena, Taraf'ta çalışıyordu, ama hayal kırıklığına uğramıştı, ortamdaki mutlu değildi Kocasını tıp doktorudur, o da 'Hemen ayrıl,' diyormuş. Bundan yakınıyordu. Ben de konuşmanın çözümüne göre şunları söylemişim: "Hemen ayrıl hayatım, bunlar şerefsiz, ispiyoncu, ahlaksız*

**İKİNCİ
GENEKOL
ÜTERCİM
SAVUNM
YAPTI:**

KAR NEDENTİYLE ERKEN BÜTİ

KAR NEDENTİYLE ERKEN BÜTİ

bir gazete oldular. " Nena, "Bugünkü gazeteyi al, senin listen var, Türk Silahlı Kuvvetlerinin desteklediği insanlar arasındaymışsın," dediğinde, ben de, "Köpekler köpekler!" demişim. Nena, "İkinci andıç ortaya çıktı, o listenin içinde sen de varsın. " Tepkim çok sert olmuş: "Bunlar ne şerefsiz ya, bunlar zaten biliyorsun, bu Ergenekon meselesi çıktığından beri bir sürü millet beni hedef göstermeye çok çaba harcadı. Sizinkiler de yazdı, ahlaksızlar, tamam mı! Bunlar dünyanın en şerefsiz mesleğini yapıyorlar, en şerefsiz mesleği olan ispiyonculuğu yapıyorlar. "

Mahkemede ifade etmediğim bir makaleyi buraya almak gereği duyuyorum. *Yeni Şafak*'ta (18 Aralık 2012) **Ali Bayramoğlu** bir yazı kaleme aldı, başlığı **"Ergenekon, Taraf ve taraf olmak..**

Yazdıkları katılın ya da katılmayın ciddiye alınan A. Bayramoğlu'nun bu makalesi, yaklaşık bir hafta önce **Ertuğrul Özkök**'ün Ergenekon davasındaki sorunları, eksiklikleri, saçmalıkları ortaya koyan değerlendirmesine bir cevap niteliği taşıırken, **CIA'nın yayın organı olduğu konusunda** (1 Temmuz 2008 gecesi Vatan Caddesinde TEM'de polise de söylemiştim) **hiç kuşku olmayarak Taraf'a** da arka çıkmaktaydı.

Bazı bölümlerinden alıntı yapıyorum:

"Sık vurgularız temizlik süreçleri temiz, hukuki, adil ve inandırıcı olmalıdır.

Ama Ergenekon davası denince, mesele bundan ibaret olabilir mi?

Emniyet-özel yetkili savcı ve yargıç üçgeninde kimi siyasi renklerin baskınlığı ve bunun yarattığı sorunlar malumdur. (...) Ergenekon davası, kimi eksikleri ve sorunlarına rağmen siyasi tarihimizin en önemli davalarından birisidir. (...) Bu aşamaya kolay gelinmedi. (...) Sivil yapılar ve örgütler, kimi gazeteler, yeni adli refleks, özgürlükçü ve liberal talepler bir bütün halinde hareket ederek meşruiyet zeminini hazırladılar. (...) Bunlar arasında ikisini özellikle belirtmek gerekir.

Alper Görmüş'ün yönetimindeki Nokta dergisiyle Ahmet Altan'ın yönetimindeki Taraf gazetesi...

Ertuğrul Özkök ve Ahmet Altan.. Biri 2007'yi temsil ediyor diğeri sonrasını.. Biri Ergenekon'a yandaşlığı diğeri karşıtlığı..

Unutmayın ve esas gözden kaçırmayın...”

Ergenekon dedikleri bu operasyon ve dava sürecini pek çok kişi yazmaya başladı; yakında yüksek lisans ve doktora çalışmaları da başlayacak, **bugünkü iktidar da kendisinden öncekiler gibi önümüzdeki bir seçimde artık siyaset tarihinin çöplüğüne gidecek**. Merak ediyorum, bugün gözü kararmış olarak gerçekleri çarpıtıp tersyüz edenler o gün ne yapacaklar? Acaba neler yazacaklar?

Hiç kimse unutmasın ve esas gözden kaçırmamasın.

Televizyon Programına Canlı Yayında Bağlanıp Konuşmak da Savcılara Göre Suç Sayıldı...

1998 yılından bugüne kadar kesintisiz olarak televizyonlarda gerek yönetici gerekse programcı olarak yer aldım. İddianamede 08.04.2008 tarihinde Saynur Özgentürk'ün sunduğu *SkyTürk*'teki gece programına katılarak yaptığım konuşmaya yer verilmiş. Bu husus gerçekten de anlaşılabilir değil, ama savunma yapmak zorunda kaldım. O gece canlı yayında düşüncemi zaten ortaya koymuşum, gizli saklı yapılmadı ki. O gecenin tartışma konusu *Nokta* dergisinin iki ayrı tarihte yayınlamış olduğu “andiçlama” haberi idi.

Birincisinde *Habertürk*'ün Patronu Ufuk Güldemir'le birlikte Genelkurmay'a girmesi yasaklanan, akreditasyonu iptal edilen medya mensupları arasında gösterilmiştim. Herkes günlerce bunu konuştu, sebebini analiz etti. Ben o tarihlerde özellikle 12 Eylül'ü çok sert şekilde eleştiriyordum. Buna bağladık. Oysa ikinci andıçta ise Silahlı Kuvvetlerin işbirliği yapması gereken gazeteciler arasında gösterilmiştim. Burada yaman bir çelişki vardı. Üstelik ben subayken birlikte görev yapmış olduğumuz **Prof. İskender Pala, 28 Şubat sürecinde ordudan siyasi faaliyetleri “neden” gösterilerek uzaklaştırılmıştı. Şimdi de aynı Genelkurmay'ın yararlanılması gereken kişiler listesinde yer almaktaydı.** İşte bunlara gösterdiğim tepkidir. Çünkü bazı gazetelerin olayı farklı yorumlayıp aleyhimde yazı yazılmasına sebep olmuşlardır.

Sayfa 1108-1109'da Tape No: 4844 ve 4845'de SkyTürk'te yapmış olduğum konuşmaya gelen iki farklı tepkiye yer verilmiştir. Birincisi bir emekli subaydan olumsuz, ikincisi ise bir bayandan (Sevinç Toğman) olumlu tepkidir. İddianamede büyük harfle yazılmış olan irtica kavramının neden üzerinde durulduğuna bir anlam veremedim. Çünkü medyada kendisinden yararlanılacak gazeteci ve medya mensupları arasında ikinci andıçta ünlü edebiyat adamı İskender Pala'nın da adı yer almıştı. *SkyTürk* bu konu hakkında benim de görüşümü aldı. Canlı yayında herkesin duyduğu değerlendirmelerim de iddianamede bir kez daha değer bulmuş! **Deniz Subayı İskender Pala ordudan siyasi nedenle ilişkisi kesilmişti.** Bu benim bir temennim değil ki. Kendisi tüm öyküsünü saklamadan gizlemeden kitap olarak yayınladı (*İki Darbe Arasında*, Kapı Yayınları). Ben yalnızca buradaki acımasız çelişkiye dikkat çektim.

Öte yandan, **"İrtica nedir?"** sorusuna ne yazık ki verilecek tek bir resmi yanıt yoktur.

Başbakan'ın yanıtı: *"İrticaya hukuki tanım getirilmiyor, siyasi yaklaşımla olay değerlendiriliyor. İddiaların bilimsel tabanının olması gerekir. Her iddia, bir ispat gerektirir. Aksini kabul etmek hukuken mümkün değil..."*

Diyanet buna şu karşılığı veriyor: *"Dinden sapmak, tekrar cehalet ve sirk hayatına dönmektir."*

İçişleri Bakanlığına göre de: *"Yasada irtica suçu mevcut olmadığından ve irtica suçları kavramıyla hangi suçların ifade edildiği anlaşılmadığından, soruya yanıt verilememektedir."* Adalet Bakanı Cemil Çiçek, *Milliyet*'ten Fikret Bila'ya diyor ki: *"Bu konuda somut kavramlarla konuşmak gerek... 'Türkiye'de irticai faaliyet var mı, yok mu?' diye sorarsanız, 'Var' derim. Ve bu faaliyetler suçtur. Ceza kanunlarımızda da 'irtica' suçu tarif edilmiyor ama 'irticai faaliyet' suçu yer almaktadır."*

Telefon konuşmasında Deniz Müzesinde amiri olarak birlikte çalıştığım, Deniz Kuvvetlerinden mesai arkadaşım ve daha sonra da siyasi görüşlerimiz çok farklı olmasına karşın arkadaşlığımızı devam ettirdiğim İskender Pala için "irticai faaliyet" kavramını kullanmıyor, "irtica" sözcüğünü kullanı-

yorum. Ve bunun da yasada suç olarak tanımlanmadığını bilerek kullandığımı belirtirim.

Balyoz davasının açılmasına, sahte dijital verilerle iki binin üzerinde sahtelikle, 361 personelin mahkûm edilmesine dayanak olan “plan semineri” materyallerini gazeteci **Mehmet Baransu’ya veren “uzun saçlı emekli subayın” İskender Pala olduğu iddia edilmiştir. İddiayı ortaya atan Aydınlık gazetesi ile İ. Pala mahkemelik olmuştur. Kitap yayına hazırlandığında dava sonuçlandı ve İ. Pala haklı bulundu.**

ATO Başkanı Sinan Aygün’ü Kutlamak da Suç Ol- du

Sayfa 1109’da TAPE No: 4846: Sinan Aygün’ün Show TV’de katıldığı bir programdaki konuşmasından dolayı kutlama telefonu açmışım. O da yeni katılacağı bir programda neler konuşacağını, planlarını anlatmış. Bunu zaman zaman herkese yapmaktadır. Bu örgütsel bağı mı gösteriyor?

2004 yılından 2008 yılına kadar medya sponsorum olan Toğman Ajans’ın sahibi kendi ticari bağlantılarını ve sıkıntılarını anlattığı telefon görüşmelerimizle ilgili İddianameye konulan konuşmalar, ne yazık ki Toğman Ajans’ın ticari faaliyetlerini sarsmış, şirketin iş bağlantılarını tersyüz etmiştir. Bu yüzden kaç kişi ekmeğini kaybetti, suçsuz günahsız insanlara yazık değil mi?

*İddianamenin üç sayfası, daha önce varlığından söz ettiğim MHP’nin açtığı davayla ilgilidir. MHP Milletvekili aziz dost **Meral Akşener**’le yaptığım konuşma ve arkadaşım ile aynı konuyla ilgili dertleşme, hepsi suç delili olarak yerleştirilmiş. Bu konuşmaların Ergenekon davasıyla hiçbir ilgisi yok, bunu Savcılık da biliyor, ama uğraşsınlar, savunma yapsınlar diye ne buldularsa doldurdular. Ben de saatlerce davayla hiç ilgisi olmayan bu telefon konuşmalarını ayrıntısıyla anlatmak zorunda kaldım. 32. Gün programındaki yorumum nedeniyle MHP beni mahkemeye vermişti, bunun sıkıntısıyla Ankara’dan kardeşim, arkadaşım Bülent Arı ile bir dertleşmenin ne sakıncası var? Daha önce AKP Habertürk’ü, Ufuk Güldemir’i ve beni, Melih Meriç’in*

hazırlayıp sunduğu bir programdaki konuşmam daha doğrusu eski Başbakan Mesut Yılmaz'a sorduğum bir "soru" nedeniyle mahkemeye vermişti. Bununla çok uzun zaman uğraştık. Henüz yeni sonuçlanmışken, 32. Gün programındaki konuşmalarımız nedeniyle Mahir Kaynak ve beni bu kez MHP mahkemeye verdi. Canımın çok sıkıldığı bu durumun dostlarla konuşulması, acaba neden Savcılık tarafından yanlış değerlendirilmiş? Merak ediyorum.

Şeyhülislamın Duası da İddianame'de

Sayfa 1116'da Tape No: 4872: Mersin Çağ Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü Başkanı Prof. Esat Aslan 25 yıldır yazmaya çalıştığım "Atatürk Biyografisi" üzerinde ne denli zorlu çalışma yaptığımı bildiğinden benimle dalga geçen bir konuşma yapmıştır. İddianameye niye alınmış anlamak mümkün değil.

Önce İddianamedeki yazılı kısmı olduğu gibi aktarıyorum: 24.04.2008 günü saat 22.25'de Esat Aslan ile yapmış olduğu görüşmeden özetle; Esat Aslan'ın "Yatsı namazını kıldın galiba tesbihtesin," Erol Mütercimler'in "Teşbihteyim evet, evet" dediği, Esat Aslan'ın "Teşbih yapıyor musun?," "Kaç 4444" dediği, Erol Mütercimler'in "Bakalım sabahlayacağım bu gece, artık 44 bin mi, 4400 mü bilmiyorum," dediği, Esat Aslan'ın "4444 bu gece ben fetvayı öyle veriyorum," "Valla işte bende iki saattir havalimanında mahsuruz böyle oturuyoruz şimdi, Büyükelçimle Hocalarımla mahsuruz" dediği, Erol Mütercimler'in "ağabeyim iyi yaptın iyi yaptın işte Ben de bu Sadık hoca ile Atv için ferahladığında konuşalım" dediği, Esat Aslan'ın "Yarın bir toplantıya çağırdılar beni ben gidiyorum şimdi Ankara'ya herhalde bir iki üç gün toplantıdayım oldu" dediği...

Bu konuşmadan savcılık ne sonuç çıkarmış, ben anlamadım, ancak Yüce Mahkemenize bu konuşmaya aslında kaynaklık eden tarihsel olayı aktarmak istiyorum. Sizlerle paylaşacağım düşüncenin ve anının sahibi ünlü edebiyat adamımız Peyami Safa'dır.

Kitabında şunları yazıyor:

Balkan Harbi'nin felâket günlerinden birinde, Babı Meşihat, bütün mekteplere: "Allahümme salli salâten ve selmi selâmen tamen..." diye başlayan bir dua göndermiş ve bunun talebeye 4444 defa okutturulmasını emretmişti. Vatani Bulgar istilasından kurtarmanın son ümidine benzeyen bu tamimi, babamın mücadele arkadaşı Abdullah Cevdet'e ben götürdüm. O da, kalın bir çerçeve içinde bu duayı İctihad'a koyduktan sonra, altına şu satırları yazdı (bazı kısımlarını alıyorum):

*"Bu dua Babı Meşihat tarafından binlerce tabolunarak iptidai ve tali mekteplere tevzi ve bunun **4444 defa etfali müslimine okutturulması emrolunmuştur**. Elimize geçen bir nüshasını on iki yaşında bir çocuktan aldık.*

İctihad'ın içtihadı şu merkezdedir: Dua kalbi Allah'ına rapteden bir vecdin ve bir heyecanın ifadesidir. Bu dua Arapçadır. Manasını on iki yaşındaki Türk çocukları değil, kırk iki yaşındaki her Arap bile anlayamaz.

Duanın âlâsını Bulgarlar ettiler: Otuz bu kadar sene çalıştılar, ırklarını kuvvetlendirdiler, bizzat tanzimi idare ve icrayı hüsnü idare ile meşgul oldular, zafer ve istiklâl esbabını hazırladılar: Vatana, hürriyete, memleketlerinin bir istikbale malik olduklarına iman ettiler.

Bizim kafataslarımız boşaldı. Derilerimiz içinde et, kemik, kan kalmadı. Köylerimizde köylü, köylülerimizde köy kalmadı. Anadolu boşaldı. Anadolu hastadır. Anadolu ölüyor!" (Kaynak: Peyami Safa, Türk İnkılâbına Bakışlar, AKDYYK AAM, Ankara 1988, s. 18-19)

Telefon dinlemesi yapanların, savcılarını bu kanıtlarla hukuki yanlışlığa düşürenlerin, olmayan bir olayı kanıtlama mantığını ortaya koyan bir örnek olması nedeniyle kanaat arz etmiyor, Yüce Mahkemenin vicdanına bırakıyorum!

Bedrettin Dalan Adı Geçince İddianameye Girmiş

Sayfa 1117-1118'de Tape No: 4879, davayla ilgisi olmayan bir iş görüşmemi olduğu gibi almış. Konu şu: 1999 yılında Ka-

nal 6'da çalışırken kısa bir süreliğine *TV8'e* gittim. Orada bir tatsızlık oldu, 15 gün sonra *Kanal 6'ya* döndüm. 2008 yılında (15.05.2008) yapılan bir telefon konuşmasında, o tarihte *TV8'den* ayrılmama neden olan kişinin **Bedrettin Dalan** olduğu bana söyleniyor. Doğal olarak şaşkınlık geçirdim. Çünkü B. Dalan, Mehmet Nazif'i bizzat aramış, ***"Bu adamın burada ne işi var, ayıp değil mi, bu adam size olur mu? Bu adam solcunun, komünistin biri,"*** demiş. Daha önce *TV'8'de* kısa süreliğine bulunduğum dönemde oranın genel müdürü olan Nurullah Kadirioğlu, kendisine teklif edilmiş yeni kurulan ya da kurulacak olan bir televizyonun genel müdürlüğünü kabul ederse, programcı olarak kendisiyle çalışıp çalışmayacağını soruyor, ancak daha önceki olaydan belli ki çok rahatsızlık duymuş, bunca yıl sonra bunun nedenini bana anlatıyor. Bu benim kişisel bir problemimken neden buraya alınmış, nasıl oluyor da suç bağlantısı kuruluyor? Sanıyorum savcının hukuki yanılgısıdır. Bedrettin Dalan'ı yakından tanıyanlar bilirler ki, Dalan çevresinde bulunan, kendisine göre başarılı gördüğü pek çok kişi için "kardeşim gibidir, evladım gibidir" türden yakınlık ifade eden tanımlamaları sıkça yapar. Dalan bana da aynı şekilde hitap etmiştir, bu nedenle, "Buna inanılır mı ya!" diyerek karşılık vermişim.

Televizyon Program Konusu Bulma Konuşmaları da Suç Sayıldı

Gazeteci Atılğan Bayar arkadaşım ve dostumdur. 2008 yılında sahibi olduğu internet sitesi korsanhaber.com'a yazı yazıyor hem de internet üzerinden yayın yapan 10TV kanalında program yapıyordum. Dolmabahçe görüşmesi yapılmıştı ve herkes ne konuşulduğunu bulabilmek amacıyla çırpınıp duruyordu. Atılğan'la bu konuda yazdığım bir yazıyı ve tepkilerini konuşurken dinlemeye takılmış, İddianameye de aynen almışlar: Sayfa 1118-1119'da Tape No: 4882. Burada adı geçen konuşmaya özne olan yazı, korsanhaber.com'da yayınlanmıştır ve Genelkurmay Başkanı ile Başbakan arasında yapılan Dolmabahçe görüşmesidir. Bu yazıda, ***öküz altında buzağı aramaya gerek olmadığı, gerçek nedenin Irak'a yapılacak bir operas-***

yon olduğunu yazdım. Hatta yazıya şöyle başlamıştım: “İlk 20 dakika Fenerbahçe’nin durumunu konuştular.” O günlerde Büyükanıt-Erdoğan görüşmesinin içeriği konusunda kanaatim buydu. O sırada herkes hanımefendinin harcamalarıyla ilgili bir dosyadan söz ediyordu.

Her ikisinin de, aramızda konuşulanlar bizimle mezara gidecek açıklamaları, kanaatimi “Ergenekon operasyonuna” yeşil ışık yakma doğrultusunda değiştirmiştir. Dolmabahçe’de Büyükanıt ile Erdoğan karşılıklı olarak masaya hangi dosyaları koymuş olduklarını bir gün öğreneceğiz.

Savcılığın Üzerinde Durduğu Davayla İlgisiz Telefon Konuşmalarım

Özel işlerim, mahkeme davalarım, randevu görüşmelerim, medya sponsoru olan ajansımın ticari faaliyetleri, televizyon programıma konuk edeceğim kişilerle program öncesi yaptığım konuşmaların hepsi İddianame-de yer bulmuş. Sizin anlayacağınız, örgüt üyelik faaliyetlerine dönük eylem konuşmaları bulamayınca, tüm konuşmaları doldurmuşlar.

Sayfa 1122’de 05.06.2008 günü Tape No: 4901, Toğman Ajansla yapılan görüşmedir, konusu da o dönemde herkesin odaklandığı AKP’nin kapatılma davasıydı. Üstelik **Anayasa Mahkemesi AKP’yi “laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmak suçunu işlemekle suçlamış” ve bu kararı 1’e karşı 10 oyla almıştır. Ben de, burada sonucu 2’ye karşı 9 olarak tahmin ettiğimi belirtmekteyim.** Kaldı ki bu konu, o günlerde herkes tarafından nerede ise bahis gibi oynanıyordu. Bir örnek olması açısından yazıyorum: Oylama sonucunun açıklanacağını beklediği gün *Habertürk*’te **Fatih Altaylı** sonucu ve hangi yargıç üyenin nasıl oy vereceklerini bir kâğıda yazıp teras çevirmişti. Stüdyodakilerin belirttiğine göre, sonuç aynen onun yazdığı gibi çıkmıştı. Kısacası herkes tahminde bulunuyordu.

Annem hayatında hiç görmediği, tanışmadığı Tuncay Özkan’ı çok sever. Dualarından eksik etmez. Nedenini bilemiyorum. Zaman zaman da bana telefon açıtırıp dualarını iletme

side, hakkımda iftira yazan bir gazeteciyle ilgili şikâyetimde, Yıldız Teknik Üniversitesi eski rektörü arkadaşım, Kocaeli Üniversitesi rektörlük seçimi sonucuna yönelik tartışmamız da İddianamede kendisine yer bulmuştur.

Mahkemede bir de özür dilediğim bir kişi oldu. Gazetede, Mir Dengir Fırat'ın dedesiyle ilgili olumsuz bir haber okumuştum, bu bilgiyi de ajansım ile paylaştım. Oysa bunun doğru olmadığını bir arkadaşımından öğrendim. Aramızdaki konuşma İddianameye konmuş. Sayfa 1125'de Tape No: 4912. Bu konuşmadan çok utandım. Çünkü Mir Dengir Fırat'ın dedesi hakkında gazeteden okuduğum bilgi yanlışmış. Doğrusunu yazar Murat Çulcu'dan öğrendim. Mahkeme huzurunda kendisinden özür diledim. Bana yakışanı yaptım.

Her ne kadar, *Yeni Şafak* internet sitesinde 4 Temmuz 2008 tarihinde, "Strateji uzmanı Erol Mütercimler'i Dengir Mir Mehmet Fırat gözaltına aldırdı" diye haber yapmışlarsa da, o konu ile bu farklıydı. Ben de onun gibi davranamazdım. Ahlak anlayışım özür dilememi gerekli kılmıştır.

Sayfa 1127'de Örgütsel İrtibatlar başlığı altında yazılanları buraya aynen alıyorum:

Şüpheli **Bekir Öztürk**'ün ana davaya esas olan cevaplarından; 22 Şubat 2007 tarihinde **Ümit Sayın**'ın aralarında Bekir Öztürk, **Behiç Gürcihan**, **Erol Mütercimler** ve **Emin Gürses**'in de bulunduğu gruba kendisine gelen bir e-posta ile ilgili olarak 'Türk İntikam Birliği'ni sorduğu anlaşılmıştır," **iddiası ortaya atılmıştır.**

Buna cevabi savunmamdır: Burada iddia makamının beni neyle suçlamaya çalıştığını anlamış değilim. Birincisi, Bekir Öztürk'ü tanımıyorum. Konferanslarımda bile tanıştırıldığımı ya da kendisini tanıttığını anımsamıyorum. İkincisi; Bekir Öztürk her kim ise, aralarında benim de olduğum bir grup şahsiyete bir e- posta gönderip bir soru sormuş. Buna ben cevap vermiş miyim? Burada yazmadığına göre, cevap vermemişim. O halde neden bu kısım iddianamede yer almış. Savcılığın hukuki yanlışlığı içinde olduğunu gösteren bir delil olduğunu değerlen-

diriyorum. Kaldı ki, bir televizyon programcısı olarak binlerce e-mail gelirdi. Neredeyse tamamını programın asistanları okurdu. Ancak çok az bir kısmına cevap gönderirlerdi. Çünkü içlerinde öyle saçma sapan, öyle provokatif mektuplar vardı ki, söz etmeyi bile mahkemenize saygısızlık sayarım.

Sayfa 1127'de Tape: 1052, 19.11.2007 tarihinde Erol Mütercimler ile Veli Küçük'ün görüşmesinde özetle; *Erol'un "Paşam bu vakfın adı neydi?" diye sorduğu, Veli'nin "TESAV Vakfı Türk Devletleri ve Toplulukları Kardeşlik ve Dayanışma Vakfı." "He ben aradım. Bakü'de yarın döneceklermiş." "Yalnız cebi kapalı, cebine ulaşamazsın. Burdan şey yap" dediği, Erol'un "He tamam şimdi benim kızdan ben bi haber göndereyim tamam." "Paşam çok teşekkür ediyorum. Esat Aslan Albayın selamı var size," dediği, içeriğinde bir iddiaya yer verilmiştir. Buna cevabi savunmamdır: Bu konuşma sözü edilen tarihte, o hafta, Habertürk televizyonunda yapılacak olan Aynanın Arkası programımda Azerbaycan'daki bazı gelişmelerle ilgili bir programda, Azerbaycan'daki muhaliflerden bazılarının da görüşüne başvurmak için yapılmış bir yardım talebidir. Veli Küçük Paşa'dan bilgiyi aldıktan sonra, programın asistanınca artık takip edileceğini belirtiyorum. Hepsi budur.*

Mahkemede Kontrolümü Kaybettim

Mahkemede kontrolümü kaybettiğim, sinirlendiğim tek telefon konuşması tapesi olmuştur.

Şimdi düşündükçe utanıyorum, yapmamalıydım. Ancak atılan iftirayı, yapılan dedikoduyu okuyunca hak vereceğinizi sanıyorum. Burada bir hakaret kastım olmayıp savunma metnim olarak aynen yazıyorum. Bir emekli general olan **Nejat Eslen hiç vicdani rahatsızlık duymadan aynen şunları söylemiştir: "Şimdi bakın Erol Mütercimler ajan..." Erol Mütercimler'in ulusalcı geçinmesine rağmen, yazdığı kitapların kafa karıştırmak için yazdığını anlatarak, "... bakın şimdi Çerkezlerle Türklerin arasını açma misyonunu vermişler ona" "Çok kötü yani çok ajan var şu an." ... Erol Mütercimler'i deşifre etmek lazım," dediği, Güler**

Kömürcü'nün de, "Aynı görüşteyim efendim," dediği,...."

Burada çok kritik bir durum var. **Güler Kömürcü** sanıktı. Savcı, sanık Kömürcü aleyhimde konuşan birisiyken aynı örgüte üye olduğumuzu iddia ediyor. Bu büyük bir çelişkiydi, ama ne savcı ne de mahkeme açısından hiç önemli değildi. Üstelik savcı bunu gözümün içine sokarcasına bir de delil olarak koymuş. Ne diyebilirim ki!

Savcı çok iddialı ve gururlu olarak **Ümit Sayın**'la da aramda örgütsel irtibat kurdu. Ek klasörlerde Ümit Sayın'la bir jandarma subayı (adı Oğan Türkmen, tanımam, kim olduğunu bilmem) arasında geçen telefon konuşmasında aleyhimde neler konuşulmamış ki! O konuşmalardaki hakaretlerden örnek bile yazmıyorum. **Şamil Tayyar** kitabına (*Gölge İktidar*, s. 261-266 arası) bu konuşmaları yerleştirmiş. Aynı terör örgütü üyesiymişiz, ama Ü. Sayın, "(Erol'la) ama pek görüşmüyoruz," diyor (06.08.2005). Ü. Sayın'ın ruh sağlığı herkes tarafından biliniyor, bu nedenle ona kızamıyorum, ancak telefonda konuştuğu Türk subayı(!) Oğan Türkmen'e ne demeli! Sistem TSK'da ne yazık ki bu karakterde "subay-astsubay" yaratıyor.

Sayfa: 1127 Tape: 1484, 28.12.2007 tarihinde Nejat....? ile Güler Kömürcü'nün görüşmesinden özetle, benim aleyhimde dedikodu yapıldığı yazılmış. Buradaki Nejat adlı şahsın daha önceki duruşmalardan birisinde **emekli Tuğgeneral Nejat Eslen** olduğunu öğrendim. Telefonda iki kişi konuşuyor, ben ne yapabilirim ki? Söylediklerinin hepsi yalan, yanlış ve iftira. Gayet tabii ki yasal haklarım saklıdır ve gereğini avukatım-müdafiim yapacaktır. Ancak, İddianameye alındığına göre savunma yapmak zorunda bırakılıyorum. Birincisi; mason locasına üye olmak ayıp da değildir, yasak da değildir. Ancak ben hiçbir mason locasına üye değilim. İkincisi; her ne kadar bu iki kişi hakkında gerekli yasal işlemler yapılacaksa da, "Benim hangi ülkenin adına ajan olduğuma ve bu konuda hakkımda bir takip işlemi olup olmadığına dair kanıtın MİT'ten istenmesi hususunu mahkemenizden savunmamın kutsallığı ve masumiyet karinemın korunması adına talep ediyorum." (Daha sonraki celselerde mahkeme bu talebimi yerine getirmedi.)

Yapacağım savunmada yer vereceğim bazı sözcükler için mahkememizden özür diliyorum; ama savunmamı da yapmak zorundayım: Son yıllarda, ne yazık ki, bazı kendini bilmez emekli albay ve k  k rütbeli emekli general-ler, **ağız ishali olmuş** gibi askeri konular dışındaki her konuda konuşmaktadırlar. Bunu televizyonlardan ibretle, üzüntüyle ve içim sızlayarak, yangıyla izlemekteyim. Yazma heveslisi bu şahsiyetlerden bazıları bilgi birikimi yetsin yetmesin her konuda kitap yazma cüretini göstermektedirler. Evet bu, demokrasinin düşünme ve düşündüğünü ifade etme özgürlüğünün gereğidir. Basacak yayınevi olduktan sonra doğal olarak yapacaklar. Ancak, başka-larının şeref, namus, haysiyetiyle oynama, bu kutsal nitelikleri zedeleme hakkını onlara vermez. Bu şahsiyetlerin yazdıkları kitapları açtığınızda ne yazık ki, içi **tezek** kokmaktadır. Yine **bu şahsiyetlerden bazıları kendilerini, televizyonlarda “efsane komutan”, “bilmem hangi ABD’li subayın sınıf arkadaşı”** gibi sıfatlarla anons ettirmektedirler. Yani megalomanyaklıkları **bu boyuta gelmiştir**. Burada benim için üzüntü verici olan nokta da şudur: Bu konuşmanın taraflarından birisi olan **emekli Tuğgeneral Nejat Eslen’in**, askeri yazılarını editörü olduğum dergide yani *M5 Savunma ve Strateji* dergisinde basmam, program yaptığım kanallarda televizyona çıkarmam için bana söylediği sözleri keşke duysaydınız. Ne diyeyim, sonuç olarak sayıları çok az da olsa o ve başkaları yine de emekli subay! O nedenle yapılan konuşmalar-da ve yazılan kitaplarda adım da belirtilerek ifade edilen vurgulamalar karşı-sında, ancak bu kadar sakın kalarak savunma yapabiliyorum. Kabulünü arz ederim.

Bu savunmamın ardından kullandığım “şerefsizler, haysiyetsizler” sıfatları nedeniyle avukatım Cavit Subaşı ayağa kalkarak düzeltme yaptı. “Bu sözler savcıya söylenmemiştir, sakın yanlış anlaşılmasın,” dedi. Ben kesinlikle savcıya yönelik söylememiştim. Böyle anlaşılacağını hiç düşünmemiştim. Çünkü bana iftira edenlere söylemiştim. Ne de olsa Cavit deneyimli bir avukattı. Mahkeme Başkanı da “bu tür ifadelerin kullanılmaması gerektiği” uyarısını yapınca, ben de mahkemeden özür diledim.

Güler Kömürcü'yü hiç ciddiye bile almadım, emekli generali mahkemeye vermemi de Cavit Subaşı engelledi: "Bırak, ne de olsa asker!" Biz polise, savcıya, yargıçlara kızıyoruz, iyi güzel de, birileri onların eline koz veriyor. Bu şahıs da emekli general, konuştuklarına bakınız, hiç utanma arlanma yok. "Anamı öpen kadı, kimi kime şikâyet edeyim!" Ben de, "Lanet olsun, dünya nasıl olsa küçük, bir yerlerde karşılaşırız," dedim, davamdan değil şimdilik davadan vazgeçtim.

Uydurulmuş İki Belge: Ergenekon ve Lobi

Bir emekli albayın, bir emekli tuğgeneralin zırvalıkları dışında, bazılarının da saçmalıkları yüzünden İddianameye alınan yalan, yanlış bitmiyor ki: **Sayfa 1127'de İddianamede şunlar yazılıdır: "Şüpheli Ümit Oğuztan'a ERGENEKON veya LOBİ adı ile bilinen illegal örgütlenme hakkında tüm bildiklerini anlatması istendiğinde, Ergenekon ismini, Erol Mütercimler'in yapmış olduğu araştırmalar neticesinde yayınladığı kitabında, söyleşilerinde, televizyon ve gazetelerde 1997 yıllarındaki dile getirmesi ile duyduğunu"** diyerek devam ettiği görülmektedir.

Buradaki yanlışlara ve suçlamalara karşı savunmamdır: Savunmamın ilgili yerinde bu konuyu Mahkemenize kendim tüm ayrıntısıyla ve duyduğum yani kulak tanığı olduğum hiçbir şeyi saklamadan anlatacağım. Fakat burada da yanlışları düzeltmem gerekiyor. Doğrudur, Ergenekon adını *Aydınlık dergisinin* organizasyonunda ve 1997 yılında **Can Dündar**'ın *40 Dakika* adlı televizyon programında ben söyledim. Zaten hepsi de o kadardır.

Şüpheli Ümit Oğuztan demiş ki; *"Erol Mütercimler'in yapmış olduğu araştırmalar neticesinde yayınladığı kitabında, söyleşilerinde, televizyon ve gazetelerde dile getirmesi ile duydum."* Şüpheli Oğuztan'ı ya belleği aldatıyor ya da birileri ona böyle demiş. **Eğer aynen böyle söylemişse söyledikleri yalandır yalan, yalan... Gerçekten aynen böyle söylemişse onu en ağır tanımlamalarla suçluyorum... Neden? Çünkü yukarıda sözünü ettiğim belgesel haber programı dışında, 1997 ile 2012 Ocak**

ayı arasında benim bu konuyla ilgili olarak televizyonlarda konuştuğum, kitap yazdđđm, makale yazdđđm, araştırma yapıp yayınladıđđm ve 1997’de bir kez bir konferansta konuşmam dışında konferans, panel ya da başka bir etkinlikte konuştuğum, fikir beyan ettiđđm duyulmamıştır. Bugüne kadar yazılmış çok kitabım var, ama Ergenekon adıyla yazılmış hiç kitabım yok; çünkü yazmadım.

Evet, askeri darbeler hakkında araştırma yaptıđđm, yayın dünyasının bir kısmınca biliniyordu, ama o araştırmayı da yayınlamadım, çünkü çöpe attım. Durum böyle olunca bu kitap taslađđmdan ve orada yazdđklarımдан acaba kime söz etmişim?

Gazeteler ifadesine gelince de; şüpheli Oğuztan’ın oradaki yanılığı da şudur. 1997’de bile yalnızca bir kez ve tabii ki sonrasında hiçbir gazetecinin bu konudaki röportaj talebini kabul etmedim. Bunu medyadaki herkes bilir. Çünkü başvurmayan gazete kalmadı. Başka bir bahaneyle evime gelip bu konuda konuşmam için çok zorladılar. Hepsine **Can Dündar**’ın *Ergenekon* kitabına bakmalarını söyledim. Ancak bu, orada yazılan her şey doğrudur anlamına da gelmemektedir. Çünkü sonuçta o kitap, yapılan söyleşilerden yazarların kendilerine göre yapmış oldukları bir bant çözümüdür ve zaten canlı yayın olarak da yayınlanmayıp bant yayını olarak seyirciyle buluşturulmuştur.

“Gazetelerde okuduđđm” dedikleri özel olarak bu konuyla ilgili yapılmış röportajlar değildir, çünkü hiç yazı yazmadım, 1997 yılı sonrası hiçbir gazeteye de röportaj vermedim. Ancak **Can Dündar**’ın kitap ve programından yola çıkararak yazılanlar vardır, bir de benim olumsuz yanıt verip, ama ‘şunlarla konuşun’ dediklerimden yola çıkararak yapılan kurgular vardır. Bunların da benimle ilgisi yoktur. Hiçbirinin altında imzam ya da onayım yoktur.

İddianamenin bu kısmında, bir soru aklıma takılıyor. Bu konuyu mademki ben biliyormuşum, mademki şüpheli Oğuztan varlığından benim haberim olmayan kitaplarımdan, makalelerimden öğrenmiş, bu durumda akıl şunu emretmiyor mu: Meclis Susurluk Komisyonunun Ergenekon olgusunun kulak tanıđđ olan tek kişiyi çağırması ya da o sözü edilen ra-

por her neyse ona katkı sağlanması için yardımımı talep etmesi gerekmiyor mu?

Bu nasıl bir ciddiyetsizliktir. Ya da Meclis Komisyonu **Ümit Oğuztan**'ın raporunu okuyunca olayda gerçekten ciddi bir yan görmemiştir. Ama bu soru da kafama takıldı, **ikinci soru**: Ümit Oğuztan nerede gördüğünü bilmediğim benim kitabımdan alıntı yapıp ya da esinlenip, yaradana sığınarak rapor yazması yerine, neden beni arayıp bulup bana danışmamış? Bu durum bana çok garip geliyor. Öte yandan hiçbir konuşmamda, yazmış olduğum bu kadar kitabımda bir kez bile olsun LOBİ sözcüğünü kullanmadım. Bunu da bilgilerinize ve dikkatlerinize sunuyorum. Savunmamın ilgili bölümünde bu konuyu benden uzun uzun zaten dinleyeceksiniz.

İlhan Selçuk, Oral Çelik, Cumhuriyet Televizyonu

Bir başka iddiaya geçiyorum. Daha iddianame yayınlanmadan çok önce, daha doğrusu **İlhan Selçuk** gözaltına alındığında evinde bulunanlar medyaya servis edilmişti. Burada el yazısıyla tuttuğu notlarda birkaç yerde adım geçiyordu. **İddianame 3. cilt Sayfa: 1128'de** anlatılan İlhan Selçuk'un evinde bulunan dokümanda benim de adımın olduğu olay şöyle gelişmiştir: Daha önce sözünü ettiğim ve bir süre çalıştığımı söylediğim *Yeni Medya İletişim AŞ* yayıncılığa karar vermişti ve piyasada sansasyon koparacak bir kitap basmak istiyordu. Bu nedenle çok uzun süre ve sıklıkla **Veli Küçük** generale tanıştırdıktan sonra irtibat kurduğumu söylemiştim.

İşte bu arayış sürecinde şirketin patronlarından birisi tarafından, anılarını yayınlatmak ve anılarının satışı amacıyla şirkete gelmiş olduğu ifade edilen **Oral Çelik**'le tanıştırıldım.

Oral Çelik'in anılarını yazıp satmaya karar vermiş olduğu söylendi. Ancak anılar ortada yoktu. Şirketten deneyimli bir gazeteci arkadaşımız yazacaktı (Bugün *Star* gazetesinde köşe yazarlığı ve *Kanal 24*'te program yapan Ardan Zentürk). Mutabık kalındı ve Oral Çelik gitti.

Sonra üç patron bir araya geldi, bu konuyu tartışılar; birisi,

“Ben bu işlerden anlamam, benim işim uluslararası finans ve uydu projesini hayata geçirmek,” dedi. O tarihte şirket birkaç alanda yatırım yapıyordu. İkinci patron da, “Bu kitap bize yakışmaz,” dedi.

Çok tartışıldı, fakat sonunda varılan karar şu oldu: **Oral Çelik anılarına 300.000 dolar istiyordu.** Yapılan hesaplara göre bu kitap dünyada olay olacaktı ve film haklarıyla bu para katlanacak 15 milyon dolara kadar çıkacaktı. Ama bir sorun vardı, kitap ortada yoktu. **Oral Çelik**’in yurtdışındaki avukatları da önce Türkiye’de bir gazetede yayınlanmasını şart koşmuşlar. Bu nedenle basınla temas arayışı için karar verildi. Ve herkesin irtibat kuracağı gazeteler belirlendi. Çünkü patronlar basından gelmişti. O tarihte şirkette çok deneyimli başka gazeteci arkadaşlar da çalışıyordu. Herkesin gazetelerde tanıdığı yöneticilere gitmesi kararlaştırıldı. Benim payıma da *Cumhuriyet* düştü.

Patronlar bu anıları şirketin de para kazanmasını hedefleyerek medyaya 500.000 dolara satma kararı verdiler. Yani gazete yöneticileriyle bu para üzerinden konuşulacaktı. Randevu alıp *Cumhuriyet*’e gittim. **İlhan Selçuk**’la konuyu görüştüm, projeyi anlattım, Şirketin teklifini söyledim. İlhan Selçuk, “*Bu kitabı basmak bize yakışmaz,*” dedi. Ayrıca, “*Cumhuriyet’in böyle bir parası da yok,*” dedi. “*Olsa bile Oral Çelik anılarına zaten veremeyiz,*” dedi.

Bunun üzerine Gürbüz’ün kardeşiyle temas kurulmasına karar verildi. Bu arada piyasadaki hiçbir gazete **Oral Çelik**’in anılarını kabul etmiyordu. Yani şirket bunu satamıyordu. Bu arada *Yeni Medya İletişim*, televizyon kurma projesi de geliştirmeye çaba harcıyordu. Şirket, Çapanların bir televizyonu olduğunu öğrenmişti ve bu televizyonun devredilip devredilemeyeceğini araştırmamı istedi. Son bir kez Çapan kardeşlerle temas edilip sonuç alınır mı diye girişim başladı. Şirkette söylendiğine göre galiba **Oral Çelik**’in anıları için yurtdışı bağlantısı sağlanmıştı, bu da şirketi heyecanlandırdı, ama kısa bir süre sonra bunun sonuçsuz kaldığı ortaya çıkacaktı.

Gürbüz’ün işadamı olan kardeşiyle (Günay) *Cumhuriyet*’teki ofisinde buluştum. Konuyu anlattım, zaten **İlhan Selçuk** ona

durumu anlatmıştı. Kendisi, “*bu işlere karar veremeyeceğini, abisiyle görüşmek gerektiğini, ancak onun karar verebileceğini*” söyledi. Bana da, “*Abim hapiste, sen ziyaret edersen hem ona moral olur hem de bu konuyu kendin söylersin, biz izah edemeyiz,*” dedi. Makul geldi. Gerekli izin alındı ve ben Kartal Cezaevinde kendisini ziyaret ettim. Tabii çok şaşırdı ve sevindi. Konuyu açtım, tüm ayrıntısıyla anlattım. “***Oral Çelik’in anılarını Cumhuriyet’e almanın yakışık almayacağını, ayrıca Gürbüz Çapan ve Oral Çelik işbirliğinin düşünülmemeyeceğini***” söyledi.

Bu konunun kapandığı belliydi. Ardından televizyonun satışı konusunu açtım. Satışa değil, ama yayına sıcak baktığım, ancak çok az bir yatırım gerekeceği, bunu da *Yeni Medya*’nın yüklenmesi gerektiğini söyledi. Ancak yayın Avrupa’dan uydudan yapılıyordu, yani prosedürü uzundu.

Gürbüz Çapan’ın önerisine göre bunu şirket yüklenmeliydi.

O da “*Tek koşulum var,*” dedi, “*hem İlhan Selçuk buna olur diyecek hem de televizyonun adı Cumhuriyet olacak.*” Televizyonun eğer başarılırsa yayına sokulma masrafı ilk etapta 500.000 dolar olacaktı. Fakat bir sorun vardı, şirketin böyle bir parası yoktu. Onlar Oral Çelik’in son noktada 15 milyon dolar gelir sağlayacak anılarına bel bağlamışlardı. Şirket de ilk etapta Çapanların şirketinin bu parayı vermesini istiyordu. Gürbüz Çapan, *hayatım boyunca 500.000 dolarım olmadı. Yine de televizyonun söylediğim şartlarda satışına değil, ama yayma geçirilmesine ‘evet’ diyorum,* dedi. Oradan ayrıldım. Bu işin eşgüdümünün bana verilmesinin tek nedeni vardı: Gürbüz Çapan’ın hemşehrim, dostum oluşudur.

Şirkete durumu anlattım. Son bir kez Oral Çelikle konuşulmasına ve anıların alınması için bir yol bulunmasına karar verildi. Çünkü *Cumhuriyet* televizyonu konusunda çok ısrarlıydılar. Tarafların avukatları bir araya geldi. Şartlarda mutabık kalındığı ifade edildi, ama şirketin hâlâ parayı temin etme şansı yoktu, çünkü o tarihte Malta’da yabancı ortaklı uydu inşa ettirmeye çalışıyorlardı. Tüm para oraya akmıştı. Avukatların buluşmalarında yanlarındaydım. Şimdi anlatacağım kısımdan bu nedenle çok emin değilim.

Galiba Şirketin hukuk ları tarafından *Cumhuriyet*'in hukuk larına durum tüm çıplaklığıyla anlatılmış, bu anılardan temin edilecek parayla bu televizyonun gerçekleŐtirilebileceđi izah edilmiş. Bunun da Avrupa'ya satıŐında birlikte hareket mi etmek, yoksa oradaki binlerinin yurtdışındaki yapım ların hukuk bürolarıyla bir ilişkisi mi varmış, geliŐmeyi bilemiyorum, ama **Oral  elik**'le konuşmada **Gürbüz  apan**'ın avukatının bulunmasına da karar verilmiş. (Bildiğim kadarıyla da Oral  elik'in, anıların yayınlanması konusunda *Cumhuriyet*'le pazarlık yapıldığından haberi olmamış. Basındaki demecinden bunu anladım.) Ama bu görüşme gerçekleşmemiş. Çünkü **Oral  elik** tarafı fikrini deđiŐtirmiŐti. Anıları 300 bin değil 500.000 dolara satmaya karar vermişlerdi. Bu buluşma da gerçekleşmedi. İŞte bu konuşma odor.

Şirkete bu son durumu yani artırılan para miktarını söyledim. Artık bu konuyla ilgilenmemeye karar verilmişti.

Buradaki notlarda yok, ama ben olayın devamını anlatayım. Daha sonra **Oral  elik** avukatlarıyla Tuzla'ya geldi. O tarihte annemin evinde kalmaktaydım ve tesadüfen oradaydı. Şirketin kararını bekliyorlardı. Bir balık lokantasıydı. Gittim, toplam bir bardak çay içecek zaman kadar kaldım, anıların alınamayacağını söyledim. Zaten para konuşuluyor, ama anılar o tarihte ortada yoktu. Bu iş bitti. Sonra başka bir yayınevinde basıldı, ama bildiğim kadarıyla da satışı olamadı. Yani bu kadar büyük beklentilerle yapılan tüm çabalar boşa gitmişti. *Cumhuriyet* televizyonu da olamadı. Kısa bir süre sonra *Yeni Medya İletişim Şirketi* de zaten ağır ekonomik yükün altından kalmadı, ne yazık ki iflas etti.

Düzmece Ergenekon Materyalleri, Digital Veriler

10 Şubat 2009 tarihinde **Zekeriya  z** beni ikinci kez sorguladı. Karşıma uyduruk bir belgenin çıkarıldığını İkinici Bölümde anlatmıştım. Problemin ortadan kalktığını, çözüldüğünü sanıyordum, ama yanılmıŐım. Çünkü baŐkalarında da çıktığı iddia edilen sahte dijital verilerin benzeri, olduğu

gibi orada çürütmüş olmama karşın, İddianamede aynen yazılmıştı. Mecburen mahkemede savunma yapmak zorunda kaldım. Sayfa 1129'dan itibaren hakkımda yapılan iddialara CEVABIMDIR.

Sayfa 1129-1136 arasındaki iddia şudur: Bana ait olduğu belirtilen Seagate marka, seri numarası 5JX14T3H olan bilgisayar hard diskinin Unallocated Clusters "işletim sisteminin görmediği alan" alanda bulunan dosyaların incelemesinde bulunan bir belgeden söz ediliyor.

Evimden alman hard diskimin, iki adet dizüstü bilgisayarımın, program kasetlerim ile program CD'lerim ve öğrencilerime ait olan bitirme tezleri ve ödev CD'lerinin hiçbirinin kopya kayıtları bana verilmemiştir. Bu hususu daha önce belirtmiştim.

10 Şubat 2009 tarihinde yapılan sorgumda avukatım **Hande Özışık'ın** yanında bu dokümana şiddetle itiraz ettim ve ilk kez gördüğümü birkaç kez yineleyerek söyledim. Bunun üzerine Savcı, "*İnternette hakkımda ne yazmışlar diye merak edip aramış olamaz mısın?*" dedi. Bu soruya yanıtlım kesinlikle "Hayır"dır. 2001 yılında hem **Fehmi Koru'nun** Taha Kıvanç adıyla *Yeni Şafak'ta* ilk kez yazdığı hem de *Aksiyon* dergisinin 12/18 Mayıs 2001 tarihinde genişçe yazdığı andan itibaren bu meseleyle yani içinde **Ergenekon** adı geçen hiçbir şeyle ilgilenmiyordum ki, bunu da internette arayayım. Huzurunuzda yine belirtiyorum, bilgisayarımda bulunduğu iddia edilen bu dokümandan ilk kez Savcı Zekeriya Öz'ün okumasıyla haberdar oldum; üstelik bana dokümanı göstermedi de; internette hiç aramadım ve internetten indirmedim.

Bu doküman önünüzde duruyor, 10 Şubat'ta Savcının okuduğu belgenin baş kısmı, bazı şeyleri anlattıktan sonra, "**.... Erol Mütercimler tarafından verildi,**" şeklinde bitiyordu. Benim ısrarım üzerine, bunu, avukatımla bana Savcı Zekeriya Öz'ün kendisi iki kez okudu. Ben de bunun üzerine, "**Ben kime vermişim, kendi kendime mi?**" diye sordum. Ben bunu kime vermişim, açıklığa kavuşturulmasını istiyorum.

Hâlâ polisin böyle şeyleri bilgisayarlarımıza eklemeyeceği

konusundaki iyi niyet ve saflığımı koruyarak, içinde Ergenekon adı geçen ve çok sayfalı bir dokümanı nerede ne zaman gördüğümü anlatacağım.

1 Temmuz 2008 tarihinde gözaltına alındığımda, o gece polis müdürleri beni yukarıya odaya çağırdılar. Zaten hemen herkesi davet ediyorlardı. İlk kez niçin gözaltına alındığımı orada öğrendim. Çünkü evde arama yaptıklarında ve beni götürdüklerinde ekip hiçbir şey s ylememi ti. Yalnızca ellerinde arama emri ve gözaltı kararıyla gelmişlerdi.

Bu paragraf belki tekrar olacak, ama gerekli olduğundan yazıyorum. İlk gece (1 Temmuz gecesini, belki de 2 Temmuz sabahı), karşılıklı sandviç yerken çok kalınca bir doküman göstererek, bunun **Ergenekon** yapılanması olduğunu söylediler. Içinde yığınla da şema vardı. **Dokümanlara bakmama müsaade ettiler. Hızla karı tırdım ve sonra masaya bırakırken, bunu hayatımda ilk kez gördüğümü, bu dokümanı hiçbir T rk  n yazamayacağını, çünkü kimsenin buna bilgisinin ve tecrübesinin yetmeyeceğini söyledim. Bunun bir yabancı istihbarat içi olabileceğini ama  emaların burada çizilmiş olabileceğini, ifade ettim. Amir ya da müdür, rütbesini bilmiyorum, “Evet, dokümanı evlerde bulduk, şemaları biz  ızdık,” dedi. Ben de bunun  zerine, “Lütfen bana bu dokümanı verin, aşağıda hücrede nasılsa çok zamanım var, sabaha kadar okuyup 3 sayfalık da bir rapor yazayım,” dedim. “Herkes rahatlasın.” önce vereceklerini söylediler, fakat daha sonra bu doküman yanılmıyorsa üç kez dışarıya gitti geldi, sonunda bana vermekten vazgeçtiler. Yani içeriğini o gün de bugün de tüm ayrıntısıyla bilemiyorum.**

Ancak başlığı **Ergenekon** olan, fakat bunlardan farklı bir çalışmayı daha önce gördüm. Yılını tam hatırlamıyorum. 2005 olması gerekiyor. *Habert rkteki* programıma her zaman yüzlerce mektup gelirdi. Televizyona gelen zarflar genelde haber masasının arkasındaki masada yığılır durur, biz oradan bakar se erdik. Bir büyük sarı zarftı. I inden büyük punto harflerle yazılmış **Ergenekon** başlıklı, aklımda kaldığı kadarıyla 7-8 sayfa civarında bir doküman  ıktı. Gönderen belli değildi. Yazılanlara baktım; 27 Mayıs, Albay Talat Aydemir’in girişimleri, 12

Mart, 12 Eylül başlıklarıyla olan biten anlatılıyordu. 28 Şubat var mıydı? Doğrusu hatırlamıyorum. Göz gezdirdiğim kadarıyla da siyasi ve askeri olaylar doğruydur. Haber merkezindeki arkadaşlara bunu kullanıp kullanmayacaklarını sordum. Onlar da ilgilenmediklerini söylediler. Ben de kendi programımda yararlanmayacaktım, zaten bilgim olan siyasi tarih konularıydı. Orada hem stajyerler hem de genç çalışanlarımız vardı, ilgilendiler. Galiba stajyerlerden birisi, alıp alamayacağını sordu. Ben de, “*Tabii al, Türk demokrasisi bakımından bu olaylar çok önemlidir; saklayın, okuyun, bilgi sahibi olun,*” dedim. İşte benim gördüğüm tek **Ergenekon** adlı doküman budur. Bunu zaten, 4 Temmuz 2008’deki ilk sorgumda her iki savcıya da (**Zekeriya Öz** ve **Mehmet Ali Pekküznel**) söyledim.

Kuvvetli Suç Şüphesi: Senaryo Taslağı, “Gümüş Kurşun”

Sayfa 1138-1140 arasında yer verilen senaryo taslağından hareketle, benim, Ergenekon’u bildiğim ve propagandasını yapmak üzere senaryo yazdığım suçlaması yapılmaktadır.

Öncelikle şunu belirtiyim: “Bu bir senaryo değildir, olası senaryo taslak çalışmasıdır. Her olası taslak çalışmasında burada olduğu gibi, işin başında her türlü ham bilgi ve düşüncüyü yığarsınız, sonra ayıklamaya başlarsınız. Tıpkı burada olduğu gibi.”

Senaryo çalışmasının öyküsüne gelince;

Bu konu 4 Temmuz 2008 tarihindeki sorgumda da sorulmuştu. O zaman projenin öykü kısmını anlatmıştım. 10 Şubat 2009 tarihindeki ikinci sorgumda da soruldu; projeyi öneren şirketten ve projenin adından ve içeriğinden söz etmiştim. TEM’in beni gözaltına aldığı anda el konulan CD’lerim içerisinde bu projenin hem ilk bir sayfalık özeti hem de daha sonra adı ve içeriği değiştirilerek (yeni adı *Gümüş Kurşun*) öyküsü ve senaryonun birinci ve ikinci bölümü yazılmıştı.

Önce senaryonun ve projenin sipariş öyküsünü özetle anlatayım. Televizyon ekranlarında “*Kurtlar Vadisi*” dizisi çok tutunca, pek çok yapımcı buna benzer projeler üretme peşi-

ne düştü. Bunlardan birisi olan ve daha önce TRT'ye birlikte proje yaptığımız, piyasada ismi bilinen bir yapımcı olan Adem Kılıç'ın kurucularından ve iki ortakla sahip oldukları şirketin isteği üzerine bir proje üretmeye karar verdik.

2000-2002 arası *Yeni Medya* İletişim Şirketinde danışmanlık yaparken Türkiye'de ilk kez *M5 Savunma ve Strateji* dergisiyle birlikte *Komplo Teorileri* adıyla bir derginin editörlüğünü yapmışım. Gerçekten ilgi büyük oldu. Ben de bundan güç alarak *Habertürk* Televizyonunda çalışmaya başlayınca, 4 yıldan fazla bir süre ekranlarda *Komplo Teorileri* adıyla bir program yaptım. Çok ilgiyle ve beğeniyle izleniyordu. Bundan güç alarak ***Komplo Teorileri*** adıyla bir de kitap (Nisan 2005'te) yayınladım. Bu konudaki tanınmışlığım nedeniyle firma sahibi Adem Kılıç bir proje üretmemi istedi.

Ben de başlık önerisini, 4 Temmuz'daki sorguda Savcı tarafından sorulmadan kısaca ifade ettiğim, 10 Şubat'taki sorgumda sorulan ve PC'den çıkmış olan önerimi götürdüm. Üzerinde tartıştık, farklı bir düşünce ortaya çıktı, Derin Devlet'i merkeze koyan, çevresinde zihin kontrolünden siyasi cinayetlere, mafya ilişki ve bağlantılarına, oradan **Gladyo operasyonlarına** uzanan bir geniş ilişkiler ağı ele alınması kararlaştırıldı.

Yapımcıyla birlikte, bu projede kimlerin danışman ve yazar olarak yer alabileceğini tartıştık. Üç isim üzerinde karar kıldık, **Mim Kemal Öke**, **Mahir Kaynak** ve **Ümit Sayın**. Gazeteci **Ömer Lütfi Mete**'den de (ışıklar içinde uyusun) senaryo yazarı olarak destek almayı planladık.

Burası da tekrar olacak, ama elimde değil, gördüğünüz gibi savcılık aynı şeyleri tekrar tekrar sorunca zorunlu olarak bazı konuşmalar ve konular da tekrar oluyor. **Ümit Sayın**, *Habertürk*'te "11 Eylül üzerine" *Aynanın Arkası* haber tartışma programında iki program yapmıştı ve muazzam bir ilgi toplamıştı. Basında ve öteki televizyon kanallarında da kendisi çok rağbet gördü. Daha sonra zaten bu konuda birkaç baskı yapan bir kitap yazdı. Yine hem *Habertürk*'te benim programımda hem de başka kanallarda "Derin Devlet" konulu konuşmalar, sunumlar yapıyor

du. Bu nedenle ilk bakışta bize çok cazip göründü. Çünkü çok zengin görsel bir arşivi vardı. Ben konuyu kendisine açtım, o da paraya ihtiyacı olduğunu, bazı özel sorunları da vardı, kendisine iyi geleceğini ve projede yer alabileceğini söyledi. Yoğun bir telefon trafiği geçti aramızda, hem onun hem de benim evimde buluştuk. Proje üzerinde kafa yorduk. Ben Mim Kemal Öke'nin önerilerini de aktardım. Konunun felsefik yanını Öke kaleme alacaktı. İlk adımda Ümit Sayın olumlu öneriler de yaptı. Projenin adına karışmayacağına söyledi.

Ben de bir süre sonra yapımcıya durumu söyledim. Projeye popüler bir isim olduğu için "Ergenekon" adını vermeyi önerdim. Ancak yapımcı Adem Kılıç haklı ve mantıklı gerekçeyle bu ismin verilmesinin sakıncalarını ortaya koydu. Ben de onayladım, zaten Mim Kemal Öke de yanlış olacağını söylemişti. Dolayısıyla projenin içeriği de adı da değişti. Fakat isim koymayı yine de bana bıraktılar, ben de "Gümüş Kurşun" koyalım dedim. Kabul edildi. Fakat yapımcı, nedense Ümit Sayın'ın olmasını istemedi. Bunu Ümit'e izah edemedim, bana çok kızdı, sanki onu çalıştırmış ve atlatmışım gibi bir durum oldu. Kısa bir süre sonra internet sitelerinde hakkımda çok ağır ithamlarda bulundu. Zaten bunu okuduktan sonra, ilişkimiz bitti.

Birinci basımı Temmuz 2007'de yapılan **Akıl Oyunu kitabımda da Gümüş Kurşun öyküsü yayınlanmıştır**. Hepsinin fotokopisi mahkemeye verdiğimiz dosyada ek'lerde arz edilmiştir. Buna ek olarak TEM'in incelediği CD'lerim arasında Mim Kemal Öke'yle birlikte kaleme aldığımız senaryonun birinci bölümü yazılı olarak mevcuttur. Televizyonlara satış için ikinci bölümü de yazıldı, 4 Temmuz'daki sorgu dosyasında olduğunu tahmin ediyorum. Bütün bu serüvene karşın projeyi gerçekleştiremedik. Yani dizi yapılamadı. Sorguda sorulan senaryonun öyküsü yukarıda arz ettiğim gibidir. Bu projenin çalışmasının yapıldığı yıl 2005-2006'dır. Bunun da göz önünde bulundurulmasını arz ederim. (Savcılığa Ek'te **Gümüş Kurşun** öyküsü ve senaryonun CD'si sunulmuştur.)

Darbe Girişimleri, Provokatörler, Dedikodular

Sayfa 1142’de birinci paragraftaki suçlamaya savunmalıdır: Önce yazılı cümleyi aktarayım: Şüphelinin, *“Darbe yapılması için mutlaka provokatörlere ihtiyaç olduğunu biliyorum. Bu provokatörlerin de değişik zamanlarda darbe sonucu bir makam ve köşe kapmak için bu işlere girdiklerini düşünüyorum,”* şeklindeki beyanını...

Buna karşılık verdiğim CEVABIMDIR: Askeri müdahaleler konusunda 13 yıl gibi bir süre araştırma yapıp kitap hazırlığı yapmış bir akademisyen olarak söylüyorum: Evet, **Gladyo yapılanmasının olduğu ülkelerde askeri müdahaleler için uygulanan şablon yöntem provokasyonlardır. Yani toplumu çaresizliğe itmek, bıkkınlık ve yılgınlığa sürüklemektir. Ama bunu kim yaptırıyor? Provokasyon yalnızca silah kullanılarak mı yapılır? Bu soruların yanıtları: Kesinlikle ‘hayır’dır.** 12 Eylül 1980 öncesi olaylar ve Kenan Evren’in anıları ortadadır. Ancak, eğer provokasyon yalnızca hükümet dışı kaynaklar tarafından dışarıdan yapılıyor diye düşünülüyorsa bu çok yanlıştır. İktidardaki parti mensuplarınca da konuşmalarla, provokatif hareketlerle provokasyon yapılmaktadır. Benim **Habertürk’ün** İnternet sitesinde yazdığım ve **Akıl Oyunu** kitabımda da sözünü ettiğim bu durumdur. Teorik olarak da pratik olarak da bu bir gerçektir. Tamamen analitik bir çözümlemedir.

Önce buna bir örnek vereyim: 28 Şubat’taki MGK bildirisine yol açan olaylar ve kişilerin eylemlerinin tanımı nasıl yapılabilir? Bu sorunun muhatabı, o dönemin hükümetinin maliye bakanı **Abdüllatif Şener’dir** ve *hatıratında* soru ve verdiği yanıt aşağıya alınmıştır:

Soru: 28 Şubat tarihine kadar gelen olayları, uygulamaları siz hiç rahatsız edici bulmadınız mı? Empatiye önem veren biri olarak, **Şevki Yılmaz’ın şeriat rejimi yanlısı Atatürk’ü kötüleyen konuşmaları, Erbakan’ın “İktidara kanlı mı, kansız mı gelinir!” sözü, pazar yerine cuma gününü tatil yapma girişimi, meşhur Libya gezisindeki Kaddafi’nin hakaretimiz tutumları, finalde de Erbakan’ın Çankaya’da cemaat, tarikat**

önderlerine verdiği iftar yemeği. Darbenin hiçbir türlüsünü onaylamasak da, bütün bunlar eleştiriden muaf mı?

A. Ş.: *Bakırı, milletvekilleri çok konuşur. Zaten kelime yapısı itibariyle, parlamenter konuşan demektir. Dolayısıyla siyasetçi, değişik konularda sürekli görüş bildirir. Görüşlerini kamuoyuyla paylaşır. Hatta görüş ve düşüncesiyle kamuoyu oluşturmaya da çalışır.*

Siyasetçi yaptıklarından çok, konuştuklarıyla sorgulanıp yargılanmıştır. Siz de şimdi bir dönemi konuştuklarıyla değerlendiriyorsunuz. ..

Bütün bunların arasında en fazla konuşan Şevki Yılmaz'dı, çünkü insanlar onun konuşmalarına bayılır, kasetleri çoğaltılırdı. Hitabette şöyle bir şey vardır; konuşma yaptığınızda, dinleyenlerin hangi vurgulan beğendiğini anlarsınız. Daha coşkulu alkışlar gelen bölümleri tekrarlar, oradaki vurguları giderek agresifleştirerek devam edersiniz.

Esasen Türkiye'nin her tarafında belli insanlar, Şevki Yılmaz'ın konuşmalarını dinlemek için can atıyordu. Fakat 28 Şubat sürecinden sonra Yılmaz'ın konuşmaları televizyonlarda olumsuz olarak yer almaya başlayınca, ona o konuşmaları yaptıran kitleler, "Kardeşim, Şevki Yılmaz da böyle konuşmayacaktı!" dediler. Yani olay mahallini hızla terk ettiler...

Şevki Yılmaz'ın konuşmaları, Refahyol iktidarından çok önceydi, ama 28 Şubat'a gerekçe oldu...

Soru: Peki **Erbakan'ın** meşhur, **"İktidara kanlı mı, kansız mı gelir!"** sözü?

A. Ş.: *O günü çok iyi hatırlıyorum. Genel Başkanın bir grup konuşmasıydı. O sıralar bazı çevrelerde gazetelere de yansımış sözler vardı. RP'li bir belediye başkanının adı anılarak, "Türkiye ona mezar olacak," deniyordu. Muhalefet ve basından gençlik yıllarında duyduğumuz sloganlara benzer sataşmalar vardı. Genel Başkanımız orada, aslında yeni bir şey söylemekten öte, bu kandan bahsedenlere atıfta bulunarak o sözü etti. RP mutlak surette iktidar olacak, artık kanlı mı olacak, kansız mı olacak, tatlı mı olacak, acı mı olacak diye. Yani aslında doğrudan doğruya RP'ye yönelik bazı saldırıların cevabı olarak söylenmiş bir söz*

dü. (Kaynak: Abdüllatif Şener, *Adımda Benimle Beraber Büyüdü*, Kaleme alan: Çiğdem Toker, Doğan Kitap, İstanbul, 1. baskı, Ağustos, 2008, s. 227-228)

Yine o dönemin başbakan yardımcısı **Tansu Çiller**'in yaşam öyküsünü anlatan bir kitapta bir bölüm aktarıyorum:

*“Erbakan’ı ikna etmek kolay olmadı. Kamuoyuna Darbe yok diyen Çiller ve ekibi, RP yönetimini darbeyle korkutuyordu. Bu misyonu, danışmanları **Mümtazer Türköne, Hüseyin Kocabıyık ve Şükrü Karaca** yüklenmişlerdi. **Sık sık RP Genel Merkezine gidiyorlar, buldukları herkese darbe tehlikesinden söz ediyorlardı. Sonunda Kazan** (Adalet Bakanı Şevket Kazan -E.M.), *çareyi danışmanların RP’ye girişini yasaklamakla buldu.* (Kaynak: Faruk Bildirici, *Maskeli Leydi, Tekmili Birden Tansu Çiller*, Beşinci baskı, Ümit Yayınevi, Ankara, 1998, s. 382-383)*

Türkiye Cumhuriyeti’nin siyasi tarihinde ne yazık ki, askeri darbeye rakiplerini korkutmak bir taktik alışkanlık halini almış. Yukarıdaki örnekte Tansu Çiller, Refah Parti Genel Başkanı Necmettin Erbakan’ı darbe tehlikesiyle korkutuyor. Bu tarihten iki yıl önce de bir başka parti lideri, kendisine rakip olarak gördüğü **Tansu Çiller**’i askeri darbe olasılığıyla korkutmaya çalışmış. Bunu, **Mesut Yılmaz**’ın yaşam öyküsünü anlatan bir kitapta öğreniyoruz. O bölümü savunmamın bir ögesi olarak aynen sunuyorum:

Mesut Yılmaz, 28 Ocak 1995 tarihinde yapılacak SHP-CHP birleşme kurultayının Çiller Hükümetini yıkacak sonuçlar doğuracağını umuyordu.

Ancak beklediği çıkmadı. SHP-CHP birleşme kurultayı, hükümeti sarsmadı bile. Morali bozulan Yılmaz, “askeri darbe” ve “muhtıra”yla korkutma yoluna başvurdu:

- Ülke ekonomisi çok kötü. Biz askeri darbeyi aklımıza bile getirmeyiz. Ama aklıma getirmek isteyenlerin bile aklına getirtmemek lazım.

*Amerika gezisi öncesinde de muhtıradan söz etti. “**Darbe tehlikesi olduğuna inanmadım. Ama sevimsiz bazı yönlendirmeler gelebilir. 12 Mart 1971 benzeri gibi.**” (Aktarılan kaynak: Enis Berberoğlu, “Yılmaz’dan Şok Uyarı”, *Hürriyet*, 17-20 Ocak 1995)*

Yılmaz'ın bu sözlerine sırdaşı ve dostu Eyüp Âşık'tan destek geldi: "Bir an önce seçime gidilmezse darbe olur."

Ancak darbe olasılığını aklına getiren başka politikacı yoktu ortada. Bu çaba sonuçsuz kalmaya mahkûmdu. (Kaynak: Faruk Bildirici, Handedan'ın Son Prensi Mesut Yılmaz, Doğan Kitap, İstanbul, Eylül 2007, 6. baskı, s. 222)

Dönemin gazetelerini ve yayınlanmış olan **hatıratları** tarayarak bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak Mahkemenizi bununla meşgul etmeyeceğim. Bu örneklerin yeterli olduğunu düşünüyorum. Benim yorum ve değerlendirmeme göre; **yukarıda sunduğum alıntılar, hükümetlerin değiştirilmesinde şiddete dayalı sokak eylem ya da eylemcilerine gerek duyulmadan, sivil danışmanlar ya da bizzat politikacıların kendileri tarafından da maddi olmayan, şiddet unsuru taşımayan provokasyonlar yapılabilmesini ortaya koymaktadır.**

Darbeler konusunda başta ABD olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde yüzlerce kitap yazılmıştır. Bunların içinden bazı örnekler kanıt olarak sunulmuştur. Bunların içinde en ünlüsü 1969 yılında Penguin Books Yayınları arasından çıkmıştır. Yazarı Edward Luttwak'tır ve kitabın adı: 'Coup d'Etat: A Practical Handbook'tur (şu anda İstanbul Ticaret Üniversitesi kütüphanesinde mevcuttur). Bu kitabın Türkçesi de yayınlanmıştı ve mahkemenize tam sayfa fotokopisini sunuyorum. Yazar Luttwak'm özelliği, ABD Cumhurbaşkanı Ronald Reagan'm Ortadoğu ve hükümet darbeleri konusunda uzmanlaşmış danışmanı oluşudur. Luttwak kitabının önsözünde aynen şunu söylüyor: **"Bu bir elkitabıdır... Kitap, bir yemek kitabına benzetilebilir, şöyle ki, gerekli istek ve malzemeye sahip herhangi bir kişiye kendi darbesini yapma olanağını verir; gerekli olan yalnızca kuralların bilinmesidir."**

Bu kitabın **birinci bölümü**, "Hükümet darbesi nedir?" sorusuna cevap verir. **İkinci bölümü**, "Hükümet darbesi ne zaman olanaklıdır?" sorusunun analizini yapıyor. **Üçüncü bölümde**, "Darbenin stratejisi," **dördüncü bölümde**, "Darbenin Planlanması" ve **beşinci bölümde**; "Darbenin uygulamaya konulması anlatılmaktadır."

Yeniden altını çizerek söylüyorum; bu kitabın yayın tarihi 1969 yılıdır, yani ben henüz 15 yaşındayım. Kısacası ABD’li cumhurbaşkanının danışmanlığını da yapan uzman Luttwak A’dan Z’ye bir darbe sürecini bütün dünyaya öğretmiştir. Benim yaptığım ise bir akademisyen, bir hoca olarak öğrendiklerimi kitaplarımda, makalelerimde yazmaktır.

İkinci ve çok önemli bir kitabın yazarı da İsviçreli’dir ve adı *Daniele Geinser’dir*. Bu kitap bir doktora tezidir. Bu çalışmada ilk kez NATO tarafından yaratılan gizli orduların boyutları, korkunç tarihi ve çok tehlikeli işleri açığa çıkarılmaktadır. **İkinci Dünya Savaşı sonrası CIA ve MI6 tarafından tüm Avrupa  lkelerinde kurulan ve bazı ülkelerde trajik biçimde “sa  kanat” ter risme karışan NATO’nun gizli antikomünist gölge oyunları anlatılıyor.**

Daniele Gansef’in kitabının orijinal adı: “NATO’s Secret Armies, Operation Gladio and Terrorism in Western Europe.” Kitabın Türkçe adı, “NATO’nun Gizli Orduları, Gladio Operasyonları, Terörizm ve Avrupa Güvenlik İlkeleri”dir. (Güncel Yayıncılık, İstanbul, 2005). Bu kitabın Türkiye bölümünün sayfa: 392 ile 437 arasının fotokopisi kanıt olarak sunulmaktadır.

Bu kitabın 35 ve 36’ncı sayfasından bir alıntı aktarıyorum:“ 1974’te İtalyan sorgu hâkimi Giovanni Tamburino, İtalya’da sa  kanat terörizmle ilgili y r tt   soruşturma esnasında eşi benzeri görülmemiş bir adım atarak İtalyan askeri gizli servisi SID’in direktörü General Vito Miceli’yi, “devletin yapısını ve yönetim biçimini illegal yollarla değiştirecek silahlı bir ayaklanma tertip etme amacı güden, askeri ve sivil kimselerce kurulmuş gizli bir birliği başka kişilerle birlikte desteklemek, kurmak ve örgütlemek” suçlamasıyla tutuklandı.

Daha  nce NATO Güvenlik Bürosu’ndan sorumlu olan Miceli, 17 Kasım 1974 tarihli duruşmada, askeri gizli servis SID’in özel bir birimi olarak gizli tutulan Gladyo’nun varlığını öfkeyle ortaya koyacaktı: **“Benim emrim altında bir Süper SID’mi? Elbette! Ama ben onu kendi kendime bir askeri darbe gerçekleştirmek için  rg tlemedim. Benden bunu yapmamı Birleşik Devletler ve NATO istedi. ”**

Üçüncü bir kitaptan daha söz edeceğim... Yazarı ABD Michigan State Üniversitesi öğretim üyesi *John Jacob Nutter'dir*. Okuttuğu dersin adına dikkatinizi çekerim: *Örtülü Operasyonlar, Dış Politika ve Demokrasi*. Kitabının adı, **CIA'nın Karanlık Operasyonlarıdır** (Türkçe çevirisi Güncel Yayıncılıktan Eylül 2005'te yayımlandı).

Nutter'in yazmış olduğu bu kitabın 150'nci ve 151'ncü sayfasından bir kısa alıntıyı sunuyorum: *"Başarılı bir darbe yapabilmek için gerekenler şunlardır:*

- 1. Kontrolü hemen ele geçirebilmek için yeterli miktarda silahlı kuvvetiniz olsun;*
- 2. Bunu gizli tutun;*
- 3. Silahlı kuvvetleri darbeye karşı örgütleyebilecek olan ordu yönetimini görevden alın;*
- 4. Gerektiği takdirde dış müdahaleleri caydırmaya yetecek kadar geniş ve etkili bir güç edinin.*

*"Son olarak, unutulmamalıdır ki devlet yalnızca iç güçlerle değil, aynı zamanda dışarıdan gelen talepler ve yabancı teşkilatlarla da uğraşmaktadır (karşısında hem iç hem de dış güçler vardır). **Gücü elinize aldığınızda bir dış politika belirlemeniz, yabancı yatırımcıları ülkeye çekmeniz ve uluslararası kuruluşları (mesela IMF) tatmin etmeniz gerekir. Eğer baştaki yönetim dış güçlerle anlaşamıyor ve IMF'yle sorun yaşıyorsa, darbe yönetiminin yapması gereken belki de Birleşik Devletler ve diğer yabancı kuvvetlerle işbirliğini öngören bir dış politika belirlemek ve IMF'nin önerilerini hemen kucaklamaktır...**"*

*"Darbe liderleri uluslararası yordakçılarını da mümkün olduğunca çabuk seferber etmelidirler. **Bu noktada CIA gibi büyük bir güçle yapılan ön anlaşmalar önemlidir. Yeni yönetim kurulduğu zaman, dış destekler de önceden ayarlanmış finans ve silah yardımlarını getirtebilirler, dış pazarlar tekrardan açılabilir. ... Bu tür planlar önemlidir, çünkü CIA kaybedenleri desteklemekten nefret eder.**"*

Dördüncü ve son bir kaynaktan daha söz edeceğim. Bu kitabı, yazarı nedeniyle çok önemsiyorum, ama asıl önemlisi, bu kitabın son sözünü yazan kişi, kamuoyunca Ergenekon davası

olarak isimlendirilmiş davada sanıkların aleyhinde en sert yazıları yazarlardan birisi olan **Oral Çalışlar**'dır.

Kitabın Almanca orijinal adı, GLADIO-DAS ERBE DES KALTEN KRIEGES, (yayın yeri Almanya, 1991), Yazarı: Leo A. Müller, Türkçe çevirisi: GLADIO (Kontrgerilla), (Yayınevi: Pencere Yayınları, İstanbul, 1998) sayfa. 71'den kısa bir alıntıyı savunmama delil olarak sunuyorum: ***"1971 'de Türk generalleri çeşitli davalarda NATO'yla işbirliği yapan gizli yapılardan birisinin varlığından -bugün Gladio örgütü olarak bilinen terörist yapı- ve amaçlarından söz ettiler. Ancak henüz Batı dünyası uykudan uyanmamıştı. Aynı zamanda 'Türk Gladyatörler' tüm bu kuruluşlar tarafından en kanlı eylemlerde kullanıldılar.***

"1973'te bir Türk gazetesi Barış, Amerikan gizli servisinin bey-ninde müttefik ülkelerde destabilizasyon için kullanılacak ('Gizli servislerin stabilizasyonu için operasyon' adı bir tuhafılık taşıyordu) bir elkitabının yayınından söz etti: Elkitabı hiçbir zaman yayınlanmamıştı, çünkü gazete Amerikan genelkurmayının (o zamanki şefi Westmoreland'dır 'Field Manuel 30-31'ini de (Sahra Talimnamesi 30-31) ele geçirmişti. Bu belge bir daha görünmemek üzere ortadan kaybolmuştu. Bundan üç yıl sonra, elkitabı İspanyol gazetesi Triunfo'da görülmüştü. Ajanların ve işbirlikçilerinin somut alışverişleri uzun notlarla açıklanmıştı. Bunun politik ifadesi 'zora kadar varan eylemlerdi'... "

Leo Müller'in **Gladio** adlı kitabına son söz yazmış olan gazeteci **Oral Çalışlar**'ın yorumundan (sayfa 179-183 arasından) bir kısa alıntıyı aktarıyorum:

*"Geriye dönüp baktığımız zaman, birçok olay yerli yerine oturuyor. **Alparslan Türkeş**, Susurluk olayının ardından HBB Televizyonunda yaptığı konuşmada neler olup bittiğine açıklık getirecek ipuçlarını veriyordu. **Türkeş**, **27 Mayıs'tan önce bir grup kurmay subayın Amerika'ya götürüldüğünü anlattı. NATO Karargâhında eğitilen bu subaylar arasında kendisinin de bulunduğunu belirtti.***

Türkeş'in anlattığına göre; onlar, NATO Karargâhında komünizm tehlikesine karşı ve komünist 'teröre' karşı bir örgütlenme yaratmak amacıyla eğitilmişlerdi. Ardından 27 Mayıs askeri

müdahalesi geldi. Bu darbenin bir kanadını oluşturan Türkeş ve arkadaşları, Türkiye'nin parlamenter sisteme geçişine karşı bir 'darbe hazırlığı içinde oldukları' gerekçesiyle tasfiye edildiler ve yurtdışına sürüldüler.

Bir süre sonra 14'ler adı verilen bu emekli askerler, Türkiye'ye döndüler... **Türkeş, emekli subay arkadaşlarının denetiminde 'Komando Kampları' kurdurdu...** MHP, gençlik içinde örgütlenirken, gençlik içinde 'komando saldırıları' adı verilen ülkücü saldırılan yaygınlaşmaya başladı... **İlk cinayetlerin kurşunlarını ateşleyenler ülkücülerdi.** Ülkücüler saldırıyı yapıyorlar, cinayet işliyorlar ve üniversiteleri cehenneme çeviriyorlardı. Ancak **devletin güvenlik güçleri ülkücülere yönelik hiçbir önlem olmadığı gibi onları kolluyor, solcu gençlere ise baskı uyguluyordu.**

Tam bu dönemde hükümetin başında olan **Süleyman Demirel** ülkücülerle ilgili ortaya çıkan gerçeklere rağmen, **'Bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz'** açıklamalarını yapıyordu. Ülkücülerin gerçekleştirdiği bilinen cinayetlerin hiçbirinin faili yakalanmadı. Cezaevleri bu dönemde solcu gençlerle dolduruldu. Tam bir tarafsız tutum gençliği çileden çıkarıyordu.

Devletin yanlış tutumu ve sürekli artan saldırılarından çaresizliğe düşen gençlik içinde şiddet eğilimi boy vermeye başladı. Geniş gençlik kitlesi içinde kendini koruma içgüdüğü çeşitli tepkilere neden oldu. Gençlik içinde silahlı savunma anlayışı yaygınlaştı.

Devlet iş bu noktaya gelince, yeni bir hamle daha yaptı ve 12 Mart 1971 askeri darbesiyle solu tamamen ezmeye yöneldi. Cezaevleri solcularla doldurulurken, ülkücüler mahkemelere Şahit olarak çağrıldılar. Bu arada birçok cinayetin üstü örtüldü ve kimse bunların hesabını sormadı.

12 Mart sonrası dönem, yani 1970'li yıllar ülkücülerin iyice gemi azağına aldığı bir dönem haline geldi.

12 Eylül öncesinin en çarpıcı cinayeti ise gazeteci Abdi İpekçi'nin öldürülmesiydi... Tam bu noktada Ecevit suikastlarını yeniden düşünmek gerekiyor. **Bülent Ecevit'e yapılan suikastların failleri de hiçbir zaman ortaya çıkmadı.** Bülent Ecevit bu gelişmeleri bugün şöyle yorumluyor: **'Ben devlet içinde**

bazı güçlerin kanunsuz eylemlere karıştığına dair duyumlar aldığım da başbakandım. Üzerinde en çok konuşulan kurum ise Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Özel Harp Dairesi idi. Zamanın Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'e bu konudaki endişelerimi bildirdim ve gereken önlemleri almasını istedim. Ardından bana, eşime ve arkadaşlarıma çeşitli suikast girişimleri yapıldı.'

Kenan Evren de, yine bu döneme ilişkin olarak zamanın Başbakanı Süleyman Demirel'le konuştuğunu açıkladı. Bu konuşmada Özel Harp Dairesi'nin ülkenin dış güvenliği dışında kullanılmak istendiği konusundaki endişelerini dile getirdiğini belirtti. Demirel de, Özel Harp Dairesi'nin içeride kullanılabileceğini söyleyerek Evren'in endişelerinin yersiz olduğunu belirtmiş.

"Özel Harp Dairesi'nin, önceleri Genelkurmay Başkanı'nın bile bilgisi dışında bir kurum olarak çalıştığı gazetelere yansımıştı. Bunu Kenan Evren bir konuşmasında da açıklamıştı. Özel Harp Dairesi'nin NATO'ya direkt bağlı olduğuna ilişkin bilgiler verildi."

Gazeteci Oral Çalışlar'ın Leo Müller'in *Gladio* adlı kitabına yazdığı Sonsöz'den yaptığım alıntıya burada son veriyorum ama yazının tam metnini **Mahkemenize** delil olarak sunuyorum. **Gladio, NATO üyesi ülkelerde kuruluyor.** Sanıyorum, darbe öncesi ve hatta sonrasında provokasyonların kim ve hangi büyük güç tarafından örgütlendiği ortaya konmuştur. Ben bir öğretim görevlisiyim ve görevim de, olumsuz eleştirsem bile akademik çalışmalarını kaynak olarak kullanmaktır.

Bu konuda, kavramların yani **provokasyon** ve **provokatif** olmak konusunda Türkiye medyasında yazılan bir olaydan örnek vereyim:

Ankara Belediye Başkanı **Melih Gökçek**, Bahçelievler semtindeki kafelerde alkollü içki içilmesi hususunda bir kamuoyu yoklamasına gidileceğini söyledi, bunun üzerine medya konuyu ele aldı. 16 Eylül 2009 tarihli *Akşam* gazetesinden, reklam sektörünün önemli bir ismi olan Ali Saydam'ın köşe yazısından aktarıyorum: "... 3. *Ankara'da şarap içilecek yerleri tespit ettiriyorum. İstedığınız kadar içip sarhoş olabilirsiniz* sözleri

provokatif, itici, rencide edici ve ‘ayırıcı’ bir yaklaşımın ifadeleridir. Seçmen davranışlarını olumlu yönde etkileyen ‘toplayıcı-birleştirici’ değil... Yaratılmak istenen hava, CHP’lilerin içip sarhoş olmak istedikleri doğrultusundadır ve bunun gerçeğe ilgisi yoktur.”

İletişimci Ali Saydam’ın değerlendirmesiyle, provokatif eylemlerin iktidar partisi mensuplarınca da yapılabildiği ortaya konmaktadır.

Aynı günlü gazetede, çeşitli kişilere bu referandum konusu sorulmuş, yanıtlar alınmıştır.

Bunlardan birisi de CHP Genel Başkan Yardımcısı Yılmaz Ateş’tir. Verdiği karşılıktan bir kısa alıntı yapıyorum: “...*içki yasağına yönelik bir soru sorulması da provokatiftir...* ”

Yukarıdaki iki örnekte de görüldüğü gibi **provokasyon** yapılması için, örgüt falan kurmaya ya da mensubu olmaya gerek olmadan, iktidar partisi mensubu bir politikacı da aynı şeyi yapabilirmiş sonucu çıkmaktadır. Ayrıca Refah-Yol hükümeti döneminde, olan olayları anlatmayacağım, ama üç politikacının adını anımsatacağım: **Hasan Hüseyin Ceylan, Hasan Mezarcı, Şevki Yılmaz, bu politikacılar Refah Partisi’nin kendi mensuplarınca da provokatör olarak suçlanmamış mıydı? Bu politikacıların konuşmaları arşivde durmaktadır.** Arşivlerden daha pek çok örnekler verebilirim, ancak bunu Mahkemenizin vicdanına bırakıyorum.

Bu örneklerden farklı olarak bir başka **provokasyon** örneği daha vermek istiyorum: Yıllardır pek çok medya organında ifade edildiği içeriğiyle **Başbakan Tansu Çiller’e, danışmanı Prof. Mümtazer Türköne,** Susurluk skandalından sonra Grup Toplantısında, “*Vatan için mermi yiyen de mermi sıkan da kutsaldır,* ” dedirtebilmiştir.

28 Şubat Darbe mi, Değil mi?

Önce İddianamedeki sayfa 1142’deki paragrafı olduğu gibi yazıyorum: “Ayrıca şüpheli her zaman kendisinin Türkiye’de 1990’dan sonra darbe yapılamayacağını ısrarla söylediğini be-

yan etmiş ise de, 1997 yılında 28 Şubat olarak adlandırılan ve yürütme organının yasal olmayan yollarla devrilmesiyle sonuçlanan süreçle alakalı soruya, kendisinin '28 Şubat'ta yapılan eylemi darbe olarak gördüğünü' söyleyerek cevap vermesi, darbe çalışmalarının sosyal ve toplumsal şartlar oluştuğunda değişik zaman ve zeminde sonuç verdiğini göstermektedir. "

Sayfa 1142'de ikinci paragraftaki iddiaya karşı savunmanıdır:

Burada ne yazık ki doğru olmayan bir değerlendirme var. Neden? **Savcı, İddianameye, söylemediklerimi söylemişim gibi yazmış.** Artık ne söyleyeceğimi şaşırdım. Üstelik sorguda yalnız değildim.

Bu konuda konuşma yapıldığında avukatım Hande Özişik'in dışında **Savcı Fikret Seçen** de vardı. O da tüm konuşmayı duydu. **Savcı Zekeriya Öz**, bana ısrarla hem **12 Mart** hem de **28 Şubat** hakkında ne düşündüğümü, bunu darbe olarak *görüp* görmediğimi sordu. Ben de aynen şunu söyledim: *"28 Şubat'ı yapanlar buna, 'postmodern darbe' dediler,"* dedim. Savcı Öz bunun üzerine, *"Bırak onu, sen ne düşünüyorsun?"* diyerek ısrar etti. Ben de, yapanların *"buna postmodern darbe"* dediklerini yineledim. Bunun üzerine tartışma devam etti ve ben de aynen şu değerlendirmeyi, **"ABD'nin istemediği sürece Türkiye'de darbe yapılamayacağını"** net olarak ifade ettim. Savcı Öz, *"Bunu da bırak,"* dedi. Peki, onu bırak bunu bırak, ben ne söyleyecektim ki? Savcının hukuki bir yanılgı içinde olduğunu düşünüyorum. Bana akademik bir soru soruluyor, ama buna bir **şüpheli olarak** yanıt vermem isteniyor. Böyle bir şey olabilir mi? Ancak Yüce Mahkemenize, **28 Şubat** hakkında ne düşündüğümü, yazdığım bir kitabımdan alıntı yaparak sunacağım. Sanıyorum, makalemin size sunacağım kısmı, ortaya atılan iddiaya yanıt olacaktır.

Yalnız bunu sunmadan önce, *28 Şubat'ın* yaşandığı dönemde mevcut hükümetin bir üyesinin, **Maliye Bakanı Abdüllatif Şener'in** hatıratından (Kaynak: Abdüllatif Şener, *Adım Da Benimle Beraber Büyüdü*, Kaleme alan: Çiğdem Toker, Doğan Kitap, İstanbul, 1. baskı, Ağustos, 2008, s. 223) bu olaya ilişkin anlattıklarını sizlere sunuyorum:

“Önce durumu anlayamadım. İki medya patronunun birbirinden hoşlanmadığını biliyordum. Biriyle konuştum. ‘Gece gündüz aleyhimize yayın yapıyorsunuz. Neden diğerinin peşine takılıyorsunuz?’ demiştim.

“Fakat olay, bir medya grubunun ya da yazarların, sağ-sol gibi eğilimlere mensup olmalarından öte anlamlar ifade etmeye başlamıştı. Artık ortada bir vaka var. İktidar, başta asker olmak üzere devletin diğer kurumlarıyla uyumsuz bir duruma düşmüş. Bunlarla bağlantılı yeni hadiseler var. Medya bunların etrafında ortak bir duyarlılıkla hükümeti eleştiriyor. Bu eleştiri, muhalefetin Meclisteki aktif tutumuyla da destekleniyor.”

“Bu nedenlerle, **süreci o dönem postmodern darbe olarak niteleyen yazarların yaklaşım tarzı doğrudur**. Çünkü doğrudan doğruya müdahale için başlatılan bir süreç var. Daha önce müdahaleleri yapan askerdi. Ama MGK, asker ve politikacının bir araya geldiği bir kuruldu. Orada bir problem çıkmış, süreci başlatmıştı. Ancak sürecin geri kalan kısmını diğer süreçler üstlenmişti.”

REFAHYOL Hükümetinin Adalet Bakanı Şevket Kazan’ın yazmış olduğu anı-araştırma kitabına da bir göz atmalıyız. Önce kitaba alınmış olan, o dönemki *Sabah* gazetesinin yazarlarından **Hasan Cemal’in** 6 Mart 1997 tarihli makalesinden bir kısım veriliyor, bunu okuyalım:

“**Mesut Yılmazla** görüşmesinden sonra Erbakan Hoca’yı dinliyorum... *Bir kısım medya, memlekette sun’i huzursuzluklar meydana getirmek huzur ve barışı bozmak istiyor. Sun’i tedirginliklerin kaynağı bu bir kısım medyadır. Bugün işbaşında başarılı bir hükümet var iken kriz var demek, boşuna ve beyhudedir.*

Rejime dıştan bir müdahaleye karşıyım. Ancak karşı olduğum bir şey daha var: Erbakan’ın başbakanlığı... Çünkü rejimi tehlikeye düşüren, Erbakan’ın başbakanlığıdır. Çünkü onun başbakanlığını yaptığı hükümettir, Türkiye’yi son sekiz ayda böylesine geren, istikrarsızlaştıran, içten ve dıştan her türlü kışkırtıcılığa, provokasyona açık hale getiren... Biz yazdığımız, haber verdiğimiz, olayları yorumladığımız için Türkiye bugünkü çıkmazın içinde bulmadı kendisini. Şimdi Hoca,

Mesut Yılmaz'ın dediği gibi 'testiyi kırdıktan sonra, arabayı devirdikten sonra' muhalefete gidip kendi yanlışlarına ortak arıyor. Akli başında hiç kimse MGK'yı hükümetin ya da Meclis'in üstünde bir organ olarak görmüyor." (Kaynak: Şevket Kazan, *Refah Gerçeği*, cilt 3, Keşif Yayınları, Ankara, 2003, s. 368-369)

Şevket Kazan, Hasan Cemal'in bu makalesini önemli görmüş kitabına almış, ben de önemli görüyorum, çünkü **Mahkeme Başkanı Yargıç Hasan Hüseyin Özese**'nin 12 Ocak 2012 tarihinde çok doğru olarak söylediği gibi, her vatandaşın başbakanı ve hükümeti beğenmeme, istememe, iktidarda görmeme hakkı vardır. Bunu da söylemek ve yazmak özgürlüğü de vardır. Ayrıca makaledeki kullanılan kavramlara, **"Türkiye'yi son sekiz ayda böyle-sine geren, istikrarsızlaştıran, içten ve dıştan her türlü kışkırtıcılığa, provokasyona açık hale getiren..."** kanaatine de dikkatinizi çekmek isterim.

28 Şubat'a kimler postmodern darbe demiş; yine Refahyol Hükümeti'nin Adalet Bakanının yazmış olduğu kitaba başvuralım. Kazan'ın kitabının 462. sayfasında bir soru sormuş, yanıtını da kendisi vermiş. **Soru: Postmodern darbe miydi?**

Yanıt: *"Görüş belirten yazarlar ve bilim adamları arasında genelde kabul gören düşünce budur. Bu kişilere göre 28 Şubat harekâtı postmodern bir darbe, bir diğer ifade ile üstü örtülü bir darbedir."* (Kaynak: Şevket Kazan, *Refah Gerçeği*, cilt:3, Keşif Yayınları, Ankara, 2003, s. 462)

Şevket Kazan kitabında pek çok yazarın 28 Şubat'ı tanımlamasına yer vermiştir. Ben yalnızca dört kişininkini aktarmakla yetiniyorum.

Ahmet Taşgetiren: *"28 Şubat baş aktörlerinin de itirafıyla postmodern bir darbedir. Bunun anlamı sistemin tüm kurumlarının MGK çerçevesinde askeri bir inisiyatif içine girmesi, medya, işçi-işveren kurumları dahil sivil yapılanmanın açık veya örtülü bir askeri irade istikametinde manipule edilmesidir... Bir İslam'ı azaltma projesidir..."* (Ümran-Şubat 2000 Özel Sayı)

Hasan Celal Güzel: *"28 Şubat postmodern bir darbedir. Bu tabiri ilk defa ben kullandım, üstü örtülü darbe dedim..."*

Güngör Mengi: *"28 Şubat 12 Mart gibi, adı örtülü bir muhtıradır."* (03.03.1997, Sabah)

Emk. Gnl. Erol Özkasnak: “28 Şubat postmodern bir darbedir. O günün koşullarında 12 Mart-12 Eylül gibi klasik bir darbe yapılamazdı...” (Kaynak: Şevket Kazan, *Refah Gerçeği*, cilt 3, Keşif Yayınları, Ankara, 2003, s. 456-457)

28 Şubat’a, hedef ve muhatap olmuş olan Refahyol Hükümetinin adalet ve maliye bakanı bile **postmodern darbe** diyor. Artık yorumu Yüce Mahkemenize bırakıyorum.

28 Şubat konusundaki düşüncelerimi hem *Habertürk*’ün internet sitesinde yazdım hem *Komplo Teorileri* programımda her yıl dönümünde anlattım hem de *Akıl Oyunu* kitabımda sayfa 188-199 arasında yayınlanmıştır.

Ancak yine de kısa alıntılar sunacağım:

Sayfa 188, üçüncü paragraftan alıntı; “28 Şubat 1997 tarihli MGK’da hükümete dikte edilen 18 maddelik kararlarla başlayıp Haziran 1997’de Refahyol iktidarının düşmesiyle sonuçlanan ve etkileri uzun süre devam eden sürece, kimisi postmodern darbe dedi ve yalnızca kendisini aldattı. ”

Sayfa 193, beşinci paragraftan alıntı: Darbe sözcüğünü ilk ifade eden kişi Mesut Yılmaz oldu (27 Şubat): “**Bütün kavgaları, anlaşmazlıkları askıya alıp darbe olmasın diye işbirliği arıyorum. Çağrımaya yanıt vermeyenler olabilecek kötülüklerin sorumluluğunu üstlenirler. ”**

Ve 28 Şubat, MGK’da dokuz buçuk saatlik toplantı sonunda 18 maddelik yaptırım listesi yayınlandı.

Sayfa 193, yedinci paragraftan alıntıyla devam ediyorum: Askerler amaçlarına ulaşmıştı. *Refah-Yol Hükümeti* silahsız devrilmişti. **Genelkurmay İkinci Başkanı olan Orgeneral Çevik Bir**, brifing verdiği subaylara medyada yer alan şu konuşmayı (brifingde bulunan subaylar tarafından medyaya sızdırılmıştır) yapıyordu: “Arkadaşlar, Türkiye tarihi bir dönem yaşamıştır. İlk defa Silahlı Kuvvetler öncülüğünde, sivil toplum örgütleri ve halkın desteğiyle, Türkiye’yi laiklikten uzaklaştırmaya çalışan güçler engellenmiştir. Bu, silah kullanılmadan, rejimin özgücü ve silah inisiyatif-i ile yapılan **postmodern bir darbedir. ”** Aynı ifadeyi **General Erol Özkasnak** medyaya açıkça söyledi.

Sayfa 193 ve 194, sekizinci paragraftan alıntıyla devam ediyorum: “Sadece ‘8 yıllık kesintisiz temel eğitim tüm yurttta uygu-

lanmaya konulmalı' kararı uygulanabildi. Geri kalan 17 maddeden hiçbirini hayata geçirilemedi. Mademki uygulanamayacaktı, neden bu kararlar alındı!"

Sayfa 194, dokuzuncu paragraf: "28 Şubat **postmodern darbesinin** sonucunda ne oldu? Önemli olan bu."

Sayfa 194 ve 195, on beşinci paragraf: "Asıl önemlisi ve yıkıcı olanı 21 Şubat 2001 ekonomik kriziyle yaşananlar oldu. Bankalar soyuldu, ne kadar paramızın çalındığını bilen bile yok. Kimi 40, kimisi 80 milyar dolar diyor. Bunun üzerine 28 Şubat'ın aslında '**cambaza bak oyunu**' olduğunu söyleyenler neredeyse haklı çıktı. Eğer, alınan karar gereği, belirtilmiş olan 18 maddenin hepsi uygulanmış olsaydı, daha da önemlisi uygulanması yönünde çaba harcandığı, diretildiğine tanık olunsaydı, halkın güveni kaybolmazdı. Ama öyle olmadı ve **siyasetçi-mafya-işadamı** 'şeytan üçgeni' ortalığa saçıldı. 'Hortumcuların yarattığı' sistem işletildi. Sadettin Tantan'ın İçişleri Bakanlığı döneminde jandarmanın başlattığı, ancak yarım bıraktırılan ve bedeli, görevlilerine ağır ödettirilen 'beyaz enerji' başta olmak üzere pek çok vurgun açığa çıkarıldı. Onlarca süslü adlarla operasyon yapıldı, ama çeşitli kademelerin engellemeleriyle hiçbirisi sonuna kadar götürülemedi. **Sonuçta ülke yoksullaştı, halkın, laikliği sancak yapıp altında toplananlara güveni kaybordu.**"

22 Mayıs 1997'de Darbe Olacak

Sayfa 1142'de "Şüphelide ele geçirilen notlar içinde 1997 yılına ait olan ajandasının 22 Mayıs tarihli sayfasında "Darbe olacak" şeklinde el yazısı ile not aldığı görülmüştür" ibaresine yer verilmiştir.

Bu konuyla ilgili savunmamdır: 28 Şubat 1997 bildirisinden yaklaşık beş ay önce, Türk basın yaşamına ilk sayısı 13 Ekim 1996 tarihinde giren *Radikal* gazetesi, başlığını bir generalin demecinden alıntıyla "**Darbenin iki şartı**" olarak atmış; **MGK 28 Şubat'ta bildiri yayınlamış, altına Başbakan Necmettin Erbakan direnmeden imza atmış, Mesut Yılmaz 27 Şubat'ta 'darbe' sözcüğünü kullanmış**, Orgeneral Çevik Bir medyaya sızdırılan

nuşmasında “**postmodern darbe**” ifadesini kullanmış, **General Erol Özkasnak** açıkça “**postmodern darbe**” demiş, o dönemde medyada pek çok gazetecinin yazmasına yasak getirtilmiş, medya patronlarına brifingler verilmiş. O süreçte medyanın içindeyim, bazı siyasilere de ya konuşuyorum ya da konuşan arkadaşlarımızdan duyduklarını öğreniyoruz. O dönemde bu ülkede Refah Partililer hatta Fethullah Gülen dahil darbe olacak korkusunu, kuşkusunu duymayan kimse var mıydı acaba?

Tam bu noktada Refahyol Hükümetinin Maliye Bakanı olan Abdülatif Şener’in anılarından sayfa: 222 ve 223’ten bir alıntı yapacağım:

“... Böylesi dönemlerde çok yaygın fısıltılar olur, bir fısıltı ağıyla kuşatılırsınız. Gelenler gidenler birtakım senaryolar aktarır. Hatta o dönemde fiilen bir darbenin olacağına dair söylentiler vardı. Bu sürecin sonunda doğrudan bir müdahalenin Ortaya çıkabileceği sürekli ifade ediliyordu.

Soru: Darbe için tarih de veriliyor muydu?

Bazı milletvekillerinin, nereden duyduklarını hatırlayamadığım, ama kesin bilgiye dayandıklarını ifade ettikleri bir tarih vardı; 21 ya da 23 Mayıs akşamı bir askeri müdahale olacağına dair sözler, kulislerde çok yaygın dolaştı. Hatta o gece Meclis’te herkes, bir şey olacak mı diye tedirgin, tetikte bekledi. Ama askeri müdahale olursa yapılacak bir şey yoktu...” (Kaynak: Abdülatif Şener, “Adım da Benimle Beraber Büyüdü, Kaleme alan: Çiğdem Toker, Doğan Kitap, İstanbul, 1. Baskı, Ağustos, 2008, s. 222)

Bir kez daha altını çizerek söylüyorum: Bu değerlendirme o dönemin Refahyol Hükümeti Maliye Bakanına aittir. Kısacası iktidar partisi ve hükümet üyeleri bile askeri müdahale bekliyorken, topluma bu çeşitli yollarla duyurulmuşken, medyada bulunan birisi olarak bu konuya sağır ve kör kalmamı beklemenin ne denli akıl ve insafla örtüştürülebileceğini mahkemenizin vicdanına bırakıyorum.

O dönemin hükümetinde **Adalet Bakanı Şevket Kazan**, 28 Şubat’tan altı yıl sonra kaleme aldığı bir araştırma kitabında şunları yazmaktadır:

ABD'nin, 28 Şubat ve sonrasında REFAHYOL iktidarına karşı nasıl bir tavır takındığını rantiyeci medya penceresinden birlikte izleyelim:

ABD Dışişleri Bakan sözcüsü Nicholas Burns, 28 Şubat sonrası ABD'nin tepkisini şu sözlerle ifade etmişti:

"Modern Türkiye'de, Atatürk döneminden bu yana temel alınan laik demokrasinin ilerde de görevini sürdüreceğinden eminiz," (14.05.1997, *Sabah*) diyor, **darbe söylentilerinin yoğunlaştığı günlerde ise:**

"ABD Türkiye'de sivil yönetimi desteklemektedir" (13.06. 1997, *Basından*) şeklinde bir açıklama yapıyordu.

Bir gün sonra bu defa, ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright, organize muhalefet merkezine;

"Ne yaparsanız yapın, ama darbesiz yapın. Darbe yaparsanız kendiniz bilirsiniz, arkanızda biz yokuz" (15.06.1997, *Sabah*) diye mesaj gönderiyordu. (Kaynak: Şevket Kazan, *Refah Gerçeği*, cilt:3, Keşif Yayınlan, Ankara, 2003, s. 375)

Bunları yazan, dönemin hükümetinin Adalet Bakanı'dır ve **"darbe söylentilerinin yoğunlaştığı günlerde ise..."** ifadesinin altını da kendisi çizmiştir. Gazetelerdeki demeçlerin alıntı tarihleri, bu konuşmaların Mayıs ayının ortası ile Haziran ayının ortalarında yapıldığını göstermektedir. ABD'de de bile darbe yapılacağı yönünde açık demeçler verilirken, Türkiye'de hükümetin bakanları arasında darbe olacağı konuşulurken, medyanın içinde bulunan Erol Mütercimler'in yani bendenizin **"İddianamede suçlanmasına neden olan 22 Mayıs 1997 tarihinde darbe olacak"** notunu almış olması mı suç? Zaten benim defterimde okunduğu iddia olunan bu tarih **Abdüllatif Şener**'in işaret ettiği tarihle birebir örtüşüyor. Demek ki biz de ya da ben de Refah Partililerden duymuşuz.

Yine o dönemin **Başbakan Yardımcısı Tansu Çiller**'in yaşam öyküsünü anlatan bir kitaptan bir bölüm aktarıyorum: *"Bir akşam geç vakitlerde Çiller ailesinin en güvendiği isimlerden olan (İçişleri Bakanı) Meral Akşener, RP'li Şevket Kazan'a telefon etti. Sesi heyecanlıydı.*

Şevket Ağabey, arkadaşlarımızdan çok önemli bilgiler gel-

di. Askerler yarın akşam bu işi hallediyorlarmış. Ne yapalım?

“Kazan, Akşener’in telaşlı sesinden etkilenmedi. Darbe haberini sakin karşıladı:

Sen bir elham, üç kulhuvallahi oku, yat. Merak etme.

Peki sen ne yapacaksın Şevket Ağabey?

Ben de aynısını yapacağım.

“Kazan, açıkça alaya almıştı. Fakat Çiller ve yakın çalışma arkadaşlarının benzer girişimleri bitmek bilmedi. Bir yandan da Çiller, ‘Askerler benim başbakanlığıma evet diyorlar. Cumhurbaşkanı da kabul ediyor’ deyip duruyordu.

Erbakan sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Anlaştılar; o başbakanlıktan istifa edecek, Demirel de yeni hükümeti kurma görevini kendisine verecek, yine koalisyon kuracaklardı.

“Kâğıt üzerinde güzel görünen senaryo gerçeklere uymadı. ” (Kaynak: Faruk Bildirici, Maskeli Leydi, Tekmili Birden Tansu Çiller, Beşinci baskı, Ümit Yayınevi, Ankara, 1998, s. 383)

Burada görüldüğü gibi **28 Şubat MGK kararlarına muhatap olan hükümetin İçişleri ve Adalet Bakanı telefonda bir “askeri darbenin” olacağını konuşuyorlar. Hükümetin iki bakanı darbenin olacağını üstelik de konuştukları o gece olacağını aralarında tartıştıkları bir ortamda, ben, iddia makamı tarafından defterine “darbe olacak” şeklinde not yazmış olmakla itham ediliyorum.** Ve buradan bir sonuca ulaşılmaya çalışılıyor. Açıkça görüldüğü gibi iddia makamı ağır bir hukuki yanılğı içindedir. Yorumu Yüce Mahkemenizin vicdanına bırakıyorum.

10 Şubat 2009 tarihindeki ikinci sorgumda **Savcı Zekeriya Öz’e** söylediğimi daha genişleterek sizlere ifade edeyim: Burada acı olan, üzerinde durulması gereken Erol Mütercimler’in yani bendenizin defterine ne notlar aldığı değil, darbe olacak söylentilerinin Atlantik’in öte yakasında bile yankılanmasına karşın, MGK bildirisini kaleme alıp, hükümet üyelerinin yüzlerine karşı okuyan generalleri emekli edemeyen **Başbakan Necmettin Erbakan’ın** (ışıklar içinde uyusun) tavrı sorgulanmalıdır.

Şevket Kazan’ın kitabından bir anekdotu bu husustaki savunmamın bir parçası olarak sizlere aktarıyorum: MGK Ge-

nel Sekreteri **Orgeneral İlhan Kılıç**, Milli Eğitim Bakanlığı'nın hazırladığı 8 Yıllık Kesintisiz Temel Eğitim Kanun Taslağının Meclis'e sevki konusunda Başbakan Erbakan'a ricaya gelip de Türk Silahlı Kuvvetleri adına ısrar edince, Erbakan'ın:

"Tasarı Bakanlar Kurulu'nda bile değil, Meclis'e gitse ne olacak? Orada da biz çoğunlukta'yız. Bu ısrarın sebebi ne? Kanun çıkmazsa darbe mi yapacaksınız?" sorusuna bir şaşkınlık geçirerek:

"Hayır, darbe yok. Meclis'e dokunulmayacak, ama hükümet için bir şey diyemem," diye cevap veriyordu. (Kaynak: Şevket Kazan, Refah Gerçeği, cilt:3, Keşif Yayınları, Ankara, 2003, s. 375-376)

Adalet Bakanı Kazan'ın anlattığı bu konuşma, kendi yazdığına göre, ABD Dışişleri Bakanı Mandeleine Albright'ın "darbeyle" ilgili kanaatinin *Sabah* gazetesinde 15.06.1997 tarihinde yayınlanmasından bir ay kadar önce olmuş. Yani mayıs ayı ortalarında. Peki, sormak hakkımız değil mi: Hükümeti açıkça yıkacaklarını söyleyen bir kişiye karşı Başbakan olarak ne yaptın? Ya da demokrasiyi korumak adına niçin gereğini yapamadın? Yüzüne karşı söylenip, darbe yapılacağını kulaklarıyla duyan, üstelik Başbakan olan kişi, gereğini yapacak cesareti bulamıyor, ama konuştuklarını arkadaşlarıyla paylaşmakla yetiniyor, o parlamenterler de bunları basın mensuplarına söylüyorlar, bizler de duyduklarımızı not alıyoruz diye suçlanıyoruz. Artık burada sözün bittiği noktada olduğumu değerlendiriyorum.

Bu anlattıklarımın dışında, aynı 1997 yılı Haziran ayında yayınlanan ve Türkiye'de ilk kez Türkçe olarak yazılmış strateji teorisi ve uygulamaları kitabı olan **21. Yüzyıl ve Türkiye "Yüksek Strateji"** kitabımda, sayfa 570-593 arası **"2030'a Kadar Türkiye'de Demokrasi Yerleşme Olasılığı"** başlığı ile **"Ordu- Politika ilişkisi ve 2000 Yılına Kadar Darbe Olasılığı"** başlıklarıyla konu tartışılmıştır.

Sayfa 593'te Sonuç başlığı altında şunları yazmışım: *"Türkiye'de askeri darbe istenmiyorsa, bunu, TSK'nın düşünmesinden daha çok; siyasi partiler, parlamento, sivil toplum kuruluşları ve medya ile birlikte nasıl önlenir, temel ilkeleri belirlenmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'ni yaşatma olanak ve koşulları*

nasıl yaratılır, bu düşünülmelidir. Özellikle 12 Eylül darbesi göstermiştir ki, darbeler yeni sorunlar yaratıyor, müdahaleler çok zararlı sonuçlar doğuruyor ve Türkiye 'geriye' gidiyor. "

Bu değerlendirmeyi kitabında yazan üstelik de emekli subay olan birisi nasıl olur da darbecilikle ya da onu övmekle suçlanabilir? Burada önemli bir parantez açmak istiyorum. Çünkü darbe yapmayı düşünmek suç değil, özgürlüktür, yani düşünce özgürlüğü. Bilindiği gibi bunu hem anayasamız hem de yasalarımız söylüyor. Bunu yasaların dışında birisi daha belirtiyor: İktidar partisi AKP'nin milletvekili Meclis Başkanı Köksal Toptan, 02 Temmuz 2009 tarihinde *Kanal A'da* aynen şunu söylemiştir: *"Darbeyi istemek, düşünmek, eyleme geçmedikçe suç değildir."*

Sanıyorum Savcı burada hukuki bir yanlışlığı içindedir.

Kaldı ki aynı kitabımda, sayfa 589'da şunu yazmışım: *"12 Eylül'e gelince; Atatürkçülük adına yapılmıştır. Fakat tüm Atatürk devrimlerini yok etmiştir. Gerçek neden ise; 78 nasıplı subayların ordudan tasfiyesi amacıyla yapılmıştır."* Ben de 78 nasıplı bir subayım ve bir askeri müdahalenin sivil, subay ayrımı yapmadan yaşattığı acılara tanıklık etmiş birisiyim. Bunu televizyonlarda, o dönemde devre arkadaşlarıma yapılan işkenceyi anlattım.

Ders Notunda, AKP Nasıl Devrilir?

"Sayfa 1142'de şüphelide ele geçirilen notlar içinde, 'AKP nasıl devrilir?' başlıklı stratejik çalışmaların bulunduğu görülmüştür," ifadesine yer verilmiştir.

Bu konudaki savunmamdır:

Dikkat edilmesini istiyorum. Burada "Hükümet nasıl devrilir?" demiyorum, "AKP nasıl devrilir?" sorusunu sorup, hem İstanbul Ticaret Üniversitesinde hem de Yeditepe Üniversitesinde analizini yaptık.

Bu ders notunun varlığı doğrudur. 2004 yılından itibaren "Stratejik Düşünme Yöntemi" dersimde uygulama konusu olarak AKP'nin de CHP'nin de durumu tartışılmaktadır. Bu

konuda öğrencilerimin yaptığı çalışmalar öğrenci dosyalarında da saklanmaktadır.

Strateji Teorisi ve Uygulamaları konusunda yazmış olduğum ilk kitabın yayın tarihi 1997 yılıdır **(21. Yüzyıl ve Türkiye, Erciyaş Yayınları, İstanbul)** ve Türkçedeki ilk telif eseridir. Üstelik bu, 21. yüzyılı Türkiye ve dünya açısından anlatmaya çalışan ilk Türkçe telif kitaptır. Büyük onur duymaktayım. İkinci baskısı 2000 yılında yapılmıştır. 2004 yılından beri de önce Doğuş Üniversitesinde, ardından İstanbul Ticaret Üniversitesi ile Mersin Çağ Üniversitesinde ve Yeditepe Üniversitesinde *“Stratejik Düşünme Yöntemi”* dersi vermeye başladım.

Bu kez yeni kitabım, strateji teorileri ve uygulamalarını içeren *Geleceği Yönetmek* adıyla 2006 yılında yayınlandı. Yine ilk kez **“Yüksek stratejiden etki odaklı harekâta”** değişen strateji kavramını okuyucuyla tanıştıran kitaptır. Kitabım bu üst başlıkla yayınlanmıştır, anlamı da şudur: **Artık askeri darbeler çağı kapanmış, sivil inisiyatif çağı başlamıştır. Kitap 21. yüzyıla dönük strateji ve öngörülerini de analiz etmektedir.**

Soğuk Savaşın bitimiyle birlikte strateji teori ve uygulamalarında da değişimler başlamıştır. Artık askeri bir terim olan stratejiden her alanda yararlanılmaya başlanmıştır. Strateji bir sanatken, stratejik düşünme bir bilimdir. Ve tanımlarından birisi şöyle yapılmaktadır: **“Karşınızdaki için düşündüğünüzü, onun da senin için düşündüğünü düşünmek.”** Bu bir düşünme yöntemidir ve her alana nasıl uygulanacağını öğretmesi de dersin gereğidir.

Bir askeri kavram olan strateji, olgu olarak 1990 sonrası ekonomi başta olmak üzere her alanda uygulanmaya başlamıştır. Stratejiye göre aslında yaşamdaki her operasyon bir savaştır. Yani pazarlama da, politika da bir savaştır. Örneğin günümüzde pazarlama teknikleri arasında *gerilla savaşı taktikleri* ilk sıraya yerleşmiştir. Bu nedenle savaş, mücadele kavramları sıkça kullanılır.

Suçlanmama neden olan strateji dersi uygulaması da, ünlü strateji *Liddle Hart*'ın aslında bir savaş stratejisi olan *“Dolaylı Tutum Stratejisi-nin”* iç politikada uygulanması için seçilmiş

örnektir. Bu örnek o günkü koşullarda tercih edilmiştir. Yazılı hale getirilmeyen zaten onlarca vaka çözümleri genelde sınıfın durumuna göre ortaya çıkar. Burada dikkat edilirse, önünüzde Savcılıkça dosyaya konulan ders notunda **“İstenmeyen durum: ülkede kargaşa (Kaos) çıkmasıdır,”** ifadesini okumaktasınız. Bu ara başlıkla, **iktidar değişimlerinin gerçekleştirilmesinde, her ne kadar savaş stratejileri uygulanırsa da, 21. yüzyılda demokratik anlayış ve yöntemlerin vazgeçilmez öğeler olduğunu vurgulamaktadır.** Özetle; iktidardaki en güçlü bir partinin bile ülkeyi kargaşaya sürüklemekten uygun stratejilerle seçim yenilgisine uğratılabileceğini anlatmaya çabalamış bir föy’dür.

Derslerde vaka çözümü örneği olarak yalnızca iktidar partisiyle mücadele ya da savaş stratejileri değil barış stratejisinin de senaryosu yazılmakta ve anlatılmaktadır. Bunun örneği, *Geleceği Yönetmek* kitabımda da yer verdiğim **“Barışın ve Barış Stratejisi”** senaryosu ek’lerde sunulmuştur.

Suçlanma konusu olan vaka çözümü teorik açıklamalar içermektedir. Hazırlıklı önceliklidir. Parantez içindeki açıklamalar, öğrenciye teoriden uygulamaya geçileceğini anlatmaktadır. Belki (X) partisi gibi bir ad vermeden yapılamaz mı fikri akla gelebilir, ama Türkiye’deki iç politik yapılanmada AKP’nin ezici üstünlüğü çok canlı bir laboratuvar örneğidir. Neden? Çünkü öğrencilerin doğal olarak ilgisi somut olaylarda yoğunlaşmaktadır. Kaldı ki, **1980 sonrası “apolitik” öğrenci çoğunluğunu** ancak günlük olaylarla canlı tutabiliyorsunuz. Bu nedenle, siyasi parti tartışmaları her zaman geniş katılımı yapılır.

Strateji uygulanmasında “ağırlık merkezi” kavramı Sun Tzu’dan bu yana 2500 yıldan beri tartışılan ve teori geliştirilen bir kavramdır. Tüm strateji uzmanlarının aklında yer eden önemli bir konu da düşmanın en zayıf noktasını bulmak ve bu noktaya saldırmaktır. Bu konu üzerinde geliştirilen en önemli kavram “ağırlık merkezidir.” Buradaki düşman ifadesi strateji de her alanda karşı tarafı anlatmaktadır. Ekonomi dersini de anlatırsanız böyledir.

Aynı zamanda kamunun okuması için de yazılmış ders kitabıma vaka çözümü olarak almadığım, ama sınıf ortamında

tartıştığım sorgu konusu olan uygulama notu şunu anlatıyor: Savaşta her sorun ve her prensip iki yönlüdür. Bir para gibi, bunların da iki yüzü vardır. Bu nedenle barışa aracı olacak iyi hesaplanmış bir uzlaşma gereklidir. Böyle bir ihtiyaç, savaş eyleminin iki taraf arasında geçen bir mesele olması gerçeğinin yarattığı kaçınılmaz bir sonuçtur. Yani örnek olayda seçilmiş aktör olan AKP gibi güçlü bir partinin iktidarını zayıflatmak ya da iktidardan düşürmek güçtür. Bunu başarmaya çalışırken ülkenin kaosa gitmesi kuvvetle muhtemeldir. O halde komploları sezip, akıllı oyunlarını yerinde yapmak gerekir. Bu durum, bu nedenle bir yandan vururken bir yandan da korunmayı gerektirir. Bundan çıkan sonuca göre, etkili bir biçimde vurmak için, rakibin almış olduğu korunma durumunun kaldırılması gerekir. Bu açıklamayı stratejik ortaklık, stratejik işbirliği yapılacak olan her alanda ortaya koymaktayım. Örneğin: Ekonomi bölümü son sınıfların dersi olan “*Küresel Stratejiler*” dersinde de bu kez firmalar ele alınarak aynı terminolojiler ifade edilmiştir. Doğal olarak yalnızca işlem basamakları farklılık gösterir.

Bu vaka çözümü neden ders kitabıma alınmamıştır? 1997 ve 2000 yıllarında yayınlanan strateji kitaplarımda parti adı verilerek çözümlemeler yapılmıştır. Ama partiler iktidarı yitirince, anlatılan vakanın hiçbir öneminin kalmadığını gördüm. Yani kitabın değeri düşüyor. Çünkü yüzden fazla tanımı yapılabilecek stratejinin teorik tanımlarından birisi şudur: “Olanaklarla koşulları örtüştürme sanatı” ... Görüldüğü gibi strateji bir sanattır, bilim değildir ve strateji senaryoları sabit değişmez çözümler sunan reçete de değildir. Aynı vaka her stratejiye göre değişik öngörülerden yola çıkılarak çok farklı önerilerle sunulur. Bu tanım göz önünde bulundurulunca, koşullar değiştiğinde vakanın da karakterinin değişmesi nedeniyle çözüm yöntemleriniz aynı vakaya rağmen değişmektedir. İşte bundan dolayı kitabıma yazmadım, ancak bir öğretici olarak sınıf ortamında tartışmayı tercih ettim. Şu anda da CHP’nin açılımının stratejik unsurlarını tartışıyoruz.

Bu ders föyünde, ders kitabımda yer verdiğim çağdaş terimle, asimetrik mücadelenin kazanılması için kararlaştırılmış

stratejinin, operasyonda başarıya ulaşması için uygulanması gereken taktikler ve işlem basamakları anlatılmaktadır. Ekler bölümünde ders kitaplarımdan (bu konuda okutulan iki kitabım daha bulunmaktadır) alınmış fotokopilerde uygulama örneklerinde üstelik de kamuya yani genel okuyucuya sunulan CHP'nin de adı belirtilerek seçilmiş olduğu görülecektir. *Akıl Oyunu* ve *Komplot Teorileri* kitaplarımdan fotokopiler ek'te sunulmuştur.

Vaka çözümleri yalnızca *"Stratejik Düşünme Yöntemi"* dersine ait değildir. Yüksek Lisansta okutmakta olduğum *"İşletmelerde Stratejik Yönetim"* ile *"Ekonomik ve Siyasal İdeolojiler"* dersinin yanı sıra lisansta okunmakta olan *"Türkiye'nin Stratejik Sorunları"*, *"Küreselleşme ve Terör"* ile *"Kültür, Kamuoyu ve Demokrasi"* ve *"Küresel Stratejiler"* dersinde teorik olarak öğrenilenlerin de taktik düzeyde ele alınmasına örnektir. Ek'te, *Geleceği Yönetmek* kitabımda vaka çözüm örneği olarak *"AB'ye giriş süreci"* ve *"PKK ile mücadele"* (sayfa 94-103 arası) aynı teoriden hareketle *"Ağırlık Merkezi"* modellenmiş olduğu görülecektir.

İçimizdeki Ergenekon!

Sayfa 1142'de şüpheli Erol Mütercimler'e ait Seagate marka seri numarası 5JX14T3H olan bilgisayar hard disk içinde yapılan incelemede, **"İÇİMİZDEKİ ERGENEKON"** başlığı altında;

"Ergenekon'un teknik olarak faaliyet alanları yurt dışı ve yurt içi olmak üzere ikiye ayrılıyor. Yurt dışındaki çalışmaları - bazıları tartışmalı bulunsa bile Türkiye devletinin çıkarları doğrultusunda Balkanlar, Ortadoğu, Kuzey Irak ve Orta Asya ülkelerindeki birçok askeri, siyasi ve ekonomik çalışmanın arkasında dolaylı olarak Ergenekon yapılanması var."

Savunmamdır:

Hemen şunu ısrarla savunuyorum ki, benim bilgisayarımda adı **"Ergenekon"** olan ya da içinde Ergenekon olan bu türden hiçbir doküman yoktu. Bunun varlığını şiddetle reddediyorum.

Ancak buna rağmen;

Ben bir uluslararası ilişkiler uzmanı ve bu konuda içinde sosyal bilimler araştırma ödülü de kazanan dört kitaba imza atmış, savunmamın başında ve farklı yerlerinde verdiğim dersleri beyan eden bir akademisyen olarak, yukarıda belirtilen saçma sapan, ipe sapa gelmez bir yazıyı kendime hakaret kabul ediyorum. Burada yazılanlara sağlıklı bir beynin inancısı inanılmaz. Eğer benim birinci sınıf öğrencim bile böyle bir şey yazsa sınıfta bırakırım.

İddia makamının sunduğu paragraf, 'Bana göre', tamamen hayal ürünü ve hastalıklı bir beyin tarafından kaleme alınmıştır. İnternet ortamında kim tarafından yazılmış, kime gönderilmiş belli bile olmayan bu notlardan hareketle suçlanmış olmam, Savcının hukuki hatalı bir yorumu olsa gerektir.

Niye saçma sapan biliyor musunuz? Çünkü benim daha 1992 yılında yayınlanmış ve Türkiye'nin özellikle Orta Asya bölgesinde ve Kafkasya'da ortaya çıkan Türk kökenli cumhuriyetlerle nasıl ilişki kurulabileceğini anlatan ve o yıl sosyal bilimler alanında ödül de kazanan kitabım ortadadır.

Savunmamda siyasi ya da ideolojik bir vurguya yer vermek istememekteyim, ancak İddianamede yer verilen bu sözde alıntıya karşılık şunu da söylemeden geçemeyeceğim: Yukarıdaki paragrafa bakarsanız bu söylenenleri yapabilecek bir tek devlet var, o da hiper güç olan ABD'dir. Bu nedenle yukarıda suçlama olarak seçilmiş paragraf düş dünyası zengin, ama hastalıklı bir beyinin ürünüdür. Tarafımdan onaylanmasını bir yana bıraktım, birinci sınıftaki öğrencim bile söylese dinlemek istemem.

Çok üzücü olan husus ise, hem polis hem de savcının, gazeteci **Şamil Tayyar**'ın *Gölge İktidar* kitabını referans almış oluşudur. Örneğin, Tayyar kitabının 138'nci sayfasında **Hülya Okur** röportajının yalnızca bu kısmını almıştır. Polisin ekranında bu paragraf, savcının İddianamesinde aynı paragraf ve Tayyar'ın kitabında da yine bu paragrafın yer alışı bir tesadüf olmasa gerek!

Amaçlı Yaptırılmış Gibi Görünen Bir Röportaj

Sayfa 1142’de Hülya Okur’la yapıldığı öne sürülen 14.01.2008 tarihli röportajdan bir alıntı verilmektedir:

İnternet ortamında yayınlanan bu röportaj bana onaylatılmadan, altında imzam olmadan yayınlanmıştır. Bu nedenle ciddiye almıyorum. Röportajın yapıldığını kabul ediyorum.

Nedenini arz ediyorum:

Yazının çıktısına baktığımızda öyle hatalar var ki, strateji ve uluslararası ilişkiler konusunda bu kadar kitap yazmış birisinin en azından bu yanlışları düzeltmesi gerekmez miydi? Şimdi size bunlardan bazı örnekler okuyacağım ve iddia edilen röportajın tamamını da size sunacağım.

Gazeteci **Hülya Okur**, bu söyleşiyi İstanbul Ticaret Üniversitesinde yaptı. Toplam 33 soru sordu. Size *HaberX.com* adlı internet sitesinden bu söyleşinin çıktısını sunuyorum. Buradaki soruların, İddianameye alman kısmı hariç, okunduğunda benim yayınlanmış kitaplarım, *Türkan Şoray*’la birlikte çevirdiğim *Suna* adlı film ve uzmanlık alanım olan uluslararası ilişkiler ve strateji alanında olduğu saptanmaktadır. Zaten benden randevu talep ederken de bu konularda soru soracağını söyledi. Telefonda randevu talep ederken “Ergenekon’la ilgili soruya yanıt vermeyeceğimi söylemiş ve anlaşıştık. Ancak böyle olmadı. Söyleşinin sonunda “General Memduh Ünlütürk’ün bana 1988 yılında anlattığı ve 1950’lerin başlarında kurulup 1983 yılında kaldırıldı” dediği “Ergenekon” yapılanmasıyla ilgili soruyu sordu. Hiç kusura bakmasın, bu soruyla birlikte Hülya Okur’un bana birileri tarafından gönderildiği sonucuna vardım. Gerçek böyle olmayabilir de! **Bu fikrimi destekleyen olguya gelince, gözaltına alındığım ilk gece, polis müdürünün bilgisayarında gördüğüm tek yazı işte bu soruydu.**

Şimdi anlatacaklarım internet sitesinde yayınlanan söyleşide yazılmamıştır. Bu soruyu sorunca yanıtlım aynen şu olmuştur: “Bu konuda hiç konuşmadığımı tüm medya mensupları biliyor.” Hülya Okur da, “Biliyorum,” demiştir. Ve şöyle devam ettim: “Ben, 1997 yılında Can Dündar’ın TV programında söy-

ledim söyleyeceklerimi, isteyen herkes bu programdan yararlanılarak yazılan kitaba bakabilir, her ne kadar eksikse de ve kendilerine göre yorum yapmış-larsa da..." Gazeteci Okur ısrarcı olunca, bana birileri tarafından gönderildiği yönünde kanaatim güçlendi ve denemek için şunu söyledim: "Bu konuda farklı olarak söyleyeceğim hiçbir şey yok. Ama sana yardımcı olacak bir iki şey söyleyeyim. Gladio yapılanması konusunda çok iyi bilgi sahibi olan kişiler henüz hayatta. Onlar konuşmalı. Onlara başvurulmalı. Örneğin İzmir'de iki kişi var. İstanbul'da **Talat Turhan** gibi bir önemli uzman var." Aklımda kaldığı kadarıyla Talat Turhan'ın kitaplarını zaten biliyordu. Onu denemek için söylemiş olduğum İzmir'deki kişilerden söz ettiğimde gazeteci Hülya Okur onların kim olduklarını bana sormadı. Sorsaydı hiç kimsenin olmadığını öğrenmiş olacaktı.

10 Şubat 2009 tarihindeki sorgumda da **Savcı Zekeriya Öz**, bana 12 Mart'la ilgili sorular sormaya başlayınca, "o tarihte 17 yaşında olduğumu, benden ne bilgi beklediğini anlamadığımı" kendisine sormuştum. Bunu hem Avukatım Hande Özişik hem de Savcı Fikret Seçen duydular. Savcı Öz de bana, "Sen darbeleri biliyorsun, bu konuda bilgin var," içeriğinde bir değerlendirme yapınca, karşılığım şu oldu: "Ben bildiklerimi değil, öğrendiğim bilgiler aktarıyorum," dedim. Benim bildiğim hiçbir şey yok ki. Olduğunu söylersem eğer, bu hayatın doğal akışına ters olmaz mı? Uydurma olmaz mı? Üzerinde konuştuğumuz olayların tarihleri ortada, o süreçte benim yaşımda ortada, nerede olduğum ortada. Ancak Türkiye'nin başına çorap ören, bu ülkeye komplolar kuran Gladio'nun ne olup olmadığını içinde yaşamış kişiler henüz hayattayken, kendilerinden öğrenmek şansı varken, bu tarihi Mahkeme kendilerini buraya davet ederek öğrenebilir. Bence bu Gladio'dan kurtulmak, demokrasi dünyasına adım atabilmek için bu son şanstır. Bu insanlar hayattayken bundan yararlanılmalıdır.

İddianameye alınan kısmı bir kez daha size sunuyorum:

Hülya Okur: "Emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ün size anlattığı Ergenekon adlı derin devlet örgütünün sırrını ölene ka-

*dar taşıyacağınızı söylüyorsunuz. Birçok NATO ülkesinde Gladio, Rüzgâr Gülü, Süper Nato, Gehlen Harekâtı gibi isimlerle karşımıza çıkan Erge-
nekon'u, İtalya'daki benzer yapılanması Gladio gibi bir deşifre beklemi-
yor mu ?”*

Erol Mütercimler, “Ya bekliyor, ama o Gladio yapılanması içindeki insanların bunu anlatması en doğru. Benim gibi kulak tanıklarının anlatması doğru değil. Benim gibi kulak tanıkları anlattığında, en büyük kötülüğü ülkesine yapıyor. Ülkeme hain olmam. Bunun birincil tanıkları, kurucuları, benim bildiğim iki kişi var hayatta, bu insanlar konuşursa olur. Bunlar da ölecek bir gün, ama devletin arşivleri ortada. Ben ölmeden önce bu arşiv ortaya dökülürse, ben de bana anlatılanlardan not ettiğim kısımları söylerim. Olmazsa duyduklarım, bana tebliğ edilenler benle birlikte mezara gidecekler.”

Yukarıda altı çizili olan kısımlar çok yanlış ve hatalıdır. Örneğin:
“Bunun birincil tanıkları, kurucuları, benim bildiğim iki kişi var hayatta, bu insanlar konuşursa olur...”

Gerçek gazeteci, “Bu kişiler kim?” diye sorar. Hülya Hanım sormadı. Meraklandım, son cümleyi söyledim. Yine “Tebliğ edilen nedir?” diye sormadı. O zaman kanaat getirdim ki, Hülya Hanım'ı birileri kurgulayıp gönderdi. Belki günahını alıyorum, ama hâlâ aynı düşüncedeyim.

Buradan çıkan sonuca göre, Gladyo benzeri örgütün Türkiye'deki kurucuları arasında yer almış olan iki kişi yaşıyor ve ben onları tanıyorum, ama bu gazeteci kıza söylemiyorum. (Ayrıca söylemek zorunda da değilim.) Ne yazık ki, gazetelerde bu gariplikler her zaman oluyor. Ya söylemediğiniz yazılıyor, ya söyledikleriniz karşınızdaki kişinin bilgi birikimi doğrultusunda kendince yorumlanıyor ya da çarpıtılıyor. Size aramızda geçen konuşmayı aktardım.

Mademki iddia makamınca ciddi bulunarak bu konuşmadan İddiana-meye suçlanmam yönünde alıntı yapılmış, zorunlu olarak düzeltme yapmak mecburiyeti hissediyorum.

Aslında söyleşiyi yapan gazeteciye söylenen şuydu: Türkiye'deki Gladyo yapılanmasını bilen iki kişi şu anda hayatta. Onlara sorulup doğrusu ortaya konabilir. Şimdi Yüce Mahke-

menize iki isim beyan ediyorum: Birisi onlarca kitaba imza atmış, ömrünü Gladyo'nun Türkiye'deki eylemlerini açığa çıkarmaya adanmış emekli Yarbay Talat Turhan, ötekisi de yine benzer yönde çabalar harcamış ve harcamakta olan emekli Deniz Binbaşı Erol Bilbilik. Her iki kişi henüz hayattayken mahkemeniz uygun görürse bilirkişi tanıklıklarına ve yaşadıklarından hareketle birikimlerine başvurulabilir. Onların bilgi tanıklıkları bilgi kirliliğini ortadan kaldıracaktır. Benim söylediğim de budur.

Savcı Zekeriya Öz'e 10 Şubat 2009 tarihindeki sorgumda **Talat Turhan'**ı dinlemesi gerektiğini söylediğimde, *"Bırak onu, her şeyi Gladyo'ya ve derin devlete bağlıyor,"* dedi. İşin doğrusu bu, ama Savcı böyle düşünmüyor.

Yine İddianamede iddia edildiği gibi **ben hiçbir zaman, "Hafızam zayıfladı," demedim."** Ayrıca insanların bellekleri zayıflayabilir, bu ayıp ve utanılacak bir şey değil ki. Zaman içinde ben de bazı şeyleri unutabilirim de, eksik hatırlayabilirim de. Benim ahlak anlayışıma göre asıl utanılacak husus, yalan söylemek ve maddi manevi tehditle yalan söylemeye teşvik etmektir.

Bana anlatılmış olan NATO ve Pentagon orijinli, devlet tarafından kurdurulmuş Ergenekon yapılanması General Memduh Ünlütürk'ün kesin ifadesiyle 1983 sonrası tasfiye edilmiş, ortadan kalkmış, dedim. Aynı bilgiyi söylemeye devam ediyorum. Bana General Ünlütürk'ün anlattığı bu Gladyo benzeri yapılanmadan başkaca da bir örgüt ya da organizasyon yapılanması bilmiyorum.

Unutulmasın ki, ben bir kulak tanığıyım ve bana anlatılanların bazıları olanaksız görünse bile doğru olduğunu düşünüyorum. Umarım öyledir.

Savcı Savunmamdan Mutlu Olmadı

30 Ocak 2012 tarihinde, İddianamede yer verilen telefon tapelerine ve yazılan alıntılara cevap verdim. Ama anlaşılan o ki, **Savcı Mehmet Ali Pekgüzel** pek mutlu olmamıştı, *"İddiana-*

menin çevresinde dolanıp duruyorsun, esasa girmiyorsun, öze gir!" şeklinde bir müdahaleye gerek duydu. Bu sözler üzerine avukatım Cavit Subaşı ile düşündük, savcı nasıl böyle konuşabiliyordu. **Kabarık olsun diye buldukları her şeyi doldurdukları iddianameyi onlar yazmamış mıydı? Yazdıklarına cevap vermemizi istemiyorlarsa neden yazmışlardı ki!**

Yukarıdaki tehdit kokan sözlerinin ardından Savcı Pekgüzel, mübaşirin tanıklığında şunu söyledi: *"Emin Gürses ile sıkça görüşüyorsun."* Tehditkâr bir ses tonuyla konuşuyordu. Birileri belki istihbarat vermişti, ama doğru değildi. Tabii ki, bu zerre kadar doğru değildi. Savcı ne yapmaya çalışıyordu?

E. Gürses Sakarya Üniversitesinde öğretim üyesiydi ve terör konusunda Türkiye'nin en önemli uzmanlarından birisiydi. Yeditepe Üniversitesinde, bir Yüksek Lisans öğrencim tez çalışması yapıyordu, kendisinden yardım almak için izin istedi. Bir kez bu konuyla ilgili konuşma oldu. Hepsisi bu kadar.

30 Ocak 2012 tarihinde kar yağışı çok şiddetliydi. Hava çok soğuktu. Başkan H. H. Özese, celseyi erken tatil etti. Bana da, ertesi sabah iki saat sürem olduğunu söyledi. Yanımızda eşyamız yoktu. Yatak kıyafetlerimizi marketten almak zorunda kaldık. Anı olarak hâlâ saklıyorum. Avukatım C. Subaşı ile birlikte o geceyi Silivri'de otelde geçirdik. Aynı otelde Hurşit Tolon Paşa'nın eşi ve yakınları da kalıyordu.

C. Subaşı ile savcı M. A. Pekgüzel'in tavrını konuştuk. Cavit'e göre, "beni suçlayacak delil bulamayınca, beraat vermemek için bu türden davranış içine girerek, beni sinirlendirerek hata yapmaya, çelişkiye düşürmeye çalışıyordu, mahkemeye hedef haline getirmek gayreti içindeydi. "Sakin ol, bakalım bu nereye varacak!"

31 Ocak 2012 sabahı savunmaya devam ettim.

Başkan Özese'ye bir gün önceki uyarısını anımsatarak, savunmamı bu iki saat içinde bitirmeye çalışacağımı söyledim. Gece, savunma metnimi buna göre düzenlemiştim. Oysa Başkan, "Acele etme, öğlene kadar süren var!" dedi.

Önce, Emin Gürses'ten yüksek lisans yapan öğrenciye yardım konusunu açıkladım. Bunun, yani başka bir üniversiteden

hocayla bir öğrencinin çalışabileceği hususunun YÖK uygulaması olduğunu söyledim. Zaten öğrencimiz kendisinden yardım almaktan vazgeçmişti.

İddianame dışında nelerle uğraşıyorduk.

Emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ün Anlat- tıkları

1988 yılında bir tesadüf sonucu kulak tanığı olarak öğrendiğim, Soğuk Savaş dönemi her NATO ülkesinde kurulmuş olan Gladyo benzeri yapının Türkiye'deki derin yapılanması içinde olmuş olan bir generalin anlattıkları, o tarihten sonra bir gölge gibi peşimi bırakmamıştı.

Mahkemede tamamen anlattığım, aşağıda okuyacağınız bu bilginin bir kısmını, 1997 yılında **Can Dündar**'ın *Show* televizyon kanalında sunduğu *40 Dakika* programında anlatmıştım. Aynı yıl bir konferansta da yine kısmen söz etmiştim. Ondan sonra bir daha da konuşmadım. Çünkü aynı bilgileri sürekli yinelememin bir anlamı yoktu.

Ama geçen yıllar beni rahat bırakmadı. Çünkü pek çok kişi, benim anlattıklarımın hareketle yarım yamalak yazılar yazdılar, kitaplar yayınladılar.

Bu kulak tanıklığı yaptığım olayı eksiksiz olarak mahkemede ilk kez kendim anlattım.

Bu tarihi bir mahkeme olduğu için emekli General Memduh Ünlütürk'ün bana anlattıklarıyla ilgili olarak duyduğum her şeyi huzurunuzda anlatacağım. General Ünlütürk, subayları adları soyadlarıyla bana anlatırken, yapılanmanın bir şekilde yararlandığı sivil kişilerden söz ederken kesinlikle soyadlarını vermemiş, ama isimler zikretmiştir. Ben bunları medyayla konuşmamda doğal olarak söylemekten kaçındım. Çünkü söylenmiş olan isimleri açıklarsam herkes kendisine göre bir soyadı uyduracaktı ve kişiler, belki de haksız yere suçlanacaktı.

Ayrıca "Ergenekon" adlı ve konulu hiçbir kitap yazmadım; altına imza attığım tek bir satır yazı olmadığı gibi, reytingi zıpla-

Erol Mütercimler

tacağımı bildiğim halde, yönetimin baskısına karşın televizyonda kendi programlarımda bile sözünü etmedim. Neden? Çünkü ben bir kulak tanığıydım. Yalnızca duymuştum. Bu nedenle hem topluma hem de ailelere karşı sorumlu davrandım. Oysaki benden görüş alıp, yaptıkları belgesel programda banttan yayınladıklarım, izin istemek nezaketini bile göstermeden kitap haline getirerek yayınlayan **Can Dündar** ve **Celal Kazdağılı**, bundan para kazanmakta sakınca görmediler. Katıldığım tek konferans olan “Uluslararası Susurluk Konferansındaki” konuşmamı yayınlayan *Teori dergisi* sorumluları da izin istemediler. Ve daha sonra da pek çok kişi “*Ergenekon*” adıyla tutarsızlıklarla dolu kitaplar yayınladılar, bunun üstünden para kazandılar. Bana yapılan ciddi rakamlı para tekliflerine karşın bu konuda hep duyarlı davrandım ve kişiler ile aileleri zedelenmesin, mağdur olmasın diye hassasiyet gösterdim.

Emekli General Memduh Ünlütürk’ten duyduklarımı Yüce Mahkemize bazı kişiler ve olaylarla ilgili dedikodu sayılabilecekler hariç olmak üzere eksiksiz olarak anlatıyorum:

1988 yılında Deniz Astsubay Hazırlama Okulunda fizik öğretmeni olarak görev yapıyorken, okulun futbol takımını da çalıştırıyordum. Ankara’da final karşılaşmalarına gitmiştik. Son maçın akşamı Gazi Orduevi’nde yemek yemiş, öteki takım sorumlularıyla yemek salonundan çıkmıştık. Kısa boylu, biraz kilolu, üstünde mavinin tonu takım elbisesi ve koltuğunda bordo evrak çantası taşıyan bir beyefendi, yanıımızdaki hentbol takımının çalıştırıcısı olan bir üsteğmen arkadaşımızın doktor olan kız kardeşinin çocuğıyla ilgilendi. Ben de kendisine merdivenden inmesinde yardımcı oldum. Üstümde siyah bahriye üniformam vardı. Bana adımı sordu. Söyleyince **Erol Bilbilik**’i tanıyıp tanımadığımı sordu. Kendisini tanıdığımı söyleyince de, Bilbilik’in çok zeki birisi olduğunu ifade edip, 12 Mart günlerine ait bazı şeylerden söz etti. Tam merdivenin en alt basamağına gelmiştik. Ben de kendilerine isimlerini sordum; **General Memduh Ünlütürk** olduğunu söyleyince de çok ilgilendim. **Tarih 26 Nisan 1988’di.**

Alt kattaki pastanede oturduk, ben ve arkadaşlarımla bir

likte kahve içtik. Fakat onlar kulaktan dolma olmanın dışında Türkiye'deki siyasi olaylardan pek haberdar olmadıklarından, General Ünlütürk'le karşılaşmak ve onun anlatmaya başladıkları, onları benim kadar heyecanlandırmadı. Bir süre sonra onlar ayrıldı. İkimiz başbaşa kaldık. Kendileri bana 12 Mart 1971 tarihindeki muhtıra öncesini anlatmaya başladılar.

Önce medyadan şikâyet etti, bazı yazarların ona karşı haksız saldırdığını anlattı, ardından Genelkurmay'ın kendilerini korumadığından şikâyet etti. Bana bazı mesleki sorular sordu. Sonra da 12 Mart dönemini anlatmaya başladı.

*"Ülkenin içinde bulunduğu anarşik ortamdan kurtulabilmesi, huzur ve sükûnetin sağlanabilmesi amacıyla hükûmete verilmek üzere bir muhtıra hazırlanmasına karar verildi. O tarihte Harekât Daire Başkanındım. Bu muhtıranın hazırlanması bana verildi. Ben de sekiz maddelik bir muhtıra hazırladım ve kuvvet komutanlarına takdim ettim. Onlar incelemiş ve muhtırayı uzun bulmuşlar. Hazırladığım taslak çok yumuşaktı ve uyarı amacıyla kaleme alınmıştı. Özellikle sınır kapılarındaki birtakım düzenlemeleri kapsıyordu. **Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur**, hazırladığım taslağı değiştirerek üç maddeye indirmiş ve sertleştirmiş. Daha sonra bu yeni hazırlanan muhtıra çeşitli yerlere gönderildi. Ben de **Senato Başkanı (Tekin) Arıburnu**'ya götürdüm.*

"İçinde ne var?" dedi, zarfı göstererek. 'Bilmiyorum, bilgim yok' dedim. Bunun üzerine zarfı almadı, suratıma attı. "

"Geri döndüğümde Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarının toplantı halinde oldukları odaya çağırıldım. Başkana durum rapor ediliyordu. "

"Senato Başkanı imzalayıp zarfı almadı, dedim. Genelkurmay Başkanı, 'Şimdi ne olacak' diye odadakilere telaşla sordu. Soruyu bana da yöneltti. Çok zor durumda kalmıştım. Odada kuvvet komutanları dururken nasıl cevap verebilirdim. Bunun üzerine Muhsin Batur araya girdi, 'Birliklere alarm verelim, uçakları kaldırıp her yeri bombalatayım!' dedi. Öteki komutanlar da bunu onayladılar. "

Batur, 'Senden rica ediyorum, Kurmay Başkanına söyle,

alarm versin,' dedi. Öteki komutanlar da aynı şeyi yapmamı istediler, ama bombalama fikrinden son dakikada vazgeçtiler. Bak şimdi, hepsi kuvvet komutanı. Kurmay Başkanlarına emir vermiyorlar da benden iletmemi istiyorlar. Kurmay Başkanı, 'Sen kimsin?' derse, 'ne cevap veririm?' 'Hangi tür alarm?' diye sorarsa, ne derim?

"O tarihlerde böyle hımbıl değildim. Cesaret vardı. Buna şiddetle karşı çıktım. Alarmin yanlış anlamalara nasıl yol açacağını söyledim. Alarma geçen birliklerin bir daha geri çevrilemeyeceğini anlattım. Hepsi orgeneralde ve beni kovabilirlerdi. Ama yapmadılar. Tam tersine, önetime uyararak alarmdan vazgeçtiler. 12 Mart günü muhtıra verildi. Sol örgütler hızla harekete geçti, ülke hızla anarşiye sürüklendi. "

Memduh Ünlütürk şunları anlatmaya devam etti: Ben daha Genelkurmay'dan İstanbul'a gelmemiştim. Kısa sürede gördüm ki, bu muhtırayı hazırlayanlar bir ihtilal hazırlığı içindeler ve vatana ihanet için söz birliği etmişler. Genelkurmay Başkanını da devre dışı bırakmışlar. 12 Mart'ın tek sorumlusu Muhsin Batur'dur. Ötekiler onun zoruyla bu işin içine itilmişlerdir. Kemal Kayacan'ı yakından tanırım. Ağabey ruhlu birisidir. Batur'un zorlamasıyla muhtıranın yanında yer almıştır. Daha sonra da sol cuntanın içinde bulunmuştur. Bunların amacı, Marksist bir idare kurmaktır. Doğan Avcıoğlu, İlhami Soysal, İlhan Selçuk gibi sivillerle işbirliği yaparak Türkiye'ye komünizmi getireceklerdi. Aslına bakacak olursak, siviller onları kullanmışlardır. Bunlar bir devrim anayasası bile hazırlamışlardı ve Sovyet Rusya'dan kopya edilmişti. Yönetim değişikliği gerçekleştirildikten sonra alt kadroda bulunan subaylar bu orgeneralleri tasfiye edeceklerdi. Celil Gürkan çok takdir ettiğim, değerli bir generaldi. Orgeneralleri devre dışı bırakacak olan kişi, kendisiydi. Olaylar başladıktan sonra gelişmeler istedikleri gibi olmadı. Olmayınca da, orgeneraller genç subayları harcadılar. Gürkan, geleceğin Genelkurmay Başkanıydı. Yazık oldu. "

Ben General Ünlütürk'e şunu sordum: **"Bu kadar bilgi o gün masalara geldi mi?"** Ünlütürk'ün cevabı şöyle geldi: **"O günden çok önce masaya geldi. Çünkü Amerikalılar hepsini bizim ma-**

samıza bıraktılar. Nerede ne konuşulduğunu, ne edildiğini, biz tek tek biliyorduk. ”

Hatta şunu söyledi Memduh Ünlütürk Paşa: **“Yalnızca CIA değil, zaman zaman KGB de bize zarf gönderdi. ”**

Şöyle devam etti: *“Bana ve Türün Paşa’ya özellikle tavsiye üzerine anarşiyi durdurma görevi verildi. Ben de onun karargâhında çalışıyorum. Asker kişi, aldığı emri yerine getirir. Hele bu komutanıysa, verilen görev mutlaka başarılmak zorundadır. Yoksa ceketini bırakıp gitmelidir. Biz bu şartlar altında göreve başladık. **MİT’in daha önce tespit ettiği hedefler doğrultusunda ve Amerikalıların da verdikleri bilgiler doğrultusunda tüm sivilleri ve askerleri tek tek topladık.** Ashında toplanmasaydık bile herhangi bir şey yapacak güçlen yoktu. Çünkü toplanamayacak aşamaya gelinseydi, aynı gece hepsi öldürülecekti.”*

Ünlütürk Paşa, Ziverbey Köşkünü ise şöyle anlattı: *“Ziverbey Köşkü’nde işkence yapıldığı tamamen yalandır. İşkence yapılmadı. Ancak herkesin elleri kelepçelendi. Bu yasada bile vardır. Kimilerinin de ellerinden ve ayaklarından zincirle irtibatlandırmıştık, ama bunlar çok tehlikeli olanlardı. Bunun dışında işkence edildiği yalandır. Örneğin Celil Gürkan bir hafta sonra serbest bırakıldı. ”*

Faik Türün’le ilgili anlattığı bölümde son derece enteresan bir saptaması var. **Orgeneral Faik Türün** için söylediği şudur: *“Son derece korkaktır, ürkektir. Tek başına hareket etme gücü yoktur. Eğer arkasında **Turgut Sunalp** olmasaydı, o hiçbir şey yapamazdı. Amerikalılar bu nedenle en uygun kullanabilecekleri adamı seçtiler. ”*

Ben hiç soru sormadan birdenbire bana bir soru sordu: **“Ergenekon diye bir şey duydun mu?”**

“Evet,” dedim, “eski Türk masalı...” Çok güldü. *“Yok yok, öyle değil... **1950’li yılların başlarında (ortalarında da demiştir) Kıbrıs Türklerini korumak, kurtarmak için kurulan bir örgütlenmeymiş. Kuranlar da Alparslan Türkeş’le Turgut Sunalp’miş. Çok sonraları bu adamlar kepenkleri 1983’te kapattılar.”***

“Kepenklere kapatmak ne demek?” diye sordum.

Şöyle devam etti: *“Kıbrıs’ta istenen sonuç alınınca, faali*

yetlerini 1960'ların başında Türkiye'ye taşımışlar. 12 Eylül'den sonra da memleketin zaten ihtiyacı kalmadı. Herkes de emekli olmuş, yaş bir yere de gelmiş... Bunları solcu denizcilere sor bakalım, ne diyecekler. " Kimi işaret ettiğini söylemedi.

Kıbrıs'taki örgütlenmeyi ve örgütün adını TMT olarak duymuştum. Bu nedenle Memduh Ünlütürk Paşa'yla konuşmamızda Ergenekon adından söz ettiği zaman, beni yattığı yerden bağışlasın, yaşlılığı nedeniyle üstünde pek durmadım. Kendi kendime dedim ki; "Yaşlandı, kenara da itilmiş bir adam. Beni de genç, cahil gördü, kendisini önemsetiyor." Bugün çok utançla söylediğim bu cümleler o gün aklımdan geçti. Aziz hatırası önünde saygıyla eğiliyorum. Ölüp yanma gittiğimde umarım beni azarlamaz(!)

Memduh Paşa'nın sözünü hiç kesmedim, galiba kesemedim. O devam etti:

"Ergenekon'un içinde valiler var, işadamları var, gazeteciler var, şu anda gazete yazarlığını işgal eden kişiler var. Üstelik bunlar televizyonlarda karşımıza çok temiz adamlar olarak çıkıyorlar. Birtakım gazete patronları var. Çok çok önemli iki tane de işadamı var. Çok büyük iki patron."

"Televizyonlarda" dedi "televizyonda" demedi. Belki dili sürçtü. Hiç soyadı söylemeden bazı isimler saydı. Muhtemelen benim anlamış olduğumu düşündü, ancak gerçekten ben de çağrışım uyandırması dışında kafamda bir kişi hariç, hiçbir fotoğraf şekillenmedi.

Galiba basiretim bağlandı, bu anlattıklarının önemini o an için anlayamadım. Çünkü kafamda başka bir soru vardı. Tecrübesizlik de buna eklenince sanıyorum yalnızca **12 Mart** olayına odaklanmıştım. Soru sormayışımdan olsa gerek, biraz durakladı. Yine birdenbire, "Nerede kalmıştım? Ne anlatıyordum?" diye bana sordu.

Benim merak ettiğim bir soru vardı. "Peki, bu işi düzenleyen kuvvet komutanları, 12 Mart'tan sonra da iş başında kaldılar. Madem siz bu kadar güçlüydünüz, niye onları saf dışı etmediniz? Neden tutuklamadınız?" General Memduh Ünlütürk'e bunları sordum. Yanıt şu oldu: ***"Onları saf dışı edecek, tutuklayacak gücünüz var mıydı diye sormalısın önce. Belki tu-***

tuklayabilirdik, ama dünyaya karşı bu olmazdı. Eğer onları tutuklasaydık, dünya ne derdi sonra? Baktık ki, bu işin sonu gelmiyor. Tutuklamaları yavaşlattık. Biz de sinir buhranları geçirmeye başlamıştık. Hatta birkaç kez istifa etmek bile istedik. Bir kez de Türün istifa etmek istedi. Ancak olay engellendi. ”

“12 Mart, 27 Mayıs’ın bir devamı mıdır, yoksa orada tamamlanamayan işlerin, alınamayan intikamların karşılığı mıdır?” diye bir soru yönelttim. Ünlütürk’ün yanıtı aynen şuydu: “Evet. Kesinlikle böyle. Özellikle **Numan Esin** bu işin içinde. **Talat Turhan, Numan Esin, Doktor Mahir (doğrusu Memduh Eren** olacak -E.M.), bir de jeolog var, ” diyerek o bilinen olayı (ünlü Bomba davasını) anlatıyor. Nerde ne saklandı belirtiyor.

Benim için bu konuşmada en ilginç şunları anlattı: “Biz Mahir Çayan’ların hapishaneden kaçacağıının enformasyonunu aldıktan sonra Faik Türün, ben, sonra Turgut Sunalp geldi, bir durum değerlendirmesi yaptık. Sonra Faik Türün Ankara’yla konuştu. Bir gün sonra dört Amerikalı subay geldi. Bu toplantıda ben de vardım, Amerikalı subaylar vardı, durum değerlendirmesi yapıldı. Hapishaneden kaçma hazırlığı yapıldığı istihbaratı kendilerine aktarıldı. Onlar şunu söylediler: “Bırakın kaçsınlar. Ve bunların hapishaneden kaçabilmeleri için de ne gerekirse yapın. Örneğin hiç arama yaptırmayın. Kazılan toprakların saklanmasına göz yumun gibi bize 26 maddelik bir öneri dizisi verdiler. Ondan sonraki süreçte şu planlandı: Bunlar hapishaneden kaçacak. Kaçışları dakika dakika izlenecek. Ondan sonra hiçbirisi hayatta bırakılmayacak. ”

General Ünlütürk şöyle devam etti: “Ben Amerikalı subaylarla iki toplantıya katıldım. Üçüncü toplantı yapıldığında beni odaya almadılar ve bundan sonra benim bu grupla herhangi bir ilişkim olmadı. Arada ne oldu bilmiyorum. Faik Türünle de ilişkim koptu.”

Bu ne kadar doğru, ne kadar yanlış bilmiyorum. Ben burada Ünlütürk’ün konuşmasını sadece aktarmakla yetiniyorum.

Beni bir yanıyla **12 Mart** çok fazla ilgilendirdiği için şunu sordum: “Mademki bu tür bir planlama da vardı. Muhsin Ba-

tur cuntanın başını çekiyorsa, sonradan onunla nasıl bir araya gelindi?"

"Bakın, 12 Mart'ta plan, program Amerikalılarla yapıldı, edildi. Baştan itibaren Amerikalılar bu işin içinde var. 9 Mart Grubu subaylarının tasfiye edilmesi çok daha önceden kararlaştırılmışsa da, ancak bir gerçek var, o da şu: 12 Mart'ın en önemli yanı, Faik Türün-Muhsin Batur çekişmesidir. Hangisinin devlet başkanı olacağı kavgasıdır. Hatta bu iki orgeneralin arasında şöyle bir konuşma geçiyor. Devlet başkanlığı konusunda anlaşıyorlar, şöyle bir karara varıyorlar. Muhsin Batur'a bağlı birlikler de, Faik Türün'e bağlı birlikler de Bolu'ya gelecek. Burada savaşıacaklar. Hangi taraf kazanırsa devlete o sahip olacak."

İşte, emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ün 1988'de bana aktardıkları böyle. Ondan sonraki süreçte Ergenekon adını sıkça değil, ama duymaya devam ettim.

Bu tarihi bir mahkeme olduğu için emekli General Memduh Ünlütürk'ün bana anlattıklarıyla ilgili olarak duyduğum her şeyi huzurunuzda anlattım. General Ünlütürk, subayları adları soyadlarıyla bana anlatırken, "yapılanmanın" bir şekilde yararlandığı sivil kişilerden söz ederken kesinlikle soyadlarını vermemiş, ama isimler zikretmiştir. Ben bunları medyaya konuşmamda doğal olarak söylemekten kaçındım, çünkü söylenmiş olan isimleri açıklarsam herkes kendisine göre bir soyadı uyduracaktı ve kişiler belki de haksız yere suçlanacaktı. Aileler gereksiz yere hırpalanacaktı. Bu nedenle de hep, "Ölünce benimle mezara gidecek," dedim.

Hem iddianamede hem de medyada istismar edilen "benimle birlikte mezara gidecek" dediğim kısma açıklık getirmek istiyorum. General Ünlütürk, sivillerin soyadlarını söylemedi, ama adlarını söyledi. Ben de ahlak anlayışım gereği bundan hiç söz etmedim. Artık bu yükü taşımak istemiyorum ve ömür boyu da Ergenekon'la yaşamak istemiyorum. Eğer Mahkemeniz bu isimlerin söylenmesi sonucunda ortaya çıkacak mağduriyetlerin bana ait olmadığını karara bağlarsa bunları söyleyeceğim.

“Doğal olarak Başkan tereddüt etti. “Gerek görüyorsanız söyleyin,” dedi. Sorumluluk almayacağımı yineleyince, celseye öğlen arası verdi.

Dönüşte yine bu konu konuşuldu. Başkan, “Söyleyin o zaman,” dedi.

Bu konuyu sözlü savunmama ek olarak yazılı şekilde de sundum.

İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesinin 31 Ocak 2012 günlü celsesinde, “Yıllarca bu isimleri açıklamadım, çünkü *eğer söylersem, medyanın bu adlara soy isim uyduracağını, bu yüzden de çeşitli ailelerin mağdur olacağını düşündüğümden, ahlâk anlayışım gereği Mahkemedeki ifade gününe kadar da hiç konuşmadığımı ve benimle mezara kadar gideceğini söyledim,*” beyanında bulundum. Mahkeme Başkanlığınızın, (E) General Memduh Ünlütürk’ün ismini beyan ettiği Ergenekon adlı yapılanmada yer aldığını öne sürdüğü sivil şahsiyetlerin adını söylemiş, ama soy isimlerini söylememiş olduğu kişilerin, adlarını açıklamamı uygun görmesi üzerine, bana Ünlütürk tarafından söylenmiş adları aşağıdaki gibi açıkladım. Burada da notlarımdan okuduğum isimleri mahkemeye iki gün sonra yazılı olarak beyan ettim.

General Ünlütürk’ün soyadlarını vermeden adlarını ifade ettiği işadamları, gazeteci, üniversite hocası (öğretim üyesi) ve politikacıların adları şunlardır:

Profesörler: Aydın ve karısı ile Ayhan, Salih, Doktor Asım, Sabahattin, Köseoğlu (bunu doğru anlamamış olabilirim) Hocalar. Gazete sahibi iki Kemal vardı, Mithat, Ergun da vardı. İşadamları: kumaşçı Murat, Hacı Bey, İbrahim, Aydın, Kadir, Berker (bu isim Bekir de olabilir, emin değilim, doğru anlamamış olabilirim) Beyler, (polis olarak) emniyetçi Şükrü Bey adını açıkça söyledi. Hem Senato’da hem de Meclis’te her partiden politikacılar vardı, buraların başkanlarını da hep biz seçtirirdik. Önemli valiler de bize hizmet ederdi. Aralarında çok sayıda milletvekili ve senatör çıkmıştır. Ayrıca Rum, Ermeni ve Musevi çok sayıda olmasa da bu memleketi seven insanlar da vardı, dedi.

Duruşmayı izleyen gazeteciler, soy isimler konusunda çok ısrarcı oldular, kendilerinden herhangi bir isim yazılmamasını özellikle rica ettim. Yıllardır hassasiyetle sakladığım bu adları açıklayınca korktuğum oldu; internet sitelerinde bazı soyadları ifade edilerek yazıldı. Söylemediğim halde Kemal Ilicak adı öne çıkarıldı.

İddianamede, Tuncay Özkan bile dahil olmak üzere bazı hevesli yazarların kitaplarında, yalan yanlış şekilde yer verilen Ergenekon yapılanmasının kulak tanıklığı ettiğim öyküsü buydu. Artık bundan sonrası, akıl sağlığı yerinde olan kişilere kalmış!

Zaman Gazetesi Muhabiri Kitap Yazıyor

Sözlü ve yazılı ifademde anlattıklarım bunlar. İçlerinde emekli subaylar da dahil olmak üzere, ya anlatılanı anlamıyorlar ya da angaje oldukları odak her neresiyse oraya göre yazıyorlar ya da üçüncü bir şık daha var, onu da buraya yazmaya kalemim izin vermedi. Fakat *Zaman* gazetesi muhabirinin kitabını okuyunca, yazılanlar karşısında yalnızca şaşırdığımı belirtmekle yetineceğim (Büşra Erdal, *Ergenekon*, s. 49 ve 134):

“Aslında Mütercimler’in ifadesinde de bir çelişki vardı. Kendisi 1997 yılında ilk kez konuştuğunda Ergenekon’un CIA tarafından 27 Mayıs darbesi sonrası kurulduğunu söylüyordu. 15 yıl sonraki sanık savunmasında ise, Ünlütürk’ün ona örgütün 1950’li yılların ortasında kurulduğunu anlattığını açıkladı. Bu iki ifadeyi uzlaştıracak kuvvetli ihtimal, örgütün 50’li yıllarda Türkiye’nin NATO’ya girmesiyle faaliyete başladığı, ama ipleri ancak 27 Mayıs’tan sonra ele aldığıdır.”

Muhabir B. Erdal, ya uluslararası Susurluk Konferansında anlattıklarımı okumamış, ya okuduklarını tam anlamamış ya da bilerek, savcının da yapmaya çalıştığı gibi aklınca “çelişkili” konuştuğumu, böylece de tutarsızlık olduğunu ortaya koyarak, “hizmete” devam edebileceğini düşünüyor.

Bu konuda, 1997’deki konferansta anlattıklarımla *Show TV’de 40 dakika* belgeselinde söylediklerim ve mahkemedeki savunmamda ifade ettiği şekliyle Ergenekon’un yani Gladyo’nun

Kıbrıs'ta kurulup Türkiye'ye taşınma tarihlerinde çelişki yoktur.

Mahkemede tarihi ve önemli bir siyasi dava görülüyor olması nedeniyle tüm detaylarıyla anlattım. Konferansta ve de televizyon programında ayrıntıya girmek gibi bir gereklilik ve zorunluluk mu var?

Zaman muhabirinin kitabında aynen böyle yazıyor. Yukarıda savunmamı okudunuz. Hangi paragrafta, yazılmış olduğu ifade edilen böyle bir cümle var, uzun konuşmamın neresinde bu isimler geçiyor.

Haklı olarak soruyorsunuzdur; savcı ve bu gazeteci kız neden uyduruyor? Cevabını bir bilsem!

Savunma Bitti, Ama Sorular Devam Ediyor

Daha önce anlatmıştım, 30 Ocak'ta savunmam hava muhalefeti nedeniyle bitirilememişti. Ertesi gün 31 Ocak 2012'de yine küçük salonda savunmamı yapıp bitirdim.

Başkan H. H. Özese, çapraz sorguların sonra yapılacağı talimatını verdi. Tüm dokümanları, evrakları toplayıp yerime geçtim. Salonda da sanıklar arasında çok az kişi vardı. **Tuncay Özkan** üç soru sordu. Konuşmam sırasında anlattıklarımla ilgiliydi. Özkan'dan cesaret alan Savcı Pekgüzel de soru konusunda ısrarcı oldu. Başkan canı sıkılmış olarak izin verdi.

M. A. Pekgüzel, çok sevdiğim, benim gibi onlarca bahriyelinin derinden saygı duyduğu **emekli Albay Hüseyin Vural** ile aramda geçen bir konuşmanın üzerinde ısrarla durdu.

Bakın ne sordu! Soruya da yanıtı da inanamayacaksınız. Önce iddia-namede yer verilen "tapeyi" yazıyorum.

"Tape No: 4829'de, 04.04.2008 günü saat 02.22'de Hüseyin Vural ile yapmış olduğu görüşmede özetle; Hüseyin Vural'ın "Peki peki Ergenekon nedir biliyor musun" dediği, Erol M'in "Hangisini" dediği, Hüseyin Vural'ın "Ergenekon'u" dediği, Erol M'in "yo hayır siz söyleyin belli ki bi şey var kritik bi şey var" dediği Hüseyin Vural'ın "Kritik de diil Dokuz Martçıların İstanbul grubunun koyduğu isimdir o paroladır" dediği, Erol M'in "Onu bilmiyorum onu ilk defa öğreniyorum" dediği, Hüse-

yin Vural'ın "Aaaa ya bak bende onun kartı da var be" dediği...

Savcı Pekgüzel, çok sevdiği bir tarz olan tiyatral biçimde telefon çözümünü okudu ve sordu: **"Hüseyin Vural, sana 12 Mart dönemindeki Erge-
nekon'dan söz ediyor da sen niye ilgilenmiyorsun?" Dikkatinizi çekerim,
savcı diyor ki, "Sen neden ilgilenmiyorsun?" Yahu, ilgileniyoruz suç, ilgi-
lenmiyoruz suç! Soruyu bir kez daha yazmasam olur mu!?"**

Aynı sorunun, mütalaada da karşıma çıkacağını o gün için bilemezdim. Artık bu iddianamenin ve sorgulamanın ciddiyetine, güvenilirliğine ve hakkaniyetine, sizler vicdanınızla karar verin.

Buna karşılık yanıtlım şöyle oldu: "Bu soruyu bana niye soruyorsunuz, öncelikle Vural Albayın kendisine sorun. Ben, bu konuyu yalnızca 1997'de dile getirdim, bir daha ne konuştum ne de adını andım."

Savcı Pekgüzel: "Neden? Kartviziti de var diyor?"

Cevabım: "Beni hiç ilgilendirmiyor, kendisine sorun. (Başkana hitaben) Neden ilgilenmedim? Çünkü General Memduh Ünlütürk'ün anlattıklarında ciddi çelişkiler vardı. İsmi geçen insanlar ölmüştü. Aileleri hayatta, kimse cevap verecek durumda değil. Ahlak anlayışım gereği bir daha konuşmadım. Ayrıca içimden bir duygu, 'Erol bu konudan uzak dur!' dedi.

"Birkaç yayınevi ciddi para teklifiyle kitap yazmamı istedi, gazeteye yazarsam da önemli miktar paradan söz ettiler; program yaptığım televizyon yöneticileri de generalden duyduğum Ergenekon'u dönemin siyasi atmosferi içinde anlatmamı istediler, üstelediler, 'Hayır,' dedim. Ben de başkaları gibi kitap yazıp 'para kazanmayı' bilebilirdim. Ama ben, bir kulak tanığıydım, duyuma dayalı bir olayı yazmak, yineliyorum, ahlak anlayışıma uymazdı. İşte bunun için bir daha ilgilenmedim."

Savunmamı (31 Ocak 2012 tarihinde) yaptıktan sonra savcı ile aramda geçen konuşma huyken, *Zaman*'ın muhabirinin kendisi de salonda mıydı değil miydi anımsamıyorum, ama kitabında olay ne hale getirilmiş, nedense artık şaşırmıyorum bile.

Savcılık esas hakkındaki mütalaasında bu belgeye (*kartvizitte Erge-
nekon değil Ergenekon şeklinde yazılmış*) ilişkin şu tespiti yapıyor:

“Ergenekon kelimesinin Türkçede karşılığı yoktur. Hüseyin Vural Vural bu konuyu anlattığı telefon görüşmesini herhangi bir zamanda değil Erol Mütercimlerin Ergenekon örgütünü anlattığı televizyon programının (sözünü ettiği program 03 Nisan 2008, Kanal D, 32. Gün programı) hemen sonrasında yapmıştır. Görüşmede, belgede yazıldığı şekilde Ergenekon değil Ergenekon dendiği görülmektedir. Erol Mütercimler bu görüşme içeriğini Hüseyin Vural Vural’ın Ergenekon’un 9 Martçılara ait olduğu Ergenekon ismi ile kartvizit bastırdıklarından bahsettiği, kendisinin bu konuşmadan 9 Martçı subayların içinde Ergenekon ismi verilen bir grup olduğu sonucunu çıkardığı şeklinde izah etmiştir. Bütün bunlar ve o günün kısıtlı imkânları dikkate alındığında, belgenin (kartvizit) üzerinde Ergenekon yazısı basılması gerekir iken bir baskı hatası yapıldığının veya muhtemel bir kanuni takibatı zorlaştırmak için özellikle yanlış yazımın tercih edildiğinin kabulü, hayatın olağan akışına uygun görülmemektedir. Bu kabulde, söz konusu belgeyi elinde bulunduran Hüseyin Vural Vural’ın birçok dava sanığı ile irtibatları da dikkate alınmıştır.”

Bu kadarına da pes doğrusu! 1971 yılında basılmış ve üzerinde dizgi hatası olan bir kartvizitten yola çıkarak bu denli zorlamayla örgüt yaratma peşine düşme gayretiyle, çarpık yorumu yapmak için hukuk fakültesi bitirip savcı olmaya gerek yoktu ki. Televizyon izleyicileri ve kitaplarını okuyanların bildiği gibi, komplo teorisi yazma konusunda ustayım ancak savcıların yazdığı bu bölüm artık ‘komplo teorisi’ de değil, düpedüz ‘komplo’ kurmak. Bu tuzağın içinden çıkmak çok zordu, zaten çıkamadık.

Zaman muhabiri kitabına savcıdan bu alıntıyı yapmış, ama bana sorulan soru ve verdiğim cevap yok. Eğer olsaydı, kitabındaki şu yorumu yapmazdı (s. 135):

“Anlaşıyor ki, 9 Martçı cuntalarla Ergenekon arasında somut bir belge bağı var. Ayrıca unutmamak gerekir ki bu belge, soruşturma aşamasında sanıklardan ele geçen bir belge (belge dediği savcının da belirttiği gibi hiç görmediğim bir ‘kartvizit’). Üstelik dijital değil ve sanık (H. Vural Vural) tarafından da kabul ediliyor. Aslında devletin MİT gibi birimleri arşivlerini açsa

belki buna benzer çok sayıda belge ortaya çıkacak, Ergenekon'un bu yargılanan şekliyle geçmişteki olaylarla bağlantısı daha net anlaşılabilirdi. Ama hep vurguladığımız gibi soruşturma sürecine TSK da MİT de gerekli yardımı yapmadı. Sadece savcılığın Emniyet aracılığıyla toplayabildiği ve ihbar eden subayların adli makamlara ulaştırdığı delillerle davalar açılabilir.”

Zaman muhabiri Büşra Erdal aslında çok güzel toparlamış; **bu dava, bazı gazetecilerin muhbir ve polis rolünü oynadıkları, polisin savcı yerine geçtiği, savcının kendisini yargıçtan yukarıda gördüğü, siyasetçinin de yargısız infaz yapan celladın iğrenç görevini yüklediği, bazı görevdeki ve emekli subayların hain ve ispiyoncu olduğu bir davadır.**

Fransa'nın ayıbı Yüzbaşı Dreyfus davasıdır, Türkiye'nin hukuk alanının da ayıbı çoktur, ama Ergenekon davasının hem “hukuk” hem de “demokrasinin katledildiği” dava olarak siyasi tarihimizde yerini almış olduğunu düşünenlerin safında yer almaktayım.

Sonuç Yerine Akıl Oyunu

İddianamede hep aleyhte olabileceği düşünülen kısımlar ön plana çıkarılmış, oysa bırakınız kitaplarımı, makalelerimi, iddianamede bile yer verilmiş kısımlarda askeri darbeye de sivil darbeye de ne denli karşı olduğum açıkça belirtilmiştir, ancak bu kısımlar öne çıkarılmamıştır.

Örneğin sayfa 1098'de şunlar yazılıdır:

1) 331 Nolu CD'de “Akıl Oyunları” ibareli CD içeriğinde; “Akıl Oyunları” Klasörünün içerisinde çok sayıda metin belgesinin bulunduğu, bu metin belgeleri arasında yer alan;

13 Eylül 2006 tarihinde Habertürk İnternet sitesinde yayınlanan yazım olan, “Yazı6” isimli iki sayfadan oluşan ve “**Kemalistler Neden Kaybettii?**” başlığı ile başlayan ve “kim mi kaybetti” ibaresi ile son bulan yazının içeriğinde;

Cumhuriyet kurulduğundan bu yana 83 yıl geçti.

Ne amaçlanmıştı ne oldu?

Halkın egemen olduğu laik cumhuriyet temel amaçtı. Ama 2006 yılında politikacısından öğretim üyesine, yüksek

yargıcına kadar pek çok kimse “laikliğin” tartışmaya açılması gerektiğini yüksek sesle ifade eder oldu.

Hedef neydi nereye varıldı?

Tam bağımsızlığı gerçekleştirip, demokrasinin kurulup olgunlaştırılması ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmaktı.

Birkaç yüz milyar dolar dış ve iç borcu olan, dış politika kararlarını bile alırken bağımsız hareket edemeyen, iç politikası anti laik unsurların belirleyiciliğine teslim edilen bir “devlet” haline getirildik.

*Irak’ta askerinin başına çuval geçirilen, içeride politikacılar tarafından ordu mensuplarının görevleri tartışmaya açılan; şehitleri ve gazileri itilen kakılan; bağımsızlığının sembolü olan “bayrağının” üniversiteye asılmasına bile karşı çıkılan; **Güneydoğu Anadolu Bölgesinde terörün çözülmesi ve çözülmesi için NATO ordusuna çağrı yapılan; Kurtuluş Savaşı sonrası “milletin” yaratılmasına öfke duyulan bir devlet haline getirildik.***

Bunların sorumlusu dış güçler ve içerdeki anti laik, irticai siyasal İslamcı ya da dinci gruplar mıdır?

Kesinlikle hayır.

*Bu saydıklarımızın hiçbirisinin gücü, bu cumhuriyeti 83 yıl sonra bu hale getiremezdi. **Kemalist laik cumhuriyeti bu hale getirenler “sah-tekâr Atatürkçülerdir.”** Kimdir bunlar? Atatürk’ü ve Atatürkçülüğü dillerine persenk eden, bunun ardına sığınıp askeri darbe yapan bir kısım saf iyi niyetli askerler ile bunları yanıltan apoletli sivillerdir. Bu sivillerin arasında işadamlarından parlamenterlere kadar kimi ararsanız bulursunuz. **Yaptırılan her askeri müdahale, gerçek Kemalistler ile kendilerine neden Atatürkçü dediklerinin farkında olamayan ama gerçek Kemalist aydın, entelektüellerin yok edilmesini, hapislerde çürütülmesini, yıldırılmalarını sağlamıştır.***

***Örneğin Atatürkçü çizgide olduğu iddia edilen 12 Eylül askeri müdahalesi dinci irticai hareketlere zemin hazırlamıştır.** Demokratik bir rejimde uygulanması olanaksız olan 24 Ocak kararlarını hayata geçirmiştir. ABD’ye bağımlılığı katmerlemiştir.*

Bu söylediklerimi, bugün kimi çevrelerin şikâyetçi olduğu “mürteciler” mi yaptı? Yanıtını siz veriniz!

Süleyman Demirel ne demişti; “27 Mayıs’la 12 Eylül arabadaki fark Coca-Cola ile Pepsi-Cola arasındaki fark kadardır!”

Anayasası bugün Batı’nın istediği, dönemliğe ve işbirlikçiliğe açık, sömürge olmayı kabullenen bir anayasa olarak kaleme alındı. Gazi’nin 1924 ve 1927 Anayasası ile söz konusu anayasayı karşılaştırınız. Bakalım ikisi arasında ne gibi farklar çıkacak... Askerlerin yaptırdığı 1961 Anayasası aslında bir demokratik anayasa görünümünde olmakla birlikte küresel bir anayasadır. Burada topluma verilen özgürlüklerden ise Kürtçü ve dinci partiler çıkmıştır. O anayasanın ortaya çıkardığı kişiler bugün Kemalist cumhuriyetin tasfiyesi için çaba harcayan kadroları oluşturmuştur. Bu anayasa sermayenin işine gelmediği için bir adım daha ileri gidilerek grev gibi çağdaş haklar budanıp, faşist bir yapı oluşturuldu.

Şimdi soruyorum: Bunları kaleme alanlar kendilerine “Atatürkçüyüm” diyen, Atatürk tüccarları değil midir?

Birkaç isim anımsayalım; Vasıf Çınar, Mahmut Esat Bozkurt, Mustafa Necati, Dr. Reşit Galip, Ziya Gökalp, Yunus Nadi, Yusuf Akçuraoglu, Yusuf Kemal Tengirşek gibi dünyaya açık Kemalist aydınlar...

Bu aydınlar laik cumhuriyete ve Mustafa Kemal’e hiç ihanet etmediler, halbuki 1950 yılından itibaren Kemalist laik cumhuriyet aydın ihanetinin hışmına uğramıştır.

Günümüzde bu kalitede bir tane bile “adam” yok!

İhanet ve sapma, kendilerine “Atatürkçüyüm” diyen, aslında “Kuvay-ı Maliyeci” ve işbirlikçi olan ama Atatürk’ü kendilerine kalkan eden gardropçular ve dönemler nedeniyle gerçekleşmiştir.

Yukarıda birkaçının adını saydığım Kemalizm’i ve Atatürk’ü savunan Mustafa Kemal dönemi aydınları ile bugün kendilerine “Atatürkçüyüm” diyenleri karşılaştırdığımızda ortaya nasıl bir tablo çıkar!...

Adlarını saymayacağım; siz bulup yerlerine yerleştirin... Bazı marjinal parti başkanları, adını Atatürk'ten ve Kemalist hareketten aldığı iddia eden derneklerin bir kısım başkan ve yöneticileri, ressam ve sözde sanatçılar, gazeteciler, akademisyenler... Dedim ya, adlarını sizler yerine koyun, bakalım kimleri bulacaksınız.

Bu kişilere Türk halkı inanır mı, güvenir mi, saygı duyar mı?

Duymaz!

*İşte **ideolojinin doğru adı ve tanımlaması olan Kemalizm'i ortadan silip yerine Atatürkçülüğü monte edenler**, geçmişte Marksist, Leninist, Maoist olan aslında her zaman kendilerini küreselciliğe eklememiş şahsiyetlerdir.*

Kemalizm'in trajedisi "entelektüelini yaratamamış olmasıdır."

Kemalizm'in trajedisi, sahtekâr Atatürkçüler'in, Kuvay-ı Milliyeciler'i mezara gömmüş olmalarıdır.

Kemalizm'in trajedisi, cumhuriyetin başındaki imanlı, inançlı kadronun yerini ulusalcılığı değil küreselciliği rehber edinen, Atatürkçü olduklarını her fırsatta belirten, Atatürk rozetlerini yakalarından çıkarmayan "sahtekâr Atatürkçülerin almış olmasıdır.

*Kemalizm'in trajedisi, uğradıkları tüm ihanetlere rağmen günümüzde sayıları az da olsa hâlâ var olan gerçek Kemalistleri, **adı "Atatürkçü"ye çıkmış dönek solcuların** gazete ve dergilerinde, "irticacı imamlarla" yan yana göstermeleridir. Yani ispiyoncu, yalancı, ar damarı çatlamış aydınların türemiş olmasıdır.*

Kim mi kaybetti?

Burada açıkça ve kesin biçimde anlattığım şuydu: Atatürk ve Atatürkçülüğe en büyük zararı verenler, yakalarındaki rozetle Atatürkçü geçinen ve Atatürk'ün ticaretini yapan sahtekâr kişilerdir.

Büyük bölümü *Habertürk*'ün internet sitesinde ve *Habertürk* televizyonundaki programımda anlatmış olduklarımı toparla-

yarak yazmıştım. İlk baskısı Temmuz 2007’de yapılmış olan *Akıl Oyunu* kitabım sayfa 344’te aynen şunlar yazılıdır:

*“Ben Atatürkçü değil Kemalist’im, kanımın son damlasına kadar laik cumhuriyetten ve demokrasiden yanayım. Çok kültürlülüğün bir yüksek devlet stratejisi olarak benimsenmesinin 1996 yılından beri savunucusuyum. Askeri müdahalelerin, en çok Türk Silahlı Kuvvetlerini yıprattığının iddiasını sürekli dile getireceğim. Üstelik **her darbenin bir şekilde ABD’nin işine yaradığını** da hem televizyonlarda anlatıyorum hem de kitaplarımda yazıyorum, yazmaya da devam edeceğim. Komuta kademesine yaranmak, onların hoşuna gidecek şeyleri söylemek yerine, yanlışları eksikleri, politikacılarla yakınlaşmanın hatalı olduğunu bilgi gücüm yettiğinde anlatacağım. **28 Şubat’ta yeşil sermaye diye bir suçlama yapıp, ardından da suçladığınız gruplardan birisinin yönetim kurulunda dolgun maaşla çalışmanın, en azından ben subayken öğretilen ahlak anlayışıyla bağdaşmayacağını** avazım çıktığı kadar bağırarak söylemeye devam edeceğim. Yaranmak için değil, yaranmamak için yazmaya devam edeceğim.”*

Kim Darbeci Kim Değil

Bugün Türkiye’de ne hikmetse herkes askeri darbeye karşı olduğunu, kendisinin demokrat olduğunu anlatıp durmaktadır. Ve yine birileri birilerini darbeci olmakla suçlayıp durmaktadır. Fakat nedendir bilinmez, **Türkiye’de en son yaşanan 12 Eylül 1980 müdahalesini gerçekleştirip yönetime el koyan Genelkurmay Başkanı Kenan Evren, Çankaya Köşkü’nde, üstelik Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından yemeğe konuk edilmiştir.**

Parlamentonun kapısına kilit vuran, demokrasinin olmazsa olmaz temel kurumları olan siyasi partileri kapatan, **78’li subayları ordudan ihraç ettiren, 17 yaşındaki çocuğun (Erdal Eren) yaşını sahte raporla bir yaş büyüttürüp idam ettirmekten çekinmeyen, “Asmayıp da besleyelim mi!” sözleri tarihe geçen Kenan Evren’in** imzasıyla Kasım 1990 tarihinde *Milliyet* yayın

ları arasında yayınlanmış olan *Kenan Evren'in Anıları* kitabın 262. sayfasında şunlar yazılıdır:

*“Türkiye’nin içinde bulunduğu bu kritik ortam karşısında, vatan-
daşlardan Silahlı Kuvvetler içerisinden gelen imzasız veya yanlış isim ve
imzalı mektuplar çoğalmaya başladı. Bunlardan birçoğu bana küfür
yağdırıyordu. Böyle zamanlarda bu gibi mektupların gelmesi normaldi.
Her dönemde bu böyle olmuştur. Ancak ben bir müdahaleyi şimdilik dü-
şünmüyordum. Bu kritik devrenin atlatılabileceğine ve sağduyunun
hâkim geleceğine inanıyordum. Bıçak kemiğe dayanmadan yapılacak bir
müdahalenin yurda yarardan çok zarar vereceği tarihteki misalleri ile
sabitti. **Şahsen gelip üstü kapalı veya açık bir şekilde Silahlı Kuvvet-
lerin müdahalesinden başka bir çıkar yol olmadığını söyleyenler de
az değildi. Hatta bunlar arasında milletvekili ve senatörler de
mevcuttu.** Hükümet üyelerinden bile ümitsizliğe kapılmış olanlar, (Baş-
bakan) Ecevit’in bu yükün altından kalkamayacağına inananlar vardı.”*

Kenan Evren’in Anıları sayfa 277’de şunlar yazmaktadır:

*“Bir aralık Harp Akademileri Komutanı Orgeneral Bedrettin De-
mirel Ankara’ya gelmişti. Demirel aynı zamanda benim sınıf arkadaşım
olduğundan kendisi ile daha rahat konuşabiliyordum. Ona da fikrimi
açmak istiyordum, fakat cesaret edemiyordum. ‘Ben İstanbul’da oldu-
ğum için çeşitli çevrelerle ve bu arada üniversite öğretim üyeleri ile de
görevim icabı konuşuyorum. Hepsinin ümidi sizde. Ancak sizin bu du-
rumdan ülkeyi kurtarabileceğinize inanıyorlar ve size güveniyorlar. Geç
kalınırsa çok daha müşkül durumlarla karşı karşıya kalabiliriz,’ dedi.*

*Herkes gibi ben de içinde bulunduğumuz feci durumu görüyor ve
bir şeyler yapmak gerektiğine inanıyordum. Fakat Türkiye her on sene-
de bir askeri müdahale ile mi yönetilecekti? Türkiye’nin dünyada önemli
bir yeri var. Güney Amerika ülkeleri veya Afrika ülkeleri gibi mi olalım.
Askerin politikaya bulaşmasının zararlarını tarih boyu gördük ve yaşa-
dık. En yakını 27 Mayıs 1960 ihtilâli. O zaman Silahlı Kuvvetler ne hale
gelmişti biliyoruz. Yine aynı duruma mı düşelim?”*

Kenan Evren anılarının **281. sayfasında** ‘ *Anarşik Olayların Çoğalması*’ başlığı altında şunları yazmaktadır:

“Memleket bu hale gelmişti. Artık vatandaş ve kuruluşlar derdini anlatacak, medet umacak bir yer arıyor, onu da askerde buluyorlardı.

“İsmi vermekte mahzur gördüğüm bir Senatör de bana gelmiş, ‘Bu meclis hiçbir faydalı iş göremez. Çekişmekten başka yaptıkları hiçbir şey yok. Bu meclisten doğru dürüst yurt yararına bir kanun da çıkmaz. Duruma müdahale etmeniz lazım. Aksi takdirde memleket elden gidecek, parçalanacak, komünistler idareye el koyacak!’ diyebilmiştir. ”

Kenan Evren anılarının **345. sayfasında**, 9 Ocak 1980 tarihinde **Başbakan Süleyman Demirel** ile bir toplantı yaptıklarını anlatıyor. Bundan bir gün sonra kendisine bir parlamenter geliyor. Gerisini şöyle anlatıyor:

“Toplantıdan bir gün sonra idi. Vaktiyle hükümette görev almış, fakat ismini açıklamakta mahzur gördüğüm bir parlamenter bana geleerek, Demirel hükümetinin göreve geldikten sonra büyük çapta yaptığı vali, emniyet teşkilatı ve diğer kuruluşların başına getirdikleri hakkında bilgiler verdi. ”

Yine **Kenan Evren**, anılarının **437. sayfasında** ilgi çekici bir konuya dikkat çekiyor:

“... 1950’den sonra da uzun süre Cumhuriyet Halk Partisi içerisinde parlamenter olarak görev yapmış, Ecevit’e karşı olmuş ve bu yüzden Cumhuriyet Halk Partisinden ayrılarak Cumhuriyetçi Güven Partisini kuranlar arasında yer almış, tanınmış politikacılardan fakat dürüst, sözünü sakınmayan, doğruya doğru, eğriye eğri diyebilen bir zatın met-hini çok duymuştum.

Bu görüşme sonunda kendisine, ülkenin içine düştüğü bu baktan kurtarılması için ne yapılması gerektiği hakkındaki fikrini sordum. Mesela bir müdahaleyi düşünür müsünüz? Bu bir çıkış yolu olabilir mi dediğimde; Ben Genelkurmay Başkanı olsam bir müdahaleyi düşü-nürdüm,’ şeklinde cevap verdi.”

12 Eylül 1980 askeri müdahalesini yapmış bir Genelkurmay Başkanı anılarında açıkça yazıyor ki, parlamentoda halkın oyuyla görev yapanlar bile askeri darbe yapılması için fikir vermişlerdir. Bana göre, işte sahtekâr Atatürkçüler bunlardır. Ve bu kişiler apoletli sivillerdir. Yıllar yılı televizyon ekranlarında hep bu kişileri anlattım. Habertürk televizyon kanalında Aynanın Arkası ve Komplo Teorileri programının sürekli izleyicileri bunu izledi ve dinlediler; bu programlarda anlattıklarımın büyük kısmını da Akıl Oyunu kitabımda okudular ve okumaya devam ediyorlar.

21 Şubat 2007 tarihinde Habertürk internet sitesinde yayınlanan yazımın bir kısmı şöyledir:

“12 Eylül’ün asker kadrosu, danışman olarak seçilen bazı öğretim üyeleri tarafından kandırılmıştır. Bu nedenle de Türk-İslam Sentezi ucubesi yarattırılmış, Aydınlar Ocağı kurulmuş, Atatürk’ün en önemli mirası olan Türk Tarih ve Türk Dil Kurumları kapattırılmıştır. Benim problemim bunların yerine kurdurulan kurumlarla değildir, çünkü gerçekten ne yayınladıklarıyla ne de etkinlikleriyle uzun bir süredir hiç ilgilenmiyorum. Çünkü ortaya pek bir şey çıkaramadılar.

“Sayısal olarak şu kadar çok kitap bastık diyebilirler; ama ne etkiniz oldu, diye de sormamız gerekiyor. En haklı olduğumuz tarihi dava olan ‘Ermeni sorunu’ konusunda bile yayınladıklarınız kimseyi doyurmadı, Nobel ödüllü romancınız bile size inanmadı. Her neyse... Ben, bu uygulamanın yanlışlığı ortaya koyuyorum.

“1980 sonrası, sözüm ona Atatürkçü görünüp Kemalist devrimlerle elde edilen kazanımları hem yok eden hem de yok edilmesine seyirci kalanlara, yani Atatürk’ü bir ticari meta, bulundukları mevkileri koruma aracı yapanlara, ‘sahtekâr Atatürkçü mafya’ diyorum. Demeye de devam edeceğim.” “Kemalizm mi yoksa Atatürkçülük mü? olarak tanımlanmalıdır sorusuna yanıt aramak bile Gazi Mustafa Kemal’in bazı kişiler tarafından hiç anlaşılamadığını ortaya koymaktadır. Ya da Atatürk’ün sırtından para kazananların varlığını kanıtlamaktadır.”

Yine Akıl Oyunu kitabım da, **sayfa: 513-514'te** şunlar yazılıdır:

CIA ve Pentagon destekli askeri müdahaleler birbirini izledi.

*Kemalist düşüncenin savunucularının büyük bölümü Marksist olmuştı ve onlara göre Mustafa Kemal 'küçük burjuva devrimcisiydi'. Küçümsenen bir liderdi artık. Amerikancı sağcı kesim için ise Atatürk'ün adı bile anılmamalıydı. Sonuçta altı bine yakın insanımız, **aynı merkezli silahlarla birbirini öldürdü.***

Eğitim öğretim ya dinselleştirildi ya da sömürge ülkelerin anlayışına getirildi. Ekonomi alanında tam bağımlı ülke konumuna düşürüldük.

*68'in ve 78'in sol görüşlü temsilcisi olan liderlerin büyük çoğunluğu ile kendisinin sağın temsilcisi olduğunu öne sürenlerin büyük bölümü, **ikinci cumhuriyetçi ya da AB'ye tam teslimiyetçi** olarak karşımıza çıktılar. **Evet, Soğuk Savaşın Türkiye'ye faturası bu oldu.***

İşin tuhaf tarafı, 1980 öncesi tüm ulusalcı projelere karşı çıkan, Kemalizm'i mahkûm eden, Kemalist milliyetçiliği reddederek yönünü Moskova'ya, Pekin'e çeviren, oralardan gelen paralardan beslenen, 'Halklara özgürlük!' diye bağırıp Kürtçülere kuyrukçuluk yapmayı devrimcilik sanan, Kıbrıs'ın ulusal bir dava olmadığı yönünde Akel'le birlikte kitapçık basıp dağıtan, Ermeni tezinin yanında duran, birbirini dergilerinde ispiyonlayan sözde sol unsurların AB'den yüz bulamayan kısmı, birden Atatürk'ü keşfetti ve ulusalcı oluverdiler!

Yine işin tuhaf tarafı, sola karşı mücadele veren Türk ordusunun generalleri de bu ispiyoncu ve fırıldak sol tayfaya inanıp kandı, onlarla birliktelikler kurdu. Çok iyi öğrenim gördükleri ve eğitim aldıkları bilinen Türk ordusunun generalleri nasıl oluyor da zamanında mankurtlaştırılmış bu unsurların Kemalist olabileceğine, ulusalcı olabileceğine inanıyorlar, akıl sır ermiyor!

*Burada bir ayrıntıyı atlamak istemiyorum. **12 Eylül 1980 müdahalesinin yapılış nedeni olarak Konya mitingi gösterilmiştir. Atatürkçülük'ten iyiden iyiye sapma olduğu tespiti yapılmıştır. Tamam, bunların doğru olduğunu kabul edelim. Buna karşın, neden Nakşibendi Turgut Özal'a ve kardeşlerine iktidar teslim***

edilmiştir? Neden Türk-İslam Sentezi adı verilen büyük ihanet yaratılmıştır?

Acaba 12 Eylül'ün gerçek nedeni başka bir şey miydi? Yoksa doğru yanıt, Yunanistan'ın NATO'ya dönüşüne hayır diyen Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit'le Türkiye'yi razı edemeyeceklerini anlayanların, besledikleri terör odaklarıyla, sokakları kan gölüne çevirip ardından askeri müdahaleyi sağlayıp ilk iş olarak da Yunanistan'ın NATO'ya dönüşüne onay verdirmek olmasın!

12 Eylül ve 28 Şubat, günümüz AKP iktidarını hazırladığı için kısa da olsa üzerinde durmak gerekiyor.

12 Eylül 1980 askeri müdahalesinde komutanlar, hem uygulamalarıyla hem de hazırlattıkları anayasayla 'laiklik' anlayışında köklü ve geri dönüşsüz derin çatlaklar açtılar. Onların fikir babalarına göre 'ılımlı İslam,' gençleri her türlü, ama özellikle siyasal sapmalardan uzak tutacaktı. Toplumun, 'Olayları hangi derin güçler çıkartıyordu?' diye soracak hali kalmamış, akan kanın durması herkesin ortak isteği olmuştu. Bu psikolojik ortam, askeri müdahaleyi hazırlayan dış unsurlarla generalleri ortak çizgide buluşturuyordu. Toplumsal destek arayışındaki askeri rejim, dine stratejik bir tercih olarak sarılıyordu. Din bir kez daha, ama bu sefer Atatürkçü oldukları iddiasındaki generaller eliyle siyasete bulaştırılıyordu. Öyle ki, NATO'daki generallerin baskısıyla, 1983 seçimlerinde 'dini siyasallaştıran' Turgut Özal'ın başbakanlık yürüyüşünün önü açılıyordu.

Cumhuriyet tarihinde ilk kez bu dönemde, imam hatip okullarının öğretimi, meslek öğretimi olmaktan çıktı. Bu okullardan mezun olanların İlahiyat Fakülteleri dışında Yüksek Öğrenim Kurumlarına girmelerine olanak sağlandı. 'YÖK' yasası bu dönemde çıktı, 1402'liklerle üniversitelerin içi boşaltıldı. Bilimsel, özerk üniversiteden vazgeçildi. Neredeyse Kemalist, Atatürkçü, aydınlanmacı öğretim üyelerinin tamamı üniversitelerden kovuldu. Yerlerine tarikat bağlantılı, siyasal İslamcı kadrolar atandı. Kenan Evren'e kabul ettirilen, sola karşı dinin önleyici unsur olacağı fikrinin sonucunda, tarikat okul ve yurtlarından gelenler üniversitelere hâkim oldu. Devlet kadroları da yine aynı görüş sahiplerince işgal edildi. Yerel yönetimler de tarikatların eline

geçti. Turgut Özal, askerin bu zaafını çok iyi kullandı. Kendisini başbakanlığa taşıyan odaklar, medya kanalıyla bir devrimci yaratmışlardı! Halk da tuhaf biçimde buna inandı. Anavatan Partisi'nin kadrolarının kimliğini hiç sorgulamadı.

Türban sorunu da bu dönemde çıktı. 29 Aralık 1989 tarihinde, türban takılması, YÖK'ün aldığı karar sonucu, üniversitelere bırakıldı. Bundan sonra da türban bir 'şov' malzemesine dönüştü.

Yukarıda kitabımdan yaptığım alıntıda ortaya koyduğum görüş çok açıktır. Yaşanılan sıkıntıların kaynağı, aslında dinci yobazlar ya da laik cumhuriyetle sorunu olanlar değildir. Onlar zaten ortada ve açıkça düşüncelerini de söylüyorlar, eylemlerini de yapıyorlar. Benim değerlendirmeme göre asıl sorun "Sahtekâr Atatürkçülerdir."

Sayfa 1121'de X erkek şahıs (eski TRT spor spikeri Abidin Aydoğdu) "... asker silahsız kuvvetlere bıraktı işi, bakalım siz ne yapıyorsunuz gibilerinden..." demiş, buna karşılık ben de şu yanıtı vermişim: "Zaten iyi yaptı. "

Silahsız kuvvetler olarak kastedilen, siyasi partiler, sivil toplum kuruluşları, sendikalar, dernekler, vakıflar gibi kurum ve kuruluşlardır. Burada anlatılanın son derece açık olduğunu ama *İddianame*'de göz önünde bulundurulmadığını değerlendiriyorum.

Suç İşleme Kastım Yok, Ama Suç Uyduruluyor

Buraya kadar anlattıklarımда kesinlikle herhangi bir suç işleme kastım kesinlikle bulunmamaktadır.

Benim bu davada maalesef, büyük üzüntü duyuyorum, yer almamın sebebi 26 Nisan 1988 tarihinde Ankara Gazi Orduevinde akşam yemeği sonrası karşılaştığım emekli General Memduh Ünlütürk'ün bana anlattıklarını 1997 yılında Can Dündar'ın hazırlayıp sunduğu *40 Dakika* programı ile yine aynı yıl *Uluslararası Susurluk Konferansında* anlatmış olmam nedeniyle-dir. Bu konuda Can Dündar-Celal Kazdağlı ortak imzalı *Ergenekon* adlı kitap dava dosyasındadır.

Beyanlarım, ışıklar içinde uyusun, tamamen emekli General

Memduh Ünlütürk'ün bana anlattıklarına dayanılarak yapılan bir aktarmadır. Yani ben bir kulak tanığıyım. **Bir kişinin duyduğu beyanı aktarmasının, Can Dünder'in kitabında yer almasının örgütün propagandasına yönelik beyanlar olarak kabulü hukuken mümkün değildir.**

Söyleşiden ve kitabın yayınlanmasından 14 yıldan fazla zaman geçtiği halde, bu süre içinde hiçbir adli mercinin suç duyurusunda bulunmaması ve soruşturma açılmamış olması bu konudaki iddianın geçersizliğinin kesin olarak kabulü gerekir.

Benim Ergenekon ile ilgili beyanım Can Dünder-Celal Kazdağlı ortak imzasıyla yayınlanan kitapta ve *Teori* dergisinin Temmuz 1997 sayı 90'da sayfa 11-16 arasında açıkça yer almıştır. (Bu noktada bir itirazımı ve savunmamı dile getirmek zorundayım. Dünder ve Kazdağlı'nın kitabında yazılanlar da, *Teori* dergisinde yayınlanmış olan konferans konuşması da deşifre edildiğinde ne yazık ki tarafıma bildirilip, düzeltme yapıp yapmayacağım, konuşmada tutarsızlık olup olmadığı, deşifre yapılırken hata olup olmadığı gibi, her konferans ya da seminer sonrası yapılması alışkanlık olan onaylatma çabası içine girilmemiştir. Bu nedenle bu yayını tamamen kabullenmediğim kayıtlara geçirilmesini açıkça beyan ediyorum. Aynı şekilde Can Dünder-Celal Kazdağlı kitabında ağzımdan yazılanların bir kısmına da itiraz ediyorum.)

İtirazlarım olan bu iki kaynağın yazdıklarında bile General Memduh Ünlütürk'ün beyanlarına yer verilmesinin, "benim için" örgütün gerçek vasıflarını gizleme çalışması olarak gösterilmesi mantıkla bağdaşmaz

Her şeyi En İyi Bilen Gazeteci

Bu konuda araştırma ve program yapan bir kişinin bu konularla ilgili doküman ve belge bulundurması, bilgisayar kayıtlarına almasından daha doğal bir şey olabilir mi?

İddianamede iddia edildiği gibi, *örgütün* gizli yapılanmasını **en iyi bilen** şeklindeki bir değerlendirme doğru olamaz.

Bir duyuma dayalı olarak beyan edilen ve Can Dünder'in

kitabında yer verilen bir beyan nedeniyle, **en iyi bilen** şeklinde bir değerlendirme akd kurallarına aykırıdır.

NATO bağlamındaki GLADYO örgütlenmesinin içinde yer alan çeşitli meslek guruplarının kategorize edilmesi ile örtüştüğü söylenen profil: **Talat Turhan**'ın genişletilmiş 2. baskısında yer verilen *DERİN DEVLET* adlı kitabın 73. sayfasında "7 kaynak gösterilerek" çizilen şemada açıkça ortaya konulmuştur.

Zaman gazetesinin yazarlarından ve **AKP milletvekili bir hanımefendinin kocası olan Prof. Mümtazer Türköne**, kitabında aynen şöyle yazmıştır: "Bir emekli askerin evinde yakalanan 27 el bombası ile başlayan soruşturma, Ergenekon davası olarak sürüyor. Türkiye yaklaşık yarım yüzyılının hesabını bu dava üzerinden görecektir. Çünkü yarım yüzyıl boyunca her taşın arkasından çıkan, her melanete bulaşan kontrgerilla örgütü tasfiye ediliyor. 1950'lerin başında NATO ülkelerinde, her ülkenin tarihinden seçilmiş isimler altında gayr-ı nizami savaş örgütleri kuruldu. Bu örgütlere Fransa'da 'Rüzgar Gülü', Yunanistan'da 'Koyun Postu', İtalya'da 'Kılıç (Gladio)', Türkiye'de de 'Ergenekon' isimleri verildi. Bu örgütlere Sovyetler'e karşı ideolojik savaş yürütme görevi verildi." (Mümtazer Türköne, *Sözde Askerler*, ara başlık: Ergenekon davası, s: 102, 14. baskı, Nesil Kitabevi, İstanbul, Eylül 2010.)

Buna ek olarak **1970-1980 arası dönemde MHP'nin ve ülkücü hareketin teorisyenlerinden olduğu ifade edilen gazeteci Avni Özgürel**'in 19.01.2009 tarihinde *Yeni Şafak* gazetesinden Mehmet Gündem'e verdiği röportajda söyledikleri, benim kulak tanığı olarak dinlediklerimin çok ötesinde, süzölmüş bilgi olduğu algısı yaratmaktadır. Hiç yorumsuz, sorulara verdiği yanıtlardan kısa bir alıntıyı paylaşıyorum:

Ergenekon nedir, nerede başlar, nereye kadar uzanıyor?

1970'lere kadar Gladyo'ya da resmi adıyla Seferberlik Tetkik Kurulu, devlet bünyesinde Sovyet tehdidine karşı oluşturulmuş Silahlı Kuvvetler bünyesinde bir yapıydı. Derin devlet dediğimiz oluşum ise 12 Mart dönemecinin ürünüdür. Muhtemelen MIT Müsteşarı Fuat Doğu'nun emri ya da bilgisi dahilindedir...

Adı farklı olsa da devletin içinde bu tür oluşumlar hep var. Peki kimler yer almış?

Herkes. Asker, polis, yerli/yabancı istihbaratçı, diplomat! Bankacı, işadamı, siyasetçi, gazeteci vardır bu organizasyonda. Yetmez, Ülkü Ocakları'ndan da, Dev-Sol'dan da grupları kontrol eder. 12 Mart döneminde itibaren, gerek sağ gerekse sol gençlik grupları içinde kurulmuş bağlantıları hazırdır zaten.

Ne tür olaylarda parmak izleri var?

Listesi dahi kitap eder! Tarihe Kanlı 1 Mayıs diye geçen olaydan tutun, Ecevit'e yönelik suikast girişiminden çıkın. Derin çekirdek ihtilal istiyordu, bunu da gerçekleştirdi.

Askere rağmen Ergenekon çözülebilir miydi?

Hayır, askere rağmen Ergenekon türü örgütlenmelerin oluşumu nasıl mümkün değilse, şimdi çözülen ve soruşturulan Ergenekon'da da askere rağmen bir ilerleme kat edilemezdi. Bugün orgeneraller tutuklanabiliyorsa bunda askerin itirazı yok demektir. Ordunun bilgisi ve muhtabakatı dışında böyle bir süreç işleyemezdi.

Devletin bu hukuk dışı ve kirli yapılardan temizlenmesi de bir devlet kararı mı?

Şüphesiz...

Ne zamandan beri?

1999'dan itibaren bu işin rayına oturtulması kararı alındı. Elbette sancılı bir süreç...

Suç Yok, O Zaman Kanıt Üretelim

Yukarıda anlattığım Gazi Orduevindeki General Memduh Ünlütürk ile karşılaşma sonrası ortaya koyduklarım bana ait olmayıp, Memduh Ünlütürk'ten kulak tanığı olarak duyduklarım olup, sohbetten aldığım notlarda geçen **duyuma dayalı** beyanlardır. Bu beyanların kitap ve programlarda yer alması nedeniyle benim suçlanmaya çalışılmam iddia makamının hukuki yanlıgıdır.

“Emekli General Memduh Ünlütürk, Ergenekon yapılanmasının 1983 sonrası ortadan kalktığını kesin bir dille ifade etmiştir.”

1983 sonrası ortadan kalktığı beyanlarına dayanılarak kişiler suçlanmaya çalışıldığına göre, bu kesin beyan karşısında varlığı ortadan kalktığı söylenen bir yapılanma nedeniyle örgüt üyesi olarak suçlanıyor olmamın haklılığını ve haksızlığını Yüce Mahkemenizin vicdanına havale ediyorum.

Katıldığım televizyon programlarında, 4,5 yıla yakın kesintisiz olarak Habertürk ekranında Aynanın Arkası ve Komplo Teorileri adlı yapmış olduğum programda, 2004 yılından beri “Stratejik Düşünme Yöntemi” adlı dersi verdiğim üniversitelerde, Türkçe yayınlanmış tek strateji teorisi ve uygulamaları içeren ve birinci baskısı Haziran 1997’de yapılmış olan (2. baskı Güncel Yayıncılık) *21. YÜZYIL VE TÜRKİYE-YÜKSEK STRATEJİ* ile ilk baskısı 2006 yılında yapılan “ *Yüksek Stratejiden Etki Odaklı Harekâta-GELECEĞİ YÖNETMEK?*” (3. baskı Alfa Yayınevi) ve *STRATEJİK DÜŞÜNME* (Alfa Yayınevi) adlı kitaplarımda, katıldığım tüm konferanslarımda; ısrarla, askeri darbelerin sonuç getirmediğini, askeri darbelerin olmaması için kitaplarımda ve televizyon programımda açıkça yöntem ve stratejileri açıklayan bir kişinin darbe ortamı yaratmak için yasadışı bir örgüt içinde yer alması akıl ve mantıkla bağdaşır mı?

Akademisyen ve televizyon programcısı olan bir kişinin mesleğiyle ilgili uğraş ve girişimlerinin suç olarak gösterilmek istenmesi akıl kurallarına aykırıdır.

Mesleğim gereği olarak kişilerle telefon konuşması ve görüşmemin, örgüt üyeliği için kanıt kabul edilmesi mümkün değildir. Bu görüşmeler, varlığı iddia edilen örgütün amacına hizmet etmek için değil, aksine mesleğimi icra etmeye yöneliktir.

Varlığı iddia edilen örgütün amacına hizmet etmek için hareket eden, görüşen kişinin bu amaç doğrultusunda eylem ve faaliyeti olması gerekir.

Emin Gürses ile telefon konuşmamda suç teşkil eden, var

lığı iddia edilen örgütün amacına hizmete yönelik bir durum söz konusu olamaz, değerlendirmesini yapmaktayım.

Siyasal, ekonomik ve sosyal sorunlarla ilgili bir konuyu araştırmak, incelemek, belge toplamak örgütün üyeliği için yeterli kabul edilir mi?!

Varlığı iddia edilen örgütün hiçbir bölümünde yer almamışım, eyleme dönüşmüş bir davranışım olmamışken, mesleğimle ilgili olarak kişilerle görüşmemin ve telefonla konuşmamın örgütsel ilişki olarak ileri sürölmesi ve kabul edilmesi hukuken doğru olamaz sanırım.

Yine **“Uluslararası Susurluk Konferansına”** katılan araştırmacı-yazar bir kişinin yani bendeniz Erol Mütercimler’in konferansta yaptığı konuşmanın **İddianame’**de suç ya da suç unsuru olarak gösterilmek istenmesi ilginç ve düşündürücüdür.

Çünkü **Susurluk** ile ilgili yüzlerce kitap yazıldı, kamuya yayınlanmış olan T.B.M.M. **Susurluk İnceleme Komisyonu’nun** raporu var.

Bu kadar çok sayıda kitap yazan, makale yayınlayan ve on yılı aşkındır televizyon ekranlarında program yapan bendenizin bu konuda bilgisi olmasından ve bu konuda yapılan konferansta düşüncelerimi belirtmemden daha doğal bir şey olamaz diye düşünüyordum. Hâlâ da aynı düşüncemi ve iyi niyetimi koruyorum.

Kaldı ki, kişilerin çeşitli konularda görüş bildirmesinin suç teşkil eden bir eylem olarak gösterilmek istenmesi çağdışı bir anlayıştır. Bir kişi üniversite öğretim üyesi olmasa bile **“Demokratik bir hukuk devletinde herkesin düşündüğünü açıklama özgürlüğü vardır. Kişilerin ifade özgürlüğü çerçevesinde yaptıkları açıklamalar, yazdıkları yazılar, yönelttikleri siyasi veya bilimsel eleştiriler, bir suç örgütünün kurucusu, üyesi ya da yöneticisi olduklarının delili olarak ileri sürülemez.”** Eğer ileri sürölürse bunun hukuki bir yanılığı olduğunu değerlendiririm.

İstanbul’daki üniversitelerin tüm hukuk fakültelerinin dekanlarına ve üç yıldır program yaptığım Cem TV’deki **Alternatif** ve **Aynanın Arkası** ve **Komplo Teorileri** adlı programıma katılan hukukçulara sorduğum soruya verilen yanıt hep aynı olmuştur. O yanıt şudur:

“Çağdaş ceza yargılamasında sanıktan delile gidilemez. Bu yanlış uygulama 1992 reformuyla ortadan kaldırılmıştır. Önce ‘olağan bir şüpheli’ bulup, sonra onun aleyhine delil arayan bir uygulama hukuk devletinde olamaz.”

Bunu kim söylüyor? Sayın Yargıçlar, bir süre sonra sizin yerlerinizde oturacak olan hukuk adamlarını yetiştiren hukuk fakültelerinin dekanları ve yılların öğretim üyeleri söylüyor.

Üniversitede *Uygarlık Tarihi* yani *İnsanlık Tarihi* dersi anlatan bir akademisyen olarak düşünüyordum ki: **“Kişilerin ifade özgürlüğü çerçevesinde yaptığı açıklamalar, yazdıkları yazılar, yönelttikleri siyasi ya da bilimsel eleştiriler, bir suç örgütünün üyesi olduklarının delili olarak ileri sürülemez.”**

İnsanlık tarihi ve uygarlık tarihi üç temel özgürlük için mücadele veren, başkalarının bu özgürlüklerini yaşayabilmeleri için bu uğurda can veren insanların adlarını şeref sayfalarına yazmıştır. Nedir bu özgürlükler? **Düşünme, düşündüğünü ifade edebilme ve inanç özgürlüğü.**

Benim **Sabih Kanadoğlu** ile telefonla konuşmamın örgütsel ilişkinin kanıtı olarak gösterilmek istenmesi, toplumda saygınlığa ulaşmış, eserleriyle bir yere gelmiş kişilerin **“kişilik haklarına, mesleki kariyerlerine, toplumdaki konumlarına, özgürlük ve onurlarına”** karşı düzenlenmiş haksız ve son derece yakışsız bir tertibin ifadesi olarak izah edilemeyecekse, en azından sözcüklerle ifade edilemeyecek çirkin bir art niyetin açık ifadesi olduğunu düşünmekte ve değerlendirmekteyim.

Sabih Kanadoğlu’nun o dönemde **“şüpheli olmadığı”** en yetkili kişiler tarafından açıklandığına göre, benim **Sabih Kanadoğlu** ile telefon konuşmamı örgütsel ilişki içinde gösterme çabasında bulunan **İddianame’yi** hazırlayanların bu çabalarının hangi sözcük ile izah edilebileceğini bilemiyorum... Savcıların yalnızca hukuki bir yanılığında olduklarını düşünüyorum.

Savunmamın sonuna özellikle bıraktığım İddianame’den bir kısım var. 14-15 Temmuz 1997 tarihleri arasında yapılmış olan **“Uluslararası Su-surluk Konferansında** yaptığım bir konuşmadan yola çıkıyorlar, oradan bazı alıntılar yapıyorlar, bu iddialar sayfa 121’de başlıyor sayfa 123’te sona eriyor. **İddia ma-**

kamı, cümlesini sayfa 123'te şöyle bağlamış: *şüpheli Erol Mütercimler tarafından kabul edilmiş beyanları, Ergenekon terör örgütünün aynı zamanda suç örgütleriyle bağlantısını ortaya koyar niteliktedir.*"

İlk olarak şunu belirtiyorum: Ne 4 Temmuz 2008 tarihindeki ne de 10 Şubat 2009 tarihindeki sorgumda Savcı, bana bu konferanstaki konuşmayla ilgili olarak tek bir sözcükle bile soru sormamıştır. Bana sorulan *Can Dündar-Celal Kazdağlı* imzalı *Ergenekon* adlı, *Show TV* de yayınlamış oldukları *40 Dakika* adlı haber programlarının deşifresi olarak yayınlanmış ortak imzalı kitaplarıyla ilgiliydi. Bu sorguda *Avukatım Hande Özışık* yanımdaydı. Bana bu kitapta yazılanlar soruldu, konferansta konuşulanlar değil. Yineliyorum; bu konferansla ilgili tek bir soru bile sorulmadı. Oysa İddianame'de **"şüpheli Erol Mütercimler tarafından kabul edilmiş beyanları..."** denmektedir. Soru yoksa, bu konuyla ilgili beyan nasıl olabilir?

Beşiktaş'ta Savcılığa Avukatım Hande Özışık'la birlikte teslim ettiğimiz 16.02.2009 tarihli yazılı ek ifademde de bunu görebilirsiniz.

İddia makamı, bana hakkında hiç soru sormadığı bir konuşmayı "kabul edilmiş beyan olarak" İddianamesine yazmış (yazabilmiş. Devlet vatandaşına komplo kurmak için uğraşmamalı!). İddia makamının bu nedenle hukuki yanlışlığı içinde olduğunu değerlendiriyorum. Buna rağmen bu tarihi mahkemeye verdiğim önem, duyduğum saygı ve güven nedeniyle, onaylamadığımı imzamlarla belirtmiş olmama karşın, İddianame'de yazılanları tek tek ele alacağım. Altını çizerek söylüyorum, bunu yapmamın tek nedeni, bu tarihi mahkemenin, 1926 yılında Cumhuriyetin kurucusu Gazi Mustafa Kemal'e yapılması tasarlanmış olan İzmir suikastı girişimi nedeniyle yapılmış olan İstiklal Mahkemesindeki "Paşaların Yargılanması" kadar önemli gördüğüm içindir. Daha önce de söyledim, adil yargılanacağıma ve etki altında kalmadan, siyasilerden etkilenmeden karar vereceğine inandığım bu mahkemeden saklayacak hiçbir şeyim yok.

Oramiral Kemal Kayacan Cinayeti de Soruluyor

Savunmayı 31 Ocak 2012 tarihinde yaptım. Oysa 28 Haziran 2010 tarihinde *Akşam* gazetesinde yayınlanmış olan bir röportaj, siyasilerin davanın akışı seyrini nasıl etkilediklerini ortaya koyuyordu.

AKP'nin Kürt politikasına yön veren, partide 'ikinci adam' olarak anılan Dengir Mir Mehmet Fırat'tan itiraf gelmişti (söyleşiyi yapan, Nagehan Alçı, *Akşam*, 28.06.2010, s. 13): *"Usta siyasetçi Başbakan Erdoğan ile arasındaki anlaşmazlığa, açılımın yol açtığını söyledi. Aylar sonra (Başbakan'a) hak verdi: Ben açılımın 2007'de, yani daha erken ve hızlı yapılmasını istedim. Zamanlamamı doğru bulmadı. Onun bildiği şeyleri ben bilmiyordum. Ergenekon dosyaları çıkınca anladım. Ülkeyi kaosa sürükleyen o yapıyla açılım mümkün değildi."* Eğer itiraf bu değilse, itiraf neyin adıdır!

Deniz Kuvvetleri eski Komutanı Oramiral Kemal Kayacan 29 Temmuz 1992 tarihinde bir cinayete kurban gitti. Benim çok yakından tanıdığım birisiydi. Arşivini bile bana bırakmıştı. Devletin aydınlatmadığı ya da aydınlatmadığı suikastın üzerinden 20 yıl geçtikten sonra Silivri Mahkemesinde bu cinayetin hesabını da bana sordular. Dördüncü Bölümde çok daha ayrıntılı okuyacaksınız, ancak burada da savcının üstelemesi üzerine verdiğim yanıtı sunuyorum.

İddianame sayfa 121-123 arasında yazılanları aktararak tek tek savunma yapacağım, ancak başlamadan kayıtlara geçmesi gereken önemli bir husus var. Adı geçen *"Uluslararası Susurluk Konferansı'nın tarihi 14-15 Haziran 1997'dir.* Evet, bu konferansta konuştum, ancak konferansın kamuya yayınlanmış metni ne yazık ki daha önceden tarafıma gönderilip okumam, yanlışlıkları düzeltmem, içinde taşıdığı çelişkileri gidermem ve bu haliyle yayınlanması için imzalı iznim talep edilmemiştir. Oysaki tüm ulusal ve uluslararası bilimsel konferans ve panellerde, belirttiğim gibi deşifre metin konuşmacıya gönderilir, eğer olaksa düzeltmeler hatta eklemeler yapılır, öyle yayınlanır. Bu husus iddia makamını ilgilendirmeyebilir, ancak mah-

keme heyetince göz önünde bulundurulması talebidir.

Bu konferansa yazılı bir metin sunmadım. **General Memduh Ünlütürk**'ten dinlediklerimi yani kulak tanıklığımı tuttuğum notlardan okudum, gerisini irticalen konuşmayla sundum. Dinleyiciler tarafından konuyu açıcı ya da anlaşılmaz noktaları genişletici sorulan sorular burada yoktur, ama onlara verdiğim yanıtlar yer almamıştır. Bu durumda da ortaya ciddi bir karışıklık çıkmıştır. Ayrıca konuşma sırasında yaptığınız espriler, vücut diliyle sordunuz sorular doğal olarak basılı metne yansımadığı için, okunan her şey sanki doğrudan 'tebliğ' olarak sunulmuş gibi takdim edilmekte, okuyucu da öyle anlamaktadır. Bu nedenle konuşmacı ben olduğuma göre ve şu anda da mahkemenizde karşınızda bulunduğuma göre müsaadenizle ve mecburi olarak, yazım yanlışlık ve hataları da dahil olmak üzere, her şeyi düzelterek ve açıklayarak konuşmak zorundayım. Ayrıca bu konferansta yapılan konuşmanın bant çözümü olarak *Teori* dergisi Temmuz 1997 sayısında yayımlanmış olan kısmın tamamını fotokopi olarak mahkemenize sunuyorum.

İddianame sayfa 121'den başlıyorum, birinci paragrafta şunlar yazılı: *"İşçi Partisi'nden elde edilen ve iddianame yazıldıktan sonra dosyaya dijital raporların ekinde sunulan, Uluslararası Susurluk Konferansı isimli metinde, Erol Mütercimler'in konferansta Ergenekon terör örgütünü anlattığı anlaşılmaktadır."* **Burada çok önemli bir yanlışlık var.** Eğer o konferansta konuşmacısı bensem, ne anlattığımı bilen bir kişi olarak söylüyorum: **Ben, burada iddia edilen ve birileri tarafından 2008 yılında içine dahil edilmiş olduğum yaratılmış sözde Ergenekon terör örgütü diye bir şey anlatmıyorum ki, General Memduh Ünlütürk'ten duyarak yukarıda size anlattığım, kulak tanığı olarak dinlediklerimden yola çıkarak NATO kurumunun başka ülkelerde de kurdurttuğu, Türk kamuoyunun Gladio olarak bildiği bir yapılanma olan Ergenekon'u ve bazı kısımlarının gerçekten çeşitli olduğu, bazı kısımlarının da yanlış olduğunu konuşurken de daha sonra da fark ettiğim kendi yorumlarımı anlatıyorum. Zaten bazılarını orada sorular ve ikazlar üzerine düzelttim, ancak *Teori* dergisindeki çözümde,**

tabii ki bunlar yok. Bu nedenle de, bu konferanstan sonra bir daha beni bu konuyla ilgili olarak yorum ya da analiz ya da bilgi aktarıırken hiç kimse duymadı.

Birinci paragrafı İddianameden buraya alıyorum, ardından savunma yanıtlımı vereceğim: *“Herkes Ergenekon’un içinde değil. Örneğin, her Genelkurmay Başkanı Ergenekon’un içinde yer almıyor. Burada bu topraklarda bir eylem gerçekleştirilecekse eğer, o zaman buna uygun kişiler bunun içine almıyor... Herkesi bunun içine dahil etmiyorlar.”* Buraya kadar olan kısım kulak tanığı olarak dinlediklerim. İddianameden devam ediyorum: *“Ama dahil ettikleri de daha sonra iflah olmuyor. Çünkü içine giren valisi, bunun içinde işadamları var, gazeteciler var, şu anda köşe yazarlığını işgal eden kişiler var. Ama isimlerini kullanmamaya söz verdiğim için kullanmıyorum, üstelik bunlar bizim karşımıza televizyonlarda çok temiz adamlar olarak çıkıyorlar. Bir takım gazete patronları var. Daha da önemlisi çok çok önemli iki tane işadamı var. Çok büyük sermayeli iki işadamı var ve uzun yıllar Ergenekon’u bu anlamda destekleyen kişiler. Genel çerçevesi bu.”*

Bu paragrafta General Ünlütürk’ten duyduklarım, bende oluşan tortunun karışımı birlikte okunuyor. Oysa bunu salonda dinlediğinizde kim ne söylemiş jest mimiklerinizden anlaşılıyor. Ayrıca da dinleyiciden atılan laflarla konu berraklaşıyor. Örneğin altı çizili olan kısımda zaman kipi olarak kullandığım **“şu anda”** ifadesi General Ünlütürk’le konuştuğum **“o anda”** şeklindedir. Yukarıda ifade ettiğim gibi yazılı metin sunmadım, irticalen konuştum. *“Ama dahil ettikleri de daha sonra iflah olmuyor,”* ifadesi, dünyadaki başka örneklerden de yola çıkarak, bende oluşan düşüncedir. Ben böyle düşünüyorum.

“Ama isimlerini kullanmamaya söz verdiğim içim kullanmıyorum...” ifadesine gelince; bu konuda General Ünlütürk’e söz vermedim, ancak yukarıda açıkladığım nedenden dolayı isimleri söylemeyi çok sakıncalı bulduğumdan, karşımdaki kişiler ve konferansı izleyen basın mensupları soru sormasın ve üstelemesinler diye bu yolu uygun gördüm. Ayrıca medyaya bildiğim her şeyi anlatmak gibi zorunluluğum yok ki. On yılı aşkın

süredir içinde olduğum medyada zaten çoğu zaman anlattıklarınız da yalan yanlış karşınıza çıkıyor.

Gelelim ikinci paragrafa: *"Ondan sonraki süreçte, Ergenekon adını sıkça duymaya başladıktan sonra..."* Bu kısımda ciddi bir hata var. Doğrusu şöyle olacak: *"Ondan sonraki süreçte, (yani General Ünlütürk'le yaptığımız konuşmadan sonra) **Ergenekon adını sıkça değil ama duymaya devam ettim...**"* Çünkü zaman zaman bazı büyüklerime soruyordum. Kimisi duymuştu kimisi duymamıştı.

Yine *İddianame*'den ikinci paragraftan devam edeceğim, ama belirtmeliyim ki, bu konuşmada ne yazık ki, **Kemal Kayacan** Amiralin öldürülmesine duyduğum öfke ve duygusal yakınlık nedeniyle çok yanlış yorumlar yapıp, maalesef düşünce ürettim. Gerçi daha o konferansın dinleyicileri arasında bulunan bazı emekli subayların ikazlarıyla tutarsızlık ve çelişkilerin farkına vardım, aramızda konuşmalar geçti, ancak bu yayınlanmış konferans metninde okunmuyor.

Paragrafı buraya alıyorum: *"... Oramiral Kayacan'la olan iki konuşmamı aktarıp konuşmama son vermek istiyorum. Kayacan Paşa'nın evinde çok bulundum. Onun manevi çocuğu sayılırım (zaten her zaman bana "evlat" diye hitap ederdi). Bu (bu nedenle olacak) nedenle pek çok sırrını biliyorum. İki şey çok önemli ve bunun bilinmesini istiyorum. (Birincisi, bu vurgu iddianamede yoktur)* Niçin öldürüldüğünün bilinmesini istiyorum. İkincisi de, Ergenekon hakkındaki düşüncesinin bilinmesini istiyorum. Ben şunu sordum: 'Siz oramiraldiniz, üstelik de ta yüzbaşılığınızdan itibaren kuvvetin en güçlü subaylarından birisi(ydiniz) (İddianamede birisi şeklinde yazılmış). *Yani sonuçta, iyi bir Laz ve iyi bir yapıcı subay. Deniz subaylarının yapıcı olması çok önemli. Çünkü sonuçta bileği kuvvetli oluyor.* (Bu altı çizili kısım tamamen espri olarak yapılmış bir konuşmadır ve konuşmanın fotokopide de okunacağı gibi doğrusu şudur: **Yani sonuçta, iyi bir Laz ve iyi bir rakıcı subay. Deniz subaylarının rakıcı olması çok önemli.** Baştan beri anlatmaya çalıştığım, deşifre yapıldığında ortaya çıkan farklılığı ortaya koyan bir örnek.) *Bunlara rağmen, neden özellikle deniz subaylarının*

*tasfiyesini engelleyemediniz?’ Bana söylediği tek bir şey oldu, o da şu: ‘**Sen bizim güçlü olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bizim dışımızda öyle bir örgüt vardı ki, bizim rütbemizin or olması hiçbir anlam ifade etmiyordu.**’* (Benim düşünceme göre; bu söylenenler, tam da Edward Luttwak’ın, Daniele Ganser’ın ve John Jacob Nutter’ın yukarıda kaynak olarak isimlerini verdiğim ve alıntıları sizlere aktardığım kitaplarda yazılanlarla birebir örtüşüyor. Yani Türk kamuoyunda **Gladio** olarak popüler olan NATO yapılanmasıyla örtüşüyor.) Ergenekon diye bir örgütü duyup duymadığımı sordum. **Kendimin duyduğunu, fakat fazla ciddiye almadığımı ekledim.** Kayacan, *‘O örgütü ciddiye alacaksın. Çünkü her şeyi tezgâhlayan örgütün adı odur,’* dedi.” (Burada Konferans salonundaki bir soruya verdiğim yanıtı söylemek zorundayım. Bu sonuca gelmek için, 12 Mart 1971’e giden süreci, olayları ve 12 Eylül 1980’e kadar olan biten her şeyi, bazı örnekleri konuştuk, tartıştık, öyle yargıya vardık.) **Ancak konuşmalar sonucunda Kemal Kayacan Amiralden edindiğim izlenim, Ergenekon’un temel örgütlenme şemasını onun da bilmediği oldu. Çünkü içinde yer almamıştı.**

İddianameye alınan kısmı yazıyorum: **“Kemal Kayacan’ın bana göre öldürülme nedeni şu: Kemal Kayacan Amiral, Ergenekon konusundaki çok fazla bilgilerini yavaş yavaş kamuoyuna çıkartmaya başlıyor. Yalnızca o değil, onunla birlikte o dönemde öldürülen üst düzey subaylara, orgenerallere bakın, hepsi de bu örgütün içinde yer almamış, ama Türkiye’nin kritik dönemlerinde görev almış ve bu örgütü çok iyi bilen Adnan Ersöz gibi, artık konuşabilecek duruma gelmiş olanlardı. Neden ‘konuşacak duruma gelmiş olanlardı’ diyorum. Onu şundan söylüyorum. Orgeneral rütbesine gelip, o şaşaa bittikten, köşenize çekildikten, çekilip aradan yıllar geçtikten sonra size bir şey anlatmanızı bekleyen insanların kapınızı çalmasını bekliyorsunuz. Ben yaşadığım için çok iyi biliyorum. İşte o ilgiler nedeniyle bu bilgiler aktarılmaya başlanıyordu. O aşamada tek tek öldürüldüler. Öldürülürken de, taşeron firmalar kullanıldı. Şunu da altını çizerek söylüyorum, Ergenekon dediğimiz bu örgüt taşeron olarak Ülkü Ocaklarını da kullanmıştır, Dev-Sol’u da kullanmıştır.”**

Konuşmanın bu kısmı aslında soru olarak sorulup yanıt şeklinde verilmiştir. Bunu anlamak için o salonda dinleyici olmak gerekiyordu. Bunu bir köşeye bırakıyorum; burada **yaptığım yorum son derece sübjektif ve duygu yoğun olması nedeniyle de gerçekten de yanlış**. Kemal Kayacan Amiral'e benim çok derin bir sevgim vardı ve bu cinayete bir sebep, bir anlam bulmaya çalışıyordum. Bu nedenle de konferanstaki bu saçma değerlendirmeyi yapmışım. Sanıyorum her insan gibi benim de bazen sevdiklerim söz konusu olduğunda saçmalama hakkım var.

Kemal Kayacan Amiral 29 Temmuz 1992 tarihinde Göztepe'de evinde suikasta uğradı. Gazeteci Faruk Mercan'ın *Apolet, Kılıç ve İktidar* adlı kitabı (yayın tarihi 2004, Doğan Kitap) sayfa: 22-23'de şunlar yazılıdır: *"Oramiral Kemal Kayacan altıncı hedefti. Tıpkı Memduh Ünlütürk ve Adnan Ersöz'ün evlerine gelen üçer esrarengiz ziyaretçi gibi, onun da evine üç kişi gelmişti... MİT Müsteşarlığı yapmış olan Adnan Ersöz'ün (ö: 13 Ekim 1991), terör örgütlerince 'Kontrgerilla'nın lideri' olarak anılan Memduh Ünlütürk'ün (ö: 7 Nisan 1991), Güneydoğu'da komutanlık yapmış olan Hulusi Sayın ve İsmail Selen'in hedef olmaları normaldi. Ancak Oramiral Kayacan için görünüşte böyle bir sebep söz konusu değildi. Sadece, 1969-1972 döneminde Donanma Komutanıyken, aynı zamanda Gölcük Bölgesi Sıkıyönetim Komutanı olarak görev yapmıştı. Ancak suikasta uğradığı tarihe kadar terör gruplarınca herhangi bir işkence ve yargısız infaz suçlamasına muhatap olmamıştı... Üstelik 12 Mart 1971 döneminde Donanma Komutanı olan Oramiral Kayacan, Orgeneral Faruk Gürler ve Orgeneral Muhsin Batur'la birlikte bu dönemde öne çıkan üç komutandan biriydi ve ihtilâlciler sol grupların her zaman sempatiyle baktığı bir komutandı. Nitekim o yıllarda ihtilâlciler ile Mahir Çayan liderliğindeki Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) arasındaki bağlantıyı sağlayan kişi olan Binbaşı İbrahim Keskin, 'Kemal Kayacan'ı severdik, bizimle birlikteydi. Kayacan, öz ve fikirde bizimle beraberdi. Dev-Sol neden onu hedef seçti, bunu anlamış değilim,' demekteydi. Kuşkularını dile getiren yalnızca Binbaşı İbrahim Keskin değildi. Kemal Kayacan'ın kızı Fatoş Kayacan da, '**Babam Dev-***

solun hedef listesinde yoktu,' demekteydi. Kayacan suikastını ilginç kılan en önemli olay ise dönemin Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarı Korgeneral Teoman Koman'ın, Fatoş Kayacan'a verdiği o müt-hiş sırdı. MİT, Göztepe civarında büyük ses getirecek bir suikast yapılacağını haber almıştı."

Faruk Mercan, adı geçen kitabı için, Deniz Kuvvetlerinde çok saygı duyduğumuz, özel olarak da benim sevdiğim, Kıbrıs Barış Harekâtı anılarını benimle paylaşan emekli Koramiral Işık Biren ile de röportaj yapmış ve kendileri 31 Temmuz 2003 tarihinde şunu söylemiş: **"Öyle Ergenekon mergenekon diye bir şey hatırlamıyorum. Ben hatırlamıyorum, ama benim hatırlamamam bir şey ifade etmez. Yalnız Kayacan'ın böyle Ergenekon, ifşa mıfşa filan, öyle işlerle alakası yoktu. Kayacan'ın öyle bir işle alakası olduğunu hiç zannetmiyorum. Zaten böyle bir şey olduğu zaman herkes arkasından bir şey arar. Yani kesin kanıt olmadıkça da ben rivayetlere dayanarak yorum yapmanın bir insanın ciddiye-tiyle bağdaştığı kanaatinde değilim. Yani bir iddia ortaya atıyor-san ya o iddiayı kanıtlayacaksın veyahut da o iddia hakkında 'No comment (Yorum yok) diyeceksin. "**

Koramiral Işık Biren haklıydı. Cinayet konusunda kesin kanıt yoktu ve ben tekrar söylüyorum, çok sevdiğim, değer verdiğim birisinin içime sindiremediğim öldürülmesine bir neden ararken, gereksiz duygunun aklımın önüne geçmesine izin veren bir yorum yapmıştım. Benim tepkimin nedeni galiba şunaydı: Devletin Kayacan ailesine bu cinayet davasının takip edilmesi için avukat tutması ve mahkemeyi onların izlemesi gerektiği açıklamasını yapmış oluşuydu. Oysaki bu denli önemli bir davanın devlet tarafından takip edilmesi gerekmez miydi?

İddia makamı tarafından **sayfa 122'de** yazılmış olan paragraftakiler her ne kadar konuşmacıların bazı sorularına da verdiğim karşılık olmakla birlikte, Türkiye'deki bazı siyasi olaylar hakkında düşüncelerimi içermektedir. Bu paragrafta anlatılanlar her ne kadar bir bütünlük taşımıyorsa da yine de açıkça okunduğu gibi Anayasanın bana verdiği en önemli hak olan düşünme ve ifade özgürlüğümü kullanmışım. Düşüncelerim, yorumlarım ve

hatta analizlerim yanlış ve çelişkili de olabilir, nitekim deşifre edilmiş bu konuşmada olduğu gibi kendi içinde bazı çelişkileri de taşımaktadır. O tarihte yani 1997 yılındaki bilgi birikimim ve entelektüel ilişkilerimle öğrendiklerim bana bu içerikte bir konuşma yaptırmış. Bugün aynı konuda bir konferans talep etseler, oradaki bazı yorum ve değerlendirmeleri yapmazdım, ancak içeriği ne olursa olsun yasaların sınırlamadığı ve yasaklamadığı her şeyi söylemeyi ve yazmayı 1982 anayasası bile özgürlük olarak vermiştir. Bu nedenle sayfa 122’de yapılmış olan alıntıya karşı bir savunma yapmayı, çağdaş özgürlükçü bir anayasanın çerçevesini çizdiği demokrasinin yurttaşı olarak utanç duyarım.

Hatıra Defterleri, Günlükler Kanıt Olamaz

Konferans konuşmalarımı, kitaplarımda yazdıklarımı bir kenara bırakarak; sıradan bir vatandaş olarak, telefon konuşmalarının hiçbir şekilde kanıt kabul edilemeyeceği şeklinde, **Yasalar, Yargıtay, Danıştay, Türkiye Barolar Birliği ve 55 Baro Başkanı ile hukuk uzmanı akademisyenlerin** ortaya koydukları gerçek karşısında, tarihte yer almış bir yargılama ve mahkeme kararından bahsetmek istiyorum.

25 yıllık bir araştırma sonucunda yazmış olduğum bendeniz fakirin imzasını taşıyan ***Fikrimizin Rehberi Gazi Mustafa Kemal*** adlı kitabımda, sayfa 809-810’da şunu okuyabilirsiniz:

Hilafet tartışmalarının şiddetlendiği günlerde İngiliz yönetiminin güdümünde hareket eden Hint Müslümanlarının arasından İsmailiye mezhebi lideri Ağa Han ve Emir Ali’den bir mektup geldi. Türkiye’deki bu tartışmalar, halifeliğin egemen olduğu varsayılan tüm İslam dünyasındaki pek çok Müslüman ülkede egemen olan İngiltere’yi yakından ilgilendiriyordu. Bu nedenle müdahale etme gereği duydular.

Ayrıca Fransa da konuyla ve tartışmalarla yakından ilgiliydi. İngiltere hilafeti Hicaz Emirliğine verdirmeye uğraşırken Fransa Fas kralını aday gösteriyordu.

Bu koşullarda Ağa Han ve Emir Ali birlikte yazıp imzaladıkları 24 Kasım 1923 tarihli bir mektubu Tanin gazetesine göre

hem Başbakan İsmet'e hem de Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'e gönderdiler. İşin tuhafı bu mektup henüz adresine ulaşmamışın, 5 Aralık 1923 günü Tanin ve İkdâm gazetelerinde, 6 Aralık 1923 günü Tevhid-i Efkâr gazetesinde yayınlanıyordu. Hilafeti "imamlık" olarak kabul eden Ağa Han'ın bunun kalması gerektiğini öğütlüyordu.

Bu durum Ankara'da müthiş bir öfke yarattı. Hemen İstanbul'a bir İstiklal Mahkemesi gönderilerek hem gazetecilerin hem de bazı muhalif unsurların vatana ihanetle yargılanmaları amacıyla Meclis'te 8 Aralık 1923 günü bir gizli oturum yapıldı.

Başbakan İsmet konuşmasında hilafet konusunda Türkiye'nin iç işlerine karışan İngiliz tertiplerini açıkça ortaya koydu. Eski Başbakan Rauf, İngilizlerin mezhep ayrılığını kışkırtarak Türkiye'yi ikiye bölebileceğini anlattıktan sonra, İstiklal Mahkemesi kurulmasının ve İstanbul'a gönderilmesinin yanlış olacağını, çünkü bu mahkemenin bir "ihtilal mahkemesi" olduğunu özellikle belirtiyor ve buna karşı olduğunu söylüyordu. **Açıkça Mustafa Kemal ve bu önergeyi Meclis'e getiren başbakan İsmet'i ihtilalcilikle itham ediyordu.**

Meclis İstiklal Mahkemesinin kurulmasına karar verdi. Üyeleri de hemen seçtiler, mahkeme heyeti de aynı gece yaptığı toplantıda gazetelerin sahipleri ve üç yazı işleri müdürünü de tevkif kararı aldı. Aynı zamanda, "Meşrutiyeti Cumhuriyete tercih ederim," diyen Baro Başkanı Lütfi Fikri de tutuklanıyordu. Gazeteciler davası 3 Ocak 1924 tarihinde tümünün beraatıyla sonuçlanırken, Lütfi Fikri beş yıla mahkûm edildi, o da yaklaşık kırk beş gün sonra çıkarılan bir özel yasayla af edildi. Ancak bu beraat kararları Başbakan İsmet (İnönü) ile Mahkeme Başkanı İhsan'ın (Eryavuz) arasını açacaktı. Mustafa Kemal'in insani yönünün bir önemli niteliği bu olayda görülüyor. En şiddetli yara açan olaylarda bile kin tutmayan, bir süre sonra bağışlayan bir kişiliğe sahip olduğu meydana çıkıyor.

Bu yargılama ve beraatin ardından İstiklal Mahkemesi başkanı İhsan (Eryavuz) Mustafa Kemal'le İstanbullu gazetecileri İzmir'de buluşturmak üzere izin ister ve olumlu karşılanır. Kılıç Ali anılarında bu telgrafın öyküsünü anlatıyor:

“Meşhur Hintli Ağa Han, Büyük Millet Meclisi tarafından kaldırılan hilafeti, övücü bir mektubu yayımlanmak üzere İstanbul’daki gazetelere göndermişti. Bu mektubu önce hiçbir gazete yayımlamadı. Yalnız **Hüseyin Cahit Bey**, bir gün bu mektubu *Tanin* gazetesinde yayınladı. Ertesi gün *İkdam* ve *Tasviri Efkâr* gazeteleri ondan alıntı yaparak mektuba sayfalarında yer verdiler. İsmet Paşa hükümeti bunu açık bir vatana ihanet kabul etti ve Meclis’in yalnız bu sorunu incelemek ve sorumlularını yargılamak üzere İstiklal Mahkemesi oluşturulmasını önerdi.

“Meclis bu öneriyi kabul ederek, Topçu İhsan’ın başkanlığında, Refik (Konya), Asaf (Bursa), Cevdet (Kütahya) ve Başsavcı olarak da Vasıf (Saruhan) Beylerden oluşan bir İstiklal Mahkemesi oluşturdu. Mahkemenin Ankara’dan İstanbul’a uğurlayıcıları arasında ben de vardım. İstasyonda İsmet Paşa ile İhsan Bey’in yanında duruyordum. İsmet Paşa, İhsan Bey’in koluna girdi ve ***İhsan, bu yayının hilafet için bir olay çıkarmak amacıyla kasten yapıldığına şüphe etme. Haydutların defterlerinin mutlak dürülmesi lazım,***’ dedi. İhsan Bey de, ***Paşam, dendiği gibi bu adamların vatana ihanetlerine kanaat verici bir sonuç alırsam, herhalde gerekeni yapacağıma şüphe etmezsiniz,***’ cevabını verdi.

“Mahkeme heyeti İstanbul’a gitti ve Hüseyin Cahit’i yargılamaya başladı. Mektuptan başka bir delil olmadığı ve Hüseyin Cahit Bey’in sadece bu nedenle mahkûm edilemeyeceğine kanaat getirdi. Bu kanaat İsmet Paşa’yı çok sinirlendirmişti. Fuat (Bulca)’yı İstanbul’a göndererek sanıkların mutlaka cezalandırılması gerektiğini bildirdi. Fakat mahkeme, sonuçta Hüseyin Cahit Bey’in ve diğer sanıkların beraatine karar verdi.” (Kaynak: Ali Kılıç, *Atatürk’ün Sırdaşı Kılıç Ali’nin Anıları*, derleyen: Hulusi Turgut, s.247-248, İş Bankası Yayınları)

Sonuç olarak; Mahkeme heyeti İstanbul’a gitti ve Hüseyin Cahit’i yargılamaya başladı. Mektuptan başka bir delil olmadığı ve Hüseyin Cahit Bey’in sadece bu nedenle mahkûm edilemeyeceğine kanaat getirdi. Bu kanaat İsmet Paşa’yı çok sinirlendirmişti. Fuat (Bulca)’yı İstanbul’a göndererek sanıkların mutlaka cezalandırılması gerektiğini bildirdi. Fakat

mahkeme, sonuçta Hüseyin Cahit Bey'in ve diğer sanıkların beraatına karar verdi.

*

Halifeliğin kaldırılması sürecinin ne denli sancılı olduğunu kanıtlayan bir önemli anıydı.

1923'lerin en sancılı döneminde, o yılların anlayışı ve hukuk şartlarında, bir başbakanın ağır baskısına rağmen mektuptan başka bir delil olmadığı için beraat kararı veren İhsan Eryavuz Başkanlığındaki mahkeme karar 2011'lerde, 21. yüzyılda, hukuk sisteminde yaşanan, varılan bunca ilerlemelere, *İnsan Hakları Evrensel Bildirilerine, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine, Helsinki Kriterlerine, Ceza Yasası ve Ceza Muhakemesi* gelişmelere rağmen, 21. yüzyılın mülkün temeli olan adaletin temsilcileri olarak muhterem mahkemenin, hukukun üstünlüğünden yana, hak ve adalet duygularına sahip değerli yargıçlarının, hukuken geçerli kabul edilmesi mümkün olamayacak telefon görüşmelerini nazara almayarak, başkaca hiçbir kanıt bulunmadığı halde, dedikodu olarak kabul edilecek, kişilerin dostluk, arkadaşlık, yapımcılık, programcılıktan doğan ilişkileri nedeniyle aralarındaki suç teşkil etmeyecek telefon konuşmalarına itibar etmeyeceklerine kesin inancımı vurgulayarak belirtmek isterim...

Yeni moda, muhalifleri darbecilikle ve Ergenekonculukla suçlamak

Silivri Mahkemesinde savunmamı sonuç ve istem başlığıyla bitirdim. Cumhuriyet savcısı ve onun emrinde görev yapan kolluk, şüpheli ve sanıkların lehindeki delilleri de toplamak ve savunma hakkını korumakla yükümlüdür.

Evet, evrensel ve ulusal yasa böyle diyor, ama buna uyulmadığı açıkça görülmektedir. Bu nedenle bir kez daha savunmamın muhtelif sayfalarında söylediklerimi ve kanıtlar olarak sunduğum bölümleri bir kez daha Yüce Mahkemenize yinelemek zorunluluğunu duyuyorum.

1) SAYFA 1098’de “2006’dan 2007’ye bakış” isimli üç sayfalık doküman olarak belirtilen dokümana cevabımdır: Burada sözü edilen yazı genç işadamlarının dergisi *ELEGANS*’ta (Kasım-Aralık 2006, sayı: 81) yayınlanmıştır. Anlatmaya çalıştığı şudur: Artık halkın demokrasiye sahip çıkması gerekiyor, “Nasıl da ordu var” kolaycılığından vazgeçmelidir. Halk ordunun tayin ve terfisiyle bu denli yakından ve içeriden ilgilenmeye devam ederse, demokrasiyi yaralarız ve son tahlilde de kaybederiz. Anlatmak istediğim; çoğulcu, katılımcı, farklılıkların yönetilebildiği çağdaş demokrasi tanımıdır. Buna ulaşabilmeliyiz çabasıdır.

2) 1997 yılı Haziran ayında yayınlanmış olan ve Türkiye’de ilk kez Türkçe olarak yazılmış strateji teorisi ve uygulamaları kitabı olan *21. Yüzyıl ve Türkiye “Yüksek Strateji”* kitabımda sayfa 570-593 arası **“2030’a Kadar Türkiye’de Demokrasi Yerleşme Olasılığı”** başlığı ile **“Ordu-Politika ilişkisi ve 2000 Yılına Kadar Darbe Olasılığı”** başlıklarıyla konu tartışılmıştır.

Sayfa 593’te Sonuç başlığı altında şunları yazmışım: *“Türkiye’de askeri darbe istenmiyorsa, bunu, TSK’nın düşünmesinden daha çok; siyasi partiler, parlamento, sivil toplum kuruluşları ve medya ile birlikte nasıl önlenir, temel ilkeleri belirlenmiş olan Türkiye Cumhuriyeti’ni yaşatma olanak ve koşulları nasıl yaratılır, bu düşünülmelidir. Özellikle 12 Eylül darbesi göstermiştir ki, darbeler yeni sorunlar yaratıyor, müdahaleler çok zararlı sonuçlar doğuruyor ve Türkiye ‘geriye’ gidiyor. ”*

Bu değerlendirmeyi kitabında yazan üstelik de emekli subay olan birisi nasıl olur da darbecilikle ya da onu övmekle suçlanabilir?

Burada önemli bir parantez açmak istiyorum. Çünkü darbe yapmayı düşünmek suç değil, özgürlüktür. Bilindiği gibi bunu hem anayasamız hem de yasalarımız, söylüyor. Bunu yasaların dışında birisi daha belirtiyor: İktidar partisi AKP’nin milletvekili Meclis Başkanı Koksal Toptan 2 Temmuz 2009 tarihinde *Kanal A*’da aynen şunu söylemiştir: **“Darbeyi istemek, düşünmek, eyleme geçmedikçe suç değildir.”**

Sanıyorum Savcı burada hukuki bir yanılığa içindedir.

Kaldı ki aynı kitabımda, sayfa 589’da şunu yazmışım: *“12 Eylül’e gelince; Atatürkçülük adına yapılmıştır. Fakat tüm Atatürk devrimlerini yok etmiştir. Gerçek neden ise; 78 nasıplı subayların ordudan tasfiyesi amacıyla yapılmıştır.”* Ben de 78 nasıplı bir subayım ve bir askeri müdahalenin sivil, subay ayrımı yapmadan yaşattığı acılara tanıklık etmiş birisiyim. Bunu televizyonlarda, o dönemde devre arkadaşlarıma yapılan işkenceyi anlattım.

3) İlk baskısı Temmuz 2007’de yapılmış olan *Akıl Oyunu* kitabım sayfa 344’te aynen şunlar yazılıdır:

“Ben Atatürkçü değil Kemalistim, kanımın son damlasına kadar laik cumhuriyetten ve demokrasiden yanayım. Çok kültürlülüğün bir yüksek devlet stratejisi olarak benimsenmesinin 1996 yılından beri savunucusuyum. Askeri müdahalelerin, en çok Türk Silahlı Kuvvetlerini yıprattığının iddiasını sürekli dile getireceğim. Üstelik her darbenin bir şekilde ABD’nin işine yaradığını da hem televizyonlarda anlatıyorum hem de kitaplarımda yazıyorum, yazmaya da devam edeceğim. Komuta kademesine yaranmak, onların hoşuna gidecek şeyleri söylemek yerine, yanlışları eksikleri, politikacılarla yakınlaşmanın hatalı olduğunu bilgi gücüm yettiğince anlatacağım. 28 Şubat’ta yeşil sermaye diye bir suçlama yapıp ardından da, suçladığınız gruptan birisinin yönetim kurulunda dolgun maaşla çalışmanın, en azından ben subayken öğretilen ahlâk anlayışıyla bağdaşmayacağını avazım çıktığı kadar bağırarak söylemeye devam edeceğim. Yaranmak için değil, yaranmamak için yazmaya devam edeceğim.”

Suç örgütü kurucusu, üyesi, yöneticisi veya yardımcısı olduğu iddia edilen kişilerin hangi davranışları nedeniyle örgütle ilişkilendirildiği somut deliller gösterilerek ortaya konmalıdır.

“İddia konusu yasadışı bir örgütün hiçbir bölümünde” yer almadım. “Suç teşkil edecek hiçbir eylem ve davranışım” bulunmamaktadır. “İddia konusu örgütün amacına hizmete yönelik bir faaliyetim” söz konusu değildir. “Herhangi bir suç

işleme kastım kesinlikle” bulunmamaktadır. “Hiç kimse ile örgütsel ilişki içinde olmadım.”

Türkiye Cumhuriyetinde herkes, huzurlu, güvenli, geleceğinden emin bir şekilde yaşama hakkına sahip olduğuna, temel haklarının devletin koruması altında bulunduğu inanmalıdır. Bireylere bu güveni verecek olan, yürütme ve yargıdır. Kurallara uyulmadığı, kişi hürriyeti ve güvenliği keyfî bir şekilde ihlal edildiği takdirde, hukuk devletine duyulan güven kaybolur.

Eğer bunun doğru, haklı olduğuna inanıyorsak ve inanıyorsanız;

Stratej, televizyon ve radyo programcısı, yazar, senaryo yazar, akademisyen kimliğimin değerlendirilmek suretiyle, üzüntü ve mağduriyetimin sona erdirilmesi için “mutlak beraatime” karar verilmesini saygılarımla arz ve talep ederim. 31.01.2012

Fikir Fikre Benzeyemez, Düşünce Üretmek de Suç

Savunmamı yaptım, Mahkeme Başkanı daha önce **Sinan Aygün**’ün savunması sırasında, ‘çapraz sorguya’ tüm sanıklar bittikten sonra geçileceğini ilan ettiğinden Savcı Pekgüzel soru sormaya hazırlanmışken sormadı. **Tuncay Özkan**’ın ısrarı üzerine hem Özkan hem Pekgüzel yine de üçer soru yönelttiler.

Özkan’ın sorusu, **Ergenekon** adını daha sonra bir başkasından duyup duymadığımla ilgiliydi. Zaten savunmam sırasında bunu belirtmiştim.

Savcı Pekgüzel ise elinde bir fotokopi göstererek, “Bunu **İP** aramasında bulduk, burada yazılanlar senin fikirlerine benziyor,” dedi. “**Fikirlerine benziyor!**” “**Fikre benzemek de suç!**” Bu dokümanda yazılanların benimle ilgisi yoktu, gerekli yanıtı verdim, ama “mütalaada” yine karşıma çıkarıldı, bu kez suçlanma ögesi olarak.

Pekgüzel, bir soru da Deniz Kuvvetleri Komutanı **Oramiral Kemal Kaya**can suikastıyla ilgili soru sordu. Bunu da ayrıntılı anlattım, ama “mütalaada” bu kez, neredeyse bu cinayetten sorumlu kişiymişim gibi karşıma çıkarıldı.

Yalçın Hoca da “78’li subaylar meselesine” takılmıştı, mahkeme arasında konuyu tartıştık; farklı düşünüyorduk, müdahale edeceğini söyledi, “Yapmayın, yeri burası değil,” dedim. Celse açıldı, bu konuda konuşmak istiyordu. Savcı fark edince üsteledi, ama Yalçın Hoca vazgeçti.

Buna rağmen konuyu, 21 Şubat 2012 tarihli *Aydınlıkta* ‘Şeytanca’ köşesine taşıdığını gördüm. Başlık: **“Tolon-Özkan Sempozyumu III Ordu mu, Kalbur mu?”**

“İçerde ise, Erol Mütercimler bizi çok ilgilendiren ifadeler veriyor. Abide-i Hürriyet’te İklim’e uygundur; Silivri’de ise, Sinan Aygün’e soru yöneltme imkânını ortadan kaldırdılar. Çok açık, Sinan Aygün, ‘Ben bir çakma cehepe’liyim dedi ve akepe’ye, Erdoğan’a olan aşkını terennüm etti, dilimizden kurtardılar. Mütercimler’e müdahale edemiyorum, ayrıca arkadaşım, çok heyecanlı, benden, benim hiç ağzımı açmamamı istiyordu. Bu bizi 1978’li Harbiye Mezunları’nın tasfiyesinde çok zorluyordu. Erol bunu, subaylara, ayrıca yüksek eğitim ve lisansüstü çalışma imkânı verilmesine bağlamıştı ki, hiç katılmıyoruz.

“Bu var, Hurşit Paşa, bu imkânın Ordu’yu bozduğu kanısındadır.”

Sevgili Yalçın Hoca, 78’li subayları anlatırken, “gündüz subay gece eylemci” demiş.

“... 78 mezunu genç teğmenlerin bir bölümü, gündüz subay ve gece eylemciydiler. Pek çok eylemleri var, 12 Eylül’den hemen önce, Mhp merkezinin bombalanması da bunlar arasındadır.

“12 Eylül mü, komutanlar mı, ayırma ve hukuka itibar etmediler, sonra da tasfiye ettiler. Ve, bu Ordu, işkenceyi yıllarca sürdürdü, biliyorum... İki Albayımız, Attila Uğur, 1979’lu ve Levent Göktaş, 1980’li, ama 78’le ilişkilendirmişler. Bu iki kahraman subayı, almışlar, Zırhlı Birlikler’e götürmüşler, gözlerini bağlamışlar ve ‘işkence yapmışlar’. ‘İşte Paşam’, Ordumuz budur.”

Yukarıdaki makalede Yalçın Hoca, beni eleştirirken aslında medya tabiriyle bana çakmıştı. Bunu kendisine söyledim. Gözlerini büyüterek, böyle bir şey olamayacağını, beni çok sevdiğini söyledi. Kesinlikle böyledir, Hoca’nın bunu oradakilere birkaç kez yinelediğine Tuncay Özkan tanıktır. Bir hafta sonraki celsede, gazeteyi yanımda götürdüm, Adnan Bulut’un tanıklığında

Tuncay'la birlikte okuduk, bana, "Sakin Hoca'ya gösterme, çok üzülür, zira seni ne kadar sevdiğini her yerde söylüyor," dedi. Ben de, bu ülkenin ender yetiştirdiği bir 'deha' olan Hocam'ı üzmeyi hiç istemem. Kapandı gitti.

Yalçın Hoca, bu tür işleri sıkça yapmaktadır. CHP'li Gürsel Tekin'e "Fethullahçı" diyen de odur; ABD'de Fethullah Gülen'i sıklıkla ziyaret edip elini öpen Mustafa Sarıgül'ü destekleyen de o'dur.

Bir dönem "**Kabadayıcı**" başlıklı köşesiyle yazarlığını yaptığı *Yurt* gazetesi de, Hoca'nın salvolarından nasibini aldı. 26 Temmuz 2013 tarihli *Aydınlık*'ta "**Yut Yut Ah Ne Gazete Vah Ne Gazete**" başlığıyla kötü çıktı.

Haluk Şahin'e köşe verilmesine canı sıkılmış, *Taraftan* ithal edilen gazeteciler olduğunu belirtip, yazı işlerinin tamamen bunlardan oluştuğunu yazmış. *Yurt* un, Nursi'nin devrilmesine "darbe" dediğini de ileri sürdü. Daha başka ağır eleştirilerde yapmıştı.

Yurt gazetesi 30 Temmuz 2013 tarihinde tam sayfa tutan bir cevap yayınladı. Şöyle yazdılar:

"Öncelikle belirtelim ki, Yalçın Hoca'nın kendisiyle aynı tarafta olan, aynı sipere yatmış, aynı cephede savaşan arkadaşlarına neden saldırdığını anlayamadık. Akla yakın bir neden bulamadık.

Hoca'nın geçmişte bazı gazeteleri 'Kemalist' olmakla suçladığını da hatırlıyoruz. Kayıtlıdır, bunu unutmuyoruz.

"Sonuç olarak belirtelim; her şeye karşın Yalçın Küçük bizimdir. Bizim 'mahallenin delisi'dir. Hocamızdır... Selamlarımızı gönderiyoruz."

Yalçın Hoca'ya kim toslarsa iflah olmuyormuş(!), bunu Zekeriya Öz'ün görev yerinin değiştirilmesiyle ilgili olarak bir celsede kendisi söylemişti. 5 Ağustos 2013 mahkeme kararını açıkladığında, *Yurt gazetesi* Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ'a "örgüt üyeliği" suçlamasından 12 yıl hapis cezası verildi. Daha önce, Merdan Yanardağ'a *Yurt* gazetesinde yazmam için öneri götürülmüş ve kendisi şu yanıtı vermiş: "**Erol Mütercimler çok ulusalcı(!)**"... Buna rağmen, Mahkeme'ye göre ikimiz de aynı örgütün üyesiyiz!

İkimiz de Yalçın Hoca'ya toslamışız galiba!

Eğer düşmanın planlarını bilmiyorsan, birbirinden haberdar ittifaklar oluşturamazsın.

Sun Tzu

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MÜTALAA; PEK ÂLÂ, PEK GÜZEL

Mahkeme Günlüğümden İlk Celseler

Mütalaa’ya karşı son savunmamı 30 Nisan 2013 tarihinde yapıyordum, ama belleğimi kurcalayarak dört yıl öncesini buldum...

Zekeriya Öz tarafından ikinci kez sorguya çağrılış tarihim 10 Şubat 2009’du. Bundan habersiz olarak fırsat buldukça duruşma izliyordum. Yaklaşık bir ay önce, (defterime göre 6 Ocak 2009, 10. dalga operasyonu yapıldı) **Türkiye’deki en önemli terör uzmanlarından birisi olan Emin Gürses**, aslında bilirkişi olarak çok dikkat çekici bir savunma yaptı. **Gladyo’nun, ABD’nin NATO üyesi ülkeleri kontrol aracı olduğunu anlattı. “Gelineen noktada, eğer bu operasyon ‘Gladyo’ denen emperyalizmin suç örgütünü tasfiyeye yönelik bir yeni sürece sokulamazsa, toplumumuzda tepkilerin artacağı, bunun ise kutuplaşmalara ve kargaşalara yol açabileceği dikkate alınmalıdır.”**

351 celse bittiğinde, Gladyo’yu sorgulamaya, Türkiye’de yaptığı ve yaptırdığı yasadışı işleri takip etmeye, araştırmaya kimsenin niyetinin olmadığı ortaya çıktı. Hitlerin sığınağından ABD’ye Pentagon’a firar etmiş olan Reinhard Gehlen, bu ülkede istihbarat örgütlerini yarattı. Gehlen’in öğrencileri ve dolaylı da olsa ilişkisi olan kişiler arasında yer alan **Fuat Doğu, Behçet**

Türkmen, Alparslan Türkeş, Ahmet Salih Korur (33. derecede üstadı azamdı ve başbakan Adnan Menderes'in müsteşarıydı, Londra üzerinden Gehlen'le irtibatlı olduğu yaygın kanaattir.) Ve başkalarının adları hiçbir yerde geçmedi. Acaba, neden?

Bu celsede (henüz 37. duruşma!) İP avukatlarıyla savcı arasında "bakışma" nedeniyle ciddi bir tartışma yaşandı ve başkan **Köksal Şengün**, Avukat **Nusret Senem**'i dışarı çıkmaya davet edince, İP'lilerin hepsi salonu terk etti. Savcı **Nihat Taşkın**, E. Gürses'e, "İşçi Partisi'ne üye misiniz?" şeklinde soru yöneltince, kısa bir şaşkınlık oldu, **Doğu Perinçek** itiraz etti. Mahkeme Başkanı D. Perinçek'in itirazını kabul etti.

Savcı N. Taşkın, bazı kişileri tanıyıp tanımadığını sorunca, bu kez avukat Nusret Senem itiraz etti. Hangi soru kim tarafından sorulur, kim tarafından sorulmaz, böylece öğrenmeye başladım. Senem, "Bu sorular soruşturma sorularıdır. Savcı bu soruları mahkemede soramaz! Bunlar, sanıklar üzerinde baskı oluşturmaya yönelik sorulardır. Savcılar haddini aşıyor!"

Yukarıda söylediğim bakış polemiği burada yaşandı. Ben ne olduğunu anlamadım. Nusret Senem, savcıya sert ses tonuyla çıkış yaptı, "Bu şekilde tehditkâr bakamazsın! Haddini aşıyorsun." Meğer Savcı N. Taşkın, Avukat N.Senem'e uzunca bir süre sessizce 'anamlı' bakmış. Bu konuşmalara tanık olunca, bu mahkemeden adaletin çıkacağı konusunda tamamen ümidimi kestim!

Emin Gürses, yargılamanın ABD tarafından da dikkatle takip edildiğine dikkat çekti. "Gelişmeler, Gladyo denen suç örgütü yapılanmasının ortaya çıkarılabileceği bir döneme girme olasılığının arttığını göstermektedir. Beklentiler bu yöndedir ve Ergenekon'da yaşanan hukuki süreci eleştiren raporların ABD yönetimince yayınlanması, gelişmelerin Washington'un kontrolü dışına çıkma olasılığının varlığını da göstermektedir."

Bu operasyonu yaptıran ABD'nin yargılamanın rayından çıktığı içeriğindeki raporlar yayınlaması da bir ironiydi!

6 Ağustos 2009... Silivri'de **Sinan Aygün**'le yan yana oturuyoruz. Tutuklu sanıklar içeri girdiğinde izleyici locasından alkış koptu. **Tuncay Özkan** görününce alkış tufana dönüştü!

Tutuklu ve tutuksuz **sanıkları ayıran bölmeye gelince** tempolu alkışa dönüştü.

5 Ağustos'ta **üçüncü iddianame** açıklanmıştı. Aynı gün TBMM'ye 23. Başkan olarak Adalet eski Bakanı **Mehmet Ali Şahin** seçildi. Önceki başkan **Köksal Toptan**, medyadaki yorumlara göre, **'türban' ve 'askere yargı yolunun açılması'** konularında sert-radikal tutum takınmayışı nedeniyle **AKP tarafından gözden çıkarılmıştı**. Bu duruşma ve **3. İddianame** bu konuların kamuoyunda tartışılmasını engelledi. AKP kurmayları daha sonraki yıllarda da bu taktiğe sürekli başvurdular.

Mahkeme heyeti 09.48'de yerini aldı, celse açıldı.

Avukatların geçen celse yaptıkları red taleplerinin "reddine" oybirliğiyle karar verildiğini açıkladılar.

Teğmen Eren Mumcu (1985'liymiş), terör örgütü üyesi olmakla suçlanıyor, ama çocuk, *İkinci İddianamenin* ilk açılış celsesi günü olan 20 Temmuz'da dağlarda operasyondaymış. İşe bak yahu! Bu nasıl bir intikamcılık anlayışıdır. Bu çocuklar daha teğmen. Hiyerarşide zurnanın son deliği bile değiller. Teğmen demek, tecrübesizlikleri nedeniyle çavuştan bile daha kıymetsiz eleman demektir. Bunlar çok çocuk, nasıl da güzel yüzleri var, tertemiz; bunlar mı darbe yapacak? Bu operasyonları düzenleyenlerin vicdanları bu kadar mı kararmış?

Beyanlara geçildi.

Mustafa Balbay: *"Savunmamızı yazmak istiyoruz, ama 28 Temmuz'dan beri elektrik yok. Devam eden davayı medyadan bile takip edemiyoruz. Elektrik olmadığı için bilgisayardan da yararlanamıyoruz.*

"Mahkeme 'Ergenekon Terör Örgütü denmemesi' yönünde bir karar aldı oysa medyada ve 3. İddianamede 'Silahlı Terör Örgütü' ifadesi yaygın olarak kullanılmaya devam ediyor. Bunu önleyiniz. Öte yandan başka davalar da bununla birleştirilince artık dosyaları okuyamaz olduk."

Emcet Olcaytu: *"Tutanaklara ilişkin itirazım var. M. Balbay'ın ortaya koyduğu sorunları ben de dile getiriyorum. Burası güya Balkanlar'ın ve Ortadoğu'nun en modern ceza ve tutukevi deniyordu, oysa burası modern 'mağara' oldu.*

“Tutanağı yazan kişi ‘kamera’ diyemiyor, ‘kamara’ diye yazmış... Benim söylediğim pek çok şey yanlış yazılmış. Tutanaklar heyet başkanınca imzalanıyor, ama demek ki okunmuyormuş.”

Tuncay Özkan: *“Önce tutanağa adım Tuncay Güney olarak geçmiş. Düzeltmesini talep ediyorum. Eğer ne ile suçlandığımı belirtirseniz öğreneceğim. İddianamede benden silah çıktığı iddia ediliyor, oysa benden hiç silah çıkmamıştır. Beni kim, niye dinlemeye başlamıştır. Bunu öğrenmek istiyorum. Benim hakkımda neye göre sizde kuvvetli suç şüphesi oluştu? Söyleyin. Aramanın nedeni olan fiil: Ergenekon terör örgütüne üye olmak. **Sonuçta vereceğiniz kararı en baştan almışsınız demektir.** Tapeler üzerinde yapılacak inceleme, sizi dehşete düşürür. Konuşmalarım montajdır. Savcılar hakkında suç duyurusunda bulunuyorum.”*

Gizli tanık Yüksel Dilsiz, Ahmet Faruk takma adıyla kayda geçmiştir. Avukat M. A. Dizdar bu kişinin varlığına itiraz etti. Başkan, “Zapta geçti,” diyerek itiraz edip kişiyi salondan çıkarmadı. Benim sol tarafımda açık renk takım elbiseyle oturuyordu, pek çok celsede bu gizli tanıkla duruşmalara katıldım. İşte bu mahkeme böyle bir mahkemeydi.

Ali Özoğlu: *“İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı (Turan Çolakka-dı), ‘Bu bildiğiniz terör örgütü değildir,’ dedi. Bunun nasıl bir terör örgütü olduğunu siz açıklayın. Bu dava bir psikolojik harptir. Ben buradan adalet beklemiyorum; ama birisi neden tutuklandığımı bana söyler mi? Savcılar İddianameyi okumadılar. Şüphelilerle ilgili sorular kaç saat önce savcılara geldi? Bu savcılara ABD konsolosluğunda görev yapan bir terör uzmanı ABD’li savcı talimat verdi mi vermedi mi? Bunu açıklasınlar.”*

Bazı sanıklar da gerçekten uçuyorlardı, öyle şeyler anlatıyorlardı ki, bu kişiler burada değil akıl hastanesinde olmalılar, diyordum. Bu konuşmaları duyunca, “Benim bu insanların arasında ne işim var!” diyerek, hayıflanıyordum.

Adil Serdar Saçan: *“Polis Akademisinde Kürt Çalıştayı düzenleyenler hakkında suç duyurusunda bulunuyorum. Aksiyon dergisinde 12 Ocak 2009 tarihli nüshasında benimle ilgili yer*

verilen iddia aynı fontla iddianamede yer alıyor. Emniyet içindeki Fethullahçı polis, gerçeğe aykırı tutanaklar düzenlemiştir. Bu insanlar 11 aydır size dert anlatmak için bekliyoruz. Burada bir adaletsizlik var. ”

Merdan Yanardağ: “28 Ekim 2008’de Almanya’da ‘Fethullah Gülen Hareketi’ konusunda konferans verecektim. 27 Ekim’de gözetimine alındım. Sorguda bana, ‘Fethullah Gülen Hoca Efendi konusunda niye konuşuyorsun?’ diye sordular. 2 Şubat 2009’da Almanya’da, bu konuda bakanlar ve konsoloslara önünde konuşma yaptım. Geri döndüğümde yurtdışına çıkış yasağı kondu. Bu dava tarihin çöplüğüne atılacaktır.”

12 Ekim 2009... En yoğun tartışmanın olduğu günlerden birisi, 12 Ekim 2009’dur.

Odatv’de davanın yargıçlarıyla savcılar, 2008 yılı Eylül ayında İstanbul Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Dairesinin İTO’nun Kandilli Cemile Sultan Korusundaki tesislerinde düzenlediği iftar yemeğinde soruşturmayı yürüten polislerle buluşmuş.

Bu duruşmaya CHP ilk kez kalabalık bir ekiple geldi. Defterime isimleri şöyle yazmışım: İsa Gök, Malik Ejder Özdemir, Şahin Mengü, Turgut Dibek, Bülent Baratalı, Ali Rıza Öztürk, Halil Ünlütepe, Ali İhsan Köktürk, Turgut Dibek, Atilla Emek, Rahmi Güner, Ahmet Ersin.

Haberde yemeğin tam tarihi belli değildi, ama Tuncay Özkan 23 Eylül’de gözetimine alınmıştı. O da bu nedenle, duruşmada ısrarla, Oturum Başkanı Hasan Hüseyin Özese’ye buluşma tarihini sordu, ama bir yanıt alamadı.

Konuşma üslubundaki yumuşaklık ve Türkçesindeki berraklık nedeniyle söylediklerini dinlemek zorunda hissettiren Avukat Celal Ülgen, “Yemekte örgütlü bir birliktelik yaşanmıştır. Bu yargıçlara sanıklar tarafından yeniden tarafsızlık nitelemesi yapılması olanaksız hale gelmiştir,” diye konuştu. Devamında da, heyet çekilmezse reddi hâkim talebinde bulunacağını söyledi.

Özellikle sanıklar ve avukatlar, “İftar yemeği güveni sarstı, bu nedenle **reddi hâkim talebinde bulunuyoruz,**” dediler. Bu talep reddedildi. Bundan sonra da şiddetli itirazlar başladı.

İlginç değerlendirmelerden birini yapan **Durmuş Ali  zoğlu**, elindeki 9 Ekim tarihli *Cumhuriyet* gazetesini mahkeme heyetine göstererek, **“Fotoğrafları görünce çok utandım,”** dedi. Kendisinin fotoğraf dilini çözme uzmanı yani analist olduğunu ifade etti. Ya da ben öyle anladım. Söyledikleri ilgi çekiciydi: **“Bu fotoğrafta Savcı Zekeriya  z’ n omuzu sizin önünüzde. Bu  z’ n sizi ezdiğini, kumanda ettiğini gösteriyor. Müdür masanın ortasında. Başkan  eng n yetim gibi masanın en kenarında oturmuş.”**

Albay Hasan Atilla Uğur da fotoğraflar konusuna değindi, her zaman sakini ve kısa konuşmasıyla dikkatimi çekti. **“Cumhuriyet’teki o fotoğrafları görünce beynimden vurulmu a döndüm,”** diye konuştu.

Bu arada başka bir şey oldu, avukat sıralarında bulunan ve internet bağlantısı olmayan bir bilgisayar ekranında *Samanyolu* televizyonunda yayımlanan **“Ergenekon avukatına soruşturma”** başlıklı habere ait dondurulmuş bir görüntü olması, dalgalanmaya yol açtı. Bu tam bir skandaldı. Avukatlar ve sanıklar bilgisayara bu görüntüyü kimin yerle tirdiğini ve amaçlarının ne olduğunun bulunmasını istediler. CHP heyeti bu görüntüyle ilgili tutanak hazırladı ve ekrandaki duvar kâğıdı tarihini de 5 Ekim olarak saptadıklarını ilan ettiler. Sonraki haftalar ve günlerde bu olay unutuldu.

Dava açılmıştı. Sanıklar buradaki delillere göre savunmalarını hazırlamaya ba ladılar. Ama bugünkü duruşmada dosyaya ek deliller konuğu ortaya  ıktı. Oysa yasaya göre dava a ıldıktan sonra savcılar delil toplamaz.

Mustafa Balbay önce telefon dinlemelerine haklı olarak isyan etti, çünkü *Cumhuriyet’in* Ankara santralına gelen tüm telefonları Balbay konu mu  gibi kayda geçirmişler.

Balbay: **“20 Temmuz’da davaya gelirken diğer sanıklarla aklımızda bir takvim olu turmu tuk... Biz bu mahkemede tarihleme umudumuzu yitirdik. 4 aydır bir iddianame okunmasını beklerken ek’in de eki yaratıldı. Bu otoyol kenarında evi olan birinin bütün kazalardan sorumlu tutulmasına benziyor,”** dedi.

Bugün notlarıma bakıyorum, Balbay yüksek sesle ve heyecanla bağırmış, yazmışım: **“Geç gelen adalet adalet değildir.”** Buna itirazı olabilecek bir Allahın kulu çıkabilir mi?

Mahkeme Başkanına hitaben: **“Siz konuşmalar karşısında sessiz kalıyorsunuz, ama arada tarafsız olduğunuzu söyleme gereği duyuyorsunuz. Biz de bu duyguları yitirmek istemiyoruz. Burada dava görülüymüş gibi yapıyor, ama dava görülüyor.”** Bu sözler eleştirinin ötesinde, insafli yüreklerle seslenen feryattı.

Tuncay Özkan, benim izlediğim duruşmalarda, romantizm ile realizmin harmanlandığı konuşmalar yaptı. Bir söz ustası olduğunu gösterdi. Bu celsede mahkeme heyetini iftar yemeğine davet etti; **“Gelin F-12 koğuşunda bir akşam yemeği yiyelim. Deniz mi istiyorsunuz? Biz mavi patiskalardan deniz yaparız size. Gemi mi? Kâğıttan gemiler yüzdürürüz. Oruç mu diyorsunuz. Şevval orucu var, muharrem orucu var. Savcılar, ‘Tuncay Özkan Alevidir’ diyor ya. Ben sizi iftara çağırıyorum. Hukuk istiyoruz. Vicdanınızın sesini kaybettiniz. Kılavuzsuz kaldınız. Bu yemeğe Başbakan’ın gönderdiği Adalet Bakanlığı müsteşarı nasıl katılır? Savcı Mehmet Ali Pekgüzel, siz nasıl katıldınız bu yemeğe? Başsavcı umrede miydi? Neden yargılanıyorum. Bu çılgınlığı burada durdurmak zorundasınız. Bu dava faşist diktatörlüğün muhaliflerini sindirmek için hazırladığı proje. Beni Danıştay saldırısıyla nasıl suçlarsınız?”**

Mahkeme Başkanı, Özkan’a talebinizi söyleyin diye birkaç kez yineledi, ama o konuşmasını sürdürdü. Heyetin çekilmesini o da talep etti: **“Demokrasiyi, cumhuriyeti savunmak için, hukukun önünü açmak için, güven tazelemek için davadan çekilin.”**

Tutuklu sanık İstanbul Organize Suçlarla Mücadele Şubesi eski Müdürü **Adil Serdar Saçan**, mahkemeye güveninin kalmadığını belirterek, iftar yemeği nedeniyle, “Heyetinizin çekilmesi gerekir,” dedi. Görev yaptığı 5 yıllık süre içinde 5 Ramazan geçirdiğini belirten Saçan şöyle konuştu: **“Sayın Mahkeme Başkanınız Koksal Şengün’ü tanıyorum, ama sizi tanımıyorum.”**

Siz de beni tanı mıyorsunuz. 5 yıllık süre içinde sizleri hiç iftar yemeğine davet ettim mi? Sadece İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Aykut Cengiz Engin'i davet ettim. Paşalar ve diğerleri nezarete konulmadı. 25 yıl hizmet verdiğim meslektaşlarım bunun hıncını alarak beni nezarete attılar. Çünkü Fethullahçılar. Sizde onlarla beraber yemek yediniz. Sizden nasıl adalet bekleyeceğim. Mahkemenize güvenim kalmadı. Artık size güvenim yok, çekilmeniz gerekiyor. "

Hâkim Hasan Hüseyin Özese: "Davet etseydiniz sizin görevli olduğunuz zamanlarda da davetinize uyardık," diye konuştu.

Saçan şöyle cevap verdi: "Ben direkt Başsavcı Aykut Bey'i davet ettim. Öbür türlü etik olmazdı. Yerimi bilirim, ben bir polisim. "

Mahkeme, hâkimlerin davadan çekilmesi ve reddi hâkim taleplerinin değerlendirilmesi amacıyla duruşmayı 26 Ekim'e erteledi. Bunun üzerine tutuklu sanık **Gürbüz Çapan** duruşmanın iki hafta ertelenmesi üzerine çok sinirlendi ve tepki gösterdi: **"Bu kadar uzun atamazsınız. Yargılanmak istiyorum, sizde hiç insanlık yok mu? Yapamazsınız bunu! Sizi ben reddetmedim!"** diye bağırdı. Çapan'ın sözlerine kimse karşılık vermedi, bunun üzerine duruşmayı izlemeye gelen milletvekillerine dönerek aynı sinirli ses tonuyla bağırdı: **"Allah sizi kahretsin! Niye çıkıp konuşmuyorsunuz? Niye ben buradayım? Darbeci miyim?"** diye konuştu.

Adil Serdar Saçan, Çapan'ın koluna girerek duruşma salonundan çıkardı. Bu sırada **Tuncay Özkan** çok yüksek sesle bağırdı: **"Gün gelecek devran dönecek!"**

Temmuz ayına geldiğimizde çıkarılan bir yasayla Özel Yetkili Mahkemeler kaldırılmıştı. Ama Silivri'deki Ergenekon mahkemesinde yargılamalar devam ediyordu.

Tasfiye halindeki mahkemede sürdürülen duruşmalar, Silivri'de tartışma konusu oldu. Kısa bir haber olarak birkaç gazetede yer aldı. Katılmadığım bir celsedeki (05. 07. 2012 tarihli 199. celse zabıtları, s. 128-129) tartışmayı, Ergenekon mahkemesi hakkında sizde olumlu ya da olumsuz bir kanaat

uyanacağı umuduyla, **avukat Zeynep Küçük**’ün önsöz yazdığı, **Oktay Yıldırım**’ın “Danıştay cinayetini” ilmek ilmek çözdüğü kitabından **(17 Mayıs 2006 09:45**, Kaynak Yayınları, sayfa: 410- 412; alıntı konusunda doğal olarak kendisinden izin alamadım) uzun bir alıntıyla aktarıyorum:

Yasayla kaldırılmış mahkemedeki yargılama devam ediyordu. Ba-
kın bu durum Ergenekon mahkemesinde, oturum başkanı **Hüsnü Çalmuk** ve
Avukat Zeynep Küçük arasındaki bir konuşmaya nasıl yansıdı.

“Sanık Veli Küçük Müdafii Av. Zeynep Küçük söz istedi, verildi: *Efen-
dim Türkiye Cumhuriyeti Devleti artık size yeni dava vermiyor. Yapılan.*

M. Başkanı: Tasfiye halinde o yüzden.

Av. Z. Küçük: *Değişikliklerle...*

Salonda söz almadan konuşanlar oldu anlaşılmadı.

Av. Z. Küçük: ***Sizin Türkiye Cumhuriyeti devletinde yeni açıla-
cak davalara bakma yetkiniz elinizden alındı.***

M. Başkanı: Evet.

Av. Z. Küçük: ***Bunu Hükümet yani yürütmenin tek talebiyle
Türkiye Büyük Millet Meclisi karar verdi.***

M. Başkanı: Evet.

Av. Z. Küçük: ***Ve yürütme bunu yaparken de Özel Yetkili Mah-
kemelerin devlet içinde devlet olduğu, hükümet başı tarafından
ifade edildi. Efendim, siz bir nevi müflissiniz şimdi.***

M. Başkanı: Evet.

Av. Z. Küçük: *Özel Yetkili Mahkemeler tasfiye halinde.*

M. Başkanı: Doğru.

Av. Z. Küçük: ***Müflisler ne yapar efendim, tasfiye ederler. Bundan
sonra sizin bu yargılama boyunca alacağınız tutukluluğun deva-
mına ilişkin her türlü karar, meşruluğu tartışılır hale gelmiş ka-
rarlardır. Çünkü siz artık tasfiye halindeki mahkemelersiniz.***

M. Başkanı: Evet.

Av. Z. Küçük: ***Bunu lütfen bugün tutukluluk halinin değer-
lendirmesi için her sanık açısından değerlendirme yaparken göz önünde
bulundurun.***

M. Başkanı: Evet.

Av. Z. Küçük: *Türkiye Cumhuriyeti Devleti yeni bir sisteme geçti ve sizler artık aldığınız kararlarla meşruluğunuz tartışılır hale yani müflisin yapacağı işlem.*

M. Başkanı: Biz normal mahkeme olarak.

Av. Z. Küçük: *Tasfiye ediliyorsunuz.*

M. Başkanı: **Tasfiye edilmiş olabiliriz, ama biz sanki ilk gün yeni başlamış gibi devam ediyoruz, delilleri daha rahat, daha kolay inceleyebilmemiz için fırsat verildiğini düşünüyoruz.**

Av. Z. Küçük: *Efendim, geline süreçte Ergenekon yargılaması boyunca yapılan 4 yıllık yargılamanın sonucu budur. Bugün sanıklar hakkında tahliyeleri ya da tedbirler konusunda göz önünde bulundururken değerlendirmenizi yaparken **bu 4 yıllık süreçte aldığınız kararları ve geldiğimiz durumu bir kez daha yeniden ve her bir sanık açısından ve de adil ve vicdani olduğundan emin olarak tekrar gözden geçirmenizi ve burayı tasfiye etmenizi talep ediyorum, artık burası tasfiye edilmesi gereken bir yer.***

M. Başkanı: Evet.

Av. Z. Küçük: *Burayı, buradaki bütün sanıkları tasfiye edin, **harç bitti yapı paydos olmalı.***

M. Başkanı: Evet, tamam oldu.”

Okuduğunuz bu diyaloglar Silivri Ergenekon mahkemesinde avukatla mahkemeye başkanlık eden yargıç arasında geçmiştir. Halkın bir kısmı, bu mahkemenin kararını yorumlarken, “Onlar da bir şeyler yapmışlardır, yap-masalar mahkeme niye bu kararları versin!” demeye devam ediyor. Yukarıdaki konuşmaları okuduktan sonra hâlâ bu mahkemede hukuk ve adalet vardı, diyorlarsa, söylenecek söz, gidilecek menzil tükenmiş demektir.

Şimdi de size katıldığım bir duruşmadan örnek sunuyorum.

26 Temmuz 2012... Savunmamı yaptıktan sonra Silivri’ye uzun aralıklarla gitmeye başladım. Bugün ilginç bir gün. Davanın 209. duruşması yapılacak ve **Alaattin Çakıcı’nın tanıklığına başvurulacağı daha önceden açıklanmıştı.**

Aracımlı park ettiğimde çok sayıda otobüs dikkatimi çekti. Her zaman otobüsler olurdu, ama bu kez farklıydı, araçların üzerinde *Allah* yazısıyla birlikte, *Atatürk* (ünlü sözü: *Ne Mutlu Türküm Diyene!*) ve *Sultan İkinci Abdülhamit'in* posterleri vardı. Gazetecilerden öğrendiğime göre, Çakıcı mahkemede verdiği daha önceki ifadelerinde, "*Sultan Abdülhamit çok büyük bir insan,*" şeklinde sözler sarf etmişti.

Siyah takım elbiseli onlarca çatık kaşlı genç erkek dikkatlice çevreyi süzüyorlardı. Daha sonra **A. Çakıcı'nın 120 adamının salonda olduğunu öğrendim**. Hem çay ocağında hem de salonda dikkatimi çekmişti, birisi tekerlekli sandalyedeydi, etrafındakiler kendisine saygılı davranıyorlardı. O kişinin, Tefvik Nurullah Ağansoy cinayetinin planlayıcısı olduğu iddia edilen Adnan Çiçek olduğunu söylediler.

Önce Kandıra Cezaevinden getirilmiş olan **Hadi Özcan**'ın tanıklığına başvurdular. Bana göre, ortaya hiçbir şey çıkmadı. Söylediklerini, mahkeme günlüğüme şöyle not ettim:

Oturum Başkanı **Hüsnü Çalmuk**, tanığa sanıkların isimlerini okuyarak tanıyıp tanımadığını sorarak, davayla ilgili bildiklerini anlatmasını istedi. Tanık Özcan ise dava sanıklarından **emekli Tuğgeneral Veli Küçük**'ü tanıdığını söyledi. Özcan, "*Abdullah Çatlı beni öldürecekti. Bunu Yeşil'e söyledim. O da 'Çatlı, ortak iş yaptığı herkesi öldürür. Onun böyle bir ahlakı vardır,' cevabını verdi. Oysa Çatlı, resmi evraklar, silahlar ve polisler ile gezdi. Devlet olarak bilirdim. Yeşil'den sonra da İbrahim Şahin'e gittim. O dönemde Özel Harekât Daire Başkanvekiliydi. Onu da devlet olarak bilirdim. Çatlı konusunda yardım istemek için Şahin'e gittim. İbrahim Şahin halledeceğini söyledi, ama beni başından savmış,*" dedi.

Savcı Pekgüzel, tanık Özcan'a, Alaattin Çakıcı'yı tanıyıp tanımadığını sordu. Özcan, "*Çakıcı hasımlarımla yatıyor. Kendisini tanımam da sevmem de!*" diye cevap verdi. 1996 yılında aranması üzerine, o dönemde izmit'te alay komutanı olan Veli Küçük'ü aradığını anlatan Hadi Özcan, "*Veli Küçük ile telefonda görüştüm. Arandığımı ve teslim olmak istediğimi söyledim. O da, 'Tamam, gel,' dedi. 3-4 gün sonra polis geldi, beni aldı,*

ifadelerini kullandı. Sorular üzerine Özcan, Veli Küçük ile hiç yüzyüze görüş-mediklerini söyledi.

Hadi Özcan tanıklığını bitirdi, sonra jandarmalar arasında **Alaattin Çakıcı**'yı salona aldılar. Dinleyiciler arasında bir dalgalanma oldu. Çakıcı'nın adamlarının nasıl tepki gösterdiklerini merakla izliyordum. İlk dikkatimi çeken, gözle görülebilecek bir saygı duyduklarıydı. Tüm konuşmalarını dikkatle ve sessizce dinlediler. Avukatların oturdukları bölümde, CHP Zonguldak Milletvekili Ali İhsan Köktürk ve CHP Bartın Milletvekili Rıza Yalçinkaya da duruşmayı izledi.

Celse başkanlığını yargıç **Hüsnü Çalmuk** yapıyordu. Çalmuk'un, Çakıcı'ya rahatsız görüldüğünü, isterse oturarak ifadesine devam edebileceğini hatırlattı. Çakıcı ise, *"Oturamıyorum. 11 hastalık var bende. Neyle yaşıyorsun dersin, iman gücüyle yaşıyorum, "* dedi. Konuşurken sürekli çevresine bakıyordu.

Duruşma Başkanı Hüsnü Çalmuk, Çakıcı'ya **Ergenekon** davasında yargılanan sanıkları tanıyıp tanımadığını sordu. Çakıcı ise bu soruya, **"Sedat Peker ve İbrahim Şahin'i tanırım,"** cevabını verdi. Başkan Çalmuk, **Veli Küçük**'ü tanıyıp tanımadığını sorduğunda ise Çakıcı, **"Kendine sorun,"** karşılığını verdi. Başkan Çalmuk'un, **"Biz sana soruyoruz,"** demesine rağmen Çakıcı, ısrarla bu sorunun Küçük'e sorulmasını söyledi.

Çalmuk'un, tanık Çakıcı'ya, **"Burası mahkeme, nasıl yönetileceğine biz karar veririz. Sorularımıza cevap ver, eğer cevap vermek istemezsen buna da hakkın var. Ancak bu şekilde ters davranmaya devam edersen sana söz hakkı vermem,"** uyarısında bulundu. Çalmuk, **"Sertleşmeden konuşacağız,"** diyerek Çakıcı'yı uyardı. Tanık yemini ettirilen Çakıcı, **"Allah katında yemin ederim. Allah katında değil mi?"** diye sordu. Çalmuk ise ceza usulünde yeminin namus ve vicdan üzerine yapıldığını belirtti. Çakıcı da yalan söylemeyeceğini dile getirdi ve **"Ben Alaattin Çakıcı'yım. Öldüreğim adama bile haber gönderirdim,"** diye konuştu.

Yargıç Çalmuk'la Çakıcı arasında yaşanan gerginlikte, Çakıcı'nın da ifade vermekte gönüllü olmadığını gözlemledim.

Hatta bunu da oturum başkanına belirtti. **Oturum Başkanı da bunu anladı, o da alttan almaya başladı. İzlenimime göre, yargıçlar, belki korkuyorlar demek uygun düşmeyecek, ama ciddi biçimde çekiniyorlardı.**

Çakıcı'nın sürekli yinelediği *"anniyu musun"* ile *"konuyu dağıtıyorum ama topluyorum"* ifadesini not etmişim. Bir ara sinirlendi, sabit mikrofondan ayrılıp sağa sola yürümeye başladı, sürekli olarak da tribünlerdeki adamlarına bakarak konuşuyordu. Sözlerinin kayda geçmesi amacıyla, o hareket ettikçe mübaşir elinde mikrofon, Çakıcı'nın hareketine göre eğilip kalkarak sağa sola seyirtiyordu. Bu komik bir görüntü yaratıyordu.

Dava sanıklarından Sedat Peker'i 19 yaşından beri tanıdığını söyleyen Çakıcı, *"Peker'i 1991 yılından sonra 2003 yılına kadar görmedim. 2003 yılında da Peker bir kez evime geldi,"* diye konuştu. **Çakıcı mahkeme heyetine, "Sami Hoştan'ı (tutuksuz sanık) niye bıraktınız?" diye sordu. Bunun üzerine Çalmuk, "Mahkeme öyle takdir etti," dedi. Çakıcı, "Çünkü Sami'nin arkasında Şadan Kalkavan var. Onun arkasında da Rizeli Recep Tayyip Erdoğan," şeklinde konuştu. Çakıcı, sözlerine söyle devam etti: "Başbakan'ı sevmek zorunda değilim. Köpeği de değilim. Tasmalıları var onun. Davos'ta 'One minute' diyor. 80 yaşındaki adama 'One minute' desen ne olur, demesen ne olur?"**

İçişleri eski Bakanı, AKP Genel Başkan Yardımcısı **Abdülkadir Aksu'ya "Şam şeytani"** dedikten sonra **"KCK'nın temelini atan Abdülkadir Aksu'dur. Abdülkadir Aksu'nun oğlu Murat Aksu da Türkiye'deki bütün gayrimeşru işleri yapıyor,"** dedi.

Sanıklardan İbrahim Şahin'i ise İstanbul Emniyet Müdürlüğünde 2. Şube Müdür Yardımcısıyken tanıdığını belirten Çakıcı, *"Yaptığı iki operasyon nedeniyle o bir kahramandır. Ama onun dışında kahramandır da değildir de diyemem,"* şeklinde konuştu. Korkut Eken'i Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan tanıdığını belirten Çakıcı, Balyoz davası tutuklu sanığı MHP Milletvekili Engin Alan'ı da, Eken'in arkadaşı olması nedeniyle tanıdığını söyledi. Çakıcı, *"Engin Alan'ı en son 1978 yılında gördüm. O zamanlar Red Kit gibiydi, şimdi kilo almış,"* şeklinde konuştu.

Çakıcı, "Davanın sanıklarından Hayrettin Ertekin'i kardeşimle ortak kuyumcu dükkânı olmasından dolayı tanıdım. Ancak en son 26 yıl önce gördüm. Mehmet Ağar'ı da tanırım ve severim. Ağar ile ilişkilerim polis-mahkûm ilişkisidir. **Bunları Mehmet Ağar'a kim yaptırdı? Hesap soracaksanız Tansu Çiller'e sorun, hesap soracaksanız Mesut Yılmaz'a sorun, Süleyman Demirel'e sorun. Buradakilerden değil,**" şeklinde konuştu.

Kendisinin kafatasçı milliyetçi olmadığını özellikle vurguladıktan sonra, Behçet Cantürk'ün arkadaşı olduğunu söyledi. Onun ifadesine göre, **Can-türk, Amasya'da askerken devlet denetimine geçmiş, sonra devletle çalışmış!**

Dört arkadaş, çok özel bir eğitimden geçirildiklerini ifade eden Çakıcı'nın bu ifadesi üzerine Başkan Çalmuk, "Bu 4 kişinin arasında Korkut Eken de var mıydı?" diye sordu. Çakıcı ise bu soruya, "Hayır, Korkut Eken hoca, Yavuz Ataç hoca. Ayır ayrı eğitim veriyorlardı. Beşinci olarak da Tevfik Ağansoy'u ben gruba aldurdım. **Çok özel bir eğitimdi. MOSSAD ve CIA'nın verdiği eğitimler gibiydi,**" dedi. Başkan Çalmuk ısrarla diğer üç kişinin isimlerini sordu. Çakıcı da diğer üç kişinin **Şenol Turan, Muhsin Karaman** ve Fransa'da birlikte yakalandığı **Murat Güler** olduğunu söyledi.

Eğer söyledikleri doğruysa, Alaattin Çakıcı, çok çarpıcı itiraflarda bulunuyordu. **Çakıcı, "Korkut Eken ve Yavuz Ataç'tan 4 kişi özel eğitim alarak istihbarat toplamak için yurtdışına çıktık. Gezerek istihbarat topluyorduk,"** dedi. Oturum Başkanı Hüsnü Çalmuk'un, görevlerinin ne olduğu sorusuna Çakıcı, "Seyahat edip yurt dışında bilgi toplamaktı," cevabını verdi.

Çakıcı, yurtdışında silah kullanıp kullanmadığı şeklindeki soruya ise kullanmak zorunda kaldığı zamanlar olduğunu söyledi. Çalmuk'un, "Yurtdışında savunma amaçlı olarak atış serbest miydi?" sorusu üzerine Çakıcı, mahkemenin bunu sorma hakkı olmadığını söyledi. Çakıcı, "İstihbarat amaçlı olarak yurt dışına çıkıyorsunuz. Bir sürü adam sizi takip ediyorsa, size silah çekiyorsa, siz de tepki verirsiniz. 30 defa ölümden döndüm," dedi. Çalmuk'un, "Hiram Abbas ile ilgili ne biliyorsunuz?" sorusuna Çakıcı, "Tanırım, milletini toprağını seven biriydi. Hiram

Abbas dizisi yapılacak adamdır. Ölmeden birkaç gün önce bana telefon açarak yanıma geleceğini söyledi. Ancak bana gelmeden bir gün önce öldürüldü,” karşılığını verdi.

Çakıcı, Hakan Fidan’ın da miadının dolduğunu söyledi. *“Koskoca MİT teşkilatı toprağın altındaki adamı buluyor. Kendi adamını (Hiram Abbas) neden ve nasıl bulamıyor? MİT’in küçük ayağı İsrail’de, büyük ayağı ise CIA’dedir. Buna örnek mi istiyorsunuz? Bakın Hakan Fidan’ı nasıl ortaya çıkardılar, miadı doldu,”* diye konuştu.

Çok önemli bir açıklamayı da **Doğu Perinçek**’le ilgili olarak yaptı. *“Susurluk kazası olmasaydı Perinçek’in çocukları yetim kalacaktı,”* dedi. Bir yandan da sanıkları ve dinleyenleri gözlemlemeye çaba harcıyordum. Salon bu sözler üzerine dikkat kesildi.

Çakıcı sorular üzerine MİT eski Kontrterör Dairesi Başkan Vekili **Mehmet Eymür** ile çatışmasını anlatırken, *“Eymür, Doğu Perinçek’i öldürüp üstüme yıkacaktı,”* dedi. Çakıcı şöyle konuştu: *“Ahmet Nevzat Demir, Eymür’ün adamıydı. Bir gün beni aradı. Telefonun dinlendiğini biliyordum. ‘Bu Doğu Perinçek’i istersen öldürelim,’ falan dedi. Eymür 2. MİT Raporu’nu yayınladığı için Perinçek’e kızılıyordu. Susurluk Kazası sonrası Doğu Perinçek’in yayınladığı raporlar, haberler de doğrudur. Eğer Susurluk Kazası olmasaydı, Doğu Bey’in çocukları yetim kalacaktı. Ben Ahmet Nevzat Demir’e ‘Vur’ deseydim, Perinçek öldürülecek, cinayet de benim üzerime kalacaktı. Ben, ‘Hiçbir şey yapmayın,’ dedim. Eymür’ün MİT’teki adamı Duran Fırat bizi barıştırmak istedi. ‘Siz baba-oğul gibisiniz,’ dedi. Ben de, ‘Bir baba evladının kalemini kırarsa evlat da ona söver,’ dedim,”* açıklamasını yaptı. Çakıcı, MIT Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür’ün Amerikalılarla beraber Türkiye’yi tehdit ettiğini anlattı ve *“Bir adam 45 yaşında burun ameliyatı olup 25 yaşındaki kızla evlenirse kişilik problemi vardır. Türkiye’ye en büyük yanlışı Eymür yapmıştır,”* dedi.

Çakıcı, ifadesini alan eski Ergenekon Savcısı **Zekeriya Öz** le ilgili de şunları söyledi: *“Zekeriya Öz denen Bulgar asıllı adamın kişilik problemi var. ‘Allah Başbakan’ın belasını versin! dedi. Dedim, ‘Sakın ha!’ Aklı sıra bana oyun oynayacaktı.*

Çakıcı, tarihi olayları da anlatmaya çalıştı, ancak olaylarla tarihler arasında uyumsuzluk ve tutarsızlık olduğu gibi konular ve kişiler arasında da bağlantı kopuklukları oluyordu. Bu nedenle, kendisini dinlemek ve anlattıklarını birleştirmek çok zor oldu.

Bir örnek olması açısından belirteyim, 28 Şubat'a sürekli 28 Mart demesi bir yana, 2011 yılında YAŞ öncesi istifa eden eski **Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner** ve 3 kuvvet komutanına sözü getiren Çakıcı, "Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel doğru yaptı, yanlış yaptı. Arkadaşları emekli olduğunda o devam etti. Ben üniformalıya saygı duyarım. Ben Alaattin'im," dedi. Orgeneral Özel'e övgü müydü, yergi miydi, anlamadım ama ağır suçlama vardı, diye düşündüm. Arkadaşları istifa ederken orada kaldı, demeye getirdi.

Mahkemenin verdiği ara nedeniyle avukatlar odasında otururken, adını bugün anımsayamadığım avukatlardan birisi, "Kimya bozan açıklamalar yaptı," şeklinde bir yorum getirdi. Çay ocağında da gazetecilerden birisi, iki subaya çok komik bir dava açıldığını söyledi. **Ergenekon** davasının tutuklu sanığı Avukat **Gazi Serdar Öztürk'ü savcılığa ifadeye götüreren iki askere, Öztürk'ün ablasının telefonundan çocuğunun fotoğraflarına bakmasına izin verdikleri gerekçesiyle dava açılmış. Yüzbaşı Erhan Gönülbağı ve Üsteğmen Memet Ali Yaşar'ın "usule aykırı görüş yaptırmak ve menfaat amacıyla görevi kötüye kullanmak" suçlarından 2 yıla kadar hapsi isteniyormuş.**

Defterimdeki notum aynen şöyle: Hukuk sistemi diyorlar ya!

6 Ağustos 2012 tarihinde **Mehmet Eymür** tanıklık yaptı. İlk kez kendisini mahkeme salonunda gördüm. Uzun boylu, koyu cam numaralı gözlük takmıştı. **Alaattin Çakıcı'nın** sözleri üzerine burnunu incelemeye aldım! Uzun konuştu, ama beni ilgilendiren cümlesi şuydu: **"Ben Ergenekon bilmem, basında 2000 sonrası yayınlarından öğrendim."**

"Türkiye'de birtakım kural dışı oluşumlar ve olayların olduğunu biliyorum (**Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel de, 'Devlet zaman zaman rutin dışına çıkar; demişti** -E.M.). Türkiye'de en büyük güç Silahlı Kuvvetlerdir. Kendi içinde de sivil unsurların

da yer aldığı bir örgütlenme vardı. ABD’de olduğumda ilk kez adını duydum (tarihi 4 Haziran 2002). Atin.org’da çıkan yazımda belirttim,” dedi.

Tuncay Özkan ve **Mustafa Balbay’ı**, kendisini yıpratmakla suçladı. Kara Kuvvetleri Komutanına, Jandarma Genel Komutanına ve **Kemal Yavuz’a** bireysel olarak ağır suçlamalarda bulundu.

1997 yılında MİT’te görevdeyken bu tür raporlar yazıldığını söyledi.

Mahkemenin en muteber tanıklarından birisiydi Mehmet Eymür.

Mahkeme ara vermişti, çay ocağında masada kalabalık grupla konuşuyorduk, gazetecilerden birisi yanımıza geldi, bana hitaben, “Hocam, *Komplo Teorileri* programı yapıyorsunuz. Size bir bilgi vereyim, **Amerika’da Mehmet Eymür, Güler Kömürcü, bir askeri ataşemiz aynı apartmanda oturuyor!**” dedi. Çocuğun gözlerine baktım, benden tepki bekliyordu. Hiçbir şey duymamış gibi grupla konuşmaya devam ettim.

13 Aralık 2012... CHP, İşçi Partisi, Türkiye Gençlik Birliği ve Atatürkçü Düşünce Derneği üyelerinin de aralarında bulunduğu kalabalık bir grup, Cumhuriyet Savcısının esas hakkındaki görüşünü açıklaması beklenen “Ergenekon” davası sanıklarına destek vermek üzere Silivri Ceza İnfaz Kurumları Yerleşkesi önünde bir araya geldi. Bu nedenle sabah mahkeme salonuna çok zor girdim. Salonda da gerginlik had safhada. **Bir genç mübaşir işgüzarlık yaparak, aptalca anonslarla izleyicileri tahrik etti.** Ben dahil bir iki kişi hem izleyicilere hem de jandarmaya sakin olmaları amacıyla telkinlerde bulunduk. Ancak bir fayda sağlamadı. İzleyicilerin çıkarılacağını anlamıştık. CHP çok kalabalık bir milletvekili grubuyla salondaydı. **İlker Başbuğ’un** ikinci kez duruşmaya geldiği, 66’sı tutuklu 275 sanığın yargılandığı ve 4 yılı aşkın süredir devam eden *Ergenekon* davasının bugünkü 271’inci *duruşmasında*, esas hakkındaki mütalaanın açıklanması bekleniyordu.

Saat 09.45’te tutuklu sanıklar salona alındı. Tutuklu sanıklar **İlker Başbuğ, Tuncay Özkan, Mehmet Haberal** ve **Veli Küçük’ün** de aralarında bulunduğu 53 tutuklu sanığın salona girmesiyle

izleyiciler alkış tuttu. İzleyiciler, “Türkiye sizinle gurur duyuyor”, “Sizi almadan gitmiyoruz buradan” şeklinde slogan atarken, Mehmet Haberal, Mustafa Balbay ve İlker Başbuğ’un da aralarında bulunduğu sanıklar, izleyicilere el sallayarak karşılık verdi. Tuncay Özkan, *“Adalet istiyoruz. İsteklerimizin hepsi Türkiye ve adalet için. Adalet meşalelerini her yerde yakın. Yurtseverlik için adalet. Burada hukuk yok. Burada adalet istiyoruz. Bu dava açıldığı gün, bizim cezalarımız verildi. Önemli olan halkın vicdanıdır. Biz kendimizi halkın vicdanına bıraktık,”* diye bağırdı. Mustafa Balbay da, *“Burada çürümeyeceğiz. Adaleti sizinle yayacağız. Burada adalet terazisini yükselteceğiz. Biz Türkiye’nin yediveren gülleriyiz. Sizinle birlikte adalet arayacağız!”* diyerek izleyicilere seslendi.

Duruşma başlamadan önce **Mahkeme Başkanı Hasan Hüseyin Özese**, seyircilere uyarılarda bulundu. Salonda sessizlik istediğini belirten başkan, *“Herkes sessiz olsun. Gerekirse seyircisiz devam ederiz. Burada yargılama yapıyoruz. Herkes sorumluluğunu bilsin!”* dedi. **Bu arada genç bir mübaşir hem sanık yakınlarına hem de CHP’li milletvekillerine saygısızca davrandı**, tartışma büyümeden yatıştırıldı.

Bu arada izleyicilerin tezahüratı ve sataşmaları devam ediyordu. **Başkan emir verip izleyicileri dışarı attırdı**. İzleyicilerin salondan çıkarılmasının ardından duruşma yeniden başladı. Mahkeme Başkanı iddianamenin okunmasıyla duruşmaya devam edileceğini açıkladı. Ancak Mahkeme Başkanı Hasan Hüseyin Özese ve avukatlar arasında yeniden söz alma tartışmaları başladı. **Avukat Vural Ergül** söz almadan ayağa kalkarak, *“Savunma söz hakkı istiyor!”* şeklinde 2-3 kez bağırdı. **Bunun üzerine Mahkeme Başkanı Özese**, *“Lütfen dışarı çıkın Avukat Bey!”* dedi.

Buna tepki olarak *duruşmayı* izleyen **CHP’li** birkaç milletvekili ayağa kalkıp avukatlara, *“Ne oturuyorsunuz, ayağa kalkın!”* diye bağırdı. Avukat Ergül *duruşmadan* çıkmayacağını belirtmesi üzerine diğer avukatlar da ayağa kalkarak Avukat Vural Ergül’ün etrafında çember oluştu. Jandarmanın Ergül’ü salondan çıkarmasına engel oldular. *Duruşmaya* ara veren **Mahkeme Başkanı Özese**, jandarmaya avukat Vural Ergül’ün *duruşmadan*

zorla çıkarılması talimatını verdi. Ancak Avukat Ergül avukatlar için ayrılan bölümden çıkmadı ve öteki avukatlar da etten duvar ördüler. Duruşmaya saat 13.30'a kadar öğle arası verildi.

H. H. Özese, izleyicilerin de salondan çıkarılması emrini verdi. Jandarma harekete geçince, izleyicilerle jandarma arasında itiş kakış başladı. Komutanları olan jandarma yarbayı, milletvekillerinin oturduğu koridor kısmında, salonun orta kısmına yakın bir yerde ellerini kavuşturmuş seyrediyordu. **Jandarmayla halkı karşı karşıya getiriyorlardı.** Kadınlar ve yaşları ilerlemiş olan izleyiciler hırpalanacaklardı. Birkaç kişi bu durumu fark edince, izleyicilere, ne yapılmak istendiğini anlatmaya çabaladık ve salonu terk etmelerinin doğru olacağını söyledik. İlk andaki duygusallık geçince, izleyicilerde de akıl egemen oldu, salonu terk etmeye başladılar. Bu sırada, milletvekillerinin bulunduğu kısımdaki küçük blokta yer alanlardan birisi, doğrudan beni muhatap alan saygısızca bir çıkış yaptı. **“Böyle davrandığımız için bu hale geldik,”** dedi. Bunun üzerine, **“2008’den itibaren her gün 50 bin kişi sokaklara çıkmadığı için bu haldeyiz. Şimdi dışarı çıkın!”** uyarısında bulundum. Söylemimdeki haklılık ve sanıyorum ses tonumdaki hiddet o izleyiciyi sessiz kalmaya ve salonu başı önünde eğik terk etmeye mecbur etti. Dava başlayalı beş yıl olmuş, karar açıklama aşamasına gelinmiş, bazı kişilerin daha yeni aklı başına gelmişti.

Salonda bir üsteğmen vardı, o subay, nedense hemen her duruşmada hem izleyicilere hem tutuksuz sanıklara çok saygısızca ve terbiye sınırlarını aşan davranışta bulunuyordu. Bu arada, **tutuklu sanıkların yanına gitmek isteyen CHP milletvekiline engel olmak isteyen bu üsteğmene bağırان Muharrem İnce, “Dokunma kırım elini!!” diye bağırđı.**

CHP Milletvekilleri Emine Ülker Tarhan, İlhan Cihaner, Muharrem İnce, Süheyl Batum, Mahmut Tanal, İsa Gök’ün de aralarında bulunduğu 32 milletvekili duruşmaya izleyici olarak katılmıştı. Öte yandan Türkiye Barolar Birliği Başkanı Vedat Ahsen Coşar, İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal, Türkiye Gazeteciler Federasyonu Başkanı Atilla Sertel, çok sayıda gazeteci, İstanbul Barosu eski Başkanı Turgut Kazan, Kadıköy

Belediye Başkanı Selami Öztürk ve CHP İstanbul İl Başkanı Oğuz Kaan Salıcı da *duruşmada* izleyici olarak bulunuyorlardı. Salonda oturacak yer kalması üzerine basın mensupları ve *CHP*'li bazı milletvekilleri *duruşmayı* ayakta izlediler.

Duruşmaya verilen arada, tutuklu sanıklar salondan çıkarılırken, milletvekilleri, avukatlar ve tutuksuz sanıklar bir süre salondan ayrılmadık. Bu sırada milletvekilleriyle ne yapılabilir hususunda düşünceler üretildi. *CHP*'li bazı milletvekilleri, yiyecek girilmesi yasak olan salonda, dışarıdan getirttikleri lahmacun ve ayrandan oluşan öğle yemeklerini yediler. Ben bunu mahkemeye saygısızlıktan daha çok, Silivri'de kurulmuş olan "mahkemeye" saygı duymuyoruz mesajı olarak algıladım.

İzleyicisiz olarak ikinci kez başlatılan duruşmada Başkan Özese, temsilen iki avukata söz hakkı verdi. **Avukat Celal Ülgen**, duruşmada bir takvim belirlenmesini istedi. Bunun üzerine Özese, duruşmada sırasıyla neler yapılacağını anlattı. Daha sonra Başkan Özese, birleştirilmesine karar verilen iddianamenin okunacağını bildirdi. Bu sırada ayağa kalkan **avukat Vural Ergül**, istediği söz hakkı verilmeyince, '**Savunma söz hakkı istiyor!**' şeklinde slogan atmaya başladı. Başkan Özese'nin avukatın dışarı çıkarılmasını istemesine ise diğer avukatlar tepki gösterdi. Başkan Özese, "Jandarma çıkarınsın, Avukat kendisi çıksın!" dedi. Ancak Avukat Ergül'ün çıkmaması nedeniyle bu kez Başkan Özese, "Zorla çıkarılmasına karar verildi," dedi.

Avukatlar alkışlarla tepki gösterdi. Bazı CHP milletvekilleri de ayağa kalkmayan avukatlara Ayağa kalkın' diyerek tepki göstermeye çağırdı. Başkan Özese de duruşmaya ara verdi. Avukatların protestosuyla duruşmaya yine ara verildi. Kendilerine söz verilmediğini iddia eden avukatlar, oturdukları yerlerdeki masa ve sıralara vurarak tepki gösterdi. Bunun üzerine mahkeme 3. kez duruşmaya ara verdi.

Mahkeme salonundaki tabloya tepki gösteren **Genelkurmay Başkanı emekli Orgeneral İlker Başbuğ salonu terk etti**. Başbuğ, basın mensuplarına, "**Yargılamayı görün!**" diyerek salondan çıktı. Başbuğ'un ardından **Hassan İğsız** ile birlikte bazı sanıklar da çıktı. **CHP Milletvekili Süheyl Batum da mahkeme heyetine**

ayağa kalkarak, “Böyle yargılama olur mu? Rezillik bu!” dedi ve alkışladı.

Protestolar nedeniyle duruşmaya yeniden 4. kez ara verildi. Bu esna-
da Savcı Mehmet Ali Pekgüzel’in söz istemesi üzerine avukatlar savcıdan,
duruma ilişkin mütalaa alınması gerektiğini söyledi. Başkan Özese, “Savcı
Bey’e söz vermiyorum,” dedi.

Savcı mütalaa vermedi, sanıklara ek süre verildi. Mütalaa açıklana-
madı. **Avukat Celal Ülgen’in yorumuna göre, “Mahkeme heyeti kalabalık
ve izdiham nedeniyle ürkmüştü. Belki de bir ‘Bastil’ daha olur kaygısı ta-
şınmış olabilir.”** Sonunda yargıçlar da, savcılar da insan!

Zaman gazetesi yazarı Etyen Mahcupyan KCK davasından sanık birisi-
nin durumunu ele alarak “*Yargıya vicdani ret*” başlığıyla bir yorum yazmış
(*Zaman*, 8 Aralık 2011, s. 26). Her ne kadar Ergenekon, Balyoz gibi davalara
bu tür duyarlık ve insani yaklaşım göstermediyse de, bu makalede yazmış
olduklarını, altı yıl boyunca hiç vicdani sorumluluk duymadan yaklaşım gös-
terdiği **Ergenekon** davasında uygulanan hukuk anlayışına uyarlayabiliriz.

*“Her şey bir yana, ortada yeni bir delilin olmadığı ve tüm tanıkla-
rın dinlendiği bir dava var. Yani sanığın delil karartma ihtimali bulun-
muyor. Bu durumda tutukluluk halinin devamında böylesine ısrarcı ol-
manın hukuki zemini ne acaba?”*

*“Türkiye’de yeni bir kamu vicdanına ihtiyaç var ve söz konusu
vicdanın sadece askerin vesayetine araç teşkil eden uygulamaları değil,
şu anki yargı ve anlayış ile zihniyetini de reddetmesi gerekiyor. Hukuk
devleti olabilmek, öncelikle yargının evrensel hukuku içselleştirmesiyle
mümkün...”*

Aslında E. Mahcupyan’ın KCK tutuklusu söz konusu olunca korumacı-
lığa soyunmasına ve yapmış olduğu bu “yorumuna” yorum yapmak ya da
katkıda bulunmak yerine “yorumsuz” demeyi uygun görüyorum. Ergenekon
davası süresince çifte standartlı “aydın kırıklarını” ibretle seyrettik.

Bu gözlemlerime dayanarak anlattıklarım o günkü mahkemenin içeri-
den görünüşüydü. CHP’li milletvekilleriyle yapılan tartışmaların sonucunda
çok önemli bir karara varıldığı açık

landı. Ankara'ya gider gitmez, hemen genel başkanlarıyla görüşecekler ve her ay bir ilde olmak üzere meydanlara en az bir milyon kişiyi toplayacak miting/gösteriler yapacaklardı. Böylece hem Türkiye'ye hem de dünyaya en etkili mesajı vermiş olacaklar, iktidar üzerinde de baskı oluşturacaklardı. Aslında ilk bakışta çok doğru ve etkili olacak bir karar almışlardı.

Ankara'ya gittikten sonra ne oldu bilemiyorum, Silivri'de onlarca kişinin önünde verdikleri sözü yerine getirmediler ya da getiremediler. Eğer bu kadar önemli bir hukuk mücadelesinde parlamentonun ana muhalefet partisi, üstelik üç milletvekili bu davadan yargılanırken bile kentlerde miting düzenleyip sorunu halka anlatamıyorsa, CHP'de kimden kuşku duyulması gerektiği konusu artık bizlere kalmış!

Korku Krallığı, Adaletsizlik, İnfaz

2010 yılında **Yargıtay üyesi ve YARSAV Başkanı Emine Ülker Tarhan** kendisiyle yapılan bir röportajda, **Aslında 'demokrasi' denilirken bugün yaşadığımız bir 'korku krallığından' söz ediliyor. 'Adalet' derken adaletsizlikten, 'yargılama' derken infazdan söz ediliyor.** Ülkemizde büyük bir trajedi yaşanıyor. Adli kolluk kurulmaması, yürütmeye yakın bir kolluk nedeniyle yaşadığımız süreci, açılan davaları görüyorsunuz. **Yargılama yok infaz var,**" (*Vatan*, 12.06.2010, röp. Deniz Güçer) yorumunu yapıyorken, bizler de savunma yapacağız diye çırpınıp duruyorduk.

İddianameye karşı savunmamı 2012 yılı Ocak ayı sonunda yaptım. Basında geniş yer buldu. Sonra bekleme süreci başladı.

Bu dava nedeniyle toplum ikiye bölünmüştü. Ama gerçekten anlamadığım husus, beş yıla yakın süredir iddialarına kanıt olarak ortaya koyduklarının neredeyse tamamının sahte, çürük, uydurulmuş olduğu hem mahkemede hem de televizyonlarda avukatlar tarafından yadsınamaz kanıtlarıyla kamuoyuna anlatılmasına karşın, AKP milletvekillerinden bir kişinin bile "Sanki feryadı acaba doğru olamaz mı?" diyerek aklıyla, vicdanıyla hesaplaştığına tanık olmadım. Neden? Çünkü bu

bir siyasi davaydı. Hiç kuşkusuz bu davada suçlu olanlar var, örneğin “Danıştay” cinayetini işleyenler, *Cumhuriyet’e* bomba atanlar gibi... Ancak zorlamayla bunları da “Ergenekon” davasına yamamaya çalışma gayreti en azından AKP’nin hukukçu milletvekillerini harekete geçirmeliydi. Hayır, kılları bile kıpırdamadı.

MHP maalesef Genel Başkanları yüzünden zaten felç durumunda olduğundan, o cepheden olumlu bir adım beklenemezdi. Balyoz davasından tutuklu milletvekilleri Engin Alan için bile duruşmaları gelip izleyen bir MHP milletvekili anımsamıyorum.

CHP’nin içinde de birlik yoktu, bazı milletvekilleri, sanki M. Balbay, S. Aygün ve M. Haberal ve başka davadan tutuksuz yargılanan İlhan Cihaner aynı partinin seçilmiş vekili değilmiş gibi Ergenekon konusunda olumsuz düşünmediklerini açıkça ifade ediyorlardı; bu nedenle bırakın toplumu, CHP seçmenini bile harekete geçirecek enerjiyi ortaya koyamadılar.

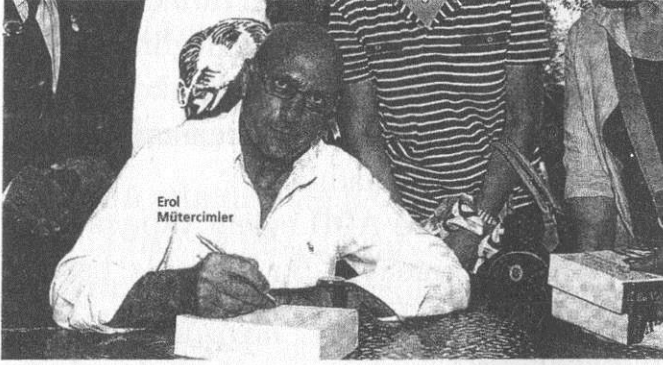
Yalnızca İP mensupları ve TGB ile ADD eylem yapıyordu, ama onların da gücünün sınırları ortadaydı. Bu durumda, başta CHP’nin üç milletvekili olmak üzere “Ergenekon” sanıkları “kaderlerini sevmek zorundaydı!”

Hasan Atilla Uğur, *Aydınlık* gazetesinde 5 Ağustos 2013 tarihinde mahkeme salonunda yaşananları konu ettiği köşe yazısında CHP ve MHP analizi yaparken, beklentinin büyüklüğüne karşın bu iki muhalefet partisinin ne denli etkisiz olduğunu, “içerden” değerlendirmiş:

“Rahmetli Alparслан Türkeş çizgisindeki MHP’ye gönül vermiş vatandaşlarımızın, mevcut başkan Devlet Bahçeli’yi dikkatle izlemelerini tavsiye ederim. PKK ve Abtullah Öcalan konuları gündeme geldiğinde kameralar karşısına geçip önceden hazırlanmış metinleri okurken gürleyen Bahçeli, bütün tezgâhları düzenleyen AKP her sıkıştığında stepne görevi yapmaktadır. Ülkücü gençliği tamamen stabil duruma getirdiği için Tayyip Erdoğan ve yandaşlarının övgülerine mazhar olmaktadır. İmralı Adası’nda sorguladığım teröristbaşı Abtullah Öcalan bile Devlet Bahçeli aleyhine bir tek kelime etmemektedir. Ama ‘Ergenekoncu’ diye tabir ettiği vatanseverlerden korkmakta ve nefret etmektedir.

'Ergenekon KKTC'ileri korumak için kuruldu'

Mütercimler, "Ünlütürk bana, '1950'li yıllarda Kıbrıs Türklerini korumak için Ergenekon adlı bir örgütün kurulduğunu, 1960'da Türkiye'ye taşındığını ve 1983'te de kapatıldığını söyledi" dedi

Erol Mütercimler

İkinci Ergenekon Davası'nın tutuksuz sanığı Erol Mütercimler, "Askeri darbe istemek ahamaktır" dedi. İkinci Ergenekon davasının 152. duruşması İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nce Silivri'de görüldü. Duruşmaya, emekli Orgeneral Hürşit Tolon, gazeteciler Tuncay Özkan ve Mustafa Balbay ile İbrahim Şahin'in de aralarında bulunduğu tutuklu 14 sanık katıldı. Mütercimler savunmasına devam etti. Savcılık sorgusu sırasında kendisine 1997'de 21-23 Mayıs tarihinde ajandasında "darbe olacak" yazılı olmasıyla ilgili olarak, Abdullatif Şener'in hatıratında yazılan "21-23 Mayıs akşamı bir askeri müdahale olabileceği diye tetikte bekledik" şeklindeki bölümü okudu.

Mütercimler, "Siyasiler bile böyle bir şey beklediklerini belirtmişken gazeteci olarak edindiğimiz bilgileri tabiri caza not alacağız" dedi. Mütercimler, "TSK'den emekli olmuştum ya da muvazzaf abilerim, kardeşlerim kusura bakmasınlar, askeri darbe istemek ahamaktır. Bunu savcıya ifade verirken de söyledim. Hatta odada bulunan savcı Fikret Seçen de buna şahittir" diye konuştu.

Mütercimler, "28 Şubat 1997'de mütebedeyin müslüman grupların TSK'dan nefret emriyle için Genelkurmay Başkanlığı içindeki bir grup amirali ve general tarafından organizasyon yapılmıştır" dedi.

Ergenekon'u anlattı

Mütercimler, "Memduh Ünlütürk (suikasta kurban giden Tümgeneral) bana, '1950'li yıllarda Kıbrıs Türklerini korumak için Ergenekon adlı bir örgütün Alpazaslar Turkeş, Turgut Sunalp ve pek çok askerin katılımıyla kurulduğunu' anlattı. Ünlütürk, 'Ergenekon 1960'ten sonra Türkiye'ye taşındığını, 1983'te Ergenekon'un kepenklerini kapatıldığını söyledi" dedi. Mütercimler, "Talat Turhan, Erol Bilbik, Vural Vural (tutuksuz sanık) hayatta. Ben kulağı tanyım. Onlar ise bire bir yaşadılar. Mahkemenin Turhan ile Bilbik'i tanık olarak dinlemesini talep ediyorum" diye konuştu. Mütercimler, Ünlütürk'ün kendisine bahsettiği "Ergenekon" içinde profesörler Aydın ve karısı ile Ayhan, Salih'in olduğunu söyledi. Mütercimler açıkladığına şöyle devam etti: "Ünlütürk bana, 'Doktorlar Asım, Sebattin ve Köseoğlu. Medyadan gazete sahipleri iki ayrı Kemal, Mithat, Ergun da vardı' dedi. Emniyetten Şükrü, iş dünyasından ise Kumaş Murat, Hacı Bey, İbrahim, Aydın, Kadir ve Bekir'in olduğunu, senato ve mecliste her partiden politikacının da bu yapılarına içinde yer aldığını söyledi. 'Mütercimler bir suikaste kurban giden eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Ömürhan Kemal Kayacan'ın da kendisine söylediğini belirtti."

"Kayacan bana 'Ben bizim güçlü olduğumuzu mu düşünüyordun. Bizden yukarıda öyle bir örgüt var ki. Sen bizim rütibemizin 'Or' olduğuna bakma' dedi. Ben de 'Ergenekon diye oluşmuş duyum fakat ciddiye almadım' dedim. Kayacan ise 'O örgüti ciddiye alacaksınız, her şeyi tezgahlayan örgütün adı odur' dedi."

Şirin iddiaları reddetti

Duruşmada savunması alınan tutuksuz sanık Emin Şirin de söz konusu davada yargılanan bazı sanıklarla irtibatlı olmakla, Ak Parti milletvekili olduğu dönemde önergesi vermekle ve AK Parti'ye kapatma davası açılması için yoğun çaba sarf etmekle suçlandığını ifade ederek, halkındaki atılı suçlamaların hiçbirini kabul etmediğini söyledi.

Anne izni istedi

Balyoz Davası'nın tutuklu sanığı emekli Albay Dursun Çiçek, kanser olan annesini ziyaret için izin talebinde bulundu. Mahkeme heyetine seslenen Dursun Çiçek, "Dilekçeme hemen cevap verilsin. Annemin durumu acil. Aksi halde vicdani sorumluluk size ait olacaktır" dedi.

Mahkeme Başkanı Ömer Diken'in yerine mahkeme heyetine dün başkanlık yapan Üye hakim Ali Efendi Pekşak, mahkemeye emekli albay Dursun Çiçek'in dilekçe sunduğunu belirtti.

Hâkim Pekşak, sanık Çiçek'in dilekçesinde, ağır hastalığı nedeniyle annesini ziyaret etmek ve ölmeden önce görüşmek için gerekli iznin verilmesini istediğinin belirtildiğini söyledi.

Dilekçesinin okunmasının ardından söz alan sanık Dursun Çiçek, "Dilekçeme hemen cevap verilsin. Annemin durumu acil. Aksi halde vicdani sorumluluk size ait olacaktır. Bu konuda yasal düzenleme yapılmadığı gerekçesiyle reddedilirse de yine vicdani sorumluluk mahkemeye ait olacaktır" ifadelerini kullandı.

Sanık Dursun Çiçek Balyoz Davası kapsamında 11 aydır tutuklu olduğunu belirterek, "Bu sorunu çözmesi gereken mahkemedir" dedi.

Kanser hastası

Sanık Dursun Çiçek'in kızı ve aynı zamanda avukatı olan İrem Çiçek ise babaannesinin kanser hastası olduğunu belirterek, "80 yaşındaki babaannem 10 yıldır kanser hastasıdır, uzun süre kemoterapi gördü, Ancak artık kemoterapiye de cevap vermiyor. Babaannemin durumu çok ciddi. Babam da babaannemi son kez görmek istiyor."

Babaannem şu an Tokat'ta ancak tedavi için İstanbul'a gelecek. Babam da babaannemi İstanbul'da görecektir" dedi. Avukat İrem Çiçek, babaannesi Halime Çiçek'in durumuyla ilgili hastaneden aldıkları sağlık raporlarını mahkemeye ve savcılığa sunduklarını söyledi. ■ İSTANBUL DHA

Tutuklu emekli Albay Çiçek, kanser olan annesini ziyaret etmek için izin talebinde bulundu. Çiçek, "Hemen cevap verilsin. Annemin durumu acil. Aksi halde vicdani sorumluluk size ait olacaktır" dedi

Askeri darbe istemek AHMAKLIKTIR

İSTANBUL 13'üncü Ağır Ceza Mahkemesi, 18'i tutuklu 118 sanığı, 2'nci Ergenekon Davası kapsamında yargılamaya dün devam etti. Duruşmaya, emekli Orgeneral Hurşit Tolon, gazeteciler Tuncay Özkan ve Mustafa Balbay ile İbrahim Şahin'in de aralarında bulunduğu 14 tutuklu sanık katıldı. Tutuklu sanıklardan Prof. Dr. Mehmet Haberal, emekli Tuğgeneral Levent Ersöz, Prof. Dr. Fatih Hilmi-oğlu ve Oğuz Bulut duruşmaya gelmedi. Odatv davası kapsamında tutuklu bulunan bu davanın tutuksuz sanığı Yalçın Küçük de duruşmaya katıldı. Tutuksuz sanıklardan Eski Binbaşı ve akademisyen Erol Mütercimler, önceki gün yarım kalan savunmasına devam etti. Savcılık sorgusu sırasında "Askeri darbe istemek ahmaklıktır" diyen Mütercimler, "TSK'den emekli olmuş ya da muvazzaf abilerim, kardeşlerim

kusura bakmasınlar bu sözlerimi burada yineliyorum. Askeri darbe istemek ahmaklıktır" diye konuştu.

Mütercimler, şöyle devam etti: "Kitaplarımda askeri darbenin koşullarını analiz etmekle kalmayıp, darbenin olmaması için model önerilerinde bulundum. Mahkemenizin vicdanına sığmıyorum. Bunları söyleyen bir kişi nasıl olur da darbe yapmak amacıyla kurulan bir yapılanma içerisinde yer alır. Benim iddia edildiği gibi örgütsel ilişkilerle uğraşacak vaktim yok. Başka şeylerle uğraşıyorum." ■ Cem TURSUN/DHA

Erol Mütercimler

1 Şubat 2012, Hürriye

'Askeri darbe istemek ahmaklıktır'

İSTİHBARAT SERVİSİ

Yazar Erol Mütercimler, Türkiye'de zamanında bakanlık yapmış bazı kişilerin dahi, anılarını ya da düşüncelerini yazdığı kitaplarda darbe beklentilerini dile getirdiğini ifade ederek, "TSK'dan emekli olmuş, halen muvazzaf olan ağabeylerim ve kardeşlerim kusura bakmasınlar, özür diliyorum ama askeri darbeyi istemek ahmaklıktır" dedi.

İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nce, Silivri Ceza İnfaz Kurum-

Erol Mütercimler

ları Yerleşkesi'nde oluşturulan küçük salonda görülen 2. Ergenekon davasının 152. duruşmasına, emekli Org. Hurşit Tolon ile Mustafa Balbay ve Tuncay Özkan'ın da aralarında bulunduğu 14 tutuklu sanık ile 'Odatv davası' kapsamında tutuklu olan bu davanın tutuksuz sanığı Yalçın Küçük katıldı.

'Fikret Seçen şahittir'

Savunmasına devam eden sanık Erol Mütercimler, yabancı yazarlara

ait askeri darbenin nasıl yapılacağına konu alan kitaplardan örnekler verdi. Türkiye'de ise askeri darbe konusunda ilk kitabın 1997 yılında yayımlandığını belirten Mütercimler, bu kitabın da İngiliz bir yazarın kitabına ait çeviri olduğunu hatırlattı. Mütercimler, "TSK'dan emekli olmuş, halen muvazzaf olan ağabeylerim ve kardeşlerim kusura bakmasınlar, özür diliyorum ama askeri darbeyi istemek ahmaklıktır. Bunu soruşturma aşamasında savcıya ifade verirken de söyledim. Hatta ifadem sırasında odada bulunan savcı Fikret Seçen de buna şahittir" dedi.

1 Şubat 2012, s. 10, Aydınlık

Darbe istemek ahmaklıktır

➤ Ergenekon terör örgütü davasının tutuksuz sanıklarından Erol Mütercimler, askerî darbe istemenin 'ahmaklık' olduğunu söyledi. Mütercimler, "İddianamede belirtilen suç tarihlerinde darbe gibi olgularla uğraşacak vaktim yoktu." dedi. İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ikinci Ergenekon davasının 152. duruşmasında savunmasını yapan Mütercimler, yabancı yazarlara ait askerî darbenin nasıl yapılacağını konu alan kitaplardan örnekler verdi. Türkiye'de ise askerî darbe konusunda ilk kitabın 1997 yılında yayınlandığını söyledi. Bu kitabın da İngiliz bir yazarın kitabına ait çeviri olduğunu ifade etti.

Türkiye'de zamanında bakanlık yapmış bazı kişilerin dahi, anılarını ya da düşüncelerini yazdığı kitaplarda darbe beklentilerini dile getirdiğini belirten Mütercimler, "TSK'dan emekli olmuş, halen muvazzaf olan abilerim ve kardeşlerim kusura bakmasınlar, özür di-

EROL MÜTERCİMLER

liyorum ama askerî darbeyi istemek ahmaklıktır. Bunu soruşturma aşamasında savcıya ifade verirken de söyledim. 1960 darbesinde sağ görüşlüler TSK'dan nefret ettirildi. 12 Eylül 1980 darbesinde ise solcular ile ülkücülerin yüzde 80'i TSK'dan nefret ettirildi. 28 Şubat 1997'de ise mütedeyyin Müslüman halkın ordudan nefret ettirilmesi amacıyla bir grup general ve amiral tarafından organizasyon yapılmıştır. Bu organizasyonu yapan generaller, adına 'post modern darbe' demişlerdir." diye konuştu.

Erol Mütercimler, Dev-Sol tarafından öldürülen eski Deniz Kuvvetleri Komutanı emekli Oramiral Kemal Kayacan'ın kendisine Türkiye'de her şeyi tezgahlayan örgütün Ergenekon olduğunu anlattığını söyledi. Kayacan'a, Ergenekon diye bir oluşum duyduğunu ancak ciddiye almadığını söyleyen Mütercimler, "Bunun üzerine Kayacan bana 'O örgütü ciddiye alacaksın. Her şeyi tezgahlayan örgütün adı odur' cevabını verdi." ifadelelerini kullandı. **METİN ÇOLAK İSTANBUL**

1 Şubat 2012, s. 13, Zaman

Ergenekon Kıbrıs'ta kuruldu

İkinci Ergenekon davasının tutuksuz sanığı Mütercimler, emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ün, bu örgütün 1950'lerin ortasında Kıbrıs'ta kurulduğunu söylediğini aktardı

İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesince Silivri Ceza ve İnfaz Kurumları Yerleşkesi'nde görülen duruşmada, ikinci Ergenekon davasının tutuksuz sanığı Erol Mütercimler,

"Ergenekon"un varlığını ilk olarak 1991 yılında bir suikast ile hayatımı kaybeden emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ten duyduğumu söyledi. Ünlütürk ile

26 Nisan 1988'de Ankara'da Gazi Orduevi'nde karşılaştığını ve orada kendisiyle sohbet ettiğini anlatan Mütercimler, şöyle devam etti:

"Ünlütürk bana Ergenekon'un ilk olarak 1950'lerin ortasında Kıbrıs'ta kurulduğunu söyledi. Ünlütürk

ayrıca Ergenekon'un Alparslan Türkeş, Turgut Sunalp ve pek çok askerini katılımıyla kurulduğunu belirtmiş, bana 'Ergenekon'un 1960'tan sonra Türkiye'ye taşındığını ve 1983'te kepenklerini kapattığını' söylemişti."

Ünlütürk'ün bahsettiği 'Ergenekon' yapılamaması içerisinde yer aldığını iddia ettiği bazı isimleri de sıraladığını belirten Mütercimler, o isimleri şöyle sıraladı: "Bana, (Ergenekon yapılanmasında)

anlatımları olduğunu söyledi.

Mütercimler, Kayacan ailesinin evinde büyüdüğünü ifade ederek, şöyle devam etti: "Susurluk

Konferansı sırasında yaptığım konuşmada '12 Mart'ta neden deniz subaylarının tasfiyesini

engellemediniz?" diye sordum. O da 'Sen bizim güçlü olduğumuzu mu

düşünüyorsunuz? Bizden yukarıda öyle bir örgüt var ki sen bizim

rütbemizin 'O' olmasının bir önemi olduğunu mu sanıyorsunuz? O örgütü ciddiye alacaksınız. Her şeyi tezgahlayan örgütün adı odur' dedi."

Çiçek annesi için izin istedi

Bu arada İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nce dün

görülen Balyoz duruşmasında

sanıklardan emekli Albay Dursun Çiçek,

ağır hasta olan annesini ziyaret edebilmek için

mahkemeden izin talep etti. Çiçek'in 80

yaşındaki annesinin 10 yıldır kanser hastası

olduğu öğrenildi. **TARAF**

Erol Mütercimler

12 Eylül darbecileri savunmasız kaldı

12 Eylül askeri darbesine ilişkin haklarında dava açılan dönemin Genelkurmay Başkanı ve 7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren ile Hava Kuvvetleri Komutanı emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya'nın avukatı davadan çekildi.

Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde

açılan ve 4 nisan'da hakim karşısına çıkacak olan Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın avukatı Ömer Nihat Özgün, davadan çıkilme

dilekçesini dün mahkemeye sundu.

Soruşturma kapsamında Evren ve Şahinkaya'nın ifadeleri alınırken

hazır bulunan, savunmalarını savcılığa ileten ve mahkemenin iki

paşa için koyduğu yurtdışı çıkışı yasağına itiraz sonucu kaldırılan

Özgün, "Gördüğüm lüzum üzerine müvekkillerim Kenan Evren ve

Tahsin Şahinkaya'nın avukatından çekiliyorum. Konuyla ilgili açıklama yapmaktaki istemiyorum"

demekte yetindi. **TARAF/ANKARA**

innem 10 yıldır
emin durumu

sürede bulunabilir. Yeter ki cumhuriyet
savcılarımız buna inansınlar" diye konuştu.

Arkadaşları,
Erdogan'ın
larına tepkili

radı

ul Valisi olan Mu-
li, İstanbul Emni-
rah'ın da vali ya-
; "Acaba hükü-
için mi yaptı?" di-
ek'in Erhan Tun-
ını anımsatarak İs-
an Güngör, MİT
andan Selçuk, İs-
rü Ahmet İlhan
üdüğü Reşat Altay,
idüğü Engin Dinç,
aruk Sarı, Özkan
Vehmet Ayhan, İs-
la, İbrahim Şevki
ık, Bahadır Tekin,
radıklarını belirtti.

ide poz veren polis-
msun TEM Şube
iser İbrahim Fırat
ğına koymak" su-
ğini belirten Ki-
nu nasıl açıklıyor?
ıkan devlet görev-
adalet hakkında
leği" diye konuştu.
omutanı Ali Öz'ün,
ndan yargılandığını
tti: "Öz, esas yargı-
eden, ihmal sonucu
plansa belki de em-
r" dedi.

2. Ergenekon davası

'Darbe istemek ahmaklık'

HATİCE TUNCER

2. Ergenekon davasında tutuksuz
sanık emekli deniz subayı, stratejist,
yazar Erol Mütercimler, 12 Mart dö-
neminde işkence gören, yargılanan
emekli subaylar Talat Turhan ve
Erol Bilbilik'in tanık olarak dinleme-
sini talep etti.

Mütercimler, dünkü duruşmada, 12
Mart 1971 askeri cuntasında önemli
görevler üstlenen ve gazetemiz başya-
zarı İlhan Selçuk'a işkence yapılan
Ziverbey Köşkü'nün kurucusu Mem-
duh Ünlütürk'ün anlattıklarını aktar-
dı. Ünlütürk'le 26 Nisan 1988'de Gazi
Orduevi'nde görüşüğünü anlatan Mü-
tercimler, şunları söyledi: "Ergene-
kon'un kuruluşuyla ilgili üç tarih
verdi. Önce '1950'li yılların başların-
da' dedi, sonra '50'lerin ortasında'
dedi. En son 'ortalama doğru' dedi.
'Kabris Türklerini korumak için Erge-
nekon kuruldu. Alparslan Türkeş,
Turgut Sunalp ve çok çok askerin
katılımıyla kuruldu. 1960'tan sonra
Türkiye'ye taşındı. 1983'te kepenkle-
rini kapatıldı' dedi. Ergenekon'da
işadamları, subaylar, emniyetçiler,
profesörler, gazeteciler olduğunu
söyledi. NATO'ya bağlı ülkelerde
orduların içinde derin bazı yapıların
kurulduğunu ifade eden Mütercimler
şöyle devam etti: "Türkiye'de de or-
du içinde kuruldu. Bunların bazıla-
rı rayından çıkmış, işkenceci olmuş-
lar, küçük çeteler kurmuşlar. Talat
Turhan, bu derin yapı ile ilgili
'kontrgerilla' demişti. Talat Turhan,
Erol Bilbilik hayatta. Vural Vural
(tutuksuz sanık) hayatta. Mahke-
menin Talat Turhan, Erol Bilbilik'i
tanık olarak dinlenmesini talep
ediyorum." Mütercimler, kendisine
yöneltilen askeri darbeye zemin hazırla-
mak suçlarına ilişkin "TSK'den
emekli olmuş ya da muvazzaf ağa-
beylerim, kardeşlerim kusura bak-
masınlar. Askeri darbe istemek ah-
maklıktır" diye konuştu.

Kayacan'ın sözleri

Mütercimler, 1992'de öldürülen
emekli Oramiral Kemal Kayacan'ın
da kendisine "Ergenekon" ile ilgili
anlatımları olduğunu söyledi. Müter-
cimler, Kayacan'ın Ergenekon ilgili
olarak "O örgütü ciddiye alacaksın,
her şeyi tezgahlayan örgüttür" de-
diğini aktardı.

olarak niç denimsenmediğini, bu kez de şüphelenenlerin, sistemi savunma meraklarından herhangi bir taviz vermeden, insan hakları ve demokrasi açısından AKP'den beklediklerinin gerçekleşmediğini kızarak, üzülerek anlatıyorlar. Buna karşı hep muhalefet etmiş yazarların, gazetecilerin "Şimdi anladınız mı gerçeği" türünden tatlı sert serzenişlerinin doğrusunu isterseniz pek bir anlamı yoktur. İktidardan yanlışları, niyetlerini görenlerin sayısının artmasından daha güzel ne olabilir.

★★★

Ama hep muhalif olmayı seçmiş, acılar çekmiş, kendilerine, misyonlarına sadık kalmış olanların da aynalarla başış olması gerekir. Çünkü o aynalarda şimdi iktidarda olmayan zorbalarla aynı fotoğraf karesine düşmüş muhaliflerin hikâyeleri de vardır.

12 Mart'la, 12 Eylül'le hesaplaşmak her daim muhalif gazetecilere, yazarlara, yaksır. Hepimiz bu hesaplaşmayı yakamızda bir gurur madalyası gibi taşıyoruz. Şimdi siz bakmayın ortalığı "Kazıklı Voyvodaların" kaplamasına, onlarıki zamana pek uygun iktidarcılık, bizimki gerçek hesaplaşmadır.

★★★

Kimi zaman muhalefet etmenin aynı zamanda bir başka yanıış savunmak anlamına geldiği zamanlar olur. Doğruyu, gerçeği savunurken bir de bakmışsınız çok iyi bildiğiniz, ruhanı tanıdığınız düşman, fotoğraf karesine bir "mazlum" olarak kafasını uzatırmıştır.

Mumcu sembol olsun, öldürülen gazetecileri, aydınları, zindandaki Balbay'ı, Tuncay'ı, Nedim'i, Ahmet'i, Doğan'ı, tutuklu rektörü, aydını sahte mazlumdun ayrılabildinizse, işte bu iyidir.

Ama hesaplaşmayı geniş tutmakta, Vedat Demircioğlu'nu, Taylan'ları, Deniz'leri, Hayrullahoğlu'nu, yedi TIP'li genci öldürülenlerin izini iyi sürmekte; onların katillerinin şimdi nerede durduklarına bakmakta yarar vardır.

Belki de onlar sizinle aynı davalarda torbasına sokup yüreğinizi kanatmıştır iktidar sahipleri. Ama siz yine de özgürlüğü, insan haklarını, mümkün olan demokrasiyi savunmayı bir zamanların zalimlerini savunmakla karıştırmamayı başarmak zorundasınız.

★★★

Yaşadığımız bu karanlık zamanlarda gerçeği görmek zor, ama imkânsız değil. Gerçeği sis-
tine fark eden liberalerle de, görevlerini layıkıyla yerine getiren, misyonlarına gerçekten sahip çıkan, asil işlerinin muhalefet etmek olduğunu unutmayan gazetecileri de, acizane, zamanın kötü ruhuna kapılmamış, halkın ve umudun vicdanı olmayı bırakmamış solcuların söylediklerine kulak vermeye, onların piri piri tarihlerine bakmaya çağınıyorum.

Bunu söylemek belki haddim değil, ama gerçeğin aynası oradadır.

Emniyet'te 'Sızıntı' alarmı

İstanbul Haber Servisi - Tutuklu Odatv Genel Yayın Yönetmeni tutuklu Barış Pehlivan, Haber Müdürü Barış Terkoğlu'nun birlikte hazırladığı "Sızıntı" adlı kitabın basılmasına kısa bir süre kala emniyet alarmına geçti. Kırmızı Kedi Yayinevi'ni ve matbaayı arayan basın büro görevlileri, kitap basılır basılmaz 10 nüshanın kendilerine gönderilmesini istedi. Gazetecilerin avukatı Serkan Günel, "Yasal olarak kitap basılınca iki nüsha Emniyete gönderilir. Bu şekilde bir talep şarttır" dedi. Odatv davasında tutuklu yargılanan Barış Pehlivan ve Barış Terkoğlu'nun kitabı "Sızıntı"nın yayın basılacağı, Cuma günü de satış noktalarında olacağı belirtildi. Kipta, WikiLeaks belgelerinde yer alan ancak medyada yer bulmayan cemaat, AKP iktidarı, ABD'li bürokratların hükümetle yaptıkları görüşmeler, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan gibi ünlü isimlere dair bilgiler yer alıyor.

“Atatürk’ün partisi CHP’nin Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’na gelince; tertiplerin baş mimarı Fethullahçılarla ilgili bugüne kadar bir tek eleştiri getirdiğini gören veya duyan var mı? Haberal ve Balbay Er-genekon tezgâhına sokulmasa idi; CHP’li milletvekillerinin bu dava ile bu kadar ilgilenmelerine müsaade eder miydi sanıyorsunuz?”

AKP’nin yaptığı her şeyi kutsayan ve bu partinin avukatlığına soyunmuş görünen Mahmut Övür, 13 Eylül 2012 tarihli *Sabah* gazetesinde CHP milletvekili Hurşit Güneş’in, medyada çok sevilen deyimle ‘ezber bozan’ bir konuşmasını yayınladı. Eski Parti Meclisi (PM) üyesi Muhammed Çakmak’ın da hazır bulunduğu yemekte, Övür, Güneş’in şu çarpıcı ifadeleri kullandığını aktardı: ***“Silivri’ye gitmediğimiz gün bu parti düzelecek. Beni orada (Silivri) göremezsiniz. Onların aday olmaması için birkaç arkadaş çok uğraştık, ama başaramadık. Listeyi delip giren savcı İlhan Cihaner’in tutumuna da çok şaşırdım. Ben onu solcu biliyordum, meğer o ulusalcıymış...”*** Sosyal demokrasiyle ilgili bir kitap hazırlığı yaptığını da belirtmiş olan Güneş, kendi partisindeki milletvekillerinin de yargılandığı **Silivri mahkemesine gelip tek bir celse bile dinlememiş, ama ahkâm kesmiş.** Güneş’in bu sözlerinin yarattığı etki ve tepki, İlhan Cihaner, Mustafa Balbay, Sinan Aygün ve Mehmet Haberal’ın kişisel sorunlarıdır. Genel çerçeveden baktığımızda, CHP’nin bazı milletvekillerinin ağzına geleni konuşarak hukuksuzluğa duyarsız hale geldiğini ve bu haliyle de Çağdaş sosyal demokrat olma iddiasını sürdürdüğünü anlamak mümkün değil. Gazeteci Mahmut Övür, hem *Sabah*’ta yazdıklarıyla hem de katıldığı televizyon konuşmalarında, iddianameleri okumadığını, bu konuda bilgisi olmadığını da söyleyebilen, aynı zamanda normalleşmenin ve demokratikleşmenin AKP’yle geldiğinin imanlı bir savunucusudur; buna karşın, CHP’lilerin de pek rağbet ettiği bir şahsiyettir.

H. Güneş, *Cem TV’de* yaptığım *Aynanın Arkası* programında konuşmuştu, orada çok farklı söylem dile getirmişti. CHP’deki bazı milletvekillerine göre **Kemal Derviş’in kontenjanından milletvekili olan Hurşit Güneş de, iddianameleri oku-**

madan, savunmalardan habersiz, Bakırköy'deki kebab ıda havaya uygun olarak ucuz ve kolayc  bir üslubu tercih etmiş.

Kahvehane politikacılığı yapmış olan Hur it G ne 'le ilgili olarak *Kanal B* televizyonu ana haberinin 29 Mayıs 2013 tarihindeki yayınında bir cümle dikkatleri çekti: "CHP Milletvekili Hur it G ne  yarın (30 Mayıs 2013) Silivri'de tutuklu olan CHP Zonguldak Milletvekili Profesör Doktor Mehmet Haberal'ı ziyaret edeceğini açıklamıştır." Kebab ıda rak  kadehinin buğulu ıslaklığıyla M. Övür'e o sözleri söyleyen H. Güneş'e kim ne dedi ki, yaklaşık 8 ay sonra Silivri yollarına d  t . Sanıyorum, yaklaşan "yerel seçim kaygısı karabasana d n  m   t r." Bu nedenle bu ziyareti yapmıştır. **Latince de politikacı, "yalan söyleyen adam" demektir!**

   Gazeteciden Anekd t

2010 yılı Haziran ayına geldiğimizde, davanın ilk ba yargıcı ve bazı sanıkların tutukluluk halinin sonlandırılmasıyla ilgili karar açıklayan Koksall  eng n hakkında medyaya bazı telefon konuşmaları servis edildi. Bir buçuk yıldır telefonlarının dinlendiği ortaya çıkan, Ergenekon davasına bakan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin Başkanı  eng n de medyaya Türk hukuk tarihine geçecek açıklamalarda bulundu. Bunun  zerine çok yorum yapıldı, haliyle yanda  medya çok ağır saldırıya geçti.

Arşivi karı tırdım, Yargıç  eng n' n *Vatan* gazetesinden (12 Haziran 2010, s. 19) **Mustafa Mutlu**'yla telefonla yaptığı konuşmayı bir kez daha okudum. Ergenekon sanıklarının sahipsiz ve i imin ne denli güç olduğunu titreyerek düşündüm. Bu k  e yazısını bir kez daha dikkatlere sunuyorum.

Yazının başlığı şöyle: **Ergenekon hâkimi isyan etti: 'Biri hâkim, biri savcı. Biz ne yapacağız?'**

Hâkim Bey d n telefon etti ve "O heyecanla ben de yanlış ifade etmiş olabilirim" diyerek, açıklamasının nedenini anlattı!

 lk olarak; kendisini dinletenler hakkında gerekli makamlara başvuruda bulunduğunu ve bulunmaya devam edeceğini

belirtti ve şunları söyledi: *“Yapılan bir tahkikat var. Dinlenen telefonlar var. Benim de adım geçiyor. Başka birinin (önce tutuklanan ama dün tahliye edilen Avukat Tülay Bekâr’ı kastediyor) telefonunu dinleyenler, tam bir buçuk sene benim de telefonumu dinlemişler. Üstelik sadece onunla yaptığım görüşmeler mi dinlendi, yoksa bütün görüşmelerim mi; bilmiyorum. Böyle bir hukuksuzluk olmaz. Mutlaka şikâyet edeceğim ve hesap soracağım.”*

Hâkim Bey ikinci olarak, *“Ne yaparlarsa yapsınlar, bir şey alamazlar. Bu saatten sonra hiç olmaz”* sözüne getirdiğim yoruma takılmış... Benim bu cümledeki *“Bu saatten sonra”* ifadesini talihsiz bulmuş ve *“Eğer benimle uğraşmasalardı, benim telefonumu dinlemeselerdi belki olurdu, ama bundan sonra olmaz”* anlamının çıktığını yazmışım. Hâkim Bey, asla böyle bir şey kastetmediğini, sadece yaşı ve mesleki konumu gereği **artık kimsenin kendisini etkileyemeyeceğini** anlatmaya çalıştığını söyledi.

Sonra hazır böylesine önemli bir davanın hâkimini bulmuşken ben sordum; o yanıtladı:

Yaptığınız açıklamada, iktidarın değişmesinden sonra başkalarının daha kötü hesap sorabileceğini söylediniz... Ne demek istediniz?

Ülkemizde öyle bir kutuplaşma yaşanıyor ki; ben hâkim olarak, siz gazeteci olarak, diğer vatandaşlar bakkal, kasap, manav olarak bu kutuplaşmayı iliklerimize kadar yaşıyoruz. Karşı kutuplarda olanlar da birbirlerine acımasızca saldırıyor.

Sorarım size; bir mahkeme gazetelerde tefrika halinde yayınlanır mı? Bazı gazeteler bu mahkemeyi her gün masaya yatırıyorlar, her gün tam sayfa yayınlıyorlar. Böylece mahkemeyi etkilemeye çalışıyorlar. Ne yazık ki Türkiye’de bu şekilde bazı gazeteler var. Bir mahkemede hadise olur, yazarsın... Her gün yazılır mı? Bunları anlatmaya çalıştım.

Mahkemeyi etkilemeye çalışanlardan şikâyetçisiniz yani...

Elbette... İşimizle mi uğraşacağız, etkilemeye çalışanlarla mı? Hangisine zaman ayıracağız? Sadece gazeteler de değil üstelik: Daha bitmemiş, sonuçlanmamış bir davada herkesin bir

hükmü var! Mahkemeyi mahkemeye bırakmıyorlar ki... Biri savcı oluyor, diğeri avukat, öbürü hâkim... İyi de biz ne yapacağız peki? Bitmemiş bir dava hakkında konuşulur mu? Koca koca insanlar bunu bilmez mi?

Bu dava tahminen ne zaman biter?

Davanın dayandığı soruşturma bile hâlâ devam ediyor... Yani ucu açık... Bırakın davayı, soruşturmanın ne zaman biteceğini bile kimse bilmiyor... Yarın kimler alınacak, üç gün sonra kimler bu davaya dahil edilecek, neyle suçlanacaklar; belli değil... Daha şimdiden elimizdeki dosya bin beş yüz klasör büyüklüğüne ulaştı... O yüzden bu davanın nereye gideceğini, ne zaman biteceğini kimse bilemez... Çünkü yarın başkaları gelecek... Böyle ucu açık soruşturmalarda çok yanlış olur... Oluyor da... Ve bu tür soruşturmalar zamanla keyfiliğe kaçır, bu yüzden tehlikelidir..”

Mustafa Mutlu köşe yazısını şöyle bitiriyor:

“İşte; durum bu: Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük ve en önemli davalarından birine bakan mahkemenin başkanı, haklı olarak böyle isyan ediyor...

“Bu isyana hak vermemek mümkün mü?”

Adalet Bakanı bu isyana hak verdi ve Başkan K. Şengün’ü 13 Temmuz 2011 tarihinde Bolu’ya tayin ettirdi! Tahliyeler konusunda ve sanıkların delil toplamaya yönelik taleplerinin çoğuna olumlu görüş bildirip, kararlara muhalefet şerhi koyan Şengün (ki bu nedenden ötürü mahkemenin adı 2’ye 1 mahkemesi diye anılıyordu), **“Bu açıkça gözdağı vermektir!”** dedi.

*

İkinci anının sahibi **Erdal Atabek**, 03.10.2011 tarihli *Cumhuriyet*’te yayınlanan **“Nazi Döneminde Adalet”** başlıklı makalesinde herkesin ders alacağı şeyler yazdı:

“12 Eylül döneminin askeri mahkemesinde Barış Derneği davasının tutuldu sanıklarıydık. Kararı önceden verilmiş bir davada yargılandığımızı biliyordum. Yargılama süreci bir usulün yerine getirilmesi idi. O koşulların adaletine hiç güvenmedim. İstenen cezayı tutukluluk olarak çektireceklerinden emindim

Arkadaşlarıma da bu kanımı söylemiştim. Dediğim gibi oldu. İddianamede istenen ceza sonuna kadar tutuklu olarak çektirildi. Tutuklu olarak.

“Hapiste koğuşa gelen yargıç adaylarına şunu söylemiştim:

“Yargıçlık stajına mutlaka üç ay hapiste olağan koşullarda yatarak eğitim görme şartı konmalıdır. Hekimlere de stajlarında üç ay hastanede hasta gibi yatma şartı konmalıdır. İçeride yatmanın ne olduğunu öğrenmek eğitimin çok önemli bir parçasıdır.’

“Yargıçlar, arkalarında siyasal güç olduğu zaman bunun hiç değişmeyeceğini sanırlar. Savcılar, kendilerinin de gücü olduğunu sanırlar. Sanık kürsüsünden savcıya ve yargıçlara baktığım zaman bunu çıplak olarak görürdüm.”

*

*Üçüncü anı, usta gazeteci **Tufan Türeñç** tarafından 19.04.2010 tarihinde Hürriyet gazetesinde yayınlandı:*

“12 Eylül darbesinin aydınların tepesine balyoz gibi indiği günler...

Birinci Ordu Karargâhı olan tarihi Selimiye Kışlasında Sıkıyönetim Mahkemeleri devam ediyordu. Ben o dönemde Milliyet’te çalışıyordum ve sıkıyönetim davalarını izliyordum.

Bir gün Türkiye Komünist Partisi davasının duruşmasında gazeteci arkadaşımız Tanju Cılızoğlu savunmasını yapıyordu.

Tanju savunmasına henüz yeni başlamıştı ki, savunmanın sayfalarca olduğunu gören mahkeme başkanı askeri yargıç araya girdi:

‘Sayın Cılızoğlu, isterseniz savunmanızı okumayıp yazılı olarak verin. Zaman kazanalım, çünkü sanık arkadaşlarınız tahliyelerini bekliyorlar.’

Tanju, askeri yargıcın bu önerisini sevinerek kabul etti ve savunmasını okumadan mahkemeye verdi.

Tanju’dan sonraki sanıklar da aynı yöntemi izlediler ve savunmalar kısa zamanda bitirildi.

Arkasından tahliyeler geldi ve anımsadığım kadarıyla davada kimse de mahkûm olmadı.

Askeri yargıç müdahale etmeseydi ve savunmaların okunarak yargılamanın uzamasına engel olmasaydı, sanıklar tahliye için uzun bir süre daha cezaevinde kalacaklardı.

Bu olayı, Silivri Cezaevi'ndeki özel mahkemeleri izlerken ve oradaki sanıkların adalet bulamamaktan yakınmalarını dinlerken anımsadım."

Önceleri sınırsız savunmaya izin verilmesi, sonraları esas hakkında m tal aya cevapta s relerin kısıtlanması ve nihayetinde delillerin değerlendirme safhasının atlanması bir takvime göre yargılamanın yapıldığı algısı yarattı.

Mütalaaya Karşı Yapmış Olduğum Savunma

Yasalarımıza göre savcı iddianamesini yazdıktan sonra, yeni kanıt üretemez ve ekleyemez, ama savcının polise talimat vererek Birinci Bölümde anlatmış olduğum 2006 yılında yapılan bir röportaj ile 2008 yılında katıldığım bir televizyon programının peşine düştüğünü öğrendim. Mütalaanın açıklanmasını beklerken savcının *Türk Solu* dergisinin 2006 yılında yapmış olduğu bir röportajın yayımlandığı derginin nüshasını almak amacıyla polisi derginin yayıncısına gönderdiğini öğrendim. Derginin o sayısı arşivde bulunamamıştı. Ama polis doğal olarak daha başka bir yerden temin etmiş. Avukatım Cavit Subaşı da yine savcının 3 Nisan 2008 tarihinde *Kanal D'*de canlı yayınlanmış olan 32. *Gün* programının tapesini ( z m n ) istetmiş olduğunu söyledi.

Birinci Bölümde tam çözümünü verdiğim 32. *Gün* programına anımsanacağı üzere üç konuk katılmıştık. **Mahir Kaynak, Yalçın Küçük ve ben Erol Mütercimler. O tarihte bu programdaki yorumlarımız nedeniyle M. Kaynak ve E. Mütercimler MHP tarafından mahkemeye verildi.** Hakkımızda Ankara 23. Asliye Hukuk Mahkemesinde ceza ve tazminat davası açıldı. Davayı ben kazandım. İşte, savcı bir kez daha bu konuşmaları okuyup değerlendirmek (belki de lehime olarak!) istemiş.

Silivri'deki duruşmalarda son bir yıldır on binleri aşan sayıda insan kapılara yığılmaya başlamıştı. Bunun yarattığı baskı

sonucu Başbakan bir demeç verdi (*Cumhuriyet*, 2 Şubat 2013): “*Ver kararı bitir işi, bu kadar uzun tutukluluk olmaz!*” Bu söylev, Başbakanın kaçınıcı kez olduğunu artık takipte zorlandığım, yargıya müdahalesiydi. Belki tesadüf olabilir, ancak bu talimatın ardından mütalaa 18 Mart 2013 tarihinde yayınlandı, 15 Nisan 2013 tarihinde de Ergenekon mahkemesi savunmaları sınır-layan bir karar aldı. Müebbet ve ağır ceza talep edilen sanıklar, avukatları dahil 2 saat, ötekileri 1 saat savunma yapacaklardı. Bu süre içinde savunma yapmayanlar “susma hakkını kullanmış” sayılacaklardı. **12 Mart** ve **12 Eylül** sıkıyönetim mahkemelerinde gerek sanık gerekse avukat olarak bulunmuş olan Ergenekon davasının avukatlarından bazıları, askeri mahkemelerde bile böyle bir uygulamaya tanık olmadıklarını, savunmanın susturulmadığını söy-lediler. Aynı gün telefonla konuştuğum **Avukat Celal Ülgen**’in yorumu çok net oldu: “**Savunma yapmanıza gerek yoktur. Biz, size cezaları çok-tan yazdık!**” Birbirinden habersiz olarak aynı cümleyi avukatım **Cavit Su-başı** da telefonda söyledi ve ekledi: “**Artık buradan beraat bekleme!**” 30 Nisan 2013 tarihinde son kez yargıç karşısına çıkmış olduğum **Silivri’deki İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, yasayla ortadan kaldırılmış olan bir mahkemeydi. Ama ben yargılanıyordum ve ceza alacaktım.** Özel Yetkili Mahkeme ne demektir? Bu mahkemelerin misyonu ne idi? Bu soruların yanıtı R. T. Erdoğan’ın baş danışmanlarından yetmez ama evetçilerin desteklediği 12 Eylül referandumu anayasa **Osman Can** kitabında (Osman Can, *Darbe Yargısının Sonu*, s. 162-168, Timaş Yayınları, 2010) şöyle veriyor:

“Türkiye’de özel yetkili mahkemeler sorunu vardır. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri daha önce 1973 yılında kurulan Devlet Güvenlik Mahkemelerinin bir uzantısı; militarist milli güvenlik anlayışının bir yansımasıdır. Bu milli güvenlik yansıması, kendi kültürünü, kendi siya-setini, kendi kodlarını üretiyor, yargı üzerinden ve hukuk normları üze-rinden kendilerini meşrulaştırıyor. Anayasa ve yasaların tamamı bu mil-li güvenlik devlet anlayışı ekseninde yaratılmış durumdadır. Simdi dev-let güvenlik mahkemesini bu bağlamda değerlendirdiğimiz zaman, han-gi

amaca hizmet edeceği çok net olarak görülür. Bu amaç özgürlük ve demokrasi değildir. Devlet güvenlik mahkemesi, devletin güvenliğinin ne pahasına olursa olsun sağlamak üzerine kurulmuş, hukuk örtüsü altında çalışan ideolojik aygıtlardır. (...) Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve bunun üzerine kurumuş olan Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri Türkiye’de özgürlük ile güvenliğin karşı karşıya geldiği bir alanda denge yaratma amacıyla mahkemeler değildir. Amaç, tam anlamıyla özgürlük dediğimiz o “kötülüğe” karşı çok yüce bir kutsal(!) olan o devlet anlayışının ve duruşunun korunmasıdır. Daha metaforik ifadeler kullanırsak, Olimpos Dağı’nın etrafına kurulmuş ve hukukçu ya da yargıç cübbesi giymiş olan ideoloji aygıtlarının kimin dağın yamacına çıkıp çıkamayacağına karar verdiği mekanlardır. ”

AKP’de yönetimde de yer bulan Osman Can devam ediyor.

“2004 Anayasa değişikliğiyle Devlet Güvenlik Mahkemeleri bütünüyle kaldırıldı. Bu mahkemelerin tabelaları indirildi. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi (ÖYACM) tabelaları asıldı. ÖYACM’nin yetki kapsamı içerisine giren eylemler yine devletin güvenliğine ilişkin eylemlerdir. Peki, sonuç olarak ne değişti? Tabela değişti, makyaj yapıldı, birazda kapsam daraltıldı. Yine de Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerini Türk yargı sistemi içerisinde çok problemlili bir yeri işgal ettiğini hale kabul etmek gerekir. (...) Tarafsız olunamadığı zaman, ne olursa olsun, yargıç olunamaz, taraf olunur. DGM-ÖYACM bu eksende çalışır. (...) Ergenekon tanrıların vurulduğu bir davadır. ÖYACM eliyle, ordu içindeki tanrıları hatta yargının içerisindeki bazı tanrıları bile vurma sürecinin başladığı bir aşamadır. (...) Biz bugüne kadar faşizmin limanına demir atmıştık ve artık demir alıyoruz. Yelkenleri şişirdik ve gidiyoruz. Nereye gittiğimiz konusunda herkesin kafasında tabii bir karışıklık var. (...) Makyajını değiştirsen de fark etmiyor, çünkü sorun sensin demeye başlıyor bu ülke. (...) “Güleryüzlü Frankocu”luk olarak da nitelendirebileceğimiz darbeci sistemden kurtulamadığımız sürece zaten hayat hakkımız yoktur. Türkiye yelken alıyor. Peki nereye gidiyor?”

Ergenekon tertibiyle-komplosuyla Türkiye’nin nereye götürüldüğünü gördük. **Erdoğan’ın baş danışmanı Osman Can’ın**

ÖYACM'lerle ilgili söylediklerini artık ekleyecek hiçbir şey yok.

Savunmayı 30 Nisan'da yaptım. İddianamede açıkladığımı, çürüttüğümü düşündüğüm iddia ve kanıtların bir kez daha karşıma çıkarıldığını gördüm. Savcı aynı şeyleri tekrar tekrar yazmaktan bıkmıyordu. Artık bunu kanıksamıştım. İddianamede, **"Görüşmediğim dediği kişilerle çoklu sayıda telefon konuşması yapmıştır,"** cümlesini bir kez daha okudum. Yüzlerce sanık ve **avukat ile hukuk uzmanları, özellikle de Yargıtay telefon konuşmasının başka kanıtlarla desteklenmediği sürece kabul edilemeyeceğini haykırdılar.** Ama savcılar için bunun bir önemi olmadığını bir kez daha gördüm.

2012 yılı Ocak ayında **İddianameye karşı yaptığım savunmamda hiç tanımadığım, aramda konuşma geçmemiş kişilerin yazıldığını ortaya koymuşken, bir baktım, mütalaa'da da hem bu kişiler yer alıyor hem de yeni kişiler uydurmuşlar.** Düşününüz, aradan beş yıl geçmiş, düşünmüş taşınmışlar, ne uyduralım da Erol Mütercimler'i örgüt üyesi yapalım demişler; **hayatımda bırakın görmeyi, adlarını bile duymadığım kişilerle telefon konuşması yaptığım iddiası öne sürüldü.** Bu kanıtları nasıl çürüttüğümü, daha doğrusu çürüttüğüm umudunu taşıdığım savunmamı mahkemeye sunduğum haliyle veriyorum.

Daha önce İddianameye karşı savunma yaparken özgeçmişimi sunduğumdan, burada ek olarak dosyaya koydum. **Ayrıca yine 30 Ocak 2012 tarihindeki savunmamda telefon irtibatım olduğu iddia edilen kişilerle nasıl tanıştığım, tanıştırıldığım ve bağım konusunda da uzun açıklamalar yapmış olmam nedeniyle bu hususa da yeniden girmeyeceğim.**

Üçüncü Bölümde anlatmıştım, bir kez daha anımsamak gerekiyor. İddianameye savcının imzasıyla konulan telefon irtibat çizelgesinde şaka gibi bir irtibat var; siz de görüyorsunuz, sanık Erol Mütercimler kendisiyle tam 47 kez telefon konuşması yapmış (sayfa 275'deki çizelgeye yeniden bakınız!). Dünyada elindeki cep telefonu ile kendi kendisiyle benden başka konuşabilen bir kişi daha var mı acaba! Dünyada ilk kez kendi kendisiyle aynı telefondan ve meşgul vermeden(!) konuşmak suretiyle, kendisiyle kendisi arasında irtibat ku-

rarak terör örgütü üyeliği yaratan tek kişiyim! Bu çizelgedeki tuhaf durum, mahkeme heyetinin hiç umurunda olmadı.

İddianamede irtibatlı olduğumu iddia ettikleri bazı kişilerle hiç ilgim, ilişkim, irtibatım olmadığını ortaya koydum. Üstelik o kişiler de, söylediklerimi aynen doğruladılar. Bu yeterli olmamış ki, mütalaaya da hayatımda adını bile duymadığım, varlıklarından haberdar olmadığım kişiler eklenmişti. Zaten bu yeni üretimi görünce, “bu davanın” Silivri aşamasından kurtuluş olmadığına tamamen inandım.

Hem avukatım Cavit Subaşı hem de Celal Ülgen, baştan beri, bu mahkemeden “beraat” çıkmayacağına beni inandırmışlardı. Bu nedenle, son savunma dosyayı Yargıtay aşamasında dikkate alınacak şekilde hazırladık. Kısacası, 30 Nisan’da Silivri’ye gittiğimde, aşağı yukarı 5 Ağustos 2013 kararlarını biliyor gibiydim!

Bunun tanıklarından birisi de gazeteci **Mete Akyol**’dur. Kaç kez aynen şunu söyledim: “Bu dava 275 sanıklı, bunun yüzde 10’una, yaklaşık 25-28 kişi civarında, beraat verecekler. Aralarında ben de olmak üzere geri kalan herkese ceza yağdıracaklar. Bu dava hukuken değil, siyaseten bitirilecek. Bu aşamada tutuklama beklemiyorum.” **Avukat Suat Parlar** da bu yorumum üzerine, “Bazı subaylar ile Kemal Alemdaroğlu ve 4-5 kişiye tutuklama verecekler,” dedi. Avukat Zeynep Küçük, karar duruşmasından en umutsuz olanlardan birisiydi, benim de tutuklanabileceğimi söyledi.

C. Subaşı da, C. Ülgen de, mahkemenin tutuklama vereceğini tahmin ettikleri kişilerin adlarını da söylemişlerdi. Bunun da bir tespit olarak kayıtlarda kalması, gelecekte yazılacak hukuk, siyasi ve demokrasi tarihimiz hatta ‘stratejik düşünme’ derslerinde örnek olay olarak okutulması açısından önemlidir.

İDDİANAME'DE YER VERİLEN TELEFONLA KONUŞULDUĞU İDDİA EDİLEN KİŞİLER

1. ÇOŞKUN UMUR	15. İLYAS ÇINAR
2. DURMUŞ ALİ ÖZOĞLU	16. KEMAL YALÇIN ALEMDAROĞLU
3. DOĞU PERİNÇEK	17. MEHMET ŞENER ERUYGUR
4. ERBAY ÇOLAKOĞLU	18. MUSTAFA ALİ BALBAY
5. EMİN GÜRSES	19. SİNAN AYĞÜN
6. GÜLER KÖMÜRCÜ	20. TUNCAY ÖZKAN
7. GÜRBÜZ ÇAPAN	21. ÜMİT OĞUZTAN
8. HABİP ÜMİT SAYIN	22. VEDAT YENERER
9. HALİL BEHİÇ GÜRCİHAN	23. VELİ KÜÇÜK
10. HATİCE BAHTİYAR	24. YALÇIN KÜÇÜK
11. HALİS YAVUZ IŞIKLAR	25. EVRİM BAYKARA
12. HÜSEYİN VURAL VURAL	26. ERCÜMENT OVALI
13. HALİL KEMAL GÜRÜZ	27. MUZAFFER TEKİN
14. HASAN ATAMAN YILDIRIM	28. ADNAN TÜRKKAN
	29. MERDAN YANARDAĞ

İDDİANAME'DE YER VERİLEN AMA HİÇ KONUŞMADIĞIM KİŞİLER

1. DURMUŞ ALİ ÖZOĞLU
2. ERBAY ÇOLAKOĞLU
3. EVRİM BAYKARA – Tuncay Özkan 31 Ocak 2012 tarihinde savunmam sırasında bu kişiyi benim hiç tanımadığımı belirtmiştir.
4. ERCÜMENT OVALI - Savunmasında beni televizyonlardan bile tanımadığını söylemiştir.

İDDİANAME'DE YER VERİLEN ANCAK TV PROGRAMINA DAVET İÇİN ARANMIŞ KİŞİLER

1. DOĞU PERİNÇEK - Doğu Perinçek Doğuş Üniversitesi'ne konferans vereceği için de arandı.
2. KEMAL ALEMDAROĞLU
3. YALÇIN KÜÇÜK
4. HALİL KEMAL GÜRÜZ
5. MUZAFFER TEKİN - Asıl olarak eşiyile konuşulmuştur.

İDDİANAME'DE YER VERİLEN ANCAK 1 (BİR) KEZ KONUŞULMUŞ KİŞİLER

1. COŞKUN UMUR – Tarafımdan aranmıştır.
Nedeni: Bedrettin Dalan'dan randevu talebi.
2. HASAN ATAMAN YILDIRIM – Kendisi aramış 39 saniye konuşulmuş.
3. ADNAN TÜRKKAN – Kendisi aramış.
Muhtemeldir ki; konferansa davet amaçlıdır.
4. MERDAN YANARDAĞ – Tarafımdan aranmıştır. Muhtemeldir ki; kitap tanıtımı amaçlıdır. Ancak konuşulamamıştır.

İDDİANAME'DE YER VERİLMEDİĞİ HALDE "MÜTALAA"DA EKLENEREK ZİKREDİLEN (YERLEŞTİRİLEN) İSİMLER (KİŞİLER)

1. MEHMET HABERAL – Hayatımda hiç karşılaşmadım; konuşmadım.
2. HÜSEYİN NAZLIKUL – Hayatımda hiç karşılaşmadım; konuşmadım.
3. İLHAMİ ÜMİT HANDAN – Üniversitede el sıkışmış olabilirim!
4. BEDRETTİN DALAN – Mütevelli Heyeti Başkanı; Tanıyorum.
5. İSMAİL YILDIZ – Bir kez üniversitede el sıkıştım.
6. İBRAHİM ŞAHİN – Hayatımda hiç karşılaşmadım; konuşmadım.
7. EMİN CANER YİĞİT – Adını bile bilmiyorum.
8. MEHMET ADNAN AKFIRAT – Savunmamda anlatmıştım.
9. TURHAN ÖZLÜ – Hiç konuşmadım; karşılaştığımı bile sanmıyorum.
10. HÜDAYİ ÜNLÜER – Adını bile bilmiyorum.
11. ALTUNAY ŞAHİN – Adını bile bilmiyorum.
12. SELİM UTKU GÜMRÜĞÜ – Adını bile bilmiyorum.

İDDİANAME'DE YAZILI OLUP DA MÜTALAA'DA YAZILMAYAN KİŞİLER

1. ÇOŞKUN UMUR – Yerine İlhami Handan'ın yazılması uygun görülmüş.
2. DURMUŞ ALİ ÖZOĞLU
3. DOĞU PERİNÇEK

Mahkemeye sunduğum şekliyle bazı kişilerle irtibatımın var olduğu iddiasına baktığımızda ne denli zorlamayla ilişki yaratılmaya çalışıldığını görmekteyiz. Artık buna ne söylenebilir, şaşıtm kaldım.

Slaytlarla yaptığım bu sunumun ardından **mütalaa'da** tarafıma isnat edilen suçlamaları paragraflara bölerek ve her bir paragrafı da A-B-C-D... şeklinde harfleyerek yanıtlamayı uygun gördüm. Yer işgal etmemek amacıyla mütalaa metnini buraya koymuyorum, ama savunmamı paragraflara göre yaptığımdan, zaten suçlamanın ne olduğu ortaya çıkmaktadır.

A) PARAGRAFINDA SÖYLENENLERE CEVABIMDIR:

Bilebildiğim kadarıyla, emekli General Memduh Ünlütürk'ten duyduğum, yani kulak tanıklığı ettiğim şekliyle, kuruluş tarihi tam belirtilmeyen, ancak 1950'lerin başı ile ortalarında; kendi ifadesiyle faaliyetlerine son veriş de 1983 yılı olduğu ifade edilen bir yapılanmanın adının "Ergenekon" olduğunu medyada söyleyen ilk kişi benim.

Savcı beni şöyle suçluyor: "*Aydınlık* dergisinde (5 Ocak 1997) ve *Show 7V*deki (7 Ocak 1997) söyleşilerinde söylemediğini yani 'Ergenekon örgütünün dağıtıldığı, tasfiye edildiği gibi bir anlatımı yok iken, sanık Ferit İlsever'in konuşmasından sonra - **tekrar söz alarak** - '1990'larda *şekil değişikliğine gittiler. Ergenekon örgütü dağıtıldı. Haydar Saltıkların tasfiyesinden sonra bu örgüt gücünü yitirdi, bu da bir gerçek*' dediği..."

Bu kısma cevabım: Savcının Uluslararası Susurluk Konferansında, "...*tekrar söz alarak...*" ifadesi tamamen yanlış. Çünkü Ferit İlsever benden önce konuşmuştu; anlattıklarımı kendi konuşmamda doğrudan söyledim.

Benim söylediklerim ortada; bu konuda mahkemenize İddianame'ye karşılık verdiğim savunma, tutanaklarda duruyor.

Acaba başkaları bu konuda ne söylemiş? (1997'de sözünü ettiğim Gladyo karşılığı olan) Ergenekon nedir, ne zaman başlar, nereye kadar uzanır? Bu konuda bilgiler net mi? Tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık mı? Bu kez de bunu görelim.

Bu sorunun yanıtını 1980 öncesinin ünlü ülkücü teorisyeni, şimdi günümüzün 63 kişilik '**Akil adamlar**' listesinde yer alan

Radikal gazetesi yazar **Avni Özgürel** veriyor (Kaynak: *Yeni Şafak* gazetesi, 19.01.2009)

“1970’lere kadar Gladyoya da resmi adıyla Seferberlik Tetkik Kurulu, devlet bünyesinde Sovyet tehdidine karşı oluşturulmuş Silahlı Kuvvetler bünyesinde bir yapıydı. Derin devlet dediğimiz oluşum ise 12 Mart dönemecinin ürünüdür. Muhtemelen MİT Müsteşarı Fuat Doğu’nun emri ya da bilgisi dahilindedir... ”

Soru: Adı farklı olsa da devletin içinde bu tür oluşumlar var. Peki kimler yer almış?

Özgürel: *“Herkes. Asker, polis, yerli/yabancı istihbaratçı, diplomat! Bankacı, işadamaı, siyasetçi, gazeteci, vardır bu organizasyonda. Yetmez, Ülkü Ocakları’ndan da, Dev-Sol’dan da grupları kontrol eder. 12 Mart döneminden itibaren, gerek sağ gerekse sol gençlik grupları içinde kurulmuş bağlantıları hazırda zaten. ”*

Bugünün **“âkil adamı”** Özgürel devam ediyor: “Bu oluşum bir katar gibidir, bir vagona öğretim üyeleri, aydın insanlar, **âkil adamlar**, bir vagonda....”

Gazeteci A. Özgürel hem **“ülküçü”** hem de **“âkil adam”**; artık buna ne denir ki! **Takdir Yüce Mahkemenindir**, (bu kitap için ekliyorum: **A. Özgürel** aynı zamanda da **‘yandaş’ medya mensubudur.**)

Soru: 12 Eylül öncesi yaşanan siyasi istikrarsızlık, terör ortamı bu oluşumları besledi değil mi?

Özgürel: *“Evet, bunlar Ermeni meselesi gibi, PKK gibi ortaya yeni çıkan dertlerle baş etmekte pekala kullanılabilirlerdi. Bu oluşumda Erkan Gürvit’in, Haydar Saltık Paşa’nın etkisi oldu. Denendi, ASALA’dan kurtaracaklardı Türkiye’yi, ama başaramadılar; verilen paralar kumarhanelerde, barda, pavyonda tüketildi. ”*

Buradaki dikkat çekici husus şudur: Sözü edilen dönem 1970 ile 1980 arasındır. Benim de 12 Mart döneminde işkencesiyle ünlü Ziverbey Köşkü’nün kurucusu olduğu iddia edilen emekli General Memduh Ünlütürk’ten duyduğum, Ergenekon yapılanmasının 1983’te kaldırıldığıydı. Bu hususu savunmam sırasında 31 Ocak 2012 tarihinde anlatmıştım. Başbakan

Erdoğan'ın muteber şahsiyeti âkil adam Avni Özgürel'in anlattığıyla örtüşmektedir.

Yine dünkü ölkücü, bugünün yazarı **M. Metin Kaplan** şöyle diyor (Kaynak: *ÜLKÜCÜ DÜNYA GÖRÜŞÜ*, 25 Temmuz 2011): *“Ancak Memduh Ünlütürk de, Erol Mütercimler de önemli iki hususta yanılıyorlar. Kıbrıs'taki Ergenekon'u da Türkiye'deki ikinci nesil Ergenekon'u da ne Turgut Sunalp ne de Alparslan Türkeş kurmuş değildir!*

“Kıbrıs'taki Ergenekon'u, Seferberlik Tetkik Kurulu eski Başkanı Emekli Korgeneral Daniş Karabelen kurmuştur! Türkiye'deki ikinci nesil Ergenekon'u ise kimin kurduğu henüz belirlenememiştir! İkincisi Ergenekon 27 Mayıs'tan sonra değil, 27 Temmuz 1958 tarihinde kurulmuştur!”

Size iki çok iddialı kişinin kamuoyuyla paylaştığı fikirlerinden örnek sundum. Anlatılanların tamamı 12 Eylül 1980 öncesine ait bilgi ve yorumlar. Şimdi biz neye inanacağız? Savcı da bendenizi psikolojik harekât planının parçası ve çelişki içinde olmakla suçluyor. EK'lerde röportaj ve makalenin tamamını sunduğum “belgelere” göre her iki kişi de bu konuda çok iddialılar, **oysa ben yalnızca kulak tanığıyım.**

Mütalaaya karşı yaptığım savunmada, *Mustafa Balbay* kitabında (*Silivri Toplama Kampı Zulümhane*, s. 82-85) yer vermiş oluşundan dolayı konuşmamı uzatmamak için söylemediğimi şimdi buraya yazıyorum. **Görme özürölülerin fil tarifi gibi, herkesin kendine göre bir Ergenekon tanımlaması vardı.** Bunlardan birisi de yukarıda anlattığım iki kişiye ek olarak bu haksızlığı önlemek yerine tam tersten esen rüzgârla pervane döndüren değirmene su taşıyan, cansiperane biçimde savunan, kaç kez televizyon ekranlarından benim de -belki bunu istemedi- “alınmam” gerektiğini üstü örtük ifade eden **Şamil Tayyar**'dır.

Şamil Tayyar kapağında *Gölge İktidar- 1 Numaranın İzinde- Ergenekon İddianamesinin Şifreleri* başlıklarının yer aldığı kitabının 118. sayfasında, *“O halde nedir Ergenekon?”* diye soruyor ve şöyle devam ediyor:

“Ergenekon bu soruşturmayla birlikte ‘derin devlet’ tarifiinde kullanılan birer sembol-simgе haline geldi. Ancak dava konusu

olan Ergenekon daha dar anlamda tarifi zorunlu kılar...”

119. sayfada şu saptamaya yer veriyor:

“Daha dar anlamda; 12 Eylül öncesi kurulduğu iddia edilen, ilk kez emekli Binbaşı Erol Mütercimler, tarafından Susurluk’tan sonra telaffuz edilen Ergenekon ile 2001 yılında Tuncay Güney’in arşivinden çıkan ve bugün yargı önüne getirilen Ergenekon, aynı örgüt değildir. ”

Şamil Tayyar, bu saptamaların ardından, “Ergenekon’u kim kurdurdu?” diye soruyor, 120. sayfada şöyle diyor:

“Dar anlamda Ergenekon isminin ortaya çıkışma dair farklı tezler var.

27 Mayıs 1960 askeri darbesinden önce kuruldu. Başlangıçtaki amaç, Kıbrıs’taki Türkleri Rumlara karşı örgütlemektir. İçinde Alparslan Türkeş ve Turgut Sunalp vardı.

27 Mayıs 1960 askeri darbesinden sonra aynı amaçla kuruldu. Türkeş yine başroldeydi.

20 Temmuz 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı’ndan önce Kıbrıs’taki sivil direnişi örgütlemek için oluşturuldu. Ancak savaştan sonra yurtiçinde faaliyetlerini sürdürdü.

Batı Çalışma Grubu’nun tasfiyesiyle birlikte 1999 yılında kuruldu. Ak Parti’nin kurulduğu 2001 yılından itibaren faaliyetlerini hızlandırdı.”

Yineliyorum, **ben bir kulak tanıyıyordum, duyduklarımı anlattım. Şamil Tayyar gibi daha pek çok gazeteci ise yukarıda okuduklarımıza benzer ‘akla ziyan’ daha ne iddialar ortaya attılar. Ve onların yazdıkları ‘ayet hükmünde’ sayıldı.** Tayyar gibi daha başkaları da tanık bile yapılmadı! Ama ne hikmetse ben sanık oldum. Yargılanan, hüküm giyen ben oldum!

B) PARAGRAFINDAKİ İDDİA:

Savcılık bendenizi devamla şöyle suçluyor: “*Duruşmada tanık olarak dinlenen Can Dündar ve Celal Kazdağlı’nın sanık Erol Mütercimler’in Ergenekon örgütünün dağıtıldığı, tasfiye edildiği şeklindeki beyanlarını doğrulamadıkları...”*

Bu suçlamaya CEVABIMDIR: “Eğer duyduklarımı söylemeseydim kendimi inkâr ederdim; söylediklerimin arkasındayım.

Söylediklerimin arkasında durmasam da kendimi inkâr ederim. Bunu da kendime yakıştıramam şu anda... Ama olmamış olana da “olmuştur” diyemem.

Her iki tanığın da ne söylediği beni gerçekten de hiç ilgilendirmiyor. Bir kez, benimle söyleşiyi yapan Celal Kazdağlı'ydı, **Can Dündar'la bu süreçte karşı karşıya bile gelmedik.** Program bant yayınıydı. Daha önceki Savunmamda “tapelerin” bazı kısımlarına da itiraz kaydı koymuştum. Ancak, anladığım kadarıyla, Savcılar için çok değerli iki tanıktan söz edilmekte. (Mahkemeye gösterdiğim) Bu köşe yazısında mütalaaya ağır eleştiri var.

Bu durumda **Can Dündar**'ın 09.04.2013 tarihli *Milliyet* gazetesinde **“Madem güçlüsünüz, bu korku niye?”** başlıklı yazısından bazı bölümleri sunuyorum:

“Günlerdir “Ergenekon” davasının “Esas Hakkında Mütalaası”nı okuyorum.

2271 sayfa... Oku oku bitmiyor.

20 yerde adım geçiyor, örgütle ilgili ilk kitabı yazdığımızdan bahsediliyor.

“Ergenekon” kitabında adını koyduğumuz örgüt, davanın iddianamesinde de kitaptakine benzer ifadelerle suçlanıyor: “Ergenekon terör örgütü en başta, ‘derin devlet’ ifadesi ile anılan, ülkemizde birçok kanlı eylemler gerçekleştiren, gerçekleştirdiği bu eylemlerle ciddi kriz, kargaşa, anarşi, terör ve güvensizlik ortamı oluşmasını amaçlayan ve bunu kısmen de olsa başararak ülkemizin gelişme ve kalkınmasının önünde engel olan bir örgüttür.”

İddianamenin üzerinden 4,5 yıl geçti, o arada birbiriyle alakasız 20 dosya birleştirildi, sonunda savcı müjdeyi verdi: “Ergenekon’un varlığının sabit olduğu anlaşılmıştır.”

Ne beklersiniz?

Bizim kitapta yaptığımıza benzer bir tarihçe vermesini, örgütün dış bağlantılarını göstermesini, ne zaman, nasıl, nerede kurulduğunu ortaya sermesini, örgütün lider kadrosunu ve finans kaynaklarını belgelenmesini değil mi?

Ama yok.

Kim kime telefonda Başbakan'ı kötölemiş, kimler hükü-

meti devirmeye niyet etmiş, bunlar var; ama örgütün lideri de yok, iddi-anamede bahsedilen “kanlı eylemleri” de...

Türkiye’yi darbeye sürükleyen 16 Mart, Balgat, Bahçelievler kat-liamları yok mesela; Doğan Öz, Abdi İpekçi, Kemal Türkler cinayetleri yok.

Öldürülen Kürt işadamları, yakılan köyler, faili meçhul cinayetler, derin devletin suikast işi verdiği tetikçiler yok.

Susurluk yok.

Bir tek faili belli Danıştay saldırısı var; o kadar...

Okudukça, “İnsanlar bu suçlamalardan mı yıllardır tutuklu tutuluyor?” diye soruyorsunuz.

Savcının muteber kabul ettiği tanık **Can Dündar** devam ediyor: **“Mahkeme ne derse desin, bu dava vicdanlarda kaybedilmiştir. ”**

Beni çarpıştırmak (ve yalancı çıkarmak) amacıyla Savcılık Makamının öne sürdüğü değerli tanığı Can Dündar’ın yorumu bu şekilde. (Can Dündar’ın da bu kitabı yazma aşamasında telefon kayıtlarının dökümünü isteselerdi kim bilir benim görüştüğüm kişilerle belki daha fazla görüşmüş olacaktı. İşin doğası gereği bu böyledir, ama ben sanığım o tanık!)

Ayrıca (C. Dündar) yazılarında beni nasıl tanıdığını da şöyle belirtiyor: *Milliyet*, 28 Ocak 2008, Can Dündar’ın **“Ergenekon”** başlıklı yazısında şunu söylüyor: **“Ergenekon’u... bu ismi ilk kez 12 Mart’ta ihtilalci deniz su-bayı Erol Mütercimler, Tümgeneral Memduh Ünlütürk’ten duymuştu. ”**

Ben o tarihte 17 yaşındaydım, subay da değildim.

Can Dündar ve **Celal Kazdağlı** imzalı *Ergenekon* (ilk baskısı 1997; İmge Yayınevi, 14. baskı, 2008) adlı kitabın 87. sayfasında ise bu kez şöyle yazmışlar: **“...Olayın tanıklarından biri de o dönem askeri öğrenci olarak İstanbul Üniversitesinde okuyan Erol Mütercimler’di. ”**

Savcının muteber tanığı aynı yazar, sözde benimle konuşmuş, ama bir türlü bendenizin ne iş yaptığını karar verememiş. **Söylediğinin ikisi de yan-lış. Çünkü Can Dündar benimle bu süreçte hiç karşılaşmadı, (konuşmadı, bu nedenle de doğruyu yazamadı).**

Ancak **Savcı, Can Dündar'ı ve Celal Kazdağlı'yı tanık göstererek beni yalancı çıkarmaya çabalamış.**

Anlattığım bu nedenden ötürü, duruşmada tanık olarak dinlenen Can Dündar ve Celal Kazdağlı'nın, Erol Mütercimler'in Ergenekon örgütünün dağıtıldığı, tasfiye edildiği şeklindeki beyanlarını doğrulamadığını ileri süren iddia makamının görüşü, **"duruşmada" geçerlik kazanamadığı görülmüştür.**

Can Dündar ve Celal Kazdağlı'nın, duruşmada kendilerine sorulan örgütün dağıtıldığı, tasfiye edildiği konusunda Erol Mütercimler'in kendilerine bir şeyler söyleyip söylemediği konusunda "Bilmiyorum," şeklinde "zapta geçen" cevaplarının Erol Mütercimler'in beyanlarını doğrulamadığı şeklinde yorumlanması, dosya kapsamına ve tutanaklara yansıyan beyanlara bahse konu kişilere söylemem söz konusu olamaz. Böyle bir mecburiyetim de yoktur. Adı geçen iki televizyoncu ile o tarihte Show TV'ye yaptıkları program nedeniyle konuştuk. İddia makamı bu iki kişinin savcı olduğunu ya da yargıç görevine sahip olduğunu sanıyor! Bu iki kişi sorgucu değil ki, duyduğum her şeyi bunlara anlatayım. Savcının mantığını anlamak olanaksız hale gelmiştir.

C) PARAGRAFINDAKİ İDDİA:

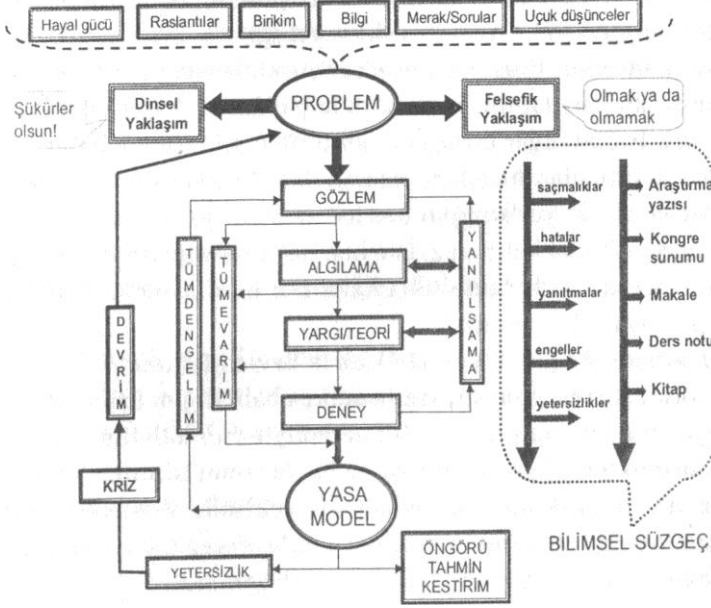
"Emekli generaller Kemal Kayacan ve Adnan Ersöz'ün Ergenekon örgütünün azmettirmesi ile 1991 ve 1992 yıllarında suikast sonucu öldürüldükleri ifadeleri ile Ergenekon örgütünün 1983 yılında dağıtılmış olduğu beyanları arasında açık bir çelişki ve duruşmasındaki savunmasında bu çelişkili durumu mantıklı bir şekilde izah edemediği..."

Bu iddiaya CEVABIMDIR:

Yukarıdaki şekliyle Savcılığın görüşü de **dosya kapsamına ve beyanlarım açıkça aykırıdır.** Önce, mahkemede anlatmadığım düşüncemi yazıyorum. 31 Ocak 2012 tarihinde savcının sorusu üzerine uzun uzun anlatmıştım. İddianamede telefon görüşmeleri dışında, sözde Ergenekon terör örgütüne hiçbir şekilde bağ ve bağlantı kuramayınca, ne bu davayla ne de benimle (tabii ki çok yoğun duygu bağım var) ilgisi olan Kemal Kayacan

suikastı mütalaaya yerleştirilmiş. Aynı cinayet iddianamede de yer almıştı, orada savunmamı yapmışım. Savcının yöntemi ve üslubu, ben ne savunma yaparsam yapayım, aynı soruyu tekrar tekrar yazmak ve sormak üzerine kurulmuştu. Bir kez daha, baygınlık gelinceye kadar aynı savunmayı yapmak zorunda kaldım. Bu cinayetin hesabını da benden sorunca, avukatım Cavit Subaşıyla, tıpkı telefon irtibat çizelgesinde olduğu gibi, **“Beraat vermemek için üretim yapmışlar,”** dedik.

Bir hususu düzeltmek gereği duydum. **Mahkemeyi ne kadar ilgilendirir bilemiyorum, ama özellikle bir yanlış düzeltelim. Kemal Kayacan komutanım general değil Oramiraldır ve Deniz Kuvvetleri Komutanıdır.**

Bilimin bir çizelgesi (solda) ve bilimsel süzgeç (sağda)

Kaynak: Levent Sevgi, Nebilim Yahu, Eksen Yayıncılık, İstanbul, 2006,

s. 41.

31 Ocak 2012 tarihindeki savunmamda söylemiştim. Kemal Kayacan Amiralimin bende emeği çoktur; hakkını ödeyemem, özellikle denizcilik tarihimiz konusundaki çalışmalarımın ışığıdır. Kendisini manevi babam olarak görürüm. Duygu bağım çok yoğundur. Bu nedenle cinayetle ilgili yaptığım değerlendirme ve yorum tamamen bu psikolojiyle ilgilidir. Daha önceki **Savunmamda da söylediğim gibi, “Benim de saçmalama hakkım var...”** Bu hakkımı Savcı bile elimden alamaz!

Bir probleme çözüm arayışlarının yöntemi çizelgede verilmiştir. (Savunmam sırasında bu şemayı mahkeme heyetine verdim, anlatacaklarımı daha kolaylıkla takip etsinler istedim. Mübaşir, Başkan H. H. Özese’ye verdi, o da şekle baktı ve ‘dinsel yaklaşım’ kısmını daire içine alıp, sağ yanında oturan yargıca verdi. Niye buna gereksinim duydum, bilemiyorum!) Bu şemaya göre; eğer veriler tamamen açık, tartışmasız ve üzerinde kuşkular yoksa herkesin itiraz edemeyeceği analizler yapılabilir. Hatta kimsenin itiraz edemeyeceği yorumlar da yapılabilir. Ve senteze de ulaşılabilir. Ama burada (sui-kastta) ne yazık ki her şey çok kapalı. Eğer çizelgede görüldüğü gibi ‘saçmalıklar, hatalar, yanıltmalar, engeller, yetersizlikler’ varsa, ya ‘spekülatif tezler sunmak; ya ‘komplo teorisi’ yazmak ya da ‘akıl oyunu’ yapmak zorunda kalırsınız. İşte ben de bunu yapıyorum ve yaptım... İşin içine duygusallıkta karışınca bu durumda da bazen “saçmalayabiliyorsunuz.”

Duruşmada (2012 yılı 31 Ocak’ta Savcı Mehmet Ali Pekgüzel sormuştu) **sorgum sırasında açıkça belirttiğim üzere Kemal Kayacan ile duygusal yakınlık nedeniyle ruh haletimin yarattığı sözcükleri söylememin ya da söyleyemeyişimin, çelişkili, mantıklı bir şekilde izah edememe şeklinde yorumlanması, insani açıdan son derece yanlış ve anlaşılmaz bir yorumdur.**

Savcının yanılığı içinde olduğunu değerlendirdiğimden ona yardımcı olmak üzere bu bağlamdan hareketle, **K. Kayacan Oramiralimizin kızı Fatoş Hataylı**, öz babasına yapılan suikastla ilgili neler söylemiş, kısaca dikkatlerinize sunmaktayım.

Birinci kaynak: 25.07.1993 tarihli *Milliyet* gazetesinde: **“Babamı solcular öldürmedi.”**

Yasadışı Dev-Sol militanlarının gerçekleştirdiği suikastın üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen sonuç alınmadığını belirten Fatoş Hataylı, **“Neden babam hedef seçiliyor?”** sorusunun yanıtını arıyor. Kemal Kayacan’ın öldürülmesi ile *Kıbrıs Çıkarması* arasında bağlantı kuran görüşlerle ilgili bir soruyu yanıtlayan Fatoş Hataylı şunları söyledi:

“Kıbrıs çıkarması ile babamın öldürülmesi Temmuz ayının aynı günlerine denk geliyor. Ama şöyle bir şey var. Eğer bu bir intikam ise neden 18 yıl sonra alındı? Babamın öldürülmesinin Yunanistan’da büyük mutlulukla karşılanması şüphelerimi artırıyor. Suikastın, Kıbrıs’la bir bağlantısı olduğunu birçok subayımızdan işittim. ”

Fatoş Hataylı, EP'nin (Ekonomi Politika dergisi), *“Dev-Sol örgütünün saldırıyı üstlenmesine, bu konuda yargılanan insanların bulunmasına ne diyorsunuz?”* sorusu üzerine şöyle konuştu: **“Dev-Sol’un da intikamı olamaz. Ya da Dev-Sol bir yanlışlık yaptı bu işte. Babamın bu işlerle, örneğin işkenceyle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Açık konuşuyorum, sosyal demokrat bir adamın solcu bir grup tarafından vurulmasını imkânsız görüyorlar. Dış mihraklar mı, iç bölücü çeteler mi bilemiyorum. Her ne için yapıldıysa, ben babamın sevilen bir isim olmasından dolayı yapıldığına inanıyorum. ”**

Oysaki devlet, bu suikastın Dev-Sol tarafından işlendiğine karar verdi.

Fatoş Hataylı’nın *Ekonomi Politika* dergisine yaptığı açıklamasından 10 yıl sonra ise 4 Ağustos 2003 tarihinde *AKSİYON* dergisinden **Faruk Mercan’a** verdiği röportajda aynen şunu söylüyordu:

“MİT Suikastı Biliyordu!”

*“12 Mart 1971 döneminde, ihtilalci sol grupların her zaman sempati ile baktığı bir komutandı. Nitekim o dönemde ihtilalcilerle **Mahir Çayan** liderliğindeki Türkiye Halk Kurtuluş Partisi Cephesi arasındaki bağlantıyı sağlayan kişi olan **Binbaşı İbrahim Keskin**, 20 Mart 1996 günü Siyah Beyaz gazetesinde yayınlanan sözlerinde **Oramiral Kemal Kayacan**’ın Dev-Sol’un hedefi olmasını anlayamadığını şöyle belirtmekteydi: “Deniz Kuvvetleri*

*Komutanı **Oramiral Celal Eyicioğlu**'nu sevmezdik. Onu aramızda istemiyorduk. Ama **Kemal Kayacan**'ı severdik. İstanbul'da Donanma Komutanı idi. Bizimle birlikteydi. Daha sonradan Dev-Sol tarafından öldürüldü. Kayacan, öz ve fikirde bizimle beraberdi. Dev-Sol neden onu hedef seçti, bunu anlamış değilim."*

..Babamın ismi Dev-Sol'un yayınladığı ölüm listesinde yoktu."

Soru: "Teoman Koman ile görüştüğünüze göre, Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan olayı aydınlatmasını istediniz mi?"

F. Hataylı: "Hayır, o da olaydan sonra pek görevde kalmadı zannedersem. Çünkü ben bekliyordum. Ben bu sürede beklerken herhalde mahkeme ele alınmadı diye düşünüyordum. Sonra çok üst makamda birisine sordum. Bana dediler ki, 'Mahkemeyi siz takip edeceksiniz. Siz avukat tutacaksınız. ' Dedim ki, nasıl olur, bana devletin haber vermesi gerekmiyor mu?... En sonunda baktım ki ben başka düşünüyorum, karar başka türlü. **Biz hiçbir mahkemeye de çağırılmadık.** Gidip de takip etmek çok zor..."

F. Mercan: "Sanıklar yakalanamayınca takip de yapamazsınız..."

Ülkücü Dünya Görüşü isimli dergide 25 Temmuz 2011 tarihinde **M. Metin Kaplan** imzasıyla "**Kemal Kayacan Suikastı**" üst başlığıyla şöyle yazıyor: "Suikastı, gazeteleri arayan kişi Dev-Sol adına üstlendiklerini açıkladı... Ve "son günlerde artan işkence ve baskılardan dolayı Oramiral Kemal Kayacan'ın adı, Dev-Sol'un daha önce açıkladığı öldürülecek kişiler listesinde geçmiyordu... Üstelik **Kemal Kayacan, Donanma Komutanı iken 12 Mart döneminde Mahir Çayan liderliğindeki THKP-C ile temas halindeydi... Ve THKP-C ileri gelenleri Kemal Kayacan'ı kendilerinden sayarlardı...** Öyle ise Dev-Sol, Kemal Kayacan'ı neden ve niçin öldürmüştü?"

"Ne ise... **Dev-Sol, emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ü olduğu gibi emekli Oramiral Kemal Kayacan'ı da Ergenekon'u deşifre ettiği için öldürdü!**"

Bu beyan da, Cumhuriyet Savcısının örgütün öldürdüğü şeklindeki beyan ve kabullerinin doğru olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Görüldüğü gibi Oramiral Kemal Kayacan'ın kızı da, ülkücü bir yazar Metin Kaplan da; Fethullah Gülen Cemaati dergisi *AKSİYON*'un yazarı hukuk mezunu Faruk Mercan da çelişki içindedir!

Kimse mahkemenin kararından tatmin olmamışken, oramirale bu denli minnet ve gönül borcu olan bendeniz konuşmasında çelişki var diye suçlanmaktayım. Bu hangi insaf ve vicdan ölçüsüyle bağdaşır!

Bu bakımdan **bu kadar şüphe ve karanlıklar içinde, çelişkilerle dolu olayın net olarak ortaya konulmadığı bir gerçek iken**, benim duygusal nedenlerle yer alan beyanlarımın çelişkili olduğu ve bu durumu mantıklı bir şekilde izah edemediğim yorumu son derece yanlış bir yorumdur.

Analize analizle karşılık verilir. Hukuki metinle karşılık verilmez. Benim akademik özgürlüğüm bile savcılar tarafından elimden alınıyor. Yargıtay içtihatlarına göre fikir açıklamalarında çelişki üzerinden ceza verilemez. Hem çelişki hem de şüphe tanık lehine değerlendirilir ilkesi tamamen göz ardı edilmiştir. Savcı çelişkinin hukuki tanımını yapmalıydı. Savcı, tamamen kendisini kaptırmış, akademik kimlikle, yazar kimliği ile çelişki var açıklamasını yapmaya soyunmuş; bunu yapamaz. Olguları sıralıyorlar. Eğer olgular tarih sıralamasıyla yapılırsa gayet tabii ki çelişki olur. Hele burada olduğu gibi, algı olgu yerine de konmuşsa, mahkemenin vicdanına sığınmaktan başka yapacak hiçbir şey kalmıyor!

D) PARAGRAFINDAKİ İDDİAYA CEVABIMDIR:

İddia makamı Ergenekon Hakkında Mütalaa'da; *"1997yılından (kulak tanığı olarak anlattığım Ergenekon yapılanmasından) 2008 yılına kadar Ergenekon'dan hiç bahsetmediğimi..."* ifade eden Savcı, bu nedenle 'Neden konuşmadı?' diyerek beni suçlamaktadır! Bunu anlamış değilim. Neden?

Bir kişi 'niçin konuşmamış' diye suçlanabilir mi? Bunun başka örneği var mıdır acaba?

Bilemiyorum.

2012 yılında İddianameye karşı mahkemenizde yapmış olduğum savunmamda da söylediğimi bir kez daha yineliyorum; **General Memduh Ünlütürk'ün anlatımlarında ciddi çelişkiler, tutarsızlıklar gördüğüm için bir daha konuşmadım. Ayrıca duygularım da bana, "Bu konudan uzak dur!" dedi. Savcı tarafından bu nedenle suçlanıyorum.**

Öte yandan Soğuk Savaş döneminin Ergenekon'u yani Türkiye Gladyo'sundan bana ne ki, Savcının suçlamasına hedef olduğum "anlatımlarımı kıymetten düşürme çabasına" gireyim. Tam tersine, bu örgütlenmenin Gladyo'nun ortaya çıkarılması için 1997'de konuştum ve ardından da sustum. Çünkü devletin unsurları parmağını bile oynatmadı.

E) PARAGRAFINA CEVABIMDIR:

Bana anlatılan Ergenekon adlı yapılanmanın başka deyimle "Soğuk Savaş döneminin Gladyo'sunun" deşifre olmasına çalışan kişi benim. Dergiye röportaj vermişim; Uluslararası Susurluk Konferansında konuşmuşum; Show TV'de anlatmışım, daha ne yapsaydım. Buna rağmen Savcı, "...daha sonraki tutarsız açıklamalarıyla bilgi kirliliği oluşturma faaliyeti oluşturmaya..." suçluyor.

Asıl bundan daha tutarsız ne olabilir?

Duyduğumu bana anlatıldığı kadarıyla üç farklı platformda söyleyen benim; üzerine ekleyerek bire bin katarak anlatsaydım, asıl o zaman "psikolojik harekât" planı parçası olurdum; asıl o zaman "bilgi kirliliği" yaratırdım. Kulak tanıdığı olduğum her neyse onu anlattım. Bilgi kirliliğini kimin yarattığını bulmak akıl sağlığı yerinde olanlara kalsın.

Savcılık tarafından **"Niye Susurluk kazası sonrası anlatıldı?" diye suçlanıyorum.**

Birincisi; 1995 yılı 25 Mayıs'ına kadar, Deniz Kuvvetlerinde subaydım; zaten konuşamazdım. Ardından yurtdışına gittim, iki yıla yakın Avustralya'da kaldım. Köklü dönüşüm 1997 yılıdır.

İkincisi; General Ünlütürk'ün bana anlattıkları bende bir yükü. Susurluk olayı sonrası, Soğuk Savaş dönemi Gladyo'su

nu anlatmak, **ülkesinde demokrasinin yaratılmasına katkıda bulunmak, benim gibi bir Kemalist aydının, entelektüelin boynunun borcudur.** Ama bugün bir düş kırıklığı içindeyim. Çünkü Türkiye’de hiçbir makam, kulak tanığı olduğum örgütlenmenin ve o dönem cinayetlerin üstünü açma girişiminde bulunmadı.

Üçüncüsü; Susurluk olayı 1997 yılında olduğu için bu tarihte konuştum. Durup dururken anlatacak halim yoktu.

F) PARAGRAFINDAKİ İDDİAYA GELİNCE:

İşçi Partisi’ndeki aramada bulunan ve **MÜTERCİM: (4.3.1997)** başlıklı bir metinde yazılanlardan hareketle suçlanıyor oluşumu mahkemenizin takdirine bırakıyorum. Bu konuyu Savcının sorusu üzerine **31 Ocak 2012 tarihindeki Savunmamda dile getirmiştım; kabul edilebilir bir şey değildir.**

Benim yaşamını bildiğim, tanıdığım Doktor Memduh Eren’in subay olduğunu söylemem akıl tutulmasından başka bir kelimeyle ifade edilemez.

O kâğıtta birçok isim yazılmış ve karşılarında da meslekleri ve o anda ne yaptıkları yazıyordu. Bu kişilerden birisi de, benim çok yakından tanıdığım Psikiyatr Doktor Memduh Eren’di. Oysa kâğıtta mesleği subay olarak yazılmıştı. M. Eren’in evinde onlarca kez konuk olduğum, Fenerbahçe’nin unutulmaz sol beki, **12 Mart döneminin “köprü ayağının havaya uçurulacağı komplosuna kurban edilip, işkenceler gördüğü Bomba davasının” üç şüphelisinden birisi olarak topluma tanıtılmış olan tıp doktoru Memduh Eren’e, ben, subay diyeceğim!** Bu hangi akılla açıklanabilir? Üstelik Memduh Eren, sevgili Güneş ablamın kocasıydı. Pes doğrusu! Pes!

Savcı diyor ki; (İP’de bulunan evrakta yazılanlar) Erol Mütercimler’in düşüncelerine benziyor. Olabilir.

Bir örnek vereyim: **Ben Kemalistim, NATO Atatürkçüsü değilim. Bunu hep söyledim. İlk söylediğimde de 24 yaşındaydım. TSK’dan da binbaşı rütbesinde 1995 yılında kendi isteğimle ayrıldım. Televizyonlarda, kitaplarında bunu açıkça dile getiren kişilerin başında geliyorum, bu husus sır değil ki.**

Bu kadar yıldır Türk devrim Tarihi derslerinde hep bunu anlatırım, sayılarının kaç bin olduğunu unuttuğum öğrencim bu düşüncemi bilmektedir. Avustralya’da SBS radyosunda program yaptığımda (1995-1996 yılı) orada da fikirlerimi anlattım. Kısacası, bu konudaki düşüncemi yalnız Türkiye değil, Avustralya’daki Türkiye’den göçmen giden topluluk da biliyor. Onlar da öğrendi. Artık ne söyleyeyim!

Şimdi de size farklı bir örnek vereceğim: Bu türden yakıştırmayla ilk kez savcı mütalaasında karşılaşılıyor değilim, daha önce de buna benzer, bana ait olmayan fikirler sanki benim ağzımdan çıkmış gibi yazılmıştı. Buna itirazı, o dönem hocam olan **Prof. Toktamış Ateş**, gazetedeki köşesinden yaptı. Daha henüz ordudan ayrılmamış, subaydım. 9 Nisan 1994 tarihinde *Cumhuriyet* gazetesinde Toktamış Ateş **“Sorumluluk”** başlıklı makalesinin son bölümünde şunu yazmıştır:

“Erol Mütercimler çok sevdiğim bir öğrencimdir. Bir yandan Silahlı Kuvvetler’deki görevini yürütürken bir yandan da Uluslararası İlişkiler’de doktora çalışmalarını yürütür. Bu arada fırsat buldukça da özgün ve ciddi araştırmalar yapar ve yayınlar.

“Yeni yayımlanmaya başlayan bir dergi geçenlerde, Erol’un ağzından bir şeyler yayımladı. Ancak ülke bütünlüğü, Güneydoğu sorunu ve Türk dış politikasıyla ilgili olarak ‘karşı çıktığı’ ve kendince mücadele ettiği ne varsa, Erol’un ‘görüşü’ olarak yayımlandı. Ben de araya girdim. Düzelteceklerini söylediler, özür dilediler. Bugüne kadar ses çıkmadı. Ama zaten düzeltseler ne olur, düzeltmeseler ne olur? Kimilerinin kafasına bir soru işaretini soktular artık. Ne kadar büyük bir sorumsuzluk bu, ne kadar büyük bir cüret. ”

O günkü Genelkurmay Başkanlığı ya da Deniz Kuvvetleri Komutanlığının sorumluları basiretli davranıp Toktamış Ateş’in yazısını dikkate aldılar da mahkemeye verilmekten kurtuldum.

Demek ki Savcılık (Ergenekon savcıları) bu “yalan yazıları” görseydi kim bilir başıma neler gelirdi?

G) PARAGRAFINDAKİ İDDİAYA CEVABIMDIR:

“Adli anlamda örgütün deşifre edilmesinin zor olduğu”

.....şeklinde beyanların benimle hiçbir ilgisi olmayıp tamamen MÜTALAA’nın görüşüdür.

H) PARAGRAFINDAKİ İDDİAYA CEVABIMDIR:

“Hiç konuşmadığım,”

“Hiç tanımadığım, yüzünü bile görmediğim,”

“Yalnızca konferans ve televizyon programları nedeniyle tanıştığım, tanıdığım,”

Kişilerle yaptığım iddia edilen **üretme dayalı uydurma konuşmaların** örgütsel irtibat konuşmaları olarak değerlendirilmesi, akıl ve mantık kurallarına aykırı olduğu gibi, hayatın ve yaşamın olağan akışına da açıkça aykırıdır.

“Sözde Ergenekon Terör Örgütü”ne mensup pek çok kişiyle irtibat kurduğum şeklinde bir suçlamayla yüz yüzeyim.

Bu suçlamaya cevabımı **EK-I’de** şematik olarak verdim. **İddianamede-kiler** yetmemiş olacak ki **Mütalaa’da** bile yeni 12 kişi uydurulmuştur. İddia-nameye konmuş olan çizelgeyi bir kez daha mahkemeye veriyorum. **Orada Erol Mütercimler yine Erol Mütercimler ile 47 kez konuşmuş görünüyor. Sonra vazgeçmişler’** **Ercüment Ovalı ile 47 kez görüşme koymuşlar. Bu zor-lamayla suçlu üretmeye dönük kanıtlar masaldan ibarettir.** Bu yargılama sürecinde öğrendim ki, **Yargıtay içtihatlarına göre, somut olay ve kanıtlarla desteklenmediği sürece tek başına telefon görüşmeleri kanıt kabul edile-rek suçlanma nedeni olamaz.** Orada **“Takdiri Yüce Mahkemenize bırakıyo-rum,”** demiştim. Şimdi de sizin vicdanınıza havale ediyorum.

I) PARAGRAFINDAKİ İDDİAYA GÖRE:

Savcılıkça, **Susurluk olayı, Danıştay eylemi, AK Parti’nin kapatılması davası, askeri darbe tartışmaları** gibi her önemli olayda sözde örgütün pro-pagandası için konuşmuş olduğum ileri sürülerek, bendeniz suçlanmaktayım.

İddiaya Cevabımdır:

Daha önceki paragraflarda söylediklerimden dolayı suçlanırken, bura-da ise ülkenin politik gündemini, tarihini araştırma,

mı, sonuçlarını yazmamı, kamuoyuyla paylaşmamı, televizyon programı yapmayı, Savcılık Erol Mütercimler'e yasaklamıştır... Demek ki, ne söylersem örgüt suçuyla suçlanacağım... Her türlü kamusal faaliyetim Türkiye için "tehlike suçu" oluşturuyor, demektir.

Savcılık, **bendenizin akademisyen, öğretim üyesi, uzman, televizyon programcısı, senaryo yazarlığı ve hatta sinema oyunculuğu kimliklerimi** tamamen gözardı ederek, provokasyon yaratmaya dönük hiçbir birikimi olmayan sıradan, üstüne vazife olmayan konularda konuşan birisi gibi algı yaratma peşindedir. 35 yıllık öğretim üyesi, **siyaset bilimi ve uluslararası ilişkiler, Türk devrimi tarihi, siyasi ve ekonomik ideolojiler, siyasi düşünceler tarihi, stratejik düşünme, jeopolitik ve kriz yönetimi derslerini** veren; yıllardır **stratejik düşünme-akıl oyunu-komplo teorileri** konularında kitaplar yazan, bu adlarla televizyon programları yapan birisi olarak **konuşma hakkını kendimde gördüm, görüyorum, görmeye devam edeceğim.**

İnsanlık tarihi üç özgürlüğün elde edilmesi için milyonlarca insanın bu uğurda can verdiğini yazmaktadır. Bunlar; daha önce de birkaç kez yinelediğim **düşünme, düşündüğünü ifade etme ve inanç özgürlüğü mücadelesidir. Buradan geriye mi döneceğiz?** Bu mahkemenin tarihsel bir görevi de, iddia makamına düşünmenin ve ifade özgürlüğünün kısıtlanamayacağını söylemektir.

Bir örgütün propagandasının nasıl, hangi araçlarla gerçekleştirildiği Yargıtay içtihatlarıyla ortaya konmuştur. Takdiri Yüce Mahkemenize bırakıyorum.

Savcının buradaki isnadı şu demektir: Daha varlığı, eylemi ispat edilemeyen örgütün varlığını kabul edin, söylediğime boyun eğin... **Bu baskı kabul edilemez. Bu anlayışın Ortaçağ Engizisyon Mahkemelerinde kaldığını sanıyordum.**

Eğer yaptığım programların tümü incelenmiş olsaydı, ileri sürülen bu görüş ve Mütalaanın ne kadar yanlış ve gerçeklerden uzak olduğu açıkça görülürdü.

Son olarak şunu belirteyim: Savcıya göre yalnızca yukarıdaki konularda konuşmuşum gibi bir algı yaratılıyor. Oysa ben bilgi birikimim doğrultusunda ülkenin tüm sorunlarıyla ilgili konuşmaktayım. Buna bir örnek olarak, bugün “barış” ya da “çözüm süreci” şeklinde adlandırılan süreçle ilgili olarak 1998 yılında *Milliyet* gazetesine verdiğim röportaj “Çok kültürlülük stratejisi şart” başlığıyla tam sayfa yayınlanmıştı. Ben gelecekte yaşanacak sıkıntıları anlattığımda yıl daha 1998’di! Bu röportajı sunmaktayım.

Bu röportaj yapıldığı dönemde 28 Şubat süreci yaşanıyordu ve ortalık toz dumandı. Bugünkü *Radikal*, *Sabah*, *Akşam* ve *Star* gazetelerinin ‘faşist demokratları’ nerelerdeydi?

İ) PARAGRAFINDAKİ İDDİAYA CEVABIMDIR:

Hiçbir konferans ve programımda örgütün amaçları ve örgütle ilgili bir beyan ve kelime söz konusu olmadığı görülecektir.

Yine hiçbir programımı “sözde örgüte” tahsis ettiğim şeklindeki görüşü doğrulayacak bir beyan ve kelime söz konusu olamaz.

AYRICA ORTADA ERGENEKON ADLI BİR TERÖR ÖRGÜTÜ YOK Kİ.

Örgütsel anlamda yaşamım boyunca ve yaptığım program ve konferanslarda bir beyan ve düşüncem olmadığı açık bir gerçek iken örgütsel faaliyetin sürekliliği, çeşitliliği ve yoğunluğu şeklinde bir görüşün kabul edilebilir bir yanı olmadığı açıkça görülecektir.

Teorik spekülasyon benim mesleğim gereğidir. Yani benim akademisyen, bilim adamlığım ve uzmanlığım gereğidir. Ben *oyun teorisi* kurmak zorundayım, bu da *stratejinin* özüdür.

Bu kadar yıldır **manüplasyon** yapmadım yalnızca **spekülatif** tezler üretmeye çabaladım. Türkiye’de tüm cinayetlerin açıklanması ve çözüme ulaşılmasının kolaylaştırılması amacıyla model kurulabilir.

Erol Mütercimler'e göre sistem değişikliğine gidilmezse Türkiye 2000'lerde zorlanabilir

Çokkültürlülük stratejisi şart

Brzezinski'nin "Büyük Satranç Tahtası" adlı kitabı, Amerika'nın dünyadaki önceliği ve egemenliğinin devamı için stratejileri irdeleyen bir çalışmadır. Araştırmacı - yazar Erol Mütercimler de, Erciyes Yayınları'ndan çıkan "21. Yüzyıl ve Türkiye 'Yüksek Strateji'" adlı çalışmasıyla, Türkiye için stratejik arayışları irdeledi. Daha önce denizcilik, Kıbrıs, Kafkasya ve Türk Cumhuriyetleri üzerine araştırmaları yayınlanmış olan Mütercimler'le hem kendi, hem de Brzezinski'nin çalışması üzerine arkadaşımız Naki Özkan konuştu.

Naki ÖZKAN

SKİ ABD ulusal güvenlik danışmanı Brzezinski'nin "Büyük Satranç Tahtası" adlı kitabında, birkaç yerde Türkiye'nin ulusal bütünlüğünün tehlikede olduğunu dair sözler geçiyor. Ne demek istiyor Brzezinski?

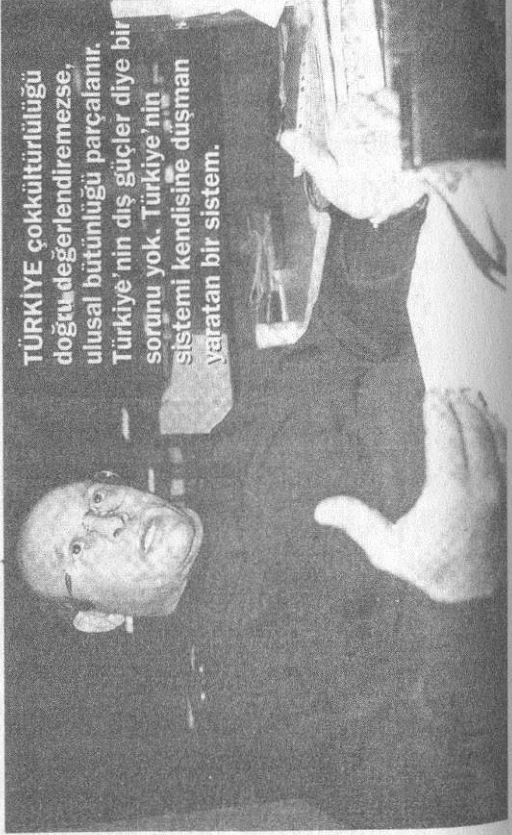
Bu söz yalnızca Türkiye için söyleniyor, sadece Brzezinski de söylemiyor. Soğuk Savaş sırasında, strateji bazı ülkeler üzerinde yoğunlaştılar. Türkiye de bu ülkeler arasında. Brzezinski türü strateji yeni jeopolitikler belirliyorlar. Bu jeopolitiğe göre, Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu önem kazanıyor. Türkiye'yi onlar bir periferi ülkesi olarak tanımlıyor. Halbuki Türkiye üç kırs bölgesinin merkezinde. Brzezinski Türkiye'nin ulusal bütünlüğünün parçalanmasını istiyor mu? Zannediyorum. Ulusal bütünlüğü parçalamasın bir Türkiye bölgesinde

TÜRKİYE çokkültürlülüğü doğru değerlendiremezse, ulusal bütünlüğü parçalanır. Türkiye'nin dış güçler diye bir sorunu yok. Türkiye'nin sistemi kendisine düşman yaratan bir sistem.

yapar? Türkiye'nin dış güçler diye bir sorunu yok. Türkiye'nin dışarıda düşmanları da yok. Türkiye'nin sistemi kendisine düşman yaratan bir sistem. Bu sistem ya kahrıman, ya düşman yaratıyor. İhtisat ortası yok.

■ Türkiye çokkültürlülük stratejisini uygulatabilir mi?

Çokkültürlülük farklılıkların yansımasıdır. Biz, Türkiye'de farklılıklar kabul etmiyoruz. Farklı olanlar da bizim farklı olduğumuzu dile getirmiyorlar. Farklı olanlar farklılıklarını, kültürel olarak değil, siyasal olarak öne sürüyorlar. Ulusal bütünlüğü olan bir devlette farklılık siyasal anlamda dile getirilmez. Kürtlerin yaptığı yanlış budur. Türkiye çokkültürlülüğü devlet politikası ve yüksek strateji olarak benimsemelidir; ama uygulamasının da çok güc, olduğunu kabul etmek zorundayız. Dinde reform yapılmamış olması demokrasi sorunlarımızı çokkültürlülük stratejisinin uygulanmasını zorlaştırmaktadır.

İdari devrim gerekli

■ Kürt sorunu nereye gider? İdari yapılanmada devrim şart. Eğitilmiş, adalete, ticari ve siyasi yapıda, partilerin yapılmasında A'dan Z'ye tüm sistemi gözden geçirmek zorundayız. Bir sorun tartışılacaksa, sadece Kürt etnik grubu için değil, Türkiye'deki diğer 46 gruba için de tartışılmalı. Batı Türkiye'deki Türkler bakaşımız. İçerideki etnik gruplara da nazıl bakmamız gerektiğini bize gösterebilir. Başımız Kürt devleti kurulması olasılığı süzdür ama çokkültürlülük bağlamında değerlendirmek yapmamız zorundayız. ■ AB'ye girip girmeme, sadece bizim için değil, tüm Türkiye için AB, neden 60 milyonluk bu Müslüman ülkeyi alınsın. Bu nüfusun özelliği nedir? En başta kötü eğitim. Üretilemeyen uzak, kişisel çıkarlarını ulusal ve toplumun çıkarlarından üstün tutan bir nüfus yapısı var. Türkiye, Batılı olabilir mi? 22. yüzyılda böyle bir şeyi tartışabiliriz. Türkiye'nin önünde, Avrasya seçeneği var.

■ Anna Avrasya seçeneğinde Rusya engeli var...

Türkiye'nin gelecekteki çıkışı iki ülkeye ilişkiyle yatıyor. Birisi İsrail, diğeri Rusya. Türkiye, Rusya'ya dışlayarak hiç bir yere varamaz. Kafkasya ya, Balkanlar'a Rusya'ya girmeyiz. Rusya, bes on yıl içinde eski gücüne kavuşacak. Jeopolitik oyuncu olacak. Türkiye, Yunanistan ve İran'da dışlayarak bir yere varamaz; bu ülkeleri hesaba katarak jeostrateji belirlemeli.

■ "Türkiye korkusu" kavramını bizzat Yunanistan yayıyor gibi

Türkiye'ye de kimsa saldırmaz. Bu bölgede Ankara istemese savaş olmaz. Alina ya da Tahran savaşları ile de Türkiye savaşsın gürmez. Buradaki kavgaya anlamaz ve yersiz. Türkiye ve Yunanistan her alanda işbirliğine gidecek, bu bölgenin en güçlü ülkeleri olacak. Her iki ülke silaha para yatırıyor. Bu silahları kullanamayacaklar hiçbir zaman.

birlikten grupların, soykırma güdükleri ölçüde politikalar üretilemesini önembeli tehlikesi var. Amerikalıların Kuzeylilere, Avustralyalıların Aborijenlere uyguladıkları budur. 1950 yılında kadar, Avustralya senatosunda, bir Aborijin kelisi getiren 50 dolar ödenir diye bir karar vardı.

Avustralya çokkültürlülüğü 1970'de kabul etti. 1980'lerde hayata sokabildi. Avustralya'ya gerçek bir göçmen ülkesi olduğu için orada bu kolay oldu. Türkiye göçmen ülkesi de değil. Türkiye'nin durumunu kritik. Türkiye'nin ulusal bütünlüğü bozacak şey.

çokkültürlülüğe bakaşındaki yanlışlar olacaktır. Türkiye, çokkültürlülüğü doğru değerlendirmese, ulusal bütünlüğü parçalar. Birce Türkiye'nin ulusal bütünlüğü ciddi bir şekilde tehlikede. Bunu dış güçler mi...

Çeteler Cumhuriyeti olamayız

onların kontrol etmesi gerekir. Ulusal bütçelerinden neden para çıkarsınlar.

■ Türkiye'nin 21. yüzyıl stratejisi nasıl olmalı?

Türkiye 20. yüzyılda strateji çizemedi. Türkiye sistemini değiştirmedi 21. yüzyılda da strateji belirleyemez.

■ Türkiye'de askerler, MGK'ya götürüyor birçok olay. Onların strateji belirleme kapasitesi yok mu?

Asker bir ülkenin stratejisini belirlemek için var değil ki. Genelkurmay da bunun için kurulmuş değil. Asker savaş oyunları için strateji belirler. TSK, Türkiye'nin diğer kurumlarından çok mu farklı ki, strateji belirleyebilsin. Birçok kurundan daha sağlamdır ama ülkenin istinaden de çok çok farklı değildir. Sonuç olarak sistemin tabiri, Siviller kendilerinin farkına varmalı. Türkiye çeteler cumhuriyeti, liderler demokrasisi... Dünyada böyle bir model yok. Ders kitaplarında da yok böyle bir model.

partner olarak seçtiği Rusya'ya işini zorlaştıracak. Balkanlar'da ulusal bütünlüklerde 2020'lere kadar münasabı edilir. Strateji çıkarları gereği buralarda ulusal bütünlüklerin kalmaması lazım.

■ Siz çokkültürlülüğü bir strateji olarak-de alıyorsunuz...

Türkiye'nin gelecekte başını belaya sokacak olan çokkültürlülüktür. Türkiye çok uluslu mu, çok etnikli mi? Bana göre çok etnikli bir ülke, 47 etnik grup var. Türkiye'de ulusal azınlık var mı? Bu biraz kuşku.

■ Kürdler ulusal azınlık değil mi? Türkiye'de Ermeniler ve Rumlar için ulusal azınlık olabilir. Türkiye, Kürdleri, ulusal mi, etnik mi olarak niteleyeceğinin kararını vermeli. Bana göre Kürdler etnik bir grup. Ulusal azınlık dersek, resmi politika uygulayıcıları içinde...

■ Anna Bosna'nın açılması kolaylaştırılmadı. Kosova'nın açılması da desteklendi mi?

ABD'nin Almanya'ya vermiş olduğu bir ders var burada. Almanya'nın petrole ilgili birinci planı, petrole Ortadoğu'dan almak, Kıbrıs'tan geçirmek, Dubrovnik limanına dokmek, buradan da Tuna - Ren bağlantısıyla Hamburg'a getirmek. İkinci planı ise Kafkasya petrolünü, Karadeniz ya da Orta Avrupa'dan geçirip, Hamburg'a dokmek. Yani Rotterdam petrol limanını değiştirmek istiyor. ABD, bunun kendisi için kabul edilebilir bir strateji planına olmadığın görüldü. Almanya'ya bir başka şey daha söyledi: Kaos çıkartabilirsin ama bu kaosu denetlemek için yine bana geleceksin. Bosna barışını Amerika sağladı.

ABD, kitasına çekildiğinde, Balkanlar'da çok parçalı ulusal devletlerin varlığı, kendisine doğal yaparsak, Türkiye haasss konumunda olan bir ülke. Soguk Savaş döneminde politikaları belirleyen petropolitiktir. 21. yüzyılda politikaları belirleyecek olan argümanlar petrolün dışında, doğal gaz, su ve çok kültürlülük... Yani jeopolitik, siyasetlik ve multikültürelizm. Türkiye, doğal gaz yolunun üstünde ve hidropolitik belirleyecek bir ülke. Türkiye'nin, çıkarlarını bozabilecek jeostratejik oyuncuları tespit etmesi, Bana uygun yeni konseptler oluşturulması gerekiyor.

22. yüzyıla kimin egemen olacağı 2050'den sonra belli olacak. Türkiye buna şimdiden hazırlanmalı. Bütünük merkezler 2020'leri toparlamaya başladılar bile.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

■ İc savaşı yok. Alevi sorunu yamursadı. İstanbul'da şiddetle kaynamıyor. Neden İraki, ulusal bütünlüğümüz tehlikeye goriyor?

Ulusal bütünlüğü parçalaymış devletlerin varlığı, büyük devletlerin planları açısından bir kolaylık sağlıyor.

Şimdi, tersinden bakalım; Savcılık İdiaaname’de ve Mütalâa’da ortaya koyduğu olayları Ergenekon üzerine kurarak çözdüğüne Mahkemenizi inandırdığına kanaat yaratmaya çalışmaktadır, oysaki Gladyo’dan hiç söz etmeyerek bu olayların üzerinin örtülmesine zemin hazırlamıştır.

SONUÇ:

İdiaanameyi (mütalaa kastedilmektedir) okuyunca Savcılık makamının benim uzmanlığımı çok ciddiye aldığını fark ettim. Anladığım kadarıyla, benim ağzımın içine bakıyor. Neyle suçluyor? Erol Mütercimler niye konuştun! Neyle suçluyor? Erol Mütercimler neden konuşmadın!? Yine suçluyor! Yani bir konuştum diye, bir konuşmadım diye suçlanıyorum. (Yazılı metin harici şunu söyledim) Bundan sonra üniversitelerdeki derslerimin müfredatlarını da önce savcıya götüreceğim. Neyi okutup okutmayacağıma karar versin diye!

Emekli General Memduh Ünlütürk’ün bana anlattığı, benim de bir kulak tanığı olarak 1997 yılında Aydınlık dergisinde, Uluslararası Susurluk Konferansında ve Show TV de söylediğim “örgütü” bu salonda göremiyorum.

Eylemlerimden dolayı yargılanmıyorum. Araştırma alanlarındaki analizimden dolayı yargılatılıyorum. Analizlerde çelişkinin hangi maddeyle cezalandırılacağı anayasada, yasalarda belli midir? Nerede yazıyor?

Son sözüm şudur: Bu davada ciddi politik hesapların ortasına düştüm. Ne yazık ki, Türkiye’de bu tip davalar teknik bir süreç olarak hiç yürümedi, politik bir “veçhe” kazandı.

Bu İddianame ve Mütalaa, uygarlık tarihinin yarattığı hukuk gelişimini inkâr eden bir iddianamedir.

Son yıllarda Türkiye’de her şey değiştiriliyor ve dönüştürülüyor. Hiç olmazsa sizler hukuka sahip çıkın, her şey kaybolurken hukuk kalsın.

Savcı Zekeriya Öz, 10 Şubat 2009’daki ikinci sorgumda, “Savcının vicdanı olmaz, yargıcın vicdanı olur!” demişti. Bunun ne anlama geldiğini Mütalaa’yı okuduktan sonra artık daha net öğrendim.

Bu “sözde örgütün” merkez yapısında yokum, örgütsel bir

eylemim yok, beni bu örgüte kimin dahil ettiği belli değil, hangi hücreye dahil olduğum söylenemiyor.

Bilgiyi kamuoyuyla paylaşmak nasıl olur da suçlanma nedeni olur!

Suçun kanıtlanması Savcının işiyken, suçsuz olduğunu kendin kanıtla, deniyor.

Ben de suçsuzluğumun kanıtı olarak iddia ediyorum ki ortada böyle bir örgüt yok. Kanıtı da mahkemede 157 gizli ve açık tanık dinlenmiştir; bir tek kişi bile “Ergenekon Terör Örgütü” vardır dememiştir. *Aydınlık* gazetesinden Deniz Yıldırım’ın celse tutanaklarından çıkardığı bu ifadeleri mahkemeye Ek’ler bölümünde slaytlar olarak verdim. Mahkemeye kanıt olarak sunduğum tanıkların sözlerinden bazılarını yazıyorum.

HANGİ TANIK ERGENEKON ÖRGÜTÜ VAR’ DEDİ?

Mahkemeye savunmamın bir unsuru olarak sunduğum slaytlar Gazeteci **Deniz Yıldırım**’ın *Aydınlık* gazetesinde dizi yazı olarak yayımladığı (5 Mart 2013-10 Mart 2013 tarihleri arasında) araştırmasından alınmıştır.

- **Şemdin Sakık:** İfade vermemdeki esas amaç Ergenekon örgütüne ilişkin değil, ben tanımam böyle bir oluşumu, mahkemeye tanıdım. (07.11.2012 / Celse no: 256)
- **Fehmi Kuru:** Postadan gelen o belge.... Ergenekon’un şemasını falan çizdiğim yok. (03.07.2012 / Celse no: 198)
- **Mehmet Eymür:** Ama hep kulaktan duyma yani görevimden dolayı... (06.08.2012)
- **Alper Görmüş:** Günlüklerde... Bugün Ergenekon diye adlandırılan ve yargılanan kişiler arasında doğrudan bir bağ yok. (20.07.2012/ Celse no: 208)
- **Osman Yıldırım:** ... Ergenekon adı altında bir şey yapmış değilim, yani bu olaydan sonra Ergenekon soruşturması başladıktan sonra Ergenekon terör örgütü olarak ortaya çıktı, bu şekilde biliyorum. (14.11.2012 / Celse no: 261)
- **Hilmi Özkök:** Ergenekon örgütü diye bir örgütün olduğu, faaliyet gösterdiği hakkında hiçbir bilgim yoktur. (02.08.2012 / Celse no: 213)

Büyük Kumpas / Ergenekon

- **Teoman Koman** (MiT eski Müsteşarı): Var olduğu iddia edilen Ergenekon terör örgütü diye bir örgüt duydunuz mu? “Ergenekon’u duymadım.” (22.10.2012 / Celse no: 250)
- **Zihni Çakır**: Can Dündar’ın yapmış olduğu bir programda da ismi geçen Ergenekon olduğu kanaati hasıl olmuştu bende. (17.07.2012 / Celse no: 206)
- **Ethem Sancak**: İfadesinde Ergenekon ya da örgüt konusu geçmiyor. (19.07.2012)
- **Tutkun Akbaş**: ... Ben gazeteciyim, ben sadece belgelerle yapılmak istenen projeyi anlattım. (19.07.2012/ Celse no: 207)
- **Müslüm Öztürk**: Ergenekon olayı çıktıktan sonra dedim ki, amaçlar farklıymış... Hükümet istifa diye bağırıyordu. (15.05.2012 Celse no: 182)
- **Emre Çolakoğlu**: İlk defa soruşturmayla duydum. (16.11.2012 / Celse no: 262)
- **Ecevit Kılıç**: Bilgim yok, kanaatim var (08.03.2011)
- **Kemalettin Gülen**: Türkiye’deki Ergenekon’un da bu Türkiye’deki mason, lions, rotari kulüple falan bağlantısı var. ... Temelde tapmak şövalyelerine bağlanıyor en tepede... (28.07.2011/ Celse no:190)
- **Mehmet Ener**: Ümraniye bombaları çıktıktan sonra basma akseden şekillerde duydum. (21.04.2011/Celse no: 182)
- **Esra Feride Göçmen**: Bilgim yok. (10.03.2011/ Celse no: 176)
- **İdris Arslan**: ... Bu ilacı da diyorum Ergenekon örgütü vermiştir, herhalde. (20.09.2010 / Celse no: 157)
- **Celal Kazdağlı**: ... Öyle bir illiyet bağı yoktur. O ilişkiyi mahkeme tespit edecek. Ben öyle bir ilişki tespit etmedim. (13.08.2012/ Celse no: 219)
- **Bülent Orakoğlu**: Ergenekon diye duymamıştık. (24.05.2012 /Celse no: 187)
- **Nevzat Tarhan**: Ergenekon’u doğrudan bilmiyorum. (06.07.2012 / Celse no: 200)
- **Recai Birgün**: Bir iddiam da yok bilgim de. (21.05.2012/ Celse no: 185)
- **Talip Doğan Karlıbel**: Almanya Ergenekon Dernekleri

adında birkaç tane dernek oluşum halindedir... (19-20. 01.2012/Celse no: 209-210)

- **Mücahit Pehlivan:** Ergenekon olduğunu bilmem. (10.07.2012/ Celse no: 202)
- **Teoman Ekşioğlu:** (Ergenekon başlıklı böyle bir belgeden haberdar mısınız?) “Hayır.” (26.08.2012/ Celse no: 155) Nadiye Önay: (Hangi) davada olduğumu da bilmiyorum... Yani bir Ergenekon deniliyor, o kadar. (19.01.2010 / Celse no: 161)
- **Fethullah Kaya:** Ergenekon nedir, ne değildir, ismini bile gazetelerden takip ediyorum. (25.02.2010/ Celse no:163) Can Dündar: Ergenekon konusu soruluyorsa, benim o kitapta deşifre etmeye çalıştığım örgütle bugün yargılandığı söylenen örgütün arasında bir bağ olduğunu söylemek benim için çok zor. (10.07.2012 / Celse no: 202)
- **Burhan Gür:** Ergenekon’u Fehmi Kuru’nun yazmasından biliyoruz. (19.10.2010 / Celse no: 161)
- **Masum Türker:** (İfadesinde Ergenekon adı geçmiyor.) Mehmet Emin Karamahmet: Ergenekon adını... iddianameden öğrendim. (22.05.2012 / Celse no: 186)
- **Ümit Fırat:** Bu davayla doğrudan doğruya bir tanıklık pozisyonum yok. (07.08.2012 / Celse no: 216)
- **Doğan Erbaş:** (Ergenekon)... bu yanlış bir kurgudur, bu hiçbir gerçeği olmayan, hiçbir maddi dayanağı olmayan... (07.08.2012 / Celse no: 216)
- **Alaattin Çakıcı:** Ben neyi anlatayım, bilmediğim bir şeyi... (26.07.2012/ Celse no: 209)
- **Muharrem Mutlu Arıkan:** Tamamen basından duyduklarımda. (11.09.2012 / Celse no: 228)
- **Ahmet İhtiyaroğlu:** Biz Ergenekon lafını ilk kez bu adamın (Tuncay Güney) ağzından duyduk veya bu adamın evrakından duyduk. (28.09.2012 / Celse no: 236)
- **Kürşad Yılmaz:** Ergenekon diye bir örgüt olduğunu bilmiyorum, böyle bir örgüte de inanmıyorum. (27.07.2012/ Celse no: 210)
- **Sedat Tatar:** Duyduklarla tanıklık olur mu? Duyduklarla bu yüce mahkeme aldatılır mı? (15.05.2012 / Celse no: 182)

- **Nuray Başaran:** Ergenekon terör örgütü adını ilk kez iddianamede duydum. (17.05.2012 / Celse no: 183)
- **Ali Avni Balkaner:** Ergenekon'u ... bu kadar bir senaryo, bu kadar bir yalan. (16.07.2012/ Celse no: 205)
- **Adil Timurtaş:** Bilmiyorum ki, bir şey bildiğim yok. (14.08.2012 / Celse no: 220)
- **Aslı Aydıntaşbaş:** Bir başlık değil de yani genel hani dedikodu sordunuz, dedikodu, kulis vesaire. (25.09.2012 / Celse no: 234)
- **Ergin Saygun:** Ben sadece işte bunu gazetede duyduk. 2000, kaç 7 miydi, ilk başladığı, çıktığı zaman. (12.11.2012/Celse no: 259)
- **Şirin Ünal:** Dışardan takip ettiğim kadarıyla zaman zaman bu tür şeylere basından veya şeyden şahit oldum ama bana direkt şahsi olarak kendime söylenmiş herhangi bir şey yok. (25.11.2012 / Celse no: 254)
- **Kemal Karademir:** Ergenekon örgütü, terör örgütü olarak o şekilde duymamıştım. Türklerin çıkmış olduğu yer olarak.... Ergenekon'u duymuştum. (08.10.2012 / Celse no: 241)
- **Mehmet Emrehan Halıcı:** "Ergenekon gibi illegal bir örgütün..." (Kulağıma) gelmedi efendim. (30.10.2012 / Celse no: 252)
- **Yıldız Namdar:** Ben medyadan takip ediyorum, yani sizler gibi medyadan takip ediyorum bakıyorum, (19.07.2012 / Celse no: 207)
- **Haluk Yurtsever:** Bilgim yok. (25.09.2012/Celse no: 234)
- **Nuri Yıldırım:** Görmedim çünkü hiçbir şey. (10.09. 2012 / Celse no: 227)
- **Hüsnü Can Teler:** Hayır yok, basından öğrendim. (13.09.2012/Celse no: 229)
- **İhsan Balabanlı:** Böyle bir haberim yok, hayır yani haberim yok. Öyle bir şey de mümkün değil tabii. (07.09.2012 / Celse no: 226)
- **Yusuf Duva:** Hayır efendim yok, öyle bir şey yok. (10.09. 2012 / Celse no: 227)
- **Murat Ünlü:** Onu gazetelerden, medyadan duydum,

yani bu dava kapsamında duydum, başka duymadım. (14.09.2012 /Celse no: 230)

- **Ayla Çelik:** Hayır, kesinlikle yok. (813.09.2012 / Celse no: 229)
- **İlhan Tezel:** Sadece güldük, eğer dedik hakikaten bizi de çete olarak düşünüyorlarsa, böyle yapıyorlarsa, Ergenekon bir hikâye dedik... (19.10.2012 / Celse no: 249)

Sonuç olarak 1

Mahkemede 157 gizli ve açık tanık dinlenmiştir; bir tek kişi bile “Ergenekon terör örgütü vardır,” dememiştir.

Bendeniz olmayan bir terör örgütüne üye olmaktan nasıl suçlanıp yargılanıyorum, şaşmamak elde değil! Bu durum nasıl savunulur ki?

DEVLET KURUMLARI ERGENEKON TERÖR ÖRGÜTÜ VAR DİYOR MU?

- MİT’in 23.12.2008 tarihli cevabi yazısında: Söz konusu “bilgi notu’nun” Ergenekon-Ümraniye operasyonu sürecinde Başbakanlık tarafından soruşturulmadan, sorumlu savcılığa intikal ettirildiği anlaşılmıştır.
- Emniyet Genel Müdürlüğünün 22 Ocak 2009 tarihli yazısında şöyle deniyor:

“Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığımız arşivinde yapılan tetkik ve Emniyet Genel Müdürlüğü’nün ilgili birimleri ile yapılan yazışmalar neticesinde, anılan kapsamda hazırlanmış ‘Ergenekon’ isimli bir rapor bulunmadığı anlaşılmıştır.”

- Genelkurmay Başkanlığı’nın 14 Ocak 2009 tarihli yazısında: “Belgenin TSK ile ilgili geçen her türlü bilgi ve ifadenin TSK ile hiçbir ilgisinin bulunmadığı, Ergenekon tipi bir yapılanmaya ait herhangi bir bilgi ve belgenin Genelkurmay Başkanlığında mevcut olmadığı bildirilmiştir.”
- Jandarma Genel Komutanlığı 31 Aralık 2008 tarihli yazısında: “Yapılan araştırma ve incelemede ise Ergenekon örgütü tarafından 12.06.2007 tarihinden önce jandarma

sorumluluk bölgesinde işlenmiş herhangi bir suç bilgisine rastlanılmadığı...” şeklinde cevap verilmiştir.

Sonuç olarak 2

- *Milli İstihbarat Teşkilatı,*
- *Emniyet Genel Müdürlüğü,*
- *Genelkurmay Başkanlığı,*
- *Jandarma Genel Komutanlığı,*
- *Ergenekon terör örgütü diye bir örgütten, yapılanmadan söz etmemiştir. Yani “yok” demişlerdir.*

Bendeniz, olmayan bir “terör örgütüne” üye olmaktan nasıl suçlanıp yargılanıyorum, şaşmamak elde değil! Mahkemenizin vicdanına sığınmaktan başka bu durum nasıl savunulur ki!

Öte yandan, “Devlet Kurumları” da mahkemenizin talebi üzerine gönderdikleri cevabi yazılarda Ergenekon Terör Örgütü vardır!” demişlerdir. Yani Emniyet Genel Müdürlüğü, Genelkurmay Başkanlığı, MİT, Jandarma Genel Komutanlığı gönderdikleri yazılarda böyle bir örgütün izine rastlamadıklarını beyan etmişlerdir. Bu yazılar ve belgelerden örnekler mahkemenize ilettiğim dosyada Ek’lerde sunulmuştur.

Sayın Başkan; 31 Ocak 2012 tarihli duruşmadaki Savunmam sırasında, siz, “Bu mahkemeye kimse baskı yapamaz, siyasiler emir veremez, hukukun gereği neyse vicdanımızla onu yapacağız,” demiştiniz. Hâlâ bunun böyle olduğuna inancımı devam ettirmek istiyorum.

Sayın Yargıçlar; Ben sizin hukuk teknisyeni değil, hukuk filozofu olduğunuzu düşünüyorum. Böyle olması gerektiğini diliyorum. Korkmadan, baskı altında kalmadan, vicdanınızın sesini dinleyerek Anayasanın 25. ve 26. maddesini referans alıp fikir özgürlüğünün savunucusu olacağınızı düşünüyorum. Hukuk tarihimize böyle geçmek isteyeceğinizi umut ediyorum. Yarın “siyasi tarihimizde” torunlarınızın sizi nasıl okumalarını istiyorsanız kararınızı ona göre veriniz.

Lütfen, düşünmenin, yazmanın suç unsuru olmadığını ifade ederek, bu İddianame’ye ve Mütalaa’ya rağmen vereceği-

niz kararlar artık çoğulcu demokrasinin önünü açınız.

Yüce Mahkemenizin hakkımda “**mutlak beraat**” vermesi talebiyle, ortada hiçbir suçum yokken neyi savunacağımın şaşkınlığı içinde savunmamı sonlandırıyorum.

30 Nisan 2013 tarihinde yapmış olduğum savunma bu şekildeydi ve **Odatv.com** internet haber sitesinde de kamuoyuna yayınlanan **savunmam** böyle sonlandı.

Hain Komplo ve Gerçekler

Tüm bu anlatıma karşın, İstanbul 13.Ağır Ceza Mahkemesi, ortada bir terör örgütü yokken, MİT’in, Emniyet Genel Müdürlüğünün, Genelkurmay Başkanlığı’nın ve Jandarma Genel Komutanlığı İstihbaratının olmadığını açıkça resmi yazıyla, mahkemeye bildirmesine karşın, Savcılığın keşfettiği terör örgütünün varlığına karar verdi; adını da, “**Ergenekon Silahlı Terör Örgütü**” koydu. Artık yapacak bir şey yok. Eğer idam cezası olsaydı altı yargıç kalemi kıracaktı! **Savcı Zekeriya Öz**, sorgum sırasında, “**İdam cezası kaldırılmasaydı, isteyecektim,**” demişti.

5 Ağustos 2013 tarihinde açıkladıkları kararda, daha önce belirttiğim gibi, terör örgütü üyesi olmaktan 8 yıl 9 ay ceza kestiler. Hukuk süreci bir kez daha başladı, bakalım Yargıtay’da sonuç ne olacak?

Tarih boyunca tüm mahkeme kararları özellikle de bu türden siyasi davaların kararları tartışılmıştır. Sokrates’in yargılanması, Engizisyon mahkemesi kararları, Rosenbergler davası, Dreyfus’un yargılanışı da, Yıldız Mahkemeleri, İstiklal Mahkemeleri, Yassıada yargılamaları da, en rezili olan 12 Mart ile 12 Eylül mahkemeleri yargılamaları da...

Bu hapis kararı verildikten sonra artık Yargıtay ne karar verirse versin, benim açımdan hiçbir önemi olmayacaktır. Aslolanın halkın vicdanında aklanmak olduğuna inanmaktayım. Toplumun vicdanında kabul görmeyen tüm mahkeme kararları yüzlerce yıl, bu kez hukuk tarihinde, siyasal tarihte, sosyal tarihte yargılanmaya hatta “yok hükmünde” sayılmaya devam edilecektir.

Tüm siyasal davaların kaderi ortaktır. Bu yargılamaların tamamında yüz kızartıcı suç işleyenler ile kriminal suçlardan yargılananların dışındaki tüm sanıklar komploya kurban edilmiştir. Bu nedenle yüz yıllar boyunca toplum, verilen hükümleri içine sindiremez, **belki yargıçları unuttur** (gerçi artık sanal alem, internet ortamı, hiçbir şeyi saklamaya, unutmaya izin vermiyor), **ama siyasetçileri lanetler, gün gelir siyasetçinin çocukları, torunları bile insan içine çıkamazlar. Engizisyon mahkemesi Galile'ye, bilime dayandırdığı tezini geri aldırdı. "Dünya dönmüyordu; yuvarlak da değildi!" Bugün, Engizisyon mahkemesi tarihin çöplüğünde yatıyor. Dünya yuvarlak ve dönüyor! Akla ve bilime inananlar direndi ve kazandı.**

Belki İkinci Bölümün sonuna almam gerekirdi, ama madem komplotan sözü açtım, burada sizinle paylaşmak istediğim bir savunmadan kısa bir örnek var. Balyoz davası sanıklarından **Koramiral Kadir Sağdıç**, 6 Aralık 2011 tarihinde yapmış olduğu savunmasında **"hain komployu yapanları ortaya çıkaracaklarını vurguladı."**

O konuşmadan kısa bir alıntı: *"(...) İyi ki bu iftiraları bize atmaya çalıştılar. Yanlış hedef seçtiler. Bakın, bizler gibi iyi yetişmiş **bir avuç temiz insan, ailelerinin desteğinde müfterilerin foyalarını ortaya dökmeye** nasıl yetti. Gösterdiğimiz sabır ve irade herkesin yapabileceği bir şey değil. **Yalnız kaldık**, gırtlığımız düğümlendi. Avukatlarımız çaresiz kaldı, **komutanlarımız olmayan hukuka güvenmeye çalıştılar, hep yanıldılar.** Gaflet, delâlet ve hatta hıyanet içinde bulunanlar, bu kez 'medeniyet dediğimiz o tek dişi kalmış canavarın' üzerine binerek bilişim silahlarıyla bizleri vurmaya kalktılar. **Sahte aydınlar sustu, sahte kahramanlar içtiği andı unuttu, içimizdeki hainler ve işbirlikçiler çıktı.** Siyaset sustu, askerinin masumiyetine sahip çıkamadı, yarıklar olsun. (...) Mahkemenizden talebim, özgür ve hukukun üstünlüğü tesis edilmiş bir Türkiye için, objektiflik ve vicdan muhasebesi içinde, bu adaletsizliğe ivedi olarak son vermenizdir." (Aydınlık, 8 Aralık 2011, s. 7)*

Bu davadaki tutarsızlıkları beş yıldır tutuklu olanlar anlatmaya çalıştı, benim gibi tutuksuz yargılananlar sırası geldikçe

anlatmaya çalıştı, avukatlar her celsede bıkip usanmadan çelişkileri, yanlışları, uygulama hatalarını hukuk diliyle ortaya koydular. Televizyonlarda katıldıkları programlarda, karşılarında yer alan vicdanlarını kara perdeyle, gözlelerini parayla örtmüş emekli yargıç, savcı ve halen çeşitli organizasyonlarda yer alan avukatların çeşitli, türlü saptırmalarıyla boğuşarak anlattılar. Buna rağmen halkın bir kesimi kulak asmadı. Gerçekten de halkın hiç de küçümsemeyecek kısmı, Ergenekon terör örgütünün varlığına inandırıldı. Bir kısım medyadaki propaganda çok başarılı oldu. Bundan sonraki hukuk sürecinde herkes beraat etse, bu kez halkın bu kesimi bizlerin hukuken suçsuz olduğumuza, “yüzyılın iftirasına” kurban edildiğimize inanamayacak. Yazık, çok yazık!

Tarihte üç büyük strateji ustasından biri olarak kabul edilen Nicollo Machiavelli, günümüzden yaklaşık 560 yıl önce halkın bu kesimine ışık tutacak değerlendirmesini yapmıştır: **“Eğer bir halk, iktidarda bulunanların haksızlığını, hukuksuzluğunu, hırsızlığını, yolsuzluğunu, ihanetini, yalnızca kendi siyasi görüşlerini taşıyor oldukları için görmezden geliyorsa, o halk, erdemini yitirmiş demektir. Erdemini kaybeden halk bir gün ülkesini yitirir.”**

Bu tarihi davayı “asrın davası” olarak tanımlayan ve peşini hiç bırakmayan **Zaman gazetesinden** (13 Ağustos 2013, s. 19) **Bülent Korucu**, “*Ergenekon, terör örgütü değil midir?*” başlıklı bir yazı yazarak, 5 Ağustos kararlarını yerinde bulduğunu açıkladı. Yazının son paragrafında şunu söylüyor: *“Örgütün yakın amacının, ülkede yönetim zafiyeti oluşturacak derecede eylemler yapıp, kamu düzenini bozacak kargaşa ortamı meydana getirmek, nihai amacının da oluşacak kargaşa ortamı ile yönetime karşı yapılacak hukuk dışı bir müdahalenin kamuoyunda kabulü ve haklılığını temin edip, hukuk dışı bir müdahale ile yönetimi ele geçirmek olduğu tespit edilmiştir.”*

Zaman gazetesi yazarı devam ediyor: *“Mahkeme, iddia makamını haklı buldu ve cezaları verdi. Yargıtay da yerinde bulursa ‘adaletin kesitiği parmak acımaz’ demekten başka çare yok.”*

İç hukuk yolları açık ve avukatlar buralarda mücadelelerini verecek, tabii ki henüz iş işten geçmedi; kamuoyu oluşturanlar sanıkların ve avukatların savunmalarını yeterli ve değerli bulmadılar, inanmadılar. Belki bir Emniyet Müdürünün sözlerine kıymet verirler diye düşünüyorum. Hâlâ safiyane inancım şudur: Yerel mahkeme yanıltıldı, Yargıtay bu davayı hukuk zeminine çekecektir! Yargıtay, Silivri mahkemesinin kararını onarsa, yine başka hukuk yolları var ve mücadeleye devam edilecek, tüm olanaklar denenecek. Ama **yüzyılın iftirasıyla** yanıltılmış olan mahkemenin dağıttığı adaletin kestiği “parmağım” çok acıyacak. Bugün içim yanıyor.

Deneyimli bir terör uzmanı, Siyasi Şubeci İsmail Hakkı Civil, *Gerçekler* adıyla bir Emniyet Müdürünün hatıralarında şunu yazmış: “Bu soruşturma ve operasyonlarda benim çok dikkatimi çeken ve yanlış olduğunu düşündüğüm hususlar var. İşi bir terör uzmanı olarak düşünüyorum.” (*Gerçekler*, İrfan Yayıncılık, 2013, s. 243)

Emniyet Müdürü İ. H. Civil Ergenekon soruşturmasına yönelik şüphelerim var diyor ve devam ediyor: “*Başta da dedim bu konularda bayağı şüphelerim var ve bu şüphelerin aydınlatılması gerekmektedir.*

Bakın bu şüphelerim nelerdir.

1. *Gerçekten Ergenekon isimli bir terör örgütü var ise, şu örgütü kimler, nerede ve ne amaçla kurdular? Bu örgütün fikri yapısı ile stratejisi nedir?*
2. *Bu örgütün lideri, merkez komitesi, bölge sorumluları, il sorumluları (eğitim sorumlusu, askeri kanat sorumlusu, basın yayın sorumlusu, hazine, diğer sorumlular) kimlerdir?*
3. *“Örgütün üyesi” deniliyor. Üye kaydı ancak yasal kuruluşlarda olur. İlegal bir örgütün üyesi olmaz. Burada ele geçirilen bir üye kayıt defter mi var? O defteri kimler, nerede tutmuşlar? Orada başka kimlerin isimleri var?*
4. *Bu oluşumun örgüt olduğunu ispatlayacak olan hiyerarşik yapı nasıl ve nerede tespit edilmiştir?*

5. *Emniyet Genel Müdürlüğü'nde işbölümü yapılmıştır ve terör konulan TEM Daire Başkanlığı'nın işi olması gerekirken, bu operasyonları hiç alakası olamayan KOM Daire Başkanlığı başlattı ve biraz da yürüttü. Buna kimler neden müsaade ettiler? Yoksa TEM Daire Başkanlığı'na itimat ve güven yok muydu? KOM'un bu konu ile ilgili bilgi ve deneyimi neydi?*
6. *Dinlemeyi yaptığı söylenen İstihbarat Daire Başkanlığı, bugüne kadar devletimizi ve milletimizi perişan eden PKK örgütü ile ilgili hiç dinleme yapıp, çalışma ve operasyon yaptırmış mıdır? (KCK öncesini kastediyorum.)*
7. *Bu örgüt ile ilgili, hakkında işlem yapılan ve tutuklanan şahısların hepsinin de örgüt üyesi olmaktan suçlandığını duyuyoruz. Bu tutuklanan şahısların örgüt içerisindeki konumları nedir? Bunlar hep üye durumunda ise bu örgütün yönetici kadrosu kimlerdir ve onların konumu nedir? Onlarla ilgili neden hiç işlem yapılamamaktadır?*
8. *Eğer ki o örgüte paralel olarak asker de Balyoz harekâtı yapmayı planlamış ise, burada ihtilal sonrası oluşacak olan yönetim de belirlenmiş olması gerekmektedir; o zaman olası Cumhurbaşkanı, Başbakan veya Anayasa Mahkemesi başkanlığı için düşünülen kişiler kimlerdir?*

(İ. H. Civil, *Gerçekler*, İrfan Yayınevi, 2013, s. 246-247)

Bülent Arınç'ın avukatı Yakup Erikel, kendisiyle yapılan röportajda kardeşi avukat Yusuf Erikel'in tutuklanması sonrası Ergenekon süreciyle ilgili konuştu.

“Neden avukat Yusuf Erikel, Deniz Feneri ya da başka bir dava değil de Ergenekon'a dahil edildi?”

“Çünkü Ergenekon'u toplumun gözünde bir öcü olarak gösteriyorlar. Her muhalefet edeni Ergenekon'dan dolayı tutuklayıp içeri atıyorlar. İçlerinde suçlusu da suçsuzu da vardır, bu ayrı. Savcı ve polis önüne gelen belgeyi getiriyor, ama siz hâkim olarak bunu elinizin tersiyle itmelişiniz. Şunu da belirtmek isterim ki, adalet ve hukuk gemisinin dümeninde kaptan yok. Kaptan olmadığı için avukatlara yargılama karan veriliyor. Polis devleti olmak üzereyiz.” (Aydınlık, röp. Lale Delidağ-Şefik Kenar, 27 Aralık 2011, s. 9)

Avukat Yusuf Erikel hapisshanedeyken kanser oldu. Mahkemenin sevkettiği hastanede bakılmadı. Mahkeme salonunda mendiline kan tükürdü. O gün tutuklu sanıkların ve avukatların Mahkeme Heyetine karşı insanlık adına verdikleri zorlu bir mücadeleyle, koşullu olarak tutukluluğu kaldırıldı. Durumu ağırlaşınca yurtdışı yasağı kaldırıldı, Almanya'ya tedaviye gitti.

22 Haziran 2012 tarihinde mahkeme salonunda avukatlar tutuklu sanıklarla, tutuklu ve tutuksuz sanıklar birbiriyle rahat görüşüyorlardı. 25 Haziran'da ise "avukatın müvekkiliyle konuşmasının yasaklanması" amacıyla salonda engeller yaratıldığı görüldü.

Mahkeme, avukatların oturduğu bölümdeki masaları birleştirerek sanıkların olduğu bölüme geçişlerini engellemiştir. Masalar döşemeye monte edilmiştir. Yani bariyer haline getirilmişlerdir. Bu durum, sanıkları da avukatları da çok gerginleştirdi.

O günkü mahkemede Oturum Başkanı **Hüsnü Çalmuk**, "Bu uygulama Mahkeme Başkanı'nın inisiyatifiyle oldu. Bazı sanıkların kendisiyle ilgisi olmayan avukatlarla görüştüğü anlaşıldı," diye konuştu.

Olgu farklı olabilir, ancak bu durumda şöyle bir algı ortaya çıkıyor: Yargıçlar, sanıkları hasım olarak görüyorlar ve onların hukuki yardım almalarını engellemek amacıyla her yola başvuruyorlar. Oysaki mahkeme, sanığı suçlu çıkarıp, cezalandırmaya çabalamak yerine, acaba birileri mahkemeyi yanıltmış olamaz mı (!) kuşkusuna düşüp, sanıkların her türlü materyal, kişi ve kurumdan yardım aldırılarak, yargılamanın tüm tarafların vicdanında, beyinde hiçbir soruya yer bırakmayacak şekilde yapılmasını, sonuçlandırmasını gerektirmesine karşın, bu komployu kuranların tam da istedikleri sonuca varmalarını kolaylaştırmıştır. Mademki adalet mülkün temelidir, mademki mahkeme Türk milleti adına karar vermektedir; o halde mahkeme başkanı böyle bir karar almamalıydı. Uygulamalar böyle olunca, ben de dahil tüm sanıklar, bu yargılamanın sonunda ceza yağacağından en ufak tereddüte düşmediler. Maalesef!

Sanıkların kendi avukatları dışındaki avukatlarla görüştiklerini nasıl saptamışlardı? Tabii tavandan sarkıttıkları mikrofonlar ve duvarlara çaktıkları kameralarla.

Yargıç H. Çalmuk, söz isteyenlere konuşma izni vermedi. Tutuklu sanıklardan İbrahim Özcan “reddi hâkim” talebinde bulundu. Yargıç, “Yazılı verin!” karşılığıyla söz hakkını engelledi.

Sanıklar yüksek sesle bağırıldılar: “Avukatlarımızla nasıl görüşeceğiz?”

Çalmuk, “Cezaevinde görüşürsünüz,” yanıtını verdi.

Gazeteci **Tuncay Özkan**’la **Hikmet Çiçek**’in söyledikleri dikkat çekiciydi.

T. Özkan: *“Cumhuriyet tarihinin gördüğü en güzel uygulama. 12 Eylül’de ben Mamak’taki duruşmaları izledim. Orada bile böyle bir uygulama yoktu. Cumhuriyet tarihinde böyle güzel karar veren hâkimlerimiz yoktu. İlk defa oluyor.”*

Ömrünün 19 yılını hapishanede geçirdiği bilinen gazeteci Hikmet Çiçek, ironiyle Osmanlı tarihinden örnek verdi: *“Silivri Mahkemesi, Osmanlı’nın Maarif Nazırı Emrullah Efendi’ye benziyor. Emrullah Efendi, ‘Şu okullar olmasa Maarifi ne güzel idare ederdik,’ diyordu. Silivri yargıçları da, ‘Şu sanıklar ve avukatları olmasa mahkemeyi ne güzel idare ederiz!’ diyor. Bu uygulama sıkıyönetim mahkemelerinde bile yok. Bu resmen savunma hakkının gasp edilmesidir.”*

Yalnızca mahkeme heyeti sanıklara karşı kötü davranıyor değildi, Adli Tıp Kurumu da aynı şekilde karar veriyordu. Bir örnek olması bakımından **Prof. Fatih Hilmioğlu, İbrahim Şahin ve Şener Eruygur**’un mahkemeye getirilişine bakmak gerekiyor.

Şener Paşa Kandıra Cezaevindeyken Hurşit Paşa’yla aynı koğuşu paylaşırken düşmüştü. 25 Haziran 2012 duruşmasında belleğinin tamamen zedelendiğine tanıklık ettik. Ama Adli Tıp Kurumu, “Duruşmalara katılmasında sakınca yoktur” şeklindeki raporu mahkemeye göndermişti.

59 sanık savunmasını yapamadan mahkeme yargılama sürecini 21 Haziran 2013 tarihinde sona erdirdi. Bu tarihte **Avukat Zeynep Küçük, Cumhuriyete üç kez bomba atılmasının ve**

Danıştay cinayetinin tüm kodlarını çözdü. En vicdanı kararmış kişinin bile itiraz edemeyeceği açıklıkta, büyük komployu ortaya koydu. Artık o gün mahkeme bitti. Ergenekon Mahkemesi 5 Ağustos 2013 tarihinde kararını açıklayacağını ilan etti. Avukat Cavit Subaşı, Celal Ülgen, Zeynep Küçük, yargılamada müdahil olmayan Suat Parlar ve İstanbul Barosu avukatlarıyla müdahil avukatların onlarcası, daha operasyon kararı verildiğinde herkesin cezasının biçilmiş olduğunu söylediler.

Hiçbir hukukçu bunun bir hukuk davası olduğunu söyleyemedi. Önce Balyoz davası yargıçları kararını verdi, şiddetli itiraz yükseldi. Çünkü tüm üretilmiş dijital deliller düzmeceydi. Hukuk sisteminden vazgeçtim, yasalar da ayaklar altına alınmıştı.

Ergenekon davasında 157 gizli ve açık tanık konuştu. Bunların büyük kısmı hırsız, tecavüzcü, gaspçı, kadın satıcısı ve PKK mensuplarıydı. Örneğin birisi “Deniz” takma adıyla gizli tanıktı, ama adını açıklayarak Şemdin Sakık olduğunu beyan edip, söyleyeceğini söyledi! Avukatlar medyaya yüzlerce kez açıklama yaparak, bu davanın boyutlarını anlattılar. Bugüne dek sorgulanan 3 bini aşkın şüpheliden hiçbiri, böyle bir örgütün var olduğunu söylemedi. 19 dava birleştirildi, birleşen davaların yalnızca iddianamelerinin toplam sayfası 18 bini geçti. Duruşma tutanakları 40 bin sayfaya yakın oldu. Her siyasi dava medyada çok tartışılır, bunun garipsenecek yanı yoktur. Ergenekon davasının seyri böyle olmadı. **Medya üzerinden asimetrik bir savaşla, sanıkların suçsuzluğunu savunanlara Ergenekoncu yaftası yapıştırılarak psikolojik baskı yaratıldı.** Avukat Vural Ergül’ün (*Vatan*, 25 Nisan 2013) verdiği sayıya göre Ergenekon davası medyada tam 2 milyon 210 bin kez haber olmuş! Durum böyle olunca, kamuoyu doğal olarak savruldu. Kafası karmakarışık oldu.

Daha fecisi, **aynı kişi hem tanık, hem gizli tanık, hem de sanıktı!** Bu kişiyi, Savcı Zekeriya Öz’ün ‘Osmanım’ diye hitap ettiği, kendisi Ankara’da yargılandığı mahkemede *Cumhuriyete* atılan bombalarda ve Danıştay cinayetinde eylem yaptığını itiraf eden Osman Yıldırım’ı uygun bir ceza vererek serbest bıraktılar.

İzlediğim çok sayıda duruşmada başkan yargıç avukatları da sanıkları da azarladı. Hatta birisinde, sağlık sorunu olduğunu belirten bir tutuklu sanık 'çişini yapmak' amacıyla salondan çıkmak zorunda olduğunu söyledi, ama Başkan (H. H. Özese) herhalde, celsede yaşanan aşırı gerginlik nedeniyle olsa gerek, "Gidemezsin," dedi.

Çok sayıda gazeteci hakkında da suç duyurusunda bulunulduğu gibi, sanıkların ve avukatların yaptıkları savunmalar da dava konusu yapıldı; mahkemelerde yargılanan bu kişiler, belki de savunmaları nedeniyle ceza alacaklar.

Ortaya terör örgütü çıkarılamayınca, alçakça işlenmiş Danıştay cınayetini Ergenekon davasına yapıştırmaya çalıştılar, ama Avukat Zeynep Küçük (21 Haziran 2013 tarihinde) kurulan tuzağı kuyumcu titizliğiyle hazırladığı savunmasıyla paramparça etti diye düşünülürken, mahkeme bu kanatte olmadığını ilan etti.

Önemli bir **Emniyet Müdürü Hanefi Avcı**, kitabında (*Haliç'te Yaşayan Simonlar*, 5. baskı, 2010, s. 532-540 arası) şu yorumu yapıyor: "(...) Ergenekon davasında ortaya konan iki konu çok kesin ve net olarak yanlış ve mantıksızdır:

PKK, Dev-Sol, Hizbullah gibi örgütleri Ergenekon'un yönettiği iddiası yanlıştır. Böyle bir şeyin gerçek olamayacağını akli ve mantığı olan herkese ben iki kere iki dört kesinliğinde ispatlayabilirim.

Danıştay 2. Dairesine yapılan silahlı saldırı, Hrant Dink'in öldürülmesi, Malatya'daki Zirve Yayınevi katliamı gibi olayların görünen bugünkü faillerinden başka Ergenekon veya benzeri gruplar tarafından yapılmış olacağına mevcut deliller ve olayların oluş biçimine bakarak kimse beni ve makul birini ikna edemez. Bu iddialar zorlamadır.

(...) Cumhuriyet gazetesine bomba atılması ve Danıştay olaylarının failleri konusunda hiç tereddüt yok, yakalananların gerçek failler olduğu kesin olsa da olayın Ergenekon örgütüne yapıldığına dair ortaya konan iddiaların hiç inandırıcılığı yoktur, savcının zorlamasıyla bu olaylar Ergenekon'a dahil edilmek istense de makul bir polisiye akılla bakıldığında hiçbir bağlantı kurulamamaktadır. "

Bu durumda, Genelkurmay Başkanı, işlenmiş bir cinayetin de olduğu terör örgütü yöneticiliğinden müebbet hapis alırken, anayasaya göre üçlü kararnamenin altında imzası olan devletin başı, yürütmenin başı ve Milli Savunma Bakanı da kuvvetli suç şüphesi içinde olan şahıslar olarak neden yorumlanmadı? Bir gün bir savcı çıkıp böyle bir yorum yaparsa ne olacak?

Ergenekon, Balyoz gibi komplo davaları, doğrudan TSK'yı yok etme operasyonlarına "hukuk" kılıfıydı. Bunda kuşku yok, davayla art niyetli ilgilenmeyen herkes tarafından kabul edilen bu gerçek aslında başka şeylerin de önünde perde oldu. Asıl yargılanması, tartışılması gereken Soğuk Savaş döneminin Gladyo'suyken, adı bile anılmadı. **Pentagon ve White House, olağanüstü bir sihirbazlıkla kendi ayıplarını örttükleri gibi, TSK'yı, Türk milletinin gözünde ve belleğinde itibarsızlaştırmayı başardı.** Tüm NATO üyesi ülkeler ile müttefiki olarak bilinen ülkelerin politikacı ve ordularının da gözünü korkutan bir ders verdi. **1 Mart 2003 tezkeresinin Meclis'ten geçmeyişinin intikamını aldı.** Eğer öteki ülkeler de, sözümü dinlemezse aynı komploları uygulatırım, mesajını verdi. Aklınızı başınıza toplayın, çünkü "ben hipergücüm!" **Dikkat ediniz, bu operasyonlar ve yargılama sürecinde Genelkurmay dahil hiçbir siyasetçi (başına ne türden çorap örüleceğini kestiremediğinden olsa gerek, Kemal Kılıçdaroğlu dahil) ya da sivil toplum örgütü, ABD'nin rolünü ortaya koymadı. Yalnızca bazı sanıklar ile İP'nin yöneticileri dile getirdiler. Onlar da cılız kaldı. Hatta Kemal Gürüz gibi bazı sanıklar, kendilerinin ne denli Amerikancı olduğunu anlattılar. CNN Türk'te Ahmet Hakan'a konuşan K. Gürüz'ün YÖK Başkanı olması yönünde Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e baskı yapan H.A.D'in hangi duygular içinde olduğunu doğrusu çok merak ediyorum.**

Bir uluslararası ilişkiler ve strateji dersleri hocası olarak ABD'nin strateji ve komplosunun (kişisel düzlemde kesinlikle yanlış buluyorum, yanlış anlaşılmak istemem) siyasi tarihe baktığımızda, çok doğal olduğunu değerlendiriyorum. Çünkü o, bir hipergüç olarak dünyayı (sömürgeleştirmeye) yönetmeye, yeniden şekil ve düzen vermeye çalışıyor. Önüne hangi engel

çıkarsa, ahlak ve etik değerler hiç umurunda olmadan yok etme hakkını meşru görüyor. Zaten bunun başarılması amacıyla da öncelikli olarak adına “küreselleşme” denilen bir hukuk sistemi yarattılar. Ulus devletlerin çökeceği tezini de ülkelerin “faşist liberalleri” aracılığıyla gerek gazetelerde gerekse televizyonlarda halkın beynine kazıttılar. Ergenekon davasına bu değerlendirme ışığında da bakılmalıdır.

Ülkenin değerli gazetecileri, üniversite öğretim üyeleri, akademisyenleri, rektörleri, mütevelli heyet başkanları yıllardır yürütülürken, itibarsızlaştırılırken aile yakınları ve Vardiya Bizde Platformu dışında kamuoyu duyarsız kaldı ve gerektiği gibi tartışmadı. Ya da tartışılması engellendi. Bu bile senaryonun nasıl bir komplo olduğunu gösteren en önemli kanıttır.

Emniyet Müdürü Civil, kuşkularını ve buna bağlı olarak sorularını sıraladıktan sonra, ***“Bakın adamlar doğru dürüst neyle yargılandıklarını, neyle suçlandıklarını bile bilemiyorlar,”*** saptamasını sayfa 250’de yazıp devam ediyor: ***“Bu çok büyük bir projedir ve Ergenekon, esas yapılmak istenenin maskesidir, diye düşünüyorum. Neden? Çünkü amaç askeri küçük düşürmektir... Ergenekon, askerin imajını milletin gözünden silme operasyonudur... Ben şuna inanıyorum ki, istenirse ülkemizde herkes bu mahkemenin pençesine atılabilir ve Ergenekon Örgütü üyesi olarak yargılanabilir.”***

2008’den bu tarihe kadar yaşadıklarımız çerçevesinden baktığımızda, bu değerlendirmeye “akıl sağlığı yerinde olan birisi” itiraz edebilir mi?

Talat Turhan *Derin Devlet* kitabında (2006, s. 72) şöyle bir değerlendirme yapıyor; ***“Özellikle 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbeleri öncesi darbe ortamı hazırlamak ve toplumun istikrarsız hale getirmek için güvenlik ve istihbarat örgüt elemanlarının doğrudan doğruya ya da taşeron yönetimiyle tıpkı İtalya’da olduğu gibi sağ ve sol terörü yönlendirdiğine dair o döneme ait dava dosyalarında sayısız örnekler bulunabilir.”*** Aşağıdaki çizelge bu durumu ortaya koymaktadır.

Büyük Kumpas / Ergenekon

EEF ÖRGÜTÜ (1954) 1200 üye	FM 31_16 (1967) Counterguerilla Operations	Ergenekon Örgütü (1971)	Eski M. Vekili İlhami Binici'ye göre (1990)	İtalya P-2 Mason Locası Üstadı Licio Gelli'ye göre (1990)
Devlet ve Hükümet Başkanları	Emniyet Görevlileri	Emniyet Görevlileri	Polisler	P-2 Mason Locası Üyeleri
Bakanlar ve Üst Düzen Yetkililer	Üst Düzey Eğitimciler	Subaylar	Subaylar	Subaylar
Devlete ait Şirketler ve Bankaların Yetkilileri	Üst Düzey Din Adamları		Doktorlar	Politikacılar
Özel Sektör Şirket ve Banka Yöneticileri	Yargıçlar ve Yüksek Yargıçlar		Askeri ve Sivil Savcılar	Üst Düzey İşadamları
Büyükelçiler	İşçi Sendikaları ve Başkanları	Profesörler	Uyuşturucu Kaçakçıları	(İstihbarat Örgütleri)
Üniversite Öğretim Üyeleri	Etkin Yayın Organlarının Yayınları	Gazeteciler	Mafya Elemanları	
Sivil Toplum Örgütleri (STÖ)	İş ve Ticaret Mensuplarının Liderleri	İş Adamları		
	Diğer Önemli Personel	Sıradan İnsanlar		

Çeşitli kaynak ve kişilere göre derin devletin şeması

Orgeneral (E) Kemal Yamak'a göre: Özel Harp Dairesi'nde *"tüm partilerden seçilmiş kişiler"* bulunuyordu. (*Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler*, Doğan Kitap, Ocak 2006) **Orgeneral (E) Sabri Yirmibeşoğlu'na göre:** *"Özel Harp'te ... sonradan bazıları milletvekili olmuş, MHP'den, CHP'den de, başka partilerden de içinde Türk'ü de Kürt'ü de Laz'ı, Çerkez'i de var."* (Hürriyet, 4 Ocak 2006)

Kaynak: Talat Turhan, Derin Devlet, İleri Yayınları, Nisan 2006, s. 73.

Ekranları İşgal Edenler ‘Kuş Yumurtası’ Gazeteciler Olabilir mi?

Köylü saptamasıdır: “Kaybedilmiş göletin davası olmaz!” Benim meselem, Silivri mahkemesinin yargıçlarını yargılamak değil. Bu görev hukuk teknisyenlerininindir. Sami Selçuk, Sabih Kanadoğlu, Süheyl Batum, Burhan Kuzu, Ersan Şen, Halûk Kabaalioğlu, ağır ceza davalarının avukatı Bülent Arınç, hat-ta R.T. Erdoğan’ın avukatlığını yapmış olan Münici İnci, yine Erdoğan’ın yargı-lanmasını kitap olarak yayınlayan Faik Işık, İbrahim Kaboğlu, Erdoğan Teziç, Ümit Kocasakal, Metin Feyzioğlu gibi daha onlarca isim sayabilirim. Onların hukuk adamlığı sorumluluğu ve vicdanları bunu yaptırmalıdır.

Yazdığım kitap, hukuk tarihinin küçük bir kesiti, siyaset ve strateji ki-tabıdır. Bu kitabın bir derdi var; Soğuk Savaş dönemi ürünü olan **Ergenekon-Gladyo** tipi karanlık işler örgüt modelinin, bu modelin yaratıcısı ABD’nin teknisyenlerince daha önce dünyanın pek çok yerinde denenip, aksayan kısımları da tamir edilerek Türkiye’de (2007-2013 arası) çok daha geniş çaplı uygulanmış olduğunu anlatmaktır.

Benim meselem, uygulayıcılarla uğraşmak değil, klasik söylem olacak, ama sivrisinekleri göstermek değil, bataklığı işaret edip sınırlarını çizmektir. Benim kavgam “sistemledir.”

Ergenekon operasyonu ve dava sürecinde, medya, üniversite ve sivil toplum örgütlerinde “ruhunu şeytana satmış kişilerin” kümelenmiş olduk-larını değerlendiriyorum. Ancak bu üç kurumun dışında, beni şaşkınlığa uğ-ratan dördüncü kurum TSK oldu. Orgeneral **Işık Koşaner**’in medyaya düşen kurum içi özeleştirisinde -Beşinci Bölümde okuyacaksınız- ortaya koymaktan çekinmediği, “röntgencilik” yapıp, evrak çalıp, onları da polise, savcıya ve medyaya servis yapan bu kadar çok sayıda subayın varlığı ya da askeri per-sonelin varlığı, sistemin ne denli hastalıklı olduğunu ortaya koymaktadır. **Maalesef, arızalı sistem kendisini “yurtsever subay olarak” tanıtan “ka-rakterini tanımlamaktan utanç duyduğum” personel yaratmıştır.** Bu tür subayları 12 Eylül sürecinde de gördüm. Hepsini ödüllendirildi.

“Değerli muhbir vatandaş” şeklinde başlayan cümleler unutulamaz ki. Günümüzde evraklarını Çaldıran, duvarının önünde, aleyhindeki dokümanları medya mensuplarına servis edenleri bulup çıkaramayan Genelkurmay’ın sistemini tartışmak hakkımızdır, özellikle de mağdur edilmiş bir kişi olarak benim meşru hak ve görevimdir.

Buna neden mi hakkım var? Genelkurmay’daki bu “kişiler” her kimse, onları yaratan sistem yüzünden, suçsuz yere 8 yıl 9 ay ceza kestiler de ondan! Analiz ve sentezimi Beşinci Bölüme bırakıyorum. Okuyacaksınız.

Ordunun dışında, üniversiteyi ele aldığımda da durum daha farklı değil. İddianameyi ve mütalaayı okumadan, operasyonların yapılışını izlemenden ve mahkemedeki yargılama sürecini hiç bilmeden, **bu kadar çok sayıda  niversite hocasının ilimi, bilimi inkâr ederek ruhlarını satmış oluşlarını**, akademik ahlak ve namusu herkese örnek olması gereken İlber Ortaylı, çok anlaşılır cümlelerle ortaya koyuyor.

Söylediği şudur: *“Türkler zaten tarihte ehemle mühimi birbirine karıştırırlar. Tarih i olmayan milletlerin en büyük vasfı, tarih yazımında ehemle mühimi birbirinden ayırt edememektir. İkincisi, bunu özel hayatlarında (kendi özel hayatlarında değil, hakkında konuştukları kişinin özel hayatı) da görürsünüz. Orada da karıştırırlar. Herkes, her millet dedikodu yapar fakat bizim milletin dedikodu ahlakı, dedikodu sistemi çok ilkeldir ve bütün olay ve unsurları birbirine karıştırarak ri-vayeti kurarlar.*

‘Yani herkes aklına geleni ve duyduğunu söylediği gibi, uydurduğunu da ilave eder. Bunun sorumluluğunu da duymazlar.’ (İlber Ortaylı, *Cumhuriyet’in İlk Yüzyılı 1923-2023*, söyleşi. İsmail Küçükkaya, Timaş Yayınevi, 2013, s. 133-134)

İlber Hoca, ait olduğu akademiyanın genel karakterini ‘pek güzelce’ ortaya koymuş. Ama akademik unvan sahibi kişilerle bilim insanını birbirinden ayırt eden temel nitelik, olmazsa olmaz özellik, bilim adamı ahlakı ve namusudur.

İ. Ortaylı bakın ne diyor: *“Mesela Avrupa’da bunlar konuşulurken dikkatli konuşulur. ‘Yanılmıyorsam ’, ‘eğer doğru duyduysam ’ gibi ifadeler kullanılır.”*

Bizimkilerde ise hak getire! Sebep? Sistemin sakatlığı. Eğer **bir öğretim üyesi, en az sayıda oyu almış olmasına rağmen üniversitenin rektörü olarak atanmışsa, siyasetçiye borcunu ödemek zorunda kalıyor. Eğer öğretim elemanı yabancı dil baraj sınavından “katakulliyile” ya da “hülleyle” aşırılmışsa, daha sonrasında ahlaklı davranmasını bekleyemezsiniz. Eğer öğretim üyesi yaptığınız kişinin doktora tezi çalıntıysa ve bunu da “ömür boyu koz olarak” kullanıyorlarsa, o kişiyi televizyon ekranlarında bilim adamı vicdan sorumluluğu duymadan konuştururlar.** Bu kişiler, televizyon ekranında ve yazılı medyada önüne gelen herkesi Ergenekoncu olarak yaftalayıp, akademik unvanları ardına sığınıp yargısız infaz yaptılar.

Gazetecilere biraz sonra geleceğim. Ne yazık ki, büyük kısmı parayla konuşturuluyorlar. Bu durumda onlardan ahlaklı duruş beklenemez.

Terör konusunda uzman olduklarını ekranlarda isimleri altına yazdıran kişilerden, bilim insanı ahlakı adına şu soruları sorup cevabını aramaları beklenirdi.

Bu örgütün lideri kim? Yardımcıları kimler? Örgütün üyeleri arasında nasıl bir hiyerarşi mevcut? Nasıl haberleşiyorlar? Eylem planları nasıl yapılıyor? Kararları kimler alıyor; kimler uyguluyor? Hükümeti silah zoruyla devirmek için nasıl bir güç oluşturmuşlar? Bu güç nerede? Silahları ne yaptılar?

Angaje olmamış bilim insanının bilimsel düşünme adına bu soruları sorması gerekirdi. Ama angaje olmamış bilim insanı olursa!

Üniversitesi böyle olursa, doğal olarak medyası daha beter olur. Ergenekon sürecinde, 1997 yılından bugüne içinde olduğum medyanın hali içler acısıydı. Bu kadar çok sayıda “ruhunu şeytana satan” nasıl türedi, anlamakta zorlandım. Bu dava sürecinde tetikçilik ve yargısız infaz yaptılar. Gözaltından döndükten sonra 9 Temmuz 2008 tarihinde *SkyTürk*’te, bu tür gazeteciler için söylediklerimi hem dinlediniz hem de bir kez daha yazdım, okudunuz.

İstanbul MİT eski Bölge Başkanı Osman Nuri Gündeş’in anılarında yer verdiği bir olay, medyadaki ruhu satılık gazetecilerin davranışlarını yol gösterici biçimde açıklamaktadır:

“16 Haziran 1983'te İstanbul'da Sirkeci Kapalı Çarşı'da, kanlı bir ASALA eylemi gerçekleşti. Ertesi sabah Hürriyet gazetesinde beş sayfanın tümünde bununla ilgili bir yazı neşredildi.

*“Bu yazı Hürriyet gazetesinin iki muhabiri tarafından kaleme alınmıştı. Kapalı Çarşı katliamını gerçekleştiren iki ASALA militanının **Gazinocu Fevzi  z**’ n evinde saklandıklarını yazıyordu. Fevzi  z’ n evinde ev işi yapan güvenilir bir kadının ifadesinden asla böyle bir saklanma olayının olmadığı öğrenildi. Olay çok önemliydi. Kapalı Çarşı katliamındaki çalışmalarımızı başka yönlere çekmek yolunda dezenformasyon bir haber de olabilir. Hürriyet gazetesi ile temasa geçip bu iki gazeteci sorguya alındılar. İki de uzun süre yazılarının doğruluğu üzerinde ısrar ettiler.”*

*“Fevzi  z, ortalarda görünmüyordu. Kendisi sorguya alınıp durum aydınlatılmak isteniyordu. Bir ara, Malatya'da olduğu haberi geldi. Orada bulunan bir Jandarma yüzbaşısı kanalıyla inceleme yaptırıldı. Orada da yoktu. İstanbul Aksaray semtinde işlettiği kumarhanede pusuya yatıldı. Fevzi  z korku içindeydi. Oraya hiç uğramadı. **İstanbul Emniyet İkinci şube Müdürü Mehmet Ağar**’la görüşüp kendisinden özel olarak Fevzi  z’  ne yapıp edip getirmesi ricasında bulundu. İki gün sonra Ağar, Fevzi  z’  getirip teslim etti.”*

*“Görüntülü olarak komuta odasından seyretmek üzere iki gazeteci ayrı ayrı Fevzi  z ile y zleştirildi. Gazeteciler Silivri'deki villada ASALA militanlarını gördüklerini söylediler. Fevzi  z, sorgudaki iki gazeteciye sorular yöneltti. Ortaya çıkan enteresan tablo hem hazine hem de gülünçtü. Evinin salonunda Fevzi  z ile beraber Ermeni teröristleri gördüklerini söyleyen bu gazeteciler, Kapalı Çarşı olayında dinlenen görgü tanık ifadelerine göre Ermeni canilerin çizilen robot resimlerinden çok değişik biçimde tarif yapıyorlardı. Üstelik **Fevzi  z karşılarına başka ad ve soyadıyla çıktığı için kendisini bir türlü tanıyamadılar. Halbuki onunla evinde tanışıp konuştuklarını söylemişlerdi. Gördüklerini söyledikleri evin salonunu tarif edemediler.** Sorguyu yapan memurlar bu noktaları dikkate alarak iki gazeteciye yeniden ayrı ayrı sonradan birlikte çapraz sorguya almışlardı.”*

“İfadeler çelişkiler yumağı haline gelmişti. Nihayet her ikisi de bu yazıyı ikişer bin mark para alarak yazdıklarını itiraf etmişlerdi. Fevzi Öz’ün hasmı çoktu. Bunlar onunla korkudan açıkça hesaplaşma yoluna gidemiyorlardı. Ona kallesçe bir plan hazırlamışlardı. Ama bu iftirayı yapanlar ortaya çıkmıştı. Gazetecilere en büyük ceza ise işlerinden kovulmaları olmuştu. Ayrıca mahkemeye verildiler.”

Bu iki gazetecinin yaptığı tam bir alçaklık örneğidir. Bugün de aynı tip sözde gazeteciler ortalıkta cirit atmaktadırlar. Üstelik son beş altı yılda piyasaları da çok yükseldi. 1983 yılında MİT’çi O. N. Gündes’in anlattığı olayda, MİT ve Emniyet mensuplarının henüz daha vicdanlarını, insanlıklarını yitirmedikleri ortaya çıkmaktadır. Demek ki o tarihte, Emniyet ve MİT insanların suçsuz olabileceğini, iftiraya kurban edilebileceğini düşünecek kertede ahlak ve vicdan sahibi personel istihdam ediyormuş. Ergenekon dava sürecinde, televizyon ve gazetelerde, Gündes’in portresini çizdiği iki gazetecinin o kadar çok benzeri varken, aynı *Hürriyet’in* değişen patronu (1983 yılında Erol Simavi patrandu) CNN ekranından yıllardır yargısız infaz yapan programcılarını bırakın işten kovmayı, her yıl maaşlarını artırarak ödüllendirmektedir. 1983 sonrası **Nakşibendi tarikatı mensubu Turgut Özal**’ın sözde muhafazakâr ideolojisi ve birleştirdiği dört eğilimi ile yarattıkları Arı Grubu gençliği, 2007 yılma geldiğimizde, ahlak ve etik değerleri yerle yeksan edilmiş bir Türkiye yaratmışlardı.

Yıllar boyunca sağ bir ideolojiye inanıp savunanları, özellikle de “İslamcı kanadı” anlıyorum; hatta onların insanlık dışı saldırılarını bile hoşgörüyle demeyeyim, ama anlayışla karşılıyorum. Çünkü onların ideolojisinde şiddet, insan öldürmek, öldürdüklerinin ciğerini söküp yemek bile dünya görüşlerinin bir parçası.

Ancak geçmişi sol ideoloji ikliminde yaşamış olup da bugün ahlaksızca konuşanları bağışlamam mümkün değil. Hele 1980 öncesi yüzlerce çocuğu ölüme gönderen, bugün sözde demokrasiye kisvesine bürünmüş faşist Türk ve Kürt milliyetçisi sözde liberal medya mensuplarının haysiyet cellatlığına soyun

muş olmalarını yalnızca sapkınlık olarak tanımlamakla yetiniyorum. *Taraf*, *Radikal* ile *Star* gazetesinde ve **Ahmet alık**’ın *Sabah*’ındaki örnekleri çok, ama televizyonlarda sıkça boy gösteren birisinden söz etmek isterim.

Sözünü ettiğim gazeteci 12.08.2013 tarihinde *SkyTürk*’te konuktu. Karşısndaki konuk, bilgi birikimi m kemmел, terbiyesizce ve ahlak dışı saldırıya rağmen terbiyesini hiç bozmadan konuşan genç, sosyalist olduğunu ifade eden bir gazeteciydi.

Sabah’ta yazan ve CHP’lilerin iltifat ettiği (bildiğim kadarıyla CHP  yesiymiş!) sözde gazeteci, bir süre AKP güzellemesi yaptıktan sonra (eğer AKP semeniyse ve  yesi ise yapmalıdır, hakkıdır), öteki konuğa sık sık, “Darbeye karşı mısın?” diye sataştı durdu.

Bir solcu, hem de sosyalist, zaten doğası gereği “askeri darbeye” de, “sivil darbeye” de karşıdır. Güya bu soruyla karşısndakini mahkûm edecek.

1973-1978 arası üniversitede öğrenciyken, kantinde yapılan tartışmalarda, solcunun köylüsünün (köylü solcular değil)  sl bu böyleydi. Bu nedenle bana çok tanıdık geldi.

Son günlerin modasına uygun olarak, sözde gazeteci aşağılamak amacıyla sürekli **Ergenekoncu** diye hitap ediyordu. Programın moderatörü de, genç gazeteci de sormadı; “Gerçek **Gladycu-Ergenekoncu** kimdir?” Eğer bu soruyu sorabilselerdi, *Sabah*’ta yer alan sözde gazetecinin gerçek Ergenekoncu olduğunu tüm izleyici fark edecekti. **Gerçek Ergenekoncu 1980  ncesi hem sağdan hem soldan binlerce çocuğu  l me gönderip, kendileri de birkaç yıl hapiste yattıktan sonra, günümüzde dolgun maaşlarla medyada kendisine yer bulmuş ne kadar solcu eskisi ve M T’in koridorlarında dolaştığını söylemekte sakınca görmeyen  lk c  sözde gazeteci varsa, onlardır.**

Son dönemin gerçek Gladycu-Ergenekoncu medya t redilerini, Te-r rle Mücadelenin Emniyet Amiri Serdar Bayraktutan kitabında (*Anne Ben Geldim*, s. 98) şöyle anlatıyor: “ stihbarat dünyasında ‘kuş yumurtası üretmek’ diye bilinen bir deyim vardır. **Herhangi bir ülkede 15-20 yıl sonra yapılmak istenen uzun vadeli bir operasyon için çeşitli pro-vokat rlere ihtiyaç duyulur**

ve en güvenilir provokatörler de teşkilatların kendilerinin yetiştirdikleridir. Bu iş için yetenekli ama geleceği parlak olmayan zayıf karakterli bir ‘yumurta’ bulunur. Aynı anda yetiştirilen diğer yumurtalar da farklı faaliyetlere girer. Düzene muhalif bulunduğu ortamdan hoşnut olmayan grupların arasına sızan bu ‘yumurtalar’ kitleleri belli bir çizgiye doğru çeker. (...) Kimi zaman ‘yumurtalar’ oyunbozanlık yapar ve ortadan kaldırılır, kimi zaman ise ‘yumurtaları fark edenler’ yok edilir. Ülke kan kaybeder, terör oyunu devam eder...”

Özellikle merkez medyanın televizyonlarında boy gösteren, çoğunluğu solcu eskisi ile geçmişin faşist ülkücü eskisi bugünün sözde demokrat ve liberal demokrat ‘aydın kırıkları’ bu sözde gazetecilerin, belki bilimsel olmayacak, ama emniyet amiri S. Bayraktutan’ın tanımını yaptığı ve özelliklerini ortaya koyduğu kişiler olduğunu değerlendiriyorum.

Gerçek Gladyo tartışılmıyor, ama “sözde Ergenekon terör örgütü” üzerinden pespayelik düzeyinde anlatımlar sürdürülüyor.

Sözünü ettiğim programda *Sabah*’ın gazetecisi, “vesayet rejimi yıkıldı” diyecek, ancak bir türlü becerip söyleyemedi, sürekli olarak “vesayet rejimi” dedi, durdu. Şimdi yapılan hukuksuzluğu normalleşme olarak algılıyor-muş. Asıl bombayı, *Cumhuriyete* bomba attıran **Osman Yıldırım** konusunda patlattı. **O. Yıldırım’ın, hem sanık hem tanık hem de gizli tanık olması doğruymuş, haklıymış, meşruymuş!** Cümlesi şuydu: “Bunu anlamlı buluyorum.” Neden? Çünkü O. Yıldırım çeteyi çökertmek için kullanılmış!

1980 öncesi militanlık yaptığı sol örgütü de böyle birisi mi çökertti acaba? O kişi daha sonra medyada ödüllendirilerek yüksek maaşla işe mi sokuldu!

Çok açık olarak, “Ben davayı bilmiyorum,” dedi. Bunu da marifetmiş gibi vurguladı. Programdaki konuk solcu ahlaklı gazeteci, “Davayı bilmiyorum diyorsun, ama hüküm yürütüyorsun,” diyerek nazikçe uyarınca, sinirlendi, köpürdü, “Sen bana yalancı diyemezsin, terbiyesiz!” diyerek celallendi. Programcı araya girmek zorunda kaldı. Böyle söylemediğini hatırlattı. Ar-

tık bu düzeysizliğe dayanamadım, programı izlemedim. Bu anlattığım sözde gazeteci tipleri, son altı yılda o kadar çok sayıda artış gösterdi ki, hepsi birden aynı 'follukta' mı yatmışlar, insan kendine sormadan edemiyor.

Hiç kuşkusuz farklı olan gazeteciler de var, bunlardan birisi, *Hürriyet'in en önemli yazarı olan Ertuğrul Özkök*'tür. Yandaş gazetecinin tersine E. Özkök, Osman Yıldırım'ın 'aktörlüğü' hakkında şunu yazdı: "Koskoca davayı 'bir itirafla' tersyüz eden, Cumhuriyet tarihinin 'en muteber' gizli iftiracısı... Osman Yıldırım denen kişi... O sözde itibarı test etmek için, onun arkasındaki muteber sicile bakmayacaklar mı... Cinayet desen var. Yaralama da var. Tecavüz de var. Tehdit ve şantaj desen gırla gitmiş... hırsızlık ve darpa saymıyorum bile... (2023 yılında) Demeyecekler mi, 'Hukuk devleti dediğimiz şey, böyle bir adamın lafına güvenip nasıl olur da insanların bayatlarını çalabilir, gasp edebilir... Demeyecekler mi, 'Dünyanın hangi adaletinde böylesine bir adam aynı davada hem sanık hem tanık olur, tanık olarak kendini kurtarır? Var mı böyle bir adalet?'

Vardı.

Tarih kitapları yazıyor... "

Sözcü, Aydınlık, Yeni Çağ, Yurt gazeteleri yazarlarını ayrı tutarak; Muharrem Bayraktar, Mustafa Mutlu, Can Ataklı, Orhan Bursalı, Nilgün Cerrahoğlu, Mine Kırıkkanat ve en fazla on isim daha ekleyebileceğim bir avuç gazeteci ahlakını içselleştirmiş köşe yazarı, kamuoyunu doğru bilgilendirmeye çaba harcadılar.

Medyanın 'kuş yumurtaları', ahkâm kesedursunlar, mahkemede 157 gizli ve açık tanık dinlendi. Benim de izlediğim celsede **Mehmet Eymür** konuştu. O **dahil hiç kimse "Ergenekon terör örgütü vardır" demedi.**

Neden "vardır" diyemediler?

Çünkü böyle bir "terör örgütü" üstelik "silahlı terör örgütü yok" bu nedenle kimse "var, biliyorum" diyemedi.

Benimle ilgili olarak, iddianame ve mütalaa şunun arkasına sığındı; adı geçen kişiler arasında yoğun telefon irtibatı var. Mahkemede slaytlarla, savcının iddianamesinde yer verdiği

kendi şemalarıyla irtibatın hiç de iddia edildiği gibi olmadığını mahkeme heyetine anlattım. Sizler de Üçüncü ve Dördüncü Bölümde okudunuz. Bu, beyhude bir çabaymış!

Birisinin benimle ilgisi olmayan, üç irtibat örneği anlatacağım. Birincisi, Türk Ortodoks Cemaati temsilcisi Sevgi Erenerol’a ait. Suçlanmalarından birisi misyonerlik faaliyetleriydi! **Bir zamanlar havacı bir general kendisine misyonerlik faaliyetleri karşısında yapmış olduğu çalışmalar nedeniyle ödül verdi. Bu komutan şimdi AKP’den milletvekili olan emekli general Şirin Ünal! Neden davada adı hiç geçmedi?**

Benim açımdan çok önemli değil, ama **AKP’nin önemli kurumlarından Ahmet İyimaya, Kenan Evren’in avukatıydı** diye biliyorum!

İkinci örneğe gelince, 30 Ocak 2012 tarihinde mahkeme kayıtlarına geçti. **AKP’nin en itibar ettiği işadamı Ahmet Çalık**’la üç kez telefon görüşmesi yaptım. Üstelik çok büyük miktarda paradan bahsedilen telefon tapesinde adı geçiyor ve iddianamede yer verilmiş. A. Çalık’la yaptığım konuşmayı çok açık anımsadığımı belirtmek amacıyla bulunduğum mekânı bile tarif ettim. Ama mahkeme heyeti bu işadamız ile aramda ve “sözde Ergenekon terör örgütüyle” irtibat kurmadı!

Bir haksızlığı önlemek adına şunu belirteyim: Ahmet Çalık’ı uzun yıllar önce tanıdım. Bir Türkmenistan gezimiz var, sponsorluğunda strateji merkezi kuracaktım (bkz. Erol Mütercimler, *Stratejik Düşünme*, Alfa Yayınları, Ön-söz). Bende bıraktığı izlenim, düzgün ve ahlaki değerleri olan birisiydi.

Üçüncü örneğimde yine bir işadamı var. Hem Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün hem Başbakan Erdoğan’ın, hem de Fethullah Gülen’in toplantı ve ikram yemeklerinde başköşede olan birisidir. Turgut Özal’ın değişmez ekibindeydi. Adı, **Zeynel Abidin Erdem**. İddianamede aramızda geçen telefon konuşmasının tapesine yer verilmiş. Neden savcılık ve mahkeme aramızda irtibat kurmadı?

İrtibat kurulmaması doğrudu, örgüt üyeliği yaratılması saçma olurdu da ondan kurulmadı. Öteki kişilerle de yapılan telefon konuşmalarının içeriği ortadayken aramda irtibat kurul-

ması tepeden tırnağa kadar yanlış. Zorlamayla, olmayan örgüt irtibatı kuruluş “sözde Ergenekon terör örgütü üyeliğim” yaratıldı. Bu iki işadamında gösterilen hassasiyet, diğerlerinde neden gösterilmedi? Örgüt üyeliği deniyor; iddianamede ve mütalaada suç unsuru olabilecek tek bir cümle yokken, ne hikmetse örgüt üyeliği yaratacak şekilde irtibatlandırdılar.

Onlarca medya mensubu, iddianameyi okumadıkları, polis bülteni yayınlayıp, telefon tapeleriyle yalnızca kendilerine verilen talimat doğrultusunda ilgilendikleri halde konuşup durdular ve hâlâ konuşmaya devam ediyorlar.

Ergenekon Davasını Aslında Başlatan Bitirdi

Yandaş basın diye tanımlanmaktan gocunmayan medyanın ısrarla “asrın davası” tanısını koydukları Ergenekon, **Tuncay Güney** adlı ne olduğu belli olmayan, tam da yukarıda tanımlanan tiplere uygun “gazeteci kimliği” ile dolaşan şahsın, poliste kendisine ezberlettirilmiş kompozisyonun ve kim tarafından hazırlandığı aslında herkesçe bilinen üretilmiş yalanların kanıt olarak öne sürülmesiyle başlatıldı. Bu bir gerçek. Ne zaman bitirildi dersiniz, yine Tuncay Güney tarafından ve *TRT2* ekranında bitirildi; tarih 14 Ocak 2009.

Sahte haham ve daha birçok sıfatı sahte olan T. Güney tam 4 saat devlet televizyonunda konuşur oldu. “Kurulan komployu” meşrulaştırma amacıyla ‘yükseklerde’ planlanmış yayıncılıktı. Kanıtsız onlarca suçlama saydı döktü. *TRT*’nin programcısı ve stüdyoya dizdikleri kişiler kendisine saygıdeğer konuk muamelesi yaptı.

T. Güney kasetlerdeki ifadelerin işkenceyle alındığını, o yüzden kabul etmediğini vurguladı. Ne var ki, **asrın davası Tuncay Güney’in kabul etmediği ifadeler üzerine kuruldu ve iddianame buna göre yazıldı. Duruşmalar da buna göre devam ettirildi,** kuşkusunu taşıyorum.

Gazeteci **Ertuğrul Özkök** *Hürriyet*’te (23.08.2013) şu tespiti yapıyor: **“Ergenekon davalarını... Başında Tuncay Güney isimli birinin elyazısıyla yazdığı ihbar metinleri var... So-**

nunda ise Osman Yıldırım adlı bir 'gizli tanığın' zirvaları... Birinin zirvaları ile başlamış, ötekinin zirvaları ile tamamlanmış. Arada ne var? İkisini çekersen başka hiçbir şey yok... ”

T. Güney'in TRT'deki konuşmasından sonra, Gazeteci Ahmet Gürsoy Yeniçağ da (17.01.2009) haklı olarak "Ergenekon meselesi bitmiştir" saptamasını yaptı: *'Adına Ergenekon dedikleri sözde devlet içine sızmış çeteleşmeyi önleyeceği varsayılan dava anlam kaymasına uğramış, pozisyon değiştirmiştir... Artık bu saatten sonra devlet içinde yapılandığı söylenen çeteleşme de toplumsal bir güç hareketi ile hükümeti devirmek isteyen çete de, beklenen ve istenen anlamda ortaya konulamayacaktır... Bir kere Tuncay Güney'in servis edildiği ve arkasında kendisini destekleyen siyasal ve bürokratik bir güç olduğu kesinlik kazanmıştır. Elbette bu güç bir yönüyle iktidar ilişkilidir...' "*

TRT'ye T. Güney'i çıkaranlar, aslında davanın seyrinden bekledikleri sonucu alamadıklarını, kendi uydurdukları örgütün ortada olmadığını, davanın siyasallaştığını, kendilerini güçlü kılmak adına yeni bir girişime gereksinim duyduklarını ilan etmenin çaresizliğini dile getirmişlerdir.

Program umdukları gibi gitmedi; T. Güney operasyonu başlatan ifadesinde anlattıklarını işkence altında söylemek zorunda kaldığını, buradaki tarih yanlışlarını da bu nedene bağladığını itiraf edivermişti. Buradan çıkan sonuç aslında şu oldu: T. Güney'le başlatılan asrın davası T. Güney'le bitirildi. Gerisi boş laf olmakla birlikte, insanlar yıllarca hapiste tutuldu. Eğer Yargıtay Silivri mahkemesinin 5 Ağustos kararını onarsa, ben de dahil yüzlerce kişi hapis yatacak. Neden?

Bu yayından sonra kamuoyu ne yaptı? Koskocaman bir "hiç."

Gazeteci L. Doğan Tılıç *BirGünde*, "Tuncay Güney şov ve aklın ölümü..." başlığıyla kendisiyle ve kamuoyuyla dalga geçen bir yazıyı kaleme aldı, son paragrafını şöyle bağladı: *"Peki, Tuncay Güney kim? Bir defa yalanlı. Anlattıkları arasında benim de tanıklık edeceğim yalanlar var. Kimi anlatımlarının eleştirel aklın süzgecinden geçebilmesi' tanısı koyabilecekleri birisi... Aynı*

zamanda, önemli şeyler de söylüyor, çok ama çok insan tanıyor. Büyük olasılıkla bir dezenformasyon aracı. Kuşkusuz, söylediklerinin medya tarafından böyle yayılması mesleki aklın ölümü anlamına geliyor, ama bu hiçbirini ciddiye alınmamalı demek de değil. Adı üstünde dezenformasyon ve dezenformasyonda 'enformasyon' da oluyor. "

Peki, baştan itibaren' şu soru neden hiç sorulmadı: Tuncay Güney neden Ergenekon denilen yapılanmada ya da yapıda polislerin varlığından hiç söz etmedi?

T. Güney'in karşısında süklüm püklüm oturanlar kimlerdi? Belleğinizi hiç yormayın, Fikri Sağlar ve Şamil Tayyar!

32. Gün programına da (30.10.2008) katıldı T. Güney, orada da, *"Ergenekon'dan bir şey çıkmaz, siz kimi yargılıyorsunuz!"* dedi.

Ergenekon operasyonlarının başlama emrini veren ve dalgalar geldikçe, onlarca masum insan gözaltına alınıp ardından tutuklandıkça, nedendir bilinmez, sesi çıkmayan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, TRT'nin yayınına "sorumsuz yayın..." diyerek kızdı (*Radikal*, 17 Ocak 2009, s. 5). Şöyle devam etti: *"Bu aşamada söyleyeceğim şey şu; bütün bu süreç içinde bir taraftan yargıyı ve hukukun işlemlerini baskı altına alıcı hiçbir davranışta bulunmamak ve bağımsız yargının en güzel şekilde işlemlerini temin etmek, diğer yandan da gördüğümüz şu ki, birçok insanın ismi gayet sorumsuz bir şekilde televizyonlarda, gazetelerde gündeme gelmekte ve zan altında bırakılmakta, bundan da kaçınmak gerekir. Bu konuda hem resmi hem basın yayın kuruluşları herkes çok dikkatli olmalıdır. Çünkü bu işler kutuplaşma ve polemiğe çevrilirse Türkiye için büyük zararı olur."*

Gül, bu uyarıları Güney'in röportajı sonrası yaptı. İyi güzel de, Ergenekon operasyonu emrini veren kendisi değil mi? Niçin T. Güney'i dinledikten sonra, kendisine bilgi verenlerin yalan söylediğini, yanılttıklarını görüp, kabullenip, bunu da kamuoyuyla paylaşarak gidişe dur demedi? Neden?

Meclis Başkanı Koksal Toptan da Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ da, o dönem, *"Sabırla beklemek ve yargıya güvenmek lazım,"* diye konuştular. Ama kimse, *"Delil olarak ortaya"*

konulanlar akla uygun değil!" diyemedi. Kimden ve neden korktular? Genelkurmay yalnızca "masumiyet karinesi ihlaline" dikkat çekmekle yetinmeyi uygun gördü. Bu operasyonun TSK'yı itibarsızlaştırma stratejisi olduğunu ne yazık ki göremedi. Bunun bir "hesaplaşma" olduğunu görmediler.

Ergenekon operasyonunun hukuki açıdan da, siyasal açıdan da meşru olmadığı açık olmakla beraber Genelkurmay'ın yalnızca "yargıya güvenmek lazım" yorumu vizyonun darlığını gösterir. Genelkurmay, "Dursun Çiçek imzalarının sahteliği" tartışmaları yapıldığında bir bildiri yayınladı. Orada özetle, "Türk Silahlı Kuvvetleri," hukuk devleti ve demokrasi ilkelerine bağlıdır ve saygılıdır," vurgusu özenle yapılmıştı. Bu ilkelere aykırı düşünce içinde olan ve davranışlarda bulunan personelini Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde barındırmaz, ifadeleri kullanıldı.

"Bu yaklaşım orduya olan güveni arttırmaz mı?" sorusunu **Mehmet Altan'a** yönelttiler.

Bu "liberalin" verdiği yanıt şöyle: *"Bu ifadeler uykudan önce çocuklara anlatılan masallara döndü. Genelkurmay'ın matrağa alınan bu tür bildirileri de orduyu yıpratıyor, kurumun ciddiyetini ve ağırlığını yok ediyor. Doğrusu, son olup bitenlerle, artık ayyuka çıkan skandallarla kendi ordusunu böylesine yıpratana bir yönetim görmedim. Ordu çok önemli bir kurum olduğu için yönetim yanlışlarını eleştiriyoruz. Cuntacı zihniyetin de 'gerçek bir ordu' isteyenlere nasıl yaklaştığı, nasıl rezilce psikolojik bir savaş yönettiği en iyi bu son belge (İlticayla Mücadele Eylem Planı -E.M.) sürecinde ortaya çıktı. Sadece hukukun değil, siyasi iradenin de gerekeni yapmasının zamanı gelmiştir."* (Mehmet Altan, *Puslu Demokrasi Ergenekon Güncesi*, haz. Mehmet Tuncel, Etkileşim Yayınevi, 2010, s. 139)

Mehmet Altan'a sorulmuş: **"Böyle söylüyorsunuz, ama Genelkurmay devamlı hukukun üstünlüğünden bahsediyordu?"**

Verdiği yanıt, sanıyorum Genelkurmay'ın dikkatinden kaçmış: ***"Genelkurmay istediği kadar hukukun üstünlüğünden bahsetsin. Darbe girişimi söz konusu olmasına rağmen konuyu yeni çıkan yasaya aldırmanın askeri savcılığın denetim alanına çekmeye çalışıyordu. Bütün bunlar iddianın vahametinden***

ziyade belgenin sızdırılması ile ilgiliydi. Özetle, Albay Dursun Çiçek konusunda izlenen stratejinin nasıl felaket bir sonuç getirmiş olduğunu görmek istemeyen, babadan kalma usullerle ve Ergenekon sevdalılarının da yardımıyla durumdan nasıl yırtarız mantığı öne çıkmıştı. ”

Cumhurbaşkanı Gül’e sordular: “Masumiyet karinesine özen gösteriliyor mu?” O da cevap verdi: “Çok gösterilmiyor doğrusu.”(Milliyet, 28 Eylül 2010) Yüzlerce insanın özgürlüğüne ve itibarına tecavüzün tepkisinin tamamı bu kadardı.

Kendisi de Ergenekon operasyonuna maruz bırakılmış olan Sabih Kanadoğlu’nun sözlerine kimse kulak vermedi, söylediği şuydu: “Ben görevde bir savcı olsam, ben de Ergenekon soruşturmasını açardım. Ama bu şekilde açmaz, böyle yürütmezdim.”

Vatan gazetesinin 10.04.2009 tarihli Pazar Ekinde Sanem Altan, **Mehmet Altan’la** bir röportaj yaptı. **Türkân Saylan** Hocamızın o ağır kanser hastası haliyle gözaltına almış sonrasındaydı. Söyleşinin tamamı okunduğunda Mehmet Altan’ı aklama-paklamaya dönük olduğu gün gibi ortada. Orada bir son soru var:

“AKP karşıtlarının savunduğu bir mesele haline döndü Ergenekon. AKP gerçekten Ergenekon’un üstüne gidiyor mu sizce?”

“Bence AKP’ye kalsa Ergenekon kapanır bile. AK Parti’yi aşan bir irade Ergenekon’un peşinde. Siyaset kurumuyla askeri kurumların anlaşmasını önleyen başka bir irade çalışıyor. AKP’nin de onayı var ayrıca. Ama onaylamasalar bile bu iş sürececek gibi gözüküyor. Çünkü herkes paralel devletini temizledi, Türkiye temizlemedi, Güneydoğu’da kullandı. Ve hastalandı Türkiye. Dünya sistemi Ergenekon’u tasfiye ederek Türkiye’yi tedavi ediyor. Ama bunu kendi kendimize yaparak iyileşmemizi istiyorlar. **Burası NATO ülkesi. Burada NATO’nun ve Amerika Birleşik Devletleri’nin istemediği hiçbir darbe olmaz. Bu sefer darbeyi yapamadılar, çünkü Amerika istemedi.** ”

Bu yayın sonrası o günkü basın konuşmasına olumsuz eleştiriler yöneltmiş oluşuna İlker Paşa’nın değerlendirmesi ne olmuştur, bilemeyiz, bir gün anılarını yayınladığında öğreneceğiz.

Bu söyleşi öncesi **Mehmet Altan** ilk kez Genelkurmay'da İlker Paşa'nın basın toplantısına katılmıştı. Buradaki en doğru saptama, benim de **31 Ocak 2012 tarihinde savunmamın sonunda söylediğim, "ABD istemezse Türkiye'de darbe yapılamaz,"** değerlendirmemle örtüşmektedir. Doğrudur.

İlker Başbuğ konusunda yorum yapanlardan birisi olan, Ergenekon komplosunu kurduran **Tuncay Güney** konuşmaya devam etti. AKP temsilcisi **Bekir Bozdağ**'ın çok sinirlenip açıklama yapmasına neden olan *Hürriyet* gazetesi, Kanada'da kendisine ulaşip uzunca bir röportaj yayınladı.

Hürriyet'in haberine geçmeden önce **Tuncay Güney**'in 8 Şubat 2013 tarihinde *SkyTürk*'te (Şimdi Söz Sende programı) yaptığı açıklamalardan, medyada da öne çıkarılan bir cümleyi anımsatmak isterim: **"Ergenekon davası bir projeydi, bitti. Ben vicdanen rahatsızım. İşkence görmeseydim o konuşmaları yapmazdım. Emniyette verdiğim ifadeler geçersizdir. Devlet beni kullandı."**

Gazeteci Fatma Aksu'nun (*Hürriyet*, 22.08.2013, s. 23) yazdığına göre, **"Türkiye'de adalet aramak genelevde bakire kız aramaya benzer,"** değerlendirmesini yapan T. Güney, Ergenekon davasında kesilen cezalar için, **"Bu beklenen bir şeydi. 5 yıl yattılar, bir 5 yıl daha yatarlar. Bu insanları müebbet olarak hapislerde tutamazsınız,"** demiş.

Kargacık burgacık el yazısıyla çizdiği şemayla ve anlattığı zırvalarla Ergenekon örgütünü yaratan T. Güney, **"Ergenekon bir terör örgütü değil, sistemin, rejimin kendi teşkilatı. (...) Ergenekon, rejimin ve sistemin kendisidir. Ergenekon, Ergenekon'la gizlenmiştir..."** diyerek, başka şeyler de söylüyor, herkesi ti'ye alıyor: **"İlker Başbuğ'un neden yargılandığını bilmiyorum. Daha doğrusu Ergenekon mahkemesi neyi aydınlattı? (...) Bu insanları neden yargıladıklarını da bilmiyoruz. Ergenekon'un 1 numarası ortada yoktu. İlker Başbuğ'u koydular. Okey tamamlanmış oldu. Ergenekon'a lider lazımdı. Aldılar Genelkurmay Başkanı'nı, adamın başını yaktılar. "**

Hürriyet'in manşetten verdiği bu röportaj hükümeti çok rahatsız etti. Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, duyduğu rahatsızlığı şöyle açıkladı: "Türkiye'de bugün Hürriyet gazetesine baktığınızda ne var? Bambaşka bir olay var. Suriye'de yaşanan katliama dair tek bir satır yok. Başka gazeteler de var. Bu haberi hangi vicdan görmezden gelme talimatı verdi? Bütün dünyanın gündemi bu. Hürriyet gazetesinin yetkililerine soruyorum, köşelerine bu en büyük vahşeti almayan gazetelere; size kim baskı yaptı? Tuncay Güney haberini yapın diye kimden haber geldi? Buna gazetecilik denmez, buna habercilik denmez."

Hürriyet gazetesi, 23.08.2013 tarihli nüshasında, B. Bozdağ'a çevresindekilerin ona yanlış bilgi verdiğini kanıtlayarak gereken cevabı verdi. Konum bu değil.

Aynı Bekir Bozdağ, yandaş gazeteler çarşaf çarşaf Tuncay Güney'in zırvallıklarını yayınladığında, hepimizin önemseyip güvenmek zorunda olduğumuz MİT, saçma sapan şemaları Başbakanlığa ilettiğinde, hiç böyle tepki göstermemiş. Hiçbir yerde okumadım. Eğer "Bunlar zırva şeyler, doğru düzgün delil bulun!" demişse, kendisinden özür dilemeye hazırım.

Artık sözün bittiği yerdeyiz. Ergenekon zırvallığını başlatan şahıs olan Tuncay Güney bu saçma davayı bitirmiştir. Çizilen zırva Ergenekon şemasında Cemaatin en önemli simalarından birisi olan Hüseyin Gülerce'nin de yer aldığını anımsamasını önerdiğim Zaman gazetesi yazarı B. Korucu doğru olmadığını bile bile "Sadece Danıştay cinayeti bile Ergenekon'un silahlı terör örgütü olduğunu ispat etmeye yeter, " zırvasının arkasına saklanırken; tüm zırvallığı başlatan T. Güney ne diyor: "Ergenekon mahkemesi neyi aydınlattı? Faili meçhul cinayetler çözüldü mü? (...) Ergenekon bir terör örgütü değil. (...) Bu sistem kendi mitolojisini, efsanesini yargıladı. "

Yandaş medya kelâm erbabını bir yana koydum, üst düzey siyasi şahsiyet olan Bekir Bozdağ'ın tepkisi, Anadolu'nun âkil adamı Nasrettin Hoca'nın ünlü kazan öyküsünü anımsattı. Komşusuna verdiği yanıtta ne diyordu: "Kazanın doğrduğuna inanıyorsun da, öldüğüne niye inanmıyorsun!"

Medya, Türk Solu ve “Türk Solu Dergisi”

Ergenekon davası 5 Ağustos 2013 tarihine bitirildi. Giriş bölümünde bir kısmını okuduğumuz yorum, değerlendirme ve analizimin farklı olanlarını Beşinci Bölümde de okuyacaksınız. Oraya geçmeden önce, medyanın davayı nasıl gördüğünü de önümüze koymalıyız.

“Sol ideolojiye inananlar” ne yazık ki Ergenekon sürecinde başarılı bir sınav vermedi. Onlara göre bu dava, askeri vesayetle hesaplama, onu sindirme, yok etme olarak değerlendirildi. ABD’nin strateji düzeyinde ve AKP’nin taktik düzeyde tuzağına düştüler. Akademik ideolojik tanımlama ve yaklaşımların dışında, oysa sol, her türlü diktaya ve diktatörlüğe karşı durmak demektir. Halkından, ezilenden, mağdur edilenden yana olmak demektir. Sol tavır ‘anarşist’ bir tavır olmalıydı. Becerilemedi. BDP kendinden bekleneni ve kendine yakışanı yaptı. PKK’nın kuyruğundan ayrılmadığı için tavrı da ona göre oldu. Tüm bu süreçte duruşuyla direnen etki ve etkileme gücü az olan İP ve aynı ideolojik doğrultuda yayın yapan Aydınlık gazetesi ile henüz genç olan Yurt gazetesi kendi çizgisinde tutarlılık gösterdi. Tabii ki solun çeşitli renklerinde olan fraksiyon ya da örgütler bunu eleştirdiler.

Bu dava sürecinde savundukları ve kendilerine göre tanımladıkları sol ideoloji doğrultusunda farklılık olarak en dikkat çekici yayınları *Türk Solu* dergisi ile *İleri* dergisi yaptı.

Tüm dava sürecini *Zaman*, *Taraf*, *Aydınlık*, *Yurt*, zaman zaman *Yeni Çağ* ve *Yeni Mesaj*, kısa bir süre *Radikal*, manşetlerine göre *BirGün* ile *Sol* gazeteleri, *Aksiyon* ve *Türk Solu* dergilerinden izledim. Dikkatinizden kaçmamıştır, *Cumhuriyet*’ten söz etmedim. Çünkü *Cumhuriyet*’in tavrını samimi bulmadım, konuştuğum çok sayıda sanık yakını ve avukatta oluşan algı, İlhan Selçuk faktörü nedeniyle ilgilenmek zorunda kaldıkları, İ. Selçuk sonrası da M. Balbay’ın varlığı nedeniyle ‘kerhen destekledikleri’ yönünde oluştu. Belki de geçmişin tortuları nedeniyle *Cumhuriyet*’e kafamda etki kat sayısı çok yüksek ‘iktidar sahiplerini ürkütme’ ve kamuoyu yaratma misyonu yüklemiş

olabilirim. Bu gerekçeyle de farklı tepki beklentisi içine yuvarlanmış olabilir, beklenti gerçekçi olmadığı için ortaya çıkan sonuç düş kırıklığı olabilir.

Çok erken yaşta okumayı söktüm, evimizde konuşulan üç “cumhuriyetin” varlığını daha o yaşlarda kavradım. Bunlar; Türkiye Cumhuriyeti, Cumhuriyet Halk Partisi ve *Cumhuriyet* gazetesiydi.

Bu başlık altında *Cumhuriyete* hiç dokunmak niyetinde değildim. Gönlüm gazete *Cumhuriyetin* yaşatılmasından yanaydı, ama çok uzun yıl önce gazeteyle okur ilişkiye son vermiştim. Ancak birisinin uyarısıyla gereken yazıları okuyordum. 12 Eylül’de bile koltuğumun altında askeri birliğe geldiğim *Cumhuriyet*’ten soğumamın, daha doğrusu saygımı yitirmemin iki nedeni vardı. Birincisini şimdilik kendimde saklı tutuyorum. İkincisini aşağıda okuyacaksınız.

Mustafa Balbay’ın 4 Mayıs 2013 günlü yazısını okuyuncaya kadar *Cumhuriyete* yer vermeye hiç niyetim yoktu. Artık düşüncemi açıklamak gerekli oldu. Yazmayı istemediğim halde kendime olan saygımın da sürmesi açısından zorunlu bir gerekliliktir.

Mahkeme Başkanının, nedenini çözdüğüm, ama “şimdilik” üstünde durmayacağım nedenle, herkese bir saat savunma süresi verildiğini ilan etmişken, bana, “İki saat savunma süreniz var,” dediği, bu nedenle de çok gerildiğim mütalaaya karşı 30 Nisan’da yaptığım savunmayı bitirip yerime geçerken, Tuncay Özkan’ın yüksek sesle bana hitaben bağırıldığını duydum. Her savunmasını yapan kişiye konuşmasıyla ilgili olumlu olumsuz yorumlar yapıldı. Önce tam anlamadım, biraz daha dikkatli dinleyince sitem ve olumsuz eleştiri karışımıydı. Tavandaki onlarca mikrofona, duvarlardaki kameraların varlığına karşın böyle seslendiğine göre artık direnci son kerteye gelmiş demektir.

T. Özkan, parmaklarıyla işaret edip önce, “İki saat... iki saat... Far-
kında mısın, bu son şansındı, başka savunma şansın kalmadı!” diye ba-
ğırdı. Sesindeki titreşim ne denli sinirli olduğunu belli ediyordu. Devamla,
“Bu mütalaa paçavra, niye buna cevap verdin. Sen strateji uzmanısın,
genel çerçeve çizme-

liydin, bunu en iyi sen yapardın!" diye bağırarak konuşmasını noktaladı. Bu kitabın amacı, bu operasyonun ve yargılamanın tarihini yazacaklara ve sosyoloji bilimi rehberliğinde analizini yapacaklara doğru veri sunmaktır. Bu konuşmayı o gün salonda olan herkes duyduğu için burada da yer verdim.

Ahmet Tuncay Özkan'ın kendisi hatırlamaz bile. İlk yüz yüze tanışmamız kendisi *Show TV* genel müdürlüğünden ayrıldıktan sonra Hilton Otelinde olmuştur, yılını ve ayını anımsamıyorum. O dönem *Habertürk*'te program yapıyordum. O güne kadar hiç karşılaşmadık. Bundan öncesini ayrıntılı anlatacağım, çünkü bilgisayarımda görüldüğü belirtilen bir raporda adı geçen akademisyen unvanlı bir kişiyle (Y.Y.G) ilgilidir. Ve konuşmamız elektrikli olacakken Özkan'ın çabasıyla yumuşatılan bir atmosferde gerçekleşmiştir. Olay şudur: Mart 2003'te *Star Grubundan* ayrılmıştım henüz *Habertürk*'e gitmemiştim bir iki yerle program yapma konusunda konuşuyordum. O sırada **Tuncay Özkan**'da *Show TV* Genel Müdürüydü. **Güler Kömürcü** bana *Show TV* için konuşabileceğini söyledi, ben de olur dedim, sonra yönetimle konuştuğunu, konuştuğu kişi her kimse, onun da *"şeref duyarım dediğini, zaten yukarıya kendisiyle çalışmasını istediği beş kişinin adını verdiğini, muhakkak çalışacağımızı ifade ettiğini"* söyledi. Ben de beklemeye başladım, aradan oldukça uzun bir zaman geçti, T. Özkan'a ulaşmayı birkaç kez denedim ama mümkün olmadı, **Güler Kömürcü**'ye sordurdum. O da bir gün çok sıkıntılı olarak, adıyla saniyle bir akademisyenden söz edip, *"Senin için İngiliz istihbaratına servis yapıyor"* demiş, bu nedenle de, iş olmamış, diyerek, söyleyip rahatladı. Çok sinirlendim. Ama olan olmuştu, adam bir kez bu denli alçakça bir yalan söylemişti. Uzan'lara ait *Kanal 6*'da 2002-2003 yılları arasında çalışırken de aynı kişinin yine böyle bir yalanıyla karşılaşacaktım, bu alçakça yalanı söyleyen kişiyi de İstanbul Üniversitesinden tanıyordum, bu nedenle, benim için sürpriz olmadı. Fakat işin ilginç yanı aynı kişi, **Tuncay Özkan**'ın yönetimindeki hem *Akşam* gazetesinde hem de *Show TV*'de yazı yazıp program yapmaya başladı. İşte Türk medyası da böyle bir şeydir. Ben de derin iz bırakan bu olayı, ilk karşılaştığım gün T.

Özkan'a sordum, o da kişiyi ve söylediklerini teyit etti. **Tuncay Özkan**'ın *Show TV*'den ayrıldıktan sonra büro olarak kullandığı Hilton otelindeki konuşmamızın atmosferi buydu. O akademisyene (Y.Y.G) çok kızmıştım ancak **Tuncay Özkan**'a da bu dürüst konuşmasından dolayı sempati duymuştum. (Fakat İddianame'de, **Tuncay Özkan**'a *kızmıştım* şeklinde yazılmıştır, doğru değildir) Sonra *Kanal Türk*'ü kurdu, hayırlı olsun ziyaretine gittim, çalışabilir miyiz diye konuştuk. Fakat randevulaşmamız kolay olmadı, birkaç kez telefonlaşmak ve değiştirmek zorunda kaldık. Ekranı doluydu, çalışamayacağımız baştan belliydi. Olmadı, ama bir şekilde uzun aralıklarla zaman zaman hal hatır konuşması yaptık. Tüm yaşlı kadınlar gibi meydan konuşmalarında annem de onu sevmişti, zaman zaman telefon açtırıyordu, zaten deşifrelerde bunu okumaktayız. Yine de 15 telefon konuşması sanki abartılıymış gibi görünüyor. Yalnızca bir kez aynı platformda olduk. Altınoluk Belediyesi bir festival düzenlemişti. Orada, Prof. Süheyl Batum, Tuncay Özkan ve adını hatırlayamadığım ADD yöneticisi bir akademisyen daha vardı. Başka hiçbir yerde birlikte olmadık. Ayrıca kitaplarımızın yayınlandığı yayınevi de aynıdır.

Daha önce yazdım, savunmamın çerçevesini saygı duyduğum ve inandığım avukatım Cavit Subaşı belirledi. İddianameye karşı yapacağım savunmanın çatısını kurmuş olan büyük deneyim Nebi Barlas yine metnin esasını yazdı, hem taslağı hem de son şeklini sanıkların çoğunun abisi Celal Ülgen okudu, onayladı. Her adımda can dostum, arkadaşım Avukat Suat Parlar ile tartıştık, ona göre savunma metnim 3,5 sayfayı geçmemeliydi. Doğal olarak metne son halini verdikten sonra da mahkemede savunma yapacak olan C. Subaşı ile mutabık kaldık. Şimdi ifade edebilirim, C. Subaşı'na göre, yapacağım savunmanın hiçbir önemi yoktu. Ona göre yargıçlar kararını çoktan vermişti!

Anlık düşündüm, T. Özkan ve oradaki yılların siyasetçileri beş yıl boyunca ideolojik ve siyasi savunma yolunu seçerek mahkemeyi gerçekten salıdılar, ama bu savunma metinleri hukuk tarihinin kayıtlarına geçmekten başka neye yaradı ki!

T. Özkan’a baktım ve “ne diyeyim ki!” Kolay değil, her duruşmada “Bana suçumu söyleyin!” diye haykırdı, sesini duyan olmadı. Beş yıldır cezaevinde, gene sinirleri iyi dayandı. Kesinlikle anlayışla karşıladım. Ona kızamam, her şeyden önce Nazlıcan’ın babası.

Duruşmaya son verilip, yargıçlar ayrıldıktan sonra çantamı toparlarken, İzmir’den gelen beş altı kişilik kadın grubu dikkatimi çekti. Yanıma gelip, bana sinirli jest mimiklerle sert tepki gösterdiler. Mustafa Balbay’ın yakınları olduğunu sanıyorum.

Söyledikleri şuydu: **“Biz sizin savunmanızı dinlemek için bekledik. Daha sert olmanızı beklerdik. Bu savunmadan sonra kesinlikle beraat alırsınız!”**

“Beraat alırsınız!” ifadesinde alaycılık vardı. Bir kadın, **“Örgüt yok demediniz!”** dedi.

Savunma metnimi yukarıda okudunuz, sığağı sığağına internet gazetesi *odativ.com* savunma metnimi yayınladı, başlığı da şuydu: **“Örgüt bu salonda yok.”** İddianameye karşı yaptığım savunmadan habersiz, dinlediklerini bile anlayamayan kişilerden ne beklenir. İzmirli kadınlar efelendiler, kabadayılık yaptılar, onlarla birlikte olan bir erkek de yatıştırmaya çalıştı. Sanıyorum, bağırıp çağırmamı, yargıçlarla kavga etmemi beklemişler. Ben artık buna o kadar alıştım ki!

Siyasi kavga iktidardakilerle yapılır, televizyon programlarımı izleyenler kaç yıllardır bu mücadeleyi verdiğimi biliyor. Kitaplarımı okuyanlar bu mücadelenin tanığı zaten. Belli ki, mahkeme salonundaki İzmirli hanımefendiler ne televizyon programlarımı izlemişler ne de kitaplarımı okumuşlar. Onlar sanıyor ki, yargıçlara bağırıp çağırdıkça, hakaret ettikçe savunma daha güçlü oluyor. Oysa mahkemedekilerin umurunda bile değil.

İzleyicilerin duymaktan keyif aldıkları savunma, milletvekilleri, parti başkanları ve parti yöneticileri tarafından yapılmalıdır. Zaten yapıldı.

Benden sonra toplam 3 dakika konuşmuş olan avukatım Cavit Subaşı, “Üstünde durma, geç git,” dedi.

Asıl içimi sıızlatan yazıyı **Mustafa Balbay** 4 Mayıs 2013 tarihli *Cumhuriyet*te yazdı.

4 Mayıs sabahı, Bağdat Caddesi Nero’da kahve içiyordum. Duayen gazeteci **Mete Akyol** aradı. “*Cumhuriyet*’i okudun mu?” diye sordu. **Yıllarca Oral Çalışlar’a okuyucunun parasıyla maaş ödeyen, bundan duyduğum rahatsızlığı İlhan Selçuk’a da söylediğim, “Onun yazılan nedeniyle aldığımız tiraj var,” diyerek terslendiğim Cumhuriyeti yıllardır almadığımı, bir yerde görürsem okuduğumu söyledim.** Başka sebepleri de var.

Mete abi, “Balbay senden söz ediyor, ama canını sıkacak bir yazı. Al oku, sonra beni ara,” dedi. Caddenin karşısındaki bayiden gazeteyi aldım. Hızla okudum, başlığı **“Hukukçulara Çağrı:”**

“(…) Ergenekon davasında son savunmaların başlamasıyla birlikte bazı tutuksuz sanıklar da duruşma salonuna geliyorlar. (...) “*Hazır olan gelsin*” yöntemi uygulanıyor. O nedenle de Erzurum’dan gelen bir tutuksuz sanık konuşuyor, ardından Danıştay cinayetiyle ilişkilendirilen tutuklu sanık savunma yapıyor. Onu yüzünü ilk kez gördüğümüz bir sivil memurun Genelkurmay bilgisayarları için verdiği savunma izliyor. Devamında **stratejisi olduğunu söyleyen tutuksuz sanığın ortaya attığı yeni komplolar geliyor.**”

Israrla, “stratejist” denmemesi gerektiğini, bunun yanlış olduğunu, düzeltilmesi gerektiğini ve doğrusunun da “stratej” (Yalçın Küçük Hoca artık doğru yazıyor!) olduğunu yıllardır yazarım ve televizyonlarda söylerim. Müsaadenizle M. Balbay sizin yanlışınızı da düzelteyim. Demek ki mahkeme salonunda kendime “stratejist” dememişim!

Savunmamı mahkeme salonunda canlı olarak dinleyen Mustafa Balbay’ın ne sonuç çıkardığı ya da anlattıklarımın ne anladığı kendisini ilgilendirir. Okuyucu savunmamı okudu. Eğer gazetede yazmasaydı, hiç kuşkusuz ben de bu satırları yazmak zorunda kalmayacaktım.

Yazıyı okudum, Mete abiyi aradım: “Üzüldüm, siz de salondaydınız, Balbay’ın bu ağır hakaretini hak edecek ne anlattım?” Mete Akyol ve eşi Gülçin Hanım, her çarşamba Profesör Mehmet Haberal’ı hapishanede ziyaret eder, her duruşmaya da gelirler. Dolayısıyla, neredeyse tüm sanıkların ve avukatların savunmalarını da ezbere bilirler.

“Ben de anlamadım Erol!” dedi. Geçmişte kendi yaşadığı bir olayı anlattı: *TRT* de program yaptığı dönemde, Zeynep Özal’ı programa çıkarmış, söyleşi sonrası Mustafa Balbay, “*Mete Heryol*” başlığıyla ağır hakaret içeren bir yazıyı kaleme almış. Ama aradan geçen zamanda da özür dilemek için çeşitli bahaneler icat etmiş ve sonunda bir şekilde uzlaşma olmuş gibi olmuş! Bunu anlatıp, “Üzülme,” dedi. “Üstelik, unutma, suçsuz yere beş yıldır içerde yatıyor, psikolojisi çok bozuldu, anlayışla karşıla.”

Yazının sonuna bakar mısınız; “(...) ortaya attığı yeni komplolar geliyor.”

“Komplo teorileri” demiyor “komplo” diyor. Birisinin komplo kurması ne demek. Gerçekten de kavramın anlamım bilerek kullandıysa, bu ağır bir suçlama ve aslında suç duyurusu.

Savunma metnimi baştan beri okuyan, olur veren avukat Celal Ülgen üstadı aradım, yazıyı anlattım, “Tutuklu sanık psikolojisiyle tutuksuz sanık psikolojisi aynı değildir. Tutuklu avukatı ile tutuksuz sanık avukatı psikolojisi de aynı olmaz. Üstünde durma, unutma, psikolojileri çok bozuk!” dedi. Odukça uzun konuştuk. “Pazartesi Silivri’ye gideceğim, ikisiyle de konuşurum, bakalım, konuşmanın neresine alınmışlar. Sen de sakın televizyonda cevap verme.”

Balbay’ın köşesi vardı, yazıyordu. Benim de televizyon programım yani ekranım var, Ekim 2008’den bu güne *Cem TV* ve *Kanal 99*’da aralıksız program yapıyordum, oradan mı cevap vereydim!

Ben de, kendisine, “gazeteci olduğunu söyleyen ya da gazeteci olduğunu sanan” deseydim, doğru olur muydu? Yakışık alır mıydı?

“Bu da geçer yahu!” dedim ve geçtim gittim.

Gerçekten, acı olan, kendimi sanıklara karşı savunuyorum; mahkeme-ye karşı savunmuyorum. Burada yargılanan kişilerin kimseye karşı taahhüdü de yoktu. Savunma şahsidir. Eğer ortada bir örgüt olsaydı, kolektif savunma yoluna gidilirdi. Hayatımda M. Balbay’la yüzyüze konuşmuşluğum yoktur. Savcıların yarattığı dışında, Ergenekon diye bir örgüt var mı?

Önemli bir halk deyiş i vardır: **“Toplumsal çıkarıcı kesimi sana yiğitsin der, candan ederler; bonkörsün der, maldan ederler; sonra da geri döner, ne aptal der, alay ederler!”**

Bunu neden yazdım? 12 Mart 1971 sonrası, Deniz Gezmişler yargılan-dıkları süreçte devlet yumuş ar gibi olmuş ken, birden ‘dışardakiler’ yoğun kampanya başlattılar, devlet de sertleş ti ve elbirliğiyle “çocukları” astırdılar ve hatta astılar.

Bu davadaki en olumsuz yan nedir?

Aralarında bazı emekli subayların da olduğı gizli Truva atı kişiler, önüne gelene gizli tanık, itirafçı demeye başladılar; karşıdakiler de, herkese “terör örgütü üyesi” damgasını bastılar. Peki, her iki grup arasındaki ortak bağ nedir? Ergenekon davasında sanık pozisyonunda tutulan 275 kişi.

Değerli bir gazeteci olan Balbay, *Cumhuriyet*’in avukat olarak gön-derdiği arkadaşlarının “liberaller” ve *Tarafa* ait olduğunu bile neden kabullendi? Bu sorunun yanıtını yalnızca ben değil, onlarca kişi merakla bek-liyor.

Yılların hocası olmama rağmen ders vermek gibi bir niyetim yok. Buna karşın, bir konuyu açıklamak zorundayım. Balbay diyor ki; “... yeni komplolar geliyor.”

Samimi olarak söylüyorum, Balbay’ı zeki birisi olarak tanıyorum, an-cak içinde bulunduğu durum, sanıyorum, onu çok hassaslaştırmış tı. Açıkta yapılan bir davada sanık, o zemini kullanarak komplo düzenleyebiliyorsa, bu kişi bir dâhidir. Düşünsenize, mahkeme heyeti, avukatlar ve sanıklar ile din-leyicilerin akıllarına hükmederek “komplo” üretmek büyük dehadır da, söy-lediğim topluluklar dangalak mı?

Bu ifadesiyle Balbay, farkında mı bilemiyorum, savcıyla aynı suçlama-yı yapmış oluyor.

Aynı tertiplerden sanık haline getirilen Sinan Aygün ve İlhan Cihaner, CHP milletvekili olarak Meclisler, bugüne kadar kürsüye çıkıp Erge-nekon davasıyla ilgili konuştuklarını anımsayan var mı?

Balbay, *Cumhuriyetin* Ankara temsilciliğinden alındığında sadece üzüldü, ama istifa etmeyi düşünmedi. **Oral Çalışlar** ve **Aydın Engin**’le birlik-te aynı gazetede yazmakta sakınca görme-

di. Hiç, o dönemde kimin kime “komplo” kurduğunu düşünmedi. Belki düşündü, ama **İlhan Selçuk**’a bunun yanlış olduğunu anlatan tek bir yazı yazmadı. Bu nedenle, birisine, “Ortaya attığı yeni komplolar geliyor,” derken çok dikkatli olmak gerekiyordu. Şu an için (4 Ağustos 2013) mahkemenin benimle ilgili ne karar vereceğini bilemiyorum, ama silahlarımız eşit değil, bu nedenle şimdilik burada kesiyorum. Tüm yüreğimle onun da tutuksuz yargılanmasını diliyorum.

Celal Ülgen abimiz, Özkan ve Balbay’la konuşmuş, bu tartışmayı uzatmanın anlamsız olduğunu, savunma metnini iki kez okuduğunu, orada yazılanlar dışında başka şeyler anlatmışsa nasılsa savunması mahkemece yayınlanacak, orada okurum, dediğini bana da söyledi.

Cumhuriyet’in de duruş yerini kendi pencereinden biraz olsun aydınlatmaya çalıştım. Ama devamı var.

Fethullah Gülen ve Cemaat hakkında bir dönemler sayısız makale yazan, kitaplar yayınlayan, **Necip Hablemitoğlu**’yla birlikte bu nedenle *TRT*’de televizyon programında **Nevval Sevindi**’yle hakaretleşen **Hikmet Çetinkaya**’dan, Ergenekon sürecinde bu konuda köşe yazısı ya da yeni kitap okuyan var mı? *Cumhuriyette* **Orhan Bursalı**’nın dışında Ergenekon süreciyle ilgili olarak kararlı şekilde yazan bir başka yazarı hatırlamıyorum.

Balbay’ın bilmediğini tahmin ettiğim bir Amerika ziyaretinden söz edeceğim. Aynı gazetede uzun yıllardır çalışan, bir kadın gazeteci Eylül 2012 (Prof. Beril Dedeoğlu da bu gruptaydı) ve Mayıs 2013’te (BDP milletvekili Altan Tan da bu ekipteydi) ABD’de Fethullah Gülen’e ziyarete gitti. Pensilvanya’daki el öpmelerinin amacı neydi? Sanıyorum, bu sorunun cevabını öğrenmek, *Cumhuriyete* para vererek alan okuyuculardan daha önce M. Balbay’ın hakkıdır. O zaman, “komplonun” ne olduğunu, “komplocuların” kim olduğunu öğrenebilir. Balbay’ın yıllardır kalemdaşı kadın gazeteci, F. Gülen’in “el öpme ziyaretinde”, ekipte bulunan birisine hiç sıkılmadan, vicdani rahatsızlık duymadan tanımadığı iki öğretim üyesi hakkında olmadık iftirayla konuşmaktan da sakınmamıştır.

Geçen dönem MHP’den milletvekili olan bir profesörü kay-

nak gösterip, H. Ü.'de dekan ve bir öğretim üyesinin (adını soyadını vererek) kız öğrencileriyle ilişkisi var demiş (varmış da dememiş). Düşününüz, kendisine bu bilgiyi kim veriyor? Kendisinin uzun yıllardır arkadaşı olan profesör unvanlı bir MHP eski milletvekili. Cumhuriyet'in gazetecisi, Atatürkçü olarak tanınan bu iki hocayla ilgili çirkin suçlamayı Pensilvanya'da yapıyor. "İşin aslı nedir?" merakıyla hiç araştırma yapmıyor. Kendisinin bilgi kaynağı olan MHP milletvekili hakkında H. U.'deki öğrenciler yazdıkları şikâyet dilekçesiyle, öğrenci asistanına tanıdığı ayrıcalık nedeniyle uğradıkları mağduriyeti, rektörlüğe ve mütevelli heyeti başkanlığına yansıttılar. Bu eski MHP milletvekilinin üniversiteyle ilişkisi kesilmiştir. Bu konu gereksiz biçimde uzadı, burada noktayı koyuyorum. "Komplo nerede" ve "kim" tarafından kurgulanıyor sorusunun yanıtını bulmak M. Balbay'a kalmış olsun. Bir kez daha yineliyorum; ileride bu "yargılamanın" tarihini yazacak olanlara ve sosyologlara "gerçek veri" sunulması bakımından Ergenekon sürecinde ne türden gerginlikler yaşandığının bilinmesi de son derece önemlidir.

Öteki Medya ve Sol'un Durumu

1 Temmuz 2008, iki emekli orgeneralin gözüaltına alınmış olması gerekçesiyle **altıncı dalganın** yarattığı büyük şaşkınlığın tarihidir. Televizyonlar haberin önemi dolayısıyla canlı yayınlarda izleyicilerini bilgilendirme telaşına girmişlerdi. Bu yayınlardan birisini de *NTV* haber kanalı yaptı. Duygu Canbaş ekrandaydı ve konuğu da *Sabah* gazetesinden **Muharrem Sarıkaya** idi.

Canlı yayına telefonla katılan Sarıkaya, "Günaydın," deyince, programcı D. Canbaş o anın psikolojisiyle, "Günün çok aydınlık olduğunu söyleyemeyiz," şeklinde karşılık veriyordu. Canbaş, programın katılımcısı değildi, daha sakın ve duygusallıktan uzak sorularını sorması gerekirdi. Öğretilen kural budur. Öte yandan Ergenekon gözüaltılarına körü körüne taraf olmayan herhangi birisi sunucu D. Canbaş gibi davranırdı. Başta *Star*

gazetesinde **Şamil Tayyar** olmak üzere, **dinci medya olarak bilinen gazeteler ve internet siteleri ile birlikte “yandaş medya” olarak sınıflandırılacak olanlar yayılım ateşine giriştiler.** 5 Temmuz 2008 sabahı gözaltından geldikten sonra öğrendiğim bu olay-haber, hâlâ onlarca internet sitesi ve internet gazetesinde okunmaktadır. Canbaş'ın yerine Oğuz Haksever'in programa devam etmiş olması da, ayrıca ilginç bir husustur. Daha sonraki yıllarda bana göre gittikçe saygınlığını yitiren *NTV*, AKP kurmaylarının ve hükümetin istemediği programcıları ve kadrolu uzmanları kovdu, bir tek Oğuz Haksever kaldı!

Duygu Canbaş olayı, medyada Ergenekon operasyonları karşısında üzüntü gösteren, eleştiri yapanların “Ergenekoncu” olarak aşağılanacağını ilk sinyali verdi. ABD'nin karanlık tarihinin bir parçası olan McCarthy döneminin “cadı avı” anlayışı medyaya hâkim oldu.

Operasyonların başından itibaren beş gazetecinin tavrı çok ilginçti. Bu kişiler **Şamil Tayyar, Zihni Çakır, Nazlı Ilıcak, Mahmut Övür, İsmet Berkan.** Türk basın tarihi çok şey yazacaktır.

Wikileaks Türkiye belgelerinde, medyanın hâl-i pür melâli, ABD'nin 30 Temmuz 2008'deki “Satılık Aşk: Türk Medya sahipliği ve AKP'nin Banal Hikâyesi” başlıklı kriptosundan: “Türk medyasının bir kısmının AKP yandaşlarının eline geçmesi, medyada İslamcı bakış açısına doğru kalıcı ve meşum bir kayma mıdır yoksa sadece yeni İslamcı elitin, laik rakiplerinin emsalini izleyerek, medyadaki güçlerinin ülkeyi yönetenlerden imtiyaz sağlamakta kullanmaları mı? (*Taraf*, 12 Mayıs 2011, s. 13)

“AKP'nin iktidara gelmesinden önce, Doğan, Çukurova ve Bilgin gibi gruplar laik hükümetlerle aralarındaki samimi ilişkiyi holdinglerini esaslı şekilde büyütmede kullandılar. **İslamcı çizgideki Zaman ve Yeni Şafak'ın medya şirketlerinin servetleri ise son on yılda AKP'nin başarılarıyla birlikte arttı...** Sonuçta, medya güvenilir olmamaktan mustarip.” (*Taraf*, 12 Mayıs 2011, s. 13)

ABD Ankara Büyükelçiliği, *Sabah*'ın satışını değerlendirdiği telgrafında, **Hasan Cemal, Ergun Babahan ve Erdal Şafak'ın “liberal medyadaki en şöhretli köşe yazarları arasında olduğunu”** belirterek, *Sabah*'ın bu isimler sayesinde “liberal bir kale” ola-

rak ünlendiğini yazmış. Şu anda üç yazar da *Sabah*'tan kovulmuş durumdadır.

Medyanın tavrı ya da farklı çatışmaları 6. dalgadan sonra görüldü. Genel tavır olarak sol medya, “ordu karşıtı hatta düşmanıdır.” Ergenekon dalgaları başlayıp, Orgeneral Eruygur ve Tolon alındıktan sonra *Taraf* gazetesi (Genel Yayın Yönetmeni **Ahmet Altan**, yardımcısı da **ABD’den gelen Yaşemin Çongar**) ordu düşmanlığını tırmandırdıkça **AKP yandaşı medya da bu yolda yayınlarını aşırı şekilde artırdı.**

Taraf, kendisine istihbarat örgütlerince servisi yapılan dokümanları gazetecilik yapmak adına yayınlıyordu. Bu gazetecilik değil, ihbarcılık ve muhbirlikti. Ama bu gazetenin kurdurulma misyonu buydu. Basım parasını, yazarların maaşlarını nereden buldukları sorusuna hiçbir zaman cevap verilmedi.

Taraf’ın yayıncılığını olumlu bulup izinden giden, sol olduğunu iddia eden muhafazakâr liberal Genç Siviller grubu ile **Ufuk Uras**’ın başını çektiği ya da liderliğini yaptığı ÖDP geliyordu. Bunlara eklenen küçük fraksiyonlar ve sivil toplum örgütleri de, “Darbeye hayır” sloganı ile ortalıkta dolaşıp, *Taraf*’ın peşinden sürüklendiler. **Ufuk Uras, bir süre sonra hem AKP yandaşlığı hem de Kürtçülük yapanlarla birlikte politika yapacaktı.**

ÖDP’nin tüm mensupları ya da ona sempatican düzeyinde ilgi duyan herkes, Ufuk Uras çizgisinde olmadılar. Bunu da belirtmek gerekiyor. Tarafsız kalmaya çabalayan sol kesimde *BirGün* gazetesini de bir kenara yazmalıyız.

Sokaklarda “*Darbeye karşı 70 milyon*” sloganıyla solculuk yaptığını, özgürlükçülüğü savunduğunu sanarak dolaşan küçük grupçuklarla, sloganı “*Sonuna kadar gidilsin*” olarak ifade eden **EMEP ve DTP PKK yürüncesindeki tezini seslendirdiler.** Bu gruplar kendilerini özgürlükçü sol olarak adlandırıyorlardı.

Kendisini bu grupların dışında tutarak, **AKP karşıtı ya da muhalifi cephede saf tutan sol gruplar da vardı.** Bunlar, **TKP (Türkiye Komünist Partisi)** ve **HKP (Halkın Kurtuluş Partisi)** idi. Bu nedenle, bu sol gruplar suçlanmaya ve eleştiriye maruz kaldılar.

Taraf'tan **Alper Görmüş**, *BirGün*'ü n tarafsızlık tavrına ve manşetlerine kızıyordu. Üst üste yazdı. Bunun üzerine *BirGün* 11 Temmuz 2008 tarihinde ağır bir cevap verdi:

"Ergenekon Soruşturma Süreci'nde Tarafın kamuoyunu bilgilendirme açısından önemli bir işlev yüklendiğini, bu işlevi cesurca yerine getirdiğini teslim edelim. (Elbette arkalarındaki gücün korumacılığını da aynı şekilde teslim etmeli, bunun az buz bir güvence olmadığını da belirtmeliyiz.)"

"Belge gazeteciliği, gazeteciliğin sadece bir tarzıdır ve sunulmuş belgelerle ya da ele geçirilmiş belgelerle, ikincisi birincisinden daha kıymetli ve saygın olarak, bir tür gazetecilik yapılabilir."

"Mesleki açıdan muhabirliği, gazeteciliği, gazetecilik emeğini değersizleştirmesi bir yana, gazeteleri tümüyle dejenere eder. Gazetenizi belge yağmuru ve yığmağı için bir 'tabularasa' haline getirirseniz, muhabir ne yapacak, gazeteci ne yapacak ve gazete yöneticisi servis sağlayıcılarla iyi geçinmeyecek de ne yapacak?"

"Diğer taraftan belge gazeteciliği gazeteciyi kamuoyu nezdinde istihbarat elemanlarının, iktidarın derin odaklarının yanına dizerek, belli bir iktidar odağı ile ilişkilendirerek de değersizleştirir. "

Dev-Yol'cuların kurduğu BirGün gazetesinden bazıları **Ufuk Uras**'ın peşinden giderken, bir kısmı da tarafsız kalma adına ortada durmayı tercih ettiler.

Ergenekon konusunda en doğru tavrı TKP (Türkiye Komünist Partisi) aldı.

TKP Genel Başkanı Aydemir Güler'in Ergenekon değerlendirmesi şöyleydi: ***"Ergenekon, AKP'nin ülkeyi ele geçirme operasyonudur... Sol sessiz kalmadı. Bugün Türkiye'nin sorunu, AKP'dir. Suçları saymakla bitmez. Ülkemiz bölgede Amerikan planlarının içine yerleştiriliyor. Türkiye halkının tarihsel kazanımları vardı. Sosyal devlet bitirildi. Bağımsızlık düşüncesi milliyetçi taassup, yabancı düşmanlığı olarak suçlanıyor. Ve laiklik tasfiye oluyor. Sonuç: Cumhuriyeti halkın tepesine yıkmaya çalışıyorlar. Bu bir Amerikan darbesidir. AKP'ye ve onun temsil ettiği saldırılara karşı durmak solculuğun temel koşuludur. AKP'den***

demokrasi beklemek ve ülkeye böyle bir umut yaymak ise, işin içinde başka hesap yoksa büyük bir akılsızlığa denk düşer. ” EMEP ve Evrensel gazetesinin tavrı PKK’nın aldığı tavra göre değişmiştir.

Türk Solu dergisinde **Okan İşbecer** (28 Temmuz 2008 tarihli, sayı: 197, s. 11) **“Ufuk Uras’ın sola ve vatana ihaneti”** başlığıyla sol kesim içindeki bir tavrı yorumladı:

“Sol kesim içerisinde en utanç verici tavrı ise Ufuk Uras aldı. Meclis’e girdiği andan itibaren AKP’nin ve DTP’nin kuyruğundan ayrılmayan Uras, ABD operasyonunun da önemli tetikçilerinden biri olarak kilit rol oynadı.

“Son olarak darbe girişimlerinin Meclis tarafından araştırılması için önerge veren Uras’a tek destek DTP’den geldi. Böylece bu girişimi sonuçlandırmak için AKP’lilerin kendilerini riske atmalarına gerek kalmadı ve AKP’liler tek bir oy bile vermeden Türk Ordusu’nu töhmet altında bırakacak bir girişimi Meclisten geçirmiş oldular.”

“Meclisteki tek sosyalist milletvekili olmakla övünen Ufuk Uras’ın her konuda ABD’nin bir numaralı işbirlikçisi olan AKP’yle birlikte hareket etmesi sol adına gerçekten de utanç vericidir. Bunu da geçtik, Uras’ın istediği darbecilerin yargılanması falan da değildir. Türkiye yaklaşık bir aydır darbe girişimlerini konuşuyor. Darbeciler yargılansın diye veryansın eden Ufuk ise darbe yapmış Kenan Evren’i bırakıp Ergenekoncuların peşine düşüyor. Bu bile asıl niyetin ne olduğunu ortaya koyuyor.” “Fethullah’ın televizyonlarından, gazetelerinden çıkmadan yapılan bu tür bir solculuk da Türkiye’deki çarpıklığın en büyük göstergelerindendir. Ufuk Uras gibi tipler, solu esas mevzisi olan vatan savunmasından çıkararak vatan hainliği çizgisine indirgemıştır. ABD konsolosluklarından çıkmayan, AB Parlamentosundan icazet alan bir sol anlayış, Türkiye’de işbirlikçiliğin sınırı olmadığını gösteriyor. ”

“Devrimcilik oyun bozmaktır. Biz bu oyunu bozacağız,’ diyen Uras, aslında bilerek ya da bilmeyerek ABD oyununda piyonun da piyonu olacaktır.”

Yandaş medya olarak tanımlanan grupta yer alan *Sabah* gazetesinin yazarlarından **geçmişte solcu olarak bilinen Mahmut Övür**, Susurluk'u deşifre eden gazeteci olarak tanıtılarak, *Taraf* gazetesinde **Neşe Düzel** ile 12 Ocak 2009 tarihinde yapmış olduğu söyleşide (sayfa: 11-12-13), ortaya koyduğu öngörülerıyla şaşkınlık yaratmadı. Çünkü operasyon öncesi polis bültenlerini seslendiren medya mensuplarınca kamuoyu yumuşatılıyordu!

“Medyada Ergenekoncular temizlenecek,” diyordu. “Temizlenebilir,” demiyordu. Bu denli kesin konuşabilmesi için mutlaka ciddi istihbarat almış olmalıydı. Söylediği şuydu: *“On birinci Ergenekon operasyonu yakında siyasilere ve medyaya yapılacak. Darbeci damar medyada da tasfiye olacak. Yeni dalga önemli siyasi isimleri kapsayacak.”*

“Ergenekon’un medyada elemanları var,” diyen M. Övür, *“İddiana-meye ve örgüt şemasına baktığınızda medyada Ergenekon’la bağlantılı olduğu ileri sürülen çok üst düzeyde isimler var. Kimi halen genel yayın yönetmeni ve yönetici pozisyonunda bunların. Zaten Ergenekon kulislerinde konuşulanlara bakılırsa, önümüzdeki günlerde siyasileri ve medyayı içine alan yeni bir Ergenekon operasyonu daha bekleniyor,”* diyor ve bir adım daha ileri gidiyor, *medyada Ergenekoncuların temizleneceğini söylüyor: “(...) Evlerden bombalar bulunuyor. (...) Artık Ergenekon’u ‘bu bir siyasi intikam’ diye savunmanın dayanakları kalmadı. Medyada darbeci geleneğinin sonuna geliyor. Medyada da darbeci damarla ilgili büyük bir tasfiye olacak.”*

Nuray Mert, Mirgün Cabas, Banu Güven, Kürşat Bumin, Hasan Cemal, Mehmet Altan, Cüneyt Ülsever, Ahmet Şık ve daha onlarcası, herhalde medyadaki darbeci damar mensubu olmaları gerekçesiyle, televizyonlardan ve gazetelerden kovuldular!

Üç sayfaya yayılmış uzunca bir röportajda söylediklerinin büyük kısmı çıkmış. Yorumu size kalmış.

Yapılacağını önceden ilan ettiği 11. Ergenekon dalgasında, *“Emekli askerlere bir Ergenekon operasyonu daha gerçekleştirilecek. Bu operasyonun geçmişte Genelkurmay Başkanlığı yapmış bir ismi de içine alacağı söyleniyor,”* uyarısını yapıyordu.

Tüm bunları M. Övür'e ve daha onlarca gazeteciye kimin söylettiğini yakın gelecekte öğrenebileceğimizi hiç sanmıyorum.

Türk Solu Dergisi

Sol konusunda yoğun eleştiri yapılan *Türk Solu* dergisinin sayı 197'nin kapağını **"Bomba Denilen İddianame Balon Çıktı"** şeklinde verdiler. **Gökçe Fırat**, 'Başyazı'da şunu söylüyor:

"Bir buçuk yıldır merakla beklenen Ergenekon iddianamesi sonunda açıklandı, böylece **12 Eylül döneminin rekoru bile kırılmış oldu. Bu gurur da Türkiye'yi AB'ye uyumlu, demokratik bir ülke haline getiren AKP'ye yakıştırdı doğrusu.**

"İlk duruşma 20 Ekim 2008'de görülecek, ama o zamana kadar daha pek çok dalga operasyon ve ardından da ek iddianamelerin geleceğini düşünürsek bundan sonraki yaşantımızın en önemli parçalarından bir Ergenekon olacağı benzer. Yıllar süren Brezilya dizilerinin yeri demek ki böyle doldurulacak."

Bu başyazıda öngörünün isabeti dikkat çekiyordu. Daha o tarihte ortada bir terör örgütü var mı yok mu tartışmasına mizahi bir dille yaklaşılmış:

"İşte Türkiye'yi yirmi yıldır kana bulayan, tüm cinayetleri işleyen, toplumu karıştıran, huzurumuzu bozan terör örgütü neymiş de haberi-miz yokmuş!

İşte teröristlerden ele geçen silahlar:

3 adet uzun namlulu tüfek, 21 adet tabanca, 4 adet av tüfeği, 3 adet kurusıkı tabanca, 2 adet kasatura.

Gördünüz mü terör örgütünü siz!

Dizimizde bangır bangır bağırlıyorlar, adeta bir cephanelik!

86 sanık var ama ortada toplam 287 silah. Demek ki üç kişiye bir silah düşüyor!

Gördünüz mü terör örgütünü!"

İşçi Partisi cephesinin özellikle **Doğu Perinçek**'in mahkemede de açıkça isim vererek açıkladığı üzere, daha önce kendileriyle birlikte politik yoldaşlık ettikleri, "Ancak MİT hesabına

çalışan birisi olduğunu keşfetmeleri sonucu yollarımızı ayırdık,” dediği Gökçe Fırat’ın başyazarlık yaptığı *Türk Solu* dergisi çok dikkat çekici yayınlar yaptı. Eğer bu iddia doğru idiyse, bu dergilerde yazılanların daha da dikkatle okunması gerekiyordu. Çünkü örneklerinden de göreceğimiz gibi, kapak konuları kehaneti bile geçmiş. Bu arada, Gökçe Fırat’ın da D. Perinçek’e başka ülkelere ajanlık yaptığı algısı yaratan çok ağır karşılık verdiğini de belirtmeliyim.

Solun Ergenekon’a bakışını ötekilerden daha farklı olarak takip eden, yorumlayan, değerlendiren *Türk Solu* dergisi oldu. Bu nedenle ayrı bir başlık altında bazı sayılarından örnekler vermeyi uygun gördüm. Çünkü çok ilginç kapaklar yapıldı, yazılar kaleme alındı.

İlk örnek: 23 Mayıs 2005 tarihli sayı 82’nin kapağı şöyle: **“Amerikancı Darbe Senaryosu.”**

Başyazı **Gökçe Fırat** imzalı ve şunlar yazılmakta (s. 3):

“Milli Görüş Hareketi, Atatürkçülüğe, Cumhuriyet rejimine, laikliğe karşı radikal tavrı ile birlikte, ABD’ye, İsrail’e ve emperyalizme karşı ılımlı tavrı ile tanımlanabilir. Böylesi bir hareket ABD tarafından kullanılmaya uygundur. Sadece üzerinde biraz daha çalışılması gerekmektedir.

“ABD’nin Tayyip Erdoğan’ı ele alışı bu nedenledir. Atatürkçülüğe, Cumhuriyet’e ve laikliğe karşı düşmanca tavır, Milli Görüşçülüğün fazla iş yapamamasına neden olmaktadır. O halde Milli Görüşçülük biraz ılımlılaştırılırsa, Türkiye gerçekleri ile barıştırılırsa, ABD tarafından rahatlıkla oynanacak at olacaktır. Milli Görüş’ün AKP’lileştirilmesi işte bu gerekçe ile başlamıştır.

“Son noktada, Bush ve Şaron’la kucaklaşan eski bir Şariatçı portresi ile karşı karşıyayız.”

Aynı sayısında **Kaya Ataberk** imzasıyla (s. 12-13) **“Apo’yu kurtaranlar”** başlığında R. T. Erdoğan, Bülent Ecevit, Devlet Bahçeli’yi vitrine koymuşlar. Yazılanlardan bir bölümü şöyle: **“Aslında, Ecevit’in ‘anlayamadıklarını’ anlamak çok da zor değildir. Ancak biz gene de Ecevit’e bazı hatırlatmalarda bulunmak isteriz. Ecevit’in baş siyasi aktörlerden biri olarak yer aldığı bu oyunun içinde Türkiye Apo’yu asamadı. Apo**

bir terör örgütü lideriyken, siyasetçiye dönüştü; bebek katiliyken, mazlum haline getirildi. ABD işte Apo'yu bunları başarmanız için sizlere teslim etti Sayın Ecevit. Ancak hâlâ başarılamayanlar da var. Sözelimi Apo serbest kalmış değil, Apo siyasete atılıp Meclise girmiş değil. ABD, Apo'yu bunları da başarmanız için teslim etmişti, ama siz başaramadığınız için sizleri indirdi ve başkalarını devreye soktu. Onlar da başaramayacak ve yakında onları da indirecek. ”

Ergenekon davasının ve Balyoz'un Apo'ya bir (genel ya da sınırlı) af çıkarmak amacıyla açılmadığına artık kimseyi inandırmak mümkün değildir. Abtullah Öcalan ile Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ takas edilecektir.

İkinci örnek: 21 Kasım 2005 tarihli ve sayı 95'in kapağı şöyleydi: “Bröveyi değil Genel Kurmay Başkanı değiştirin”...

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın eski eser kaçaklığından gözaltına alınması üzerine aynı tarihli dergide, sayfa 16'da Yavuz Selim imzalı yazı geleceğe dönük öngörü bakımından önemliydi. Öngörü şuydu: **“Rektör'den sonra hedefte Ordu var.”**

“Erişilmek istenen hukukun üstünlüğü değil, Yücel Aşkın üzerinden, kendi önlerinde en büyük hedef olarak gördükleri üniversiteler indirildikten sonra geriye fethetmeleri gerek tek bir kurum kalacak: Ordu.

“Zaten bunun adımı da İlhami Erdil Paşa ile atıldı. Ordu'ya gönderilen bu ileti ile bir gözdağı verildi. AB süreci ile zaten Ordu'nun önünü iyice kestiler. Elbette ki Ordu bunu fark ediyordur. Araları şiir gibi güzel olsa bile Cumhuriyet rejimini korumakla görevlendirilmiş olan Ordu kendi önlemini alacaktır. Eğer bu durum karşısında gerekli önlemler alınmazsa ulus devletten ümmet devlete doğru gidişin önünde hiçbir engel kalmayacak İran örneği bizim için yeterli bir örnektir. Atatürkçüler bu gelişmeleri fark etmeli, artık başlarını kumdan çıkarmalıdır. Kavga yolsuzluk boyutunu çoktan aşarak doğrudan Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerine yönelmiş durumda. Cephinizi buna göre belirleyin.”

“Fakat karşı cephenin gözden kaçırdığı ya da önem vermediği çok daha güçlü bir engel var karşılarında. Kim mi? Açsınlar Bursa Nutku’nu bir okusunlar...”

2005 yılında **Hilmi Özkök**, Genelkurmay Başkanıydı. Y. Selim imzalı yazıda, “*Elbette ki Ordu bunu fark ediyordur,*” deniyor, ama operasyonlar ve olaylar ordunun hiçbir şeyin farkında olmadığını ortaya koydu. **Düşünü-
nüz, bir dergi yazarı Van Üniversitesindeki olaydan 2008 yılında TSK’ya
yapılacak operasyona köprü kuruyor, ama binlerce kurmay subayın bir
teki bile bunun farkında olamıyor.** Kurmay subayların yalnızca talimat okudukları, dergi okumuyor oldukları ortaya çıkmış oldu.

Üçüncü örnek: *Türk Solu*’nun tepki çeken kapaklarından birisi 24 Temmuz 2006 tarihli ve sayı 112’dir. Kapak: “**Yılın Faşistini seçiyoruz... 2006**”

Yılın faşistine aday gösterdikleri “aydınlar” Ergenekon sürecinde AKP’ye yandaş olmakta hiçbir sakınca görmediler. İçlerinden bazıları TSK’ya acımasızca ve insafsızca saldırdı. Ancak onlardan birkaçını daha sonra R. T. Erdoğan itibarsızlaştırarak kötü “harcadı.”

Adaylar kimlerdi: Hrant Dink, Murat Belge, İsmet Berkan, Baskın Oran, Orhan Pamuk, Ahmet Altan, Oral Çalışlar, Fatih Altaylı, Mehmet Ali Birand, Taha Akyol, Ahmet Kekeç, Ali Bayramoğlu, Etyen Mahçupyan, Engin Ardiç, Hadi Uluengin, Neşe Düzel, Perihan Mağden, Hasan Cemal, Kürşat Bumin.

İleri dergisinde de bu isimleri “**Neo Ülkücüler**” adıyla okurla buluşturdular.

Medya alanında “yılın faşistine” gösterilen adaylar: *Ülkede Özgür Gündem, Milliyet, Bugün, Zaman, BirGün, Evrensel, Radikal, Vakit, Yeni Şafak.*

Yılın Gandisi olarak da avukat Kemal Keriñsiz’i seçmişlerdi.

Dördüncü örnek: *Türk Solu* 26 Şubat 2007 tarihli ve 128 numaralı dergisinde de “**Dikkat Faşist Var**” kapağını hazırlayıp, ülkücü bıyığıyla **İsmet Berkan**’ı öne çıkarmayı uygun görmüşler.

Radikal’i polis bülteni olarak suçlayan *Türk Solu* (sayfa 6-7-8)’de imzasız bir yorumla muhbirliği meslek edinen “sol”culardan örnekler vermişler.

Eleştiri sınırları aşılmış yazıdan bazı örnekler:

“Radikal gazetesi, geçtiğimiz hafta üç gün üst üste ‘paket haber’ niteliğinde yayın yaptı. ‘Mersin’e Dikkat!’ manşetleriyle başlayan dizinin iddiasına göre Mersin’de Kürtlere saldırılmak üzere... Tıpkı Vakit’in Tayyip Erdoğan’dan aldığı buyrukla aylar öncesinden başlattığı Danıştay üyelerini hedef gösterme kampanyası gibi, şimdi de Radikal gazetesi bir yerlerden emri aldı. Mersin halkını ırkçılıkla, ulusal güçleri ise provokasyon hazırlamakla suçluyor. İsim veriyor, fotoğraf basıyor, hedef gösteriyor.

Küçük adamların bir kısmı, büyük işler yapma hayalindedir. O zaman iki yoldan birini denerler. Ya kendilerini ve yaptıkları işi aşırı abartma ve önemseme eğilimi içine girerler ya da birtakım büyük güçlerin hizmetkârı olarak önemli bir şahsiyet haline gelmeye çalışırlar.

Bizim İsmet tam böyle bir adam...

Aydın Doğan’ın medya ordusundaki en küçük ve en az satan gazetenin başında kendine bir misyon biçti.

Radikal gazetesini elinize alın. Elinizde bir gazete mi, yoksa ihbarname mi var anlayamazsınız. Radikal, bir polis bültenidir.

Yoldaşımız-kardeşimiz, dedikleri Hrant Dink cinayetinde bile saldırının arkasındaki Kürt-İslam çetesinin gizlenmesi için ellerinden geleni yaptılar. Her rütbeden asker ve her renkten ‘ulusalcı’ suçlandı.

Son Hrant Dink olayında Fethullahçı polis amirlerinin apaçık ortaya çıkan rolünden dolayı, Zaman gazetesi bile yalan üzerine kurulu suçlayıcı ve karalayıcı yayın yerine, savunma ve aklanmaya dayalı yayını tercih etti.

Fethullahçı polis amirleri bunun üzerine daha alt düzey bir gazete-yi kullanmak zorunda kaldılar.

Radikal gazetesinde Alparslan Aslan’ın BBP bağlantısı, Fethullah’ın yeğeni Kemalettin Gülen’den aldığı talimatlar, tüm adımlarının emniyetin nasıl kontrolü altında olduğunu okuyamazsınız.

Son bir yılda Radikal'in bolca çizdiği 'derin devlet' şemalarında, tüm cinayetlerde izi çıkmış AKP, Fethullah, Fethullahçı Emniyetçiler, BBP, Menzil tarikatı, diğer Kürt-İslamcı güçler ve tüm bunların arkasındaki ABD hariç herkesi görebilirsiniz. " Ergenekon mahkemesinde yargılananlar büyük çoğunlukla Zaman, Bugün, Vakit gibi gazetelerin üzerinde durdular, oralarda yazı yazarları ihbarcı ve ihbarcılıkla suçladılar. Radikal gazetesi üzerinde kimse durmadı. Radikal'in muhabir ve köşe yazarlarını da kimse bu dava sürecinde yazdıklarıyla ihbarcılık yapmış oluşları nedeniyle açığa çıkarmadı. Neden? Gözden mi kaçtı, Aydın Doğan medyası olduğu için mi görmezden geldiler? Oysaki, CNN Türkün Ergenekon davası sürecinde yayınları Samanyolu'ndan farklı değildi. Kanal D ve CNN de Gülgün Feyman'la yapmış olduğumuz bir telefon konuşmasını hiç arlanmadan ne hale getirdiklerini yazdım, okudunuz.

Beşinci örnek: *Türk Solu*, sayı 172, 4 Şubat 2008 tarihinde **"Bir Komplote Teorisi: Bu İş Şemdinli'de Biter"** başlığıyla **Gökçe Fırat** bir yazı yazmıştı. Burada yazılan her şey zaman içinde tek tek gerçekleşti. Bu yazıyı kaleme almak için verilerin toplandığı yer, bu senaryoyu yazdıran akıl kimdir, o günden bu güne kimse ne araştırdı ne de sordu!

Öncelikle uzun yazılmış bu "komplote teorisinden" bazı bölümleri okuyalım:

"2008 ayları hararetli rejim tartışmalarıyla geçmektedir. Tam o sırada gece yarısı Terörle Mücadele ekiplerine bağlı seçilmiş polisler evlerinden alınır. Çok gizli operasyonda gidilecek adresler zarflarda yazılıdır.

Öğlen 14.00... Gözaltına alınanlar içinde orgeneral rütbesinde bile emekli askerler olduğu bilgisi basın tarafından duyurulur.

Öğlen 15.00... Daha önce Cumhuriyet gazetesinin bombalanması ve Danıştay saldırısı da içinde olmak üzere birçok suçun bizzat örgütleyicisi olduğu savıyla Emekli Orgeneral Şener Eruygur ve Emekli Oraniral Özden Örnek Ankara'da gözaltına alınmıştır.

4. günün sonunda:

“Adliyeye çıkarılan sanıklardan Emekli Oramiral Özden Örne, Emekli Orgeneral Şener Eruygur, bazı üst düzey komutanlar, ATO Başkanı Sinan Aygün, Kanaltürk sahibi Tuncay Özkan, Cumhuriyet gazetesi sahibi İlhan Selçuk, Cumhuriyet gazetesi yazarlığı da yapan Emekli Orgeneral Doğu Silahçioğlu, çıkarıldıkları mahkemece terör örgütü kurmak, darbe tezgahlamak ve halkı ve orduyu hükümete karşı isyana teşvik ettikleri savıyla tutuklanır.”

2008 Kışı: Ülkede PKK Terörü Durmuştur

Bu oldukça uzun senaryonun *Türk Solu* dergisinde yazılma tarihi 4 Şubat 2008. Orada, ADD ve ÇYDD’nin önemli yöneticilerinin de, ATO ve TESK başkanlarının da tutuklanacağı yazılmıştır. Tüm yazılanlar tek tek gerçekleşti. Daha sonra yaşanacaklar çok açık şekilde yazılmıştır. Bu nasıl oldu?

Veli Küçük, Muzaffer Tekin, Kemal Keriñsiz adları çevresinde yıllar boyunca yaşadığımız tüm olaylar 2008 yılı Şubat ayında anlatılmış!

Bu yazıda adı geçen ADD, ÇYDD, *Kanaltürk* televizyonu, *Cumhuriyet* gazetesi, ATO, TESK (bu öngörü tutmamış ama Türk Metal-İş işe karıştırıldı) gibi kurum ve kuruluşlarda, bu dergi ciddiye alınmamış diyelim; Genelkurmay koridorlarında neden tartışılmamış? Bu derginin sorumlularına, “Bu saçmalıkları nereden çıkarıyorsunuz?” bile denmemiş!

Bu kitabın yazarı Erol Mütercimler de 1 Temmuz 2008 tarihinde emekli orgeneraller Şener Eruygur ve Hurşit Tolon ile Tümamiral İlker Güven’in içinde olduğu 6. dalgada gözaltına alındı. **Tıpkı Taraf ve Zaman gazetesi yazarları ile Şamil Tayyar, Mahmut Övür gibi G. Fırat’ın kehaneti mi yoksa birilerinin uyarısı mı, bilemiyorum, ancak olacaklar yazıldığı halde herkesin gözlerine “mil çekilmiş” kimse görememiş!**

Peki, diyelim ki adı geçen herkes deneyimsiz olduğundan bu yazıda kileri ciddiye almadılar ya da uyanamadılar. Komplo konularında derin bilgi sahibi, çok deneyimli olan Doğu Perinçek ve çevresi nasıl fark etmedi?

Altıncı örnek: Sayı 192, tarih 23 Mayıs 2008, *Türk Solu'nun* kapağı: **“Polis Devleti Ordu’ya savaş açtı”...**

Bu kapakla çıkan dergi beni ötekilerden daha fazla ilgilendirdi. Çünkü daha 1997 yılında bir konferansta, **“Gazi olayları sırasında ‘Polisi askerin yerine koyabilir miyiz?’ denemesi yapıldı,** ama o an için yeterli olunmadığı görüldü,” içeriğinde bir değerlendirme yapmışım.

Ali Özsoy imzalı yazıda (sayfa 6-7) ulus devlete karşı polis devletin kurgulanmaya çalışıldığı ve bunun başlangıcının da Turgut Özal dönemi olduğu tezi işleniyordu: *“Yaşanan son gelişmeler faşist idarenin merceği-nin tamamen Türk Ordusu’nun üstünde olduğunu gösteriyor. Bunun iki nedeni var. Birincisi, Kürt-İslam faşizminin Anayasal rejimi tamamen yıkıp, faşist rejimin nihai zaferini ilan etmesi için aşması gereken sadece iki tane anayasal kurum kaldı. Biri yüksek yargı, diğeri ise Türk Silahlı Kuvvetleri... İkinci neden ise ABD’nin İran operasyonu öncesi Türk Ordu-su’nu teslim alma ihtiyacı. ABD’de beslenen Feto’nun polis ve MİT için-deki adamları (Türk devletinin maaşıyla geçinen gönüllü CIA ajanları) bu yüzden hiç görülmedik bir cüretle Ordu’ya saldırıyorlar. Her Ağustos ayından önce YAŞ terfileri yaklaşınca bin bir tane komplo ve hukuksuz-luğun ortaya çıkmasının esas nedenleri bunlar.*

“Taraf gazetesi isimli AKP’nin küfür ve komplo bülteni Genel Kurmay Başkanı olması ihtimal dâhilinde olan Orgeneral Ergin Say-gun’un GATA’dan sızdırılan sağlık raporunu olduğu gibi yayınladı. Geç-tiğimiz haftalarda bir konferansta ABD ve BOP’a karşı bazı demeçleri basına yansıyan Saygun hakkında birden böyle bir haberin yayınlanma-sı manidar. ”

Yedinci örnek: Asıl dikkat çekici kapak ve yazılar bu sayıyla başlamış dersem, doğruyu ifade etmiş olurum. Tarih 07 Temmuz 2009, sayı 94, kapak konusu: **“Sıra Yaşar Paşa’da mı?”** Birebir benzer şekilde *Sabah*’tan AKP sempatzanı Mahmut Övür (*“Ben dosyaların ABD’den geldiğini, operasyo-nun sadece kendi gücümüzle ‘yani AKP’nin iradesiyle’ olmadığını düşü-nüyorum,” Taraf, 12 Ocak 2009*) gibi, AKP’nin değil ABD’nin operasyonu teşhisini koyan Gökçe Fırat, başyazısında (sayfa 3-4- 5) şunu ortaya koymuş: **“Açık faşizme yönelen AKP, toplumsal**

*hiçbir muhalif güç olmasını istememektedir. Bu nedenle 'ulusal güçler'i hedef almıştır ve bu kesimler de birer birer Ergenekon'un içine dahil edilerek içeri alınmakta ve muhalefet bitirilmektedir... **Ergenekon sürecinde belirleyici olan esas halka darbe değildir. Önemli olan Kürt meselesinde Türkiye'nin ikna edilmesidir.***

"Ancak İkincisi çok daha önemlidir, bu Türkiye'nin ABD'nin Büyük Ortadoğu'suna uygun hale getirilmesi sürecidir. Esas belirleyen de budur. Bugün AKP'nin idare ettiği bir tertip süreci ile değil tümüyle ABD'nin idare ettiği bir süreçle karşı karşıyayız." *"Burada daha önce de vurguladığımızı bir kez daha vurgulayalım: **Tayyip Erdoğan bu süreci idare eden değil bu süreç içerisinde güdülen konumdadır, yakın çevresini oluşturan Kürt- İslamcı çete tüm tertipleri planlamakta, uygulamakta ve süreci şekillendirmektedir...**"*

"Kürt-İslamcı çete bir CIA hücresidir ve asıl kontrgerilla da budur. Bu kontrgerilla çetesinin hedefi Türkiye'yi yalnızca Büyük Ortadoğu haritasına razı etmek değil aynı zamanda Güney Afrika modeline ikna etmektir."

*O günkü Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın neden alınacağını ve TSK'nın komuta kademesine vermek istediği mesajı şöyle açıklamaktadır: **"ABD Türk Ordusu'ndan geçmişin hesabını sormak istemektedir... Önce İsmail Hakkı Karadayı daha sonra ise Hüseyin Kıvrıkoğlu dönemlerinde Türk Ordusu ABD denetiminin dışına çıkmıştı... Bugün gözüne alınan komutanların tümü de ABD'ye mesafeli komutanlardan oluştuğunu görüyoruz.***

"Bu bakış açısından Ergenekon'u geriye ve ileriye doğru nasıl ilerleyeceğini rahatlıkla kestirebiliriz."

"Geriye doğru gidilecekse, önceki Genelkurmay Başkanları Kıvrıkoğlu ve Karadayı'nın bu operasyona dahil edilmelerini bekleyebiliriz."

"Ancak bunun bir de ileriye gidişi vardır: Yani bir ay sonra emekli olacak şimdiki Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın da bu operasyona dahil edilmesini beklemek son derece normaldir!"

Yaşar Büyükanıt değil, ama Orgeneral İlker Başbuğ dahil edildi. Üstelik **Başbuğ ABD ve NATO karşıtı değildir**. Nasıl oldu da, bu bir ABD operasyonu olmasına karşın tutuklandı ve 5 Ağustos 2013 tarihinde de “müebbet hapse” mahkûm edildi. Beşinci Bölümde bunun cevabını bulmaya çalışacağım.

Dokuzuncu örnek: *Türk Solu* dergisi sayı 195, tarih 14 Temmuz 2008... Derginin kapağı **“Hedef Türk Ordusu”**... Hedefin çok isabetli olduğu ortaya çıktı, ama operasyonları bir derginin yazarları doğru okuyabiliyorlar, ancak Türk ordusunun general ve amiralleri doğru süzüp çözemediler.

Onuncu örnek: *Türk Solu*, sayı 196, tarih 21 Temmuz 2008, dergi kapağı: **“Açıkıyoruz işte 1 numara.”**

Bu merak uyandıran başlığın açıklaması şu şekilde: **“Başkomutan Atatürk, emperyalizmin hedefindeki 1 numaralı komutan.”**

On birinci örnek: *Türk Solu*, sayı 219, tarih 12 Ocak 2009, derginin bu sayısında kapakta fotoğrafıyla yer verilmiş olan Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’a çok dikkat çekici uyarı yapıldığı görülüyor. Kapak aynen şöyle: **“Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!”**

“Operasyon ‘derin devlet’le hesaplaşma görüntüsü altında Türk Ordusu’yla hesaplaşmadır, daha doğrusu Türk Ordusu’ndan hesap sorma girişimidir... Hedefte olan paşalar içerde olanlar değil, görevde olanlar. Tertibi düzenleyenler içerdekilerin değil dışarıdakilerin onurunu ölçüyorlar!” (Gökçe Fırat imzalı yazı, sayfa 3)

On ikinci örnek: *Türk Solu*, sayı 241, tarih 22 Haziran 2009, derginin kapağında Orgeneral İlker Başbuğ’un üniformalı fotoğrafına yer verilmiş ve şöyle başlık atılmış: **“Askeri Darbe Değil Askere Darbe.”**

“Türkiye askeri bir darbe öncesinde bulunmuyor tam tersine uzunca bir süredir askere darbe yapıyor. 12 Martların, 12 Eylül’lerin sıkıyönetimlerini bile mumla aratacak bir operasyon yapıyor bu ülkede. Ama bu defa sivil yönetimler tarafından ve sanık tarafında askerler var.

“Bu darbe başka darbe, eskiden CIA darbeleri Ordu’ya yaptırtır, Solcuları ve Atatürkçüleri ezerdi, şimdi ise aynı CIA darbeyi Fethullahçılara yaptırtıyor, ezilen yine solcular ve Atatürkçüler...”

On üçüncü örnek: 12 Ocak 2009 tarihli sayısıyla Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’a, ‘Sessiz kalıyorsun’ uyarısını yapan **Türk Solu**, 22 Şubat 2010 tarihli 272. sayısının kapağında, elleri arkadan kelepçeli ve üniformalı İlker Paşa’yı TEM şapkalı iki polis kelepçeli olarak götürdükleri bir kurmaca resme yer vererek ve **“İlker Başbuğ’u Hangi Savcı Tutuklatacak?”** sorusunu sorup verdiği yanıtla olağandışı bir kehanette bulunuyordu!

Başyazıdan bir seçki: **“Bir bakmışsınız İlker Başbuğ özel yetkili savcılık tarafından tutuklanmış.**

Tutuklanmaz mı diyorsunuz?

Bir Genelkurmay Başkanı’nın kendi askerlerine yaptığı konuşma televizyonlardan yayınlanabiliyorsa...

Düşman zaten artık karargâhın içine kadar girmiş demektir!

Neden girmiştir sizce?

Dinlemek için mi?

Yoksa tutuklamak için mi?

Anlaşılan İlker Başbuğ için kanıtlar toplanmaktadır, yakında tutuklanacaktır.

“Bakalım Başbuğ’u hangi özel yetkili savcı tutuklayacak, izleyip göreceğiz...”

Diyelim ki, İlker Paşa’nın zamanı yok; dergi, gazete okuyamıyor. Peki, onun adına medyayı izlemek zorunda olan memur subayları, kurmayları ne iş yapmış? Sanıyorum İlker Paşa, içerdeyken kimlerin hainlik ettiğini, kendisini tuzağa düşürdüğünü, komplo kurduğunu bulabilmiştir. Hatta bulmuştur.

Ben cevabını bulamadım; *Türk Solu* dergisinin başyazarı **Gökçe Fırat**, **Türk ordusunun üst katmanlarında bulunan subayların tutuklanacağını çok önceden hangi bilgilere ya da hangi koridorlara ulaşarak verebilmiş.**

Yine cevabını bulamadım; aynı bilgilerin kaynağına ve aynı koridorlara Genelkurmay Başkanı İlker Paşa’nın karargâhındaki

kurmay kadrosu neden ulaşamadı? İşte asıl sorun burada. İlker Paşa'nın Brütüs'ü ya da Brütüsleri kimler? Eğer bunların içinde orgeneral varsa, bu durumda kendisi, Balkan Savaşının politize olmuş generallerinden daha feci ihanete uğramış demektir.

Türkiye'deki medya davalar sürecinde çok başarısız bir sınav verdi ve **İdris Küçükömer'in değerlendirmesini** adeta kanıtladı; **Türkiye'de sol sağ'dır, sağda sol'dur.**

Uygulanan Stratejiler ve Karşı Stratejiler

a. ABD'nin Uyguladığı Strateji

Kitabın beşinci ve son bölümüne geldim. Dördüncü bölümü bitirirken, bir kez daha **bu komplonun başlangıç emrinin ABD tarafından verildiğinin, amaç hedefin Türk ordusundan intikam almak olduğunun, kendi strateji uzmanlarının söylemlerinden yaptığım alıntılardan öğrendiğimizi bir kez daha belirtmek isterim.**

Bu bölümden Beşinci Bölüme geçiş yaparken, hem şimdiye kadar anlattıklarımın ABD'nin komplosunun daha iyi anlaşılabilmesi hem de Beşinci Bölümde yapmaya çalıştığım analizlerin yerli yerine oturabilmesi için, ABD'deki kurmayların hangi stratejiyi uyguladıklarını sizlerle paylaşmak istiyorum.

Çünkü CIA ve Pentagon **stratejileri**, Batılı bir strateji ustasından esinlenmeyip, beş bin yıldır Çin'de ve Uzakdoğu'da yararlanılan strategemlerden esinlenmiştir. Bu strategemlerin toplamı 36'dır. ABD'li uzmanlara **7 numaralı strategem** yol göstermiştir.

Strategem numarası 7: Bir Hiçten Bir Şey Yaratmak

Bağlantı çevirisi: ***Olmayandan olanı meydana getirmek / yaratmak.***

Hiçlikten bir şey meydana getirmek/yaratmak.

Bir hiçbir içinden bir şey meydana getirmek/yaratmak.

Özü: a) **Bir sahte tehlikeyi öylesine sahnelemeli ki, rakibin (düşmanın) dikkati, ardından gelmekte olan gerçek tehlikeyi sahte tehlike sayacak şekilde çelinmiş**

ve rakip (düşman) herhangi bir savunma önlemi almadan kurban durumuna düşürülmüş olsun.

b) Bir sahte senaryoyla düşmanın gerçeği başka türlü algılamasını sağlamak ve bu suretle avantaj elde etmek.

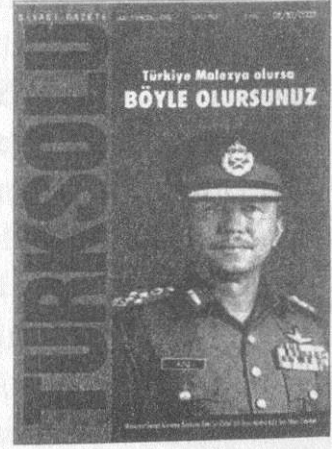
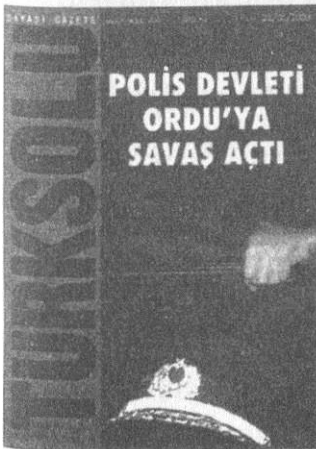
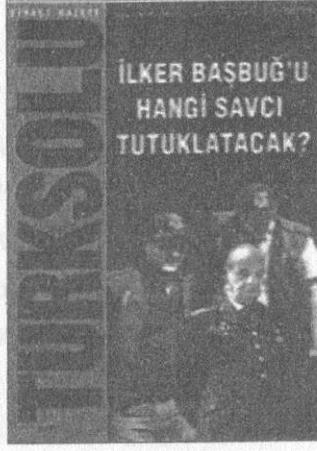
c) Uydurma haber yaymak; düzmece bir şeyi gerçekmiş gibi göstermek; ortalığa söylentiler yaymak; tezvirat ve yalan kampanyası açmak; karalama taktiği gütmek; bir sivrisinekten fil yapmak; abartma manevrası.

CIA ve Pentagon stratejilerinin uyguladıkları stratejiyi böylece belirledikten sonra, iktidarın ve muktedirlerin stratejilerini de nasıl okuduğumu anlatmaya çalışacağım.

ABD'nin uyguladığı stratejinin başarıya ulaşmış olması, Türk polisiyle yaptığı işbirliği ve ilişkinin boyut ve içeriğiyle ilgilidir. Bunu da bize en somut olarak "Wikileaks" belgeleri verebilir.

Ergenekon davasında **Zir Vadisinde bulunan bombaların tiplerini tanıyabilmeleri için polislerin, bombaların bulunmasından sadece iki gün önce Amerikalılar tarafından eğitildiklerini bizzat kendilerinin itiraf ettiği videoları Odatv'de yayınlandıktan beş saat sonra gözüne alınan iki gazeteci Barış Pehlivan ve Barış Terkoğlu**, yazdıkları kitapta (*Sızıntı-Wikileaks'te Ünlü Türkler*, s. 27) şu görüşe yer veriyorlar: *"Wikileaks belgelerinde bu tür ilişkiyi yani polis-ABD işbirliği somut olarak görmeyi beklemek doğru değil. Zira belgeler ABD Elçiliğinin Washington'a geçtiği kriptolardan oluşuyor. Türk Emniyetinin olası bir ilişkiyi elçilik aracılığıyla yürüteceğini düşünmek yanlış. Böyle bir çalışma eğer varsa başka kanallarla oluşturulmuş olmalı. Ama yine de belgelerde görünen bir gerçek var ki, o da, soruşturmayı yürüten polislerin Amerikalı diplomatlarla kurduğu ilişkinin pek masum olmadığı. ABD'li diplomatlara iki gün önceden operasyonları haber veren polislerin diplomatlara verdikleri brifinglerde kullandıkları polisliğin ötesine geçen üslup, zaman zaman Amerikalıları bile şaşırtıyor. Polisler davanın sanığı olmayan pek çok ismi diplomatlara zikrediyorlar."*

TÜRK SOLU UYARMIŞTI

B. Pehlivan ve B. Terkoğlu'nun kaleme aldıkları kitapta (s. 229) ABD'nin İstanbul Başkonsolosu Sharon A. Weiner'in 10 Nisan 2008 tarihinde yazdığı belge, **Ergenekon soruşturması ile AKP'ye kapatma davasının birbirine karşı iki hamle olduğu** tezini işliyor. Buna göre **Ergenekon soruşturması ile kapatma davası birbirinden ayrılamayacak derecede iç içe geçmiş durumda**. Soruşturma ilerledikçe ordu ve bürokrasi ile AKP'nin çatışmasının derinleşeceği tezini daha o günlerde öngören Weiner, AKP'nin kapatılmasının soruşturmayı yürüten polisler için felaket olacağını şöyle anlatıyor: ***"AKP'nin kapatılması bugün büyük çoğunluğu AKP taraftarı olan ve siyasi efendilerine duydukları minnetle Ergenekon'u yakalamaya baş koyan Türk Milli Polisi'nin yöneticileri için bir felaket olur."***

AKP'ye kapatma davasının açılmasından 10 gün önce, 4 Mart 2008'de **Anayasa Mahkemesi Başkanvekili Osman Paksüt**, dönemin **Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ'a** bir ziyaret gerçekleştirmiştir. Ziyaret, 13 Haziran 2008 tarihinde *Taraf* gazetesi tarafından haberleştirildi. Bu ziyaret sonra ABD'li diplomatlarla Türk polisi arasında bir ilişki olmuş ve bu Washington'a rapor edilmiş.

Altıncı dalga operasyonun yapıldığı 1 Temmuz 2008 tarihinde ABD Ankara Büyükelçiliği Siyasi Müsteşarı Cari Siebentritt'in kaleme aldığı ve Büyükelçi Ross Wilson onayıyla Washington'a gönderilen belgede ise inanılmaz ifadeler var.

Belgenin yazıldığı tarihten bir hafta önce Türk Emniyetinin bir yöneticisi ABD Büyükelçiliği Federal Soruşturma Bürosunu ziyaret ediyor. **Siebentritt'in belgede anlattığına göre Türk Emniyet Teşkilatının yöneticisi, Başbuğ-Paksüt görüşmesine Ergenekon kapsamında gözaltılar gerçekleştirerek karşılık vereceklerini söylüyor**. Kısacası polis, ABD'li diplomatlara **operasyonu hem bir hafta önceden haber veriyor hem de bu operasyonu Başbuğ-Paksüt görüşmesine karşılık yaptıklarını itiraf ediyor**. Nitekim polisin bu açıklamasından bir hafta sonra, belgenin yazıldığı 1 Temmuz günü (bu kitabın yazarı Erol Mütercimler de aynı gün gözaltına alındı) tam da Paksüt-Başbuğ görüşmesine karşılık verecek şekilde emekli orgeneraller

H. Tolon ve Ş. Eruygur'un da aralarında bulunduğu 21 kişi gözaltına alındı. Bu örnek bile Ergenekon davasının hukukla ilişkisini göstermek için yeterli (B. Pehlivan-B. Terkoğlu, *Sızıntı*, s. 231). Her iki yazar, anlattığı kısmı belgeden aynen aktarıyorlar: **"İlişkili olduğumuz üst düzey bir Türk Milli Polisi yetkilisi, gözaltıların ön izleği olarak, geçen hafta Büyükelçilik Federal Soruşturma Bürosu temsilcisiyle Paksüt-Başbuğ görüşmesinin yarattığı tartışma bağlamında gözaltılar gerçekleştirmek suretiyle bu görüşmeye karşılık vereceğini söylemiştir."**

Türk polisinin FBI'a Ergenekon brifingi verdiğini Wikileaks belgelerinden öğrendik.

24 Kasım 2008 tarihinde ABD Ankara Büyükelçiliği Siyasi Müsteşarı Daniel O'Grady'nin yazdığı belge de oldukça önemli. Belgede üç gün önce Türk Emniyetinin Büyükelçiliğe verdiği Ergenekon brifingi notları yer alıyor. **FBI yetkilerinin de katıldığı toplantıda Türk Emniyet Teşkilatının yetkilileri Ergenekon'u, "aşırı milliyetçi çevrelerde taraftar bulabilmek için Batı karşıtı ve ABD karşıtı propagandaya güvenen; mafyayı, İBDA-C, Hizbultahrir, DHKP-C gibi örgütleri kontrol eden, gelişkin bir ekonomisi ve örgütlenmesi olan devasa bir şebeke" olarak tarif ediyor. "Başka hiçbir ülkeye bu kadar ayrıntılı bir brifing vermedik," diyen polis yetkilileri belgeden de anlaşılacağı üzere Ergenekon'un özellikle Amerikan karşıtı olduğunun altını çizerek, elçiliğin desteğini sağlamaya çalışıyor.** (B. Pehlivan-B. Terkoğlu, *Sızıntı*, s. 237-238)

Müsteşarın notlarına göre polis, brifing süresince somut deliller ortaya koyamıyor. Ancak davanın sanıklarının suçlu olduğuna dair sağlam delilleri olduğunu iddia ediyor. Polis, brifinginde Türk yargıçlarından da şikâyet ediyor.

Brifing notlarına nokta koyalım. ABD'li diplomatlar, Türk Polis Teşkilatı yöneticilerinin verdiği brifingde Ergenekon'un ABD karşıtı bir örgüt olduğunun altını çizmelerini şöyle yorumluyor. "Ergenekon'un Batı ve ABD karşıtı mesajlarının altının çizilmesi, brifingin ABD hükümetinin kovuşturma çabasına doğrudan ya da dolaylı desteğini kazanma amacıyla tasarlandığını gösteriyor. Aynı belgede, sanıkların karşı karşıya kaldığı

uzun tutukluluk uygulamasından söz edildikten sonra, ‘Ergenekon davası savcısı Başbakan Erdoğan’la haftalık görüşmeler yaptığı haberleri de soruşturmanın arkasında siyasi güdüler olduğu iddialarına inandırıcılık katıyor,’ tespiti yapılıyor.” (B. Pehlivan-B. Terkoğlu, *Sızıntı*, s. 253)

Öteki “iç aktörlerin” stratejilerine geçiş olmak üzere, polis- ABD’li diplomatlar ilişkisi ve iletişiminden çıkan sonuca göre, polis bu operasyonu ve davayı, baştan sona kadar yürüten en önemli öge olmuş. Hem yönlendirmiş hem yönetmiş hem de manipüle etmiş. Bunu yaparken de bu davanın tamamen bir “siyasi dava” olduğunu fark ettiği için kendisi de siyasi davanın parçası olmakta sakınca görmemiş. Daha önce ayrıntılarını anlattığım CD’leri İstanbul Valisi Muammer Güler’in aracılığıyla almaya gittiğimde, Vatan Caddesindeki Emniyet bürosunda polis Mehmet K., *Skytürkte* söylediğim, “Umarım bu hukuk davasıdır,” açıklamamda neyi kastettiğimi sormuştu. Orada kendisine bunun “bir hukuk davası değil, siyasi bir dava olduğunu” bir kez daha yinelediğimde rahatsızlık, huzursuzluk duyduğunu hissettim.

Polisin anlayış ve kendi tayin ettiği duruşun yerini ABD kitaplarından ortaya koyduktan sonra “iç aktörlerin stratejilerine” geçebiliriz. Çünkü bu anlatılanlarla bire bir ilintilidir.

b. İç Aktörlerin Stratejileri:

AKP hükümeti parti programlarında yazılı olup, halkla paylaştıkları şekliyle sistem ve düzeni değiştirme ve dönüştürme konusunda çok azimli ve kararlı olarak yürüdüler. Çok akıllıca şekilde kurumların kadrolarını değiştirdiler, böylece dönüştürme sürecinde rahat hareket ettiler.

Strateji: *Etki odaklı harekât.*

Açıklaması: Silahlı kuvvetleri kullanmadan, sivil ve yumuşak güç unsurlarıyla, sert güç unsurları kullanıldığında elde edilebilecek sonuca ulaşmak.

Uygulanan taktik: Toplum ve TSK, AB hedefine odaklandırılarak, hükümetin attığı her adım, demokratikleşmenin ve AB’ye üyelik sürecinin gereği olduğu illüzyonu yaratıldı.

Öncelikle kurumlara bakalım; TÜBİTAK, YÖK, üniversiteler, HSYK, Yargıtay'ın, kolaylıkla kadroları değiştirildi. Üniversitelerin refleksini kontrol etmek amacıyla **Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Yücel Aşkın** bir komployla tutuklatıldı. Bu olay karşısında, vakıf ve devlet üniversitelerinin rektör ve öğretim üyeleri, küçük çıkarları doğrultusunda yasak savmak kabinden cılız tepkiler gösterince, AKP stratejileri açısından yol açılmış oldu. **Böylece ilk olarak üniversiteler itibarsızlaştırıldı. Ardından da çok rahat kontrol edilecek yeni üniversiteler kurdurulmaya başlandı.**

En kolayca operasyon yapılan kurum YÖK oldu. 12 Eylül'den itibaren YÖK hep siyasetçilerin etki alanında kalmıştır. Bu nedenle YÖK'ün kişiliksizliğine hayret etmemek gerekiyor. YÖK Başkanı seçimi Cumhurbaşkanıya bırakıldıkça, bu kurum her zaman Başbakan ile Cumhurbaşkanı arasında strateji oyununa sahne olacaktır.

TÜBİTAK üzerinde tarihinde görülmedik şekilde çok ustaca operasyon yapılmasının gerekçesi, mahkemelerdeki davalarda CD'lerin ve delillerin tanımlanmasında verilen raporlarla açığa çıktı.

HSYK ve Yargıtay'ın yapısı önce referandumla değiştirildi. Fakat bundan önce Özel Yetkili Mahkemelerin yargıç üyeleri sessiz sedasız atanmıştı. Başkanlar sonra belirlendi. Atanan başkanlar da zaten kısa aralıklarla görevlerinden alındılar. Daha önce atanmış yargıçlardan başkanlar tayin edilerek, davaların en baştan itibaren belirlenmiş amaç hedefe ulaşması sağlandı. Hükümet tarafından HSYK ve Yargıtay'ın yapısı bir kez daha değiştirilmek, dönüştürülmek isteniyor. Bu kez de "muktedirler" bu değişikliği yaptırmamak amacıyla karşıt mücadele verdiler. Son altı yedi yılda HSYK'nın mimari yapısı üçüncü kez değişime uğrayacak. Eğer bu başarılırsa AKP gerçekten de "muktedir" olabilecek demektir.

En zor değişim ve dönüşüme uğratılacak kurum TSK görünüyordu. Bu nedenle, bunu hükümete bırakmadılar, müdahale dışardan geldi. Hem AB hem de ABD ortak operasyon yaptı. Bu kitap bunu anlatmaya, olayları analiz etmeye, çalışmaktadır.

c. Hukuk Alanında Uygulanan Strateji

Ben bir hukukçu değilim, bundan kaynaklanabilecek hatalı bir yorum yapıyor olabilirdim. Bu nedenle hukukçulara danışmaya başladım. Önce savcılar ardından mahkemede yargıçlar hangi stratejiyi uyguladılar? Acaba bu strateji Türkiye'deki "odak" tarafından mı üretilmişti; yoksa ABD merkezli bir aklın mı ürünüydü?

Ben kendi durumumu biliyordum ve herhangi bir örgüt bağım ve bağılantım yoktu. Buna rağmen, neden yargılama sonunda "örgüt üyeliğine" karar verildi? Bunun bir mantığının olması gerekiyordu.

Bu tartışmayı yaparken, Yeditepe Üniversitesinde yüksek lisans programına da devam eden Avukat Oğuz Can Bahar, bir yıl önce hocası Prof. Dr. Duygun Yarsuvat ile aralarında geçen bir konuşmayı anlattı. Buradan çıkan sonuca göre Ergenekon davasında **"düşman ceza hukuk sistemi"** uygulanmıştır. Bu ne demektir?

Önce bunu öğrendim, ardından kaynak aramaya başladım. Avukat O. C. Bahar internetten kendisinin okuduğu bir makaleyi buldu, hemen anında okudum. O sırada aynı binada sınav yapıyordum, Hukuk Fakültesine gittim, öğretim üyesi Yrd. Doç. Dr. Barış Erman'dan yardım istedim, o da kendi makalesini verdi. B. Erman da aynı fikirdeydi; **"düşman ceza hukuk sistemi"** uygulanmıştır. Böylece taşlar yerine oturdu.

Stratejiyi çözünce hemen yazmaya koyuldum.

İkinci Dünya Savaşı kadar, daha doğrusu Almanya'da Naziler iktidara gelinceye kadar, bu hukuk sisteminin mantığı şöyle işlemekteydi: Bir devlet başka bir devlet tarafından işgal edildiğinde, işgal edilen devletin çeşitli unsurları, işgalciyle işbirliği yaparsa, **"düşman ceza hukuk sisteminin"** yasaları devreye sokulurdu. Kısacası işbirlikçilerin cezalandırılması amacıyla düşünülmüş bir hukuk sisteminin adıydı **"düşman ceza hukuk sistemi."** Özü; **düşman, vatandaş olmadığına göre düşmanla işbirliği yapan yerli unsurlar vatandaş sayılmazdı.** 1940lı yıllarda Naziler Almanya'da mutlak iktidar olunca, bunu içerde uygulamaya başladılar. Mantıkları şuydu; bizim

ideolojimizden olmayan, bize muhalif olan tüm unsurları ‘düşman ceza hukuk sistemine’ göre yargılamak ve cezalandırmak meşru haktır. İşte bu akıl Hitler’i tarihin gördüğü eli kanlı psikopat diktatörler arasına soktuğu gibi, Nasyonal Sosyalist Partisi mensuplarını da ırkçı caniler haline getirdi.

Terörle mücadele bahanesi ya da maskesi altında ceza hukuku, yakın dönemde köklü bir dönüşümden geçmektedir. Ceza hukuku alanında uzman R. Barış Erman’a göre, “Bu dönüşümün karakteristik özellikleri, cezalandırma alanının genişlemesi, hukuk devleti güvencelerinin zayıflaması ve fail ceza hukukuna dönüş olarak gösterilmektedir.” Bu yeni yapının adı **“düşman ceza hukuku”** olarak ifade edilmektedir. **“Düşman ceza hukuku”** terimi, ilk kez Alman hukukçu Gunther Jakobs tarafından 1985 yılında ortaya atılmış ve ceza hukuku öğretisine girmiştir.

11 Eylül saldırısından sonra Jakobs tarafından ortaya atılan ve Almanya başta olmak üzere bazı Avrupa ülkeleri ve ABD’de kabul gören **“düşman ceza hukuku”** konsepti, terör gibi hassas bir konuda hukukun evrensel değerlerinin toplumun genel çıkarlarına aykırı düşmemesi gerektiğini savunmaktadır. Dolayısıyla konu terör olunca hukuk normu toplumun çıkarını genel hukuk prensibinin önüne koyabilmektedir. Örneğin, olağan hal ve koşulda kabul edilemeyecek bir “önleme gözaltısı”, terörle mücadele söz konusu olunca mümkün olabilmektedir.

Sayıli ceza hukuku uzmanlarından Duygun Yarsuvat’ın çok kez vurguladığı şekliyle bu dönüşüm, 1980’lerden başlayarak günümüze kadar uzanan bir çizgiyi ifade etmektedir. B. Erman’ın değerlendirmesi ise, “Bu çizgide ceza hukukunun hümanist cephesi törpülenmiş ve cezalar ağırlaştırılmış, özellikle de **11 Eylül 2001** tarihinde New York kentinde gerçekleşen saldırılar neticesinde otoriter eğilim ceza hukuklarına yerleşmiştir,” çerçevesindedir.

“Bu otoriter eğilim, hazırlık hareketlerinin cezalandırılması, hukuk devleti güvencelerinin ortadan kaldırılması, ölçsüz cezaların ve yaptırımların kabulü ve giderek fiil ceza hukuku esaslarının terk edilerek fail ceza hukukuna yaklaşıl-

ması sonucunu doğurmuştur.” B. Erman’ın bu saptamasından hareketle, Ergenekon yargılaması sonucunda verilmiş olan cezaların mantığını burada aramak gerekiyor.

Öyle görünüyor ki, liberal ceza hukuku anlayışı “Soğuk Savaş” döneminde “Doğu Bloku” ülkelerine karşı bir maskeydi, bir doktrin olarak aldatmacaydı. Jakobs’un ortaya attığı ve özellikle ABD’nin sarıldığı “düşman ceza hukuku” ise kapitalist düzenin kendisini eski araçlarla koruma içgüdüsünden, dürtüsünden başka bir şey değildir.

Bir Alman hukuk uzmanı Prof. Henning Rosenau, Jakobs’un tezini anlamaya çalışırken vatandaşa düşman ayırımına bakışı şöyle yorumluyor: “(Vatandaşa) karşılık düşman, örneğin terörist, pozitif genel önlemenin kapsamına dahil değildir. Düşman, yani terörist prensip olarak aktif bir şekilde hukuk düzenine karşıdır ve düzenin rakibidir. (...) Bu bireye karşı her şeyden önce çok etkili hareket edilmeli ve mümkün olduğunca çok önceden onun yolları kesilmelidir. Bunun sonucunda da iletişim yerine tehlike mücadelesi, vatandaş ceza hukuku yerine düşman ceza hukuku ortaya çıkmaktadır.”

Buradan hareketle ilk anda ortaya koymamız gereken tez, **Ergenekon mahkemesinde sanıklar “terörist(!)” olarak ön kabul gördüğünden, vatandaş hukuk sistemine göre yargılama yapılmadığıdır.**

Jakobs’un yorumuna göre devlet daha henüz dışarıya rahatsızlık olarak yansımamış ve insanın iç dünyasında oluşan düşünceye karşı tepki göstermekte ve faili bundan dolayı cezai sorumluluğa tabi tutmaktadır. Devlet, faile özel hayatına saygı duyulması gereken bir vatandaş olarak değil, tehlike kaynağı olarak karşılık vermektedir.

Jakobs’un tanımladığı bu tehlikeli kişiler, hukuk sistemi tarafından bir vatandaş değil tersine bir düşman olarak görülmekte ve bu kişilere karşı temel hakların aşırı ölçüde sınırlandırılması sonucunu doğuran tedbir ve yaptırımlar kabul edilmektedir.

Jakobs düşman ceza hukukuna her çeşit “çeteyi” de sokmaktadır. Burada çete tarafından herhangi bir suçun teşebbüs aşamasının gerçekleşmesine bile gerek yoktur. Ona göre bugün ar-

tık düşman ceza hukukunun alternatifi yoktur. Eğer yok olmak istemiyorsak, teröristlere karşı yapılması gereken, Soğuk Savaşı bırakmaktır. Bu şekilde konseptini radikalleştirmiştir. Yine söylediğine göre, “Asıl rakip düşmandır ve vatandaş olarak değil, düşman olarak muamele görmelidir.”

Yani “Düşman ceza hukukunun varlığı, özgürlükçü devletin kuvvetinin bir göstergesi değil, özgürlükçü devletin hiç var olmadığına bir göstergesidir.”

B. Erman’ın düşman ceza hukuku uygulamaları konusunda bir başka hukuk uzmanı Geraldine Louisa Morguet’ten yaptığı alıntıya göre, **fiil değil fail cezalandırılır**. Bu durum, soyut tehlike suçlarına ve hazırlık hareketlerinin yalnızca failin tavrına dayalı olarak cezalandırılmasına yol açmaktadır. **Ergenekon davasında olan tam da budur.**

Ceza kusur ile orantılı olmayıp, failin tehlikeliliği esas alınarak belirlenmektedir.

Vatandaşın “düşman” tarafından sürekli tehdit altında bulunması, “düşman”ın en kısa sürede bertaraf edilmesini meşrulaştırmaya yeterli görülmektedir.

Morguet’den yapılan alıntıdaki bu kısım çok dikkatli okunmalıdır; **masumiyet karinesi başta olmak üzere, usuli güvenceler ve savunma hakkı askıya alınmaktadır.**

Ergenekon mahkemesi yargıçlarının göz ardı ettikleri asıl konu ise, Jakobs bu söylediklerinin **etik olmadığını ve politik açıdan doğru olmadığını itiraf etmektedir.**

Jakobs’un düşman ceza hukuku teorisinin en tehlikeli tarafı nedir? Bunu açıklamak için tek bir kelime yeter: “Guantanamo.” Düşman ceza hukuku Guantanamo’yu meşru hale getiriyor.

Bu son saptamayı yapan Prof. Dr. Henning Rosenau’nun makalesinden alıntıdır (çeviren: Dr. Erhan Temel, Augsburg Üniversitesi) ve Dokuz Eylül Hukuk Fakültesinde **12 Ocak 2008** tarihinde sempozyumda bildiri olarak sunulmuştur. **Silivri’nin meşru hale getirilişinin hukuki eksenini buradan hareketle yaratılmıştır. Pek çok sanığın ve avukatın, Baro Başkanının ‘Silivri toplama kampı’ veya bir betimleme olarak ‘Zulümhane’ derken, söyledikleri aslında budur.**

d. Sanıkların Savunma Stratejileri

Uygulatılan strateji: Tutuklunun ikilemi

Basit olarak şudur; iki tutuklu ya da şüpheli olsun. Sorgu sırasında bunlar şöyle düşünürler ya da sorgucular tarafından düşünmeleri sağlanır. “Ben şöyle konuşacağım, ama ya o böyle konuşursa!” Çoğu zaman ortada olmayan bir suç böylece binlerinin üstüne kalır!

Bunu tarihin eli kanlı diktatörlerinden Stalin döneminde yaşanmış bir örnek olayla açıklamaya çalışayım.

Sovyetler Birliği’nde bir orkestra şefi bir sonraki konserine giderken, trendeki koltuğunda, o gece seslendireceği bestelerin notalarını gözden geçiriyordu. İki KGB subayı, şefin okuduklarını gördüler ve müzik notasyonunun gizli bir şifre olduğunu düşünerek onu casus diye tutukladılar. Şef, bunların Çaykovski’nin *Keman Konçertosu*’nun notaları olduğunu söyleyerek itiraz ettiyse de yararı olmadı. Ertesi gün, sorgu yargıcı kendinden emin bir tavırla içeriye girerek şöyle dedi: “Bize her şeyi anlatman iyi olur. Arkadaşın Çaykovski’yi yakaladık ve konuşmaya başladı bile.”

Belki de en iyi bilinen strateji oyunu olan “tutuklular ikilemi”nin bir öyküsü böyle başlar. Üçüncü bölümde, Zekeriya Öz’ün beni sorguladıktan sonra, Savcı Mehmet Ali Pekgüzel’in odasında sorguladığı Kemal Aydın “Her şeyi anlatmış, bana neden yalan söyledin?” dediğini yazmıştım, okudunuz. İşte her iki savcının, şüpheli Kemal Aydın’ın söylemediği ifadeyi vermiş gibi yaparak, beni etki altına almaya çalışmaları, en tipik “tutuklunun ikilemi” oyunudur. O bölümü bir kez daha okursanız çektiğim eziyet daha iyi anlaşılacaktır.

Yukarıdaki öyküyü sürdürelim. KGB’nin, adının Çaykovski olmasından başka hiçbir suçu olmayan birini gerçekten tutukladığını ve onu bir başka yerde, orkestra şefine yapılarına benzer şekilde sorguladığını varsayarak öyküyü mantıksal sonuca doğru geliştirelim. Bu masum insanların ikisi de, bu sorgu sırasında gerçeği söylemekte direnirlerse, her ikisi de üçer yıla mahkûm olacaktır. Eğer orkestra şefi, meçhul “işbirlikçi”sini suçlayan bir itirafta bulunursa ve Çaykovski susarsa o zaman

orquestra şefi bir yıllık ceza (ve KGB'nin teşekkürleri) ile kurtulacak, Çaykovski ise inkârda direndiği için 25 yıl ağır ceza alacaktır. Tabii ki, eğer tersine, Çaykovski orkestra şefini suçlayan bir ifade verir, şef de karşı koyarsa, bu halde cezalar buna göre yer değiştirir. Eğer her ikisi de itiraf ederse, her ikisi de standart ceza olan on yıla mahkûm edilecektir.

Şimdi, orkestra şefinin düşüncesini ele alalım. Çaykovski'nin ya itiraf edeceğini ya da susacağını biliyor. Eğer Çaykovski itiraf ederse; kendisi, susmakla 25 yıl, itiraf etmekle 10 yıl ceza alacaktır; öyleyse itiraf etmemek onun için daha iyidir. Eğer Çaykovski susarsa; şef, susarsa 3 yıl ve itiraf ederse 1 yıl alacaktır; öyleyse itiraf etmek kendisi için en iyi seçimdir.

Dzerjinski Meydanındaki başka bir hücrede, Çaykovski de benzer bir akıl yürütme ile aynı sonuca varır. Doğal olarak, sonuçta ikisi de itiraf ederler. Daha sonra Gulag Takımadalarında karşılaşp öykülerini karşılaştırdıklarında ise aldatıldıklarını fark ederler. Her ikisi de suçu kabul etmemekte direnselerdi, ikisi de çok daha kısa süreli mahkûmiyetle yakayı kurtarabilirlerdi.

Soruşturma öncesinde buluşarak meseleyi konuşabilselerdi, her ikisi de direnmekte karar kılabilirlerdi. Ancak büyük ihtimalle böyle bir anlaşmanın yararlı olmayacağını kısa sürede fark edeceklerdi. Ayrıldıklarında ve sorgulama başladığında, ikisinin de ötekine kazık atıp kendi için daha iyi anlaşma elde etme güdüsü hayli güçlü olabilirdi. Tekrar Gulag'da karşılaşabilselerdi; ama bu kez aldatmanın hesabını görmek için (uzlaşmanın değil), bu ikisi, ortak olarak tercih ettikleri çözüme ulaşmak için yeterli karşılıklı güvenilirliği elde edebilirler miydi?

Yukarıda anlatmaya çalıştığım örnek olayı okuduktan sonra, hangi vicdan sahibi okuyucu, ortada "Ergenekon terör örgütü varmış!" ve "Okuduğum kitabın yazarı dahil olmak üzere ceza yağdırılan kişiler de terör örgütü üyesiymiş!" demeye devam edecektir, doğrusu çok merak ediyorum.

Savunma stratejisi nasıl kurgulandı? Baştan söylemeliyim ki, hem Ergenekon hem de Balyoz davasında sanıklar açısından "savunma stratejisi" tam bir akılsızlık ve başarısızlık örneğidir. Hukuk fakültelerinde öğrencilere kurgu mahkeme davalarında,

bu tür davalarda yanlış savunma nasıl yapılır diye kesinlikle oynatılmalıdır.

Bu türden bir savunmanın yapılmaması gerektiğini Ergenekon davasının daha ilk celsesinde hem mahkeme koridorunda hem de mahkeme salonunda ısrarla öneren avukatlar oldu. Ötekilerden izin almadığım için adlarını veremeyeceğim, ama üçünün ismini söyleyebilirim: Cavit Subaşı, Celal Ülgen, Oğuz Can Bahar!

Çok kez basın davasından yargılandım. Askeri mahkemede de yargılandım. Ancak bu davaya kadar hiç siyasi davadan yargılanmadım. Yani deneyimim yoktu. Önümde çok usta sanıklar vardı! Onların ne yapacaklarını öğrenmeye çalıştım.

Söyledikleri tam bir slogandı: **Biz manifesto yayınlayacağız!** Açıkça yazıyorum; **bu, çok aptalcaydı.**

Bu “yüzyılın iftirasının” boyut ve davanın içeriğini analiz ettiğimde bunun çok yanlış olacağını hem sanıklardan birkaç kişiyle hem de bazı avukatlarla ve 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül yargılamalarını izlemiş gazeteci ahilerimle paylaştım. Onların büyük bölümü bana hak verdi.

Siyasetçi kimlikli sanıklar manifesto yayınlayacaklarını ilan edince, bazı generaller de maalesef aynı “sloganik cümleyi” kurdular. Oysaki generaller bu mahkemeye kadar bırakın siyasi davadan yargılanmayı, boşanma davasıyla bile muhatap olmamışlardı, mahkeme salonlarını tanımadıkları gibi, “manifestonun” ne olduğunu bile bilmezlerdi. Ama onlar da ırmağın akıntısına kendilerini bıraktılar.

Bir örnek olarak; Cumhurbaşkanı ve Başbakan dahil hemen herkesin, terör örgütü yöneticiliği suçlamasını kabul edemedikleri İlker Başbuğ’un savunması nasıl yorumlandı? Bu konuyu, siyasal iletişim alanındaki uzmanlardan birisi olan Prof. Dr. Osman Özsoy, *Yeni Şafak*’taki köşesinde (21.03.2013 tarihinde), **“İlker Paşa’nın yanlış savunması”** başlığıyla yorumladı:

“(…) İlker Paşa yaklaşık 14 ay önce 7 Ocak 2012 tarihinde tutuklanıp Silivri Cezaevine gönderildiğinde, tutuklanmasına neden olan ‘İnternet Andıcı’nın sorumlusu olarak Genelkurmay 2. Başkanı Hasan İğsız Paşa’yı gösterdi. Suçu üzerine yıkmak istedi.

“Hatta *Taraf* gazetesi bu açıklamayı; ‘Ben Yapmadım Hasan Yaptı’ başlığıyla 7 Ocak 2012’de manşet yaptı.”

(...) İlker Başbuğ savunması sırasında bence en büyük hatayı şu noktada yaptı:

“Hükümeti, cebir ve şiddet kullanarak ortadan kaldırmaya teşebbüs’ suçlaması ile tutuklandı, ama bildiğimiz anlamda açık bir darbe ile hükümete karşı müdahalede bulunmamıştı. Savunmasında bu avantajı değerlendirebilirdi.

Mesela şunu diyebilirdi: *‘Dışarıdan bakıldığında yanlış olduğu düşünülen uygulamalara imza atmış olabiliriz. Şuna emin olunuz ki, ne yaptık isek ve hangi belgenin altına imza atmışsak, ülkemiz için hayırlı olduğunu düşündüğümüz için yaptık. Böylesinin doğru olduğuna inanıyorduk... Öyle anlaşıyor ki, Türkiye’nin ve dünyanın gittiği noktayı okumakta gecikmişiz. Bundan dolayı da milletimizden özür diliyoruz. Başkaca diyeceğimiz de yoktur... ’*

“Böyle bir savunma, mahkeme heyetini de, kamuoyunu da derinden etkiler ve muhakkak karşılık da görürdü. ”

Osman Özsoy’un makalesinden bir bölümü, farklı oluşu nedeniyle aktardım. Hiç kuşkusuz Çetin Doğan Paşa, İlker Paşa ve ötekiler avukatlarıyla ne konuştu, savunma stratejisini nasıl kurguladı, bilemeyiz. Doğru olduğuna inandıkları şekilde savunma yaptı.

12 Mart ve 12 Eylül mahkemelerini görmüş tecrübeli avukatlar, kaç kez kulaklarımla duydum, şunu söylediler: “Bu davanın takvimi belirlenmiş, mahkemenin önünde takvim var, o zaman bitirecekler.” İtiraf etmeliyim ki, bu anlatılanı uzun süre anlamakta zorluk çektim. Zamanla Cavit Subaşı ve Suat Parlar beni buna inandırdı. Avukat Nebi Barlas davayı medyadan izliyordu, benden haberler alıyordu, buna karşın çok açıkça, “savunmaların yanlış yapıldığını” söyledi. Ona göre, “Hiç savunma yapılmaması gerekiyor. Savunma yapıldığı andan itibaren, varlığı reddedilmesi gereken mahkemenin meşruiyeti kabul edilmiş demektir. Artık dava onların istediği gibi yürüyecektir.” Haklı çıktı.

Bu “yüzyılın iftirasını” kurgulayan akıl, mahkemedeki savunmaların da aslında stratejisini belirledi, ancak sanıklar savunmalarıyla mahkemeyi yönlendirdikleri ve yönettikleri aldatmacası içine düştüler. Kendilerini kandırdılar.

İlk savunmalar 5, 10, 20 gün sürdü. Herkes uzun uzun konuşuyordu, mahkeme bunun böyle olmasını daha en baştan belirlediği için önünü açtı. Daha sonra savunmaların gün ve saatlerini sıkıştırmaya başladılar. Hatta çapraz sorguyu bile iptal ettiler. Önlerinde bir takvim vardı ve onu uyguluyorlardı. Kısacası sanıklar büyük bir tuzağın içine düştüler.

Daha ilk gün C. Ülgen ve M. A. Dizdar gibi tecrübeli avukatlar (birebir konuşmalarımızda başkaları da söyledi, ama bu kitap için izin almadığımdan adlarını açıklayamadım), mahkeme salonunda yaratılmış olan oturma düzeyine dikkat çektiler. Bu kısımları önceki bölümlerde anlattım. Yinelemek istemiyorum, ama zorunlu hale geldi. Anımsanacaktır, tutuklu sanık bölümü tutuksuz sanık bölümünden daha büyüktü. Sandalye sayısı daha fazlaydı. Bunu işaret ederek hiçbir mahkemede böyle bir düzen görmediklerini, demek ki zaman içinde tutuklu sayısının artacağını yüksek sesle mahkeme kayıtlarına geçirdiler. Sorunu görmek önemli bir marifettir, çözümünü üretmek ise bambaşka bir yetenektir. Sonuçta avukatlar da müvekkillerini inandıramadıktan sonra, ne yapacaklardı ki! ‘Mahkeme Günlüğü’ mü bugün bir kez daha gözden geçirdiğimde bu türden uyarıların kaç kez yapıldığını hayretle okuyorum.

Anayasa Mahkemesi uzun tutukluluk süresiyle ilgili kararını açıkladı, **Başbakan, “Davayı artık bitirin!” anlamına gelecek konuşmayı yaptı, dava birden hızlandırıldı ve cezalar yağdırıldı, bitirildi.** Bu dava, artık orası her neresiyse, “iftiranın kurgu merkezinin” önündeki takvimde başladı, o takvimde de bitti.

Mahkeme salonu dağın başında hapishanenin içinde kuruldu. Bu bir mesajdı. Hiç kuşkusuz avukatlar ve sanıklar bu mesajın hedefini daha en baştan anladılar. O kadar yalnızlaştırıldılar ki, bu saçmalığı kimseye anlatabamadılar. Cezaevindeki mahkemenin karşısındaki alana büyük bir salon yapıldı. Kısa sürede bitirildi. Ne amaçla yaptırıldığı hiç anlaşılamadı. Yine

bir kurgu vardı, fakat ya vazgeçildi ya da daha sonra başka operasyonlara hazırlık yapıldı! Bunu birisinin çözmesi gerekiyor.

Bu konuyu hiç uzatmadan **Yalçın Küçük**'ün 16 Ağustos 2013 tarihli *Aydınlık*'ta yazdığı makalesinde söylediğini aktarayım: "Celal Ülgen üstadımız haklıymış! Müebbet yaz(ğ)dırdılar."

Hiç olmazsa bu kez, Yargıtay aşamasındaki uzun yolda, "hiç umut aşılama-ya gerek yok!" gerçekçiliğini ve cesaretini göstermek gerekiyor.

Konuyu bağlaması amacıyla sözü bir uzmana bırakmayı uygun görüyorum. 10 yıllık bir yargıç olan Demokrat Yargı Derneği Başkan Yardımcısı Faruk Özsu, "**Yargıtay aşamasında ne olur sizce?**" sorusuna (*Express*, sayı 137, Ağustos-Eylül 2013, s. 8, Röp. Yücel Göktürk) cevap verdi:

"(...) Bu süreç, hukuksal değildir. O nedenle, bir hukuksal süreçle ilgili tüm hukuksal işleyiş ve usûllerle hukuksal referanslar bir kenara bırakılmalıdır. Bu süreci hukuksal yapan tek şey, yargıç-savcı titrine sahip binlerinin olması ve kararların başlığında savcılık, mahkeme gibi tabirlerin yazmasıdır. Kısacası, bu süreçte hukuksal referansların herhangi bir analiz değeri yoktur.

*"(Bu) söylediklerim, Yargıtay aşaması için de geçerli. Hukuksal referanslar bir işe yaramayacaktır. İki nedenle: Birincisi, referandum öncesi yargıda egemen ya da etkili olan çeşitli siyasal güçler, referandum sonrası yok edilmiş ve yargı tek bir siyasal iradenin etkisi altına girmiştir. **Bu siyasal irade Gülen Cemaati'dir. Şüphesiz, Başbakan Erdoğan'ın ağırlığı olmadığı söylenemez.** (...) Kısacası, Silivri yargıçlarıyla yüksek yargı arasında siyasal-hukuksal bir perspektif farklılığı yoktur. İkisine de aynı siyasal ideolojik güç hükmetmektedir. **Bu nedenle de, Yargıtay'dan, Silivri'deki heyetten farklı bir irade beklemek hatalı olacaktır.** Yargıtay, Ergenekon sürecinin tüm kararlarına birkaç küçük fırça darbesi atarak, mümkün olduğunca geniş kesimleri ikna etmeye çalışacaktır. Fazlasını beklemek, siyasal iklim ve güç dengelen değişmediği sürece, saflık olacaktır. Diğer yandan, referandum sonrası Yargıtay'daki kadrolar köklü değişiklikler geçirdi ve yeni Yargıtay kadroları, eskinin hukukî referanslarıyla kendini bağlı hissetmemektedir. Bu yeni durumda, ortalama*

hukukî güvenliğin kaybolduğu dönemlerde olduğumuzu söyleyebiliriz. Hem ilk derece yargısı hem de Yargıtay, artık günlük, duruma ve kişiye göre değişen, hiçbir tutarlılık endişesi taşımayan, hukuk ötesi referanslarla ilerlemektedir. Mevcut Yargıtay'la Silivri arasında bir siyasal-ideolojik yaklaşım farkı ya da bir yargısal-mesleki perspektif ayrılığı beklemek saçmadır."

Ergenekon davası, Türkiye'yi ikiye böldü. Bir kesim bunun darbe-lerle hesaplaşma davası olduğunu iddia ederken, diğer bir kesim ise Ergenekon davasının AKP hükümetinin muhaliflerini ortadan kaldırmak için düzenlediği bir komplo olduğu tezini savunuyor. Dava ilerleyip bazı kanıtların polis tarafından üretildiği ortaya çıkınca, ikinci eğilim ağır basmaya başladı. Ergenekon davasını destekleyenler, deliller somut olmasa da davanın başta ulusalcılar olmak üzere cumhuriyetçi unsurları tasfiye etmek için fırsat olduğu argümanına yaslanarak Ergenekon iddialarını savunmak zorunda kaldılar. Nitekim artık herkes bu davanın siyasi bir dava olduğunda hemfikir. (Barış Pehlivan-Barış Terkoğlu, *Sızıntı-Wikileaks'te Ünlü Türkler*, Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2012, s. 226)

Gündüz Vassaf, 2011 yılında kendisiyle yapılan nehir söyleşide (Gündüz Feneri, s. 243, söyleşiyi yapan Kürşad Oğuz) şunu söylüyor: "... Bırakın darbeyi, mahallede bakkal işletemeyecek, insanlar da o provokasyonların içine girdi. Onun için bu kadar karışık şeyler çıkıyor. Bir de tabii muhbirlere var, birşey uyduruyorum sırf senin ayağını kaydırmak için. Muhbirin işi bu. Hepsi toplandı Ergenekon'da. Yani bir 9-12 Mart hikâyesi oldu gibi geliyor bana... **Evet, 12 Mart'ı yapan AKP, Amerika ve ordunun bir kısmı oldu. Darbe karşıtı olanlar oldu. Darbe karşıtı olan Ergenekon'da birleşti... Onun için bu Ergenekon çürüdü...**"

Türk ordusunun subaylarına bu komploju kuranlar ile yüzlerce sivil kişiye "yüzyılın iftirasını atanlar" ve onlara medyada hizmet edip servis yapanlar bilsinler ki; "yüzyılın iftirasını" daha ilk günden çözdüm; düşüncelerimi erken dönemde 7 Temmuz 2008 tarihinde *SkyTürk* ekranında söyledim.

Bir gün Beşiktaş Adliyesin’de ÖYACM sorgulamaları yapan savcılar anılarını yazarsa, kimlerin o sorgu sürecinde neler söylediklerini öğreneceği. Bunun yanı sıra, **bazı emekli subaylar ile gazetecilerin de bilgilerine başvurmak amacıyla çağrıldıklarında söyledikleri ortaya çıktığında utançlarından insan içine çıkamayacaklar.** Bir örnek olması amacıyla yazıyorum; örgüt üyesi olmakla suçlanan gazeteci **Zekeriya Öz’e** aynen şunu söylemiş: **“Ben sosyalistim o.... çocuklarıyla işim olmaz. Ne örgütü...”** Sosyalist olduğunu hep yineleyen gazeteci **Merdan Yanardağ** *“I. Cumhuriyetin Sonbaharı”* adlı yapıtında sayfa 85 şu değerlendirmeyi yapıyor: *“Dramatik olan şudur; uzak olmayan bir gelecekte, Ergenekon operasyonuna ‘kayıtsız şartsız’ destek veren kimi solcu çevreler bu tutumları nedeniyle utanacaklar. Çünkü birileri konuşacak, somut kanıtlar ortalığa saçılacak ve gerçekte neler olup bittiği tartışmasız şekilde gün ışığına çıkacaktır...”*

Aptal değilim, yalnızca yalnızlıktan çaresiz kaldım!

Benim durumumda olanların çaresiz kalış nedenleri de, Beşinci Bölümde anlatıldı.

Stratejik etkenlerin çoğunu kendi safında bulunduran kimse daha savaşa girmeden karargâhta kazanmış; bunların en azını elinde tutan kimse daha savaşa girmeden yenilmiş sayılır - hele hiç bulundurmayanların vay haline. Bu noktadan hareketle, galip ile mağlubu hemen görebilirsin.

Sun Tzu

BEşİNCİ BÖLÜM

HER KOMPLO BİR GÜN AçIğA ÇIKAR

Anılar Rahatsız Ediyor

3 Temmuz 2008... Beşiktaş Adliyesine götürülmeden önce nezarethanede son gece... O koşullarda yapabildiğim kadarıyla spor yapıp yorulduım, yatağa uzandım, ama uyumak ne mümkün. Bu kez meslek yaşamım gözlerimin önünden akıp gidiyordu.

1954 yılında Kars'ta doğdum. **1978 yılında İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik-Matematik Bölümünü bitirdim. Deniz Kuvvetlerinde teğmen rütbesiyle Deniz Astsubay Hazırlama Okulunda fizik öğretmenliğine başladım.**

Burada görev yaparken 12 Eylül 1980 askeri müdahalesi oldu ve 14 Eylül'den itibaren ilk olarak İstanbul'daki *TRT* ile irtibat için görevlendirildim, ardından da o tarihte tüm medyanın konuşlandığı Cağaloğlu'ndaki gazeteler ile ilişkim başladı. O yıldan bu yana da çeşitli aralıklarla devam etti.

Bu kitapta yıl yıl subaylık yaşantımı anlatmaya gerek olmadığını biliyorum. Konumuzu ilgilendiren kısımları yazmalıyım ki, TSK neden bu denli itibarsızlaştırılırken, gerek Genelkur-

may gerekse de kamuoyu gerekli yüksek tonda tepki gösteremedi sorusunun yanıtı daha iyi anlaşılsın. **Özellikle Deniz Kuvvetleri çok ağır darbe yedi, amiral kadrosunun neredeyse tamamı tutuklandı.** Bunun nedenlerini **Amiral Cem Gürdeniz** yazdığı köşe yazıları ve yayınladığı kitabında (*Hedefteki Donanma*, Kırmızı Kedi Yayınları, 2013) ve **Semih Çetin** (*Bir İhanetin Öyküsü*, Kaynak Yayınları, 2013) ile (Ali Türkşen, *Kardak'ta Kahraman Hasdal'da Esir*, Kaynak Yayınları, 2013) hiç kuşkuyla yer bırakmayacak açıklıkta her soruya yanıt verdiler. O kitaplarda yapılmış analizleri yinelemem anlamsız kalacağından, anlatacaklarım başka bir bakış açısından olacak.

12 Eylül oldu, iki gün sonrasında itibaren ülke çapında 78'li subayların tamamı ile çok sayıda 79'lu subayı tutuklamaya başladılar. Az sayıda daha kıdemliler de vardı, ama özellikle teğmenleri topluyorlardı. O tarihte Beylerbeyi Deniz Astsubay Hazırlama Okulundaydım, üstümde beş kişi kaldı. Yani bana da sıra gelmişti. Valizimi hazırladım, beklemeye başladım.

Astsubaylıktan subaylığa geçmiş bir üsteğmeni *2000'e Doğru* dergisinin yayını nedeniyle aldılar; ülkücüydü. İhbarcılığı meslek edinmiş ülkücü olmasının dışında da hiçbir suçu yoktu, ama bahriyeden ihraç ettiler. Geri kalanları ise okulun istihbaratçıların ve ispiyoncuların ihbarıyla götürmeye başladılar. Başka askeri birliklerden alınanlardan da iyi haberler gelmiyordu. İnsanlık dışı işkenceye başlamışlardı. Bir örnek vereyim. Üniversitede FYO (Fakülte Yüksek Okullar) adına okumuş **bir teğmeni cırılçıplak soyup, su döktükleri mermere yatırdılar, karısını da karşısına diktiler ve çocuğa elektrik verdiler. Dikkat ediniz, bunu subaya yapıyorlar. Ankara'da Zafer Çarşısında yapılmış olan bir kuyumcu soygununu itiraf etmesini istiyorlardı. Böylece örgüt yaratacaklar, altınlarla silah alınmış olacak, sonra olaylara karışılmış olacak, böylece askeri savcılık da büyük bir zafer kazanacak!** Akşam haberlerinde de *TRT* ekranlarından, sıkıyönetim komutanlığının bir terör örgütünü daha çökerttiği köpürtüle köpürtüle anlatılacaktı, silahların yanı sıra çok miktarda da kitap bulundu diyeceklerdi. Tabii teksir makinesi de ihmal edilmeyecekti. **Böyle alçakça yalan senaryolarla üç bin civarında su**

bayı ordudan attılar. Asıl katliam Kara ve Jandarmadaki 1978’li teğmenlere yapıldı, bir grup 1979’lu teğmen de ordudan ihraç edildi. Hava ve Deniz Kuvvetlerindekiilerin de yarısı atıldı. Bu katliama dur diyen kişi, Orgeneral Necdet Üruğ olmuştur.

Buraya yine bir anı sıkıştırmalıyım. Ağır yıkım ve ölüme neden olan 1999 Gölcük depreminin sabahını anlatıyorum. Kamuran Çörtük’e ait *Kanal BRTde 12 Eylül Dönemi Siyasi Partileri* belgeselini hazırlıyorduk. Aziz Üstel, Necef Uğurlu ile birlikteydim; yüzlerce kişiyle röportaj yaptım, en sona kalanlardan birisi de Kenan Evren’di. Randevu haftalarca önce alınmıştı. Depremde Tuzla’da anamın evindeydim, kıt kanaat geçindiğim günlerdi. Gece her yer yıkılıp viran olmuş, biz 17 Ağustos sabahı Bodrum’a uçtuk. Ne zorumuz vardı, bilmiyorum ki! Yeşilköy Havalimanına zar zor geldik, ekip beni bekliyordu. Uçuş işlemlerimizi yaptık, arkamızdan uçuşlar bir süreliğine durduruldu, ama biz gittik.

Evren bizi bekliyordu, niye geldiğimize o bile hayret etti. O kadar yolu, o koşullarda gelmişiz; aç mısınız demediği gibi, tüm çekim boyunca bir bardak su ya da çay içer misiniz diye soran olmadı. Çok cimri olduğunu biliyordum, ama bu kadarına da pes doğrusu! Neyse, sorularımı bitirdim, çocuklara işaret ettim, ‘Kamerayı açık tutun.’

“Size özel bir soru soracağım, müsaade eder misiniz?”

“Kamera kapalı mı?” diye sordu. Maalesef yalan söyledim. Kapalı olduğuna kendisi emin olunca, “Sor bakalım,” dedi.

“Ben 78’li bir subayım. 12 Eylül döneminde bütün 78’li subayları ordudan ihraç ettiniz. Acaba bunun nedenlerini söyleyebilir misiniz?”

Şöyle bir durdu ve tuhaf bir gülümsemeyle, “**Benim böyle bir olaydan haberim yok, kuvvet komutanlıkları ya da Genelkurmay Başkanı İnsiyatifiyle atılmışlardır.**” Dondum kaldım. O dönem Genelkurmay Başkanı kendisiydi. “Kimi kastediyorsunuz.” diye sorunca da, ellerini iki yana açıp sinirli bir tonda, “Canım, Necdet Üruğ’dur,” demez mi!

Artık konuşacak bir şey kalmamıştı. Teşekkür ettim, “Kamera kapalıydı, değil mi?” Emin olmak adına bir kez daha sordu.

Yukarıda adı geçmişken **Aziz Üstel**'e de bir fırça darbesiyle dokunmadan geçersen kendimi inkâr etmiş olurum. İki projede aylarca birlikte çalıştık, evine girdim çıktım, yemeğini yedim, **o dönemdeki Üstel ile AKP iktidara geldikten sonraki Üstel arasında tanınmayacak kadar fark oluştu.** *Stara* köşe yazarı yapıldıktan sonra, Ergenekon süreciyle ilgili son derece bilgisizce, önüne servis edilenlerle **'tamamen polis bülteni'** yazılar yazdı. Hakkını teslim etmeliyim, aslında birikimli birisidir.

Yazısından bir örnek (*Star*, "Kılıçdaroğlu Ergenekon'un Kaç Numaralı Üyesi Olacak," 18.02.2011): "Türkiye, Ergenekon adıyla 7 Ocak 1997'de, bir televizyon kanalında yapılan "40 Dakika" adlı program aracılığıyla tanıştı. Program konuğu Erol Mütercimler, Ergenekon adını 12 Mart'ta işkenceli sorguların yapıldığı ve kontrgerilla kadrolarının ilk kez ortaya çıktığı Ziverbey Köşkü'nün komutanı olarak tanınan ve 1991 yılında bir Dev-Sol militanınca öldürülen emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ten duyduğunu açıklamıştı. Yani Ergenekon'u birileri uydurmadı kafasından; böyle bir örgüt var ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Aykut Cengiz Engin, Ergenekon örgüt üyesi olduğu öne sürülen kişilerin, kendilerine bu adı yakıştırdıklarını" açıklamıştı...

"Kısacası Ergenekon korkunç, ürküntü verici, insana karabasanlar yaşatan bir terör örgütüdür! Neyin ne olduğunu bilmeden, derinlemesine araştırıp incelemeden de, ucuz seçim malzemesi olarak kullanılmamalı. Hele de ikide bir 'cumhuriyeti biz kurduk' diyen CHP'nin genel başkanına, 'Gidelim Ergenekon'a üye olalım' gibisinden söylemler hiç mi hiç yakışmıyor!"

Aziz Üstel, doğru söylemişsin, böyle bir örgüt vardı, ama onun adı Gladyo idi. Yani NATO'nun kurdurduğu kirli ve gizli işler örgütü. Yoksa üzerine balıklama atladığın Başsavcı Aykut Cengiz Engin'in, "Ergenekon örgüt üyesi olduğu öne sürülen kişilerin, kendilerine bu adı yakıştırdıklarını" açıklaması doğru değildi. Aziz Üstel, ekranlarda her konuda konuşmaya hevesli, astsubaylıktan subaylığa geçmiş, sonra da büyük bir başarıyla profesör olmuş emekli yüzbaşı ile "medya maydanozu" olarak tanımladığımız bazı emekli albay ve tuğgeneraller gibi Silivri'ye

tek bir kez gidip celse dinlemediği ve izlemediğinden, savcının iddiasının doğru olduğunu kabullenerek, bu doğrultuda yazılar yazmakta bir sakınca görmedi. *“Kısacası Ergenekon korkunç, ürküntü verici, insana karaba-sanlar yaşatan bir terör örgütüdür! Neyin ne olduğunu bilmeden, derinlemesine araştırıp incelemeden de, ucuz seçim malzemesi olarak kullanılmamalı, ”* diye yazabilen Üstel’e, yazısının sonunda yazdığı gibi “bu söylemler hiç mi hiç yakışmıyor!”

Aslında kendisine en uygun yanıtı, *“Aziz Üstel ne yazdığının farkında mı?”* başlığıyla, 24 Ocak 2011 tarihinde *odativ* internet gazetesi verdi.

Bir gün, birlikte olduğumuz proje çalışması sürecinde askerlerle ilişkiler konusunda neler konuştuğumuzu, ben de bu kitapta değil, bir gazetede yazmaya başladığımda kaleme alacağım. Şu unutulmamalıdır, rüzgâr her zaman aynı yönde aynı şiddette esmez; önce durur, sonra tersine de döner. Keser döner sap döner, bir gün olur hesap döner!

Yeniden anılara geri döneyim. 12 Eylül darbesinin ilk günlerinde, evin fayanslı banyosunu tamamen çatlatıncaya kadar yüzlerce kitap yaktım.

Deniz Astsubay Hazırlama Okulunda bir kitap satışı yerimiz vardı. Piyasadan indirimli kitap alarak öğrencilere satıyorduk, ilgi olağanüstüydü. Ama okuldaki birilerinin de ilgisi olağandışıydı! İnanamayacaksınız, edebiyat öğretmeni bayan A. A., Genelkurmay’a mektup yazarak, komünizm propagandası yapılan kitaplar sattığımızı ihbar etmişti.

Deniz Kuvvetleri Ankara’dan bir amirali soruşturma amacıyla gönderdi. Gelen kişi daha sonra da hayatıma yön verecek olan, Deniz Kuvvetlerinin en değerli komutanlarından **Tuğamiral Vural Bayazıt**’tı. Daha sonra yine adını duyacaksınız.

Komutan vekili Albay Alaattin Kayserili ile gelerek ihbar edilen kitabı raftan aldı. Entelektüel olarak ününü çok duyduğumdan hiç yadırgamadım. Kitap, Jack London’un *Ay Vadisi* eseriymiş, Sosyal Yayınlar basmıştı. Ancak bir önemli sorun vardı, kitabın sonuna *“Komünist Manifesto”* eklenmişti. Bayazıt Amiral, “Bundan haberin var mı, çocuğum?” dedi. Kitabı elime

aldım, başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Baba kadar yakın bildiğim Alaattin Albayın gözü yüzüme takılı kalmıştı. Bakışlardaki acı hâlâ gözümün önündedir. Çok sakın olarak, “Hayır, efendim!” diyebilirdim. Hepsi bu kadardı. Bayazıt Amiralin beni kurtarmaya çalıştığım hareketlerinden ve gülümseyen gözlerinden hissettim. “Kitabın başka baskıları var mı?” sorusuyla birlikte uyandım ve Başka yayınevleri de bastı, emrederseniz hemen Çağaloğlu’na gidip alıp geleyim,” dedim. “Sen gitme, bir asteğmen gitsin,” deyince Alaattin Albay hemen emir verdi. Daha sonra düşününce, belki bu çocuk kaçır diye kuşkuyla düşülmüş olduğuna hükmettim!

Asteğmen gelinceye kadar Vural Paşa ilgimi anlayınca benimle tarih ve edebiyat konuştu. Alaattin Albay da, kızına verdiğim Vasconcelos’un ‘*Şeker Portakalı*’ kitabı yüzünden çok ağladığını anlattı. Kısa bir süre sonra Cem ve Can Yayınları’ndan çıkmış olan *Ay Vadisi*’nin baskıları masanın üstündeydi. Hızla kitaplara bakıldı, onlarda manifesto yoktu. Benden çok onlar rahatladılar. Ama İKK subayının listesine girmiştim.

Bu **Binbaşı (Şener E.)**, arkadaşımız **Emin alındığında, teslim alan inzibat subayına herkesin duyduğu yüksek ses tonuyla, “Kaburgaları çatlak, oraya çalışın!”** diyecek kadar insanlığını yitirmiş bir şahsiyetti. Bu insanlık dışı davranışları anlatmayı burada kesiyorum. Fark edileceği gibi subayın subaya nasıl alçaklıklar yaptığını anlatmaya çalıştım. Daha neler var!

Bir öğrenci, adı Gürsel, çocuk Karslı. Akşam etüdünde kitap okurken yakalanıyor. Uğur Mumcu’nun *Söz Meclis’ten İçeri* kitabı. Sıkı durun, yine bir edebiyat öğretmeni Üsteğmen Baki G. kitabı çocuktan alıyor, matematik öğretmeni Üsteğmen Oktay A. ile birlikte, nöbetçi amiri Binbaşı Turan U.’a getiriyor. Bu subay da beni ve 78’lileri günahı kadar sevmeyen birisiydi. Çok mutlu oluyor, çünkü yarın sabah beni de inzibata teslim edecekler!

Sabah geldim, önce kapıda Baki beni karşıladı, güya çok üzülmüş bir edayla olayı anlattı, ardından Oktay geldi aynı tavırlarla konuştu. Meğer Turan Binbaşıyla birlikte plan yapmışlar. Olayı öğrenince hemen fırlayıp öğren-ciye buldum. Çocuğun

gözlerindeki, yüzündeki korkuyu anlatamam. Açıklaması kısaca şöyleydi; “Kitap bulununca haliyle çok korkmuş, okuldan atılacağından ürkmüş, kitabı bana Erol Üsteğmen verdi,” demiş. Gerisi de anlattığım şekilde gelişmiş. Ben de kendisine, “Sakin ifadeni değiştirme, bakalım nasıl kurtuluruz” dedim.

Tüm hareketlerimi Oktay ve Baki ne yazık ki izlemiş ve acar binbaşıya rapor etmişler. O da her zamanki gibi, yaygarayla öğretim başkanı Albay Zeki Güler’e anlatmış. Zeki Bey de “ürkek, gölgesinden korkan” birisiydi. Bir komünisti daha enselemenin heyecanıyla okul komutanı çok sevilen dalgıçların hocası İsmail Özel (İkbal Babam İsmail’di) Albaya koşturmuşlar. Ama unuttukları bir şey vardı, İsmail Albay bana “elmasım” diye hitap ediyordu.

Bu arada öğrenci amiri Binbaşı Ertuğrul Topçu ile durumu konuştum, adam gibi adam olan bu subay, “Hiç telaş etme, ben durumu gecedan bu yana biliyorum, bu senin p.....r ajanlık oynuyorlar,” dedi. Neyse uzun uzadıya anlatmama gerek yok. Askeri savcı geldi, ifadem alınacak, odaya girdim; hepsi oradalar, bir tek komutan Babam İsmail (bu güzel insanlar o nesille birlikte gittiler!) üzgündü. Turan ve Zeki Beyler birbiriyle işaretleşip duruyorlar, kaç göz çekip oynuyorlardı.

Dışarıda askeri inzibat jeep bekliyor; önce olay hakkında tutulan rapor okundu, öğrencinin söylediklerini aynen kabul ettim. Bizimkilerde bir mutluluk, sormayın gitsin. Komutan üzüntüden yıkıldı. Savcı, “Ne yaptın sen!” der gibi bakıyordu, ifademi değiştirmek isteyip istemediğimi sordu. “Hayır, ama söylemek istediğim bir husus var,” dedim.

Başladım: ***“Konsey Başkanı Evren Paşa 12 Eylül’ün yapılış nedenlerinden birisini, Meclis’in çalışmayışı olarak açıkladı. Uğur Mumcu, Meclis’teki küfürleşmeleri, kavgaları anlatmıştır. Ben de, Gürsel’e darbenin oluş nedenlerini daha iyi öğrensin diye bu kitabı önerdim. Ancak öyle anlaşılıyor ki, benim amirlerim 12 Eylül’e karşılar. Buna karşı da söyleyecek sözüm yok! Arz ederim.”*** Bir anda odaya adeta bomba düştü. Babam İsmail’in yüzünde güller açtı, Savcı, bana ***“dışarı çık!”*** dedi. Gerisini tahmin edebilirsiniz, tutanaklar yırtıldı atıldı. Ama bende de, bir

kez daha orduya karşı ilgi ve istek paramparça oldu. Yukarıda anlattığım kişilik ve karakterdeki subayların muteber olduğu bir dönemdi, 12 Eylül dönemi. Aradan yıllar geçti, 2013 Eylül ayında Gürsel'le tesadüfen karşılaştım. Meğer okuduğu kitap, Uğur Mumcu'nun sözü edilen kitabı değilmiş. Bunu bile yalandan uydurmuşlar.

Arada başka olaylar da oldu. Meslek yaşamım zorlaştırıldıkça zorlaştırılıyordu. Önceleri çok anlamadım. Yıl 1988 oldu, okulun komutanlığına tarihinde ilk kez bir kurmay albay, Kemal Tok geldi. Beni sosyal tesislerden sorumlu subay yaptı. Yani kendisine çok yakın çalıştım. Bir yıl sonra da Harp Okuluna tayinim çıktı. Vedaya gittim.

Komutan, sicil dosyamı önüme koydu. Aynen şöyle yazıyordu: "Kommünist bir subaydır, takip edilmesi gerekir." Kemal Albay istihbarat uzmanıydı, bunu bana tercüme etti, "Ömür boyu takip edilecek," demektir. Bu yargının altındaki imzalar Binbaşı Turan U., Albay Zeki Güler, Binbaşı Şener E.

Kemal Tok Albay, *"Buraya üç kişinin takibi için gönderildim. Hepiniz pırıl pırıl subaylarsınız. Bu notu kaldırtana kadar Deniz Kuvvetleri Komutanımız (Oramiral Orhan Karabulut) Genelkurmay'da çok uğraştı, sonunda sildirmeyi başardık,"* diye bana anlatıyordu, ama ben hırısından çıldırmıştım. Bu imza sahibi üç subayın karakterim, niteliklerini düşündükçe daha da kahroluyordum. Bana göre üçü de subay olmaya layık değillerdi. Ama bana göre! Sistem onları bana amir yapmıştı. Asil yaradılışlı Kemal Tok Albay sonradan amiral oldu, bahriyenin en sevilen amirallerinden birisidir.

Nezarethanede uzandığım yataktan dikilip oturdum. O günler aklıma geldi. Bahriyeden bu adamlara olan nefretim yüzünden soğumuştum. Hemen belirtmeliyim, kuvvet komutanlarımın hepsi de beni çok korudular, sahip çıktılar, alttaki küçük rütbeli bazı niteliksiz bölüm başkanı ve şube müdürlerine ezdirmediler. Sonuçta her dakika kuvvet komutanına ulaşamazdım ki! Odada biraz daha dolaştım. Yeniden uzandım, düşündükçe hatırladım, anımsadıkça kalkıp deli danalar gibi dolaştım!

Deniz Harp Okulunda göreve başladım, amirim yine Turan U.'dı. Sistemi görüyor musunuz! Artık gerisini hiç anlatmasam da olur.

Tüm bu sıkıntılar içinde makale ve kitap yazmaya devam ediyordum. İlk kitabım *Destanlaşan Gemiler* Beylerbeyi'nde görevliyken, 1987 yılında yayınlandı. Deniz Kuvvetleri Komutanımız Oramiral Emin Göksan'dı (ışıklar içinde uyusun). Küçük rütbeli amirlerimin kıskançlığına karşın bana destek oluşunu ömrümün sonuna kadar unutamam. Kısa tarihi radyo oyunlarım da Mim Kemal'in Öke'nin aracılığıyla TRT de seslendirilmeye başlandı. Efektör Korkmaz Çakar ağabeyimin yardımlarını unutursam çarpılırım!

Ardından *İngilizlerin Gaspettiği Gemi Sultan Osman* yayınlandı (1990), can arkadaşım kardeşim Mim Kemal Öke ile birlikte yazmıştık, televizyon için de dizi hazırladık. Deniz Kuvvetleri Komutam Oramiral İrfan Tınaz'dı. Kitap ve senaryo yazarak ticaret yapmaktan askeri mahkemeye verdi, kaybedersem ordudan ihraç edilecektim. O çok laf söylenen askeri mahkemede yargılandım, askeri savcı Albay Altan Akülke ve yargıç Albay Osman Kaynak'tı. Düşünün, mahkemeye veren koskoca Deniz Kuvvetleri Komutanıydı, ama mahkemeyi ben kazandım. Keşke sivil mahkemelerin yargıçları da, Osman Kaynak benzeri asker yargıçlar kadar hukuk ahlakı gelişmiş olabilseydi!

Karar şöyleydi: "Erol Mütercimler her ne kadar fizik öğretim üyesi ise de deniz tarihi konularında araştırmalar yapıp kitaplar yazmaktadır. Cezalandırılması değil ödüllendirilmesi gerekir. Kazanç sağlanması için bir işin sürekli olarak yapılması gerektiği yasada belirtilmiştir, bu nedenle...." İşte bir askeri mahkeme kararı. Bu olayı daha sonraki yıllarda iki televizyon programında anlattım.

Buraya kadar yazdıklarımı daha geniş ayrıntısıyla çeşitli kitaplarımda kaleme almıştım; meraklısı için bir kez daha onları belirtmek isterim: *Stratejik Düşünme*, Alfa Yayınları; *Fikrimizin Rehberi Atatürk*, Alfa Yayınları; *Akıl Oyunu*, Alfa Yayınları.

Davayı kazanınca ceza olarak bir anda Ankara'ya tayin edildim. Benim için çok yararlı oldu Hüsamettin Cindoruk, Murat

Sökmenoğlu gibi olağanüstü güzel insanları tanımak, Meclis'te çalışmak fırsatı doğdu. Yeni kitaplar yazdım. Bu arada, mahkemeyi kaybetmiş olan kuvvet komutanı **Oramiral İrfan Tınaz, beyaz elbisemin kumaşı ve yazlık pa-buçlarımın özel farklılığı bahanesiyle disiplin suçu işlediğim gerekçesiyle hapse attırdı.** Bu her subayın başına gelebilecek bir şeydi!

Sonra Oramiral Vural Bayazıt komutan oldu. Böylece hayatımda da en mutlu görev yıllarım başlayacaktı. Doktora alanım stratejiye kaydırıldı. Koramiral Salim Dervişoğlu kurmay başkanıydı. Burada anlatmıyorum, merak eden okuyucu için (özellikle de silahlı kuvvetler mensupları ve harp okulu öğrencilerinin okumaları gerekir) *Stratejik Düşünme* kitabıma bakmalarını öneririm; orada Uğur Mumcu'nun cenazesinin gömüldüğü gün aramızda geçen konuşmayı ayrıntısıyla sayfalarca anlattım. Bir strateji merkezi kurulması emrini vermişti ve beni de başına getireceklerdi. Dedim ya, uzun öyküdür, yinelemiş olmamak için buraya yazmıyorum.

Şunu belirteyim; ödül kazanan bir kitabımla ilgili *Ekonomi Politika* dergisinin yaptığı röportaj sonrası **Cumhurbaşkanı Turgut Özal ve Başbakan Mesut Yılmaz beni Genelkurmay'a şikâyet ettiler**, özet olarak "kendilerine hain dediğimi" iddia etmişlerdi. Doğal olarak Genelkurmay Başkanı ayaklara kalktı, Vural Paşa'ya doğrudan telefon edip benim mahkemeye verilmemi istemiş. Buna rağmen İstanbul'da Deniz Müzesine müdür tayin edildim.

Burada tarihi iki notu anlatacağım. İlki, Personel Başkanı Koramiral T. U. beni makamına çağırdı, "Seni Müzeye gönderiyoruz, (günümüzün çok satan romanların yazarı) Yüzbaşı İskender Pala'nın sicil amirisin, onunla ilgili olumsuz sicil ver, ordudan atacağız," dedi. Personel başkanıyla aramda çok tatsız bir tartışma oldu. Kuvvet Komutanı benimle ilgili özel olarak emir verdiği için, kendisine verdiğim olumsuz karşılığa çok sinirlendi, ama hiçbir şey söyleyemedi. Bu tatsız olayla, Vural Paşa sonrası hayatımın çok güç olacağını anlamıştım, çok daha önceden (22 Ağustos 1979 tarihinde) Bahriye'den ayrılmaya zaten karar vermiştim. İstanbul'a geldim, durumu Yüzbaşı İskender-

der Pala'ya anlattım. "Ben ayrılıp Avustralya'ya gideceğim, artık gerisi sana kalmış, yalnız senden tek bir şey istiyorum, burada namaz kılma," dedim. İkimizin de izlendiğini biliyordum. Aramızda olan ilişkiyi kendi kitabında (*İki Darbe Arasında*, Alfa Yayınları) anlattı. Düşünebiliyor musunuz, personel başkanı amiral beni karaktersiz, şerefsiz bir kişi durumuna düşürmeye çalışıyordu. Geleceğin ne kadar kötü olacağı belliydi.

Gelelim ikinci olaya. Yer: Yıldız Parkı Restoranı, tarih: 18 Nisan 2013; öğlen yemeğinde üç kişiyiz. Komutanımız emekli Oramiral Vural Bayazıt, ben ve İskender Pala. Birlikte olma isteği Vural Paşa'dan gelmişti. Bana daha önce de emekli subay, pırlanta adam A. Kadir Özçelik'le Harp Akademilerinde bir törende karşılaşmışlar, haber göndermişti. Onu çok üzen ve içine dert olan bir olayı Kadir'e anlatmış, bana aktarmak istiyormuş. Kismet bugüneymiş, bir araya geldik. Biz de seve seve kendisiyle buluştuk. Burada bir olay anlattı, aslında dehşete kapılmam gerekiyordu, ama çok normal karşıladım.

Vural Paşa, kuvvet komutanı olmuş, masasına oturmuş. Önünde iki dosya duruyormuş, maiyetine, "Bu nedir?" diye sormuş. Üzerinde Bahriye'den atılması gereken personel yazan bir dosyaymış. Oramiral Bayazıt, dosyaya bakınca isimlerin Erol Mütercimler ve İskender Pala olduğunu okumuş. Erol solculuktan, İskender de 'dincilikten', namaz kılmaktan suçlanıyormuş. Erol için; "Daima *Cumhuriyet* gazetesi taşır, sosyal demokrat olarak bilinir, solcudur," diye yazıyormuş. Vural Paşa da, personel başkanına sormuş: "Bu nedenlerle mi YAŞ'a bu dosyaları sokup, bu iki subayı atmayı teklif edeceğim. Bunlarla subay ihraç edilir mi?"

Akla bakar mısınız, bir sağdan bir soldan atalım, denge olsun diyorlar. 12 Eylülcülerin mantığı da aynısıydı: "Asmayalım da besleyelim mi?"

Acımasızlığa bakınız; 1978 yılında başlamışım, 1992 yılına gelinmiş. Artık emekliliğime çok az kalmış ve ordudan atılmamı istiyorlar. Sanki solculuğum yeni keşfedilmiş. Amaç başka, bu kadar yılın sonunda tüm özlük haklarımı elimden alarak atacaklar, ben de ortalıkta perişan olacağım! Solcu bir subay at-

tık diye, istihbarat ve personel şubelerinin hastalıklı kafaları da mutlu olacak! Bu alçakça kararı verenler hangi siyasi görüştendiler ve neye hizmet ettiklerini sanıyorlardı, kim bilir. Ama her yerde “Atatürkçüyüz” diyerek şişinerek dolaştıklarından zerre kadar kuşku yoktur. Ben, Kemalistim. Olacaklar sanki içime doğmuş gibi 1995 yılının ikinci günü istifa dilekçesi verdim, ayrıldım. **Şu anda hapishanede çile dolduran bahriye subayları, hainlerin kim olduğunu arayıp duruyorlar. Hiç uzağa gitmelerine gerek yok, yıllarca birlikte çalıştılar, aynı lojmanda oturdular ve farkında olamadılar.**

Tüm bu yaşadıklarım film şeridi gibi gözlerimin önünden aktı gitti. **Personeline bunları reva gören bir anlayış ve niteliksiz personelin sistemin saçmalığından yararlanarak hak etmedikleri görevlere getirilmesi sonucu, kaybeden hep “kuvvet komutanlıkları” olmuştur.** Aradan bunca yıl geçmiş, sistemi eleştirsem ne olur eleştirmesem ne olur! Binlerce subayı, astsubayı siyasi nedenlerden ötürü ordudan attılar. Sonuçta ne oldu? Sözde Atatürkçülerin kararıyla ordudan ihraç edilen tüm subaylara, bugün çok doğru ve hakkaniyete uygun kararlarla AKP iktidarı albay rütbesinden emeklilik hakkı tanıdı. Özlük haklarını tümüyle iade etti. Bu durumda itibarsız olan kim oldu? Ergenekon, Balyoz gibi operasyonları planlayanlar TSK’daki hastalıklı sistem nedeniyle, genel çerçevesini çizdiğim ihbarcı, cahil, hain, kifayetsiz muhterislerin çok sayıda olduğunu bildiklerinden, anladığım kadarıyla kendilerine işbirlikçiler bulmakta hiç zorlanmamışlar.

Üzücü bir notla bitireyim. **Bana ve 78’li teğmenlere olmadık sıkıntıyı yaşatan sözüm ona “sağcı, vatansever, komünist avcısı” Binbaşı T. U.’ın oğlu çok kıymetli pırıl pırıl bir deniz subayı oldu, kurmay albaylığa yükselmişken maalesef Balyoz davasında 16 yıl hapse mahkûm edildi. Üzüntümü anlatamam. Hiç suçu yokken bir iftiraya, komploya kurban edilmişti.**

*

Yukarıda yazdıklarımı mahkemede anlatmadım. İddianamede küçümsemeye kalkmış olmaları nedeniyle, yargıçlara yaşam öykümü anlatarak savunma yapmaya başladım.

Tarih: 30 Ocak 2012, Silivri'ye çok kar yağıyordu, zorla ulaşmıştım. Hurşit Tolon Paşa'nın eşi ve yakınlarıyla aynı otelde kaldım.

Ve kaldığım yerden başladım anlatmaya...

Beşiktaş Deniz Müzesi Müdürüyken, 2 Ocak 1995 yılı sabahı mecburi hizmetim biter bitmez binbaşı rütbesindeyken Deniz Kuvvetlerinden ayrılıp **Avustralya**'ya gittim, doktora alan çalışması yaptım, **SBS devlet radyosunda** programcılığa başladım. Aynı zamanda da **Turkish Report&Australian News** gazetesinde köşe yazarlığı yaptım. Buradaki deneyimle Türkiye'ye dönünce çeşitli medya kuruluşlarında yazar-yönetici ve programcı olarak çalışmaya başladım.

Subaylığım döneminde tiyatroyla da ilgiliydim; özellikle, İstanbul Büyükşehir Belediyesi tiyatrolarıyla ilişkim sürdü. Buranın oyuncularıyla, 1981 yılından itibaren bazılarını kendi yazdığım oyunları okullarda sahneledik. Bilgisayarımda senaryo olarak karşılaşıp kanıt olarak sunulan dokümanlar bu birikimin sonucudur.

Deniz Harp Okuluna tayin olunca İstanbul Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde yüksek lisansa başladım. **21. Yüzyılın Eşiğinde Türkiye-Türk Cumhuriyetleri İlişkileri** teziyle *Milliyet* gazetesinin 1992 yılı Sosyal Bilimler Araştırma Ödülünü kazandım. Ardından doktora çalışmasına başladım. Bu arada Ankara'ya tayin edildim, basın yayın şube müdürlüğünde görev yaptım. Bu görevim sırasında Meclisi sık sık ziyaret ediyordum, bu vesileyle başta başkan olmak üzere politikacılarla tanıştım. Sorgu tutanağında aramızdaki konuşmalar nedeniyle adı birkaç yerde geçen, uluslararası ilişkiler ve denizcilik konularında uzman olan Bülent Arı da Mecliste danışman olarak görev yapıyordu, kendisiyle tanışmam 1990 yılındadır. Yani 20 yıla yakın bir dostluğum vardır, kendisi kardeşim gibidir. Adı geçen konuşmaların sıklıkla yapılmış olmasının nedeni budur.

Hem doktoramı tamamlayabilmem hem de deniz tarihiyle ilgili konularda kitap ve makale yazarı oluşum nedeniyle 1992 yılında İstanbul'daki **Deniz Müzesine** müdür olarak tayin edil-

dim, meslekten ayrıldığıım tarih olan 1995 yılı Mayıs ayma kadar bu görevi sürdürdüm. Ben daha meslekteyken Mim Kemal Öke ile birlikte *Efsane Gemiler* belgeselini 7 bölüm olarak *TRT* ye yaptık.

Doktora alan çalışmasını yaptığım Avustralya'dan 1996 yılı Ağustos ayında döndüm. Ve hemen **Mim Kemal Öke** ile birlikte *Kent TV* de programa başladık. Sonra bir kısa ara oldu. Ardından *Samanyolu TV* de bir ekipte (**Necef Uğurlu, Mim Kemal Öke, Avni Özgürel, Jülide Övür**) birlikte ***Tarih Yargılanıyor*** programını yaptık. Ardından **Ardan Zentürk**'ün genel yönetimindeki *Kanal 6*'da program yaptım ve kısa bir süre de *TV-8*'de oldum. Ardından, o dönemde Recep Tayyip Erdoğan'ın avukatı olarak tanınan Münici İnci'ye ait olan *İntermedya* grubundaki *Haber Extra* dergisinde sekiz aya yakın yazarlık yaptım.

Bu arada doktoramın savunması bitmişti ve ilk olarak Bilgi Üniversitesinde **“Türk Devrimi Tarihi”** dersini vermeye başladım. Eşzamanlı olarak, İstanbul Göksu'da konuşlu bulunan “Yeni Medya İletişim A.Ş.” bünyesinde yayınlanan, daha önce *Hürriyet* gazetesi bünyesinde yayınlanmış olan Türkiye'nin ilk savunma ve strateji dergisi *M5 Savunma ve Strateji* dergisini yeniden yayın hayatına soktuk. Bu arada aynı gruba ait *Drive Otomobil* dergisini de çıkarıyorduk. **Emekli General Veli Küçük** ile de bu şirkette çalışırken tanıştırıldım, sanırım 2001 yılı Mayıs ayıydı. Bu ilişkinin içeriğini aşağıda geniş ayrıntısıyla anlatacağım, (mahkemede anlattım).

Bu şirketten ayrılıp 2002 genel seçiminden yaklaşık 6 ay önce Uzan Grubuna ait *Kanal 6*'da ve *Star Haber 24*'te yönetici ve programcı olarak görev yaptım, 2003 yılı mart ayında bu kanallar kapatıldı. Aynı yılın Ekim ayında **Ufuk Güldemir**'e ait olan *Habertürk* televizyonunda programa başladım. Programın adı *Aynanın Arkası ve Komplo Teorileri* idi. 2008 yılı Nisan ayına kadar aralıksız sürdü. *TRT* Radyosunda üç yıl süreyle kültür programı yaptım, ayrıca *TRT1* ekranlarında da 2004 yılında *Kristal Küre* adlı haber programını yaptım. 5 Temmuz 2008 tarihinde gözüaltından döndükten sonra, *CEM TV* kanalında 2008 yılı Ekim ayında önce **Alternatif** adlı programı, yaklaşık bir ay

öncesine kadar da *Aynanın Arkası ve Komplo Teorileri* adlı programı yapmaktaydım.

Akademik yaşamım: Yarı zamanlı bulunduğum Bilgi Üniversitesinde “**Türk Devrim Tarihi**” dersine ek olarak yarı zamanlı hoca olarak 1999 yılında Yeditepe Üniversitesinde “**Atatürkçülük ve Türk İnkılâp Tarihi**” dersi ile yüksek lisans öğrencilerine “**Söylev’in Analizi**” ve “**Ekonomik ve Siyasal İdeolojiler**” derslerini vermekteyim. Halen 12 yıldır bu üniversitede hocalığım lisans ve yüksek lisans olarak devam etmektedir. Üç yıl **Doğuş Üniversitesinde** uluslararası ilişkiler bölümünde **Stratejik Düşünme Yöntemi** dersi verdim, bu ders konuklarla yapıyordu ve herkese açtı (bu konuyu özellikle belirtiyorum, çünkü üniversiteye gelen bazı konuklarla telefon görüşmelerim suç olgusu olarak belirtilmiştir). Dört yıldan fazla da **İstanbul Ticaret Üniversitesinde** öğretim üyesi olarak uluslararası ilişkiler bölümünde ve mühendislik fakültesinde her sömestrde ayrı olarak şu dersleri verdim: **İşletmelerde Stratejik Yönetim, Stratejik Düşünme Yöntemi, 21.Yüzyıl ve Yönetim, Küresel Stratejiler, Uygarlık Tarihi, Medya Kültür ve Dış Politika, Türkiye’nin Stratejik Sorunları, Uluslararası Güvenlik ve Terör ile Uluslararası Örgütler.** Bu üniversite muhafazakâr kesim diye tanımlanan işadamlarının kontrolündedir; Savcı Zekeriya Öz de bundan aldığı güçle belki de direktifle, o dönemin rektörüne (Prof. Ateş Vuran) bir yazı göndererek, benim “terör örgütü mensubu olduğumu ve üniversiteyle ilişkimin kesilmesini” neredeyse emretmiştir. Ancak rektör ve rektör yardımcıları özgür ve özerk bir üniversitenin mensupları gibi davranmış, kendisine hukuk referanslı gereken “olumsuz” yanıt vermişlerdir. Ayrıca yukarıda saydığım bu derslerin bir kısmını da haftada bir gün olmak üzere 18 ay süreyle **Mersin Çağ Üniversitesinde** anlattım. Bugün T.C. **Haliç Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümünde** öğretim üyeliğimi sürdürmekteyim.

Bugüne kadar da, ilki 1987 yılında yayımlanmış olmak üzere 18 kitaba imza attım. Buna ek olarak belgesel ve film senaryoları ile *TRT* radyosunda 1987-1988 yıllarında Aydın Bolak

Beyefendiye ait olan “Türkp petrol” olması gerekiyor, şirketin sponsorluğunda seslendirilmiş radyo oyunlarım da bulunmaktadır.

Aralıklarla da olsa yaklaşık 15 yıldır ekranda olmuş olmam ve özellikle yapmış olduğum *Kompla Teorileri* programım nedeniyle gerek konu önermek amacıyla gerekse de görüş bildirmek, ama daha da çok programla ilgili beğenilerini belirtmek için sürekli telefon edilirdi, mektup gönderilirdi. Sayıları yüzlerle ifade edilecek olan bunlardan bazılarını arşivimde tuttum, polis aramasında görüldü. Özellikle emekli öğretmen ve subayların çoğunluğu oluşturduğu grup (bu sayı birkaç yüzdür) hemen her programdan sonra, programın konusuna göre beni ararlardı. Ve bu yıllardır böyledir. Kimisiyle televizyon kanalında görüşürdüm, kimisiyle de kanalın telefonu ya da cep telefonumdan konuşurdum. Çünkü etik olarak tanımadığınız da olsa telefonlara dönüş yapmak zorundasınız.

Yaşam öykümü burada kestim.

Ben Neden Ergenekon Çuvalına Atıldım...

Ağustos 2010 tarihinde Silivri’de 71. duruşmayı dinlerken, düşünüyorum; ben neden bu davaya dahil edildim?

Bu soruya cevap olarak şunları yazmışım:

1 - 1997 yılında, **ABD NATO’nun gizli ordusu, derin devleti olup Gladyo benzeri bir örgütlenmeyi 1950’lerin ortasında Ergenekon adıyla Türkiye’de kurdurmuştur.** Ben de kulak tanığı olarak öğrendiğim bu bilgiyi kamuoyuyla paylaşmış olmak. Yani Gladyo’nun Türkiye’deki yapılanmasını açıklamak.

2 - En güçlü etken **Dengir Mir Mehmet Fırat’ın, “Atatürk devrimleri travma yaratmıştır, böyle değilse eşek gibi anırırm,”** demesi üzerine yazdığım yazı,

3 - **Abdi İpekçi cinayeti sanığı Mehmet Ali Ağca’nın “güya yanlış hesaplamayla serbest bırakıldığında” Habertürk** televizyonunda yapmış olduğum yorumlar. Bu program sonrası **Enver Altaylı (Ruzi Nazar’ı da anlatmıştım)** beni aradı, pek çok

şey konuştuk, ben de kendisini programıma davet ettim, canlı yayında tartışalım dedim, telefonda 'evet' dedi, sonra vazgeçti. Bunun etkili olduğunu düşünüyorum.

4 - 3 Nisan 2008 tarihinde Kanal D'de 32.Gün programında yaptığım analizler. İlk geceki polis sorgu-sohbette Rıdvan Akar'ın sorduğu soruların aynısını sormuşlardı. Bu bir tesadüf olabilir mi?

5 - Bir neden ise, AKP ve Recep Tayyip Erdoğan'ın aleyhimde açtıkları ceza ve tazminat davasını kaybetmiş oluşlarıdır.

6 - Bir başka neden ise; 2002 seçim sonucundan itibaren Star televizyonundan başlamak üzere, en son 2008 yılı Mayıs aya kadar *Habertürk* kanalında yaptığım programlarımda çok açıkça AKP zihniyetine karşı olduğumu, R. T. Erdoğan'a da muhalif olduğumu sürekli ortaya koymuş oluşum,

7 - Zayıf bir olasılık olarak, 32. Gün programında MHP ile ilgili yorumlarımda kendilerine hakaret unsurları görmüş, beni mahkemeye vermişlerdi.

8 - Yine zayıf bir olasılık; NOKTA dergisi yayınından Hilmi Özkök Genelkurmay Başkanıyken kendisiyle ilgili olarak Habertürk kanalında yapmış olduğum yorumun ardından beni mahkemeye verme talimatı vermiş oluşu. Ancak buna pek olasılık tanımıyorum. Yanındaki uzmanlar, hakaret değil eleştiri düzeyinde kaldığımı söylemişler.

Yazarını anımsayamadığım bir kitapta okumuştum; **gerçeğin tıpatıp aynı iki görünüşü yoktur; bu nedenle kendi gerçeğini tarif eden herkes, karşısındakine istemeden de olsa yalan söyler.** Bunun da farkında olarak 8 maddeyi yazdım.

Bu operasyona karar verenlere kim yardım ettiyse onlar, "Mademki, böyle bir çuval bulduk, Erol Mütercimler'i de içine atalım!" demişlerdir. Şunu da unutmayalım; "herkesin doğrusu kendinedir."

4 ve 7 numaralı maddelerde sözünü ettiğim konuların televizyon bant çözümlerini ve mahkeme kararlarını yazmıştım. Şimdi de, 5 ve 2 numaralı maddelerde ifade ettiğim yazıları bir kez daha aktarıyorum.

AKP Avukatlarının Açtığı Dava

2003 yılındayız. *Habertürk*'te Melih Meriç o dönemin en önemli marka programlarından birisi olan *Basın Klübü* programını yapıyordu. 19 Aralık 2003 tarihinde yaptığı programda konuk eski Başbakan ve Dışişleri eski Bakanı **Mesut Yılmaz**'dı. Anımsadığım katılımcı gazetecilerden birisi **Ruhat Mengü**, bir başkası **Nilgün Cerrahoğlu**'ydu. Konu AB-Türkiye ilişkilerine geldi. Ben de Mesut Yılmaz'a bir soru sordum, "Beni AKP ile arandaki meseleye karıştırmı!" şeklinde, bir eski başbakana yakışmayan anlamsız kaçamak cevap verdi. Bu soru üzerine, bir AKP milletvekili canlı yayına bağlanmak istedi, Melih "tamam" dedi, ama nedendir bilemiyorum aniden vazgeçti, bağlanmadı. Kısa bir süre sonra da AKP'nin avukatları, hem partiye hem de milletvekillerine hakaret ettiğim iddiasıyla dava açtılar. Yineliyorum, **konuk olduğum televizyon programında, programın konuğu olan bir eski başbakana AKP'nin faaliyetiyle ilgili sorduğum soruya ceza ve tazminat davası açtılar**. Yalnızca bana değil, Ufuk Güldemir, Melih Meriç ve *Habertürk* televizyonu aleyhine de dava açtılar. **Yıl 2003'ün sonu, daha yeni iktidara gelmişlerdi, bırakın analiz ya da yorum yapmayı, sorulan soruya bile tahammül edemeyeceklerini kanıtlamışlardı. İşte ileri demokrasi anlayışları buydu**. Bu nedenle bugün "*sözde Ergenekon ve öteki davalar*" artık beni hiç yadırgatmıyor, ama içimi yakıyor, vücudumun her yerini acıtıyor. En sızlayan organım da beynim.

Seçim sonrası 2002 yılından, 12 Eylül 2010 yılına kadar yani anayasa referandumuna kadar sözde liberal entelektüellerimiz "yetmez ama evet" diyorlardı, bu aydın kırıklarına "askeri vesayetten kurtulmak sloganı" çok cazip geliyordu, zaten hayatları boyunca yalnız sloganlarla yaşamışlardı. İlk olarak Cüneyt Ülsever gerçeği keşfetti, desteğini çekti. 2013 yılına geldik, en büyük destekçilerden birisi Mehmet Altan en erken görenlerden birisi oldu, desteğini çekmişti; Hasan Cemal, Murat Belge, Baskın Oran, Cengiz Çandar, Kürşat Bumin gibiler çok ağır darbe yedikten sonra çark ettiler ama yelkenini rüzgârla dolduran

tekne çoktan açık denize çıkmıştı. Beni asıl kahreden profesör unvanı da taşıyan (üstelikte sevdiğim, birlikte kısa süre de olsa televizyonda ortak program yaptığım) D. Ü. A. (AKP yandaşı *Akşam* gazetesinden de kovuldu) ve B. D. Bu iki bilim kadınıımız “Kemalist devrimlerin eseri idi,” ama televizyonlardaki söylemlerine kulak kabarttığımda, yazılarını okuduğumda dehşete düşüyordum.

AKP avukatları önce Ankara 7. Asliye Hukuk Mahkemesinde açtıkları davayı kaybettiler, ardından İstanbul’da şikâyetle bulundukları savcılık “ceza” davası açtı. Dikkatinizi çekerim, illaki cezalandırılmam peşinde koştular. **“Ergenekon çuvalına”** atılmama etken olan olaylardan birisi olduğunu düşündüğüm **12 Ekim 2004 tarihli AKP avukatlarının açtıkları davaya karşı yaptığım savunmam** şöyleydi:

Sayın Yargıç;

AB’ye girdik türünden naraların atıldığı bir dönemde, yalnızca düşüncemi açıklamak amacıyla soru sorduğum için şu anda karşınızda bulunuyorum, ama ülkem adına içim acıyor.

Bant çözümü dava dosyasında bulunan 19 Aralık 2003 tarihinde *Habertürk* televizyon kanalında yayımlanmış olan *Basın Kulübü* programında eski Başbakan ve Dışişleri Bakanı Mesut Yılmaz’a sorduğum bir soru nedeniyle beni karşınıza çıkardılar. Ancak bu şikâyetle bir hata var.

O programda şikâyetle belirtildiği biçimiyle bir kez bile kesinlikle ve kesinlikle Başbakan’ın ve Dışişleri Bakanının doğrudan adı geçmemiştir. Benim **orada altını çizdiğim konu, bir kez daha yineliyorum, Başbakan ve Dışişleri Bakanı dahil olmak üzere AKP kadrosunun büyük bölümünün yettiği kültürdür.** Burada yaptığım şey bir ikileme dikkat çekmektir. Televizyondaki ifademin bir bölümü aynen şudur: **“Peki Sayın Yılmaz, o zaman şunu düşünüyorum. Yıl 1963. İsmet İnönü ilk hareketi başlattı. ‘Atatürkçü’ ya da ‘Kemalist’ diye biliyoruz. Kemalist devrimlerin savunucusu diye biliyoruz. Laik Cumhuriyete sahip çıkan diye biliyoruz. Yıl 2004. Bir parti var ve içinde büyük bölümü laik Cumhuriyete karşı olanlar var diye biliyoruz. Mustafa Kemal’e deccal, şeytan diyen insanların varlığını**

biliyoruz. Başbakan ve Dışişleri Bakanı'nın yetiştirdiği kültürün laik Cumhuriyet ile problemli olduğunu biliyoruz..." Bu açıklamanın devamında da sorduğum soru doğrudan doğruya bu çelişkiyi ortaya koymak amacıyla. Kaldı ki 28 yıllık yükseköğrenim kuramlarında çeşitli bilim disiplinlerinde ders veren birisi olarak, hiçbir şey bilmiyorsa, soru sorma tekniğini çok iyi bildiğimi iddiayla söyleyebilirim. Hangisi sorudur, hangisi hakarettir, ayırt edebilirim. Üstelik bu bir canlı yayın olsa bile. Burada hakaret ya da aşağılama amaçlı hiçbir kasıt yoktur, hele hele suç işleme amacıyla soru sormak gibi bir düşüncem zaten hiç olamaz. Eğer bunları ben bilmeyeceksem kim bilecek?

O günkü programda önce AKP başkan vekili olduğunu anımsadığım bir yönetici telefonla eleştiri gönderdi, programa katılma talebi olumlu karşılanmışken vazgeçti. Bu şikâyet konusu pekâlâ orada konuşulabilirdi.

Bu dava yayın yoluyla kişilik haklarına saldırı savına dayanmaktadır... Bu programda kesinlikle böyle bir durum söz konusu olmamıştır. Ayrıca Anayasa'nın 28. maddesindeki basının özgür olduğu güvencesi geçerliyse, yine düşünce özgürlüğü eğer bir **fantezi** değilse, ben niçin karşıydayım, bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Başbakan her gün, "İfade özgürlüğü yoksa başka özgürlükler yoktur," deyip duruyor...

Şu elimdeki AKP'ye yakınlığı ile bilinen *Yeni Şafak* gazetesi (5 Eylül 2005), manşeti aynen şudur: **"Hapisten çıktılar müfredata girdiler... Düşünceleri nedeniyle geçmişte hüküm giyen Başbakan Erdoğan, Yaşar Kemal gibi isimler 'Düşünme Eğitimi' dersinde örnek olarak anlatılacak."**

Hakkımda şikâyetle bulunan AKP yöneticisi, şu anda görülmekte olan davayı da bu dersin müfredatına koymalı.

Sayın Yargıç;

Bu davanın beraatla sonuçlanması en temel dileğimdir. Bu beraat, ifade özgürlüğünün simgesi de olacaktır, bir kazanım olarak örnek teşkil edecektir. Ancak ne karar verilirse verilsin, bu davanın seyir ve sonucunu program yaptığım *Habertürk* televizyonundaki *Aynanın Arkası* programında seyircilere sunacağım ve şu soruyu soracağım: *Düşünme Eğitimi* dersinde

düşünmenin ve düşüncesini açıklamanın suç olamayacağını, bunun yüzkarası olduğunu belirten **AKP iktidarının Başbakanı, 28 yıllık hocayı başka birisinin düşüncesini öğrenmek amacıyla, düşüncesini açıklayarak soru sorduğu için mahkûm ettirmeğe çalışmıştır.** Peki bu çelişki değilse nedir? Bu durumda ben, yine karşınıza geleceğim demektir... Bunun sonu var mı?

Düşünce özgürlüğü ya vardır ya yoktur. Bu konuda siyasi iktidar ya samimidir ya değildir. Samimiyetini ortaya koymalıdır ki, ben de vicdanımla, yüreğimle, beynimle tatmin olayım, bir daha uygulamalarındaki çelişkilere dikkat çekmekten kaçmayım.

Benim bu yayında yaptığım şudur: Toplumun bilgilenme yararının, Başbakanın yararından daha üstün olması gerektiğini bilen bir akademisyen gazeteci olarak yalnızca önemli bir çelişkiyi ortaya koymak amacıyla soru sordum.

Kaldı ki, iktidar partisi mensuplarının çelişkili davranışlarına takılan yalnızca ben değilim. Size üç örnek vereceğim: Birincisi; 6 Ekim 2005 tarihli *Vatan* gazetesinde (sayfa 3'te) **Güngör Mengi** şöyle yazıyor: **(Bir zamanlar) Laikliği dinsizlik, demokrasiyi küfür sayan ve AB'ye Hristiyan Kulübü diyen (Abdullah) Gül küçük bir partinin sözcüsü idi."** Ve devam ediyor G. Mengi: **"Şimdi, Türkiye ile Avrupa'nın ortak geleceğine inanan bir iktidarın ikinci adamıdır."**

Şimdi soruyorum: Güngör Mengi'nin ortaya koyduğu husus bir çelişkinin anlatılması değil midir? Peki, benim sorumun içeriği ile bu makalenin içeriği arasında fark var mı?

İkinci örneğimi yine 5 Ekim 2005 tarihli *Vatan* gazetesinden seçtim. Birinci sayfa başlığı aynen şöyle: *"Her şey ona kismet oldu... Bu tablonun bir de ironik yüzü var: Tüm bunların gençliğinden beri anti-İMF'ci, anti-Amerikancı, anti-Batıcı politika yapan Erdoğan tarafından hayata geçirilmesi."* Gazete çünkü Başbakan ile bugünkü arasındaki çelişkiyi çünkü Erdoğan'ın ne söylediğini yazmadan ortaya koyabilir miydi?

Örnek olarak sunduğum her iki yazıda da kişi adı vererek çelişki anlatılmıştır. Oysa ben, kişi adı bile vermedim, yalnızca bir kültürden söz ettim. Eğer Milli Nizam Partisi, Milli Selamet

Partisi, Refah Partisi, temel felsefeleri olan Milli Görüş'ü inkâr ediyorsa; Hasan Mezarıcı, Şevki Yılmaz, Hasan Hüseyin Ceylan gibi isimler bizimle aynı partide olmadı, aynı felsefeye inanmadı diyorlarsa; Anayasa Mahkemesi tarafından mensubu oldukları partilerin kapatılış nedenlerini yok sayıyorlarsa, tabii ki bana da suç isnat etmeye çalışacaklardır. Bunlar yok sayılıyorsa ben kendimi nasıl savunacağım! Tek bir şey söyleyebilirim; *beni bunlardan adaletiniz kurtarsın.*

Üçüncü örneğim de 23 Ağustos 2005 tarihli *Cumhuriyet* gazetesi sayfa 4'ten: CHP Grup Başkanvekili Ali Topuz şunu söylüyor: **Erdoğan'ın yetişme tarzından, birikimlerinden oluşan siyasal kimliği ile şu anki yüklendiği görevle ilgili siyasal kimlik çatışıyor."**

Savunmamı bitirirken şunları söylüyorum:

Davaya konu bulunan sözlerimin ön kısmında açıklama yapıp AB'ye girişin 1963 yılından itibaren yapılan çalışmalarla ilgili olarak o zamanki ilk sözleşmeyi imzalayanların görüşlerinin Atatürkçü, Kemalist olduğu, Kemalist devrimlerin savunucusu, laik Cumhuriyet'e sahip çıkan olarak bilindiğini belirtip davaya konu sözleri söyleyip, 'Böyle bir anlaşılmaya imza atılıyor. Peki nasıl bir çağdaşlaşma projesinden söz edebiliyoruz? Bu çelişki içinde,' deyip açıkça 17 Aralık 2004'te AB görüşmelerine imzasını atan davacı partinin iktidarda bulunmasına göre davacının çelişkili davranışta olduğunu dile getirmeye çalıştım.

Yalnız ben değil, o gün yayına katılanların hepsi genelde Türkiye'nin AB'ye katılma sürecindeki gelişmeleri, gecikmeleri, çelişkileri nedenleriyle birlikte belirtmeye çalışmışlardır. *Yayının* tamamı değerlendirildiğinde doğrunun görüleceğinden ve adaletinizin tahakkukundan zerre kadar şüphem yoktur.

Aynı davanın reddine karar veren Ankara 7. Asliye Hukuk Mahkemesinin karar metninin üçüncü sayfasından bir alıntıyla savunmamı noktalıyorum. Burada diyor ki:

"Davacının yayında kişilik haklarına saldırı yoktur. Yayın suçlama biçiminde yapılmamış, Anayasa'nın 28. maddesinde basın özgürlüğü hakkının kullanılması şeklindedir. Kullanılan ifadelerde yazının tamamına göre düşünsel bağlantı var-

dır. Medeni Kanunun 24. maddesindeki saldırı oluşmamıştır. Dava konusu sözleri söyleyen davalının kendi kanaatinin bildirildiği, düşüncesinin açıklandığı anlaşılmaktadır... Haber, toplumun bir bölümü tarafından benim-senen görünürdeki gerçekliğe uygundur.

“Davacının, Türkiye’de iktidarda olan siyasi parti olmasına göre sert de olsa eleştirilere katlanma zorunluluğunda bulunmasına, siyasi partilerin yöneticilerinin faaliyet ve eylemleri yapıları gereği eleştirisinin yapılması-nın kaçınılmaz bulunduğundan, siyasi partilerde Atatürk’e düşman kişilerin bulunmasında eleştiriye katlanması gerekmektedir.”

Bugünkü AKP’de Meclis’te bulunan Atatürk’ün mareşal üniformalı resminden bile rahatsızlık duyan milletvekili olduğuna göre ve düşünce-sini de medyada bile rahatlıkla açıkladığına göre, benim çelişkiyi ortaya koymaktan başka bir düşüncem olmadığı halde karşınızdayım.

Ben yalnızca soru sordum ve düşünce özgürlüğümü ve söz söyle-me özgürlüğümü kullandım. Suç işlemediğim kanaatindeyim.

Mahkemedeki savunmam bu sözlerimle sona erdi. İki celse sonra bu davadan beraat ettim ve o dönemki Yargıtay’da onandı. Ama iktidara gelirken farklılığı nedeniyle ötekileştirilmekten ötürü dert yanan Erdoğan ve par-tisi AKP farklı olana, eleştiriye, söz ve eylemlerindeki çelişkiyi ortaya koyan-lara daha 2003 yılında bile tahammül edemiyorlardı. Türkiye’de maalesef herkes kendisine demokrat, dün kendisi mağdurken bugün mağdur olanlara sahip çıkmaz.

Ergenekon Çuvalına Atılmama Etken Olan Bir Makale

Yazdığım bir makale nedeniyle, “Ergenekon çuvalına” atıldığımı öne süren ben değil, bir yandaş gazetenin internet sitesidir. Önce adres veriyorum;

([http:// www.turkishnews.com/ tr/ content/ 2008/ 07/ 04 Yeni Şafak İnternet](http://www.turkishnews.com/tr/content/2008/07/04/Yeni_Safak_Internet))

“Strateji uzmanı Erol Mütercimler, Ergenekon soruşturması kapsamında gözaltına alındı.

İşte onu gözaltına aldırان yazısı. ”

Haber başlığı ve sunum yazısı aynen böyledir. Buradaki tarihe dikkatinizi çekerim, 04 Temmuz 2008, yani ben daha gözaltındayım ve henüz savcıya sorgu bile vermemişim. Yeni Şafak gazetesinin internet sitesi “Ergenekon çuvalına” atılmamın nedenini yazdığım bir makaleye bağlıyordu. Makalenin başlığı “Eşek gibi anırma insan gibi konuş!” Yayınlandığı yer gazeteci Atılğan Bayar’a ait olan “korsanhaber.com” adlı internet gazetesiydi.

Bu yazı **AKP Milletvekili Dengir Mir Mehmet Fırat**’ın gazetecilere TBMM’de, Kemalist devrimlerle ilgili görüşlerini açıklarken söylediği sözlerin ardından yazılmıştır. Yazdığım makale aynen şöyleydi:

Dengir Mir Mehmet Fırat’ı üç gündür izliyor ve dinliyoruz.

“Atatürk devrimleri toplumda travma yarattı,” sözlerine gelen tepkilere karşılık vermeyi sürdürdü. Fırat, gazetecilerin sorulan üzerine şöyle dedi:

“Devrimler kötü demedim, ama bir gecede tekke ve zaviyeler kapanmadı mı? Şeyhülislamlık sona ermedi mi? Dünyanın her yerinde devrimler böyle yapılıyor. Türkiye’de de bir travmaydı. Bu konuda konuşanlar eğer bunların tamamını okuduysa ben Meclis’in ortasında eşek gibi anıracam... Okumadan konuşuyoruz.” (Taraf, 25.06.08, s. 10)

Özellikle AKP’ye taraf, Kemalist cumhuriyete muhalif olanların kendisine taraf seçtiği Taraf gazetesinden alıntı yaptım.

Haklısınız Dengir Bey, okumadan konuşuyorsunuz. Bilgi olmadan fikir üretenlerle ne yazık ki aynı safta yer aldınız.

Eğer Türk devrim tarihini okumuş olsaydınız, şimdi “Eşek gibi anırırım” demek zorunda kalmayacaktınız.

Müsaadenizle yanlışlarınızı ben düzelteyim.

Ben kim miyim?

Laik Kemalist Cumhuriyetin 30 yıllık öğretmeniyim ve 10 yıldan fazladır da üniversitelerde “Türk Devrim Tarihi” dersi de okutmaktayım! Yani söz söyleme hakkım var!

İçinize sindiremediğiniz Kemalist devrimler bir gecede olmadı. Hepsinin planı projesi vardı ve uzun yıllara dayanan düşüncenin ürünüydü.

Bu nedenle sizin sandığınız gibi, halkın üzerinde travma yaratmadı.

Ancak doğrusunuz, bazılarında yarattı.

Kimlerde mi?

Halife padişakta ve onun çevresindeki İngiliz işbirlikçisi hainlerde.

Başka kimlerde?

Dini kazanç kapısı yapanlarda.

Başka kimlerde?

Laikliği içine sindiremeyenlerde.

Daha Erzurum Kongresi günlerinde (Temmuz 1919) Mazhar Müfit Kansu'ya, "Yaz çocuk," der. Ve not defterine, "Savaştan sonra cumhuriyeti kuracağız," diye başlar, sırasıyla tüm devrimleri alt alta dizer.

Mazhar Müfit de ona inanmaz! Ama yıllar sonra, "Kaçınıcı maddedeyiz çocuk?" dendiğinde ayıkır. Mahcubiyetten kıpkırmızı olur. Çünkü onda utanma duygusu vardır.

Başka bir öyküyü Sovyet Elçisi Aralov'dan dinleyin; belki o zaman, kimlerin travma geçirdiğine siz de ayıkırsınız.

'Daha taarruzdan önce yanında bulunduğum sırada Mustafa Kemal Paşa, kadınların kurtuluşu için bir savaş açacağını, ilköğretimi geniş ölçüde yayacağını, millî ekonomiyi, sanayii, köy ekonomisini, kültürü geliştireceğini söylemişti...' (S. İ. Aralov, *Bir Sovyet Diplomatının Türkiye Hatıraları*, çev. Hasan Ali Ediz, s. 225-226)

Yine Aralov'un anılarıyla sürdürüyorum, asıl travmatik kısmı burası...

Gazi, 2 Nisan 1922 tarihinde yanında Sovyet Elçisi Aralov ile birlikte Konya'dadır.

"O gece iki medreseyi ziyaret ettik. Kanlı canlı hemen hepsi de gencecik mollalar medresenin avlusunda dizilmişlerdi. Bunların yanında, geniş cüppeli, beyaz sarıklı hocalar da yer almıştı. Hepsi de yerlere kadar eğilerek Mustafa Kemal Paşa'yı

selamladılar. Bunların içinden biri, bunların başı ve en nüfuzlusu, Mustafa Kemal Paşa'dan, medrese sayısını artırmasını rica etti. Bu zat, ayrıca, medrese öğrencilerinin askere alınmamalarını da istirham etti.

Hoca konuşurken Mustafa Kemal'in kendini tuttuğu belli oluyordu. Ama medrese öğrencilerinin askere alınmamaları söz konusu olunca, artık kendini tutamadı ve yüksek sesle, sertçe:

“Ne o, dedi. Yoksa sizin için medrese, Yunanlıları mağlup etmekten, halkı zulümden kurtarmaktan daha mı değerlidir? Millet kan içinde yüzerken, halkın en iyi çocukları cephelerde dövüşür, yurt için canlarını feda ederken, siz burada genç, sapasağlam delikanlıları besiyeye çekmişsiniz!..”

Mustafa Kemal konuşurken gözleri daha korkunç bir hal alıyordu:

‘Bu asalakların askere alınmaları için hemen yarın emir vereceğim!’

Hocalar sindiler, ama yüzleri öfkeden kıpkırmızı kesildi, yabancıların yanında hükümet başkanı onları paylamıştı.

Mustafa Kemal Paşa bize dönerek:

‘Hadi gidelim, ’ dedi, ‘artık burada bizim için yapılacak bir şey kalmadı. ’ Ve şöyle, isteksizce bir selam vererek oradan ayrıldı.

Mustafa Kemal Paşa otomobilde uzun bir süre yatışmadı:

‘Savaş sona erince onlarla daha ciddi konuşacağım! Her şeyden önce onların malî dayanaklarından, vakıflardan yoksun edeceğim. Yurt topraklarının büyük bir parçası, neredeyse üçte ikisi, belki daha çoğu vakıftır. Bu topraklar mollaların yaşam kaynaklarıdır. Bunların çoğu köylülerin elinden alınmış topraklardır. Buna son vereceğiz. Bir de utanmadan hükümetten yardım istiyorlar.’

“Mustafa Kemal, Anadolu topraklarında, şimdi gördüğümüz dinç, sağlam delikanlıları askerden kaçırarak 17 bin medrese bulunduğunu söyledi. Bu tam bir kolordu demektir. Medrese öğrencilerinin şimdiye kadar niçin askere alınmadıklarını sormam üzerine, Mustafa Kemal, bunların askere alınmaları için gerekli emrin verilmiş olduğunu söyledi. Bu devrimci adım, subaylar

arasında büyük bir sevinç yaratmış ve bu olay, son günlerin en çok üzerinde durulan bir konusu haline gelmişti. ” (S. İ. Aralov, Bir Sovyet Diplomatının Türkiye Hatıraları, çev. Hasan Ali Ediz, s. 104-106)”

Travma geçirenler, Birinci Meclisin muhalifleridir. İskilipli Atıf Hoca ile bugünkü laiklik düşmanlarıdır. Travma geçirenler, kadının çarşaftan, peçe arkasından kurtuluşunu içine sindiremeyenlerdir. Mene-men’de Kubilay’ın başını kesen Nakşi şeyhi müritleridir. Başka kimdir? Mustafa Kemal’i idama mahkûm eden Şeyhülislam’dır!

İnsanlık tarihinin en önemli komutan ve devlet kurucularından olan **Mustafa Kemal’i, ötekilerden ayıran en önemli niteliği aslında devrimciligidir. İhtilalden devrime evriliş, hem kararlılık hem de olağanüstü cesaret ister. Bu büyük dâhide bu iki niteliğin birleştğini görmekteyiz.**

Türkiye Cumhuriyetini öteki cumhuriyet örneklerinden ayıran temel özellik, “egemenliğin tanrıdan alınıp bireye verilmesi, kuldan vatan, ümmetten millet yaratılması; bunun da laik düşünce sistemi üzerine oturtulmasıdır.” Yani aklın egemen kılınmasıdır.

Sosyal yaşantıyı düzenleyen devrimler laiklik eksenine oturtulmuştur. Kılıç Ali’nin anılarında okursunuz; Gazi’nin, Meclis kürsüsünden bir milletvekili’nin laikliğin tanımını isterken alaycı üslupla sorduğu soruya verdiği yanıtı belleklerden çıkarmamak gerekiyor: **“Adam olmak, demektir, hocam, adam olmak!”**

Gazi Mustafa Kemal, kendisinden sonraki meclisler gibi, kararları halkın önünden kaçırarak, gece yarıları almadı. Dengir Fırat burada yanıldı!

Herkes bilgi sahibi olsun, hiç kimse eşek gibi anırmayın, insan gibi konuşun!

Korsanhaber.com internet gazetesindeki makalem bu tümceyle noktalıydı. *Yeni Şafak’ın* internet sitesinde *strateji uzmanı Erol Mütercimler’i gözaltına aldırarak yazısı* diye okuyucusuna duyurduğu makalem buydu. İnternet sitesinin yazdığı gibi, gerçekten bu makalem nedeniyle birileri birilerini hareke-

te geçirtmişse, zaten söz tükenmiş, tuz kokmuş demektir. Neyin davasını güdüyoruz ki! Demek ki, AKP iktidarında düşünmek ve ifade özgürlüğünü kullanmak ve muhalif olmak en büyük suç haline geldi.

Hep savundum; **aydın, özellikle Kemalist aydın anarşisttir, o hep muhalif olmalıdır. Yoksa ilerleme ve gelişmenin motoru olamaz.** Akademisyen kimlikli birisi de anarşist olmalıdır. Ben bunu vurguluyorum, ama karşımdaki anarşisti terörist olarak bellediğinden, tüm kavramsal bilgisi “dedem dedi ki - amcam kodu ki” içeriğinde olduğundan, boşa konuşmuş oluyorum.

Kişisel muhalif yaşamımda ne olup bittiğini yazdım. Komployu kimlerin kurduğunu ortaya çıkarmaya çabalıyorum. Bu mücadeleyi verirken, **kendi küçücük dünyalarında sıkışıp kalmış bazı kişiler de hiç vicdani huzursuzluk duymadan, kitap yazıp, sağda solda ağız ishali olmuşçasına** (Silivri’deki mahkemede tabirimdir) **konuşmalar yaptılar.** Bunlardan birkaç örneği verdim ve okudunuz. Yargıçlar, önlerindeki dosyaya ve kanıt olarak ortaya sürülenlere bakarak bir karar veriyor, hiç kuşkusuz bu karar önemlidir, önemli olmaz olur mu; hapishanelere atılıyorsunuz, ama **aslolan halkın vicdanındaki mahkûmiyet ya da aklanmanızdır. Şu unutulmamalıdır, tarih ve toplumun belleği komplocular ile onlara hizmet edenleri ve hainleri hiçbir zaman unutmaz ve bağışlamaz.** Yazma heveslisi olanlar ile içinde bulundukları ilerici ya da gerici cemaatte dikkat çekmek heveslisi olanlar bunu akıllarından hiç çıkarmasınlar. Mücadele, kavga, çağdaşlaşma-taassup çatışmasıdır.

Cumhurbaşkanı Operasyonu Başlattı, Sonra Şikâyetçi Oldu

Cumhurbaşkanı Gül ABD’ye giderken uçakta gazetecilerin sorularını yanıtladı. Ergenekon’da uzayan tutukluluklarla ilgili soruya şu yanıtı veriyor: *“DGM’leri biz kaldırdık. Askeri üyeleri çıkardık. Ama DGM’de sadece insanlar değişti, üniformalar çıktı. Özünde bir şey değişmedi. Özel Yetkili Mahkemelere yeniden bakılması lazım.”* (28 Eylül 2010, *Milliyet*, s. 15)

Özel Yetkili Mahkemeler yasayla kaldırıldı, ancak yürüyen davalar devam ettirildi. Peki, ne değişti?

Bu soruya yanıtı, Mine Şenocaklı *Vatan* gazetesinde 17 Aralık 2012 tarihinde büyük hukukçu **Sami Selçuk** ile yaptığı röportajında vurgulamıştır: 60 bin kişinin telefonu dinlendi... 3 bin şüpheli izlendi... 66'sı tutuklu 275 sanık, **17 bin sayfa iddianame, 120 milyon sayfa dosya var... Bir hesaba göre bu dosyayı bir savcının okuması bile 456 yıl sürer.** İşte böyle bir dava **Ergenekon**. Ama bir hukuk davası olmasının da ötesinde siyaseti doğrudan etkileyen, Türkiye'nin geleceğini yönlendirecek bir dava. Daha da önemlisi Türkiye'de siyasi kutuplaşmanın ana konusu. Yarı yarıya desek abartı olmaz! Kimimiz tümüyle düzmece, iktidarın muhalefeti sindirmek için kurduğu bir komplo olarak görüyor, kimimiz ise Türkiye'de gerçek demokrasinin yerleşmesi için vazgeçilmez bir dava...

Profesör Sami Selçuk, gazeteci Mine Şenocaklı'nın bazı sorularına verdiği yanıtlarla hukuk tarihimizde yerini alacak niteliktedir.

Sizce Ergenekon Davası Biter mi?

Ben dosyayı görmedim, incelemedim. Kanıtları da bilmiyorum, ama hem Ergenekon davasında hem de Balyoz davasında Yargıtay büyük bir sınav verecek. Çünkü dış dünyaya yansımış maddi ögenin bulunduğuna ilişkin bir haber, bugüne dek basına yansımadı. Ben duymadım, işitmedim.

Yani kanıt mı yok?

*Hayır, kanıt değil. Maddi öge. Hukuk insanların iç dünyasıyla uğraşmaz. Yasaların öngördüğü ayrık durumlarda uğraşır yalnızca. **Yani siz beni öldürmeyi düşünebilirsiniz. Bu günahdır, bu ahlaka aykırıdır, hukuk onunla uğraşmaz. Ama eğer beni öldürmeye teşebbüs ettiyseniz, bunu en azından dış dünyaya yansıyan bir davranışla yaptığınız, o zaman hukuk çevrime girer.** Sözgelimi elinizde silah bir pusu kurduğunuz sırada yakalanırsınız. Hükümeti düşürmeye kalkışma suçu da, şiddetin dış dünyaya yansıdığı anda oluşur. TCY'nin maddesi böyle diyor: "Şiddet kullanarak." Bu davalarda en önemli nokta dış dünyaya*

yansıymış bir şiddet var mı, yok mu sorunudur. Eğer yoksa o suç oluşmaz.

Bu Davalarda Hiç mi Suç Unsuru yok?

Dosyayı bilmiyorum. Ben sadece suçun temel ögesinden söz ediyorum. Bu suç oluşmazsa belki örgüt kurma suçu olabilir. Olur demiyorum. Dikkat edin, kanıtlar ve suçun öğeleri varsa olabilir diyorum. Siz dışarıya çıkarsınız, dersiniz ki, "Ben hükümeti düşüreceğim, ihtilal yapacağım." Bu suça teşvik olur. Bunu bir örgütlenme içinde yaparsanız, bu suç işlemek için anlaşma olur, örgütlenme olur. Onların cezası da bu kadar ağır değildir. Bu kadar basit! Yargı bu bakımdan büyük bir sınav geçirecek. En çok da Yargıtay geçirecek bu sınavı. Neden derseniz, bir kere bu dosyaları incelemek korkunç bir karabasan.

17 Bin Sayfa İddianame, 120 Milyon Sayfa Dosya Olduğu Söyleniyor...

Ben ona inanmıyorum, biraz abartı. Ama 100 bin sayfa olduğunu düşünün; 100 bin sayfayı bile ne kadar zamanda okuyabilirsiniz? Varsayalım ki, Yargıtay Başsavcılığına dava dosyası geldi, siz de 20 savcıyı görevlendirdiniz. Birbirleriyle eşgüdüm, bağlantı içinde olacaklar, tartışacaklar. Ne kadar zamanda, nasıl? Bunun bir kopukluk tehlikesi taşıdığı açık. Ardından Özel Daire'ye gelecek dosya, orada da aynı şey olacak. 20 inceleme yargıcına verdiğinizizi düşünün dosyayı. Onlar da okuyup, görüş bildirecekler. Dehşet verici bir durum bu. Ama gerçek.

*Yargıçlar, bugüne dek yaptıkları duruşmadan edindikleri izlenime göre karar vermişlerdir. Doğrusu da budur. Ama yargıçlar duruşma sürerken kimi oturumlarda değişmişlerse o duruşma butlanla sakattır ve dolayısıyla izlenim de sakattır. Karar sağlıklı olamaz. Ama **Yargıtay yargıçları, okumak ve incelemek zorundalar. Okumadan karar verilemez. Tutanakları okuyacaklar zorunlu olarak...***

Ülkenin saygıdeğer hukukçularından birisinin yorumu böyleydi.

Saymaya kalksanız, yapılan operasyonları alt alta sıralayamazsınız. Yalnızca Ergenekon davasında 275, Balyoz davasında 361 kişi var. Askeri Casusluk ve Fuhuş, devam edip gidiyor...

TSK'nın İtibarsızlaştırılmasını Kimler Başardı?

Önceki bölümlerde yazdım; Ergenekon operasyonu 12 Haziran 2007 tarihinde Ümraniye'de bir gecekondu bulanan 27 adet el bombasıyla başlamadı. Kim buna inanıyorsa aklını yemiş demektir.

Bu, hazırlıkları uzun zamana yayılmış, üzerinde çok çalışılmış bir stratejinin uygulanmasına yönelik, ama göstere göstere hataların da yapıldığı büyük bir operasyondur. Ardından da, ötekiler geldi. Esas amaç hedefin “Balyoz davası” olduğu inancım her gün daha da güçleniyor. Başta Ergenekon olmak üzere öteki operasyonlar “meze” yapıldı.

Ergenekon adıyla Türk ordusunu itibarsızlaştırmak, etkisiz kılmak amacıyla yaratılmış olan stratejinin uygulanabilmesi için operasyon yapma fikri hangi tarihte başladı, sorusuna farklı yanıtlar gelebilir. Kendi açımdan Ergenekon'un imal ediliş tarihine dair en akla yatkın gördüğüm tarih 1999 yılıdır. Ama ABD'nin bu operasyon kararı 1991'de alınmıştır. TSK'nın itibarsız kılınarak toplumun gözünden düşürülmesi çabalarını aslında DP iktidarı dönemine, Başbakan Adnan Menderes'in söylem ve eylemlerine kadar götürüp yaslarım, ancak şimdilik bunu yapmıyorum. Bugün **Süleyman Soylu, Çağrı Erhan, Nazlı Ilıcak, Osman Can** gibi şahsiyetler boşuna debelenip duruyorlar. Meselenin esasını Yassıada duruşmalarının avukatı, deneyimli politikacı **Hüsametdin Cindoruk** çoktan çözdü.

Gazeteci **Hikmet Çiçek** de bu soruya yanıt ararken arşivden bulup çıkardığı 20 Mart 1999 sayısında **AKSİYON** dergisi, o güne dek bilinmeyen, yeni bir örgütü keşfediyor. Daha doğrusu imal ediyor. Adı: “*Halkın Laik Güçleri*.” (Aydınlık, 19 Eylül 2011, s. 11)

“Ergenekon terör örgütü” imal edilmeden 8 yıl önce, bu uyduruk isimle Ergenekon'un altyapısı döşenmiş bile!

Dikkatinizi çekeriz. Henüz ortada AKP bile yok. “Darbe gün-lükleri” ve benzeri keşif ve icatların yıllar öncesinden söz ediyoruz. Bu örgüt öyle bir örgüt ki daha 1999 yılında yaratmak istediği “kaos planı” ile İstanbul'a askeri yönetim getirmeyi amaçlıyor.

Bu, yıllar sonra Ergenekon savcılarının temel iddiaları olacaktır!

Son aşamada TSK'yı itibarsızlaştıran operasyonların tümünün uygulanışına önce şematik olarak bakmak gerekiyor.

Birincisi: Ergenekon ve öteki operasyonların tümü de ABD'nin işidir; CIA, Pentagon ve NATO karargâhları uygulayıcı unsurlardır. Bu konuda sağcısıyla solcusuyla kimsenin zerre kadar kuşkusu yok zaten.

ABD'nin rolünün yorumunu Balyoz'dan 16 yıla mahkum olmuş bir kara subayının kitabından (**Mustafa Önsel**, *Beşiktaş'ta Sırtlan Pususu*, Kaynak Yayınları, 2013, s. 41) yapacağım alıntıyla veriyorum:

"Irak'ın kuzeyinde kuruluş hazırlığı yapılan, şu an için devlet olmanın tüm özelliklerini ABD korumasında elde eden Bölgesel Kürt Yönetiminin devlet ilanını mutlaka tanıyan bir Türkiye olmalıydı.

"Bu adıma... TSK mutlaka karşı çıkacaktı... Onun için TSK'nın bu yapısı değişmeliydi... TSK'nın ideolojisi değişmeden, bölgede ABD'nin politikalarını istediği gibi uygulaması zor görünüyordu... Ordunun itibar kaybına uğratılması ve mevcut milli yapının tasfiyesi gerekliydi."

Bu durumda **ABD'nin yaptırdığı 12 Eylül ve 28 Şubat müdahalelerinin** yargıya taşınmış olmasını merak etmemek olmaz.

"Şu kadarını ifade edeyim ki, 28 Şubat davası da tıpkı 12 Eylül davası gibi, esas aktörlere dokunulmayarak (birkaçı hariç, ki onlar da olmasa davayı kamuoyuna kabul ettiremezlerdi) 'dostlar alışverişte görsün' mantığıyla açılmıştır.

Elbette ki, 'büyük rejisör' kendi projelerini uygulayanları gerçek anlamda yargılatmazdı.

Unutmayalım ki, 12 Eylül'ler ve 28 Şubat'lar olmasa bugünler olmazdı. O günler, bugünler için ve sözde müttefikimizin kontrolünde yapıldı.

O dönemlerde yapılanlar Türk halkı ile ordusunun arasını açmak içindi. Başarılı olundu mu? Bence olundu. İşte o zaman yapılanlar yüzünden, halk 'Ergenekon', 'Balyoz' vb. davalarda yapılan hukuksuzluklara, hoyratlıklara duyarsız kaldı. Yoksa bu

yapılanlara sessiz kalması, bu kadar yalana inanması mümkün müydü?"
(M. Önsel, *Beşiktaş'ta Sırtlan Pususu*, s.34)

İkincisi: Türk Genelkurmay Başkanlığının (dikkat ediniz, Genelkurmay Başkanı demiyorum) izni, oluru, yol vermesi, yardımı olmasaydı bu operasyonlar yapılamazdı. ABD'nin komplosunda kim ya da kimler işbirlikçilik yaptı? Bu sorunun yanıtını en doğru bilebilecek kişiler "görevde oldukları anda tutuklananlardır." Operasyon yemiş bu kadar subayın hapisanede kalmış oldukları bunca yılda hainleri bulup çıkarmış olduklarını düşünüyorum.

Üçüncüsü: Merkez medya ve işadamları medya patronlarının, ticari çıkarlarını korumak adına kendileriyle temasta bulunan küresel sermayenin temsilcileriyle yaptıkları işbirlikçilik. Hiç kuşkusuz, bazıları kimlerle ne iş yaptığının farkında bile değiller. Onlar yalnızca kasalarına akacak olan paranın muhasebesiyle meşgullerdi. Hangi köşe yazarını kim önerdi? Genel yayın yönetmenini kim paraşütle indirdi? Bu sorularla yitirilecek zamanları yoktu! Aydın Doğan'ın, "Ben AB taraftarıyım onlar ise değildi," içeriğindeki sudan açıklamalarıyla harcadığı gazetecileri bir düşünecek olursak, soruya yanıtı hemen veririz. **Uğur Dündar'ın televizyonda söylediğine göre Aydın Doğan piyasadaki en düzgün medya patronudur. O bile R. T. Erdoğan'ın karşısında dizleri üzerine çökteldi.**

Dördüncüsü: Ekonomik ya da başka çıkar odaklarıyla beslenen kendilerini liberal, demokrat, özgürlükçü yaftalarıyla topluma satmayı başaran bir grup entelektüel. Bunları, "yetmez ama evetçiler" olarak tanıyoruz. "Neo liberal faşistler" olarak tanımlayanlar da bulunmaktadır.

Beşincisi: Abtullah Öcalan'ın şahsında PKK'yı kurdurup kurmaylık yapmaya devam edenler ile BDP'yi oluşturan zihniyet ve konjonktür.

Altıncısı: MHP'nin kurmay kadrosu (maalesef). Bu çok şaşırtıcı olmasa gerek. Mahkemede de savunduğum ve ortaya koyduğum gibi, **MHP ve Ülkü Ocakları, Soğuk Savaş döneminde ABD'nin Türkiye'de uyguladığı operasyonlarda kullanıldılar. Bunları örneklemenin, tarihin derinliğinden çıkarıp almanın**

şu an için bir yararı yok. Ergenekon operasyonuna karşın Devlet Bahçeli'nin duyarsızlığı, ilgisizliği ve hatta suskunluğuyla yarattığı destek, operasyonu yapanları daha pervasız kılmıştır.

Yedincisi: Cemaatin kurmay kadrosunun yönettiği bir grup polis şef, savcı ve yargıçlar.

Cemaat unsurunu bilerek en sona koydum. Çünkü Türkiye'de çeşitli cemaatler ve tarikatlar, ne yazık ki Atatürkçülük vurgusuyla darbe yapan Türk ordusunun generalleri tarafından da kullanılmışlardır.

12 Mart ve 12 Eylül'ün Genelkurmay Başkanları solu bir daha kolay kolay ayağa kalkamayacak şekilde ezip geçtiler. Kenan Evren, Genelkurmay Genel Sekreterliğine bağlı olarak **Toplumsal İlişkiler Başkanlığı (TİB)** adıyla bir kuruluş yarattı. Kuruluşu 11 Kasım 1983 tarihindedir, faaliyetine son veriş 2003 yılıdır. En bilinen etkili ismi **Türk-İslam sentezinin yaratıcısı olan Avukat Ertuğrul Zekai Ökte**'dir. Söylendiğine göre, 2007 yılına kadar görev yapan beş Genelkurmay Başkanı ve çevresindeki kurmayların da hocasıdır. Psikolojik harekâtın ustası olduğu ifade edilen **Ökte, 12 Eylül cuntasının da akıl hocasıdır. TİB, psikolojik harekâtın uygulama merkezi olmuştur, bu dönemde dinin siyasallaştırılışına tanık olunmuştur.** Sözde kuruluş amacı "topluma Atatürkçülük'ü" anlatmaktır. Bünyesinde Diyanet İşleri Türk İslam Birlikleri-DİTİB'i ise dışarıdan gelen psikolojik harp tehdidine karşı halkı dini örgütlerin çatısı altında toplamak amaçlı görevlendirmişti. **12 Eylül darbecilerinin TİB'e verdikleri en önemli yurtdışı faaliyet görevi, buralarda yaşayan Türkleri cami çevresinde toplamak, yani onları cami cemaati yapmak.** Bazı subaylar (bunlardan ikisi çok ünlü oldu, hatta birisi, Cemaatin üniversitesi olan Fatih Üniversitesinde üç dört yıl Türk Devrim Tarihi dersi verdi. Ötekisi ise daha sonra Kıbrıs'ta parti bile kurdu) camilere gidip cemaati, yıkıcı-bölücü hareketlere karşı cami çevresinde toplanmaya davet etti. **Bu dönemde Süleymancılara devletle ilişkileri çok konuşturulmuştur.**

12 Eylül döneminde devlet katında Süleymancılar, yurtdışında çeşitli cemaatler, içeride Turgut Özal'ın koruduğu Fethul-

İlah Gülen gittikçe güçlendirildiler, daha sonraki yıllarda Bülent Ecevit de Cemaate ve Gülen'e sahip çıktı. BBP'nin kuruluşunda Muhsin Yazıcıoğlu ile F. Gülen arasındaki ilişkiyi de buna ekleyebiliriz. Bu nedenle, siyasetçilerin simetrik ya da asimetrik bu denli yakın ilişki kurduğu Cemaate, seni çok güçlendirdik, ama şimdi ihtiyacımız yok, emniyet-yargı ve siyaset alanından çekil demeye iktidarın hakkı var(!) Bu durumda da cemaat vurularak çekilmeyi meşru bir hak olarak görecektir.

Bu kadar zaman süresince açıkça suçlanmış olmalarına rağmen, hiç itiraz gelmediğine göre Emniyet ve yargıdaki kadrolaşmayı 'kabul ediyorlar' demektir. Ayrıca **Cemaatin önderi Fethullah Gülen, 16 Ekim 2005 tarihinde, "Ulusalıcı dalgayı aşacağız," diyerek bir program açıklamıştı.** Gülen aynı günlerde "Türkiye'de büyük tertip ve suikastlar olacak, çok kan dökülecek!" kehanetinde de bulunmuştu! Silivri'de yargılanan sivil ve asker akıllar ve akıllılar neden o gün bu açıklamanın uzanacağı koridorları göremediler. Bence asıl sorun burada.

Daha önce **12 Eylül ve 28 Şubat'a destek veren Gülen'i devletin hâkim güçleri sahiplenip korudular.** Süreç içinde hâkim güçlerle Cemaat yer değiştirdi, bu kez onlar hâkim güç konumuna geldi.

Bizim için hiçbir şey değişmedi. Geçmişteki uygulamalarla bugünkü arasında sadece uygulayıcılar değişmişti, o kadar. **Geçmişin müesses nizam kurucuları Komünizmle Mücadele Derneği mensuplarını, MTTB liderlerini, ülkücüleri kullanıyorlardı, bugünkü küresel düzen mimarları da PKK, BDR AKP'nin bazı kurmayları ile MHP'nin bazı kurmaylarını ve CHP'nin bazı milletvekilleri ve mensuplarını kullanıyorlar, yönlendiriyorlar.** Geçmişte de Türk Genelkurmayının bazı unsurları örneğin Kontrgerilla gibi, kendi halkına karşı acımasızca operasyonlar yaptı. Türkiye'de solu sildi süpürdü.

CHP eski Milletvekili hukukçu **Şahin Mengü'nün Aydınlık** gazetesinde 1 Ekim 2012 tarihinde yazdığına göre, *"CHP, Ankara Büyük Anadolu Oteli'nde Parti Meclisi ve Disiplin Kurulu üyeleri ve milletvekillerinin katılımıyla bir "Ortak Çalışma Toplantısı" yaptı.*

“Basına kapalı toplantıdan dışarıya sızan, şu ana kadar da yalanlanmayan haberlere göre, birçok milletvekili Oslo görüşmeleri ve ‘Türk Milleti’ kavramı konusunda Kılıçdaroğlu’nun ve diğer yetkililerin söylemlerini eleştirmiş.”

“Tunceli devşirme Milletvekili Hüseyin Aygün’ün parti içindeki ‘ulusalcılara yönelik ‘Bunlar kafatasçı, partinin bunlardan kurtulması lazım’ sözüne açıklık getirmesinin istenmesi üzerine, bu sert çocuk (!) terbiye sınırlarını zorlayan bir üslupla ‘Siz geri zekâlısınız, kafa yok ki bunları anlayamazsınız’ şeklinde cevap vermesi, Uşak Milletvekili Dilek Akagün Yılmaz’a kafa sallayıp ‘dışarıda görüşürüz’ demesi, diğer bir sert çocuk Sezgin Tanrıkulu’nun Hüseyin Aygün’ün tutumunu eleştiren Şevki Kulkuloğlu’na ‘terbiyesiz’ deyip arkasından tehdit etmesi, artık durumun çok vahim bir noktaya geldiğini göstermektedir. ” “İşin en acı tarafı da bu düzeysiz konuşmaların, Kılıçdaroğlu’nun önünde yapılmış olmasıdır.”

“Bu partinin ‘ulusalcı kanadını’ Hüseyin Aygün’ün ‘geri zekâlı’ olmakla suçlamasına, ‘bu ne terbiyesizlik’ diyerek tepki veren Kayseri Milletvekili Kulkuloğlu’na, ‘Terbiyesizlik yapma’ diye tepki verebilmesi partinin hangi noktaya geldiğini ortaya koymaktadır. ”

Köşe yazısına konu olan bu milletvekilleri Müdafaa-i Hukuk Cemiyetlerinin partileşmesiyle Cumhuriyetin kurucusu olan Cumhuriyet Halk Partisi’ne mensuplar. Neyin suçlamasını yapmışlar, “ulusalcı olmak...” Aynı CHP’nin ikisi tutuklu olmak üzere üç milletvekili Ergenekon davasından “ulusalcı olmakla suçlanarak” yargılanıyor. **Şahin Mengü’nün** yazdıkları doğruysa bu denli ağır hakaretler de partinin genel başkanı huzurunda yapılıyor, ondan sonra da bazı CHP’liler Cemaate saldırıyorlar. **İstanbul Milletvekili Faik Tunay, Cemaat mensubu değil mi? Kendisiyle yapılan röportajda, “Beni CHP’den milletvekili olmaya Kemal Kılıçdaroğlu ve Gürsel Tekin davet etti,” dedi mi, demedi mi?**

Habertürk televizyonunda bir süre birlikte çalıştığımız için karakterini iyi bildiğim, sonra *Cem TV* de program yaparken bir şekilde bağım olan, çok dobra dobra konuşan gazeteci Sevilay

Yükselir, 28 Ağustos 2012 tarihinde *Star*'da "Yüzde Yüz Siyaset" başlığı altında Faik Tunay'a CHP'ye geliş serüvenini soruyor ve o da hiç saklısı gizlisi olmadan cevap veriyor:

"CHP maceram ise şöyle oldu: Sayın Kemal Kılıçdaroğlu'nun lider olmasından sonra Kemal Bey ve Gürsel Bey partiyi daha geniş kitlelere açma isteği olduğunu söylediler ve beni de davet ettiler. "

Sevilay Yükselir: *"Halen paraşütü konuşmuyoruz, arada bir isim var, doğrusunu anlatın ki herkes bilmiş olsun. Sizi CHP'ye davet eden kimdi?"*

Faik Tunay: *"Enver Aysever'dir, Aysever ile eskiye dayanan dostluğumuz vardı, biz Enver ile buluşur sohbetler yapardık, gerçekten kitapları önümüze koyarak konuşmalar yapardık. Bu fikir sohbetlerinde kendisi 'CHP'ye senin gelmen lazım,' dedi, 'partinin senin gibi eğitilmiş gençlere ihtiyacı var,' dedi. Benim siyasette öğrendiğim millete rağmen değil milletle beraber siyaset yapmaktır, toplumun her kesimini kucaklamıyor CHP dedim ben Enver'e o zaman. Halk deniliyorsa bir partinin isminde her kesimi kucaklamak, Alevi'de, Sünni'de, herkes o partinin içinde olmalı, ama siyasi partiler böyle olmalı, eğer siz Türkiye'yi yönetmeye talipseniz böyle olmalısınız. Ben Enver'e o zamanlar bunları da söyledim, parti sadece elitlerin, burjuvaların partisi olmamalı. O zaman ki CHP'nin yapısını da biliyorsunuz, siyasetçilerin, siyasi partilerin karinesi oydur, seçim sandığıdır. Siz bir siyasi parti hakkında, lideri hakkında konuşabilirsiniz, sizin ya da benim konuşmamdan ziyade önemli olan oy sandığıdır."*

Şuraya bakınız, CHP'nin içini Enver Aysever düzenliyor, CHP'den yetişmiş gençler davet edilmiyor da, Cemaatçi Faik Tunay'a sosyal demokrat olduğu iddiasındaki partiye balans ayarı yaptırılıyor. Sonra birileri de durumdan vazife çıkarıyorlar! Bu durumda Ergenekon çuvalına atılmış olan benim gibilerin pozisyonuna en uygun yorum, uzak Asya atasözünde bulunabilir: "Atlar tepişir ayaklarının altında taylor ezilir"; ya da "Filler sevişir ayaklarının altında çimenler ezilir."

Bu davalar ekseninde tek umut kaynağı oluşu gerekçesiyle sanıkların beklenti çitasını çok yüksek tuttıkları CHP'nin ref-

lekslerini en iyi anlatacak örneklerden birisine 13 Aralık 2012 tarihinde kendim tanık oldum. Dördüncü Bölümde anlatmıştım.

Yargı Meselesi Halloldu

Demokrat Yargı Derneği Eşbaşkanı Orhan Gazi Ertekin *Yargı Meselesi Hallolundu!* adıyla bir kitap yazdı, “yetmez ama evetçilerden” olan yargıç, referandum sonrası yaşadığı düş kırıklığını anlatıyordu.

Yazdığı kitap sonrası *Express* dergisi kendisiyle yapılmış uzunca bir söyleşiyi yayınladı (Sayı 2011-121, Temmuz-Ağustos, ilave 16 sayfa, Röp. Siren İdemen-Yücel Göktürk). Cemaat konusunda farklı bir bakış sergilemesi açısından önemsendiğim bir röportaj oldu.

AKP içinde bir iktidar gerilimi yaşandığı tezini ileri süren Ertekin, şöyle diyordu: *“Bunun bir yanı ‘Kilise’yle dindarlar arasındaki ilişkidir, ki biz yargıda ‘Kilise’yle, Cemaatle dindarlar arasındaki gerilimleri giderek daha çok gözlemlemeye başladık. ”*

“Kilise”den kastınız ne, kim?

“Fethullah cemaati. Biz ‘Kilise’ diyoruz onlara. O cemaat, Türkiye’deki dindarlık halleri, dindarlık tarihi üzerinden anlaşılabilir bir dindarlık pozisyonu değil. Daha Batılı bir perspektiften algılanabilecek bir yapı, belki bir tür ‘Tapmak Şövalyeleri’ gibi. Din içi bir konumlanmadan çok, operatif, işlevsel yapısı yüksek, farklı bir konumlanma olarak görmek lâzım. ”

Utangaç referandumcu, eski yargıç Ertekin’in, Cemaatle ilgili konumlanmayı üzerinde tartışma yapılamayacak açıklıkta ortaya koymuş olduğunu gördük. Acaba Ergenekon’un kurgusunu nasıl okuyordu?

“Ergenekon davasını da Dolmabahçe Pakti’na bağlayabilir miyiz?”

“Bu kadar rahat ilerlemesini, evet, Dolmabahçe Pakti’na bağlayabiliriz. Ergenekon, 2006’nın başında kurgulanmış bir dava. Kimin kurguladığı da biliniyor: Herkesin bildiği bir polis şefi, bir istihbaratçı. Tazminat vermek zorunda kalmamak için onun da adını vermeyeyim.”

“O polis şefi hangi kesimden?”

“Cemaat’ten.”

İsmail Saymaz *Radikal*’de muhabir olduğu dönemde *Hanefi Yoldaş* adıyla bir kitap yazdı, bununla ilgili olarak da **Express** dergisi (sayı 2011-118, Mart Nisan 2011, s. 16-18) kendisiyle bir röportaj yaptı. Sorulara verdiği yanıtlar ilginç.

“Emniyet’teki cemaat örgütlenmesi sence ne aşamada? Mesela, başka Hanefi Avcı’lar var mı, iç mücadele devam ediyor mu?”

“Cemaat yanlısı polislerin kilit noktalarda olduğunu biliyoruz. Şunu da biliyoruz: İçişleri Bakanlığı öteden beri sağ partilerin kontrolünde; **sosyal demokrat partilerin yer aldığı koalisyonlarda bile sağ partilere bırakıldı.** Dolayısıyla, bakanlık bünyesinde yalnızca cemaat eğilimliler değil, başkaca dinî ve sağ eğilimden polisler de görev yapıyor. Bu, kırk yıllık bir varlık kavgası. Başka Hanefi Avcı’lar çıkar mı, emin değilim, ama Avcı’nın köklü bir eğilimi temsil ettiğini düşünüyorum. (Ali Fuat) Yılmaz’ın görevden alınışının bu eğilim hamlesi ve kazanımı olduğu kanısındayım. Bu da hâlâ güçlü olduklarını gösteriyor. ”

Araya sol kimliği ile bilinen *Teori ve Politika* dergisindeki (Metin Kayaoğlu, sayı. 49, Nisan 2009, s. 25) bir çözümlemeye giriyorum: **“Bugün Türkiye’de, ülkesel ölçeğe ulaşmış hukuki ya da politik aktörlerin hiçbirinin ABD’nin karşısında olmayı göze alamayacağı da kesindir. (Buna, Ergenekon davasının pek ulusalcı lanse edilen yüksek rütbeli sanıkları da dahildir.)** Bu aktörlerin ‘büyük müttefikle ilişkilerinde elbette farklı tarz ve yordamları olacaktır. TSK ve öteki devlet kurumları ile AKP ve Fethullah Gülen Hareketinin ABD’yle bağımlılık ilişkileri bakımından farklı talep ve yönelimleri var, ama yapısal ayrımlar taşıdığını sanmak büyük bir yanılgı olacaktır. ”

Cemaat’in duruş yerine buradan devam edelim. Eski yargıç Ertekin, gazeteci **Ahmet Şık**’ın “dokunan yanar” teşhisine katılıyor. Özel Yetkili Mahkemelerin kadrosunun 2004-2005’ten beri hazırlandığını, TCK ve CMK’nın da 2004’ün sonunda çıktığı ortaya koyuyor. Peki, bu ‘akıl oyunu’ nerede yapıldı? Bu soruya yanıtı şöyle veriyor:

“Bunlar Cemaat karargâhının dışında tasarlanabilir mi?”

*“Mümkün değil. Bu davanın **Zekeriya Öz ya da Fikret Seçen gibi küçük yargıçlar**’ tarafından üretildiği, hiç dokunulmayan muktedirlere dokunulduğu ve sonunda adaletin yerini bulacağı anlatısı bir hikâye. Bu davanın kısmen bir ilerleme olduğunu, belli ölçüde kıymet verilmesi gerektiğini düşünüyorum, ama belli şerhler de düşmek kaydıyla. Bu ciddi bir siyasal operasyonun aracıdır ve ‘küçük yargıçlar’ tarafından üretilmemiştir, iki büyük güçten birinin diğerini sıkıştırma ve diskalifiye etme operasyonunun bir parçasıdır.” Silah olarak da hukuk kullanılmıştır.*

Kitaplarından ve araştırmalarından Cemaat konusunda derin bilgileri olduğu anlaşılan gazeteci İsmail Saymaz’a da (*Express*, s. 18) Ergenekon davasıyla ilgili soru yöneltilmiş:

“Ergenekon davası Cemaatin tesiriyle sürüyorsa, yargıda da cemaat örgütlenmesi olduğu söylenebilir mi?”

“Cemaat, içinde Anadolu çocuklarının bulunduğu bir dinî eğilim. Emniyet ve yargı içerisinde olmaları en doğal hakları. Sorun bu değil. Sorun, anayasa ve yasaların yerine, hukuk devletinin yerine, bir dinî grubun kendi gündeminin yerleşmesi ve bir paralel-devlet inşa edilmesi. Cemaatin yargıdaki varlığına, laik bir vehimle yaklaşmayı doğru bulmuyorum. Cemaatin bu denli güçlü olduğunu da zannetmiyorum. Yargıda olan şu: Her otoriter dönemde -Mart 1971, Eylül 1980, 28 Şubat- olduğu gibi, yargı yine otoriteden yana saf tutuyor. Savcı İlhan Cihaner’in akıbeti otoriteye karşı hareket etmenin maliyetinin ne kadar ağır olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla, yargı da salt bir cemaatin değil, cemaatin de aralarında bulunduğu bir iktidar ve otorite eğiliminin güçlendiğini saptamak gerekiyor.”

Ergenekon operasyonlarında adı medyada en çok geçen kişi Savcı Zekeriya Öz olmuştur. Daha sonra davadaki görevinden alınan Öz bir tür terfi ettirilerek İstanbul Cumhuriyet Başsavcı Vekilliği görevine getirildi. Okan Üniversitesinde öğrencilerle bir araya gelen **HSYK 1. Daire Başkanı İbrahim Okur**, Öz’ü, *Sanırım Ergenekon soruşturması başladıktan sonra Zekeriya Öz ün ismiyle savcılık biraz daha tanınır hale geldi, biraz daha prestijli*

hale geldi,” diye övgülere boğdu. (Aydınlık, 14 Aralık 2012, s. 7)

Demokrat Yargı Derneği Eşbaşkanı O. G. Ertekin, beni de iki kez sorgulayan “Zekeriya Öz’ün davadaki rolü ne?” sorusuna da açıklık getiriyor (*Express*, sayı: 121, ilave s. 7): “Zekeriya Öz bir cumhuriyet savcısı, o kadar. **Türkiye’de hiçbir terör davasında cumhuriyet savcısının ciddi bir inisiyatifi yoktur.** Batı’da ‘kanunu polis yapar’ denir. Polis her uyguladığında kanunu yeniden yazar, kanun karşılığını aslında polis üzerinden bulur. **Polis tarafından terörist muamelesi yapılmış bir kişinin o cendereden kısa sürede çıkabildiği görülmemiştir. Kişinin devletle, güçle, yasal şiddetle karşılaştığı araç polistir. Polis hüküm mü başta verir.** Polisin verdiği hüküm yasanın nasıl sonuçlanması gerektiğini belli eder. **Kimin terörist, kimin ‘normal vatandaş’ olduğunu belirleyen polistir. Dolayısıyla, bütün terör davalarını, ki Ergenekon da onlardan biri, asıl kurgulayan polistir.** Cumhuriyet savcılarının terör davalarında inisiyatif alanı yoktur, süreci yönetemez. Örgütler konusunda sağlam bilgiye sahip değildirler. Cumhuriyet savcılarına göre polisin bu konudaki arşivleri, tecrübesi tırnak içinde çok daha ‘sağlamdır.’ Terör ve terörist kavramlarının karşılıklarını istedikleri gibi belirleyebilme inisiyatif alanına sahiptirler. Ergenekon’un ve bu tür davaların terör davası olmasını terörizm meselesine dair tartışmalara taşımak lâzım. Geçen yıla kadar Türkiye’de solun bu tür davalara çok fazla şerh düşmeden ya da kararsız bir dengeyle destek vermesi mümkündü. Ama bugün artık şerh düşmeye başlaması lâzım. ”

“Neden bugün?”

“Soruşturmayla ilgili altyapıyı ve bunun terör davası olmasını sorgulamaya başlaması lâzım. Geçen yıla kadar diyorum, çünkü yargıdaki yeni iktidarın derin devlet soruşturmasına şerhsiz destek vermek son derece büyük riskler taşıyor ve herkesin ‘terörist’ olabileceği bir ortama destek vermek anlamına geliyor. ”

Karşılığı aranması ve tartışılması gereken esas konuyu Ertekin ortaya şöyle koyuyor (*Express*, 121, ilave s. 8): “Normalde Ergenekon’un müştekisi kim olabilir? Sol hareketler, Kürt hareketi, gayrimüslimler, Aleviler... Derin devletin müştekileri bu

kesimler. Ama Ergenekon Terör Örgütü'nün (eğer varsa -E.M.) müştekisi Cemaat. Tılsım burada."

Kısacası Cemaatin pozisyonu ve fonksiyonu, davanın muhataplarından çok farklı iki kişinin yorumuyla ortaya kondu. Son cümleye de bir karşılık aramak gerekiyor; Türkiye'de solun bu tür derin devlet operasyonlara düşmesi gereken şerh nedir? Bunun yanıtını da "sol"dan aramamız gerekiyor.

Metin Kayaoğlu, *Teori ve Politika* dergisinde (Bahar 2008, Nisan 2009, sayı 49, s. 23-35 arası) bu sorunu uzun uzadıya çözmeye çalışmış. Yalnız tartışmayı açtığı tarihe dikkatinizi çekerim: Nisan 2009.

*Bugün "Ergenekon operasyonu" derindeki ya da yüzeydeki devlete karşı değil, bilakis derindeki ve yüzeydeki devlet eliyle yürütülüyor. Bu operasyon elbette devlet içine uzanıyor ve bu esnada, devletlunun, kendini bu "personel"den yeterince ayıştıramamış bir ve ağırlıklı kanadı olan TSK'nın ve öteki kurumların pozisyonunu sınırlıyor. TSK'nın şimdiki hâkim eğilimi bu operasyona onay vermektedir. Elbette kendine kalsa bu şekilde yapmazdı. Sonuç itibarıyla, kurumsal devlet tarafından yürütülen bir işlemden bahsediyoruz. **AKP'ye kapatma davası açan ve bu partiyi, "laikliğe karşı bir odak olduğu"nu saptayarak kapatmamayı tercih eden de bu devlet...** Ergenekon operasyonuna, "hükümet" tarafından "iktidar"a karşı yürütülüyor olsaydı gerçekten, yani devlet kurumu dışından ve oraya yürüyen bir tazyikten bahsedebilecek olsaydık, burjuva anlamda bile "demokratik" bir yön atfedilebilirdi. Fakat tanımı gereği, devletin kendisi tarafından yürütülen bir işlemin demokratik olmasa bile bu yönde potansiyeller barındırması ihtimali bulunmuyor. Bu anlamda, Ergenekon operasyonunda tutuklananlar, -yakındıkları gibi- hakikaten devletin mağdurudur. Devletlerinden böyle bir karşılık beklememiş, o yüzden gafil avlanmışlardır.*

Tam bu noktada **emekli Korgeneral İsmail Hakkı Pekinel** ile aynı çizgide buluşmaktadırlar. General tutukluluk sonrası *Aydınlık* gazetesine (21.08.2013, s. 7, röp. Füsun İkikardeş) yaptığı açıklamada, Ergenekon davasını şöyle değerlendiriyor: **"Bir devletin ordusuna böyle bir şey yapabileceği hiç kimse**

nin aklına gelmezdi. Türkiye’de birinci sorun PKK sorunuydu, bunu Silahlı Kuvvetlerin kontrol altına alması gerekiyordu. Dolayısıyla askeri vesayeti önlemek, Silahlı Kuvvetlerin nüfuzunu azaltmak için bir şeylere ihtiyaç vardı. Ergenekon, bunun için yapılmış bir tertip. ”

Bir dönem ülkücülerin lider olarak yaratmaya çalıştığı Prof. Vedat Bilgin, gönüllü âkil adam olduktan sonra AKP muhibbi olarak konuşmalar yapmaya başlamıştır. 1 Haziran 2013 tarihinde Amasya’da Ergenekon komplosunu görmezden gelerek şunu söyleyebilmiştir: **“Yıllardır kanayan operasyonların ortaya çıkarılıp tasfiye edildikten sonra ve Ergenekon çökertilince devlet içerisindeki başka noktalara bağlı bütün dünya-bilinen gladyo yapılanması çözülünce Türkiye’nin devlet içindeki mekanizması işlemeye başladı. Bugün bu hastalıklı yapılar çözüldüğü için Türkiye terörü bitirme noktasına gelmiştir”** (kaynak: AmasyaNetHaber, 01.06.2013)

Yukarıda vermiş olduğum iki değerlendirmeye bunu karşılaştırdığımızda, devletin neden kendi ordusuna operasyon yaptığı tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır.

M. Kayaoğlu, “Emperyalizme karşı mücadele sorunu’ başlığını açarak şunu söylüyor.

“Ergenekoncular’ın ABD’ye karşı bir söyleme sahip olduğunu da görmezden gelmemek, ABD’ye karşı tepkilerini en azından bir yönüyle ciddiye almak gerekmektedir.

(...) Ancak Ergenekon operasyonunun sanıkları nezdinde bir fark bulunmaktadır ve operasyonun gerekçeleri arasında bu farkı da saymak gerekmektedir. Ergenekon operasyonunun mağdurlarının bir tür “Türk ulusalcısı” nitelik taşıdığı görülüyor. Çok önemli mevkilerde bulunmuş sanıkların, ülkenin “Avrasya bloku”na katılmasını söylemiş olması yabana atılamaz.

(...) Ergenekonculara ABD’ye karşı ya da mesafeli olmak bir türlü yakıştırılamıyor; sanki, karşılarında durmak için illa ABD’ci olmaları gerekiyor? Oysa, Ergenekoncular arasında ABD karşıtı en azından bir damar var. Peki, bu olaya nasıl yaklaşacağız? İşçi Partisi’ni bir yana bırakalım, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği yapmış emekli orjeneral Tuncer Kılınç’ın görev

başındayken ve en son gözaltından serbest bırakıldıktan sonra söylediği sözler yenilir yutulur nitelikte değildi. Devlet terbiyesinden geçmiş birinin, açıkça NATO'dan çıkılması gerektiğini söylemesi arızı kabul edilemez. Eski bir genelkurmay başkanının, kendisiyle, Güney Kürdistan operasyonu ve Kardak krizindeki tutumundan dolayı uğraşıldığını söylemesi karşılığı olmayan şeyler değil.

Diyeceksiniz ki, AKP'yi, Erdoğan'ı, Gül'ü nereye koyuyorsun? İnançım odur ki, kanıtım yok ve kanıtlayamam da, ama Abdullah Gül baştan beri bu büyük oyunun bir yerinde duruyor. Zaten düğmeye Gül'ün bastığını, ilk İsmet Berkan, Murat Yetkin, Can Dündar yazdı. Gül'e en yakın gazeteci Fehmi Kuru da kaç kez doğruladı. Önceki bölümlerde okumuştuk.

Yukarıdaki gazetecilerin yazdıklarına ek olarak, Ruşen Çakır, *Vatan* gazetesinde (30 Temmuz 2012) Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün başkanışmanı Ahmet Sever ile yaptığı röportajında Ergenekon sürecine Gül'ün müdahalesine yönelik önemli ipuçları verdi:

- Tabii bu süreçte Ergenekon, Balyoz gibi soruşturmalar üzerinden askeri vesayetin sonlandırılması da hayli etkili oldu. Önce emekli, sonra muvazzaf subayların gözaltına alınıp tutuklanmalarının yol açtığı krizler nasıl aşıldı?

Bu süreçlerin zorlu olmasından daha doğal bir şey olamaz. Yılların getirdiği bir kemikleşmiş yapı ve bir rol dağılımı söz konusuydu. Bunların bir anda, sorunsuz bir şekilde değişmesi beklenemez tabii. Mutlaka zorlu bir süreç oldu, ama o süreçte Sayın Cumhurbaşkanının duruşu çok sağladı.

- Biraz açar mısınız?

*Ülkenin sivilleşmesi, herkesin kendi rolüne dönmesi, herkesin kendi işini yapması, kendi alanının dışına çıkmaması konusunda hakikaten kararlı davrandı. Burada bir parantez açayım: Eğer bazılarının istediği gibi Abdullah Gül'ün yerine daha düşük profilli bir kişi cumhurbaşkanı olsaydı bu süreç bu kadar başarılı olamazdı. Türkiye, bugünkü Türkiye olmazdı, olamazdı. Her şeyi kendisi çıkıp açıklayamıyor, ben de bazı şeyleri açıklamaya mezun değilim, ama şu kadarını söyleyebilirim: **Eğer Abdullah***

Gül o sancılı sürecin sonucunda cumhurbaşkanı olmasaydı bütün bu gelişmeler, ilerlemeler o kadar kolay gerçekleşemezdi.

Gül, gece yattı sabah uyandı, bugün bir savcı bulup ben bir operasyon yapayım mı dedi? Cevabı size kalmış! Ahmet Sever çok açık söylüyor: ***“Eğer Abdullah Gül o sancılı sürecin sonucunda cumhurbaşkanı olmasaydı bütün bu gelişmeler, ilerlemeler o kadar kolay gerçekleşemezdi.”***

Yargıtay Başkanlığına fakülteden yakın arkadaşı Nâzım Kaynak’ın seçilmesinden sonra, Danıştay Başkanlığı’na da yine aynı çevreden Hüseyin Hüsni Karakullukçu’nun seçilmesi üzerine Bülent Arınç, *“Kurban olduğum Allah, verdikçe veriyor!”* demişti.

“Yargıtay ve Danıştay başkanlarının seçimleri bir şeyi gösteriyor: Yargı içindeki geleneksel iktidar gücü, Kemalist güçler çöküyor. Özel Yetkili Mahkemeler’de temerküz eden yeni iktidar güçlerine karşı Kemalistlerin artık sadece tek bir iddiası olabilir, o da kendi yerlerini korumaları şartıyla iktidar mücadelesinden vazgeçmek: Bir tür Dolmabahçe paktı.” (Bu görüş, yargıç Orhan Gazi Ertekin’e aittir.)

Yalnızca Arınç değil **devlet bakanı hukukçu Hayati Yazıcı** da, dava üzerine hüküm kurdu. *Akşam* gazetesine (9 Kasım 2010, s. 10) Ergenekon’da tutuklananlarla ilgili eleştirileri değerlendirirken şunları söyledi: *“Yargı önünde herkes eşit. Camideki insanlar nasıl eşit pozisyonda saf tutuyorlarsa, onlar gibi eşittir. Yargıda insanların sıfatlarına bakılmaz. Hâkimlerin vicdanları yok mu yani? Hiçbir hâkim, vicdanının kabul etmediği bir sonucun savunucusu olamaz. Bu insanların tutukluluk sürelerinin 18 aydır devam etmesi, ‘haksızlığa uğradılar, tahliye edilsinler’ gerekçesini haklı kılmaz. Mutlaka onların orada tutulmasının gerekçesi var.”*

Erdoğan ve kurmaylarının bizzat operasyona eklemlenmesi Danıştay cinayeti sonrasındadır. F. Kuru açıkça ve üstünü hiç örtmeden, George Bush’un Erdoğan’a talimat vererek Ergenekon’u başlattığını hem yazdı hem de televizyonda anlattı. Her şey bu kadar açık, ortada.

Yıllardır “insanlık tarihi” ve “uygarlık tarihi” dersleri anlatıyorum, yüz yıllar boyunca Deniz Kuvvetlerinin askeri müdahale, darbe yaptığına dair tek bir örnek yoktur. Pentagon ve NATO da, Türk Deniz Kuvvetlerinin darbe yapamayacağını çok iyi biliyor. Peki, neden Türk Bahriyesi bu kadar ağır bir darbe yedi? Bu konuyu analiz eden çok sayıda makale ve kitap yazıldı. Meraklıları alır okur. Ben durumu şöyle özetliyorum: **1. Karadeniz’i ABD donanmasına kapattılar. 2. Milli gemilerini yaptılar, projeler ürettiler. 3. Kıbrıs sorunda taraflara kafa tuttular, Kıbrıs’ın kuzeyindeki petrol, doğalgaz aramalarına geçit vermediler. 4. Kardak krizinde Yunan donanmasına adım attırmadılar, böylece Ege’deki sahipsiz görünen adacıklara Yunanistan’ın bayrak dikmesine engel oldular.**

Yıl 1913, Balkan Savaşları sonlandı. Osmanlı Devleti, yüzyıllarca vilayeti olan Balkanlardaki uluslara karşı ağır yenilgiye uğradı. Çok neden sayabilirsiniz, ama iki önemli etken olduğunu değerlendirmekteyim. Birisi, orduya siyasetin bulaştırılmış, subayların ayrı kamplara ayrılmış oluşudur. O dönemde (1913 yılı), Genelkurmay’ın karar vericileri Alman Genelkurmayının işbirlikçisiydiler. İkincisi de; **Sultan 2. Abdülhamit’in tahta geçişinden sonra amcası Abdülaziz’in borç harç kurduğu donanmayı çürümeye terk edilişle birlikte, özellikle amiral kadrosunu temizlemiş oluşudur.** Balkan Savaşı sürecinde donanmanın yetersizliği asker ve lojistiğin zamanında taşmamayışı ile denizden gerekli aşırı atışlarla kara ordusunun desteklenemeyişidir. Günümüz operasyonunda da, deniz kuvvetlerinin çökertilecek hedef seçilmesinin nedeni, gelecekte, bu coğrafyaya dönük yapılması tasarlanan “o her neyse, büyük stratejide” etkisiz kılınmasıdır. Gerisi boş laf.

Şimdi, kendime sıkça sorduğum temel soruyu soruyorum: **Bu operasyon hazırlığı yıllar boyunca yapılmış olmasına karşın Genelkurmay neden kör, sessiz ya da âciz kaldı?** Ben bu yanıtın peşindeyim. Samimiyetle söylüyorum; beni, Cemaatin ve AKP’nin rolü hiç ilgilendirmiyor.

Ayrıca, savunmalarımda ısrarla söyledim, gözaltından geldikten sonra katıldığım *SkyTürk*’teki programda da altını çiz-

dim, ABD istemediği sürece, Türkiye’de askeri darbe yapılamaz. 10 Şubat 2009 tarihinde Savcı Zekeriya Öz’e de aynısını söyledim, “Bırak şimdi bunu!” karşılığını verdi. Önünde ya da sonunda ABD karışır. Bu nedenle 31 Ocak 2012 tarihinde mahkemede, “Askeri darbeyi istemek ahmaklıktır,” dedim.

Gerçeğe dönelim: Türkiye bir NATO üyesidir, dolayısıyla da ordusu bir NATO ordusudur. NATO ve Türk Genelkurmayı bu operasyonların neresinde duruyor?

Bunun yanıtını en isabetli biçimde bir uzman, yani korgeneral verebilir düşüncesiyle, İsmail Hakkı Pekin’e kulak kabartıyorum: ***“Türkiye NATO’ya girdikten sonra istihbaratı, her şeyi NATO’dan geliyordu. Akademideki eğitimimiz de dahil oradan alıyorduk. Öyle olunca onların kafasıyla, onların gözüyle baktık. (...) NATO hangi şeyleri söylemişse, onları yapıyoruz. Uyguladığınız taktikler, strateji falan hep onlara ait. Sizin vücudunuzda başkasının kafası var, o kafayla düşünüyorsunuz. Biz öyle durumdayız, maalesef. (...) Milli düşünemedik. Milli düşünmeyi kaybettik. (...) Her şeyimizi NATO’ya göre düşündük.”***

Korgeneral İ. H. Pekinel’in söylediklerinden çıkan sonuç, Türk ordusunun subaylarında köklü bir NATO hayranlığı olduğudur. Operasyonun merkezi belli; Washington D. C. ve Pentagon. Ama her operasyon, her kompo ancak işbirlikçileri olursa uygulanma şansı bulur!

Önce tarihe bir yolculuk yapmamız gerekiyor. Osmanlı Devletinde ilk askeri darbeyi yapan kişi, tahta Yavuz Sultan Selim adıyla geçecek olan şehzadedir. Bu tarihten sonra da darbecilik sürüp gitmiştir. Osmanlı ordusundaki ilk büyük tasfiye 1826 yılında 2. Mahmut’un Yeniçeri Ocağını kaldırışıdır. Kaynaklar bir hafta içinde yalnızca İstanbul’da kırk bin Yeniçerinin öldürüldüğünü yazmaktadır. Fransız uzmanların akıl hocalığında, Nizam-ı Cedid yeni dönüşümü sonrası kurulmuş olan Sekban-ı Cedid ordusu 1828-1829 Osmanlı-Rus Harbini kaybetti. 1829 Edirne Antlaşmasıyla bağımsız Yunanistan kurduruldu. Yine donanma yoktu. 2. Abdülhamit bir yandan modern okullar açıp müfredat uygularken, bir yandan da subayları tasfiye ediyordu.

Abdülhamit öncesinden itibaren donanmaya getirilmiş olan

İngiliz danışman subaylar, Osmanlı bahriyesinin gemilerini çay bahçesine çevirmişlerdi. Sonradan gelen Alman danışmanlar göreceli olarak daha disiplin yarattılar. İttihat Terakki kadrosu, 23 Temmuz 1908 İkinci Meşrutiyet devrimi sonrasındaki 31 Mart 1909 gerici ayaklanmasının ardından orduda haklı olarak büyük temizliğe gittiler, ama boğazlarına kadar da siyasete bu-laştılar. Sonra Cumhuriyet dönemi geldi. İlk askeri müdahale 27 Mayıs 1960'tır ve çok sayıda subay tasfiye edilmiştir.

27 Mayıs 1960 darbesinden sonra 235 general ve 4 bin 171 subay, 12 Mart 1971 darbesinde 1500 dolayında subay astsubay ve öğrenci asker (bazı kaynaklar bunu 600 olarak veriyor, çok eksik), 12 Eylül 1980 darbesinde 3500 civarında personel (bazı kaynaklar şöyle bir ayrıntılı döküm vermektedir: 397 subay, 176 astsubay, 447 öğrenci asker, bu sayılar gerçeğe göre çok eksiktir), 1984 yılından itibaren 900'ü 28 Şubat sürecinde olmak üzere 615 subay, 928 astsubay, idari kararlarla ordudan uzaklaştırıldı.

Bu sayılara ek olarak TSK, içeriden bir darbeyi önlemek için 1970 yılında 56 general ve 516 albayı ordudan attı. (Bazı rakamlara itiraz ettiğim ayrıntılı dökümü, TSK'nın her darbe sonrası, mahkeme kararları olmaksızın ordudan uzaklaştırdığı asker sayısını, Askerî Darbelerin Asker Muhalifleri Derneği ADAM-DER, 11 Şubat 2013 tarihinde basına gönderdiği açıklamada, darbe yıllarıyla birlikte vermiştir.)

Burada görüldüğü gibi her askeri darbeye, müdahale kendi evlatlarını yiyor. 12 Eylül 1980 darbesi (klasik faşist Amerikancı bir darbedir), iki jandarma teğmenini terör örgütü üyeliği suçlamasıyla asmıştır. Bu cinayet kamuoyunda çok konuşulmadı.

Irak'ta Türk askerinin başına çuval geçirildiğinde sessiz kalan, Türk ordusuna bu utancı yaşatan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'tü. Balyoz davası sürecinde gördüğüm kadarıyla, mesai arkadaşlarının kafasına balyoz indirilişine de seyirci kalmıştır. O halde, Ergenekon'da da Genelkurmay'ın tavrını ele alırken Hilmi Bey'den başlamak doğrudur. Neden? Çünkü DP dönemi Genelkurmay Başkanı Rüştü Erdelhun'dan daha derinden olarak kendisini siyasetin emrine vermiştir.

Başbakan'ın kendisine televizyon kameraları önünde dil sürçmesi de olsa "Hocam!" diye hitabı belleklerdedir.

Mesai arkadaşları hapishaneye tıklılırken, "Kasaptaki ete soğan doğramam," diyecek kadar duyarsız olabilmıştır.

Hilmi Özkök, Ergenekon davasında Silivri'ye gelip tanıklık yaptı. 2 ve 3 Ağustos 2012 tarihlerinde konuştu. Bu tanıklığın ardından gazetelerde çok yorum yazıldı. Aykırılık olduğu için iki makaleden kısa alıntılara bakmakta yarar var.

İlki *Hürriyetten İsmet Berkan'a* ait (4 Ağustos 2012), başlığı, "Ergenekon davalarının özü ve Özkök'ün tanıklığı:"

"Darbe planları dediklerimiz de, Sarıkız ve Ayışığı-Yakamoz adını taşıyan iki plandır. "

"O dönemde komuta kademesinde görev yapan bir orgeneral, Sarıkız'ın emir komuta zinciri içinde ve emirle yapılabilmesi için çok ciddi caba harcamış, diğer komutanlar da zaman zaman ona yardımcı olmuşlar ama Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök onlara izin vermemiştir. (...) Efsanelerin peşinde koşuldu (...) hatta davanın meşruiyeti üzerine gölge bile düştü. En sonunda da Ergenekon bir nevi her niyete yenen muza dönüştü, internet andıcı davası bile buna bağlandı, İlker Başbuğ da 'Ergenekoncu terörist' oluverdi. Oysa, 2003-2004 döneminde darbe olmadıysa bunda Özkök kadar olmasa da Başbuğ'un da bir önleyici rolü vardı... Hilmi Özkök'ün iki günlük tanıklığı, Ergenekon davalarının özüne dönmesine yardımcı olur."

Doğu Perinçek, tanıklığı, **İsmet Berkan'dan** çok farklı bir yaklaşımla ele aldı (*Aydınlık*, 4 Ağustos: 2012). Başlık: "Org. Özkök'ün Tuncay Güney ile Sırdaşlığı:"

"10 Temmuz 2003 günü, MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun, Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ü makamında ziyaret ederek, MİT'in Ergenekon rapor ve şemasını veriyor."

"Şemanın tepesinde Org. İ. Hakkı Karadayı ve Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu var. Org. Eşref Bitlis de şemada. Org. Teoman Koman ve Org. Rasim Betir de şemanın tepesinde. "

"Bir komutan, (...) derhal karargâhıyla görüşür ve bir araştırma ekibi kurarak iddiaları soruşturur ve birkaç ay içinde aydınlatır."

“Org. Hilmi Özkök, gelen bilgiyi karargâhıyla paylaşmaz, komutanlarını bilgilendirmez, konuyu araştırmaz. Karargâhından sakladığı bilgiyi (başta) Tuncay Güney ile paylaşmış oluyor.” “Kaldı ki koşullar son derece kritiktir. ABD Irak’ı işgal etmiş ve Türkiye’yi bölme harekâtına başlamıştır. ABD’nin resmi kaynakları sürekli olarak ‘Türk generalleri hizadan çıktı’ türünden tahliller yapmaktadır.”

“Org. Hilmi Özkök arkadaşlarıyla paylaşmadığı bilgiyi düşmanla paylaşmıştır.”

“Org. Özkök’ün şemayı kendi karargâhından gizlemesinin nedenini açıklayacak bir komutanlık, askerlik ve mertlik ilkesi bulunmuyor. Ama Tuncay Güney’le sırdışlığın nedeni açıklanabiliyor.”

Balyoz davasında 15 sanığın avukatı Mahir Işı kay, Genelkurmay eski başkanı Hilmi Özkök’ü, ifade vermediği için, **“Özkök’te o cesaret yok!”** diyerek eleştirdi.

“361 sanıklı Balyoz Planı davasının temyiz duruşmasına Yargıtay 9. Ceza Dairesi’nde devam ediliyor. 15 sanığın avukatı Mahir Işı kay, dönemin Genelkurmay Başkanı emekli Orgeneral Hilmi Özkök’ün ifade vermek için mahkemeden karar beklemesini eleştirerek, ‘Silah arkadaşlığı bambaşka bir şeydir. Biz kimseden şefa at dilemedik. Gerçekten bir suç varsa gelsin ortaya çıksın. Ama Özkök o cesareti gösteremedi. O yürekliliği gösterseydi, ‘ben buradayım dinlenmek isteniyorsa, dinlensin’ deseydi, mahkeme buna rağmen dinlemiyorsa, bu günah ve vebal mahkemeye ait olacaktı. Özkök bu günah ve vebali hayatı boyunca çekmeyecekti. Ceza alanlar belki ömürlerini yitirecekler ama günah ve vebal ile yaşamayacaklar. Özkök o delikanlılığı gösterecekti bu vebal ile yaşamayacaktı’ dedi.” (BirGün, 24 Temmuz 2013, s. 9)

Avukat Işı kay şimdiki **Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necd et Özel**’e de yük lendi: *“1. Ordu Komutanlığı doğrudan Akademiye görev veremez. Başsavcılık Akademideki bazı öğrencilere beraat istedi. O dönemde Genelkurmay Başkanı Necd et Özel Akademi komutanıydı. Bu beraat taleplerinin ardından Özel’in bazı isimleri korumaya alındığı söylendi ama biz bu görüşe katılmıyoruz. Müvekkillerimin de Akademide olduğu sırada komu-*

tanları Özel'di. 11 müvekkilim için tanık olarak dinletmek istedim ancak mahkeme kabul etmedi."

Avukat Işıkay, Özel'in ifade vermesi durumunda suçlamalardaki tutarsızlıkların ortaya çıkacağını öne sürdü: *"Akademideki komuta katının tamamı suçlu görünüyor. Hepsi sanık olmuş. Üst kademedен, ast kademedен tüm komutanların bu plandan haberi var, öğrencilerin haberi var keşifler yapılıyor raporlar hazırlanıyor, ama Akademi Komutanı'nın haberi yok. TSK 'da bir teamül vardır birlik komutanı, birliğin yaptığı şeyden sorumludur. Neden Akademi Komutanı'nın bu olaylardan haberi yok diye sormak istedik Özel'e. **Astınız üstünüz keşifler yapacak raporlar hazırlayacak darbe planı yapacak sizin haberiniz olmayacak. Bu mantık dışıdır. Gelip ifade verseydi açığa çıkacaktı.**"*

Avukatın bu suçlayıcı çıkışı hiç kuşkusuz müvekkillerinin suçsuzluğunu kanıtlama adına manevra olarak görülebilir, ama bir başka yakıcı gerçeği de ortaya serdi. TSK'nın üst kademesindeki bazı genelkurmay başkanlarında bu davalara karşı ilgisizlik ve vurdumduymazlık oluşmuş. Olgu farklı olabilir, ama en azından algım bu yönde oluştu. Anladığım kadarıyla **TSK'da silah arkadaşlığı büyük bir balonmuş**. Bunu eski bir subay olarak yaşadıklarım-dan sonra rahatlıkla söylüyorum.

CHP Eskişehir Milletvekili Süheyl Batum'un, "Ordu kâğıttan kaplanmış," söylemine o günkü Genelkurmay sert bir yanıt verdi. Oysa aynı dönemde AKP'den özellikle Hüseyin Çelik ve Bülent Arınç öyle ağır hakaretler içeren tanımlamalar yapıyordu ki, bu kişilere Genelkurmay katından hiç tepki gelmemesi de çok dikkat çekmişti.

*Tümamiral Alaettin Sevim 30 Mayıs 2013 tarihinde yaptığı son savunmasında, büyük annemin deyişiyle 'itin önüne atsan yenmeyecek' cinsten sözler söyledi: "Kasaptaki ete soğan doğramayan, arkadaşları için tepkisiz kalan, ancak maçlarda gözyaşı döken bu kişilere kırgınım. Onlara komutanım bile diyemiyorum. Yanlış anlaşılmasın. Bize destek vermedikleri, suskun kaldıkları için değil kırgınlığım. **Bir silahlı kuvvetlerin temel dayanağı silah arkadaşlığıdır.** Silah arkadaşlığı ise hiçbir zaman yalnız olmadığını bilmektir. Türk Silahlı Kuvvetleri şehit arkadaşının*

cenazesini düşmana bırakmamak için şehit veren, birkaç saat sonra öleceğini bile bile son nefesinde 'vatan sağolsun' diyen Dumlupınar personelinin gelen bir geleneğine sahiptir. Onlara kırgınım. Çünkü bu geleneğe ihanet ettiler. Bu yüzden bir zamanlar bu kişilere verdiğim selamları ve duyduğum saygıyı helal etmiyorum. "

Tümamiral Alaettin Sevim'in savunmasında "Komplonun farkına varmayan kimdir?" sorusuna cevap bulmamızı kolaylaştırdı. Genelkurmay Başkanlığının ABD'lilerin kurdukları komployla yüzlerce subayın tutuklanmasına karşı hiçbir önlem almayışını açığa çıkardı: **"ABD Columbia Üniversitesi İnsan Hakları Çalışma Enstitüsü'nün Barış Oluşturma ve Halklar Programı Direktörü David Philips tarafından 2007 ve 2009'da hazırlanan iki rapor bugün burada olmamızın sebeplerini açıklıyor. Türkiye ve Kürdistan'ın konfedere bir yapı oluşturacağını söyleyen bu uzman raporlarında; Türkiye ve diğer ülkelerdeki Kürtlerin Kürdistanı istediklerini vurguluyor ve Türkiye'nin Kuzey Irak'a, PKK'ya karşı askeri harekâtta kaçınılmasını öneriyor. Sivil anayasanın hazırlanmasını, Avrupa insan hakları ile uyumlu olarak azınlık hakları kurumlaşmasını, esneksiz, hesapsız ve katı muhafazakâr yargıya dönüştürülme tedbirleri uygulanmasını, Türkiye'nin Silahlı Kuvvetlerinin demokratik bir ordu gibi işlev görmesinin sağlanmasını tavsiye ediyor. Ayrıca raporlarda PKK'ya af programı çıkarılmasını, üst düzey PKK'lıların diğer ülkelere sığınabileceği belirtiliyor.**

"Amerika Dış Politikası Komitesi için hazırlanmış bu raporlar ve raporlarda yer alan hususların bugün yaşadığımız muhtemel sonuçları daha önce Genelkurmay Başkanlığının bilgisine sunulmuştu. Demokratikleştirme etiketi altında Silahlı Kuvvetleri karalama ve itibarsızlaştırma politikalarının uygulanacağı bilinmekteydi. Ancak Genelkurmay Başkanlığı bu kampanyayı etkisiz kılmak için herhangi bir tedbir almadı. "

A. Sevim Amiral'in "tedbir almadılar" diye hedef gösterdiği Genelkurmay'daki sorumlular kimdir? **Gazeteci Mehmet Baransu'ya bavulu teslim eden emekli subay mı hain? Yoksa**

Genelkurmay'da göz göre göre "ABD'lilerin komplosuna karşı önlem almayanlar mı?"

Fikret Bila'nın 9 Temmuz 2008 tarihinde *Milliyette* kaleme aldığı yazıdan bir bölümü arşivden çıkarmanın tam zamanıdır.

Eski Genelkurmay Başkam Orgeneral Özkök'e dünkü görüşmemizde iddiaları anımsatarak sordum: *"Deniz Kuvvetleri eski Komutanı Oramiral Özden Örnek'e ait olduğu öne sürülen günlüklerde yer alan, sizin destek vermediğiniz darbe hazırlığı iddiaları ve komutanlar arasındaki toplantı ve diyaloglara dayandırılan olaylar yaşandı mı?"*

H Ö: "Anılarda geçtiği öne sürülerek gündeme getirilen **bu olaylarla ilgili olarak, ne vardır ne yoktur derim. Başka bir ifadeyle ne teyit ederim ne tekzip ederim.** Benim söyleyeceğim budur."

Dikkatimi çekiyor; Nato'nun generalleri hep Fikret Bila'ya röportaj veriyor, ona mektup yazıyor. Türkiye'de başka gazeteci yok mu? Neden hep Fikret Bila'ya?

Hilmi Bey bu söylemiyle zaten mesai arkadaşlarının tepesine balyozu indirmiş. Söyleyeceğini söylemiş!

Üzerinde tartışmasız oydaşma sağlanan husus, bu operasyonun, ABD'nin onayı ve gözetiminde yürüdüğüdür.

Teori ve Politika dergisinde Metin Kayaoğlu: *"Ergenekon operasyonu, dava süreci henüz olgunlaşmamışken bile ABD kontrolü dışına çıkmış başıbozuk unsurları bastırma anlamında, politik hedefine ulaşmış ve tasfiyeyi gerçekleştirmiştir. Bunda başarının AKP Hükümetinde olduğu sanılmamalıdır; TSK-başıbozukluktan kendini arındırarak- kurumsal kimliğini konuşturmuştur nihayet.*

*(...) Ne olursa olsun, TSK'nın ya da sivil kurumların, ABD'nin emir-komuta zincirinde olmadığı da kabul edilmeli ve aralarında bazı pürüzlerin olabileceği öngörülmelidir. TSK, en kötü konumda olduğu 1950'lerde bile ABD'nin ordusu değildi ve Türkiye, aynı kategoriden sayılabilecek başka her ülke gibi kendi özgüllüklerini kendi varlığında yeniden üretebilmektedir. **İsmet İnönü'nün, "Yeni bir dünya kurulur ve Türkiye de bu dünyada yerini alır,"** sözünün muhatabı elbette ABD'ydı. Haşhaş ekimi*

nin serbest bırakılması karşısında tepki duyan, Kıbrıs savaşı ve işgalini ambargoyla yanıtlayan da ABD'ydı. Kürt savaşı sırasında, TSK'yla ABD arasında birtakım sorunlar yaşandığı da bir gerçektir. Ünlü "1 Mart (2003) tezkeresi", sırf TSK kefil olmadığı için geçmemiştir Meclis'ten (safdil solcuların kendilerini merkeze koyan tarih yazımına rağmen). ABD'nin bu gelişmeleri not etmemesi düşünülemezdi. Bu faktörlerin hiçbirisi, ABD'yle arası bozulana doğrultulmuş silahların namlusunun başka yere yönelmesini gerektirmez. "

Türk ordusunun itibarsızlaştırılarak yüzlerce katışıksız vatansever Türk subayın hapishane köşelerinde tüketilmesinin temel sebebi çok açıktır: "Abtullah Öcalan'a ve PKK'lılara bir af ile Kürdistan'ın kuruluşunun önünü açmak" amacıyla "takas yapılacak" bir "grup subay ve aydın" gerekliydi.

TSK'nın teslimiyeti o günkü Genelkurmay Başkanının Teğmen Mehmet Ali Çelebi, Noyan Çalikuşu grubunu teslim ettikleri gündür. Tümamiral A. Sevim'e kulak verdiğimizde sözlerinin yenilir yutulur şeyler olmadığı kulaklarımızda çınlar: "Onlar suçsuz, günahsız teğmenlerini bile yalnız bırakmışlardır. Teğmenini yalnız bırakan bir ordudan artık hayır gelmez. Dağı, taşı yararsın, teğmenini bırakmazsın. Onlara kırgınım, çünkü artık hiçbir komutan birliğine karşı konuşurken silah arkadaşlığını savunamayacaktır. Onlar elini silahının üzerine koyup, arkadaşının omzuna el atarak edilen kadim yeminlerin içini boşalttılar. O yüzden kırgınım.

"Onlar için, Termopil geçidinde Pers ordusuna gizli geçidi göstererek Spartalıları tuzağa düşüren Spartalıya, Sparta Kralının söylediğini tekrarlıyor ve çok uzun yaşamalarını diliyorum. İnşallah huzurlu emekliliklerini devam ettirirler!" (Bu savunmanın eksik kısımları için bkz. Doğu Perinçek, "Rota" Aydınlik 2 Haziran 2013)

Ergenekon sürecinde TSK açısından kırılma noktası ne oldu? Bu sorunun yanıtını bulmak amacıyla, yine Korgeneral İ. H. Pekinel röportajına odaklanıyorum: "Bence en büyük hata, 27 Nisan'da gece yarısı verilen bildiri... Pek çok tepki topladı, Silahlı Kuvvetler de tepkinin arkasında duramadı. Bir şey di-

yorsanız arkasında duracaksınız ya da yazmayacaksınız. Durduğunuz zaman da cezasını göze alacaksınız. Ondan evvel de 2005'de Şemdinli, 2006'da Özel Kuvvetlerle ilgili Atabeyler çetesi vardı, oralarda da 'ordu' dediler. Bütün bunları görerek bilerek program yürüttüler. Silahlı Kuvvetler'in yapacağı bir şey yoktu. En fazla Başbakan'la görüşürdü... Eski-den olduğu gibi 'kardeşim bunu böyle yapacaksın' demek gibi bir gücü yoktu. Belki, bu olay ilk çıktığı zaman bunları kendisi mahkûm edebilirdi. Ergenekon dahil, yapabilirdi, yapmadı. Böyle bir şeyden uzak durdu."

Bir gazetecinin farklı tarihlerde yazdığı yazıları karşılaştırarak TSK'nın Ergenekon'a bakışını bir başka açıdan ele almak istiyorum.

Yazıyı kaleme alan gazeteci **Sabahattin Önkibar**'dır, ilk yazısı *Aydınlık* gazetesi, 7 Kasım 2008 tarihli:

... Orgeneral Başbuğ'un Genelkurmay Başkanı olması sonrasında tutuklu olan Tolon ile Eruygur Paşa'ların Kocaeli Garnizon Komutanı tarafından ziyaret edilmesi önemli bir karineydi, ama kesin bakış önceki güne kadar yine de meçhuldü.

Peki önceki gün ne oldu da bu meçhullük büyük ölçüde ortadan kalktı?

Yer: Eğirdir Komando Okulu.

Başbakanla Bakanları Genelkurmay Başkanı ile beraber okulu geziyorlar.

Heyet sahada gezerken Başbakan Yardımcısı ve hükümet sözcüsü Cemil Çiçek askerin atışından kalan boş birkaç G-3 mermisini gezi hatırası olarak alır.

Bunu gören Genelkurmay Başkanı aynen şu sözleri eder:

"Aman dikkat edin. İyi saklayın. Yoksa Ergenekon'dan içeri alırlar sizi.

... Genelkurmay Başkanı Orgeneral Başbuğ espri ambalajı ile gerçekte Ergenekon soruşturmasındaki kimi delillere bu şekilde karşı çıkıyordu.

S. Önkibar yazısını şöyle sonlandırmış: "Asker, kamuoyuna büyük gürültülerle sunulan bu olayı sisteme ve yargı kurumuna olan saygısından ötürü sineye çekmiş ve **Adaletin hükmünü beklemektedir.**" "Ergenekon davası, kendi hukuk normlarını

yaratmış bir mekanizmaya dönüştü,” saptaması Radikal muhabiri İsmail Saymaz’a aittir.

AKP’li Hayati Yazıcı’nın Akşam gazetesindeki demecinde Saymaz’ın değerlendirmesini güçlendiren bir ifade var: “Darbe teşebbüsü başlı başına suç. ‘Bunların biç eylemi yok. Bunları oturup konuştular’ demek olmaz. Zaten bunların eylemi olsaydı yargılamayı onlar yapacaktı, mahkemele-ri onlar kuracaktı. O zaman iş işten geçmiş olacaktı. Siz bunları yargılayabiliyorsanız, teşebbüs aşamasında kaldıkları için yargılayabiliyorsunuz. Zaten başarıya ulaştıktan sonra, kendi hukuklarını kendileri kurarlardı. Onun için bunları yadırgamamak lazım. Bunlar zihinsel olarak gelişen suçlardır...”

Oysa hukukçu milletvekili H. Yazıcı, yasalarımıza göre düşünmenin suç olmadığını, bunun uzantısı olarak da “darbeyi (bile) düşünmenin suç olmadığını” gayet iyi bilmektedir. Ama değerlendirmesini böyle yapmış.

Orgeneral İlker Başbuğ Genelkurmay Başkanıyken sürekli olarak hukuka saygıdan ve adaletin tecellisinden söz ediyordu, öyle anlaşıyor ki, İlker Paşa’yı yanıltan karargâhındaki hukuk danışmanı Hıfzı Çubuklu olmuştur. Belki yanılıyor olabilirim, ama araştırmalarımın çıkardığım sonuç bu yöndedir.

Sorunu Gazeteciler Görüyor, Ama Genelkurmay Göremiyor

Emekliye ayrıldıktan sonra, bir konuşması medyaya düşen **Genelkurmay eski Başkanı Işık Koşaner’in** eleştirileri karşısında, usta gazeteci Doğan Heper, *Milliyet* gazetesinde (1 Eylül 2011, s. 20) “Not” adlı köşesinde **“Ordumuzu böyle bilmezdik”** başlıklı bir yazı yayınladı. O günlerde **Genelkurmay Başkanı Necdet Özel’in Abdullah Gül karşısında “zavallı pozisyon- da” duruş fotoğrafı** yayınlanmıştı. Çok da eleştirilmişti.

Işık Koşaner’in ses kayıtları da bugünlere denk geldi.

Doğan Heper de buna vurgu yaptığı yazısında altını çizdiği hususlar şunlardı: “Işık Koşaner’in ses kayıtları iki zafiyeti ortaya koyuyor. İşte onlar.

1. Yabancı bir istihbarat örgütü Türk Ge-

nelkurmayını dinleyebiliyor. 2. Genelkurmay Başkanı'na göre ordumuzun çürük yanı pek çok. Bu iki zafiyet çok önemli ve üzerinde acilen durulmalı.

“Ve bu zayıf noktalar acele giderilmeli. Yoksa, ordusuyla iftihar eden Türk halkı yanılmış olduğunu önümüzdeki birçok olayda görecektir. Ve iş iştten geçmiş olacaktır.”

*

Koşaner'in sözleri bana Bülent Arınç'ın ve Süheyl Batum'un sözlerini hatırlatıyor. **Bülent Arınç, “İyi ki bu ordu ile savaşa girmemişiz!”** demişti.

Süheyl Batum ise, **“Ordu kâğıttan bir kaplan,”** söylemiyle herkesi düşünceye sevk etmişti.

Şimdi iki siyasinin bu sözlerini de sanki Genelkurmay eski Başkanı Koşaner bazı noktalarda da olsa doğruluyor sayılmaz mı?

*

İşte Işık Koşaner'in tarihin gidişini değiştirecek saptamaları.

1. Her yere kontrolsüz mayın döşedik.
2. Emir komuta birliğini sağlayamıyoruz.
3. Çatışma anında bazı komutanlarımız mevziye silahı bırakıp kaçıyor.
4. Eğitim zafiyeti nedeniyle terörist diye masum erimizi kendimiz vurduk.
5. Sınır karakollarımız hatalı yapılmış. Halimiz kepezelik.
6. İnsansız Hava Aracı skandalında, teşkilat yapımızın yanlış olduğu anlaşıldı.
7. Her şeyi yasal zemine oturtmak zorundayız. Herkesin gözü üzerimizde.
8. Teknik imkânları kullanamıyoruz, eğitim ve tatbikatımız zayıf.
9. **Balyozla ilgili her şey imha edilmişti. Neyimiz varsa çaldırmışız, hepsi iddianamede. Ne konuştaysak ellerinde. Karargâhtan nasıl sızar, izahı yok.**
10. **Hangi subayın köpeğini asker gezdiriyor. Hangi subay çocuğunu, eşini arabayla gönderiyor, izliyorlar. Bunları kaldırmazsak, kaldırtacaklar.**

11. Şehit yakınlarına saygıda kusur ediyoruz.

12. 35. maddeyi kaldır da bilmem hangi maddeyi koy. İster koy ister koyma. Biz bunun için varız. **Gazeteciler düşmanımız değil, ama dostumuz da değil.**

Doğan Heper yazısında yalnızca **Işık Koşaner**'in söylediklerini aktarıyor. Genelkurmay üst kademesi bu eleştirilerden ne sonuç çıkardı, bilemiyoruz.

Silivri Zindanında Hurşit Paşa, iç yakıcı sonucun altını çizmiş, tanıklık edip anlatan **Yalçın Küçük** (Aydınlık, 21 Şubat 2012): **"Hurşit Paşa, Mehmet Baransu'ya verilen belgelere şaşırmaktadır, bu Ordu'nun bütün belgeleri dışarıdadır, artık bu Ordu'nun gizli hiçbir bilgisi yoktur, buyurmaktadır. Bu noktada, bir televizyon yöneticisi olan Tuncay Özkan'ın da aynı ateşle içi yanmaktadır. Yanmaması mümkün mü, 'Ordu mu, kalbur mu', bunu söylediler mi, hatırlamıyorum; söylemedilerse 'katkım olsun' diyorum. "**

Konuyu ilk kaleme alışından beş yıl geçtikten sonra (Aydınlık- 16 Mart 2013) aynı gazeteci **Sabahattin Önkibar**, **"Dünden Bugüne TSK'nın Hataları"** başlığıyla 11 maddelik bir makale yazdı:

1) TSK, Türkiye NATO'ya gireli beri kimliği ile milliliğini bir ölçüde yitirmiştir.

2) TSK, NATO ile beraber öncelikle ülkeyi ve çıkarlarını korumak yerine kendini komünizme set olmak ve emperyalizmin ve sayetindeki Türkiye'deki rejime jandarma olmak şeklinde konumlandırmıştır.

3) Bu süreçte TSK'nın kurumsal Atatürkçülüğü şekli, yani onun adını kullanmaktan ibarettir, çünkü bağımsızlık karakterim diyen Mustafa Kemal'e bağlılık Batı'ya jandarmalık yapmakla olmaz.

4) TSK, milli bir savaş sanayii için, örneğin çok etkili olduğu darbe sonrası ve ara rejim dönemlerinde bile kılını kıpırdatmamış ve bu tutumu ile aslında kimin etkisinde olduğunu kanıtlamıştır.

5) TSK, Sovyetlerin çöküşü ve Soğuk Savaş'ın bitişi sürecini de iyi okuyamamış ve kendini buna göre hazırlayamamıştır.

6) 1994'e kadar MİT'i elinde tutan ve aslında Türkiye'de milli anlamda olmayan derin devleti güya var gibi göstermeye çalışan TSK, sadece dış dinamikleri değil, iç dinamikleri de yanlış okumuş ve toplumun dini, yani inancı ile karşı karşıya gelmek ya da görünmek gibi dehşet bir yanlışla düşmüştür.

7) **TSK, onca imkânı ve harekât alanına karşın siyasal İslamcıları ılımlılaştırıp topluma entegre etmek bir yana, bazı cemaatleri bile yabancı istihbarat kurumlarına itmiş ve onları kullanabilecekken Türkiye'ye hasım hale getirmiştir.**

8) TSK 2002'de seçim kazanan Tayyip Erdoğan'ı da güya tanımayarak ABD ile Avrupa Birliği'nin kucağına itmiş ve Erdoğan'ın onlara ödün vermesine zemin hazırlamıştır. Oysa TSK'da devlet akılsaydı Erdoğan'ı o gün dışlamayıp dış etkilerden korurdu ki böyle bir sahiplenme ile muhtemelen Ergenekon ile Balyoz bile gündeme gelmezdi.

9) Kendini ülkenin sahibi gibi görüp kifayetsiz muhteris görüntülerini veren TSK, zaman zaman toplum mühendisliği olayına sonyunsa da hiçbir projesi hedefe varmamış ve 28 Şubat süreci bin yıl sürer gibi öngörülerini birkaç yıl sonra iflas etmiştir.

10) TSK'da tahminlerin aksine ne bir metodoloji ne de kurumsal bir akıl egemen olmamıştır. 1988'den bugüne gazeteci kimliğimle yakından gözlemlediğim Genelkurmay Karargâhı her komutanın değişmesi ile adeta hafızasını yitiren bir kurum hüviyetine bürünmesi ve klişe sloganlar çerçevesinde günlük gelişmelerin ardından savrulmasıdır.

11) **TSK sisteminde var olan terfi ve kurmaylık uygulaması ile subayların kişilikleri paspas yapılırken, risk alan ve daha çok üreten değil, daha iyi yalakalık yapanları terfi eden bir metot egemen kılınmıştır.**

*

Bu analizi yapan kişi asker değil bir sivil gazeteci, ama söylediklerinin hepsi doğru. TSK'nın yüzlerce iddialı kurmay subaylarına rağmen bu hataları nasıl yaptığı merak edilebilir. Yanıtı zor değil, bir örnek verebilirim: Bu kitabın yazılışı ramazan ajandaydı, bir emekli subay arkadaşım Genelkurmay'da bir

işini takip için gitmişti. Gördüğü manzarayı şöyle anlattı: **“Her zaman tıklım tıklım olan restoranlarda bir tek kurmay subay yoktu. Yani sahte oruçlu kurmay subaylar topluluğu oluşmuş.”** Bu görüntü her şeyi anlatıyor olsa gerek!

Bir emekli koramiralin 2011 yılında katıldığı televizyon programında (Kanal D, Arena-Uğur Dündar) TSK'nın yaptığı hataları ortaya koyduğu yorumları aslında niye bu “balyozu” kafalarına yediğini anlatıyor (Hasan Cemal, Milliyet, 17 Eylül 2011): *“Biz yıllar boyunca kendimizi ülkenin tek sahibi ve tek seveni olarak gördük. Bu nedenle de bazı hatalar yaptık. **Tabiri-mazur görün, tırnak içinde her şeye maydanoz olduk. RTÜK'e üye verdik, YÖK'e üye verdik. Hatta Balkan Kadınları Dernekleri'nin toplantısına gidecek olan kadınların dosyalarını hazırladık, konuşmalarını hazırladık.***

Milli Güvenlik Kurulu kanalıyla ülkeyi yönetmeye kalktık. Hatta yönettik de. MGK toplantıları amacını kaybetti. Sanki askerlerin her ay hükümetin icraatını denetlediği toplantılar haline dönüştü. Biz bunu da yaptık. Biz dünyanın en güçlü silahlı kuvvetlerinden biriydik. Fakat güç ve kudretimizi muhakkak bir tehdidin var olması halinde sürdürebileceğimizi düşündük. Dolayısıyla mevcut tehdidin ortadan kalkması bizi korkutur hale geldi. Bu da bizim hatamızdı.

Üç darbe yaptık. Üstelik darbelerin en fazla Türk Silahlı Kuvvetleri'ne zarar verdiğini bile bile bu darbeleri yaptık. Bu darbeler sonucunda kanun dışı işler yaptık. Darbenin kanunisi olmaz, ama kanun dışı yapmış olduğumuz işler, Silahlı Kuvvetlerden nefret eden bir neslin yetişmesi sonucunu doğurdu.

“TSK içinde neler oldu? İç Hizmetler Talimatı'na baktığınız zaman, subayı, asteğmenden mareşale kadar olan rütbedeki insanlar olarak tarif eder. Biz bu tarifi İç Hizmetleri Kanunu'nun maddelerinde bıraktık. Önce subay, üstsubay, general, amiral diye ayırdık. Sonra general amirallerle yetinmedik, tuğgeneral tuğamiral olarak ayırdık. Sonra bizi bu da kesmedi. 'Korlarla 'Or'ları ayırdık. Daha da ileri gittik 'Or'ları da kuvvet komutanları veya Genelkurmay Başkanlığı yapanlar ve yapmayanlar diye ayırdık. Esasında, bu askeri hiyerarşi gereği değildi. Ama bu

ayrım yükseldikçe, bizi namütenahi bazı hakların tanındığı bir yere götürmeye başladı. Biz bunu sevdik. Bunu da bir yerde lükse demeyeyim ama böyle bir hayatı yaşamak hoşumuza gitti. Sorumsuzca ve plansızca harcamaya başladık. Peki bu, TSK bünyesinde neyi getirdi? **Bizler böyle bir hayat yaşadığımız zaman, aslarımızın çektiği sıkıntıları fark ettirmekten uzaklaştırdık kendimizi. TSK’da, ‘Sen de yüksel, sen de hayatını yaşa’ zihniyeti olmaya başladı.** Bu zihniyetin dayanılmaz sonucu, terfileri çok arzu ettik. Aman dedik, ne olursa olsun terfi edelim. Eşlerimiz bizi bağışlasın. Onlar terfiyi bizden daha fazla ister hale geldiler. Çok fazla isterseniz, o zaman sizden daha büyüklere yaranalım derken astlarınızın sevgisini kaybetmeye başlarsınız. Doğruları söylemeye cesaretiniz kalmaz.”

Emekli Koramiral Atilla Kıyat’ın acımasızca yaptığı bu özeleştiri ya da eleştiri bize şunu gösteriyor: TSK’nın bu denli iç dinamik sorunları taşıdığını en iyi bilen ABD ile NATO Başkomutanlığıydı. Kurdukları komplonun başarıya ulaşmasının altında yatan gerçek budur.

İki karacı generalin (emekli **Korgeneral İsmail Hakkı Pekin** ve emekli **Tümgeneral Ahmet Yavuz**) Silivri’de tutuklu bulunan **Doğu Perinçek**’e gönderdiği mektuptaki tespitlerine de kulak vermeliyiz: (Aydınlık, 21 Şubat 2013, s. 8)

TSK’ya yönelik tasfiye hareketinin esasını tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta belirtmişler: **“Ülkemizin yeniden yapılandırıldığı ve bu yapılanmaya uygun bir Silahlı Kuvvetler vücudu getirilmeye çalışıldığı aşikârdır. Bütün bu davalar da söz konusu şekillendirmeye hizmet eden tasfiye hareketidir.”**

NATO’ya girişin TSK’da yarattığı erozyonu şöyle ortaya koymuşlar: **“O günkü değerlendirmelere göre, Sovyet tehdidi algılaması sonucu ülkemiz 1952’de NATO’ya girmiştir. O tarihten başlayarak kendi omuzları üzerinde başkasının kafasını taşımanın bir bedeli olarak düşünme yetisini ve özgürlüğünü kaybetmiştir. Bizim yerimize başkaları düşünür olmuştur.**

“Aynı dönemde halkın kaderini paylaşma zayıflamış ve onun değerlerinden uzaklaşmış ve bu ordu kendisine kan pompalayan damarları zaman içerisinde çürütmüştür.”

Asıl can alıcı sorunu dürüstçe ortaya koymuşlar: ***“Maalesef bu orduyu yöneten bizler Atatürk’ü doğru anlama ve anlatma becerisini gösteremedik. Yazınızda belirttiğiniz İttihatçı damar aslında iki ayrı damardır. İkisi de vatansever olmakla birlikte, birisi askeri siyasetin içine sokmuş, diğeri askeri siyasetin dışına çıkarmaya özen göstermiştir. İkinci damar Mustafa Kemal’in damarıdır, ülkeyi kurtaran ve kuran O’dur. Öncelikle bunun altını çizmek gerekir.”***

Her iki generalin askeri darbeler konusundaki görüşlerinde ise tam bir isabet var: ***“Ordu yapılan darbelerdeki tutumu ile o gün ülkenin problemlerini geçici olarak çözmüş görünse de, sorunların daha karmaşık hal almasına vesile olmuştur. Yapılan bu hatalar, toplumun örgütlenmesini engellemiş, gelişmesine mani olmuş, halkın zihnindeki ordu sihrini de erozyona uğratmıştır. Hatta yarattığı ‘kurtarıcı’ algısıyla, toplumun kendi problemlerini kendisinin çözmesi alışkanlığı edinmesini de engellemiştir.”***

Buraya kadar iki amiral ve iki generalin çözümlemelerini okuduk. Tespitim şudur: TSK’daki sisteme göre general ve amiral yapılan kişilerde özellikle ‘kor’ yapılırken pek hata yapılmıyor. Ama esas problem aşağıdaki kademelerdedir. Açıkçası, sandalye bacağını koysanız bile albay oluyor. Bu albayların da büyük bölümü ‘tuğ’ yapılıyor, ‘tüm’ olamayacaklar hemen bellidir. Esas eleme burada yapıldıktan sonra, ‘tüm’ yaptıkları içinde de bazı niteliksizleri de ‘yedek’ tutmak amacıyla terfi ettiriyorlar. Nitelikli olanlar neredeyse yüzbaşılıklarından itibaren kendisini göstermiş oluyor. Zaten yapılan konuşmalarda, yazılan makale ya da kitaplarda bu söylediğim “kalite” farkını görebiliyoruz. Atatürk ve Atatürkçülük konusundaki düşüncemi de ayrıca söyleyeceğim.

General Pekin ve Yavuz asıl can alıcı yorumu şöyle yapıyorlar: (Genelkurmay Başkanları) ***“Soğuk Savaşın sona ermesinden dolayı ortaya çıkan yeni durumu tam olarak doğru değerlendirememiş, yeniden yapılanma fırsatlarını da kaçırmıştır.”***

Orduda kaldığım yıllarda (1979-1995 arası) ve sonrasında gördüğüm ve bir türlü çözemediğim en önemli sorun Atatürk ve Atatürkçülük konusudur.

Türk ordusunun mensuplarının askeri okullarda Atatürk'e sonsuz bağlılıkla ve Atatürkçülüğe inançlı bağlılıkla yetiştirildiği düşünülür. Maalesef burada yapılan hatalar sonucu, halkın değerlerinden uzaklaşmaya başlanmış ve ordu kendisine oksijen pompalayan damarları çürütmüştür. **Altını kalın çizerek söylüyorum; ne yazık ki, askeri okullarda öğrencilere Kemalizm ideolojisinden hiç söz edilmiyor. Varsa yoksa Atatürkçülük! Dolayısıyla subaylar “Kemalistim” dediklerinde Genelkurmay'ın ve Kuvvet Komutanlıklarının “balyozunu” tepesine yiyor.**

12 Eylül 1980 darbesi yapıldı, ilk yapılan iş, üç cilt yığma yapılarak bilimsel olmaktan uzak Atatürkçülük kitabı yazıp yayınlamak oldu. Fakat uzmanlarca değil, görevlendirilen bazı subaylar tarafından çok ilkel bir anlayışla yazılmıştı. **Atatürkçülük kavramı 1954 yılından sonra türetilmiş bir kavramdır ve antiemperyalist, tam bağımsızlıkçı, halkçı, egemenliğin kayıtsız şartsız halka ait olduğuna inanan demek olan Kemalist kavramı ile Kemalizm ideolojisini yok ettirmek, unutturmak amacıyla yapılmıştır. 68 devrimci gençliğinin ısrarlı biçimde “Kemalist oldukları” vurgusu, personelin çoğunluğunu oluşturan TSK'nın ülkücü, MHP sempatzanı subay kadrosunu çok rahatsız etmiştir. Kenan Evren gibi bu ideolojiden gelmeyen ya da sempatzanı bile olmayıp ama sağ siyasal görüşe yatkın olanları da buna katarsanız zaten ordunun genel siyasal anlayış yapısı ortaya çıkıyor. ABD ve NATO karargâhlarındaki eğitimlerinde bir çeşit ‘beyin yıkanmasına’ uğratılmış subay kadrosunun etkisini de düşünürsek, TSK'da niçin “Kemalist” kavramı ile bizzat Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün kendisinin tanımladığı, adını koyduğu “Kemalizmin bir ideoloji” olarak dillendirilemediğini anlamamız kolaylaşır.**

Ne yazık ki, TSK'nın NATO'cu ve ABD'ci komuta heyeti, “Ben Kemalistim!” diyen subayını “komünist” olarak yaftalamış, hayatını mahvetmiştir.

Kemalist olmak ne demektir? Özde müdafaa-i hukukçuluktur. Temel olarak anti-emperyalist, tam bağımsızlıkçı, halkçı, özgürlükçü olmak demektir. Kemalizm bir doktrin değil, ama ideolojidir, ekonomide tam bağımsızlığı savunur. Çağdaşlaşmanın olmazsa olmazı laik dünya görüşüne sahip olmaktır. TSK'yı oluşturan personelin yüzde 85'i köylü işçi çocuklarıdır. Geri kalan yüzde 15'i de memur çocuğudur. Çoğunluk sağ siyasi görüşe mensuptur. "Solcuyum" demek kovuşturma görmeniz için yeterlidir. **Amiral A. Kıyat net biçimde ortaya koymuş: "Türkiye'de solu yok edenlerin başında gelen kurum olduk."** Bu saptamayla ordunun çarpık anlayışını özetlemiş.

Neden "Türk subayı Kemalisttir, subaylar Kemalizm ideolojisinin inançlı askerleridir," demezler? Neden korkulur, korkarlar? Korkunun belki tek değil, ama en önemli nedeni "terfi" edememektir. Bunu da doğal karşılıyorum; bir NATO ordusundan, NATO'cu generallerden ne beklenir ki! Kemalizmin modası geçmiştir öğüdünü verenler, Graham Fuller ve Morton Abramowitz'dir.

İlker Başbuğ'un Genelkurmay Başkanlığı söz konusu olduğunda, *Ha-bertürk* televizyonunda yaptığım yorumda ve o dönemki *habertürk.com* haber sitesinde yazdığım yazıda şunu söylemiştim: Türk ordusunda **Çelil Gürkan** Generalden sonra gelen en entelektüel, çok okuyan bir generaldir." Bu samimi düşüncemi bugün de koruyorum, ancak **İlker Paşa bile Kemalizm, Kemalist** demekten kaçındı durdu, kalbi kırılmasın, ama "Atatürkçü düşünce sistemi" diye anlamsız, ucube bir tanım yapıp durdu. Kim gocunursa gocun-sun, bunu kim ürettiyse daha saçma sapan bir şey (ihanet demeye dilim varmıyor) ve Atatürk'e daha büyük kötülük yapamazdı!

Burada sözü "Yüksek Komutanların Kemalizm'e İhaneti" ara başlığını açmış olan **Yalçın Küçük**'e (*Aydınlık*, 10 Şubat 2012) bırakıyorum: "*Benim de bir çift sözüm var, hep tekrarlıyorum. Bir, **yüksek komutanlar Kemalizme ihanet ettiler.** Devamı şudur, Ordu'yu baştan kokuttular. İki, kurmay sınıfı sınıfta kalmıştır. Bu ise, ikisi birlikte, Ordu'nun tüketilmesidir. İşte Paşam, bir elbise' içi boştur.*

“Boşaltma mı, 12 Mart 1971 ile başlamaktadır. İslamizasyon ile aynı dönemdedir... İslamlaşma Tüsiad’ın politikasıdır, Fethullah ve Akepe vesiledirler. Abartmamayı öneriyorum. ”

Buraya bir not düşelim, *Yurt* gazetesinde yapılan tespit doğrudur, Hoca’nın geçmişte bazı gazeteleri “Kemalist” olmakla suçladığını da hatırladığımızı belirtelim.

TSK, ABD’nin bölgede kurmayı tasarladığı yeni düzen ve mimari yapının önünde büyük engel olarak görüldüğü için üst üste operasyonlar yedi. Özellikle general ve amiral kadrosunun neredeyse tamamına yakını hapse atıldı, mahkûm edildi. Bunun zeminini de daha önce kendisinin geçit vererek yaptırdığı askeri müdahaleleri, psikolojik savaş unsurlarıyla birlikte Türk toplumunu çaresiz kılarak, ses çıkaramayacağı şekilde önüne getirerek yaptı. Oysa **ABD’nin operasyonel unsurları o askeri darbelere zemin hazırlayan sosyal ve siyasal olayları yine kendisiyle işbirliği yapan MİT, Emniyet Teşkilatı ve Genelkurmay’ın unsurlarıyla yapmış ya da yaptırmıştı.**

Üstat gazeteci **Emin Çölaşan**, Korgeneral **Engin Alan**’la GATA’da hastane odasında **Saygı Öztürk**’le birlikte bir söyleşi yaptı, kendisine daha önce gönderilmiş olan bir mektubu da *Gözcü* gazetesinde (11 Nisan 2010, s. 5) yayınladı.

“E. Alan imzalı o mektuptan çarpıcı bir bölüm: (...) okyanus ötesinde ABD/CIA-Fethullah-AKP üçlüsü tarafından tezgâhlanan sahte ve düzmece bir kurgu ile insanların onuru ve şerefi ayaklar altına alınıyor. TSK her gün hakaretlere uğruyor. Çok gizli planlarını bile koruyamaz, tatbikat ve seminer yapamaz, üç kamyonunu yürütemez, mühimmatını taşıyamaz hale getiriliyor.

“TSK’yı bitirdikten sonra gelsin Kıbrıs, gelsin Ermenistan protokolü. ABD çekilince Irak bataklığı ve bunun öncüsü olan Kürt açılımı. Sonra gelsin ABD’nin İran planları. İşgalci T.C. Kürdistan’dan defol... Öcalan’a özgürlük... İşte size sıfır sorun!”

Balyoz davasından 18 yıl mahkûmiyet almış olan Korgeneral E. Alan, kendisini terörist yaftalamasıyla Silivri’ye attıran iradenin kim olduğunu bulmaya çalışmış. Emin Çölaşan söyleşi yaparken bu soruyu sormuş, işte cevabı: **“18 Mart törenlerinden Kolordu olarak biz sorumluyduk. Bütün program yapıldı.**

Bana Vali aracılığı ile (Başbakan R. T. Erdoğan) haber gönderiyor, 2 saat geç gelecekmiş, töreni geç başlatsınlar diyor!

“Kabul etmedim, emir değişmez dedim. O da zamanında gelmek zorunda kaldı. Konuşması bitti. Ayağa kalkmadım, alkışlamadım. Olay budur. ”

Karadenizli Temel’in dediği gibi, “Bu da bana ders olsun!” demek için vakit geç olmakla birlikte, yukarıda TSK’nın general ve amirallerinin değerlendirmelerini okuduk, o özeleştirilerde veya eleştirilerde her şey anlatılmış.

Aydınlık’ta **Yalçın Küçük** 14 Şubat 2012 tarihinde *Şeytanca* köşesinde “*Tolon- Özkan Sempozyumu II*” başlığıyla bir tartışmayı anlatırken, ‘yeni Amerikan stratejisi’ ara başlığıyla koyduğu bir teşhise parmak basıyor: “*Birkaç gün sürdü, içerde Sinan Aygün ve Erol Mütercimler sorguları vardı; arada bir Hurşit Paşa bana, ‘Ama Hoca sözümü kesiyorsunuz’ diyor... Paşa, 1990 yıllarının başında, yeni Amerikan stratejisine çok değer biçiyor; bu strateji; bir, bu bölgede bir daha yeni bir gücün oluşmasına asla izin vermemek; iki, enerji kaynaklarını mutlaka kontrol etmek üzerinedir, esası budur.*” Yalçın Hoca çok isabetli olarak, “***Bu kararlardan, Türkiye’nin zayıflatılması ve bölünmesi sonuçları çıkmaktadır,***” teşhisi ni koymuş.

1990 sonrası ABD’nin önünde iki yol vardı, bunları yapmaya koyuldu. Birincisi Türkiye’yi güya büyüterek bölgede söz sahibi yapmak, ama aslında küçültmek. İkincisi doğrudan doğruya Türkiye’yi küçültmek. Birinci yol daha tılsımlı olduğundan, AKP aracılığıyla uygulamaya koyuldular. Piyasada da, 96. sayfasından sonrasının niye yazılmış olduğuna bir anlam veremediğim ‘*Stratejik Derinlik*’ adıyla yazılmış bir “düşler” kitabı olan Ahmet Davutoğlu vardı. Fırsat bu fırsat diyerek, ona da “yürü” dediler. ABD, daha önce Libya, Tunus, Cezayir, Irak’ta hep bunu yaptı ve başarıya da ulaştı. Artık tek kaybedeni Türkiye olan Suriye’de ABD açısından şimdilik bir geriye çekiliş söz konusu, ama orada da farklı bir Kürt oluşumu yaratma peşindeler. Rusya ile bölgeyi paylaşımında anlaştıkları an, adı ve formülünün yani siyaseten şeklinin hiç önemli olmadığı bir “Kürdistan devleti siyasi haritada yerini alacaktır.

Türkiye’de benzer senaryoyu uygulaması “eski ordu” varken olanaksızdı, şimdi “yeni ordu”yu yine Türk Genelkurmayına kurdurarak artık uygulamanın daha kolaylaşacağını düşünüyorlar. Washington’un 1991’den itibaren düşündüğü, tasarımını 1996’da yaptığı, Pentagon’un 1999’da geliştirdiği Türkiye siyasi yaşamına ve TSK’ya yeni düzen verme stratejisi başarıya ulaşmıştır. Bana göre tüm yaşananların özü budur.

ABD Hem Balyoz’da Hem de Ergenekon’da TSK’yı Hezimete Uğrattı

5 Ağustos 2013 tarihinde Ergenekon davası mahkeme heyetince bitirildi. **Bu aslında TSK’nın da bitirilişi demektir.** 19 sanık ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkûm oldu. Yalnızca 21 sanığa beraat verildi.

Cemaatin yayın organı olarak bilinen televizyon kanalları ve gazeteler ile *Aksiyon* dergisi altı yıl boyunca önce operasyonlara, ardından davaya doğrudan taraf ve müdahil oldular. Acaba hangi misyonun gereği olarak? Elektronik medya anında verse de, “tarih” bu tür soruların yanıtını ne yazık ki hemen veremiyor.

Aksiyon, 12 Mayıs 2001 tarihli sayısında şöyle bir kapak yapmıştı: **“Yeniden Yapılanmanın Aktörü ERGENEKON.”** Bundan sonraki süreci adım adım oya gibi işlediler.

Yalnızca *Aksiyon* dergisi ve *Zaman* gazetesi değil *Star* ve *Yeni Şafak* gazeteleri de olacak olan her şeyi önceden biliyorlardı!

Yasayla ortadan kaldırılmış olan Özel Yetkili Mahkemenin 5 Ağustos 2013 tarihinde verdiği mahkûmiyet kararlarını, 24 Mart 2008 tarihinde *Star* gazetesi “iddianameyi” yayınlayarak vermişti. Burada dikkatimizi çekmesi gereken nokta, iddianamenin 20 Temmuz 2008 tarihinde yayınlanacağıdır.

Star’ın manşeti şöyleydi: **“Ergenekon’a müebbet yolu”**... *Star* gazetesinin Haber Merkezi imzalı yazısında, soruşturma kapsamında tutuklu bulunanlar hakkında; *“halkı hükümete karşı kışkırtmak, terör örgütü kurmak veya üyesi olmak, devletin*

gizli belgelerini bulundurmak suçlarından müebbet hapis cezası ile 3 yıldan 43 yıla kadar değişen sürelerde hapis cezası isteneceğini” yazıldı. Hangi ceza maddelerinin uygulanacağını, kime ne ceza verileceğini yazdılar. *“İddianame 15 gün içinde hazır olacak. Çete üyeleri için TCK’nin 313, 314 ve 317’nci maddeleri kapsamında ceza talep edilecek,”* ifadelerini kullanan **Star**’ın hem iddianamenin hazır olacağı tarihi kesin olarak bildir-mesi hem de bu iddianamede neler olduğunu yazması kafaları karıştırdı. Haberde ayrıca, *“Ergenekon terör örgütüne yönelik soruşturmayı yürü-ten İstanbul Cumhuriyet Savcılarının Ümraniye’de ele geçirilen el bom-balarını, Danıştay saldırısını, Necip Hablemitoğlu cinayetini tek bir dos-yada birleştirecekleri öğrenildi,”* denildi.

Silivri’deki özel mahkeme, daha ilk ağızda *“asrın davası”* başlığını atan ve ardından da *“Ergenekon terör örgütü”* tanısını koyan **Aksiyon** der-gisinin 13 Ekim 2008 tarihinde yayınladığı infaz kararını ilan etmiş oldu.

Aksiyon’un bu sayısının (13 Ekim 2008) kapağı **“Ergenekon davası Başlıyor, Silivri’den Çıkış Var mı?”** başlığıyla çıkarken, iç kapaktaki başlıkta ise **“Asrın davası başlıyor”** manşeti atılmıştı.

Metni okuduğumda her zaman yaptıkları gibi benim ağızımdan çıkma-yan tümceler de yer aldığı okunmaktadır.

Üçüncü Bölümde tüm ayrıntısıyla mahkemede anlattığım General Memduh Ünlütürk’le karşılaşmam ve konuşmama rağmen, şunları yazmakta sakınca görmemişler: **“Mütercimler, Ergenekon için, ‘Anlatamayacağım çok büyük bir hadisedir, muazzam bir devlet örgütüdür’** ifadesini kullandıktan sonra üç nüshası olan bir belgeden bahseder. Yani Ergenekon yapılanması-nın belgesinden. Bunun birinin kendisinde olduğunu ve ölene kadar gizli kalacağını söyler. Diğer bir nüshanın banka kasasında gizlendiğini anlatır ve **‘Benden sonra birileri doğru olduğuna kanaat getirirse açıklar’** der.”

Yalnızca *Aksiyon* mu? *Sabah* gazetesinde **Nazlı Ilıcak**, Kontrgerilla, Susurluk, Ergenekon” başlığıyla yazdığı (25 Mart 2008) köşe yazısında önce, *“Ergenekon, devlet içinde devlet. Başlan-*

*gıçta, NATO üyesi ülkelerde komünizmle mücadele etmek için kurulduğu belirtiliyor: Her ülkede yerel adlar alıyor. **İtalya'da Gladio, Türkiye'de Ergenekon.** Genel bir isimle Kontrgerilla da denebilir, " diyor.*

Her kitapta bulunabilecek doğru bilgilerden sonra, benim adımlı ifade eden Nazlı Hanım'ın yazısı şöyle devam ediyor: "*Mesela, 12 Mart sonrasında, hedefteki adam Ecevit'ti ve **'kontrgerilla'**nın mevcudiyetini onun ağzından öğrenmiştik. Fakat neydi bu kontrgerilla? Özel Harp Dairesi miydi? Tam anlaşılamadı.*

*"**Ergenekon** ismi, emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk, Denizci Binbaşı Erol Mütercimler'e üyelik teklifi götürdüğü zaman ilk defa duyuldu. Ünlütürk, Mütercimler'e, bu örgütün, hükümetin, parlamentonun ve bürokrasinin de üstünde olduğunu anlatmıştı. Ziverbey Köşkü'nde, içlerinde İlhan Selçuk'un da bulunduğı '9 Mart darbecilerine' işkence yapanların komutanı Memduh Ünlütürk'tü."*

Artık ne diyeceğimi şaşırmış durumdayım. **Nazlı Ilıcak'**ın yazısındaki, "**Erol Mütercimler'e üyelik teklifi götürdüğü zaman...**" ifadesi tamamen yanlış, gerçekte zerre kadar ilgisi yoktur. Bunu hiçbir yerde kesinlikle söylemedim. Mahkemede yaptığım savunma ortada duruyor. Üçüncü Bölümde tüm ayrıntısıyla okudunuz. *Aksiyon* (kaleme alan Haşim Söylemez), "Biz de bir yerden alıntı yaptık," şeklinde bahane öne sürebilir, ama bu, yalın gerçeği de, yalandan yazılmış sanal gerçeği de değıştirmez ki.

Hem iddianame hem de mütalaa aynen bu yazıda olduğu gibi, söylemediğim sözlerle, yapmadığım telefon konuşmalarıyla, hiç tanımadığım kişilerle irtibat ve iletişim yalanlarıyla dolduruldu. Yalnızca ben değil, yüzlerce kişi aynı şeylerden muzdarip olduğunu söyledi.

Aksiyon (13 Ekim 2008, sayfa 42-53): "Ergenekon'dan çıkış, Türk tarihinin en eski destanlarından. Ancak Türkiye, bambaşka bir Ergenekon'la karşı karşıya. **Söz konusu olan bir terör örgütü.** 20 Ekim'de örgütün yargılanaacağı dava başlıyor. Yer ise Silivri'deki özel mahkeme. **Silivri, Türkiye için çıkışın sembo-**

lü mü olacak, yoksa oradan çıkanlara mahkûm mu kalacak?"

Son cümleye bir kez daha dikkatinizi çekerim. Bu, açıkça, **oradan kimse çıkarılmasın demektir!**

Nitekim mahkemenin kararı aynen böyle oldu. Tutuklu tutuksuz tüm sanıklara, "Silivri'den çıkış yok!" dediler.

6 Ağustos 2013 günlü gazeteler çeşitli başlıklarla çıktı. Ama bana göre hiçbiri doğru başlığı atmamıştı.

Doğrusu, **"ABD'nin intikamı, TSK'yı ağırlaştırılmış hezimete uğrattı."** Sekiz sütuna manşetiyle olmalıydı.

Ergenekon davasının en kuvvetli savunucusu olan *Aksiyon* dergisinde Ali Bayramoğlu, Yaşar Büyükanıt'ın, ordunun itibar kaybının derinleşmesine yol açan isim olduğunu belirttikten sonra, İlker Başbuğ hakkında şunu yazdı (*Aksiyon*, sayı 796, 8-14 Mart 2010, s. 31):

"Türk Silahlı Kuvvetleri açısından kritik bir anda İlker Başbuğ devreye girdi.

"Ordunun değişimin nesnesi ve öznesi olmasının çapı büyümüş ve niteliği değişmişti. Askere yönelik sorgu, sual dönemi ve yargı süreci başlamıştı. "

"Başbuğ, bu süreci yönetmekte ciddi sıkıntılar yaşadı. Güne göre direnç politikasını devreye soktu, güne göre orduyu yeni duruma uyarlamaya gayret ettiğini ima etti."

"Demilitarizasyon sürecini şu ana kadar 'yönetmekte' başarısız olduğu söylenemez..."

Buna rağmen sonuç ne oldu? **Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ terör örgütü yöneticiliğinden müebbet hapse mahkûm edildi.** İster tarih affetsin ister affetmesin, Yargıtay'dan ne sonuç çıkarsa çıksın, artık bir önemi yok.

Başbuğ kararı şöyle yorumladı (*Sözcü*, 8 Ağustos 2013, s.10): *"Karardan önce de sonra da rahat rahat uyudum. Ama bu kararı verenlerin rahat uyuyabildiklerini düşünmüyorum. Mahkeme Başkanı kararı okurken sesi titriyordu. "* İlginç cümlesi de şuydu: ***"Gün gelir bana sorulanlar Başbakan'a da sorulabilir."***

İlker Başbuğ gerçekten entelektüel olarak iyi yetişmiş, farklı bir genelkurmay başkanıydı. Göreve ilk getirildiğinde *Haber-*

türk ekranından dile getirdiğim, internet gazetesinde yazdığım için şimdi de rahatlıkla savunuyorum.

Vatan gazetesinde **Ruhat Mengi**'nin kendisiyle yaptığı ve üç gün süren (21-22-23 Mart 2010) söyleşisinde bir soru üzerine verdiği yanıt, daha sonra yaşadıklarında uğradığı hayal kırıklığına ışık tutmaktadır. 22 Şubat'ta TSK mensupları operasyon yedi, gözaltılar ve tutuklamalar yaşandı.

Mengi: "Peki aynı gün, efendim, aynı hafta 66 gözaltı ve bu kadar çok tutuklamanın da aynı gün içinde yapılması nasıl bir duygu yarattı sizde? O hafta içinde sessiz kalmanız, üçlü zirveden sonra açıklama yapmamanız yanlış yorumlara bile sebep oldu. Baykal'ın çıkışları oldu, acaba nasıl bir durum?"

Başbuğ: "Şimdi haklısınız, yani şimdi 66 kişi değil mi."

Mengi: "Evet, o hafta içerisinde 66 kişi gözaltına alındı ve bir kısmı tutuklandı.

Başbuğ: "Tabii ki ciddi bir durum yani karşılaştığımız. Bu olaya biz sadece 38 arkadaşımız açısından da bakmıyoruz. Bu 38 arkadaşımızın aileleri..."

Mengi: "Özellikle o 39 kişinin tutuklanması olayında, aralarında muvazzaf askerlerin oluşu kurumu suçlamak anlamına gelmez diyor musunuz?"

Başbuğ: "Rakam çok ciddi. Bunun bir noktada kişisel boyutta olduğunu söylememizin de pek gerçekçi olmayacağı kanaatindeyim."

Söylediğim gibi, bu söyleşi üç gün sürdü ve oldukça geniş kapsamlıydı. R. Mengi'nin kritik sorusuna verdiği yanıtla, bana göre, **İlker Başbuğ, güçlü, irade sahibi ve personelinin koruyan, koruyabilecek bir genelkurmay başkanı portresi çizmekten çok uzaktır.** Sanıyorum bu röportajın yarattığı psikolojik baskıyla daha sonraları bazı stratejik yanlışlıklar yapmıştır. Örneğin, "Kozmik Oda" arattırılması bunların başında geliyor. Gerçi bu konuda bir açıklaması oldu, ama söylediklerine kendisinin de inandığını hiç sanmıyorum.

Burada yeri gelmişken büyük ustalardan **Kurtul Altuğ**'un *Aydınlıkta* anımsattığı bir tarihi olay, tam da bu kozmik oda sorununda yerine oturacaktır. K. Altuğ'un makale başlığı, "**Harbiye Nezareti'nin de kozmik odaları açılmıştı.**"

(...) 1914 ve 1919 arasında yine Türkiye'yi parçalamak isteyen güçler bugün yaşadıklarımıza benzer projeler sahneye koymuşlardı. Gene karşılarında subaylardan oluşan ciddi bir güç bulunuyordu: İttihat ve Terakki. Ordunun önde gelen isimleri tutuklanmıştı, işin uygulayıcısı İngilizler İttihat ve Terakki subaylarının ve bazı kurumların 'darbe planladıklarını' ileri sürüyordu. Gelecekte tehlikeli olacağı kabul edilen genç ve okullu subayların rütbeleri indirildi. Emekli edilen alaylı subaylar tekrar orduya alındı. Emekli askerlerin kurduğu 'Nigehban Cemiyeti', zamanın bugünküne benzer yandaş basını okullu subaylara ağır hakaretler ediyorlardı. Onlar 'haydut başlarıydılar. Darbeciydiler!' **Bugün bile süregelen İttihat Terakki husumetinin nedenini anlıyorsunuz değil mi? İttihatçı subaylar Cumhuriyete giden yolu açmışlardı. Hataları yok mudur? Elbette vardır. Ama bilelim ki onlar da bugünküler gibi vatansever subaylardı.**

İngilizler adı 'Tetkik-i Hesabat ve Seyyiat Komisyonu' olan bir komisyon kurdurdular ve Harbiye Nezareti'nin kozmik odalarına girip tüm belgeleri didik didik ettirdiler. Osmanlı paşaları buna razı oldular.

O dönemin gözde partisi adı 'Hürriyet ve İtilaf Partisi' olan liberal-dinci ittifak partisiydi.

Tarih 4 Mart 1919.

Hürriyet ve İtilaf Partisi Damat Ferit Paşa başkanlığında hükümeti kurmuştu. Ulusal kongrenin başkanı Dr. Esat ve onun gibi saygın ulusalcılar, 2008 Ergenekon sanıkları gibi gece yarıları pijamalarıyla evlerinden alındılar. Ordunun önde gelen isimleri tutuklanınca İngilizler bu kez darbe hazırlıkları yapıldığını yeniden gündeme getirmişlerdi. İngilizler ve Fransızlar jandarmanın yönetimini bile kontrollerine almışlardı.

Şimdi 31 Mart'a kadar varan bu dönemi de bir kenara not edin ve Silivri'yi, Hasdal'ı hatırlayın."

K. Altuğ'un tarih dokusu dolu yazısıyla, R.Mengi'nin sorusuna verilen Başbuğ'un yanıtı ile, *Hürriyette* 9 Ağustos 2013 te yayınlanmış olan aşağıda okuyacağınız mektubundaki siteme ayna tutmak istedim.

Ayna tutmaya devam edeyim, **Ali Türkşen**'in kitabında (*Kardak'ta Kahraman Hasdal'da Esir, s.151*) anlattığına hiç yorum yapmayacağım: **"SAT Grup Komutanlığı civarında 21 Nisan'da başlayan Poyrazköy kazıları sonrasında Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ bu olaylara karıştıklarını düşündüğü SAT Grup Komutanlığı'nın kapatılmasını ve personelinin başka birliklere dağıtılmasını istemişti."**

Tümamiral Semih Çetin (*Bir İhanetin Öyküsü, s. 167*) tutuklandıktan aylar sonra Hasdal'a gelen iki önemli ziyaretçiyi anlatırken, kendisine, "Neredeyse bütün mesaimizi bu işlere ayırıyoruz," şeklinde açıklama yapan kişiyi şöyle suçlamaktadır: **"Olayların bu noktaya gelmesinin bir numaralı sorumlusu olarak Genelkurmay Adli Müşaviri Tuğgeneral Hıfzı Çubuklu'yu görüyorduk. Süreci iyi okuyamamış, TSK personeline karşı açılan ve aslında askeri mahkemelerce yürütülmesi gereken söz konusu davalardaki bunca hukuksuzluğa rağmen komutanlara, 'Bu davalar askeri yargının yetkisinde değil, hukuk sürecinde her şey çözümlenir' diye telkinde bulunmuş, bunca insanın haksız yere tutuklanmasına yeşil ışık yakmıştı. (...) Asıl kızgınlığım ise görevini gereği gibi yapmamasından kaynaklanıyordu. (...) Karargâhın şaşkın bir halde olduğu belliydi. Geldiğimiz noktaya şaşırmamak gerekiyordu."**

Bu anlatılanları okuduktan sonra ne yorum yapacaksınız ki! Ordunun niçin bu denli kolay operasyon yediği, Silahlı Kuvvetler mensubu yüzlerce muvazzaf subayın neden bu kadar kolayca hapse tıklandıkları açıkça ortaya çıkıyor zaten. **Kendisinin entelektüel birikimine ve güçlülüğüne karşın İlker Başbuğ dönemindeki karargâhın zayıflığı, kifayetsizliği ve miyopluğu çöküşü kolaylaştırmıştır.**

Bahriye Albay **Ali Türkşen**'in kitabından (s. 309) çarpıcı bir saptama da "askeri casusluk, fuhuş, şantaj" suçlamalı davayla ilgili: **"Davanın askeri casusluk olarak değerlendirilen kısmı tam bir felaketti. Felaketin kaynağı ise Genelkurmay Başkanlığından başkası değildi. Çoğu bu davada yargılanan personelin bilgisayarlarında tespit edilmemesine karşın hukuksuz olarak el konan dijital materyaldeki askeri doküman ve evrakın gizliliği Genel**

kurmay Başkanlığı tarafından yanlış değerlendirilince, dava sonunda neredeyse sanıkların tamamı bu değerlendirmeler nedeniyle hüküm giydiler. ”

Yukarıdaki değerlendirme açıkça gösteriyor ki, Genelkurmay (İlker Başbuğ ile Işık Koşaner dönemi ve başdanişmanı adli müşavir Hıfzı Çubuklu) tüm refleksini yitirmiş, ne yapacağını bilemez, şuursuz hale gelmiş. Bunu okuduktan sonra Silivri’deki mahkemenin verdiği karara kızsan ne olur, kızmanan..!

Genelkurmay eski Başkanı İlker Başbuğ, Ergenekon davasında aldığı müebbet hapis cezası sonrası duygularını *Hürriyet’e* (9 Ağustos 2013) yazdığı mektupta anlattı.

Genelkurmay Başkanı Necdet Özel’e, “Sessizliğiniz sürecektir mi?” diye soran ve “İnsan asılacak olsa bile bunun bir asaleti, kuralı ve insana gösterilen saygı içinde olması gerekmez miydi?” diyen Başbuğ’un kendisine verilen müebbet hapis cezası sonrası hem mahkeme salonunun içini hem de duygularını anlattığı tarihi mektubu şöyle:

İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, sanık yakınlarının ve seyircilerin 5 Ağustos 2013 günü yapılacak karar duruşmasına alınmayacağı yönünde bir karar aldı. Bu kararın duyulması, ülkede zaten mevcut olan gerginliğin daha da artmasına neden oldu. Karar usul yönünden de hatalıydı. Karar açık duruşmada açıklanmalı ve gerekçeleri de kamuoyuna belirtilmeliydi. Ancak, bu noktalar mahkeme için önemli değildi. Duruşma saat 09.00’da başlayacaktı, öğlen vakti başladı. Salon, milletvekilleri, basın mensupları ve avukatlar tarafından doldurulmuştu. Salonda, anormal derecede emniyet tedbirleri alınmıştı. Avukatlar ile sanıklar arasında jandarma ile adeta etten duvar örülmüştü. Avukatlar, sanıkları görebilmek için sıraların üstüne çıkmıştı. Acaba kendi ülkemizde mi yargılanıyorduk, yoksa düşman bir ülkede mahkeme karşısına mı çıkarılmış idik? Yoksa mahkeme bizi düşman olarak mı görüyordu? Özellikle, mahkeme sanıkların ne yapacağını bekliyordu? Tablo gerçekten acı, vicdanları rahatsız etmesinin ötesinde vahimdi.

Mahkeme başkanı duruşmayı açtı. Hükmü açıklayacaklarını söyledi. Avukatların sözlerini, çağrılarını, dinlemedi, duymadı. Konuşurken sesi gergindi, rahat değildi, endişeli görünüyordu. Sanıklar ise genel olarak rahat ve sakin idiler. En azından öyle görünmeye çalışıyorlardı. Bir kısmı kendileri için verilecek karardan emindiler, bir kısmı ise, belli etmemelerine rağmen verilecek karara ilişkin olumlu ümitler taşıyorlardı. Mahkeme başkanı, kararın ayakta dinleneceğini, ancak rahatsız durumda olanların oturabileceklerini söyledi ve kararı okumaya başladı. Salonda büyük bir uğultu vardı. Söylenenler anlaşılmıyordu. Ön sıradakiler oturuyordu. Gerilerde olanların bir kısmı ise okunan kararı işitebilmek için ön sıraya yanaşmış ve orada büyük bir yığılma oluşmuştu. Birisinin elinde de bir Türk bayrağı vardı (Albay Hasan Atilla Uğur -E.M.). Ön sıraya yanaşmış, eliyle kulağına destek sağlayarak, hakkında verilen hükmü anlamaya çalışan fakat anlayamadığı veya tam işitemediği için hakkındaki kararın bir defa daha okunmasını isteyen sanıkların (İbrahim Şahin -E.M.) olduğunu gördüm. Hüküm açıklama tuta-nağı, sanık isimlerine dayanılarak harf sırasına göre hazırlanmıştı.

Ancak, okunma sırası bilerek karıştırılmıştı. İsimler, adeta tombala torbasından çekilerek çıkıyordu. Kamuoyunun dikkatini çekebilecek isimler sonlara bırakılmış ve birbirlerinden ayrılmıştı. Örneğin benim ismim Mehmet Haberal'dan hemen sonra 163. sırada olmasına rağmen, daha sonraki sıralara alınmıştı. Sanıkların, isminin ne zaman tombala torbasından çıkacağını beklemesi adeta bir işkenceye dönüştürülmüştü. Bu tablo, 21. yüzyıl Türkiye'sini çok gerilere götüren bir şekildeydi. İnsan asılacak olsa bile bunun bir asaleti, kuralı ve insana gösterilen saygı içinde olması gerekmez miydi? Hakkımda açıklanan kararı, yakınlarımların olmadığı salonda, sakin olarak dinledim. Diğer kararların da okunmasını dinlemeye devam ettim. Ancak, ne zaman ki sanık Osman Yıldırım hakkındaki beraat kararları okundu, artık o salonda

bulunmanın kendi şahsiyetime hakaret olacağım düşünerek kalktım ve kararı alkışlayarak salonu terk ettim. Buraya kadar sizlere 5 Ağustos günü mahkeme salonunda yaşananları, ortaya çıkan çirkin, acı, insafsız, insan haysiyetini yerle bir eden durumu anlatmaya çalıştım.

(...) Görüleceği gibi; Genelkurmay Karargâhı'nda bulunanların bir kısmı terör örgütü yöneticisi, diğerleri ise terör örgütü üyesi durumundadır. Yani Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Başkomutanlık Karargâhı bir terör örgütü karargâhıdır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Komutanı ise terör örgütü yöneticisidir. Şimdi, burada duralım, nefes alalım ve haklı olarak şu soruları sorayım: Başbakan 1 Şubat 2013 günü Habertürk televizyonunda şöyle konuştu: "Evet, diğer generallerimiz emekli olsun, muvazzaf olsun, yani hiçbirisine bir defa kalkıp da, yani bir alışılmış anlamda bir 'terör örgütü mensubu' demek bir defa çok ciddi bir yanlıştır, yani bu affedilemez. Yani şu an kendileri bulundukları makam itibarıyla, yani kendilerini sağlam da görseler dahi tarih onları affetmez. TSK bir örgüttür ama terör örgütü değildir. Anayasal bir örgüttür." Oysa, 13. Ağır Ceza Mahkemesi, bu konuşmadan neredeyse 6 ay sonra vermiş olduğu kararla, Genelkurmay Başkanlığı Karargâhı'nda üst düzey görev yapanların bir bölümünü 'terör örgütü üyesi, ' başta Genelkurmay Başkanı olmak üzere bir bölümünün ise 'terör örgütü yöneticisi' olduklarına karar verip açıklamıştır. Bu durumda akla şu gelmez mi; yasama organında, yani TBMM'de çoğunluğu ellerinde bulunduranlar ama mahkemenin yaptığı bu tarihi hatayı önlemek üzere gerekli yasal düzenlemeleri bugüne kadar yapmayanların ileride de yapmamaları halinde, onlar hakkında ne düşünülecek, neler yazılacaktır?

(<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/24486537.asp> 9 Ağustos 2013)

Başbuğ tüm yazdıklarında çok haklı. Ancak bir askeri hukukçunun, Hava Kuvvetleri Komutanlığı Askeri Mahkemesi Başsavcısı Hava Askeri Hâkim Albay Ahmet Zeki Üçok'un, 11

Ekim 2011 tarihinde yaptığı savunmada İlker Başbuğ ve Yaşar Büyükanıt hakkında söyledikleri zehir zemberek suçlamalardı: “Askeri yargıyı ısrarla soruşturmaların dışında tutmuştur. Sayın Başbuğ’un dönemi, kanaatimce, TSK tarihinde, personelinin en acımasız hukuksuzluklara, aşağılanmalara ve zulümlere maruz kaldığı dönem olmuştur. Bu süreci Genelkurmay Başkanlığı ve Adli Müşavirliği ne yazık ki iyi yönetememişlerdir. Bu krizi yönetemeyişlerinin yanı sıra, Büyükanıt ve Başbuğ döneminde yapılan değişikliklerle askeri mahkemelerin bütün yetkileri elinden alınmış ve adeta görev yapamaz hale getirilmeye çalışmışlardır.”

Savunmasını Kuvvet Komutanlarına mektup yazdığından da bahsederek devam eden Üçok’un açıklamaları subayların neden bu duruma düştüğünün açık delilidir.

Konuyu dağıtmak istemiyorum, ancak bu kitap bir döneme tanıklık etmek amacıyla yazılıyor oluşu nedeniyle, Başbuğ’un genel tavrının anlaşılması bakımından kendi yaşadığım bir olayı anlatmak zorundayım. Gözaltından geldim, İstanbul Ticaret Üniversitesinde, Mersin Çağ Üniversitesinde ve Yeditepe Üniversitesinde hocalığım devam ediyordu. Genelkurmay Başkanlığı “terör, güvenlik, demokrasi” konulu bir konferans düzenlemişti. Beni öneren Prof. Esat Arslan’la birlikteyken Ankara’dan Genelkurmay’dan arayıp konuşmacı olup olmayacağımı danıştılar. Ben de, “Evet, olurum,” dedim. Aradan kısa bir süre geçti, bir kadın binbaşı aradı, çok utandığı sesinden belliydi. Özet olarak şunu anlattı: Başbuğ listede benim adımla görünce, gözaltına alınmış bu kişiyi neden davet ediyorsunuz diyerek, adımın üstünü kalemle çizmiş. Subay, çok kültürlülük konusunda konuşacağımı söylemiş, ama Başbuğ onaylamamış. Daha önce bir nedenle yardım ettiğim koordinatör subay da bir bahane yaratıp öteki sivil konuşmacıları da iptal ettirmiş. Sonunda Başbuğ, panelin tamamen iptalini emretmiş. Tabii ki bu kişisel bir olay, ama bir hüküm yürütmemizi kolaylaştırır diye düşündüm!

İlker Başbuğ’un mektubunun son bölümlerini de yazacağım, ama araya saygı duyulan bir sivil hukukçunun Silivri’deki mahkemeye ilgili görüşünü girmeliyim ki, Başbuğ’un mektu-

bundaki ortaya koyduklarının aslında haklı ve yerinde olduğu daha berrak olarak görülebilsin.

Mahkemenin, salonunu halka kapatarak ilan ettiği kararlar hiç kimseyi tatmin etmedi, halkın vicdanında kabul görmedi. Bu kararlar hakkında çok sayıda uzman görüş bildirdi. Bunların arasında, **“Bu kararı içime sindiremedim,”** ve **“Mahkeme örgüt tespit etmez,”** diyerek, görüş bildiren çok önemli birisi vardı.

Bu kişi, davayı başlatan, ama bir süre sonra muktedirlerin istediği gibi davranmayan ve Düzce’ye yargıç olarak gönderilen, Ergenekon mahkemesinin ilk başkanı Koksal Şengün, SÖZCÜye konuştu (Saygı Öztürk, 8 Ağustos 2013, s.10):

“Genelkurmay Başkanını düşünün, yıllarca bu ülkede ordu komutanlığı yapmış, Genelkurmay 2. Başkanlığı görevinde bulunmuş, sonra Genelkurmay Başkanlığı’na getirilmiş, üstelik aynı başbakanla yıllarca birlikte çalışmış ve sonunda siz onu örgüt lideri diye yargılıyorsunuz. Genelkurmay Başkanına örgüt lideri gibi ceza verilmesi hesaba uymuyor. Bunu kimseye izah edemeyiz. Çok sivri bir örnek olduğu için Genelkurmay Başkanını söyledim. Yoksa çok sayıda isim aynı durumda.

*Benim hukuk anlayışına göre söylüyorum: **Mahkeme ‘silahlı örgüt tespit ettim’ diyor. Mahkeme örgütü tespit etmez. Silahlı terör örgütü olup olmadığını tespit etmek devletin işidir.** Devlet bunu tespit eder, mahkemeye bildirir.*

Hiçbir kurumun arşivinde, bilgi dağarcığında olmayan bir örgütü siz nasıl silahlı terör örgütü olarak kabul edersiniz?

Örgütün dayanağı ne? Nereden geldi bu örgüt? Ancak karar yazıldığında ortaya çıkar. Böyle bir örgüt olduğuna ilişkin karar açıkçası bana çok ters geliyor. Ne deniliyor? Derin Devlet Örgütü. Peki ‘Derin Devlet Örgütü’ araştırıldı da bugüne kadar ne bulundu? Derin Devletin neyini bulduk, hangi ölümü, hangi adam kaçırmayı, hangi haraç alma olayını ortaya çıkarttık.

Nerede bunlar? Derin Devletin faili meçhulleri vardı, hangisi aydınlatıldı? Artı bizim dosyamızdaki sanıklarının hiçbirisi hakkında ‘adam kaçıрма’, ‘öldürme’ ile ilgili suçlama olmadığı gibi buna göre mahkeme-ye sevk maddesi olan sanık da yoktu. Peki

bu nasıl örgüt oluyor? Eğer böyle bir örgüt varsa yarısı olmasa bile yarısının aydınlatılması gerekirdi. O da yok.

Ben 25 yıl DGM’lerde, özel yetkili mahkemelerde çalıştım. Yıllarca davalara baktım. Bugüne kadar bu kadar tartışması olan başka bir davaya şahit olmadım.

Kararların açıklanacağı son duruşmaya sanık yakınlarının alınmaması kabul edilecek bir şey değil. Bir terör örgütünün eylem yapacağı ihbarı yapılmış. Açıkçası mahkemenin sanık yakınlarını almaması kararma da üzüldüm. Bu kadar konuşmalar yapılıyor, yasaklar getiriliyor. İnsan bu kadar halkından korkar mı? Yargılama yapılan makamda başıma taş bile atılsa yerimde dururum. Sanık yakınlarının başıma taş atacağını bilsem bile yine içeri alırdım.

*Sanık yakınlarının alınmaması yasal bir eksikliktir. Mahkeme kararı aleni okunur. Bana göre isteyen kişi duruşmaya girebilmeliydi. Kimden korkuyoruz, niçin korkuyoruz? Unutmayalım biz millet adına, vatandaş hakkında karar veriyoruz. O yüzden korkacak bir durum bana göre asla yok. **Milletinden niçin korkacaksın, çekineceksin.***

***Yargı sistemi böyle gitmez. Bu sistem sakatlandı.** Bunun için her şeyden önce düşüncelerin değişmesi gerekiyor. Medeni Hukukumuzu düzenleyen eski Mecelle Kanunu vardı. Orada hâkimin tarifi ve onda bulunması gereken özellikler vardı. Hâkim değiniz işte o yazılanları uhdesinde toplayan kişidir.”*

*Daha önce **Mustafa Mutlu**’yla telefon konuşmasını okuduğumuz yargıç **Koksal Şengün**, **Saygı Öztürk**’le söyleşisini şöyle bitiriyor: “İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanıyken, beni Bolu’da görevlendirdiler. Daha sonra da ceza verdiler ve şimdiki görev yerim Düzce Hâkimliği. Bu yapılır mı? Ama yapıldı. İşte son dönemde yaşadıklarım beni kanser hastası etti. İki yıldır akciğer kanseriyle mücadele ediyorum ve mesleğimin 38. yılında bu ay sonunda emekliye ayrılmaya karar verdim. ”*

*Mahkemeye karşı hakaret kabul edilen bir savunmasında (26 Şubat 2012 tarihinde yapılan duruşma) **Doğu Perinçek** şunu söyledi: “Hesaplaşmaya gelindiğinde bu tertipte rol alan ve yasaları çiğneyen hâkimler ve savcılar Türk yargısının karşı*

sına oturtulur. Ayağıımıza kapansanız kimse sizi affetmeyecektir. Suçlarınız büyüktür. Bu adaletsizlikleri yapanların gecelerinin korku içinde geçtiğini biliyorum. Siz de biraz hâkim onuru olması gerekmez mi? Ayarlanmış olmayı kabul ediyor musunuz? Sizi ayarladılar mı? Sizin yerinize 3 çoban oturtun, 2 gün sonra fasa fiso der.” (Zaman, 8 Ağustos 2013, s. 5)

Bu davada bu türden hakaret içeren çok sayıda konuşmalar yapıldı. Artık dava bitti, hüküm kurdular, mahkeme heyetinin ve herkesin şimdi düşünmesi gerekiyor; toplumda neden ikiye bölünme oldu sorun?

İlker Başbuğ’un *Hürriyet*’teki bu mektubunu okuyunca, yine aynı gazeteden Ahmet Hakan’a gönderilen başka bir mektup aklıma geldi. Bu mektubu *Vatan* gazetesinden (24.07.2008) Mehmet Tezkan da yayınladı.

Mektupta isim verilmemişti, ama o günkü Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt’a sitemdi.

Ergenekon soruşturması nedeniyle tutuklanan Hurşit Tolon ile Şener Eruygur, Avukat Aytekin Erol’a kısa bir not yazdırıp, Ahmet Hakan’a ulaştırmışlardı.

Biz içeride huzurlu, onurlu ve alnımız açık olarak yüce Türk adaletinin tecellisini bekliyoruz. Ya dışarıdaki bazıları? Onlar ne durumdadılar acaba?

Yanlı basın ve bilinen temsilcileri tarafından boynumuza ‘bombacı’, ‘suikastçi’, ‘darbeci’ yaftaları takılmak istenmektedir.

Bu çamurlar, bu haksız ve mesnetsiz karalama kampanyalarıyla kırılan onurumuzu, aile şerefimizi ve haysiyetimizi kim koruyacak diye merak ediyoruz.

Sadece ve sadece yasalarımızın güvencesi altında olduğumuzu düşünüyoruz.

Eğer isterlerse acınacak halde olanlara buradan destek verebiliriz.

Başbuğ’dan Özel’e, “Niye susuyorsunuz?” sorusu üzerine yanıt gecikmeden geldi. “Necdet Paşa ikili görüşmelerde konuştu.” 10 Ağustos 2013 tarihli *Milliyet* gazetesinde yayınlandı.

Milliyet gazetesi genel yayın yönetmeni Fikret Bila, İstan-

bul 13. Ağır Ceza Mahkemesinde darbe girişimiyle suçlanarak müebbet hapse mahkûm edilen 26. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un, halen Genelkurmay Başkanlığı görevini yürüten Orgeneral Necdet Özel'i eleştirmesini askeri kaynaklara sordu.

Fikret Bila aldığı yanıtları yazdı:

"Hem askeri hem de sivil çevrelerle yaptığım temaslar sonucunda aldığım yanıtları özetlersem, Necdet Özel Paşa açısından yanıtın, 'Hiç susmadık ki' olduğunu söyleyebilirim."

"Aldığım yanıtlardan biri şu oldu: 'Genelkurmay Başkanı'nın kamuoyuna açıklama yapmamış olması, sustuğu anlamına gelmez. Dışarıdan sessiz görünebilir ama hemen her gün bu konuya mesai ayırmış ve yetkili muhataplarıyla yaptığı resmi ikili görüşmelerde de İlker Paşa başta olmak üzere komutanlara yöneltilen suçlamaların kabul edilemez olduğunu, uzun tutukluluğa çare bulunması gerektiğini hep yüksek sesle söylemiştir. Siz sanıyor musunuz ki Sayın Cumhurbaşkanı'nın ve Sayın Başbakan'ın İlker Paşa'yla ilgili olarak yaptıkları açıklamalarda Özel Paşa'nın iyi ilişkilerinin ve verdiği bilgilerin hiç payı yoktur? Özel Paşa'nın sesi belki dışarıdan duyulmuyordu ama devlet katında duyması gereken yetkililer hemen her gün duyuyorlardı. Bu bakımdan Genelkurmay Başkanı'nın, komutanlara yöneltilen suçlamalar, tutuklu yargılanmaları ve nihayet verilen ağır cezalar karşısında sessiz kaldığını düşünmek haksızlık olur. Özel Paşa samimiyetle her fırsatta duyduğu derin üzüntüyü yansıtmış; bir Genelkurmay Başkanı'nın terörist ilan edilmesinin, TSK'nın terör örgütü olarak gösterilmesinin kabul edilemeyeceğini yüksek tonla devlet katında sık sık dile getirmiştir."

Fikret Bila ara başlık atarak devam ediyor: **"Beni ve TSK'yı yaraladı"**

"Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özel'in, İlker Paşa ve komutanlara yöneltilen 'terör örgütü üyesi' suçlaması karşısında, görüşünü, 'Bu yargılanan komutanlarımız için de, bizler için de, Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) için de bir onur meselesidir. Rahat çalışmamız için TSK'nın üzerindeki bu yükün kaldırılması gerekir' diye özetlenebilecek şekilde birçok kez dile getirdiği de sivil kanattan aldığım yanıtlar arasındaydı.

Keza bir başka yanıtta Özel Paşa'nın hissiyatını, 'Bu durum beni ve TSK'yı çok derinden yaraladı, üzüntüm çok derindir, ailelerin çektiği büyük acıyı aynen paylaşıyorum' diye yansıttığı da vardı.

"Askeri çevreden aldığım yanıt Özel Paşa'nın daha önce kamuoyuna yönelik açıklamalardaki görüşlerine de atıf yapıyordu: 'TSK'nın terör örgütü gibi algılanmasına yol açabilecek türden açıklamalar, komutan olarak şahsımı ve bütün TSK mensuplarını derinden üzmekte ve rahatsız etmektedir. Bu haksız ithamlar ve mesnetsiz yakıştırmalar, özellikle zor bir dönemden geçtiğimiz şu süreçte ne TSK'ya ne de Türkiye Cumhuriyeti devletine bir fayda sağlamakta, aksine TSK aleyhine faaliyet gösteren mihraklara güç kazandırmaktadır.'"

Fikret Bila aldığı yanıtları aktarırken **"Zarar verirdi" şeklinde bir ara başlık daha açmış:**

"Yanıtın bir parçası olarak aldığım bir değerlendirme de Genelkurmay Başkanı'nın selefleri gibi kamuoyu üzerinden tepki verip tartışmalara yol açmasının, tutuklu komutanlara ve TSK'ya zarar vereceği düşüncesiydi. Şöyle izah edildi: 'Eğer Özel Paşa medya üzerinden açıklamalar yapsaydı hem tutuklu komutanlara zarar verir hem de yargıyı etkilemeye çalışmakla suçlanırdı. Bunun örnekleri önceki komutanlar döneminde yaşandı. Bu nedendir ki, Özel Paşa bu yöntemi doğru bulmadı ve söyleyeceklerini resmi zeminlerde, ikili görüşmelerde dile getirdi ve her gün de takip etti. Anayasal zeminlerde yetkili kişilere hukuki durumu açıklayarak, yöneltilen suçlamaların mesnetsiz olduğuna ilişkin hukuki dayanakları aktararak, askeri hukuk ve hukukçuların görüşleri ile bilgi ve belgelerin ışığında sorunun çözümü için samimi ve büyük bir çaba gösterdi. Göstermeye de devam ediyor.'"

Ulusal haber kanalının 10 Ağustos 2013 akşam haberlerinde **Balyoz ve Ergenekon hükümlü ve tutuklu aileleri mensupları, Necdet Özel'i samimi bulmadıklarını ifade ettiler. Kendilerini hiç aramadığından yakındılar.**

Tümamiral Semih Çetin (*Bir İhanetin Öyküsü*, s. 419) ve **Denizci Albay Ali Türkşen** (*Kardak'ta Kahraman Hasdal'da Esir*,

s. 353) Hasdal'da tutukluyken 31 Ekim 2011 tarihinde **Necdet Özel'in bura-ya ziyarete gelişini ve tavsiyesini anlatıyor: "Yargılamayı (Balyoz davasını kastederek) yapan hâkimlere güvenin. Karşılıklı diyaloga girmeyin. Savunmalarınızı kısa tutun ve bir an önce tamamlayın. Cezaevinde de olsa asker olduğunuzu unutmayın ve disiplinsiz hareketler içinde olmayın. Herhangi bir suç işlerseniz gerekirse cezanızı ben veririm. Ben, uyumlu bir şekilde hareket eden biri olarak, bu olayların açıklığa kavuşması için kendi yöntemlerimle mücadele edeceğim. Ancak bunda başarılı olamazsam ben de önceki komutanlarım gibi görevi benden sonra gelenlere devrederim. Ancak bunun ne zaman olacağını söyleyemem, bir süre veremem."**

TSK'nın Genelkurmay Başkanı'na güvenip tavsiyesine uyan subaylar çok kısa savunmalar yaptılar, ama hiçbirisi salıverilmedi, hepsi ağır hapis cezalarına çarptırıldılar.

Yayına başladığı 15 Kasım 2007 tarihinden itibaren TSK'nın aleyhinde yayınlar yapan, komponun mimarları tarafından kaydırak ekseni olarak kullanılan *Taraf* gazetesi **"ABD Ergenekon'a müdahil oldu"** başlığıyla bir iddia ortaya attı [*Taraf* 8 Ağustos 2013, Lale Kemal, s. 11). Buna göre ABD'nin Avrupa'daki Kuvvetler Komutanı Amiral James Stavridis, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'a bir mektup yazmış ve bir diplomatla hapishaneye göndermiş.

Gazetecinin iddiasına göre Stavridis'in mektubu önce Başbuğ'un eşine ulaştırılıyor, ama o İlker Paşa'ya verilmesinin daha doğru olduğunu söylüyor. Haberin devamında şunlar yazılı: "Ergenekon davasına ilişkin 5 Ağustos Pazartesi günü mahkemenin emekli Orgeneral Başbuğ'a da ömür boyu hapis cezası verdiği kararını açıklamasından birkaç hafta önce gerçekleşen ve iki saat sürdüğünü öğrendiğim görüşmede, Başbuğ'un Amerikalı diplomata, **Benimle ilgili verilecek hüküm Türk demokrasisinin test edilmesi anlamına gelecek. Hüküm giyersem bu Türk demokrasisinin öldüğü anlamına gelir,'** dediği de güvenilir kaynaklarımca aktarıldı."

"Başbuğ ile Silivri Cezaevi'nde ziyaretçi salonunda yaklaşık iki saat biraraya gelen Amerikalı diplomata Silivri Cezaevi de

gezdirilmiş. İkili arasındaki görüşme, görüldüğü kadarıyla kayıt altına alınmamış.

“Stavridis’in, Ergenekon davasına atıfta bulunmadığı belirtilen mektubunda, zaman zaman birlikte çalıştığı Başbuğ’a, **‘Komutanlık vasıflarınız nedeniyle size hayranlık duydum. İyilikler diliyorum,’** mealinde sözler sarfettiği belirtiliyor.

“Başbuğ’un ise Amerikalı diplomat ile Silivri Cezaevi konuk salonunda yaptığı görüşmede, Balyoz kararlarını ima ederek, diğer duruşma sonuçlarının nasıl çıktığını hatırlattıktan sonra, şu yönde sözler sarfettiği kaynaklarımca belirtildi:”

“Tüm subaylar, Atatürk’ün laik cumhuriyetine sahip çıktıkları için içerideler. Mısır’da halk, laik demokrasi istemiyle Müslüman Kardeşler’i istemedi... Türk demokrasisi tehdit altında. Gezi olaylarına bakın, barışçıl gösterilere karşı insanlar tutuklanıyor.

Tarafın muhabiri Lale Kemal kesinlikle doğru olduğunu belirttiği haberinde, **“ABD’nin Türkiye’nin iç işlerine müdahale”** olarak değerlendirdiği bu olaya, bir de yorumunu eklemiştir: “Diğer yandan, Başbuğ’un, kendisi dahil tüm subayların Atatürk’ün laik cumhuriyetini korudukları için hapiste oldukları mealindeki sözleri, **kimi Türk subaylarının halen ABD’den medet umdukları ve değişen Türkiye’yi doğru okumamakta ısrar ettiklerini gösteriyor.”**

Daha öncesini bilemem, ancak en azından İlker Paşa’nın, gözaltı süreci ile tutuklandıktan sonra ve mahkeme boyunca **Ergenekon, Balyoz gibi TSK’yı etkisiz kılma, oyun tahtasının dışına atma operasyonunu ABD’nin yaptırdığını süzmemiş olduğunu düşünmek büyük yanılgı olur.** Orgeneral Hurşit Tolon, savunmasını yaptığında bunu açıkça dile getirdi. Hilmi Bey’in Genelkurmay Başkanlığı döneminde **Türk askerinin başına çuval geçirildiğinde bu hareketi ABD’de protesto ederek, resmi toplantıyı terk edip Türkiye’ye dönen Hurşit Paşa, Pentagon tarafından cezalandırılmıştır.**

Eğer bu mektup ve görüşme doğruysa, İlker Paşa, iğneleyici üslupta bunu kendisine niçin yaptıklarını sormuş olması gerekir. Bu soruya muhatabı diplomatın verdiği yanıt, bir gün ya-

ynlanırsa, Başbakan'ın da İlker Başbuğ hakkındaki duygu ve düşüncelerinin ne denli samimi olduğunu ortaya koyması açısından son derece önem taşımaktadır.

Biz o günü bekleye dururken, **CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu**'nun bu konudaki düşüncesine yer verelim. *Sözcü* gazetesinde (8 Ağustos 2013, s. 6) Mehmet Şehirli'nin sorularını yanıtlarken, *"çıkan kararlara hiç şaşırmadığını"* belirtip, sıcağı sıcağına yaptığı değerlendirmede, ***"Benim artık adalete inancım kalmadı,"*** yargısıyla, şunları söylemiş: ***"Bu mahkemelerin verdiği kararlar meşru değildir... Bu mahkeme verdiği kararlar üstünlerin hukukunu tescillemiş oldu... Başbakan 'Başbuğ'a terörist diyeni tarih affetmez' derken bana göre samimi değildi. Rahatsızsan, Hakan Fidan için (MİT Müsteşarı) yaptığını Başbuğ için neden yapmadın?"***

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, önce Sincan Cezaevine gidip Milletvekili **Engin Alan**'ı ziyaret etti, sonra Ergenekon konusunda basın toplantısı düzenledi. Bahçeli şunu söyledi: ***"Hukukun kararlarına saygı duymak hepimizin uyması gereken başlıca kuraldır. Ancak hukuk saygıyı hak etmelidir. Tarafsızlığı kalmamış, objektifliği tarumar olmuş bir hukuk anlayışına saygı duymak akla mantığa aykırıdır."***

Gazetelerin yazdığına göre Bahçeli, şimdiye kadar Ergenekon'la ilgili mutedil açıklama yaparken, bu karardan sonra sert mesajlar vermiş.

Mahkeme salonuna tek bir milletvekilini bile göndermeyen, parti teşkilatına gösteri ya da beyan izni vermeyen, neredeyse her konuda AKP'yi destekleyen, en iyi niyetle söylemek gerekirse engel olmayan Bahçeli'nin buradaki yaklaşımına yakışan deyim ***"tekerlek kırıldıktan sonra yol gösteren çok olur!"*** demek gerekiyor. Artık çok geç.

Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**, Ergenekon davasında yargı sürecinin henüz tamamlanmadığını hatırlattı(!): ***"Birincil mahkeme bir karar verdi. Karar, nihai karar değildir. Bunun Yargıtay'da tekrar masaya yatırılması söz konusudur. O da aslında nihai değildir. Yargı noktasındaki sürecin nihayete ermesine kadar bir yargı sürecidir. Temenni ederiz ki, adalet yerini"***

hakıyla bulsun ve kimse bundan zarar gören olmasın ve bu beklentimiz bu şekilde devam etmektedir.” (9 Ağustos 2013, gazeteler)

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül dava sonucunu yorumlarken şunu söyledi: *“Yargıtay safhası var. AİHM var. Şüphesiz ki beraber çalıştığımız Genelkurmay Başkanı ile ilgili üzülüyorum. Ama kesin değildir bu kararlar. Kanun yolları açıktır. Umut ediyoruz ki, önümüzdeki dönem içerisinde gerekli safhalarda varsa yanlışlar bunların hepsi düzeltilir ve kamuoyunu tatmin edici kararlar çıkar.” (9 Ağustos 2013, gazeteler)*

Türkiye bu ağır cezaları tartışırken, karara imza atan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesinin yargıçları ise karar sonrası ilk kez konuştu.

Milliyetten (10 Ağustos 2013 tarihinde) Esra Alus’a konuşan yedek yargıçlardan Mehmet Fatih Uslu, **“Kişilerin durumunu hassas terazide tartar gibi inceledik. Gerekçeli karar beklenmeden yargısız infaz yapılıyor. Davayla ilgili konuşanların dediklerine bakınca, maalesef kimsenin dosyanın içeriğini bilmediğini görüyorum. Bizi eleştirenler için, ‘Keşke gerekçeli kararımızı bekleseler’ diyorum,”** dedi.

Yargıç Ercan Fırat ise, gerekçeli kararlar birlikte her şeyin daha da açıklığa kavuşacağını belirtti. Fırat, **“İsabetli ve çok hukuki, yerinde bir karar verdiğimizizi düşünüyoruz. Vicdanen çok rahatız,”** ifadesini kullandı.

Gül’ü mü? Erdoğan’ı mı? Kılıçdaroğlu’nu mu? Bahçeli’yi mi? Yargıçları mı?

Tarih kimi affedecek kimi affetmeyecek göreceğiz.

* * *

Bu kitap 15 Ekim 2013 tarihinde bitirilmişti. Türkiye’nin büyük yayınevi olan yayıncım, kitabın yayın zamanlaması açısından benim adıma tereddüt yaşadı. **Dikkatinizi çekerim, yayıncım kendi adlarına değil benim açımdan endişe yaşadılar.** Kasım ayındaki kitap fuarında yayınlanması konusunda ısrarcı olmama karşın, **“eğer, şimdi yayınlanırsa, yazar olarak zarar görme olasılığımın güçlü oluşu”** düşüncesiyle, kitabın yayın

lanması bu tarihe kaldı. **Düşünebiliyor musunuz, kitap yayınlanırsa, yazarın başına bela açılır korku, endişe ve kaygıları öne çıkmıştı.** Bu nedenle kitabın okuyucuyla buluşması Şubat 2014'e kaldı. Kim bilir belki de iyi oldu(!)

Kitap yayınlanmayı beklerken, beklenmedik bir olay patladı. 17 Aralık 2013 tarihinde yolsuzluk operasyonu bir anda gündeme bomba gibi düştü. İçişleri Bakanı M. Güler, Ekonomiden Sorumlu Bakan Z. Çağlayan, TOKİ'den sorumlu Devlet Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın oğulları ile AB'den Sorumlu Bakan E. Bağış hakkında iddialar gündeme getirildi. Bu operasyon sürecinde AKP iktidarı ile Fethullah Gülen Cemaati arasında şiddetli bir çatışma ortaya çıktı. Karşılıklı suçlamalar medyaya yansdı.

Bu süreçte, **Başbakan'ın baş danışmanı Yalçın Akdoğan, Star Gazetesindeki köşesinde, cezası kesinleşmiş Balyoz Davası ile henüz Yargıtay aşamasına gelmemiş olan Ergenekon davası ve benzerleri sanıklarının yeniden yargılanmasının önünü açma olasılığım güçlendiren bir yazıyı kaleme aldı.**

Akdoğanım yazısında vurgu yaptığı ilginç bir bölüm de vardı. Türk ordusuna **kumpas** kurulduğunu ileri süren Akdoğan, **"Kendi ülkesinin milli ordusuna, milli istihbaratına, milli bankasına, milletin gönlünde yer edinen sivil iktidarına kumpas kuranların bu ülkenin hayrına bir iş yapmış olmaya çağını çok iyi bilir. Amaca ulaşmak için her yolu mübah görenlerin nasıl hastalıklı anlayışlar ürettiğini çok iyi bilir"** diye yazdı. (24 Aralık 2013 *Star Gazetesi*)

27 Aralık 2013 tarihinde Erdoğan şunu söylüyordu: *"Bu tezgâhı kuranlar bunun hesabını nasıl verecekler."*

28 Aralık 2013 tarihinde Erdoğan konuşmasını sürdürüyordu: *"Çok ciddi bir iftira kampanyası var. Devletin içinde yapılaşmaya giden bir örgüt bir çete de var. Bunlar mahremiyet diye bir şey tanımıyor. İzlemekse izlemek, dinlemekse dinlemek. Yargıda dürüst adım atan bütün yargı mensuplarını tenzih ediyorum ama maalesef belli bir örgüt anlayışı içerisinde görev alanının dışına çıkarak bazı medya gruplarını da içine alarak masum insanları karalamak isteyen yargı mensupları var."*

Cemaatle açık savaşı sürdüren Başbakan **“paralel devlet”** konusunu bıkip usanmadan meydanlarda konuşmasını sürdürdü. 30 Aralık 2013 tarihinde de şunu söyledi: *“Devletin içinde paralel devlet olmaz. Devletin içinde paralel devlet kurmaya gayret edenler bilsinler ki karşılarında bizi bulacaklardır. Bu ülkede devletin içinde hizmeti kalkıp da istismar etmek suretiyle, cemaati istismar etmek suretiyle tertemiz kardeşlerimizi maalesef bu ülkede bölmeye gayret etmek suretiyle tertemiz kardeşlerimizi maalesef bu ülkede bölmeye gayret etmek suretiyle onlar üzerinden rant elde etmek isteyenler bilsinler ki karşılarında bizi bulacaklardır.*

Yargı, bir defa tertemiz pırıl pırıl olan hakimleri, savcılarını tenzih ederim, ancak devletin içerisinde paralel devlet kurmaya çalışan merciler var, ve bunlar gizlilik esaslı olan belgeleri işte bu medyaya servis ettiler ve onlarla berati zimmet asildir kaidesi var hukukta, yani bir suç sabit olmadan siz hiç kimseyi lekeleyemezsiniz, onu suçlu durumuna düşüremezsiniz. ”

Y. Akdoğan’ın yazısı ve Erdoğan’ın **“paralel devlet”** konusundaki konuşmaları tartışılırken, müebbet hapse mahkum edilmiş Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’un **“Suçlamalara Karşı Gerçekler-Kaynak Yayınları”** adlı kitabı yayınlandı. Buradaki saptamalarından birisi (sayfa:15) insanın duygularını felç etmektedir; **“Yargı aldığı kararlarla sınıfta kaldı... Türk Silahlı Kuvvetleri, muvazzaflı ve emeklisi ile silah arkadaşlarına vefasızlık göstererek sınıfta kaldı.”** Başbuğ’un kitabında (sayfa: 60) Balyoz davasının sonucunu yorumlarken şunu ortaya koymaktadır: **“Balyoz adı verilen dava kullanılarak Türk Silahlı Kuvvetlerinden çok sayıda askeri personel tasfiye edilmiştir. Bu bir tesadüf değildir. Bu tasfiye ile bugünün ve yarının komuta kademelerinde yer alabilecek niteliklere sahip personel ordudan uzaklaştırılmıştır. Türk ordusunun zayıflatılması, Türkiye Cumhuriyeti’nin bekasını ilgilendiren bir sorundur.”**

Balyoz davasının sanıkları ve avukatları tartışılmaz biçimde 1950 adet uydurma delillerle mahkumiyet kararı verilmiş olduğunu kanıtladılar.

Başbakan tarafından iki kez terfi ettirildiği ifade edilen ve 9 Ocak 2014 tarihinde görevinden alınarak Bakırköy'e atanan savcı Zekeriya Öz, tüm medyada yayınlandığına göre, masraflarının müteahhit Ali Ağaoğlu şirketi tarafından karşılandığı iddia edilen Dubai seyahati nedeniyle ortaya atılan faturaların sahte olduğunu öne sürdü ve "Dubai faturaları sahte, ay-nısını 3 dakikada hazırlarım" dedi. Bunun üzerine, Balyoz ve Ergenekon gibi davalarda sahte belgelerle yüzlerce emekli ve muvazzaf subayın mahkûm edildiği hatırlanarak, soruldu; acaba Ergenekon ve öteki davalardaki belgeler kaç dakikada hazırlandı?

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Uzakdoğu seyahatine eşlik eden gazete yazarlarına açıklamalarda bulundu.

A Haber'in geçtiği bilgilere göre Erdoğan yeniden yargılama tartışmalarına ilişkin, "**İçeride günahsız yatan çok kişi var**" derken 17 Aralık rüşvet ve yolsuzluk operasyonu sonrası Fethullah Gülen'in demeçlerinin yansımasına yönelik gelişmelerle ilgili olarak ise "*28 Şubat Post Modern ise günümüzdeki Dost Modern'dir*" şeklinde tepki gösterdi. (Tüm medya, 11 Ocak 2014)

Başbakan Erdoğan'ın açıklamalarından anlaşıldığına göre, ÖYACM'de yapılan tüm yargılamalar yeniden ele alınacak.

Kitap okuyucusuyla buluştuğunda olaylar nasıl bir seyir izleyecek, bilinemez! 13 Ocak 2014

* * *

Kitabı bir Ezop masalıyla bitireyim.

Aslan, Ayı ve Tilki... Masalımızın adı bu.

Aslanla ayı ölü bir geyik bulmuşlar. Başlamışlar kavgaya.

Ayı, "*Önce ben gördüm. O benim,*" diyormuş.

Aslan da, "*Ben daha güçlüyüm. O benim hakkım,*" diyormuş.

Kavga büyümüş. Birbirleriyle didişmekten yorgun düşmüşler. İkisi de bir yana devrilmiş ve ikisinin de kımıldayacak hali kalmamış.

O sırada oradan geçen bir tilki bakmış ki ne ayıda hareket var ne de aslanda. Geyiği alıp gitmiş.

Aslanla ayı, tilkinin geyiği götürdüğünü görmüşler, ama kalkacak halleri olmadığı için bir şey yapamamışlar.

Kendi kendilerine söylenmişler: ***“Kavgayı biz ettik, geyiği tilki aldı. Bizim kavgamız tilkiye yaradı.”***

Bu masaldan çıkarılacak hisse size ev ödevi olsun, Efendim! Bugünkü Türkiye Cumhuriyeti sınırları hâlâ duruyorsa, 2023 yılında açar yeniden okursunuz.

KAYNAKÇA

İDDİANAMEYE KARŞI YAPTIĞIM SAVUNMADA YARARLANILAN KAYNAKLAR

AKTAN, Gündüz, *Açık Kriptolar*, Aşina Kitaplar, Ankara, 2006

BİLDİRİCİ, Faruk, Hanedan'ın Son Perdesi, Doğan Kitap, İstanbul, 2007

BİLDİRİCİ, Faruk, *Maskeli Leydi*, Ümit Yayıncılık, Ankara, 1998

CILIZOĞLU, Tanju, *Çağlayarigil'in Anıları*, Büke Yayınları, İstanbul,

2000

EROL, Ömer Lütfi Erol, *Asker Devrim Darbe*, 1-2 cilt, Kastaş Yayınevi,

İstanbul, 2003 EVREN, Kenan, *Zorlu Yıllarım*, Milliyet Yayınları, İstanbul, 1994

EVREN, Kenan, *Kenan Evren'in Anıları (1)*, Milliyet Yayınları, İs-

tanbul, 1990

GANSER, Daniele, *NATO'nun Gizli Orduları*, çev. Gülşah Karadağ,

Güncel Yayıncılık, İstanbul, 2005

KAZAN, Şevket, *Refah Gerçeği (3)*, Keşif Yayınları, Ankara, 2003

KÜÇÜK, Cem, (editör) *Derin Devlet*, Profil Yayınevi, İstanbul, 2008

LUTTWAK, Edward, *Bir Uzmanın Gözüyle DARBE*, çev. Edip İ.Polat,

Yaba Yayınları, Ankara, 1996

MERCAN, Faruk, *Apolet, Kılıç ve İktidar*, Doğan Kitaplar, İstanbul,

2004

MÜLLER, Leo A., *Gladio*, çev. Emin Karaca, 2. baskı, İstanbul, 1996

MÜTERCİMLER, Erol, *Stratejik Düşünme*, Alfa Yayınevi, İstanbul,

2009

MÜTERCİMLER, Erol, *Aynadaki Tarih*, Alfa Yayınevi, İstanbul, 2010

MÜTERCİMLER, Erol, *Satılık Ada Kıbrıs*, Alfa Yayınevi, İstanbul, 2003

MÜTERCİMLER, Erol, *Türkiye-Türk Cumhuriyetleri İlişkiler Mode-*

Anahtar Kitaplar Yayınevi, İstanbul, 1993

MÜTERCİMLER, Erol, *21. Yüzyıl ve Türkiye "Yüksek Strateji,"* Erci-
yaş Yayınevi, İstanbul, 1997 MÜTERCİMLER, Erol, *Geleceği Yönetmek,* Alfa
Yayınevi, İstanbul, 2006

NUTTER, John Jacob, *CLA'nın Karanlık Operasyonları,* çev. Ahmet
Saraçoğlu, Güncel Yayıncılık, İstanbul, 2005

ROSENAU, Henning, *"fakobs'un Düşman Ceza Hukuku Kavramı Hu-
kukun Düşmanı,"* çev.: Dr. İur. Erhan Temel, AÜHFD, Yıl 2008, sayfa:391-
402 arası

TOKER, Çiğdem, Abdüllatif Şener, *"Adım da benimle beraber bü-
yüdü,"* Doğan Kitap, İstanbul, 2008

TURHAN, Talat, *Derin Devlet,* İleri Yayınları, İstanbul, 2005

TÜRKÖNE, Mümtaz'er, *Sözde Askerler,* 14. Baskı, Nesil Yayınları, İs-
tanbul, 2010

SAFA, Peyami, *Türk İnkılâbına Bakışlar,* AKDITYK, Ankara, 1988

KİTAP İÇİN YARARLANILAN KAYNAKLAR

AKAN, Murat, *Derin Şifreler,* Artuş Kitap, İstanbul, 2008

AKİNAN, Serdar, *Sahi Beni Neden Almadılar?,* Kırmızı Kedi Yayınları,
İstanbul,2013

ALTAN, Mehmet, *Puslu Demokrasi Ergenekon Güncesi,* haz. Meh-
met Tuncel, Güncel Kitaplar, İstanbul, 2010

AVCI, Hanefi, *Haliç'te Yaşayan Simonlar,* Angora Yayınevi, 5.baskı,
Ankara,2010

AYDIN, Cem (haz), *Ergenekon'un Derinlerinde,* Altın Bilek Yayınları,
İstanbul, 2008

BALBAY, Mustafa, *Silivri Toplama Kampı Zulümhane,* Cumhuriyet
Kitapları, İstanbul, 2010 BAŞBUĞ, İlker, *Suçlamalara Karşı Gerçekler,* Kay-
nak Yayınları, İstanbul, 2013.

BAYRAKTUTAN, Serdar, *Anne Ben Geldim,* Karakutu Yayınları, İstna-
bul, 2007

CAN, Osman, *Darbe Yargısının Sonu,* Timaş Yayınları, İstanbul, 2010

CHAILAND, Gérard, *Yeni Savaş Sanatı,* çev. Nihat Nuyan, Avesta Ya-
yınları, İstanbul, 2009

CİVİL, İsmail Hakkı, *Gerçekler,* İrfan Yayıncılık, İstanbul, 2013

ÇAKIR, Zihni, *Kod Adı DARBE,* Neden Kitap, İstanbul, 2008

ÇAKIR, Zihni, *Ergenekoriun Çöküşü 1*, Neden Kitap, İstanbul, 2008

ÇAKIR, Zihni, *Ergenekon'un Çöküşü 2*, Neden Kitap, İstanbul, 2008

ÇİÇEK, Hikmet, *Ergenekon Tertibinde Gizli Tanıklar*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2013

DIXIT Avinash K.-NALEBUFE Barry J., *Stratejik Düşünme*, çev. Nermin Arık, Sabancı Üniversitesi, İstanbul, 2002

DOĞAN, Arif, *"JİTEM'i BEN Kurdum,"* Timaş Yayınevi, İstanbul, 2011

DOĞAN, Çetin, Ateşi ve İhaneti Gördük, 3.baskı, Kastaş Yayınevi, İstanbul, 2010

DOĞAN, Pınar, RODRİK Dani, *BALYOZ*, Destek Yayınevi, İstanbul, 2010

DURAN, Medeni, *fİTEM Tarihi*, Berçem Yayıncılık, İstanbul, 2006

ERDAL, H.Büşra, *Kafası Karışanlar İçin EBGENEKON*, Ufuk Yayınları, İstanbul, 2013

ERGÜL, Vural, *Ergenekon 'un Hahamı*, Güncel Yayıncılık, İstanbul, 2008

ERMAN, R.Barış "Ceza Hukukunun Dönüşümü," *Yeditepe Hukuk Fakültesi Dergisi*, Özel sayı: Prof. Dr. Duygun Yarsuvat'a Armağan, Cilt: IX, Sayı: 2, Yıl: 2012 içinde, sayfa: 447-480 arası

ERSÖZ, Levent, *Kim Bu Yalancı Papazlar*, Togan Yayıncılık, İstanbul, 2013-08-25

ERTEKİN, Orhan Gazi, *Yargı Meselesi Hallolundu!*, Epos Yayınları, Ankara, 2011

FIRAT, Gökçe, *Türk Ordusunun Tasfiyesi*, İleri Yayınları, İstanbul, 2011

FULLER Graham, BARKEY J. Barkey, önsöz: Morton Abromowitz, *Türkiye'nin Kürt Meselesi*, çev. Hasan Kaya, Profil Yayınları, İstanbul, 2011

GEHLER, Reinhard, *Hitlerin Sığımağından Pentagon'a* GEHLEN, Talat Turhan'ın önsözüyle İleri Yayınları, İstanbul, 2005.

GEZİCİ, Aytekin, *ERGENEKON*, KaraKutu Yayınları, İstanbul, 2008

GEZİCİ, Aytekin, *Darbe Günlükleri*, KaraKutu Yayınları, İstanbul, 2008

GÖRMÜŞ, Alper, *Ergenekon Haberciliği* C. 1-2, Etkileşim, İstanbul, 2011

GÜNDEŞ, Osman Nuri, *İhtilallerin ve Anarşinin Yakın Tanığı*, VPA Grup Basım Yayım, İstanbul, 2010

GÜRCİHAN, Behiç, *"ERGENEKON"dan Yargılanma Rehberi*, Paraf Yayınları, İstanbul, 2010

GÜRCİHAN, Behiç, *Gladyo'ya Mektuplar "Ergenekon,"* İskenderiye Yayınları, İstanbul, 2008

HABERAL, Mehmet, *Suçum Ne?* Prof. Dr. Haberal'ın sözlü Silivri savunması, Bütün Dünya Dergisi Yayını, İstanbul, 2010.

İLSEVER, Ferit, *Kontrgerilla cilt. 1-2-3*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2008-2009- 2010

KARABULUT, Muammer, *Oyunun Adı Kontra-Ergenekon*, Gökbörü Yayıncılık, Ankara, 2009

KAYAOĞLU, Metin, *Ergenekon: 'Devlet-İslam-Kürt' Versus 'Devlet-Kürt-Türk, Teori ve Politika* içinde, sayı: 49, İstanbul, Nisan 2009

KAYGISIZ, Mustafa, *Suikastların Şifresi*, Adalet Yayınevi, Ankara, 2008

OĞUZ, Kürşad, Gündüz Feneri, Gündüz Vassaf'la Nehir Söyleşi, Alfa Yayınevi, İstanbul 2011.

OKUYAN, Kemal, *Ergenekon ve AKParasında Sıkışan Sol*, 2.baskı, Yazılama Yayınları, İstanbul, 2009

ORTAYLI, İlber, *1923 -2023 Cumhuriyet'in İlk Yüzyılı*, Timaş Yayınları, İstanbul, 2013

ÖNSEL, Mustafa, *Beşiktaş'ta Sırtlan Pususu*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2013

ÖZALP Hüseyin, *AK Asker*, Tanyeri Kitap, İstanbul, 2011

ÖZDEN, Örnek, *Cambazı Bırak Balyoz'a Bak*, Nergiz Yayınları, İstanbul, 2013

ÖZKAN, Tuncay, *Danıştay Cinayeti Cumhuriyete Saldırı*, Medya- nos Yayınları, İstanbul, 2009

ÖZKAN, Tuncay, *Ergenekon: Çok Gizli Örgüt Nasıl Kurulur?*, Medyanos Yayınları, İstanbul, 2009

ÖZKAN, Tuncay, *Tuncay Güney Hakkında Her Şey*, Medyanos Yayınları, İstanbul, 2009

ÖZKAN, Tuncay, *Zorbalığın Pençesinde Silivri Günlüğü*, Cumhuriyet Kitapları, İstanbul, 2011 ÖZTÜRK, Serdar, *AKP ve Gülen 'i Kurtarma Planı*, Togan Yayıncılık, İstanbul, 2011

ÖZTÜRK, Saygı, *Okyanus Ötesindeki VAİZ*, 6. baskı, Doğan Kitaplar, İstanbul, 2010

- PEHLİVAN, Barış-TERKOGLU, Barış, *Sızmtı-Wikileaks'ta Ünlü Türk-ler*, Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2012.
- PERİNÇEK, Doğu, *Ergenekon Savunması*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2009
- PERİNÇEK, Doğu, *Gladyo ve Ergenekon*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2008
- POYRAZ, Ergün, *İplikçi-Kirli İşler Yumağı*, Tanyeri Kitap, Ankara, 2013
- SELÇUK, Sami, *Adıyla Siyasallaşan Bir Dava: Ergenekon*, Truva Yayınları, İstanbul, 2009
- SENE, Nusret, *MİT'in Çiller Örgütü Raporu*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2013
- SENGER, Von Harro, *Savaş Hileleri STRATEGEMLER (1)*, çev. Me-kin Özbalta, Anahtar Kitaplar, İstanbul, 2000
- SENGER, Von Harro, *Yöneticiler için 36 Strateji*, çev. Nazan Laslo, Anahtar Kitaplar, İstanbul, 2005
- SUN-TZU, Savaş Sanatı, çev. Adil Demir, Kastaş Yayınları, İstanbul, 2001
- SUN-TZU, *Savaş Sanatı*, çev. Sibel Özbudun-Zeynep Ataman, Anahtar Kitaplar, İstanbul, 1992
- TAYYAR, Şamil, *Operasyon Ergenekon*, Timaş Yayınları, İstanbul,
- TAYYAR, Şamil, *Gölge İktidar 1 Numaranın İzinde*, Timaş Yayınları,
- TUNA, Hüsnü, *Faili Meçhul Cinayetler ve Ergenekon*, Karatay Aka-
demi Yayınları, Ankara, 2010 TÜRK, Hakan, *Ergenekon Nedir?*, Akademi Ya-
yınları, İstanbul, 2008
- UĞUR, Hasan Atilla, *Ahtıvlıh Öcalan'ı Ben Sorguladım*, Kaynak Ya-
yınları, İstanbul, 2011
- VATANDAŞ, Aydoğan, *ASALA Operasyonları*, Alfa Yayınevi, İstanbul, 2005
- VURAL, Fatih, *Geriye Bakmak Yok*, Bir Can Paker Kitabı, Alfa Yayı-
nevi, İstanbul, 2013
- YALÇIN, Soner, *SAMİZDAT*, Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2012
- YANARDAĞ, Merdan, *I. Cumhuriyet'in Sonbaharı*, Beşinci Baskı, Des-
tek Yayınları, İstanbul, 2011
- YENERER, Vedat, *Ergenekon Tezgâhı*, Bilgi Yayınevi, Ankara, 2010